ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

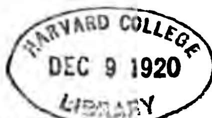
REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XVIII.

Registra krále Vladislava II. 1498—1502.
Listiny kláštera Starocelského 1272—1545.
Listiny Brozanské 1482—1515.
Výpisy z knih vinničných 1461—1576.
Listy zaslané do Kouřimě 1422—1513.

V PRAZE 1900.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

HARVARD COLLEGE
DEC 9 1920
LIBRARY

PŘEHLED OBSAHU

všech dosavad vyšlých 18 dílův Archivu Českého,

sestavený

v pořádku programu tištěného v díle I. str. 3 a opakovaného v díle VI. str. 3, též v díle VII. str. IV.

Díly I. až VI. Archivu Českého vyšly veskrze prací samotného *Františka Palackého* v l. 1840—1872. Počínaje dílem VII. od roku 1887 Archiv Český vychází redakcí *Josefa Kalouska*, ale v práci při něm účastní se vydavatelé mnozí; jejich jména uvedena jsou v tomto přehledu při každém čísle neboli sbírce pramenů v závorkách.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

B. Zápisy zemské, obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

C. Listiny soukromé.

D. Výpisy právní a dějinné.

E. Výtahy a přehledy z listin čerpané.

B. XV.

REGISTRA KRÁLE VLADISLAVA II.

z let 1498—1502.

Z rukopisu c. k. státního archivu ve Vídni k vydání upravil

Josef Teige.

Vydávajíce plným zněním[1]) obsah jediného zachovaného svazku register královské kanceláře z doby Vladislava II., a poukazujíce, co se významu diplomatického týče, na pojednání prof. dr. Jar. Čelakovského „O domácích a cizích registrech, zvláště o registrech české a jiných rakouských dvorských kanceláří“ (Rozpravy kr. české společnosti nauk, VII. řady sv. 3 (1890) str. 41), přestaneme v následujících řádcích na několika poznámkách podrobnějších o *rukopise,* který tuto vydáváme, a o *personálu zaměstnaném v kanceláři královské* právě v letech, kdy tento svazek byl psán.

Důležitý náš svazek register královských chová se v cís. a kr. státním a dvorním archivu vídeňském pod sign. 201, a obsahuje listiny z času od ledna 1498 až do března 1502. Náleží do serie register pro listiny české a latinské. Na deskách označen jest slovy: Codex manuscriptus Nr. 23. Registraturbuch; a na prvém listu pergamenovém: XXII. liber. Wladislaus, tak jako na následujícím papírovém: XXII. liber. Wlad. Následující 4 listy — ostatní vesměs jsou papírové — jsou nepopsány, a rovněž ku konci zůstalo 17 listů prázdných. Všech listů jest 282[2]). Znamení vodní v papíru jest kruh a v něm hvězda o šesti paprscích. Svazek jest 27 *cm* vysoký, 20 *cm* široký a 5·5 *cm* tlustý.

V době, kdy tento důležitý kodex byl psán, byl nejvyšším ředitelem kanceláře královské jakožto nejvyšší kancléř království Českého *Jan ze Šellenberka a na Kosti,* a to od r. 1480 až do r. 1503. Byl důvěrníkem krále Vladislava (srov. Palacký, Dějiny V, 1, 362), který jej vysílával jako zástupce svého k sjezdům i sněmům. Mezi jiným súčastnil se sjezdu

---

[1]) Krátká regesta vydána byla již v VI. díle str. 567—591 tohoto Archivu.

[2]) Složky nejsou stejně silné. První má 9 dvoulistů, druhá až jedenáctá po desíti, dvanáctá opět jen 9, za to třináctá 11, konečně čtrnáctá a patnáctá po desíti. Nepopsány zůstaly listy 51, 52', 173—179, 180', 222', 223, 282' až do konce.

Olomouckého r. 1478, Slánského r. 1482, jednání v Praze 13. ledna 1483. Za věrnost svoji byl králem hojně odměňován. Kolem r. 1485 dostalo se mu zápisem domu někdy biskupa Litomyšlského na Malé Straně v Praze, kterýž znovu vystavěl a kamž se toho času ze Starého Města přestěhoval (Tomek, Dějiny m. Prahy, VIII str. 43). Zde na Starém Městě totiž držel dům, nyní č. 633 u sv. Jakuba, který koupil r. 1480 od Ctibora Tovačovského z Cimburka[3]). Po roce 1485 koupil na Malé Straně i sousední dům, nyní č. 181, a zde bydlel; pročež říkalo se tam prostě „v kanceláři královské". Ovšem podotknouti sluší, že úřadem svým nucen byl trvati při dvoře královském, tedy ponejvíce v Uhřích. Z dalších milostí královských kromě v následujícím registru zapsaných uvedeno budiž ještě darování polovice tvrze Lipovce (do desk vloženo r. 1495, srov. Pozůstatky desk z. II., 468), výplata na Kostomlaty (téhož roku, ib. 470), na Hořany (ib. 471). Tím tak zbohatl, že již 1497 koupil si rozsáhlé panství Kost (ib. 492). Již dříve (12. dubna 1487) dal na sebe listem královským převésti zápis na statky svého tchána Jiříka ze Stráže[4]) (Srov. Sedláčkovy Hrady, díl IV. str. 254).

[3]) Rkp. arch. města Prahy č. 2103, fol. 160': Generosus dominus dominus Johannes de Sselmberg, regni Boemie cancellarius, emit pro se, heredibus et successoribus suis domum, ex opposito claustri s. Jacobi inter domos Johannis Pehm ex una et Michaelis Herbest mercatoris parte ex altera situatam, aput generosum dominum dominum Stiborium de Cimburk et de Towaczow pro LX. sexag. gr. (= rkp. č. 2106 fol 57.). Tovačovský sám pak koupil r. 1472 tento dům od Václava Zdimíra. (Rkp. téhož arch. č. 2105 fol. 319': Gener. d. d. Cztiborius de Czimburg et in Towaczow, regni Boemie cancellarius atque capitaneus marchionatus Moravie, emit pro se, generosa domina Elsska de Melicz conjuge, heredibus ɔc. domum ex opposito claustri s. Jacobi — circa Wenceslaum Zdimir pro LVI sex. gr.).

[4]) Listina tato ze dne 12. dubna 1487, zní dle papírového transsumptu, chovaného v archivu místodržitelském v Praze č. 347, takto: My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc. oznamujem tímto listem všem, že předstoupil jest před nás urozený Jan z Šelnberka, kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, a ukázal jest nám list najjasnějšího krále Ladislava, ujce a předka našeho milého šťastné paměti, kderýmžto zapsal jest a zastavil urozenému někdy Jindřichovi z Stráže a dědicuom jeho za to, ježto strýcové jeho postoupili předkům téhož krále Ladislava dědictví svého v Ústí na Lužnici a na hradišti řečeném Thábor, k kterýmžto zbožím týž Jindřich po svých strýcích spravedlivost měl, a za to jemu a dědicuom jeho postoupena a zapsána jsú tato zboží, městečka a vsi příslušející k arcibiskupství pražskému, totižto Řečice městečko s tvrzí, Vítovice, Rovný, Jiřice, Myšovice, Popeliště, Téchorazy Veliké, Téchorazy Malé, Pobistrejce, Svépravice, Chřelovice, Dehtáře, Onšovice, Olešné České, Olešné Německé, Chvalova, Řemenova, Stříteže, Kameničky, Pavlova, Žierov, Petrkov, Kabátovy Lhoty, Jelcovy Lhoty, Strměchy, Branišov, Rychnov městečko, Cajly, Hojkov, Bořišov, Lešov, Čejkov, Těšenov, Jistebník, Chrastov, Větrov, Zajíčkov, Cerekvice městečko, Moravče, Markvartice, Myslov, Lidmany Veliké, Lidmany Malé, Leskovice, Zahrádky, Pajškov, Čakovice, Dubovice a Bitětice, a to do čtyř seth kop gr. platu ročního sečtěného na těch městečkách a vsech ve čtyřech tisících kopách gr. dobrých, stříbrných, rázu pražského, se všemi příslušnostmi a puožitky, kterýmiž koli jmény mohly by jmenovány býti, s kostelními poddacími a s plným panstvím, s rybníky, lesy, potoky, lúkami, dvory poplužními, robotami, nápravníky i s jich službami, kderéž v těch vsech jsú, s proděláním na tvrz Řečici na stavení do sta kop gr., jakož pak ten list a zápis ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavierá. I prosil jest nás, abychom naň i na jeho dědice právo téhož listu přenésti a jim toho potvrditi a k tomu další milostí naší je při tom opatřiti ráčili.

My v tom znajíce slušnú prosbu téhož Jana i také shledavše to, že on jest k tomu listu řádně přišel po urozeném Jiříkovi z Stráže, synu a dědici Jindřicha z Stráže svrchupsaného, a znajíce jeho věrné služby, kderéž nám činil, činí a činiti nepřestává, nás se věrně přidrže jakžto krále Českého pána svého dědičného a nám k obecnému dobrému pomáhaje a potom tím lépe aby mohl nám slúžiti, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich mocí královskú právo dotčeného listu na téhož Jana a na dědice jeho tímto listem převodíme a přenášíme, tak aby oni již psaní těch Řečicí s jmenovanými městečky, vesnicemi, rybníky, lesy, potoky, dědinami, lúkami, mlýny, kostelními poddacími i se všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a půžitky tak, jakož svrchu dotčený list

Ves Vrbčany, kterou držel zápisem krále Vladislava v 1500 kop. gr. m., postoupil 24. května 1483 Slavatovi z Chlumu a z Košmberka (orig. v arch. místodrž. č. 335.). Ve Slezsku „hledíce na mnohé, věrné a užitečné“ jeho služby, „kteréž jest nám od prvopočátku kralování našeho činil“, daroval mu Vladislav zámek a městečko Vladislav (dne 12. bř. 1502).[5])

---

v sobě drží a zavierá a jako by jim ten list slovo od slova svědčil, měli, drželi a toho požívali bez naší, budúcích našich, králův Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky. Tuto také milost další naši při tom témuž Janovi a dědicům jeho činíce a dávajíce, jestližeby které rybníky na svrchupsaných zbožích zdělali, to, cožkolivěk naloží na dělaní těch rybníkuov, ježto to registry okáží, a to jim při splacování s hlavní summú má dáno býti a zaplaceno vcele a úplně. A což by komu zatopeno bylo, to mají slušně oddati a o to se smlúvati vedle řádu a obyčeje země České.

Také tuto milost při tom témuž Janovi, dědicuom a budúcím jeho činíme a dáváme, že na již psaném zboží Řečickém, kteréhož týž Jan v držení jest, připsali sme a tímto listem připisujem a k první summě přirazujem tisíc zl. uh. dobrých, tak aby oni ta zbuoží měli, drželi a jich požívali bez naší, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, nejsúc s toho splacování od nás i také budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného bez své vuole, než toliko od arcibiskupa Pražského řádně voleného a svěceného, ježto by svůj řád arcibiskupský skutečně v zemi České vedl, a to k jeho vlastnímu držení a jinak nic. A týž arcibiskup, když by to od nich vyplatiti chtěl, má jim k té výplatě plný rok napřed dáti věděti, aby oni sobě v tom roce duochody a užitky s toho zboží sebrati mohli, a potom má jim dáti již psané summy, to jest čtyři tisíce a sto kop gr. na opravu tvrze vše širokých, českých, dobrých stříbrných rázu pražského, a tisíc zl. uh. na zlatě i na váze dobrých a k tomu, co by na rybníky prodělal, jakož se svrchu píše; a oni vezmúce ty všecky summy vcele a úplně a sberúce sobě užitky a důchody téhož zbuoží, mají témuž arcibiskupu toho všeho zboží svrchupsaného postúpiti a list tento navrátiti s svrchu dotčeným listem krále Ladislava bez zmatku i všeliké odpornosti. Pakli by svrchupsanému Janovi neb budúcím jeho kdo na to právem sáhl a my jich v tom zastati nemohli, tehdy máme my i naši budúcí, králové Čeští, jemu neb jeho dědicuom a budúcím svrchupsanú summu čtyři tisíce kop gr. českých širokých a k tomu tisíc zl. uh. na zlatě i na váze dobrých a pravých i s proděláním na tvrz i na rybníky, jakož se svrchu píše, dáti a splniti prvé, nežli by oni toho zbuoží tomu, kdož by na to právem sáhl, postúpili, anebo abychme jim jiné zbuoží dědické v Čechách tak dobré a s takými půžitky a s tú summú platu dědicky dali a postúpili. A kdož by tento list měl s již psaného Jana, dědicuov neb budúcích jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském o veliký čtvrtek létha buožího tisícého čtyřstého osmdesátého sedmého, království našeho létha šestnáctého.

Wladislaus Bohemie rex ꝛc manu propria subscripsit.

[5]) Ponévadž tato dosud nevydaná listina (v archívu Vratislavském) skoro jest současná s naším registrem, uvádíme ji zde: My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝛc král, oznamujem tímto listem všem, že my hledíce na mnohé věrné, pilné a užitečné služby urozeného Jana z Šelnberka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, kteréž jest nám od prvupočátku kralovánie našeho, hrdla i statku svého nelituje, činil a činiti nepřestává, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské dali jsme jemu zámek a městečko Vladislav v kniežetství Slezském ležiecie s many, dvory, vsmi, lidmi, plathy a s podacím kostelním, lesy, háji, chrastinami, horami, dolinami, slovy všelikterakými, řekami, potoky, rybníky, mlýny, s dědinami oranými i neoranými, s popluží i s jinými všemi a všelikterakými příslušnostmi, kteréž by se jakými kolivěk jmény jmenovati a vypsati mohli, kteréž jsú k tomu zboží Vladislavskému od starodávna příslušely a příslušejí, beze vší ujmy a vymienky a mocí listu tohoto dáváme pod právo manské, pod kterýmž jest též zboží od starodávna vysazeno a od jiných držáno bylo, chtiece tomu, aby on Jan s dědici a budúcími svými nadepsané zbožie Vladislavské se vším jeho a všelikým nahoře psaným příslušenstvím jměl, držel a jeho požíval a požívati mohl aneb s ním jako svým vlastním učinil a učiniti mohl, jakž by se jemu najlépe a nejužitečněje zdálo a líbilo, tak a tím obyčejem, jakožto jiní obyvatelé knížectví Slezského taková zbožie majíce a držiece s nimi činie a činiti mohú, však nám z toho také i budúcím našim králuom českým dědici a budúcí téhož Jana povinnost manskú podle práva a obyčeje kniežetstvie toho činiti mají a povinni budú jako on sám beze všeho zapieráni. A jakož jsú někdy kniežata Opavská, Ratiborská zbožie toho v držení jsúc tu milost od krále Jana měli, šsel-li by rod jejich mužského pohlavie, aby dcery jejich takové právo na

Když na počátku r. 1503 Jan Jenec z Janovic vzdal se pro vysoké stáří úřadu nejvyššího purkrabí, stal se nástupcem jeho Jindřich z Hradce, dosavadní nejv. komorník, a jeho místo zaujal Jan ze Šellenberka. Kancléřem stal se Albrecht Libšteinský z Kolovrat.

Ještě zmíniti se jest, jak stavové slezští měli v prvních letech XV. stol. obavu, že velké privilegium Vladislavovo pro Slezsko ze dne 28. list. 1498 (Grünhagen a Markgraf, Lehns- und Besitzurkunden Schlesiens I. str. 49) vydáno bylo Šellenberkem bez vědomí krále. Zajímavé pak jest pro poznání, jaké postavení ke kanceláři královské měl kancléř, co píše král vyvraceje tuto pověst (dne 13. dubna 1504, ib. str. 53). Praví: „das bemelter Jhan von Schellnberg zu denselbigen zeiten — bei uns — nicht gewesen, sonder der in andern unsern — sachen — in Behem vor der zeit verordent und geschigkt, und im nachmals solich confirmation und begnadung, die mit unserm koniglichem insigel, so wir zu den landen brauchen, zu vorsigeln czuegefertiget.“ Z toho patrno, že velká pečeť královská byla stále u kancléře a nikoli u krále, čímž vykonávána byla jakási ústavní kontrola.

Z doby Šellenberkovy není známo, že by měl v kanceláři zástupce (vicecancellarius), jako dříve býval Samuel z Hrádku a Valečova (1473).

Jako protonotáři jmenují se tehdá:

Jan Mutrplos z Tedražic, který predikátu nabyl teprve za krále Vladislava a k erbu přijal sestřence své Jana a Petra Markolty. Tedražice (na Nalžovsku) koupil i s kostelem na Zdouni od Děpolta z Ryžmberka a zapsal je r. 1491 jmenovaným sestřencům svým a Janovi Joštovi z Lestkova (srov. Sedláčkovy Hrady IX, str. 264.). Dne 24. dubna 1492 potvrdil mu král směnu za některé pozemky fary Dřevčické[6]). A již před tím r. 1474 daroval mu král

---

tom zboží jměli i také synové, při té milosti také nadepsaného Jana a dědice jeho zuostavujem. Tak přihodilo-li by se kdy, že by dědici jejich pohlavie mužského sešli, aby dcery jejich při držení a požívání zbožie toho Vladislavského takové právo jměli a jeho užívali jakožto dědici mužského pohlavie bez umenšenie a překážky našie i budúcích našich, králův Českých a kniežat Slezských, i jiných všech a všelijakých lidí. Všakž protož chceme, aby to bylo bez újmy služeb našich, kterými nám z toho zbožie povinni jsou. A kdož by list tento jměl s svrchupsaného Jana a dědicův i budúcích jeho dobrú vůlí a svobodnú, chcem, aby tomu přislušalo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomí majestát náš k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na hradě Pražském v sobotu den svatého Řehoře léta božieho tisícého pětistého druhého a království našich Uherského dvanáctého a Českého třidcátého prvního.

Wladislaus rex manu propria subscripsit.

[6]) Listina tato zní dle orig. v archivu c. k. místodržitelství v Praze č. 367 takto: My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský, ɔc, král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicky markrabí ɔc oznamujem tiemto listem všem, jakož slovutný Jan z Tedražic protonotář kanceláře našie, věrný náš milý, udělal jest sobě rybník pod Svrčovici, ježto tiem rybníkem něco gruntu od fary Dřevčické jest zatopeno, splav udělán i také při rybníce jest jemu něco toho postúpeno vedle zprávy jeho, i prosil jest nás týž Jan, abychom na to slovutného Jana Tluksu z Vrábie, té miery prokuratora našeho, poslali, a my k prosbě téhož prokuratora jsme byli vyslali, ježto jest ty věci ohledal i srovnal, a tak jest nám týž prokurator pověděl, že jest to učinil s vóli slovutného Václava z Vrabie na Striebříně, toho času držitele Dřevčic, věrného našeho milého, tak že, což jest zatopeno nebo hráze i splavu uděláno i také tu okolo rybníka postúpeno témuž Janovi, že to jest všecko slušně oddáno, ježto to oboje strana bez překážky drží, jakož pak toho zpuosobu také jmenovaný Jan list má od již psaného Václava. I prosil jest nás dále, abychom jemu toho potvrditi a k tomu povolenie naše královské dáti ráčili. My jsúce k jeho prosbě jakožto slušné milostivě nakloněni i také pro jeho věrné služby, kteréž nám učinil, činí a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú k tomu ke všemu zpuosobu a zřiezení i také k směně, což se již psaného rybníka dotýče, svolili jsme a tiemto listem svolujem, povolenie naše královské k tomu dávajíce a toho tiemto listem potvrzujem, tak aby týž Jan, dědicové i budúcí jeho to, což jsú tiem rybníkem zatopili a hrázu neb splavu

(famoso domino Johanni de Tedražic, hunc temporis prothonotario cancellarie regalis) v Praze dům č. 595—I. a č. 800—I., které odňal pro odboj Albrechtovi Kostkovi z Postupic, že se byl přidal k straně Matiášově (Tomek v Děj. Prahy VIII, 86, 140 dle konfirmace Rudolfa II. z r. 1604. Srov. ale i současný zápis v ruk. arch. městského č. 2105 fol. 348.). Kromě toho držel dům v ulici Celetné (ruk. č. 2103 fol. 182), a 23. října 1487 koupil dům na Malé Straně (in platea, qua itur ad pontem, in manu sinistra inter domos Johannis rotificis ex una et Johannis sutoris parte ex altera. Rkp. arch. m. č. 2211 fol. B. 24.) za 32 kop gr. Jmenovaný dům v Celetné ulici postoupil r. 1490 bratru svémn knězi Gabrielovi. [7])

Tomek uvádí v seznamu úředníků Jana z T. jako protonotáře do r. 1493. V deskách zemských (č. 84 fol. H 11) jest dlužní zápis z r. 1491, kde se ještě tak jmenuje a uvádí se plným jménem Jan Mutrplos z Tedražic. Proto nezdá se býti nutno rozeznávati dvě osoby, jako to činí Tomek v uvedeném místě. Jinak srov. i níže listinu č. 134. R. 1505 byl již asi mrtev. (Sedláček l. c.) Nástupcem jeho stal se dle Tomka *Václav Hyndrák z Habrova*, a to v r. 1495. Doklad k tomu mi však znám není. Jinak jest týž Václav dobře znám jako notář desk zemských.

Jan z Blevic příjmím Šlechta ze Všehrd, který vstoupil do kanceláře již r. 1491 jako mladý bakalář [8]). Příjmí Šlechta počal užívati zejména od r. 1498, kdy k erbu a titulu přijal příbuzného Jana Vlčíhrdlo ze Všehrd. Patrně jako náhradu za služné obdržel již v prvních letech své činnosti v kanceláři královské od krále vesnice Roubaninu a Slatinu na Moravě. Ponejvíce dlel při králi vzdálen z Čech. V září 1504 vrátil se domů a oženil se 4. října t. r. s Magdalenou ze Strážnice; potom sice odešel znovu do Uher, nepobyl ale na dvoře královském dlouho, nýbrž vzdal se r. 1506 (ne-li již r. 1505) svého úřadu. „Pohnutkou ku kroku tomuto byl mu nejspíše pokročilý věk a snaha opatření dětem svým lepšího vychování, než mohly dojíti v cizí zemi. Rozličnými výsluhami, jichž se mu dostalo za služby od krále (viz tento Archiv I, 353 a listiny v tomto registru), vzrůstalo zboží jeho, tak že v zemanstvu českém byl mezi zámožnějšími.“ (Tak píše J. Truhlář v pojednání svém „Život a působení Jana Šlechty ze Všehrd“ v Čas. Mus. Česk. 1879, str. 450.). Šlechta zemřel 29. srpna 1525 a pochován byl v Č. Kostelci.

Z notářů jsou mi známi z doby Vladislavovy [9]):

udělali, i také což jim tu okolo postúpeno od fary Dřevčické, ježto to jest mezníky osazeno, měli, drželi a toho požívali bez našie, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky po věčné časy budúcie, a též také co jest postúpeno k již psané faře za to, aby to budúcně k té faře bez překážky drženo bylo. A kdož by tento list měl s již psaného Jana neb dědicuov jeho dobrú vólí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Budíně, v úterý velikonoční létha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, království našich Uherského oc v druhém létě a Českého v jedenmezcietmém.

Ad relacionem domini Joannis de Sselnberk, regni Boemie cancellarii.

[7]) Johannes de Tedražic, prothonotarius cancellarie domini regis, pleno in consilio personaliter constitutus resignat — domum suam, quam inhabitat, in platea Czaltnerii inter domos Johanne relicte olim Kostelak et olim Mathie a tabulis situatam utriusque sacerdoti Gabrieli, fratri suo. Rkp. arch. m. č. 2106 fol. 279.

[8]) Narozen 24. ledna 1466, podstoupil zkoušku bakalářskou 17. září 1484.

[9]) Tomek uvádí z doby Jiříkovy písaře Jana z Lestkova, Chvala z Kolína a Pavla. O nich nachází se v ruk. arch. m. Prahy č. 2105 fol. 186a tento zápis: Johannes de Lestkow, Chwal de Colonia et Paulus de Tribovia, serenissimi principis domini et domini Georgii regis Bohemie notarii, emerunt simul pro se et heredibus ipsorum tertiam partem aree molendinorum, olim Lukassonis dictorum, cum ripis, vineis, flumine, usu-

Jan z Tedrašic (1474), který postoupil na protonotáře, a mezi nimi výše o něm bylo jednáno.

Jan z Humpolce, syn Mikuláše z H., nejvyššího písaře Starého Města Pražského (Emler, Pozůstatky desk zem. II, 442), držel po otci s manželkou svou Janou dům u velbloudů na Star. M. v Melantrichově ulici (I – 471. Srov. ruk. arch. m. Pr. č. 2105 f. 392′.), Na domě tomto „stoje osobně před pány v plné radě — urozené paní Anežce z Harasova manželce své milé, ij sta kop gr. pr. věna jejího zavazuje a zapisuje“ (1500. Rkp. arch. m. Pr. č. 94 fol. 145ᵃ druhé paginace.).

Ambrož Mulfar z Minic, úřadoval dle Tomka v letech 1487—1504 (?). S manželkou svou Afrou držel dům na Malé Straně v Praze[10]), k čemuž koupil 1494 ještě městiště[11]) u brány Na Písku; jiného nabyl již r. 1492 od obce[12]). Naposledy jmenuje se r. 1509, ale ještě jako notář královský.[13]) Jeho rozepře s Janem z Herstošic o vybrání polovice úroků za roboty z městečka Řevnice a ze vsi Radotína z r. 1501 před soudem komorním otištěna jest v tomto Archivu sv. XI. str. 558.

O *Augustinovi Käsenbrotovi* (1494—1510) viz Ottův Slovník naučný (od J. Truhláře).

Na ten čas nemožno rozhodnouti, zdali pro Slezsko v kanceláři zaměstnán byl *zvláštní* písař, ač r. 1493 Slezan *Jiří z Dornice*, kterému král tehda dal dva domky u Vratislavi, v úřadě král. notářů byl (famoso Gregorio de Dornicz, cancellarie nostre bohemicalis notario (listina arch. Vrat. A. A. 7. a).

Jako *poslové* král. kanceláře jmenují se z oné doby *Michal Ulrich*, který r. 1461 koupil si dům proti Královu Dvoru na Star. M. Praž. za 68 kop gr. (ruk. arch. m. 2105 f. 147.), *Jan Bradáč*[15]), *Tomek*[16]) a *Jeronym Mutrplos* (1509). Jako běhouny (cursores viarum) pak známe *Pavla* (1466, srov. ruk. arch. m. č. 2105 f. 245′) a *Jana Kolouška* (1479. Srov. ruk. arch. m. 2088 B 8.).

Konečně poznamenáno budiž, že Šellenberk měl též svého písaře *Matěje* (notarius

fructibus nec non omnibus et singulis pertinentiis ab antiquo ad prefatam tertiam partem ipsius molendini spectantibus, que area est situata in flumine Multavie in Nova Civitate Prag. sub ecclesia s. Clementis in Poříč, erga Wenceslaum a pavonibus et Martham ipsius conthoralem pro 38 sex. gr. (1463).

[10]) Nicolaus Kačice coram nobis in pleno consilio ante quatuor scampna judiciaria personaliter stans recognovit et fassus est suo, heredum et successorum nomine vendidisse domum suam situatam in platea, qua itur ad castrum, a tergo Nicolai Ssediwek in acie, famoso Ambrosio notario illustrissimi regis Bohemie domini nostri gratiosissimi, domine Affre conthorali ipsius, heredibus ɔc. pro XXXIIII sex. gr. Actum feria V. in die s. Francisci anno d. MCCCCLXXXVII° = 4. října 1487. (Ruk. arch. měst. č. 2211 f. B. 28.)

[11]) Wenceslaus Mladwanek — fassus est — vendidisse aream suam sitam in preurbio ante valvam, qua itur ad Arenam, ex opposito Stephani — famoso Ambrosio, notario regie majestatis, Affre, conthorali eius ɔc. — pro I sex. gr. (ib. f. D. 28′).

[12]) Domini magister civium et consules cum consensu dominorum seniorum et tocius communitatis vendiderunt aream suam situatam retro domum fam. domini Bawari Podmoklský de Prostiborz famoso Ambrosio Mulffer de Minic, domine Affre, conthorali ipsius — pro 2 sexg. gr. (ib. D. 8′).

[13]) Ambrosius tonsor — fassus est — vendidisse posteriora domus sue penes Ambrosium Mulffar, notarium regie majestatis, ipsi domino Ambrosio notario, domine Affre conthorali ejus — pro C sex. gr. (ib. F7′).

[14]) Srv. i rukp. arch. měst. č. 94. II., 70′ a 1128 f. 34′ a zde listinu č. 175 a 199.

[15]) Nejisto, zdali jest totožný s Janem poslem královským, jehož manželka Markéta r. 1477 „emit domum inter domos Henrici carpentarii dicti Hrbek et Adalberti penestici utriusque situatam (ruk. arch. m. č. 2106, 2 a; srov. i zápis z r. 1480, tamže fol. 99.)

[16]) Ten držel r. 1487 (Tomkonis, nuncii domini regis) dům ve farnosti P. M. v Týně (inter domus Georgii pictoris et animarum), který r. 1488 postoupil manželce své Janě (rkp. č. 2106 f. 214, 232.)

domini cancellarii), který r. 1496 držel dům na Hradčanech a o kterém r. 1500 se mluví s označením „olim notarius“ (Rkp. č. 2253, f. 56[1] a 66.).

Z této kanceláře pošlý *svazek register* obsahuje listiny majestátní,[17]) vydané v řeči české neb latinské, tedy listiny obsahující propůjčení některé milosti. Formálně označeny jsou velkým titulem královským (v této době: „My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Chorvátský ɔc. král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ɔc.; kdežto malý titul pro mandáty zněl: My Vladislav z b. m. U. Č. ɔc král a m. Mor. ɔc.). V majestátech pak následuje ohlášení, že milost byla udělena: „oznamujem listem tiemto všem, že —“; kdežto v mandátech následuje oslovení adresáta („Urozený, věrný náš milý“). Pověření jest tam pečetí velkou, zde malou.

Zápis listiny obstarával za doby dřívější zvláštní registrator (r. 1461 Jakub z Kadaně, srov. tento archiv sv. XV. str. 238.); z let 1498—1502 žádného neznám.

Co se týče úplnosti zápisů, sluší podotknouti, že měla by tu býti zapsána pokuta z lichvy židovské, kterou udělil Vladislav dne 5. dubna 1498 Petrovi z Rožmberka (srov. tento Archiv sv. X. str. 82.), zápis platu na Žiželicích Slavatovi (ib. p. 409, jakož i p. 411 n.). Ty listy však tu scházejí. Jiný takový případ mi na ten čas znám není.

Důležitá jest otázka, jak správný jest přepis v registrech. Tu sluší především uvésti, že v první řadě rozhodovala jen praktická potřeba míti obsah listiny registrovaný. Proto spokojil se registrator často s udáním obsahu, u listin pak zcela dle formulářů pracovaných s odkazem „ut in forma communi“. Jinak přepisy jsou nestejně pečlivé. Datování (Datum ɔc.) často překládal do latiny, ač v originale byla věta česká (tak při č. 84, 191, 277 a 430). Vedle nepatrných změn (držal místo držel neb obráceně), jsou i chyby k nalezení. V č. 144 má orig. „rybník Žehunský“, registrátor ale napsal „r. zehmský.“ Ba ani relačním podpisům nelze tu věřiti docela. Při čísle 144 má registrátor: Relator dominus cancellarius, kdežto v orig. jest: ad relationem domini Alberti de Colowrat, magistri curie majestatis regie. Rovněž i při č. 122.[18]) Při č. 276 jest změna jen formalní. V reg. čte se: Majestas regia manu propria subscripsit, v orig. ale: Wladislaus rex manu propria subscripsit. Též vynechal, kde v orig. poznámka tato byla, jako při č. 271 (Wladislaus rex manu propria).

Text opisů není vždy totožný s textem originálu. Různosti ale nemožno vysvětliti všude svévůlí registrátorovou, nýbrž nutno přijmouti náhled, že text po registrování ještě byl úředně před čistopisem změněn, čili že *registrováno dle konceptů.*

Tak v listině č. 276 čte se (v závorkách uvádíme text orig. otištěného zde sv. X., str. 94): „A ktož by list tento měl s již (svrchu) psaného P. dobrú *volí* a svobodnú (volí), chcem, aby tomu příslušelo plné právo — věcí svrchupsaných (nahoře i dole psaných).“ Zde atrně znění konceptu zapsané do registru bylo dle změn definitivních opraveno.

V listině Ladslavovi z Boskovic svědčící (č. 445) dvakráte má registr „na vsi pusté

---

[17]) Z toho výjimka č. 78 (mandát).

[18]) Zde v definitivním vyhotovení (Archiv Český sv. XVI. str. 527) zní relační poznámka tak jako v č. 144, kdežto zápis v registru má: Ex commissione propria maiestatis regie. — Při č. 217 původní Commissio propria maiestatis regie škrtnuto a opraveno v „relator dominus cancellarius“; při č. 179 původní maiestas regia manu propria subscripsit červeně škrtnuto a nahrazeno: commissio propria domini regis. Poznámka „relator dominus cancellarius“ registru jest, jak učí příklad v listině č. 237, kratší náhražkou za definitivní: Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie (Arch. Č. VIII. str. 521).

Bertholdesdorfu a jináč na Novosiciech", kdežto definitivní listina německého jména neuvádí (srov. Šembera, Páni z Boskovic (1870) str. 200).

Ústavní otázka dotčena byla malou korrekturou při listině č. 432. Zde slova značící svolení rady královské: „radú věrných našich", jak se čtou v registru a jak byla jistě v konceptu, vynechána byla v čistopise, a nahražena autoritativním „naším jistým vědomím" (A. Č. X., 415 č. 198 ɔc.).

Rozhodující sílu důkazní v otázce registrování dle konceptu nebo čistopisu, má okolnost, že zápis registru liší se *věcně* v textu od čistopisu.

V jednom případě (č. 231 a 260) nelze věcný důvod změny vystihnouti. Zde poznamenal registrátor při prvním regestu, který škrtl: Istud privilegium habetur in alia forma, verte XIIIIcim folia. A skutečně v č. 260 nalézáme druhé vyhotovení plným textem, s týmž datem i touže poznámkou relační opatřené. Srovnání ale věcné s prvním, ježto je pouhým jen výtahem, není možné.

Praktický asi důvod byl při následující změně. Pod č. 20 zapsáno královské osvobození domu Linharta z Harů od poplatků s datem 29. března 1498. Tato listina ale byla zrušena, a vyhotovena jiná dne 3. července t. r. (č. 117 ɔc), kde shrnuto toto osvobození v jedno s osvobozením vinic téhož Linharta. Relator v obojím jest týž.

Listinou ze dne 6. února 1499 dán byl dvůr v Libici Hynkovi Báderskému v manství. Dvůr ten ale měl do života svého zapsaný Jindřich z Tajchnic, který patrně učinil odpor onomu obdarování, a to s úspěchem. Listina byla zrušena a nová byla vydána dne 23. listopadu t. r. (č. 267), kde vzat byl ohled na právo jmenovaného Jindřicha. Podobný asi důvod byl při č. 58. V listině, kterou král dovolil Vilémovi z Pernštejna dělání a opravování rybníkův na Hluboké (č. 323), přidáno bylo ve znění definitivním i rozmnožení summy zápisné o peníze, které by týž Vilém tu prostavěl. Též text listiny, kterou dle originálu vydal prof. dr. Čelakovský ve svých Privilegiích měst Pražských (ze dne 23. května 1499 č. 190) jest proti konceptu v registru zapsaném znamenitě rozhojněn o exekuční klausule; kromě toho dle orig. jeví se smlouva kláštera Ostrovského jako perfektní („učinili jsú celú a dokonalú smlúvu"), kdežto koncept mluví o ní jako budoucí. V registru o těchto změnách není stopy. (Srov. pozn. k listině č. 126).

Tato praxe registrování dle konceptů není žádný výjimečný zjev, nýbrž pravidelně objevuje se v oné době ve všech kancelářích vládních. Z toho ale plyne, že nelze tuto vydané listiny z registru považovati za úplnou náhradu listin originálních nám ztracených. Neníť jisto, byl-li text tuto zapsaný definitivní, ani byla-li listina vůbec vydána.

1.

Bez místa a dne (před 10. lednem 1498.) — Král Vladislav II. potvrzuje Zikmundovi Krokvicarovi z Nové Vsi propuštění tvrze Zubnice z manství. (Fol. 1.)

(Sigmundovi Krokvicarovi.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem slovutného Zigmunda Krokvicara z Nové Vsi, jakož někdy urozený Puotha z Lichtnburgka a z Bietova propustil jest z manstvie jeho Zigmunda, kteréž jest na tvrzi Lubnici měl, abychme k tomu povolenie naše dáti i toho potvrditi ráčili. Jakož pak ukázán jest nám dostatečný vidimus téhož listu pod pečetí

urozeného Lipolta z Krajku, najvyššieho sudieho margkrabstvie Moravského, věrného našeho milého, kterýžto kázali jsme slovo od slova v tento list náš vepsati, kterýž svědčí takto:

Já Lipolt z Krajku a na Coršteině, najvyšší sudí markrabstvie Moravského, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jsem viděl list na pargamentě s visutými pečetmi celý a neporušený, kterýž jest dal na manstvie urozený pán pán Puotha z Lichtnburk, a z Bietova dobré paměti urozenému vladyce Zigmundovi Krokvicarovi z Nové Vsi a na Lubnicia kterýž se slovo od slova takto píše:

Já Puotha z Lichtnburgka a z Bietova i s svými erby a budúcími vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúci slyšeti budú, tak jakož sem měl manstvie na tvrzi Lubnici se třmi lány a s lesem Rudcem, s patnácti člověky v Mešovicích, s potoky i se vším příslušenstvím, což k tomu zboží příslušie, i na ty dva many v Mešovicích, na kterýchž manstvie mám, kteréžto zbožie drží urozený panoše Zigmund Krokvicar z Nové Vsi, a mně svrchupsanému Puothovi z toho manstvie službu činil a na každého sv. Martina hus mi dával. I zhledl sem na svrchupsaného Zigmunda jeho snažnú službu, kterúž mi učinil, já, svrchupsaný Puotha, propustil sem již svrchupsaného Zigmunda i s erby jeho z takové služby, aby slúžiti mohl z toho manstvie svrchupsaného komuž chce a jemu by se líbilo, a tu svrchupsanú hus z toho viece aby nedával mné ani budúcím mým. Protož já svrchupsaný Puotha i s budúcími svými mocně se toho manstvie na svrchupsaném zboží odřiekám a všeliké právo, které sem na to jměl, tiemto listem mým mocným [sic] a svrchupsanému Zigmundovi i erbóm jeho takové právo mé mocným tiemto listem mým dávám, že já, svrchupsaný Puotha, ani moji erbové a potomci na svrchupsaném zboží a manství žádného práva viece nemám mieti, než aby svrchupsaný Zigmund i s erby jeho mohl to svrchupsané zbožie své držeti, odbýti, dáti a prodati jakožto své vlastnie dědicstvie; a všecko to právo mé svrchupsanému Zigmundovi i erbóm jeho na svrchupsané zbožie a manstvie, totižto na ty dva dvořáky v Mešovicích, na kterýchž sem manstvie jměl, jemu postupuji, aby již svrchupsaný Zigmund i s erby jeho k tomu manství svrchupsanému to všecko právo měl, tak jakož sem já svrchupsaný Puotha to sám držal a požíval. Tomu na svědomie já svrchupsaný Puotha svú vlastnie pečet přivěsiti sem kázal k tomuto listu, a pro lepšie jistotu a potvrzení věcí svrchupsaných prosil sem urozených panoší Mikuláše z Zahrádky a na Hobzí, Mikuláše Krokvicara z Nové Vsi a z Piesečného, Václava Děvuočka z Počepic a z Louky, Václava z Menhartic, Jana Šašovského ze z Mštěnic, že své vlastní pečeti vedle mne přivěsili k tomuto listu na svědomí. Jenž jest dán a psán na Jemnici v pátek před sv. pannú Marketú léta od narozenie syna božieho MCCCCXCIII [12. čce 1493] počítajíc.

Tomu na svědomie svú vlastní pečeť dal sem přitisknúti k tomuto listu. Datum Corštýn feria IIII[a] ante festum s. Viti annorum domini MCCCCXCVIIII[o] [12. čna 1499].

I jsúce k jeho prosbě milostivě nakloněni, s jistým naším vědomím, s radú věrných našich potvrdili jsme toho a tiemto listem potvrzujem, chtiece tomu, aby on Zigmund i jeho budúcí toho všeho, což v listu vepsáno jest, užívali a dědičně drželi bez překážky našie i všelikterakých jiných lidí. Přikazujíce hajtmanu markrabstvie Moravského a najvyššiemu komorníku a najvyššiemu sudiemu i jiným úředníkóm desk téhož margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim

milým, když kolivěk od jižpsaného Zigmunda aneb od dědicuov jeho požádáni budete, abyšte list tento náš, řád práva zachovajíce, ve dsky zemské vepsali a vložili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc.

2.*)

V Budíně 1498, 10. ledna. — Král dovoluje klášteru Chotěšovskému, aby zboží Encovanské opět mohl zastaviti. (Fol. 2.')

My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli poctiví Erhart probošt, Lidmila převořiše, Johanka subpřevořiše i všecken konvent kláštera Chotěšovského, nábožní naši milí, oznamujíc chudobu a mnohé nedostatky téhož kláštera a při tom nás prosiec, abychme jim k tomu povolenie naše dáti ráčili, kdyžby zbožie Encovanské od držiteluov nynějších vyplatili, aby je v té summě zase zastaviti mohli, a k tomu aby také ves Hradec s jejím příslušenstvím pro některé znamenité potřeby kláštera toho v některé jisté summě do slušného času zastaviti mohli. K jichžto prosbám nakloněni jsúce, a také znajíce, že to pro potřeby a dobré kláštera toho učiniti chtějí, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem, aby svrchupsaný probošt, převořiše a konvent téhož kláštera Chotěšovského též zbožie Encovanské, když je kolivěk vyplatie, v té summě zase zastaviti mohli a moc jměli a výše nic, a též také aby mohli zastaviti ves Hradec s jejím příslušenstvím ve třech stech kopách gr. č. a výše nic. Však k tomu se přičiniti a na tom býti mají, nebudú-li toho moci zase prve vyplatiti, aby to do desieti let pořád zběhlých, počnúc vod zástavy týchž zboží, konečně zase vyplatili a k klášteru obrátili, jináč toho nečiniec. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v středu po Božiem Křtění anno Christi ꝛc XCVIII°. Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Zde předeslána poznámka: Registrum ad annum domini millesimum quadringentesimum nonagesimum octavum.

V držení Encovan (u Litoměřic) byl klášter již r. 1367; správa jich oddělena byla od správy ostatních statků klášterních (srov. Emler, Deset urbářů str. 42 a sl.). Jakým spůsobem klášter za opata Erharda Müglera použil královského dovolení k zástavě, neznámo. Dle Sedláčka, Úplný místop. slovník I. 187, byli ku konci XV. století v držení E. Černínové z Chudenic. Výše jmenovaný Hradec jest ves u Stoda, kterou daroval král Václav II. r. 1284 klášteru.

3.

Na Vyšehradě Uherském 1498, 14. ledna. — Král dává bratřím Fridrichovi a Jiříkovi knížatům Lehnickým výplatu na hrad Namyslov. (Fol. 3.)

(Frydrychovi kniežeti Lehnickému.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že my majíce zřenie na věrné a pilné služby osvieceného Frydrycha kniežete Lehnického a z Břehu, ujce našeho věrného milého, kteréž jest nám činil a činiti

nepřestává, i chtiece, aby poznaje také od nás k sobě některú milost a vděčnost, tiem hotovější k službám naším byl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské dali jsme jemu a osvieceněmu Jiříkovi kniežeti Lehnickému, bratru jeho, výplatu na hradě našem Namyslově s lidmi, platy, lesy, horami, řekami, rybníky i se všemi všelijakými jich příslušnostmi, kteréž k tomu od staradávna příslušejí, a tiemto listem dáváme, chtíce tomu, aby voni týž hrad Namyslov s jeho příslušenstvím vyplatili a vyplatiti mohli a moc jměli od držiteluov nynějších, když se jim koli zdáti a líbiti bude, dadúc jim napřed věděti podle zněnie zápisuov jejich, a po vyjití té výpovědi položiec jim tu summu, kterúž na tom od nás zapsanú mají vcele a úplně, mají jim a povinni budú hradu Namyslova se vším a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi a toho požívali, v moc jejich postúpiti a list neboli zápis ten, kterýž od nás mají, v moc jejich dáti a navrátiti. Tuto nad to další milost svrchupsaným Frydrychovi a Jiříkovi bratřím číníce: když nadepsaný hrad Namyslov kolivěk od držiteluov nynějších vyplatie a v držení jeho budú, že jim na něm, dědicóm a budúcím jejich nad první summu a zápis dva tisíce zl. uh. dobrých mocí naší královskú a tiemto listem připisujem, chtiece tomu, aby voni častopsaný hrad Namyslov s jeho příslušenstvím v té sumě, v kteréž jej vyplatí, k tomu i v těch dvú tisících zl. svrchupsaných, kteréž jsme jim na tom nad první summu a zápis znovu připsali, jměli, drželi a jeho požívali, tak a tiem obyčejem, jakož jsú to prvnější držitelé, jsúce toho v držení a požívání, činili a činiti mohli a moc jměli bez umenšenie, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného člověka splacováni, leč od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých. Však tak, když bychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jim rok napřed věděti; a po vyjití toho roku, kdyžby užitky a duochody toho roku minulého vybrali, položiec jim v moc jejich vcele a úplně summu zlatých svrchupsaných, kterúž jsú za výplatu téhož zámku Namyslova dali, a k tomu i ta dva tisíce zl. uh., kteréž jsme jim nad první summu a zápis připsali, tehdy nám mají a povinni budú zámku Namyslova častopsaného se vším jeho příslušenstvím, jak jsú to sami drželi, postupiti a list tento i s jinými, kteréžby na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s jižpsaných Frydrycha a Jiříka bratří dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Datum in curia Wyssegradensi dominico ante Anthonii anno Christi ɔc XCVIII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.*) Ex commissione propria maiestatis regie.

*) červeně přeškrtnuto.

Tehda držel zápisně zámek Namyslov Václav Bělík z Kornic, jak o tom svědčí následující listina v orig. městského archivu Vratislavského (GG I. a) ze dne 22. ledna (?) 1495, která zní:

My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem: Jakož urozený Václav Bělík z Kornic, věrný náš milý, má a drží od nás zámek Namyslov s jeho příslušenstvím v jistém zápisu, kdežto prosil jest nás, abychme jemu povolenie naše dáti ráčili, aby mohl na tom zboží rybník udělati, pravě, že tiem rybníkem, kdyžby udělán byl, mohlo by se opraviti a polepšiti zbožie zámku svrchupsaného. Dále nás s pilností žádaje, abychme jej v tom také milostivě opatřiti račili tak, aby to, což naloží na ten rybník, škoden toho nebyl. K kteréžto prosbě a pro službu jeho svolili sme k tomu a svolujeme, aby oni na tom zboží Namyslovském mohli ten rybník udělati, a což by kolivěk tiem rybníkem zatopili na lukách aneb dědinách lidí zbožie, toho aby zase slušně každému oddali vedle řádu a obyčeje knížectvie Slezského, a to, což by zatopili, aby při nich zuostalo, a to, komuž co oddadie, to aby také při těch lidech zuostalo. Tuto jim zvláštní milost činiece, což kolivěk na dělánie rybníka toho naložie, to my aneb budúcí naši, kdyžbychom svrchupsané zbožie vyplacovali, jmieti máme jim a povinni budem s první summú, kterúž na tom zapsánu mají, zase dáti a navrátiti. — A ktož by list tento jměl ꝛc. Dán v Kyvu ve čtvrtek před sv. Thymokem [Timotheem?] l. b. tisícého čtyřstého devadesátého pátého a království našich Uherského pátého a Českého čtrmezcietmého.

Ad mandatum domini regis proprium.

Týž Václav Bělík slibuje pak následující listinou ze dne 13. ledna 1498 rovněž v městském archivu Vratislavském N. 7b v orig. chovanou věrnosť králi Vladislavovi:

Já Václav Bělík z Kornic na Namslově vyznávám tiemto listem přede všemi: Že jakož kniežata JMti, páni, rytířství i města poselství ku králi JMti vypravili, JKMti slíbili věrni a poddáni a poslušni býti jakožto králi a pánu našemu milostivému a dědičnému, protož já také k tomu tiemto listem přiznávám, že se k JKMti ve všech věcech míti chci a slibuji tiemto listem, jako se věrnému poddanému k pánu svému dědičnému jmíti přísluší, a to všecko stále a nepochybně zachovati. A kdyžkoli JKMt do Vratislavě přijede a nás k tomu obeslati ráčí, tehdá jmáme hold a přísahu obecnú vedle obyčeje a řádu slezského beze vší odpornosti JKMti udělati tak, jakož jsú předkové moji předkóm JKMti, králóm Českým, pánóm našim dědičným, přísahali a slibovali bez umenšenie. Tomu na svědomí svú vlastní pečeť k tomuto listu přidal jsem. Jenž jest dán a psán ve Vratislavi v sobotu po sv. Králí anno domini millesimo quadringentesimo nonagesimo octavo.

4.

V Budíně 1498, 30. ledna. — Král potvrzuje Albrechtovi z Kolovrat zástavy zboží kláštera Plaského a probošství Rokycanského. (Fol. 3'.)

(Albrechtovi z Kolovrat.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho věrný náš milý, a ukázal nám listy a zápisy některých ciesařuov a králuov Českých, předkuov našich slavné paměti, a k tomu listy na prodaje a zástavy opatuov kláštera Plaského, kteříž svědčili a vokazovali urozeným někdy Jindřichovi a Benešovi bratřím z Kolovrat a jich dědicóm a Pavlovi z Nekmíře a Jiříkovi z Čivic seděním v Krašovicích a Janovi z Brakomnic, a k tomu na ty listy řádné a dostatečné dobré vuole. Kterézto listy a zápisy svrchupsané i s dobrými vólemi před sebú měvše a v ně potřebně a dostatečně nahledše, nalezli a sečtli jsme v nich summy zápisné kromě berně, na kterúž jsú zvláštní zápisové a životové, tři tisíce a padesáte kop gr. střiebrných dobrých rázu pražského, v kterézto summě byla jsú zbožie a vsi jmenovitě tyto zapsány a zastaveny, totižto: tvrz Kaceřov s dvorem poplužniem, s lukú řečenú Čečinice, ves Kaceřov, ves Dobřieč, Ninice, Třemošnice Malá, Rájov, Chotění, Planá, puol městečka Kralovic, Vejrov, Kočiny, Hradištko,

dvuor a ves, Třebokov, Babina, Březie, Koryta, dvuor poplužní Šebíkov a ves pustá Dúbravice, Býkov ves, městečko a vsi kláštera Plaského; Břieza, Habrová, dvuor a vsi probošstvie Rokycanského; a lesy řečené Dúbrava, Korytsko, Ostrý Kluk, Nelepeč, s pěti mlýny, třmi nad Kaceřovem a čtvrtý nad Hradištkem a pátý pod Hradištkem, i s jinými mlýny, s dědinami, rybníky, lesy, chrastinami, horami, lukami, s řekami, potoky i se všemi a všelijakými těch zboží příslušnostmi a puožitky i se vším plným panstvím; ke kterýmžto listóm a zbožím všecko právo a spravedlnost od urozeného Jaroslava z Kolovrat, vnuka a dědice nadepsaného Beneše, koupil jest a skrze téhož Jaroslava v řádné drženie téhož zbožie všel. Na kterážto zbožie napřed dotčená všecky ty listy a dobré vuole napřed jmenované vrátil a dal jest nám týž Albrecht, prose nás, abychom my tu summu, právo a spravedlnost listuov svrchupsaných naň, dědice a budúcie jeho převésti a toho jemu potvrditi ráčili, oznamuje při tom, že jest v tu výplatu zboží*) nadepsaného s povolením opata a konventu kláštera Plaského všel a tu smlúvu nám také vokázal.

K jehožto slušné a spravedlivé žádosti nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám mnohé věrné a pilné činil a činiti nepřestává a potom aby tiem lépe a dostatečnějie činiti mohl a měl, a k tomu také viděvše tu smlúvu, kterúž má s opatem a konventem kláštera Plaského svrchupsaného, tak že z téhož zbožie a vsí svrchupsaných od nich ani od jiného žádného bez své vuole splacován býti nemá až do své živnosti tak, jakož ta smlúva všecko to šíře a dostatečnějie vokazuje a zavierá, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách převedli jsme svrchupsanú summu a zápisy zbožie a vsí jmenovaných, totižto tři tisíce a padesáte kop gr. č. dobrých, se vším plným panstvím, právem a spravedlnostmi na jmenovaného Albrechta, dědice a budúcie jeho, a tiemto listem převodíme a přenášieme, konečnú vuoli naši k té výplatě i k tomu ke všemu, což se v těch zápisiech jmenovalo, jim dávajíce a toho všeho, pokudž mezi nimi, opatem a konventem kláštera Plaského svrchudotčená smlúva drží, zavierá a vokazuje, mocí listu tohoto potvrzujíce a při tom při všem milostivě zuostavujíce tak, aby týž Albrecht to všecko zbožie a vsi svrchupsané s jejich příslušenstvím ve třech tisících a v padesáti kopách gr. č. dobrých a k tomu i v těch pěti stech kopách gr. českých, kteréž v jiném zápisu na berni zapsané má, jměl, držel a toho požíval, nejsa s toho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od opata a konventu kláštera Plaského aneb probošta Rokycanského, ani od jiného žádného člověka až do své živnosti splacován, než po smrti jeho mohú to zbožie a vsi svrchupsané s jejich příslušenstvím opat a konvent téhož kláštera Plaského a probošt Rokycanský, nynější aneb budúcí, od dědicuov aneb budúcích jeho, však ne rozdielně, než toliko všecko spolu, k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti a jinač nic, dadúc jim prve rok napřed věděti; a po vyjití toho roku, kdyžby sobě platy a duochody spravedlivě roku toho

vybrali, nemají jim viec za výplatu toho zbožie a vsí svrchupsaných dáti než puol třetieho tisíce a padesát kop gr. č. dobrých rázu pražského, v cele a úplně, proto že se jim má pět set kop gr. č. na té summě podle smlúvy jejich mezi nimi učiněné při vyplacování vyraziti; kteréhožto puol třetieho tisíce a padesáte kop gr. svrchupsaných přijmúc od nich v cele a úplně opat a konvent kláštera Plaského a probošt Rokycanský, mají jim hned a povinni budú zboží a vsí svrchupsaných se vším a všelijakým příslušenstvím jejich, s kterýmž jsú to sami drželi a toho požívali, postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti; kromě listu toho, kterýž svědčí na berni, v kterémž některé životy mají, ten sobě zachovati mají a mohú až do vyjití těch všech životuov v něm zapsaných. Jest-li že by pak svrchupsaný opat a konvent téhož kláštera Plaského aneb probošt Rokycanský, vyplatiec to zbožie a vsi častopsané, pod nějakým přikrytím, ne svými než cizími penězi, potom toho někomu jinému k držení a požívání postúpili, tehdy dáváme plnú moc dědicóm a budúcím nadepsaného Albrechta, aby dadúc zase držitelóm toho zbožie a vsí jmenovaných puol třetieho tisíce a padesát kop gr. č. dobrých, hned se v to ve všecko zbožie a vsi s jejich příslušenstvím bez umenšenie uvázali a toho požívali, tak a tiem obyčejem, jakož jsú to prve, byvše toho v držení, činili, a to tak dlúho a dotud, dokudž by jim svrchupsaný opat a konvent kláštera Plaského a probošt Rokycanský, kdyžby to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání všecko spolu a nerozdielně vyplatiti chtěli, rok napřed věděti nedali a po vyjití roku toho summy zápisné v cele a úplně nepoložili tak, jakož se to svrchu píše, a jinač nic.

Což se pak té zástavy a zápisu vsi Býkova, kteréž jsme také viděli, dotýče, kdež kněz Kondrat opat a konvent kláštera Plaského zapsal se nad tu zástavu IIII^c a XXX^ti kop gr., zastavené nadepsanému Pavlovi z Nekmíře, dědicóm a budúcím jeho čtyři kopy gr. platu ročnieho s kláštera svého rozdielně platiti a vydávati a to dotud, dokud by jim summa jmenovaná dána a zaplacena nebyla. Kdež potom kněz Adam opat a konvent téhož kláštera s svrchupsaným někdy Benešem z Libštejna v té smlúvě toho jmenovitě dotýčí, kterúž spolu vo rybník na Nebřezině udělali, a to tak, jestliže by toho rybníka on Beneš aneb dědici a budúcí jeho v držení nezuostali, aby jim ty čtyři kopy gr. č. platu každý rok vydávány byly, všakž rozdielně, při s. Jiří dvě kopě gr. a při sv. Havle druhé dvě kopě gr. I poněvadž již tíž kněží kláštera Plaského častopsaného rybníka toho v drženie a požívanie po smrti napřed dotčeného Beneše vešli jsú podle smlúvy mezi nimi učiněné, povinni jsú tíž kněžie nynější i budúcí témuž Albrechtovi, dědicóm a budúcím jeho, ty čtyři kopy gr. platu každý rok rozdielně tak, jakož napřed dotčeno jest, platiti a vydávati, a to až do vyplacenie svrchupsaných vsí a zboží. Pakli by se jim kdy v tom zpierati chtěli a toho jim nevydávali, mají na nich a moci budú toho platu dobývati pokutú a právem

zemským na komornie platy zapsaným, a to bez našich, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž jsme toto znamenitě vymienili a vymienujem: kdyžby koli svrchupsaného Albrechta Buoh smrti neuchoval, že dědicové a budúcie jeho v plných čtyřech nedělech po smrti jeho pořád zběhlých mají a povinni budú hned opatu a konventu téhož kláštera Plaského, nynějším aneb budúcím, vsi řečené Koryta s lidmi a platem beze všech úplatkuov a všelijakých dalších odtahuov v moc jejich postúpiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s dobrú a svobodnú volí Albrechta častopsaného aneb dědicuov a budúcích jeho, chcem, aby tomu příslušelo plné právo nahoře i dole psaných věcí. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, v úterý před Hromnicemi letha božieho ꝛc XCVIII^{0}.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,* supremi cancellarii regni Boemie. **) Ex commissione propria maiestatis regie.

*) V rukopise chybně zbožného. — **) červeným inkoustem přeškrtnuto.

Zápisného držení Kaceřova s příslušenstvím nabyli již od Zikmunda r. 1420 Bedřich a Jan z Kolovrat. Jich dědici byli synové Bedřichovi Jindřich a Beneš, a r. 1475 Benešův syn Beneš, jehož syn Jaroslav prodal ho Albrechtovi z Kolovrat († 1510). V podstatě tvořily zde jmenované statky pozdější panství Gryspeků Kaceřov, jak se nám jeví v urbáři z r. 1558 (srov. Věstník kr. české společ. nauk 1896 č. II. str. 13 a sl.). O místech tu jmenovaných srv. Prusíkovy Příspěvky místopisné ve Sborníku historickém III. str. 276 a sl. Srov. i zde listinu č. 28.

5.

V Budíně 1498, 20. ledna. — Král poskytuje Hanušovi a Niklovi bratřím Rachemberkům z Boru některé milosti v příčině lesů královských. (Fol. 5′.)

(Hanušovi a Niklovi bratřím Rachmberkóm.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme dali výplatu na lesiech našich se vším jejich a všelijakým příslušenstvím, kteréž má a drží v jistém zápisu předkuov našich slovutný Kašpar Rachmbergk, slovutným Hanušovi a Niklovi bratřím Rachmberkóm z Boru, věrným našim milým, i prošeni jsme od tých[ž] bratří, abychme jim při držení a požívaní týchž lesuov s jejich příslušenstvím, když je vyplatie a jich v držení budú, některú milost naši dáti a učiniti ráčili, proto že súdivše se vo to a s přátely svými po několiko let jezdiece, útraty a náklady na to veliké činiti musili, aby toho také škody žádné nejměli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tyto jsme dole psané milosti svrchupsaným Hanušovi a Niklovi bratřím učinili a tiemto listem činíme, chtiece tomu najprv, aby svrchupsaný Hanuš a Nykl, když ty lesy se vším a všelijakým jejich příslušenstvím, s kterýmžto je jmenovaný Kašpar strýc jejich jměl, držel a toho požíval, podle zněnie listuov a zápisuov jeho vyplatie, ty všecky lesy s jejich příslušenstvím jměli, drželi a jich požívali a požívati mohli beze všie překážky v pěti stech kopách gr. č. širokých dobrých

rázu pražského, a k tomu v té summě, kterúž by držitelóm nynějším za opravu toho zbožie podle jejich zápisuov dali, nejsúc s toho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného živého člověka až do svých obúdvú živností splacováni. Než po smrti jich obúdvú my aneb budúcí naši, králové Čeští, muožeme to a moci budem od dědicuov a budúcích jejich k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti, dadúc jim rok napřed věděti. A po vyjití toho roku, kdyžby puožitky a poplatky toho roku vybrali, položiec jim v moc jejich těch pět*) set kop gr. č. svrchupsaných a k tomu i tu summu, kterúž jsú za opravu téhož zbožie a lesuov svrchupsaných s jeho příslušenstvím podle zněnie listuov a zápisuov dali, v cele a úplně, mají nám a povinni budú těch svrchupsaných lesuov se vším jejich a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami jměli, drželi a toho požívali, postúpiti a list tento i se všemi jinými, kteréžby na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Než jestliže bychme my pak aneb budúcí naši, králové Čeští, ty lesy a zbožie svrchupsané pod nějakým zpuosobem, jakožto k svému držení, vyplatili a potom toho někomu jinému postúpiti kázali, toho učiniti nemáme a moci nebudeme, leč k svému vlastniemu jmění, držení a požívání. Pakli bychme učinili, to žádné moci jmieti nebude, než položiec dědici aneb budúcí jejich tu summu zase těm, ktožby to drželi, budú se v to moci uvázati a toho požívati. A ktožby list tento jměl s svrchupsaných Hanuše a Nykle bratří dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude sabbato ante Vincencii anno Christi ɔc XCVIII°.

Ex commissione propria regie maiestatis.

*) Doplněno jinou rukou.

6.

V Budíně 1498, 8. února. — Král potvrzuje směnu Bohuše a Jana bratrů Kostků z Postupic s obcí města Lantškrouna. (Fol. 6.)

(Bohušovi a Janovi Kostkovi z Postupic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli urození Bohuše a Jan Kostkové bratřie z Postupic na Lithomyšli, věrní naši milí, oznamujíc nám, kterak jsú k prosbě a žádosti opatrných purgmistra, konšel i všie obce města svého Lantškrúnu smlúvu konečnú a frejmark s nimi učinili clem svým, kteréž jest jim spravedlivě od držiteluov téhož města příslušelo na rybník jejich, kterýž slove městský, a na městiště, kteréž jest na obci pod týmž rybníkem, tak jakož ten list od týchž Bohuše a Jana jim měštianóm Lantškrúnským na to daný všecky ty věci šíře, lépe a dostatečnějie v sobě má, drží a zavierá. A při tom jsme prošeni od již*) psaných Bohuše a Jana a měštan Lantškrúnských, abychme jim k takové smlúvě a frejmarku mezi nimi učiněnému povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby toho každá strana nynější i budúcí volně

a svobodně požívali a požívati mohli beze všie překážky. K jichžto slušné prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k takové smlúvě a frejmarku mezi nimi učiněnému a tiemto listem svolujeme potvrzujíc toho listu a frejmarku mezi nimi učiněného ve všem jeho znění, položení, punktiech, sloviech, klausulech a artykulech tak, jakoby tuto slovo od slova vepsán a vložen byl bez umenšenie, a také tomu chtiec, aby toho všeho, což v tom listu položeno jest, každá strana nynější i budúcí požívala a požívati mohla a moc jměla nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ɔc. Buda, feria V[a] ante Apolonie Virg. letha božieho ɔc XCVIII°. Ex mandato proprio maiestatis regie.

*) V rukopise jichž.

7.

V Budíně 1498, 9. února. — Král propůjčuje Wolfgankovi Ofnaru z Radětic některé milosti v příčině držení zástavy městečka Fryšova. (Fol. 6'.)

(Wolfkangkovi Ofnaru z Radětic.) Vladislav z božie milosti ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Wolfkangk Ofnar z Radětic, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží v jistých zápisiech městečko Fryšov*) a dvě vsi Vlkovice a Libice s jejich příslušenstvím, příslušejície k klášteru Velehradskému, proše nás při tom, abychme jemu při držení a požívání týchž vsí některú další milost naši učiniti ráčili, tak aby těch vsí mohl a moc jměl volnějie a bezpečnějie požívati. K jehožto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby ty vsi nadepsané jmenovaný Wolfkangk i s erby a dědici svými podle zněnie zápisuov svých jměl, držel a jich požíval, nejsa s nich od nás ani od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, ani od jiného žádného bez své vuole splacován, leč od opata a konventu kláštera Velehradského, nynějších aneb budúcích, kdyžby to k svému vlastniemu jmění, držení a požívaní vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, kdyžby se jim koli zdálo a líbilo, dadúc témuž Wolfkangkovi aneb dědicóm jeho puol leta napřed věděti, a po vyjití toho polúletie, kdyžby sobě duochody a puožitky těch vsí svrchupsaných vybrali, položiec jim v moc jejich summu zápisnú, kterúž na těch vsech zapsánu mají, v cele a úplně, mají jim hned a povinni budú těch všech vsí s jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréžby na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A kdož by list tento jměl s svrchupsaného Wolfkangka, erbuov a dědicóv jeho dobrú volí,*) chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI[a] die Apolonie. Ex commissione propria regie maiestatis.

*) na rasuře. — **) dobrú volí připsáno nad řádkou.

V Brandlově vydání Knih půhonných (tom. V. pars altera str. 328 a 437) čte se jméno Wolfgang O nar (Huvnar) *z Radočic* a *z Radostic.*

8.

V Budíně 1498, 23. února. — Král povoluje městečku Chřenovicům ve Slezsku dva roční jarmarky. (Fol. 7.)

(Jarmarky městečku Chřenovicóm.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od slovutných Melichara a Baltazara bratří Vlčkuov z Dobré Zemice a na Hlučíně, věrných našich milých, abychme městečku jejich Chřenovicóm a obyvatelóm jeho dva jarmarky ročnie dáti ráčili. K jichžto prosbě pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, jsúce nakloněni, s dobrým rozmyslem a našim jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme témuž městečku Chřenovicóm a obyvatelóm jeho nynějším i budúcím dva jarmarky ročnie, však rozdílně: jeden jarmark na den sv. Václava s vosmi dni pořád zběhlými, a druhý jarmark na tři krále též s vosmi dni pořád zběhlými. Kteréžto jarmarky na ty časy jmenovité svrchupsaní obyvatelé městečka Chřenovic nynější i budúcí držeti mají a moci budú a jich požívati, tak a tiem obyčejem, jakožto jiná městečka v kniežetství Slezském svých jarmarkuov požívají buď z práva neb z obyčeje, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc hajtmanu kniežetstvie Slezského i jiným všem poddaným našim nynějším i budúcím, abyšte obyvatelóm nadepsaného městečka Chřenovic nynějším ani budúcím v užívání těch dní jarmarkuov nepřekáželi ani komu překážeti dopúštěli nynie i v budúcích časiech, pod uvarováním hněvu našeho i budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie pečet ꝛc. Dán na Budíně v pátek u vigilji sv. Matěje apoštola anno Christi ꝛc XCVIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°. Ex mandato proprio regie maiestatis.

Chřenovice leží severovýchodně od Opavy. Vlčkové z Dobré Zemice přišli v držení Chř. po smrti Jana Trnky z Ratibořan, když Baltazar Vlček pojal pozůstalou vdovu Kateřinu za ženu (srv. V. Praskovu Vlastivědu Slezskou II. str. 309 a sl.).

9.

V Budíně 1498, 23. února. — Král potvrzuje Melicharovi a Baltazarovi bratřím Vlčkům z Dobré Zemice držení zboží Hlučínského. (Fol. 7'.)

(Melicharovi a Baltazarovi bratřiem Vlčkóm z Dobré Zemice potvrzenie na Hlučín.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli slovutní Melichar a Baltazar bratřie Vlčkové z Dobré Zemice a na Hlučíně, věrní naši milí, oznamujíc nám: Jakož jsme byli před některými lethy Hlučín se vším jeho příslušenstvím osvieceném Kazimírovi kniežeti Thěšínskému, hajtmanu hornie a dolnie Slezí, ujci našemu, věrnému milému, k dědictví dali a k kniežetství Thěšínskému připojili, kteréžto knieže prodal jest a od kniežetstvie Thešínského odcizil jmenované zbožie Hlučínské s jeho příslušenstvím za jistú summu v témž právě statečnému

Janovi Trnkovi z Ratibořan, a voni potom že jsú to zbožie Hlučínské s jeho příslušenstvím od jmenovaného Jana Trnky koupili a je držie; prosiec nás, abychme my jim toho drženie listem naším potvrditi a k tomu povolenie naše dáti ráčili. A poněvadž jest svrchu psaný Kazimír list ten, kterýž od nás na připojenie a dědictvie zbožie Hlučínského jměl, ztratil, abychme je v tom milostivě opatřiti ráčili tak, jestli že by kdy potom list ten od koho nalezen byl, ke škodě a překážce jim býti nemohl.

K jichžto slušné prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách potvrdili jsme toho drženie zbožie Hlučínského s jeho příslušenstvím svrchupsaným Melicharovi a Baltazarovi bratřím a tiemto listem potvrzujem, chtiece tomu konečně, aby voni to zbožie Hlučínské i s dědici a budúcími svými v tom ve všem právě, v kterémž jsme je byli svrchupsanému Kazimírovi k dědictví dali a zapsali, jměli, drželi a jeho požívali tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé kniežectvie Slezského svých dědičných zboží užívají, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Což se pak toho listu, kterýž jest týž Kazimír na to zbožie od nás k vtělení a dědictví jměl, dotýče, poněvadž jest to před námi též knieže osobně seznalo, že jest ten list ztratil, nechtiece by vo to svrchupsaní bratřie které nesnáze a škody budúcie jměli, umořili jsme ten list kniežeti nadepsanému od nás daný a tiemto listem mořime, kazíme a v niveč obracujem tak, jestliže by potom kdyžkolivěk a od kohožkolivěk nalezen byl, že nemá a nebude jmieti žádné moci ani které pevnosti nynie ani na budúcie časy. A kdožby list tento jměl s svrchupsaných Melichara a Baltazara Vlčkuov bratří dobrú a svobodnú volí, tomu příslušeti bude plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI^{a} in vigilia Mathie apostoli anno Christi ɔc XCVIII^{o}, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Hlučín, město východně od Opavy ležící, náleželo v prvních letech vlády krále Vladislava II. Bočkovi z Kunštátu a jeho manželce Markétě. Král Matyáš ale zabral je a poručil do správy Janu Bělíkovi z Kornic. Když pak Vladislav II. nabyl Opavska, dal Hlučín Janu Trnkovi z Ratibořan, od něhož koupili jej bratři Vlčkové a spojili s Chřenovicemi. Srv. Prasek, Vlastivěda Slezská II. str. 210, kde jeho vypravování nesrovnává se s obsahem následujících listin z městského archivu Vratislavského (ruk. č. 208):

My Kazimír, z božie milosti kníže Těšínské a Velkého Hlohova, hejtman horní a dolní Slezí. Jakož nejjasnějšie kniežc a pán, pan Vladislav, Uherský a Český král, margkrabie Moravský, pán náš milostivý, Hlučín s Chřenovicemi a s vesnicemi a s zemany i s zemanskými zbožími a se vším příslušenstvím, což k panství Hlučínskému přislušie, dáti jest ráčil a přidědil k knížetstvie našemu Těšínskému; my prodadouce to panství Chlučínské urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Trnkovi z Ratibořan, hejtmanu knížetství Opavského, odprodali jsme jemu také při tom zase tu svobodu od knížetství Těšínského, tak aby to panství Hlučínské v tej svobodě bylo, jako prvé bylo, za tisíc zlatých, kterýžto tisíc zl. od něho pohotově zaplaceno jsme přijali. Z kterýchž tisíce zl. od sebe i erbuov našich jej pana Jana Trnka kvitujem, propuščeny a prázdna činíme tímto listem nynie i věčně. A jestliže bychom z které koli příčiny jemu panu Trnkovi vedle smlúvy a přípisu skrze pana Vilíma z Prnštejna, hofmistra království Českého, nám vydaného dosti neučinili a jemu

listu spravčieho nedokonali, tehdá těch tisíc zl. jmáme a slibujem jemu zase dáti beze všech odtahuov a fortelův všelijakých. A on nás bude motci z nich napomínati, jakož na peníze slušie. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu pečeť naši vlastní jsme k tomu listu přivěsiti kázali. Žádali jsme slovútných věrných našich milých Mikuláše Klacha z Bestviny, Jindřicha Čelo z Čechovic, Jana Czygana [z] Slupska, Křistka z Březovic a na Dětmarovicích, Mikuláše Karvínského a Jiříka Marklovského, aby své pečeti vedle naší k tomu listu zavěsili, sobě a erbuom svým bez škody. Dán na Těšíně v outerý před slavným hodem narození panny Marie, leta od narození syna božího tisícého čtyřstého devadesátého druhého počítajíce (= 1492, 4. září).

Jiná listina téhož archivu a v témže rukopise zní:

My Kazimír z božie milosti kníže Těšínské a Velikého Hlohova, hejtman horní i dolní Slezie, oznamujeme tiemto listem přede všemi, kteříž jej uzřie aneb čtouce slyšeti bude. Jakož nejjasnější kníže a pán pan Vladislav, Uherský a Český král, pán náš nejmilostivější, Hulčín [sic] i s jeho všém příslušenstvím nám dáti a ku knížetství Těšínskému dědičně vceliti a připojiti ráčil, to zbuože jsme my zase všecko i s jeho příslušenstvím prodali urozenému a statečnému rytíři panu Janu Trnkovi z Ratibořan a erbóm i potomkóm jeho, i zase od knížetství Těšínského odlúčili a oddálili, aby to zbuože vícej poddanosti a příslušenstvím ani ničím ku knížetství Těšínskému neslušelo, než on jej svobodně držel i s potomky svými. A ten list, který jsme od krále JMti na tož vcelení a připojení jměli, ten jsme sřezaný ztratili; protož jej mocí listu tohoto moříme, kazíme a v niveč obracujem. Tomu na svědomí naši vlastní pečet k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Jenž jest dán a psán v pondělí po sv. Valenty léta od narození syna božího tisícého čtyřistého devadesátého pátého (= 1495, 16. února).

10.

V Budíně 1498, 23. února. — Král potvrzuje privilegia knížetství Těšínského. (Fol. 8.)

(Kazimírovi kniežeti Těšínskému.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před velebnosť naši přistúpil osviecený Kazimír knieže Těšínské, hajtman hornie a dolnie Slezí, ujec náš věrný milý, a oznámil nám, kterak má některá jistá privilegia, svobody a výsady od předkuov našich, králuov Českých a kniežat Slezských, proše nás, abychme jemu těch privilegií, výsad, svobod a starodávních zvyklostí potvrditi a k tomu některé další milosti učiniti ráčili. K jehožto žádosti nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám mnohé, věrné a pilné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto knieže Slezské potvrdili jsme témuž Kazimírovi všech privilegií, svobod a výsad, buď králem Janem předkem naším aneb jinými králi Českými předkóm jeho a jemu daných a vysazených, a tiemto listem potvrzujem. Tyto nad to dalšie milosti témuž Kazimírovi a dědicóm jeho činiece, aby on a dědicové jeho mužského i ženského pohlavie a bližší a příbuznější jeho ve všem kniežetství Těšínském a Blštínském dědili, a s jednoho na druhého krví příbuzného a přirozeného všecky statky připadaly až do čtvrtého kolena, a to též bez překážky našie, budúcích našich, králuov Českých a kniežat Slezských, i jiných všech lidí nynie i potomně. Než po čtvrtém kolenu, kdyžby všickni sešli a zemřeli, jakož se mezi lidmi přiházie, mají potom všecky takové odumrti na nás aneb na budúcie naše, krále České, připadati beze všeho prostředku. Item jestliže bychom my aneb které knieže Slezské svrchupsaného Kazimíra anebo dědice jeho z čeho kolivěk viniti chtěli, tehdy on i s dědici svými nebude povinen

jinde odpoviedati a práv býti, než toliko před kniežaty Slezskými a v zemi Slezské. Pakli by je kto jiný nižšieho řádu z čehož kolivěk viniti chtěl, nemají vo to takovým jinde právi býti než před zemany svými, osadiece právo dostatečně. A cožkolivěk oběma stranoma od těch zemanuov za spravedlivé nalezeno bude, tomu všemu každá strana dosti učiniti má a povinna bude beze všie odpornosti. Pakliby kniežata Těšínská zanetbali aneb nechtěli práva dostatečně, jakožby na to slušelo, osaditi, a to na ně v pravdě provedeno a shledáno bylo, tehda ten aneb ti, kteříž by tam u nich spravedlnosti své dosiehnúti nemohli, mohú se utéci k hajtmanu a správci kniežetstvie Slezského, nynějšiemu aneb budúcím, kteřížto mají jim a povinni budú spravedlnosti jejich dopomoci tolikrát, kolikrát by toho potřeba kázala. Item také jsme tuto další milost naši témuž Kazimírovi a dědicóm jeho učinili a tiemto listem činíme, aby mohli bíti a dělati minci svú v témž kniežetství Těšínském. Všakž to opatřiti mají a povinni budú, napřed aby ta mince přísadu dobrú a slušnú jměla a s mincí se jiných kniežat Slezských, kteřížby na to takovéž milosti měli, srovnávala. A takovú minci kdyžby kolivěk dělali a bili, mají bráti a jie užívati v kniežetství Slezském tak, jakožto minci naši aneb jiných kniežat Slezských, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a kniežat Slezských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek u vigilji sv. Matěje apoštola letha božieho MCCCCXCVIII° a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcatého sedmého. Ex commissione propria regie maiestatis.

Kazimír vládl v Těšínsku již od r. 1474, a 11. listopadu 1490 jmenován byl nejvyšším hejtmanem zemským v Slezsku Horním i Dolním. Právo mincovní měli knížata Těšínská již od dávna. R. 1432 prodala kněžna Ofka toto právo městu Těšínu. Mincovna Těšínská byla zavřena r. 1653. Srv. Grünhagen a Markgraf, Lehns- u. Besitzurkunden II, str. 571.

11.

V Budíně 1498, 23. února. — Král potvrzuje Kazimírovi, knížeti Těšínskému, držení zboží Blštinského ve Slezích. (Fol. 9.)

(Témuž Kazimírovi kniežeti Těšínskému potvrzenie na zbožie Blštinské.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl osviecený Kazimír knieže Těšínské, hajtman hornie a dolnie Slezí, ujec náš věrný milý, oznamuje nám, kterak jest před některým minulým časem najjasnější někdy pan Mathiáš, Uherský a Český ꝛc král, předek náš slavné paměti, pro proviněnie osvieceného někdy Václava kniežete Opavského a Ratiborského, mečem jemu byl Blštiny dobyl a osviecenému ji Hynkovi, kniežeti Minstrberskému, v některé jisté summě zapsal, kterúžto Blštinu s jejím příslušenstvím potom jsme my osviecenému Jindřichovi kniežeti Minstrberskému k dědictví dali a zapsali, tak jakož ten list, kterýž na to od nás má, všecky ty věci šíře a lépe v sobě drží a zavierá; toho dále dotýkaje, že jest on k témuž zboží Blštinskému s jeho příslušenstvím od téhož Jindřicha řadně přišel a právo na

to i všecku spravedlnost dostatečnú má; proše nás, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho toho převedenie a přenešenie práva a spravedlnosti svrchupsaného zbožie Blštinského s jeho příslušenstvím potvrditi a při tom milostivě zuostaviti račili tak, aby toho volně a svobodně jakožto dědictví svého užívati aneb s tiem jako s svým vlastním učiniti mohli, jakž by se jim najlíp zdálo a líbilo. K jehožto prosbě pro služby, kteréž jest nám mnohé, věrné a užitečné činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské, potvrdili jsme toho převedenie práva a spravedlnosti zbožie Blštinského se vším jeho příslušenstvím nadepsanému Kazimírovi, dědicóm a budúcím jeho, a tiemto listem potvrzujem a při tom zuostavujem, chtiece tomu konečně, aby oni to zbožie se vším jeho a všelijakým příslušenstvím jměli, drželi a jeho jakožto svého dědictvie požívali aneb s ním jakožto s svým vlastním dědictvím učinili a učiniti mohli a moc jměli, jakž se jim najlépe a najužitečnějie zdáti a viděti bude, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a knížat Slezských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Kazimíra, dědicuov a budúcích jeho dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek v vigilji sv. Matěje apoštola letha božieho MCCCCXCVIII° a království našich Uherského osmého a Českého dvadcatého sedmého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

V boji mezi Matyášem a Vladislavem II. stál Václav kníže Rybnický a pán na Blštině (1452—1478) nejdříve na straně Matyášově, odpadl ale roku 1474 k Vladislavovi. Matyáš dobyl potom Blštiny (nyní Pless) ještě téhož roku, zajal knížete a uvěznil na Kladsku, kde týž zemřel 1. června 1478. Blštiny nabyl pak zápisem v sumě 20.000 zl. uh. Hynek z Kunštatu a Poděbrad. Listinu o tom vydal sice nedávno B. Bellerode ve svých Beiträge zu Schlesiens Rechtsgeschichte (Vratislav 1897) str. 24—26, ale způsobem nedostatečným. Zní pak:

My Mathias z božie milosti Uherský, Český ɔc král, markrabie Moravský, vévoda Lucemburský a Slezský, markrabie Lužický ɔc oznamujem tiemto listem všem, že znamenavše a shledavše mnohé znamenité věrné a pilné služby osvieceného Hynka Minsterberského knížete, hrabie Kladského, pána z Kunstatu a na Poděbradech, švagra našeho milého, kteréž jest nám skutečně činil i činí a potom aby tiem lépe povinen byl a mohl činiti, s dobrým rozmyslem, mocí královskú v Čechách a jakožto vévoda Slezský, témuž knězi Hynkovi, dědicuom a budúcím jeho zámek náš Blštinu s městem, kteréhož sme s náklady znamenitými a velikými na knězi Václavovi mečem dobyli, jakožto na zprotivilém a nepříteli našem, dali sme a zapsali a mocí tohoto našeho listu dáváme a zapisujem i se všemi a všelijakými k tomu od staradávna příslušenstvími a plným panstvím, i se všemi zemany k tomu zámku od staradávna příslušejícími, lidmi poddanými, s platy, s úroky, s lesy, s lúkami, s dvory, s mlýny, s rolími vornými i neornými, s rybníky, s vodami tekutými i netekutými, s řekami, s mýty a všelikými k tomu duochody a puožitky, kterýmiž koli jmény jmenovány býti mohú, a jakož je svrchupsaný kněz Václav a jeho předkové knížata Slezská jměli, drželi a požívali, ve dvadceti tisících zl. uh. na zlatě i na váze dobrých, takovýmto obyčejem a výmienkú, aby svrchupsaný kněz Hynek, dědicové jeho a budúcí ten zámek Blštinu s městem, s plným panstvím a se všemi a všelikými puožitky, duochody, poplatky a příslušenstvími k tomu zámku a městu příslušejícími jměli, drželi a jakož svého vlastního požívali, to prodati, zastaviti, směniti a s tiem učiniti budú moci jako s svým vlastním, bez naší, budúciech našich, králuov Českých a vévod Slezských, a všech jiných lidí všeliké překážky, potud a tak dlúho, dokudž bychom my aneb budúcí naši, králové Čeští a vévody Slezští, aneb ty

osoby, jimž by ta výplata s povolením naším aneb našich potomkuov, královuov Českých a vévod Slezských, příslušela, témuž knězi Hynkovi, dědicuom aneb budúcím jeho těch dvadcet tisíc zl., na zlatě i na váze dobrých, nedali a úplně nezaplatili. A ktož by tento list jměl s svrchupsaných kněze Hynka, dědicuov a budúcích jeho dobrú a svobodnú vuolí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu jsme kázali přivěsiti. Jenž jest dán v Vratislavie v pátek po hodu sv. Lucie léta od narozenie syna božieho tisícieho czirstého sedmdesátého čtvrtého, královstvie našich Uherského sedmnáctého a Českého léta šestého (= 1474, 16. pros.).

Ad relationem domini Johannis prepositi Strigoniensis.

(Originál listiny nalezá se v archivu Blštinském pod sign. 14. Červená pečeť visí na hedvábném závěsu barvy zeleno-žluto-fialové.)

Že nabytí Blštiny pro rod Minstrberských knížat bylo cílem rodinné politiky, vysvítá z okolnosti, že ku posílení posice Slezské vyžádal si Jindřich starší z Kunštatu a Poděbrad vše, co mimo držení Blštiny i jinak Václav z Rybníku, kníže Opavský a Ratiborský (titulární), pro nevěru svou ztratil. Listina o tom zní:

My Vladislav, z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že jakož osviecený Václav, Opavský a Ratiborský vévoda ꝛc, jsa kniežetem naším a koruně naší České poddaným a nás za pána přijav i na korunování s námi byv, ne z které příčiny, ale všetečně a svévolně bez všelikterakých útiskuov od nás a koruny naší odstúpil k nepřieteli našemu a koruny našie České, k králi Uherskému přistúpil, a jeho sě přidrže, poddaná naše kniežata a nás sě přidržície s jich poddanými hubil — skrze kteréž provinčnie zámci, kniežecstvie jeho svrchupsané se všemi krajinami, městy, městečky i všemi a všelikterakými příslušenstvími na nás jakožto na krále Českého sú spravedlivě přišly, o něž sě osvieceném Jindřichovi staršímu, vévodě Minsterberskému, hrabí Kladskému ꝛc knieženi a ujci našemu milému, s již psaným Václavem vévodú Opavským a Ratiborským smluviti dopustili sme a mocí naší královskú dopúštieme a — z vlastní milosti naší, mocí naší královskú svrchupsanému Jindřichovi, dědicóm a budúcím jeho kniežecství, zámkuov, krajin a všelikterakých příslušenství jich milostivě potvrdili sme a potvrzujem k pravému dědičnému a věčnému jmění, držení, požívání, prodání, směnění, zastavení a jinak, jakž by se kolivěk jemu neb dědicóm a budúcím jeho líbilo, na svuoj požitek k obrácení, však bez újmy práva našeho, kteréž nám a koruně naší České z těch kniežecství a krajin příslušie. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v neděli před Hromnicemi léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého sedmého, královstvie našeho léta šestého (= 1477, 26. ledna).

Ad mandatum domini regis domino Paulo de Gensstyn referente.

(Originál v archivu Blštinském č. 17.)

Příčinu, proč Hynek mladší tak záhy (28. června 1475) směnil Blštinu s bratrem svým Viktorinem za Kolín nad Labem, neznáme. Směnná listina o tom obou bratří Hynka ml. a Viktorina (vydaná nepřesně u Bellerode l. c. str. 28—33) zní dle originálu archivu Blštinského č. 19. takto:

My Jindřich mladší jinak Hynek, z boží milosti knieže Minsterberské, hrabě Kladský, pán z Kunštatu a z Poděbrad, vyznáváme tiemto listem přede všemi, kdež čten neb čtúci slyšán bude: Jakož od nejjasnějšieho kniežete a pána, pana Mathiáše Uherského ꝛc krále, pána našeho milostivého, zámek Blštinu s městem i se vším zbožiem, což k Blštině příslušie, nám skrze JKMti obdarování dostal se a zápisem JKMti nám a našim dědicóm i potomkóm utvrzeno jest, jakož týž zápis v sobě sám šíře vysvětluje, že my dobrovolně tiem zámkem Blštinú a městem i tiem vším zbožiem, kteréž k tomu příslušie, na zámek a město Kolín nad Labem i na to na všecko zbožie, kteréž k Kolínu příslušie, s osvíceným kniežetem a pánem, knězem Viktorínem, kniežetem Minsterberským, Opavským, hrabí Kladským ꝛc, bratrem našim milým, skrze jednání a prostředek osvieceného kniežete a pána, kněze Jindřicha staršího, knieže Minsterberské, Kozelské, hrabie Kladské ꝛc, bratra našeho milého, směnu učinili a sfrajmarčili sme a takto mezi sebú sjednotili, srovnali a smluvili:

Item najprvé my bez meškánie zápis, kterýž na Blštinu jmáme, bratru našemu, knězi Viktorínovi, dobrú vuoli na ten zápis udělajíc, máme vydati a zámku postúpiti v moc jeho lásky. Item kněz Viktorín, bratr náš, má nám také ihned zápisy a spravedlivosti, kteréž má na Kolín, dobrú vuoli na ty zápisy udělaje, vydati a zámku v moc naši tento příštie čtvrtek postúpiti. Item což zástav k Kolínu jest, ty všecky sobě sami vyplatiti máme, zvláště zástavu Jana Hrabaně z Přerubenic,

kteráž na tomto stojí, takto zuostane, jakož za bratra našeho penieze své dal a dále bratr náš na potřeby královské ty penieze obrátil, v kterýchžto peniezech Jan Hrabaně zástavu od bratra našeho drží a zapsánu jmá. Budú-li nám bratřím od krále Českého dány ty peniezi, těmi budem moci tu zástavu sobě vypraviti; pakli dány nebudú, tehdá Jan Hrabaně ty vsi, na kteréž jemu ukázáno, do výplaty bude moci držeti, a my penězi svými budeme povinni tu výplatu sobě také vypraviti. Item bratr náš také zástavy na zbožie Blštinském, zvláště zástavu Hostinského, kterúž od nás drží a zapsánu jmá, i také jsúli které jiné, jakož my jich nevieme, sám sobě svými penězi bude povinen vyplatiti.

Item což pak se dotýče pana Jana Bohumenského, ješto se táhne, jakož slyšeti, na městečko Mikulov, kteréž k Blštině přislušie, máme bratru našemu, ač by mocí neb jiným zpuosobem nespravedlivým nám on vpadati v to chtěl a uvazovati sě, pomocni a radni býti, abychom obojí v tom zmatkuov neměli. Item máme a slibujem knězi Viktorínovi, bratru našemu, k Blštině přidati čtyři tisíce zl. uh. od datum listu tohoto v plných šesti nedělech bez porušenie. Item rybník Svatojakubský, kterýž bude o sv. Václavě na spuštění, bratr náš aneb jeho lásky úředník, komu poručie, bude moci a má bez překážky našie i úředníkuov našich sloviti. Item, ačby kněžna sestra kněze Václavova aneb ktokoli nařekl Blštinu aneb to zbožie a k nie na ten zápis které právo jmieti chtěl, aneb kto pro dluhy, ač by kteřie byli, kromě dluhu Hostinského, bratra našeho nebo jeho lásky poddané hyndrovati a hubiti chtěl, protiv tomu máme bratru našemu pomoci podle našeho přemoženie do toho všeho, což máme, tak však, což by s naší ctí bylo, aby se jeho lásce křivda a moc nestala. Item takéž kdežby ktokoli nařekl Kolín neb to zbožie aneb kto pro dluhy, ačby kteřie byli, kromě dluhuov a zástav spravedlivých, nás aneb naše poddané hyndrovati a hubiti chtěl, protiv takovému také bratr náš hrdlem a statkem do všeho toho, což má, bude a jest nám povinen pomoci podle svého přemoženie, tak však, což by s jeho lásky ctí bylo, aby sě nám křivda a moc nestala.

Item ktož by čiem od kněze Viktorína bratra našeho obdarován byl neb zápisy nač jeho lásky měl, toho každého při tom zuostaviti máme. Item též také bratr náš, ktož by naše obdarování aneb nač zápis náš měl, při témž jeho láska zuostaviti a zachovati každého jmá. Item úroky zadržalé a penieze zadržalé a což luk zaprodáno jest až do jednání tohoto, ty úředník bratra našeho, komuž jeho láska poručie, bude moci a muož bez našie i našich úředníkóv překážky vybrati. A to všecko, což se svrchu píše, ježto se my Jindřich mladší a jinak Hynek, knieže nahoře jmenované, zapisujeme, slibujeme naší kněžecie věrú zdržeti a vskutku nepohnutě splniti a zachovati bez všech vymejšlených forteluov, jako na ctné knieže přislušie. A k zdržení věcí svrchupsaných pečeť naši k tomuto listu rozkázali sme přivěsiti dobrovolně; a k svědomí týchž věcí prosili sme osvieceného kniežete a pána kněze Jindřicha staršího svrchudotčeného, bratra našeho milého, prostředku a jednatele, že pečeť svú podle naší přivěsiti rozkázal. Jenž jest dán na Kolíně, léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého pátého v středu u vigilii sv. Petra a Pavla apoštoluov božích (= 1475, 28. června).

Listinu Viktorinovu viz u Sommersberga, Scriptores rerum Silesiacarum I, 1035. Dobrá vůle pak Hynkova dle originálu téhož Blštinského archivu (č. 20.) zní:

My Jindřich mladší jinak Hynek, boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský, pán z Kunštatu a z Poděbrad, vyznáváme tiemto listem přede všemi, kdež čten neb čtúci slyšán bude: Jakož jmáme list od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Mathiáše Uherského, Dalmaczkého i Charvatského ɔc krále, pána našeho milostivého, na zámek Blštinu i na to, což k Blštině přislušie, jakož týž zápis v sobě šíře a světleje ukazuje, že na ten list i na to všecko, což ten list ukazuje, dali jsme a listem tiemto dáváme sami od nás i od našich dědicuov a budúcích osviecenému kniežeti a pánu knězi Viktorínovi, kniežeti Minsterberskému, Opavskému, hrabí Kladskému ɔc bratru našemu, a jeho lásce erbóm i budúcím, naši dobrú, plnú a svobodnú vuoli, tak že s tiem všiem, což list ukazuje a nač my spravedlnost nám danú jmáme, kněz Viktorin a jeho láska, erbové i budúcí jeho, budú moci učiniti i nechati jako s svým vlastním, tak a pokud se jim zdáti a líbiti bude, bez našie i našich dědicuov a budúcích překážky všelijaké. Tomu na svědomie a k držení naši pečeť vlastní s naším jistým a celým svědomím dobrovolně rozkázali jsme přivěsiti k tomuto listu; a připrosili jsme urozených pánuov pana Jindřicha Zajímače z Kunštatu na Jevišovicích, pana Mikuláše z Guttšteinu, slovutných panoší Jana Hrabaně z Přerubenic, Václava z Zahrádky, Jindřicha Amchy z Borovnice a Adama z Bystřice, že pečeti své k svědomí k tomuto listu přivěsili dobrovolně. Jenž jest dán léta od naro-

zenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého pátého ten úterý po sv. Janě křtiteli božiem. (= 27. června 1475).

Důležité změny v Blštinsku staly se r. 1478. Kníže Minsterberský Jindřich starší maje od krále Vladislava upsané právo, aby s Václavem z Rybníku knížetem Opavským a Ratiborským, toho času vězněm svým, se smluvil o jeho majetek, postoupil nejprvé dne 23. ledna 1478 toto své právo bratrovi svému knížeti Viktorinovi, jak to obsahuje následující listina archivu Blštinského (č. 22.):

My Jindřich starší, z božie milosti knieže Minsterberské, hrabie Kladský ɔc vyznáváme tiemto listem zjevně před všemi, kdež čten aneb čtúci slyšán bude, že jakož nám najjasnějšie knieže a pán, pan Vladislav král Český, markrabie Moravský ɔc, pán náš milostivý, své povolenie dáti ráčil, abychom se s knězem Václavem Opavským, Ratiborským a Blštinským, vězněm našim, o jeho kniežecstvie a statek smluviti mohli, a kterak bychom se kolivěk s ním smluvili, toho nám listem s pečetí visutú královskú potvrzuje, že ta smlúva plnú moc i plné právo mieti má tak, jakoby týž kněz Václav před JKMtí dobrovolně stoje, ke všemu se znal, jakož týž JKMti list v sobě šíře a světleje zavierá. Kterýž list nadepsaný i naše všecko právo a moc, kteráž nám na kněze Václava nadepsaného přislušie, osvieceném kniežeti a pánu, panu Viktorinovi, kniežeti Minsterberskému, Opavskému, hrabí Kladskému ɔc bratru našemu milému s naší dobrú a svobodnú vuolí dali jsmy a dávámy mocí tohoto listu, také aby jeho láska s tiem se vším, o čež s nadepsaným knězem Václavem vězněm našim smlúvu učiní, mohl a moc měl učiniti i nechati jako se svým vlastním a dědičným zbožím bez naší, našich dědicóv a potomkóv všelikteraké překážky. K svědomí toho pečeť naši kniežecskú kázali jsmy k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Pro širší svědomie požádali jsmy urozeného pána Jana z Zyeberka a z Plané, statečného rytíře Jana z Barnšteina, hejtmana hrabstvie našeho Kladského, slovutných panoší Jana Horušanského z Rostok, maršálka našeho, Arnošta Húgvice, Kašpara Sádle z Knablachsdorfu, Jiříka Štylfrida z Ratěnic a na Nevrodě a Věnka Herinka z Slupna a z Bělidl, že jsú své pečeti vedle naší k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán na Kladště, v pátek před hodem sv. Pavla na vieru obrácenie, leta božieho tisícieho čtyřistého sedmdesátého osmého (= 23. ledna 1478).

Když pak kníže Václav 1. června 1478 skonal, vyžádal si Jindřich starší od krále Vladislava, aby mu nyní skutečně uprázdněné dědictví potvrdil. Tak stalo se listinou ze dne 23. června 1478 (č. 19. archivu Blštinského). Takto nabytá práva Jindřich pak postoupil Viktorinovi listem daným 14. července 1478. Obě listiny o tom zní pak:

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc oznamujem tiemto listem všem, že znamenavše a vskutku shledavše mnohé věrné a ustavičné služby osvieceného Jindřicha vévody Minsterberského, hrabie Kladského ɔc kniežete a ujce našeho milého, kteréž nám a koruně naší České činil, činí a činiti nepřestává, nás se věrně přidrže jakožto krále Českého, pána svého dědičného, a nám věrně k obecnému dobrému pomáhaje, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, s dobrým rozmyslem, s raddou věrných našich, mocí královskú témuž Jindřichovi a dědicuom i budúcím jeho všecko právo naše, kteréžto na nás jakožto na krále Českého a knieže Slezské připadlo spravedlivě vedle práv manských po smrti někdy osvieceného Václava, kniežete Opavského a Ratiborského, k kniežetctví jmenovitě Blštině tvrzi a městu, Žáróm tvrzi a městečku, Rybníkóm se všemi zemany, many, měšťany, rychtáři a lidmi svobodnými a sedlskými, se všemi městy, tvrzemi, městečky, vesnicemi, s platy, se cly, s daněmi, s službami, s rybníky, řekami, potoky, lesy, bory, s lovy rybiemi i zvieřecími i ptačími, s mlýny, s kostelními poddaciemi i se všemi a všelikterakými vrchními a dolniemi právy, s panstvím a kniežectvím i se všemi a všelikými duochody i příslušnostmi na zemi a pod zemí, kterými by koli jmény mohly jmenovány a vypsány býti, nic ovšem nevymieňujíce ani pozuostavujíce, i také s výplatami všelikterakých sboží, ač jsú-li která od zámkuov svrchupsaného kniežectvie zastavena, ku pravému dědičnému manství vedle starodávnieho od předkuov našich, králuov Českých, a koruny našie České vysazenie milostivě dali sme a tiemto listem dáváme, tvrdíme a upevňujeme k jmění, držení a požívání věčně a dědičně vedle výsady starodávnie. Také týž Jindřich, dědicové a budúcie jeho moci budú svrchupsané kniežectvie všecko neb rozdielně prodati, zastaviti, zavaditi, směniti neb s tiem učiniti, jakž by se jim zdálo a líbilo jako s svým vlastním dědictvím, však proto bez újmy a umenšenie práv, nápaduov a služeb, kteréž nám a koruně naší České s toho příslušejí vedle vysazenie starodávnieho.

A ktožby tento list měl s již psaného Jindřicha neb dědicuov jeho dobrú vólí a svobodnú, chcem, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v úterý vigilji Jana křtitele božieho, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého osmého, královstvie našeho léta sedmého (= 1478, 23. června).

Ad relationem Johannis de Rupow, magistri curie domini regis.

Listina Jindřicha star. dle orig. arch. Blštinského č. 21 zní:

My Jindřich starší, buoží milostí knieže Minsterberské, hrabie Kladský ꝛc vyznáváme tiemto listem zjevně přede všemi, kdež čten aneb čtúce slyšán bude, že všecko naše právo, kteréž jest nám najjasnějšie knieže pan Vladislav král Český, markrabie Moravský ꝛc pán náš milostivý po smrti kněze Václavově dobré paměti na zámce a městu Blštině, na tvrzi a městu Žářiech, na tvrzi a městečku Rybnících i na všech kniežetctvích, zbuožích a panství k nadepsaným zámkóm, městóm, tvrzem a městečkóm od starodávna přislušejících, na JKMt jakožto na krále Českého a korunu Českú spravedlivě přišlé, z milosti své dáti ráčil, jakož list JKMti majestátem královským zapečetěný takové obdarovánie v sobě šíře a světleje zavierá, osviecenému kniežeti a pánu Viktorinovi, kniežeti Minsterberskému, Opavskému, hrabí Kladskému ꝛc, bratru našemu milému, jeho lásky dědicóm a spravedlivým potomkóm, s naší dobrú a svobodnú vólí dali jsme a dáváme dobrovolně tiemto listem dědičně a věčně, tak jakož list nadepsaného najjasnějšého krále pána našeho nám na to vydaný ukazuje a svědčí, nám a dědicóm i potomkóm našim v tom a na tom nic nevynímajíce ani pozuostavujíce. Na potvrzenie a svědomie toho naši vlastní kniežetskú kázali jsme k tomuto listu dobrovolně přivěsiti, a pro širšie svědomie prosili jsme urozeného pána Jana z Žeberka a na Plaué a urozeného Hylbranta z Kaffunk a na Homoli, a slovutných panoší Jana Horušanského z Rostok maršálka našeho, Hanuše z Bišofshejma, hajtmana hrabstvie našeho Kladského, Hanuše Panvicze staršého z Rengersdorfu, Jiříka Štilfrida z Ratěnic a na Nevrodě, že jsú své pečeti vedle našie k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán na Kladště v úterý po sv. panně Markétě léth buožích tisícieho čtyřstého sedmdesátého osmého počítajíc (= 1478, 14. července).

Nejistota veřejných poměrů ve Slezsku byla mírem Olomúckým 21. června 1479 ukončena. Matyáš stal se zde jediným vrchním pánem a jeho vůle nyní rozhodovala, nikoli Vladislavova. To mělo značné působení i na poměr knížat Minsterberských ku Blštiné. Matyáš ovšem neuznával, že by kníže Jindřich st. právo lenní obdržeti mohl od krále Vladislava. Proto schválil, když postoupena byla část dědictví knížete Václava, totiž Žáry, dceři téhož Machně. Darování Vladislavova nebyla uznávána ani při soudu, jak toho pře téže Machny proti Kazimírovi Těšínskému z r. 1498 a 1499 (Bellerode l. c. str. 59) ukazuje. I Vladislav sám — potvrzuje tomuto Kazimírovi držení Blštiny v listině v čele těchto poznámek položené — uvádí Matyáše jako prvního právního jeho předka. Kazimír nabyl pak nejdříve zápisu na Blštinu pro dluh Viktorinův (okolo roku 1480) a později i plného panství. Zápisů listinných o tom však neznáme. Stalo se tak dle následující listiny „některý čas“ před r. 1500. Dne 28. srpna toho roku potvrdil Vladislav II. Kazimírovi držení Blštiny a panství jeho lenní proměnil v allod. Tato listina (nepřesně u Belleroda l. c. str. 43.) chová se rovněž v archivu Blštinském (pod č. 29.) a zní:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsme před některém časem osviecenému Kazimírovi kniežeti Těšínskému, hajtmanu Horní i Dolní Slezí, ujci našemu věrnému milému, panství Blštinského i se všem jeho přislušenstvím v tom právě a tím zpuosobem, jakž jest to osviecený Viktorin knieže Minsterberské, ujec náš věrný milý, k své ruce přivedl a potom témuž Kazimírovi postúpil, potvrditi ráčili. I prosil nás Kazimír jmenovaný, poněvadž nám aneb dědicóm našim budúcím, králóm Českým, vajplata tého panství Blštinského pozuostavena byla, abychom jemu právo naše, kteréž by nám a potomkóm našim na tomž panstvie přislušelo, dáti ráčili, a tož panství Blštinské, kteréž prvé k manskému a lenskému právu vysazeno bylo, v pravé dědictví obrátiti a uvésti ráčili. K jehožto slušným a pokorným prosbám nakloněni jsúce, vyhlédna (sic) na pilné a hodné služby jeho, kteréž nám častokrát činil a vokazoval a i podnes činiti nepřestává, chtiece jemu toho, jakož hodné jest, dobrým otplatiti, z vlastní milosti naší, jakožto král Český a najvyšší knieže Slezské, dali jsme a mocí tohoto listu našeho dáváme Kazimírovi prvepsanému, dědicóm a potomkóm jeho, všeckno právo naše, kteréž jsme my na tomž panství Blštinském měli

aneboli v budúciech časiech mieti mohli, ničehož nevyjiemajíce ani pozuostavujíce, stolika poddanosti, kterúž nám i budúcím našim, králóm Českým, Kazimír častopsaný, dědicové jeho a držitelé téhož panství zavázáni býti mají. Také to panstvie Blštinské prve jmenované Kazimírovi častopsanému a dědicóm jeho z práva manského a z léna jsme vypustili a vysvobodili, vypúščemy a vysvobozujem a v pravé, věčné a zpupné dědictví uvozujem a obracujem tak, aby on Kazimír častopsaný, dědicové a potomkové jeho to zbuožie Blštinské se všem jeho příslušenstvím měli, drželi, volně a pokojně požívati to mohli, v tomž právě a v týž svobodě prodati, zastaviti, zaměniti a s tím učiniti i nechati jako s svým vlastním dědictvím, bez naší i budúcích našich, králóv Českých, i všech jiných lidí všelikterakej překážky. A ktož by tento list měl s již psaného Kazimíra neb jeho dědicóv dobrú vuolí, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v pátek po sv. Bartoloměji léta buožieho tisícieho pětistého, království našich Uherského desátého a Českého třidcátého léta.

Wladislaus rex manu propria subscripsit.

Ad relacionem mag. domini Alberti de Kolowrat et Lybstein, supremi cancellarii regni Bohemie.

Ani Kazimír Těšínský nedržel dlouho Blštiny, nýbrž prodal ji po předběžné smlouvé ze dne 22. ledna 1517 definitivní úmluvou dne 21. února t. r. jako svobodné zboží dědičné za 40.000 zl. uh. krakovskému patriciovi Alexiovi Turzovi z Betlehemfeldu. Originál v archivu Blštinském (č. 35) opatřen byl 9 pečetmi na pergamenových proužcích, z nichž druhá nyní schází. Text (nepřesně u Bellerode II, str. 82—91) zní takto:

Letha buožieho tisícieho pětistého sedmnáctého ve čtvrtek den sv. Vincentého stala se jest smlúva dobrovolná, celá a dokonalá mezi námi Kazimírem, z buoží milosti kniežetem Těšínským a Velikého Hlohova, hajtmanem Horní Slezí, s jedné, a Janem Kunú z Kunštátu a na Rožnově, Janem Doktorem z Dúbravky, Hynkem z Kunčic a Janem Obešlíkem z Lipultovic na místě duostojného v Buoze otce a pána, pana Stanislava biskupa Olomúckého, jakožto moc majících od jeho milosti na místě urozeného pana Alexia Tuřieho z Betlehemfeldu strany druhé, a to taková, že my svrchupsané knieže prodali jsme zámek Blštinu s městem Blštinú i s jinými městečky a vesnicemi, s dvory, rybníky i jinými všemi a všelijakými příslušnostmi, též i s zemany, many volnými i se vším plným panstvím a právem, tak jakž jest od starodávna k tomu panství příslušelo a přísluší a jakž jsme to sami drželi a užívali, nic tu sobě, erbóm ani potomkóm našim nepozuostavujíc, svrchu jmenovanému knězi biskupovi jeho lásce na místě pana Alexia, bratra jeho lásky, ku pravému a spupnému dědictví a panství za čtiřidceti tisíc zl. uh., totiž třidceti a čtyři tisíc zl. na zlatě uherských, zlata a váhy spravedlivých, a za šest tisíc zl. mince polské, po třidceti a šesti grošich polských za každý zlatý počítajíc, a za puol třetího sta kop gr. též mince polské, aby se za tu summu sneslo. Kterážto summa takto placena nám, kniežeti svrchupsanému neb dědicóm našim neb tomu, kohož bychom s plnú mocí poslali, býti má: při postupování zámku a panstvie Blštinského čtyři a dvadceti tisíc zl. na zlatě a šest tisíc zl. i puol třetího sta kop na mince polské, jakož nahoře dotčeno jest, ty nám v moc naši položeny a dány býti mají rozdílně, totiž osm tisíc zl. na zlatě na Blštině, a vostatek na Osvěcimi, a to tímto spósobem:

Kterýž by kolvěk den zámek Blština i s městem knězi biskupovi jeho lásce aneb pánu Aleximu aneb tomu, kohož by jeho láska s plnú mocí poslati ráčil, postúpen byl, že také toho dne penieze ty svrchupsané nám v moc naši aneb tomu, kohož bychom s plnú mocí seslali, od kněze biskupa jeho lásky neb pana Alexia dány býti mají. A těch peněz, kteréž v Osvětimě přijímati budeme, kněz biskup jeho láska neb pan Alexy povinen bude služebníky svými těmi, kteříž by je do Osvětíma přinesli, až na Blštinu s služebníky našimi spolu provázeti dáti. A deset tisíc zl. na zlatě, ty nám kladeny a placeny býti mají od kněze biskupa jeho lásky neb pana Alexia též v Osvětimi na den sv. Tří králí od datum smlúvy tejto najprv příštích, na kteroužto summu zlatých nám při postupování zámku Blštiny jistota dostatečná podle přípisu od nás vydaného položena býti má, a my přípis obyčejný vydati máme podle obyčeje a řádu markrabstvie Moravského. Co se listu zprávnieho dotýče, takto jest zuostaveno, že jsme obě straně sobě volili ubermany, kteříž nám přípis vydati mají, pokud by ten list správní udělán býti měl, totiž z strany kněze biskupa jeho lásky neb pana Alexia voleni jsú kněz biskup Vratislavský a kněz Fridrich Lehnický jich lásky a milost, a z strany naší pan Henrich Kauffunk z Chlumu a pan Hynek Bruntálský z Vrbna a na Klimkovicích. A tíž ubermanové se spolu shledati mají tu první neděli po Hromniciech v Nise. A již každá strana vo to

se starati má, aby své ubermany, kteréž volila, k tomu vedla, aby se na týž den bez zmatku v Nise najíti dali. Pakližby která strana kterého z tých[ž] ubermanóv bezelstně k tomu času mieti nemohla, bude moci jiného na to místo zpósobiti, kterýžby oběma stranám trpělivý byl. A my nadepsané knieže přijma přípis, list správní dokonati a též při postupování zámku jej knězi biskupovi jeho lásce aneb panu Aleximu aneb plnomocnému jich položiti mám.

Item postupování zámku a panství Blštinského býti má první neděli v puostě, při tom času my svrchupsané knieže všecky lidi, zemany i many i šoltysy propustiti, v poddanost a člověčenství knězi biskupovi jeho lásce uvésti neb panu Aleximu, neb kohož by na místě svém s mocí poslali s listem otevřeným pod pečetí svú. Též my při tom času od kněžny Hedviky Trenčínské její lásky, sestry naší, list dostatečný položiti máme, že její láska k tomu kupu vuoli dáti ráčí, že se její láska na to nikda táhnúti nemá.

Item co se zástav a životních práv námi zavedených dotýče, kteréž některé osoby v summách penězetých drží, ty my také svobodné a čisté při tom času knězi biskupovi jeho lásce neb panu Aleximu aneb tomu, kohož by na místě svém s mocí seslali, postúpiti máme, kromě tej zástavy, kterúž pan Jan Žerotínský drží; a ta jest na tejto mieře postavena, že tej výplaty my nadepsané knieže knězi biskupovi jeho lásce neb panu Aleximu nebudem povinni vyplatiti než od Svieček minulých úplně v rok. Než přihodilo-li by se, že by kněz biskup jeho láska neb pan Alexy nám těch deset tisíc zl. pozóstalých prvé vyplnil, tehdá s tej summy čtyři tisíce zl. při knězi biskupovi jeho lásce neb panu Aleximu do toho času pozóstati mají, a my knězi biskupovi jeho lásce neb panu Aleximu tej zástavy nahoře psané na ten čas sv. tří králů postúpiti a očistiti jmáme beze všech a všelijakých odtahóv, a kněz biskup jeho láska neb pan Alexy povinen bude ty čtyři tisíce pozuostalé nám též na ten čas položiti beze všech odtahóv. Item což se platu na vsi Lúce dotýče, kterýž se faráři Blštinskému vydává, dvadceti a jeden zl., ten plat jest v rajstřích prodajných ukázán; na tom jest ta věc zavřena, že my nahoře psané knieže ten plat vyčistiti máme. Pakliž bychom toho platu tak v náhle očistiti nemohli, tu věc připúštieme knězi biskupovi Olomúckému jeho lásce, jakž by se zdálo jeho lásce zadosti ten plat převésti, že my při tom zuostati chceme. Item co se kniežete Václava, syna našeho, dotýče, ten také v listu zprávniem podle nás zprávčím býti má a jistcem se zapsati i k tomu listu pečeť svú podle nás zavěsiti.

Item také jest na tom zuostáno, co se zeman a manóv dotýče, kteříž jsú k soudóm jinam stávali nežli tu ve Blštinském panství, ti mají při právu toho panství Blštinského podle starodávnieho obyčeje jejich zuostaveni býti, krom pana Jana Žirotínského i jiných pří, kteréž v právě kniežetství Těšínského zapohnány neb obžalovány jsú, ty v témž právě své konce vzieti mají, a to konečně do sv. tří králí příštích, a potom zase tam příslušeti k soudóm jako i jiní. Item zemany, many a města i jiní lidé panství Blštinského, jestliže v kterým rukojemství námi zavedeni jsú, ti také všickni z těch rukojemství vypraveni a vysvobozeni býti mají v roce od smlúvy tejto pořád zběhlém. Pakli by jaké škody všickni neb někteří skrze to vzali, ty my, což by pokázati slušně mohli, jim napraviti máme konečně do času nadepsaného. Item jestli by toho potřebí bylo kdy knězi biskupovi jeho lásce neb panu Aleximu, erbóm a potomkóm jeho, a kdo to zbuožie na všem neb na diele nařekl, a jeho lásce neb panu Aleximu i potomkóm jeho toho potřeba byla, aby jě rukojmie v tom zastúpili a to očistili, to všecko před [při?] nadepsaných ubrmaních buď, pokud a jak v tom pan Alexy opatřen býti má, jest-li by kdy o to narčen byl a rukojmí svých tak náhle ku právu připraviti nemohl, aby ho v tom zastúpili a on aby skrze to škody, ač by se súditi musil, nenesl. Item svršky všecky při zámku a ve dvořiech zuostaviti máme, kromě děla na kolách. Ryby v halteřiech, labuti a tenata, kteréž nyní z Skočova pro potřebu naši na Blštinu vezena jsú, to my k sobě vzieti máme. Item rukojmie, kteříž v listu zprávniem za nás slibovati mají, má jich býti osm z Opavského a osm z Těšínského kniežetství, kteříž prvé nám oznámeni jsú. Pakli by který z těch býti nemohl, ale jiného z těch kniežetství tak mohovitého zjednati máme. Item za těch deset tisíc zlatých pozuostalých rukojmie mají býti z markrabstvie Moravského z pánóv a vladyk osm dostatečných. Item jestli bychom my neb úředníci naši jaké penieze sirotčí na tom panství na kteréž kolvěk dědině vyzdvihli, ty všecky při postupování zámku a toho panství těm dědinám navrátiti máme. Item svobody a listy všecky na to panství Blštinské, kteréž jmáme od kohož kolvěk, ty panu Aleximu při postupování toho panství vydati máme. Item zvláštní dobrú vuoli na ten list, kterýž od JMKské na dědictví toho panství nám dán jest, panu Aleximu udělati máme, a ten list i s tú dobrú vuolí jemu vydati při postupování.

A tu smlúvu svrchupsanú slíbili jsme sobě z obú stranú ctně a řádně zdržeti a neporušitedlně zachovati tak, jako ctnému kniežeti a ctnému pánu i dobrým lidem rytířským příleží. Tomu na svědomí my nadepsané knieže i tudiež my Jan Kuna z Kunštatu, Jan Doktor, Hynek Kunčický a Jan Obešlík svrchupsaní na miestě kněze biskupa JMti pečeti naše k tomuto listu jsme přivěsili. A pro širší svědomí připrosili a žádali jsme urozených pánóv a urozených vladyk pana Henricha Kauffunka z Chlumu, pana Hynka z Vrbna a na Klimkovicích, Jana Čela z Čechovic a Jindřicha Larisse z Načeslavic, že jsú své pečeti podle nás k tejto smlúvě přivěsili, sobě i erbóm svým bez škody. Jenž se stala a dokonala ve Frištatě léta a dne, jakž nahoře položeno jest.

Regest smlouvy definitivní viz u Grünhagena a Markgrafa l. c. str. 404. Konečně uveden zde budiž list, kterým Kazimír a syn jeho Václav rytířstvo, zemany a many novému přikazuje pánu. Dle originálu častojmenovaného archivu Blštinského (č. 30.) zní:

My Kazimír z božie milosti knieže Těšínské a Velikého Hlohova, najvyšší hajtman Horní Slezí, a my Václav z tejž milosti buožie knieže Těšínské a Velikého Hlohova ꝛc, syn prvé jmenovaného kněze Kazimíra JMti, vyznáváme tiemto listem všem vóbec: Jakož jsme urozenému panu Aleximu Tuřiemu panství Blštinského s rytířstvem, zemany a many i jiným vším příslušenstviem prodali, kdež my z některých slušných příčin na tenž čas, když postúpení téhož panství býti mělo, nemohli jsme osobú naší při tom býti, než na místě našem některé pány a dobré lidi s úplnú mocí naší k tomu jsme vyslali byli, že jsú rytířstvo i města i jiné obyvatele téhož panství propustili a v poddanost panu Tuřiemu uvedli; a protož my kniežata svrchupsaná tiemto listem sami za sebe i za erby a potomky naše slibujem a přiřékáme, že svrchupsané rytířstvo i města vo to nařiekati nemáme nyní i na věčné časy. A jestli že by jě ktožkoli jiný vo to nařiekati chtěl, že by proti nám co učinili, což by učiniti neměli, my je v tom zastúpiti chceme a máme, neb jsú se proti nám po všecky časy zachovali tak, jakž dobrým lidem rytířským a věrným poddaným proti pánu svému přísluší. Tomu na svědomie naši vlastnie pečeti k tomuto listu přitisknúti jsme kázali. Jenž jest dán a psán na Těšíně v pondělí po neděli Reminiscere léta buožieho tisícieho pětistého sedmnáctého (= 9. března 1517).

12.

V Budíně 1498, 23. února. — Král dává Kazimírovi knížeti Těšínskému list mocný. (Fol. 9')

(Kazimírovi kniežeti Těšínskému list mocný o zřiezenie statku.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest prosil nás osviecený Kazimír knieže Těšínské, hajtman hornie a dolnie Slezí, ujec náš věrný milý, abychme jemu tu milost učiniti a toho dopustiti ráčili, aby mohl o statku svém i vo dětech zřiezenie a poručenie učiniti, jakž by se jemu najlép zdálo. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské svolili jsme k tomu a tiemto listem konečně svolujeme, aby týž Kazimír všecek statek svuoj, kterýž kolivěk má aneb jmieti bude, movitý aneb nemovitý, dědičný, manský aneb zapisný, mohl dáti, prodati, směniti, vodkázati za zdravého života aneb na smrtedlné posteli, též aby mohl dětí svých a statku svého poručníky zdělati a zřiediti, kteříž se jemu kolivěk zdáti a líbiti budú. Kterézto dánie, prodánie, směněnie aneb vodkázánie statku jeho svrchupsaného, též i poručníkuov zřiezenie má pevné, stálé a neporušené býti a tolikéž moci mieti, jakoby to buď všecko spolu aneb každé zvlášt a rozdielně listy našimi utvrzeno a upevněno bylo nynie i potomně, a to bez našie, budúcích (našich), králuov Českých a kniežat Slezských, i všech jiných lidí všelijaké překážky.

Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek u vigilji sv. Matěje apoštola letha božieho MCCCCXCVIII° a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého. Ex commissione propria regie maiestatis.

Kníže Těšínský Kazimír zemřel 13. prosince 1528.

13.

V Budíně 1498, 1. března. — Král potvrzuje smlouvu Albrechta z Kolovrat se Slaviborem Prackem ze Svinné o pozemky pod vsí Výrovem někdy kláštera Plaského. (Fol. 10.)

(Albrechtovi z Kolovrat k smlúvě gruntuov a luk povolenie.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho, věrný náš milý, oznamuje nám, že jest udělal celú a dokonalú smlúvu s slovutným Slajborem Prackem ze Svinné vo ty lúky a grunty Sechutické pod vsí Vajrovem ležície, příslušejície od staradávna ke dvoru pustému Sechuticóm kláštera našeho Plaského, kterýžto dvuor i s lukami nadepsaný Slajbor Pracek má a drží podle smlúvy té, kterúž jest vo to s opatem a konventem téhož kláštera Plaského učinil, a držeti to má a toho požívati až do své živnosti. Než po smrti jeho zase má ten dvuor se vším jeho a všelijakým příslušenstvím na ten klášter Plaský přijíti a připadnúti beze všech úplatkuov. A poněvadž jest s týmž Slajborem Prackem vo ty lúky a grunty s jejich příslušenstvím on Albrecht smlúvu učinil, má jemu a povinen bude s těch luk s dědici a budúcími svými tři kopy a dvadceti gr. každý rok rozdielně*) platiti a vydávati, a to až do jeho smrti. A po jeho smrti opatu a konventu kláštera Plaského, nynějším i budúcím, beze všeho zadržovánie. A při tom toho dotýkaje, že by chtěl na těch lukách a gruntiech Sechutických pod vsí Vajrovem ležících pro polepšenie toho zbožie rybník udělati, proše nás, abychme jemu k té smlúvě s Slajborem častopsaným učiněné a k dělání toho rybníku povolenie naše dáti a potvrditi ráčili, tak aby on i s dědici a budúcími svými žádných vo to budúcích nesnází a zmatkuov neměl.

K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám mnohé, věrné a pilné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali jsme k smlúvě gruntuov a luk svrchupsaných mezi ním Albrechtem a Slajborem učiněné jisté a konečné naše povolenie, a tiemto listem dáváme a jie potvrzujem ve všem jejiem znění, položení, punktiech, klausulech a artykulech tak, jako by tuto slovo od slova vepsána a položena byla, chtiece tomu, aby on Albrecht s dědici a budúcími svými na těch lukách a gruntiech svrchupsaných pod vsí Vajrovem ležících udělati mohl rybník, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude. Kterýžto rybník když svrchupsaný Albrecht udělá a dokoná, má jej i s dědici a budúcími svými jmieti, držeti a jeho požívati, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, opata a konventu téhož kláštera nynějších i budúcích i jiných všech

lidí všelijaké překážky, a to dotud, dokudž by z těch zboží kláštera Plaského od opata a konventu jeho nynějších aneb budúcích podle zněnie zápisuov svých splaceni nebyli. Než kdyžby od nich všecka svá zbožie vyplatili a summu jim zápisnú položili a dokonce zaplatili, mají jim a povinni budú téhož rybníku beze všech úplatkóv také postúpiti. Než dokadž těch zboží od nich nevyplatie, mají tři kopy a dvadceti gr. svrchupsaných rozdielně jemu Prackovi až do jeho živnosti a po jeho smrti opatu a konventu kláštera Plaského vydávati tak, jakož se napřed vypisuje, a to bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Albrechta, dědicuov a budúcích jeho dobrú a svobodnú volí, chcem aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek před přenesením sv. Václava leta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) dodatečně po straně připsáno.

O Sechuticích srov. Prusíkovy Příspěvky místopisné ve Sborníku historickém sv. 3 str. 339—340.

14.

V Budíně 1498, 28. února. — Král potvrzuje Štěpánovi ze Zápolí držení pusté vsi Tršal na Moravě. (Fol. 12.)

(Stefanovi z Zápolé na ves pustú řečenú Tršaly potvrzenie.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest nám ukázal list na pargameně s visutými pečetmi celý a neporušený mnohomocný Stefan z Zápolé, věčný hrabě země Špiské a nadršpan královstvie Uherského, věrný náš milý, kterýmž jemu slovutný někdy Jan z Ojnic a z Střielek a Jiřík z Ojnic na Bohuslavicích i s erby svými zapsali ves svú dědičnú a pustú řečenú Tršaly s dvorem a rybníkem i s jejím vším příslušenstvím ve čtyřech stech zlatých uherských dobrých, kteréž za ni někdy Mikuláš z Ojnic strýc jejich od krále Mathiáše, předka našeho slavné paměti, hotové vzal, a k tomu jemu dali všecky listy a spravedlnosti své, kteréž jsú k též vsi jměli. a nadto se vodřekli všeho práva svého, kteréž koli k té vsi Tršalóm jměli buď dskami aneb knihami úředničími zapsané. A při tom nás týž Stefan prosil, abychme jemu a dědicóm jeho listu toho potvrditi ráčili. Jehožto prosbu slušnú znajíce a také na jeho služby, kteréž jest nám mnohé, věrné, pilné a ustavičné činil a činiti nepřestává, zřenie majíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, potvrdili jsme jemu a dědicóm jeho listu svrchupsaného a tiemto listem potvrzujem ve všem jeho znění, položení, punktiech, klausulech a artykulech, tak jakoby tuto slovo od slova položen a vepsán byl, chtiece tomu, aby voni nadepsanú ves pustú Tršaly se vším jejím příslušenstvím v těch čtyřech stech zlatých uherských svrchupsaných jměli, drželi a jie požívali a požívati

mohli aneb ji prodali a zastavili, jakž se jim najlépe a najužitečnějie zdáti bude, tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé téhož margkrabstvie Moravského svých dědičných vsí užívají a užívati mohú, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúciech našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Stefana, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečeť naši ɔc. Dán na Budíně první středu v postě letha božieho ɔc XCVIII° a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého. Ex mandato proprio maiestatis regie.

Štěpán Zapolya byl jeden z předních stranníků Vladislavových a při volbě jeho za krále Uherského, když byl za rozhodčího jmenován kompromisem, rozhodl v jeho prospěch. Za to byl od svého krále hojně odměňován statky i úřady, mezi jiným i palatinátem. Zemřel 25. pros. 1499. S manželkou svojí Hedvikou Těšínskou měl děti: Jana, Jiřího a Barboru. (Srov. Katona, Historia critica regum Hungariae, XVIII, 179.)

15.

V Budíně 1498, 28. února. — Král potvrzuje témuž držení vsi Šumic blíž Uherského Brodu ležící. (Fol. 12.')

(Témuž Štefanovi z Zápolé, nadršpanovi královstvie Uherského.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl mnohomocný Štefan z Zápolé, věčný hrabě země Špiské a nadršpan královstvie Uherského, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží ves řečenú Šumice se dvorem i se vším [a] všelijakým jejím příslušenstvím v margkrabství Moravském blíž Brodu Uherského ležící, kterúžto ves byl jest kúpil k svému jmění, držení a požívání najjasnější někdy pan Mathiáš, Uherský a Český ɔc král a margkrabie Moravský, předek náš slavné paměti, za čtrnácte set zlatých uherských, a potom ji dal osvieceného Hanušovi Korvinovi kniežeti Liptovskému a Opavskému, synu svému, a potom v drženie též vsi Šumic že jest přišel od téhož Hanuše statečný Emrych Czobor, vod kteréhož jest ji potom on Štefan kúpil a v drženie jejie přišel tak, jakož ty věci list ten, kterýž na to od něho má, šíře v sobě drží a vokazuje; proše nás, abychme my jeho i s dědici jeho listem naším v tom milostivě opatřiti ráčili, tak aby [v] drženie a požívánie té vsi žadné škody nynie i budúcně nejměli. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám mnohé, věrné, pilné a užitečné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich a jakožto král Uherský, Český a margkrabie Moravský, poněvadž jest penieze hotové týž Štefan za jmenovanú ves a dvuor Šumice s jejich příslušenstvím*) dal, nechtiece, aby toho kterú škodu jměl, tuto jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho při držení a požívanie té vsi zvláštní milost učinili a tiemto listem činíme, chtiece tomu konečně, aby voni túž ves Šumice s jejím příslušenstvím v summě čtrnácti set zlatých uherských jměli, drželi, jie požívali aneb prodali a zastavili, jakž se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, nejsúc vodtud bez své vuole od

žádného člověka splacováni leč od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, aneb od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, všakž tak, když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem a moci budem, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim puol leta napřed věděti a po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, položiec jim v moc jejich čtrnácte set zl. uh. v cele a úplně. Kdyžby také své puožitky a poplatky toho polúletie vybrali, mají nám hned a povinni budú té vsi a dvoru Šumic i s jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréžby na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s nadepsaného Štefana, dědicuov a budúcích jeho dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně první středu v puostě anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo Boemie vero XXVII°. Ex commissione propria regie maiestatis.

*) nad řádkou doplněno.

16.

V Budíně 1498, 7. března. — Král propouští Herrychovi z Lichtenburka a synům jeho Bítov z manství. (Fol. 13.)

(Herrychovi a Burjanovi synu jeho z Lichtenburgka a z Bietova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Burjan z Lichtenburgka a z Bietova, komorník náš věrný milý, oznamuje nám na miestě urozeného Herrycha z Lichtnburgka a z Bietova otce svého i všech bratří svých, věrných našich milých, kterak mají a držie v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých i margkrabí Moravských, Bietov zámek s farú tu na hradě a městečko Bietovec pod zámkem, také s farú, Blížkovice městečko s farú, Štítary městečko s farú, město Budějovice s farú i s podacím kostelním, ves Čidružice, ves Paulice, ves Blatnice, ves Lišanovice, ves Chvaletice, Ždanice pusté, ves Hosnovice, ves Heřmanice, item Podolé a Německú Vesku, ves Laz, Častohostice s farú, ves pustú Mstěníky, item v Mošovicích čtyři člověky, item v Lovkovicích šest člověkuov, item v Mileticích jeden člověk, item v Malém Dešově šest podsedkuov, dva pustá a čtyřie vosedlí, item Rančieřov ves, v Písečné tři člověky, Vysočany ves, ves Syrovice se vším příslušenstvím, dvuor Malý Lazec se vším příslušenstvím, ves Přištba, ves Lažanky, ves Jehřice, ves Radkovice, ves Hudeřice, item v Mirovicích dvuor pustý a mlýn osedlý s hrází, v Gdousově osm člověkuov, pastevce pusté, s lidmi, platy, lesy, horami, chrastinami, lukami, dědinami, pastvami, řekami, potoky, rybníky i s jinými jejich příslušnostmi; proše nás s velikú pilností, poněvadž týž zámek Biethov s Budějovici městem i jinými městečky a vesnicemi s jejich příslušenstvím službami a povinnostmi manskými nám jakožto králi Českému a margkrabí Moravskému přislušie, abychme

jim to zbožie nadepsané s jeho příslušenstvím z takových služeb a povinností manských vysvoboditi a k dědictví dáti a vysaditi ráčili, tak aby majíce a držiece to dědicky mohli nám tiem lépe a dostatečnějie slúžiti. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro věrnost a služby téhož Herrycha a synuov jeho, a zvlášt pro služby nadepsaného Burjana syna jeho a komorníka našeho, kterýž byv u nás z mladosti až do nynějšieho času, věrně jest nám, právě a pilně slúžil, chtiece, aby pro takové své služby milosť naši k sobě poznali a tiem hotovějie nám potom a dostatečnějie slúžili a slúžiti mohli, čím k sobě milost naši náchylnější seznají: s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, hrad Bietov s městem Budějovici i s jinými městečky a vesnicemi svrchupsanými a s těmi se všemi příslušnostmi nahoře psanými jmenovaným Herrychovi a Burjanovi s jinými bratřími jeho ze všech služeb a povinností manských propustili jsme a tiemto listem mocně a milostivě propúštieme a v pravé, svobodné a zpupné dědictvie uvodíme, chtiece tomu, aby on Herrych s Burjanem i jinými syny a erby svými a dědici jejich zbožie Bietovské svrchupsané se vším jeho příslušenstvím dědičně jměli, drželi a jeho požívali a požívati mohli nynie i na budúcie věčné časy tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé margkrabstvie našeho Moravského svých dědičných a svobodných zboží užívají a užívati mohú, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte napřed jmenované zbožie Bietovské s jeho příslušenstvím i list tento, když koli od svrchupsaného Herrycha aneb synuov jeho požádáni budete, ve dsky zemské dědičně vložiti a vepsati kázali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Porúčejíc při tom i hofrychteři našemu, aby také pro budúcí pamět, jsa od týchž Herrycha a synuov jeho požádán, zbožie to Bietovské z knih manských vymazati kázal a toho jináč nečinil. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Herrycha a synuov jeho dobrú vólí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomí ɔc. Dán na Budíně v středu po Přenesenie sv. Václava letha božieho MCCCCXCVIII° a království našich Uherského VIII° a Českého XXVII°. Ad mandatum proprium maiestatis regie.

Srov. čís. 45.

17.

Bez místa a dne. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat list mocný. (Fol. 14.)

(Albrechtovi z Kolovrat povolenie a list mocný o zřiezenie statku jeho.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest nás prosil urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho, věrný náš milý, abychme jemu

povolenie naše a list mocný, na kterýžby statek svuoj podle zdánie a vuole své zřéditi mohl ɔc ut in forma communi. Ex commissione propria maiestatis regie.

Albrecht z Kolovrat zemřel 25. května 1510.

18.

V Budíně 1498, 21. března. — Král potvrzuje Janovi Harantovi z Vařin držení vsi Darovy někdy kláštera Plaského. (Fol. 14.')

(Janovi Harantovi z Vařin.) Item dáno jest potvrzenie a povolenie Janovi Harantovi z Vařin a na Březině na list, kterýž má na ves řečenú Darova, kúpenú někdy od předkuov jeho od Gotfryda opata i všeho konventu kláštera Plaského zákona Cisterského ɔc ut in forma communi. A v tom listu jest dobrá vuole. Dán na Budíně v středu den sv. Benedikta anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie VIII° Boemie vero XXVII°.

Ad relationem domini Alberti de Kolovrat, magistri curie maiestatis regie.

Darova, ves u Rokycan, zastavená od kláštera Plaského r. 1420, připojena byla ke hradu Březině. Roku 1661 jmenuje se ves pustou (srov. Sedláček, Místopisný slovník s. v.).

19.

V Budíně 1498, 19. března. — Král dává Ondřejovi Skalskému nápad královský po Václavovi Tulaři (Fol. 14.')

(Ondřejovi Skalskému.) Item dán jest list na papíře Vondřejovi Skalskému, kterýmž král JMt všecko právo a nápad svuoj dává po smrti Václava Tulaře na všem statku jeho movitém i nemovitém. Všakž proto dánie to býti má bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria II^a^ ante Benedicti anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°. Relator dominus Albertus magister curie.

20.

V Budíně 1498, 29. března. — Král osvobozuje dům Linharta z Haru v Brně od všech poplatků královských do jeho života. (Fol. 14.')

(Linhartovi z Haru.) Item dán jest list statečnému Linhartovi z Haru. Jakož má a drží duom na rynku v městě Brně, aby s toho domu žádných šosuov, lozunkuov ani jiných žádných poplatkuov ani povinností, kteréžby s toho domu příslušely králi JMti, nečinil ani činiti povinen byl, a to až do své živnosti. Dán na Budíně v úterý po hodu Zvěstovánie Panny Marie anno ɔc XCVIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo.

Ad relationem strenui Venceslai Cziec de Nemyceves, purgkravii territorii Grecensis et marescalci curie maiestatis regie.

Celý zápis přeškrtnut. — Srov. níže čís. 117. O Linhartovi z Haru viz tento Archiv sv. XVI. str. 544 č. 732 a 733.

21.

V Budíně 1498, 10. dubna. — Král svědčí, že Zachař z Božetína, Martin z Nedvojovic a Řehoř z Dorotic, úředníci mince na Horách Kutných, účty řádně složili. (Fol. 15.)

(Zachařovi, Martinovi a Řehořovi.) Item dána jest kvitancí na pargameně slovutným Zachařovi z Božetína, Martinovi z Nedvojovic a Řehořovi z Dorotic, úředníkóm mince na Horách Kutnách, že jsú řádný počet učinili s toho ze všeho, což jsú v plném roce střiebra i jiných duochoduov do mince našie přijímali, a to slovutnému Janovi Horštorfarovi, mincmajstru na Horách Kutnách, na miestě krále JMti, z summy XV tisíc VIII set XXVII kop a z puol sedmnácta gr., vše grošuov českých, jakož pak ta registra, z kterýchž jsú ten počet učinili, to všecko v sobě šiře a světleji vokazují. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně, v úterý po Květné neděli anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°. Ad relationem domini Alberti de Kolovrat et Liebstein, magistri curie maiestatis regie.

Zachař z Božetína jmenuje se již r. 1480 se Simeonem Seménkem z Vrchovisk a Janem Charvátem z Ostrova úředníkem mince kutnohorské (viz tento Archiv XVI. str. 1).

22.

V Budíně 1498, 9. dubna. — Král dává Jindřichovi z Hradce dům na Starém Městě Pražském. (Fol. 15.)

(Jindřichovi z Hradce dává se duom v Starém Městě Pražském.) Vladislav z božie milosti ɔc. oznamujem listem tiemto všem, že hlediec na mnohé, věrné a ustavičné služby urozeného Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého, věrného našeho milého, kteréž jest nám od dávních časuov činil a činiti nepřestává, i chtiece, aby za to také k sobě od nás některú vděčnost i milost naši poznal, s dobrým rozmyslem a naším*) jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho duom náš ležící za sv. Mikulášem na Starém Městě Pražském, tu kdež dsky dvorské byly, a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby oni duom ten i s jeho příslušenstvím jměli, drželi, jeho požívali a požívati mohli aneb s ním jako s svým vlastním učinili a učiniti mohli, jakž se jim najlépe zdáti a líbiti bude, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všelijaké překážky. Přikazujíc poctivým purgmistru a konšelóm téhož Města Starého nynějším i budúcím, abyšte nadepsanému Jindřichovi, dědicóm a budúcím jeho v užívání domu toho nepřekáželi ani komu překážeti dopúštěli nynie ani budúcně. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jindřicha, dědicóv a budúcích dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí svrchu-

psaných. Dán na Budíně v ponděli po Květné neděli anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie VIII', Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) následuje a přeškrtnuté.

Jedná se zde o dům nyní č. 72—V. (Srov. Tomek, Dějepis města Prahy VIII, str. 130.) Dobrou vůli danou od poručníků dětí a statků Jindřicha z Hradce Michalovi Slavatovi ze dne 15. dubna 1508 viz v tomto Archivu díl X. str. 437.

23.

V Budíně 1498, 9. dubna. — Král směňuje ves Třebostovice s Janem z Šelnberka za dvory v Činěvsi. (Fol. 15.')

(Jan z Šelnberga postupuje králi JMti vsi Činěvsi, směňuje ji na ves řečenú Třebostovice.) My Vladislav ɔc oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, k našie žádosti postúpil jest nám dědictvie svého v Činěvsi, dvoruov kmetcích i s platem i se vším příslušenstvím, což tu měl a držel, a to dědictvie své ve vsi svrchupsané ve dsky zemské nám a dědicóm našim v V^C kopách gr. č. vložiti má se zprávú tak a v témž plném právě, jakož jemu dsky od urozené Anny z Kovaně plnějie svědčie, a to nám dokonati a ve dsky vložiti má, nebude-li moci beze lsti prve, ale konečně vo Suchých dnech letničních najprve přieštích beze všeho dalšieho prodlevánie a odporu všelikterakého. I nechtiece jemu toho dáti škodnu býti, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, miesto toho dědicstvie nahoře dotčeného ve vsi Činěvsi jiného dědicstvie našeho postúpili jsme jemu a tiemto listem postupujem dědicstvie zejména tohoto: ves celú Třebostovice s lidmi kmetcími, s platem, s kurmi, s vajci i s plným panstvím, kromě lesuov a luk, kteréž jsme sami při té vsi Třebostovicích drželi a držíme, ty sobě, dědicóm a budúcím našim pozuostavili jsme a tiemto listem pozuostavujem k zámku našemu Poděbradóm; ves celú Velenku s lidmi kmetcími, s platem, s kurmi, s vejci i s kostelním podacím tudiež a s plným panstvím, tak jakž jsme to všecko sami drželi a požívali, a k tomu háj řečený Psářce, tak v témž plném právě, jakož nám dsky od osviecených Jindřicha kniežete Minstrberského a od Albrechta, Jiřieho a Karla synuov jeho plnějie svědčie, nahoře jmenovanému Janovi z Šelnbergka a jeho dědicóm ku pravému dědicství dědičně v pěti stech kopách gr. č. postúpili jsme a mocí listu tohoto postupujem k jmění, držení, k prodání, zapsání, zastavení a učinění jako z svého vlastnieho a dědičného, žádného práva, panstvie ani které zvláštnosti nám ani dědicóm a budúcím našim, królóm Českým, k nadepsaným vsem a dědinám viece nepozuostavujíce. A zpraviti máme dědiny svrchupsané jmenovanému Janovi a jeho dědicóm i budúcím sami toliko dědinami našimi Poděbrady hradem a vesnicemi všemi k Poděbradóm příslušejícími i tiem vším, což tu máme a držíme, před každým člověkem právem zemským a zvlášt

před věny a sirotky, tak jakož země za právo má, třetinú výš. Pakli bychom nezpravili, tehdy úředníci Pražští menší desk zemských mají a moci budú jej Jana z Šelnbergka neb dědice jeho a budúcie zvésti na dědiny naše svrchudotčené na všecky třetinú výš summy svrchupsané, jménem pokuty a nákladuov beze všech puohonuov, tak jako v právě stanném. Kteréžto postúpenie zbožie a dědin svrchudotčených chceme, aby tolikéž moci a pevnosti mělo, jakobychom to jsúce při dskách osobně učinili a k tomu se přiznali. A protož přikazujem úředníkóm větším i menším desk zemských, kdyžby koli požádáni byli od prve řečeného Jana z Šelnbergka anebo vod dědicóv a budúcích jeho, abyšte jim list tento slovo od slova ve dsky zemské vložili a vepsali a toho jináč neučinili, bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jana, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pondělí po Květné neděli letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského osmého a Českého dvadcátého sedmého. Maiestas regia manu propria subscripsit.

Číněves u Městce Králova s části patřila ke hradu Kosti. Tuto vyměnil král za Třebostovice, ves nyní neznámé polohy. Srov. i níže č. 32.

24.

V Budíně 1498, 9. dubna. — **Král dává témuž kus břehu i řeky Labe u zámku Kostomlat.** (Fol. 15.')

(Janovi z Šelnbergka dává se Labe s lesy proti Kostomlatóm.) My Vladislav ɔc známo činíme tiemto listem všem, že z milosti našie zvláštnie dali jsme a tiemto listem dáváme urozenému Janovi z Šelnbergka, najvyššiemu kancléři království Českého, dědicóm a budúcím jeho, Labe našeho, kteréž tu proti Kostomlatóm zámku jeho máme za osm provazcóv zděli, kdežto každý provazec drží dva a čtyřidceti loket, a podle téhož Labe ten břeh vod Keřska, lesuov našich, též za osm provazcuov jemu dáváme a vod téhož břehu přidáváme jemu, aby měl cestu svobodnú a pruojezd nebolito pruohon svobodný až k té silnici, kteráž jde skrze Keřsko tu hned proti samým Kostomlatóm; a to všecko jemu dáváme, jeho dědicóm i budúcím dědičně. Všakž proto sobě to pozuostavujem, aby lidé naši z Hradištka potom břehu i těch gruntiech, kteréž jemu dáváme, svobodně pásti a také rybáři naši aby v tom Labi, kteréž jemu dáváme, za osm provazcuov volně lovili jako i prve bez překážky jeho, dědicuov i budúcích jeho, jim s toho nic neplatiece. A protož přikazujem úředníkóm větším i menším desk zemských královstvie Českého, kdyžby toho požádali, abyšte jemu Janovi, dědicóm a budúcím jeho tento list ve dsky vložiti a vepsati neobmeškávali. A ktožby list tento jměl s již psaného Jana dobrú volí a svobodnú, i tudiež dědicuov a budúcích jeho, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí ɔc. Dán na Budíně v pondělí po Květné neděli letha

božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a*) království našich Uherského vosmého a Českého dvadcatého sedmého. Regia maiestas manu propria subscripsit.

*) následující škrtnuto.

Hradu Kostomlat nabyl Jan ze Šelmberka od krále Vladislava II. r. 1495 (Reliquiae tabularum II. 470). K tomu dal mu touto listinou Labe s lesy, a r. 1499 majestát na přívoz pod hradem. Před r. 1509 prodal týž Jan ze Š. neb některý z jeho synů Kostomlaty Bedřichovi z Donína. (Srov. Sedláček, Hrady X. 352.)

25.

V Budíně 1498, 10. dubna. — Král dává špitálu u mostu v Starém Městě Pražském podací ve vsi Chřešťovicích. (Fol. 17.)

(Mathiášovi mistru Špitálskému.) My Vladislav ꝛc oznamujem tiemto listem všem, že přistúpiv před nás velebný Mathiáš, mistr špitálský blíž mostu Starého Města Pražského, nábožný náš milý, a prosil jest nás pokorně, aby[chme] jemu a zákonu jeho ve vsi Chřeštovicích u sv. Jana podací dáti a příti ráčili, a že on to podací opatrovati a toho hleděti chce, tak aby při své spravedlnosti před každým zachováváno bylo. K jehožto snažné prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým*) vědomím, mocí královskú v Čechách, svrchupsané podací ve vsi Chřeštovicích u sv. Jana jmenovanému mistru špitálskému dali jsme a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby on to podací v již psané vsi jměl, držel a jeho užíval bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky. Tomu na svědomie pečet naší ꝛc. Dán na Budíně v úterý po Květné neděli anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie VIII°, Boemie vero XXVII°.

Ex mandato proprio maiestatis regie.

*) Opomenuta čárka krátící za m.

V Chřešťovicích měl král Český právo podací asi nejspíše jako lenní pán, neb dvůr zdejší byl manský. (Srov. Sedláček, Hrady VII, 250.)

26.

V Budíně 1498, 29. dubna. — Král svědčí, že Horštorfar z Malešic, mincmistr na Horách Kutných, účty řádně složil. (Fol. 17.)

(Janovi Horštorfarovi z Malešic.) Item dána jest kvitancí slovutnému Janovi Horštorfarovi z Malešic, mincmajstru na Horách Kutnách, podle registr sepsaných a zapečetěných, kteréž jest poslal králi JMti, všech příjmuov a vydání z registr verkových, potom z kúpeného střiebra, item z registr měděnných, pregerských i šafařských, podle kterýchžto přijal jest počet od úředníkuov mince ze všech příjmuov a vydání tak, jakž to ta registra v sobě šíře a světlejie držie a zavierají ꝛc ut in forma communi. Dán na Budíně v neděli před sv. Filipem a Jakubem anno Christi ꝛc XCVIII°, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo.

Ad relationem magnifici domini Alberti de Colowrat, magistri curie maiestatis regie.

Registra verková, o nichž se tuto mluví, jsou nám, počínaje r. 1472, zachována a sahají až do doby Ferdinanda I. Přechovává je archaeologický sbor „Vocel“ v Kutné Hoře. V nich zaznamenávalo se každého téhodne na prvním místě, kolik stříbra bylo do mince přijato od jednotlivých rudokupců (erckafeřů) a co za ně bylo placeno; po té bylo popsáno sdělání stříbra toho na mince (verk mincovní); posléze bylo při každé neděli vytknuto vše, co bylo vydáno. Srv. velice zajímavou zprávu Em. Lemingra „O českém mincovnictví za krále Vladislava II.“ v Památkách arch. a míst. dílu XII. sloupec 399—414.

27.

V Budíně, 1498, 15. května. — Král dává nápad Janovi z Mertlína. (Fol. 17'.)

(Janovi z Mertlína.) Item dán jest list otevřený na papíře slovutnému Janovi z Mertlína, dvořenínu krále JMti, že jemu JMt dává nápad a všecko právo své, kteréž jest na JMt přišlo a připadlo po smrti někdy Jindřicha Opozdila ze Strhař*) na ves řečenú Křížence, a to z té příčiny, že jest ji týž Opozdil bez vědomie a povolenie královského k záduší**) do města Plzně dal a odkázal. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý den sv. Žofie anno Christi ɔc XCVIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Relator dominus Albertus de Colowrat, magister curie maiestatis regie.

*) Následuje slovo dává, ale škrtnuto. — **) Dodatkem nad řádkou připsáno.

28.

V Budíně 1498, 23. dubna. — Král potvrzuje Albrechtovi z Kolovrat zápisné držení městečka Kralovic. (Fol. 17'.)

(Albrechtovi z Kolovrat na Libstejně.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Albrecht z Kolovrat na Libstejně, hofmistr dvoru našeho, věrný náš milý, a ukázal nám list celý a neporušený na pargameně a s visutými pečetmi urozeného někdy Burjana z Gutštejna na Nečtinách, kterýmž převodí všecko právo a spravedlnosti své i s životem svým a všech synuov svých, kteréž jest měl na berni na polovici městečka Kralovic a na vsech: Březí, Korytech, Hradištku, Kočíně, Vajrově, Babíně, Dobřieči, Rájově, Třebokově, Kaceřově, Třemošnici, Chotění, Minicích, Plané a na pěti mlýnech, na třech nad Kaceřovem a pod Kaceřovem a na dvú pod Hradištkem a nad Hradištkem kláštera Plaského, na urozeného někdy Beneše z Kolovrat na Libštejně a na dědice jeho; za kterúžto berni puol městečka a vsí svrchupsaných dal jest jemu týž Beneš směnú ves Horosidla k kostelu Pražskému přislúšející; a při tom nám vokázal týž Albrecht i list náš, kterýmž jsme to všecko právo Burjana svrchupsaného a synuov jeho na jmenovaného Beneše a dědice jeho převedli a přenesli a v pěti stech kopách gr. č. zapsali tak, jakož to všecko lépe a dostatečnějie ti listové v sobě držie a vokazují; proše nás, poněvadž von jest to od urozeného Jaroslava z Kolovrat, vnuka a dědice pravého téhož Beneše, strýce svého, koupil i toho v držení jest, abychme naň, na

dědice a budúcie jeho všecko to právo k té berni i s životy převésti a přenésti a toho potvrditi a některé dalšie milosti nčiniti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám týž Albrecht činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách převedli jsme všecko právo berně svrchupsané na puol městečku a vsech prve jmenovaných na téhož Albrechta, dědice a budúcie jeho a tiemto listem převodíme a toho potvrzujeme ve všem těch listuov znění, položení, klausulech a artykulech, tak jakoby tuto slovo od slova vepsáni a položeni byli, chtiece tomu, aby týž Albrecht a dědicové jeho tu berni svrchupsanú na puol městečku Kralovic a na těch vesnicech nadepsaných v pěti stech kopách gr. č. až do své a svých čtyř dědicuov, bude-li je mieti, živnosti jměl, držel a jie požíval a požívati mohl tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé téhož královstvie svých dědičných aneb zápisných berní požívají a požívati mohú. Pak-li by nemaje dědicuov s tohoto světa*) sšel, tehdy to budúcí jeho, kterýmžby statek svuoj dal a vodkázal, jmieti, držeti a toho požívati mají a moci budú až do živnosti synuov Burjana svrchupsaného, nejsúc s toho vod nás ani vod budúcích**) našich, králuov Českých, a vopatuov a konventu kláštera Plaského ani vod žádného jiného bez své vuole splacováni; než po vyjití těch všech životuov my aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb opat a konvent téhož kláštera Plaského muožeme to a moci budeme vyplatiti, dadúc jim podle zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času té výpovědi položiec pět set kop rg. č. svrchupsaných v moc jejich, mají nám a povinni budú té všie berně svrchupsané postúpiti a list tento i s jinými, kteréžby na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Albrechta a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú ɔc. Dán na Budíně v pondělí den sv. Jiří letha božieho MCCCCXCVIII⁰ a království našich Uherského VIII⁰ a Českého dvadcátého sedmého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Srv. poznámku k č. 4. — *) Dodatečně nad řádkou vepsáno. — **) V ruk. následuje slovo „své“.

29.

V Budíně 1498, 13. května. — Král povoluje městu Náchodu jarmark. (Fol. 18'.)

(Item měštanóm Náchodským) dán jest jarmark roční na den sv. Víta s osmi dny pořád sběhlými. Však proto jarmarku toho dánie býti má všem jiným bez ujmy na jich spravedlnosti ɔc ut in forma communi. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v neděli po sv. Stanislavu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského vosmého a Českého XXVII⁰.

Relator magnificus dominus cancellarius.

30.

V Budíně 1498, 21. května. — Král propouští Bohušovi Kostkovi z Postupic ves Lhotu z manství. (Fol. 18'.)

(Bohušovi Kostkovi z Postupic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem urozeného Bohuše Kostky z Postupic na Lithomyšli, věrného našeho milého, jakož má a drží ves řečenú Lhotu s jejím příslušenstvím, kterúž někdy Slašek držel, povinnostmi manskými nám jakožto králi Českému příslušející, abychme tu ves z též povinnosti manské propustiece k dědicství ji jemu dáti a zapsati ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro službv téhož Bohuše, kteréž jest nám mnohé a věrné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách propustili jsme jemu nadepsanú ves Lhotu se vším jejím příslušenstvím ze všech a všelijakých povinností manských, kterýmiž jest nám zavázána byla, a tiemto listem propúštieme tak, že on Bohuše s dědici a budúcími svými nemá nám viece ani budúcím našim, králóm Českým, s té vsi Lhoty žádných povinností manských činiti aniž povinen bude, než mají to dědičně a svobodně jmieti, držeti a toho požívati tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé královstvie Českého svých dědičných vsí požívají, nynie i v budúcích věčných časech, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým: když koli od svrchupsaného Bohuše, dědicuov aneb budúcích jeho požádáni budete, abyste jemu tu ves Lhotu s jejím příslušenstvím i list tento ve dsky zemské dědičně vložili a vepsali, tak abyste učinili bez zmatku a všeliké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Bohuše, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie pečet naši ɔc. Dán na Budíně v pondělí před sv. Urbanem letha božieho MCCCCXCVIII° a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

31.

V Budíně 1498, 17. května. — Král dává Janovi ze Šelnberka výplatu na ves Nemyslovice. (Fol. 19.)

(Janovi z Šelnbergka dává se výplata na ves Nemyslovice.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že my hlediec na mnohé, věrné a ustavičné služby urozeného Jana z Šelnbergka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho, kteréž jest nám pilné a užitečné činil a činiti nepřestává, chtiece také, aby

k sobě za to od nás některú vděčnost a milost poznal, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme jemu a dědicóm jeho výplatu na vsi řečené Nemyslovice s lidmi, platem i jiným jejím vším a všelijakým příslušenstvím a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby oni nadepsanú ves s jejím příslušenstvím od držitele nynějšieho vyplatili a vyplatiti mohli a moc jměli, dadúc jemu napřed věděti a summu zápisnú podle zněnie listu *) a zápisu jeho položiec, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude. Kterúžto přijma od nich vcele a úplně, má jim hned a povinen bude té vsi Nemyslovic se vším jejím příslušenstvím postúpiti a listy, kteréž na ni má, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kterúžto ves nadepsaný Jan vyplatě jmieti, držeti a jie požívati má a moci bude s dědici a budúcími svými, nejsúc s nie bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni leč vod kněží toho zákona, ku kterémuž spravedlivě příslušie. Ti to od nich k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti mohú a moci budú, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim rok napřed věděti. A po vyjití toho **) roku pořád zběhlého, když by duochody a puožitky toho roku vybrali, položiec jim summu zápisnú vcele a úplně, mají jim hned té vsi se vším jejím příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na tu ves jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jana, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek po sv. Žofii anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo.

Regia maiestas manu propria subscripsit.

O Nemyslovicích, vsi to u Bezna v Boleslavsku, vypravuje Sedláček ve svých Hradech sv. X. str. 389; přehlíží však při tom obsah této listiny. *) Opraveno z listuov. **) Následuje to, které škrtnuto.

32.

V Budíně 1498, 17. května. — Král svoluje témuž, aby lidé jeho v Třebostovicích užívati mohli pastvišť na panství Poděbradském. (Fol. 19'.)

(Témuž Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: jakož jsme ves naši Třebostovice k Poděbradóm příslušející urozenému Janovi z Šelnbergka, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému. profrejmarčili tak a podle toho, jakož *) jemu list na to od nás daný i dsky zemské svědčie a vokazují; i chtiece, aby lidé a obyvatelé nadepsané vsi Třebostovic nynější i budúcí tiem lépe se živiti a opravovati mohli, tuto jsme jim zvláštní milost učinili a mocí listu tohoto činíme, chtiece tomu, aby voni pásli a těch všech pastev svobodně užívali a užívati mohli tu a na těch miestech, kdež jsú prvé, dokadž k panstvie Poděbradskému příslušeli, pásali, nynie i v budúcích časiech, a to bez

našie, budúcích našich, králuov Českých a pánuov Poděbradských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc úředníkóm našim Poděbradským nynějším i budúcím, abyšte nadepsaným lidem vsi Třebostovic při takových pastvách nepřekáželi ani komu překážeti dopúštěli, než v tom je tak jměli, drželi a zachovali, jakož se nahoře píše, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek po sv. Žofii anno Christi ɔc 98, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo. Maiestas regia propria manu subscripsit.

Srv. nahoře č. 23. *) Následující slovo jest bylo škrtnuto.

33.

V Budíně 1498, 23. května. — Král svoluje Vilémovi z Pernšteina, aby mohl vésti vodu na rybníky Zminský a Lanský. (Fol. 20.)

Bude otištěno v dodavcích k listináři Pernšteinskému v AČ. XVII.

34.

V Budíně 1498, 23. května. — Král tvrdí témuž směnu pozemků ve Zminech a Lánech. (Fol. 20'.)

Bude otištěno na témže místě.

35.

V Budíně 1498, 25. května. — Král povoluje téhodní trh městečku Týništi. (Fol. 21.)

(Trh téhodní městečku Týništi.) Item dává se trh téhodní v pondělí*) městečku řečenému Týniště. Všakž proto trhu toho dánie má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti ɔc ut in forma communi. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek po Božiem vstúpenie letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Nad řádkou doplněno.

36.

V Budíně, 1498, 25. května. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat výplatu na vsi Kladrubech. (Fol. 21'.)

(Albrechtovi z Kolovrat.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Albrechta z Kolovrat na Libštejně, hofmistra dvoru našeho, věrného milého, abychme jemu výplatu na vsi Kladrubech k proboštství Mělnickému příslušející dáti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby mnohé a věrné, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svo-

lujeme, tak aby on Albrecht svrchupsanú ves Kladruby proboštstvie nadepsaného od držitelóv nynějších vyplatil a vyplatiti mohl, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, dada jim napřed věděti a podle zněnie listuov jejich, kteréž na to mají, summu zápisnú vcele a úplně polože, kterúžto od něho přijmúc mají jemu hned nadepsané vsi se vším jejím příslušenstvím postúpiti a listy, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kterúžto vyplatě od nich, má ji jmieti, držeti a jie spravedlivě požívati, nejsa vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného člověka až do své živnosti splacován. Než po smrti jeho muož tu ves a moci bude od dědicuov aneb budúcích jeho probošt Mělnický vyplatiti k svému vlastniemu jmění, držení a požívání, když od něho spolkem zbožie klášterstvie Plaského a proboštstvie Rokycanského vyplacováno bude, a prve nic. A když bude chtieti vyplatiti, má jim dáti rok napřed věděti, a po vyjití toho roku pořád zběhlého, přijmúc od něho summu zápisnú vcele a úplně, mají jim při postupování svrchupsaných zboží hned té vsi Kladrub se vším jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréžby na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Jest-li že by pak pod jakým zpuosobem, vyplatiec tu ves, zastavili ji potom někomu jinému, to nemá mieti a nebude žádné moci, než svrchupsaní dědici aneb budúcí jeho, položiec jim tu summu, zase mohú ji a moci budú vyplatiti a držeti tak dlúho a dotud, dokudž by od nich společně s jiným zbožím svrchupsaným kláštera Plaského a proboštstvie Rokycanského k jejich vlastniemu jmění, držení a požívání vyplacena nebyla. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Albrechta dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝯc. Dán na Budíně v pátek po Božiem vstúpenie anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo. Ad regie maiestatis proprium mandatum per Joannem Sslechta, prothonotarium.

37.

V Budíně bez udání dne. — Král potvrzuje Mělnickým cla a mýta. (Fol. 22.)

Vydáno bude v tomto Archivu prof. dr. Čelakovským v aktech sněmovních a veřejných.

38.

V Budíně 1498, 16. května. — Král ustanovuje, aby město Rokycany od komory královské nebylo zastavováno ani zcizeno. (Fol. 22′.)

Vydáno bude v tomto Archivu prof. dr. Čelakovským v aktech sněmovních a veřejných.

39.

V Budíně, 1498, 21. května. — Král převádí na Viléma z Vřesovic držení statků otci jeho do života propůjčených. (Fol. 23.)

(Vilémovi z Vřesovic.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že

jest před velebnost naši přistúpil Vilém z Vřesovic na Dúbravé Hoře, věrný náš milý, oznamuje, kterak jsú se statečnému někdy Janovi Ilburkovi z Vřesovic, otci jeho, na dielu dole psané vsi dostaly: Žalany, Věštěny, Rudník, Chouče, Liběšovice, Chaberce, Skršín, Lahovice, Řísuty s jejich příslušenstvím, na kterýchžto vsech statečný Jindřich z Vřesovic na Bielině, strýc jeho, má jeden život zapsaný, proše nás, poněvadž jsú se jemu ty vsi po otci jeho dostaly a v držení jich jest, abychme ten život strýce jeho nadepsaného naň převésti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Vilém činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách převedli jsme ten život, kterýž na těch vsech svrchupsaných on Jindřich, strýc jeho, zapsaný měl, na téhož Viléma a tiemto listem převodíme a přenášieme, chtiece tomu konečně, aby on Vilém ty vsi svrchudotčené se vším a všelijakým příslušenstvím jejich jměl, držel a jich požíval, nejsa s nich bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného člověka až do své živnosti splacován, než po smrti jeho my aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimž by výplata svrchupsaných vsí spravedlivě příslušela, muožeme a moci budeme ty vsi s jejich příslušenstvím od dědicuov a držitelóv jejich vyplatiti, dadúc jim podle zněnie listuov a zápisuov jejich napřed věděti, a potom summu tu, kterúž na tom zapsánu mají, v moc jejich položiec. Kterúžto přijmúc od nás vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú těch všech vsí svrchupsaných s jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréžby na ty vsi jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Viléma dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši ꝛc. Dán na Budíně v pondělí před sv. Urbanem léta božieho 1498 a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcatého sedmého.

Ad relationem domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Tuto jmenované statky náležely kostelu Litoměřickému, kterému byly vzaty ve válkách husitských. Potom patřily rodu Vřesovců a dostaly se r. 1467 za díl Janovi Ilburkovi z Vřesovic, jehož syn, tuto jmenovaný Jan Vilém, spojil je s Doubravskou Horou.

40.

V Budíně 1498, 26. května. — Král rozmnožuje summu zástavní na zahradě Jana Pytlíka, měšťana Star. M. Pražského, na Malé Straně. (Fol. 23'.)

(Pytlíkovi, měštěnínu Pražskému.) Item Janovi Pytlíkovi, měštěnínu Starého Města Pražského, král JMt na stavenie domu v zahradě, kterúž drží od arcibiskupstvie Pražského v Praze na Malé Straně, osmdesáte kop gr. č. k prvním summám, kteréž na té zahradě připsané má, připsati ráčil tak a na ten zpuosob, aby při vyplacovánie té zahrady těch osmdesáte kop gr. s jinými summami dány a zapla-

ceny byly. A v tom listu jest dobrá vuole.*) Dán na Budíně v sobotu po sv. Urbanu anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Relator dominus cancellarius.

*) Tato věta po straně připsána.

Jan Pytlík byl r. 1499 perkmistrem hor viničných. Zahrada, o níž tuto se mluví, která dlouho jmenovala se Pytlíkovskou, byla s větší části v nynější zahradě Waldštejnské. (Srv. Tomek Dějepis Prahy VIII 53.) Další zápis o ní jest v ruk. archivu města Prahy č. 94 fol. 39.

41.

V Budíně 1498, 25. května. — Král svoluje, aby konvent kláštera Hradištského klášterní budovu vyplatiti mohl. (Fol. 24.)

(Janovi, knězi opathovi, a konventu kláštera Hradištského.) My Vladislav ɔc oznamujem tiemto listem všem: Jakož velební a poctiví kněz Jan opat i všecek konvent kláštera Hradištského, nábožní naši milí, na tom konečně jsú, že sobě ten klášter Hradištský s jeho příslušenstvím vyplatiti chtie, ke kteréžto výplatě řekli jsme jim také jistú summu peněz dáti. Ale poněvadž voni to před sebú mají, že ten klášter i s jeho příslušenstvím hned vyplatiti chtie, a my těch peněz k té pomoci tak brzo jmieti a jim dáti nemuožeme, prosili jsú nás, abychme jim k tomu povolenie naše dáti a toho milostivě dopustiti ráčili, aby vyplatiec týž klášter s jeho příslušenstvím, mohli to zbožie až do té summy, v kteréž jest zapsáno, některým jistým osobám zastaviti do některého jistého času, dokudž by s to býti a toho zase vyplatiti nemohli. K jichžto slušným prosbám nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, tak aby nadepsaný opat a konvent kláštera Hradištského mohli zbožie téhož kláštera až do té summy, v kteréž nynie zapsáno jest, zastaviti a peněz těch jinam neobraceti než na tu výplatu, a to učiniti mohú, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude. Všakž k tomu se přičiniti a na tom býti mají, aby to zbožie zase, pokudž jim najdále možné bude, pomalu vyplacovali a k klášteru obraceli, tak aby se ten klášter zase dělati, opravovati a služby božie v něm hojnějie a dostatečnějie dáti mohly. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI. post Ascensionem domini anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie VIII° Boemie vero XXVII°. Ad mandatum regie maiestatis.

42.

V Budíně 1498, 25. května. — Král dává Kláře ze Spraneka list mocný. (Fol. 24.)

(Kláře z Spraneka.) Item dán jest list mocný slovutné Kláře z Spraneka, by vo statku svém pořízenie učiniti mohla, et hoc in forma communi. Datum Bude ria VI. post Ascensionem domini anno 1498. Relator dominus cancellarius.

43.

V Budíně 1498, 18. května. — Král uděluje Zdeňkovi Kostkovi z Postupic svobodu horní na hory Čelákovské. (Fol. 24'.)

Item dán jest frystunk Zdeňkovi Kostkovi z Postupic,*) aby on i s kverky svými na horách Čelákovských a zbožie kláštera toho, zlata, střiebra a všelijakého kovu, buď z starých doluov aneb znovu zaražených a vyzdvižených dobývati a na nich pavovati mohl beze všie překážky. A nad to král JMt tuto zvláštní milost témuž Zdeňkovi i kverky jeho činie, aby urbury ani žádných jiných poplatkuov, kteříž do komory přislušejí, nedávali ani platili až za patnácte let pořád sběhlých**) vod dánie listu tohoto. Než po vyjití těch let má s kverky a nákladníky svými urburu i všecky poplatky, kteříž do komory**) podle práva Hor Kuten přislušejí, dávati a platiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A také což by kolivěk buď zlata, střiebra aneb jiných kovuov na týchž horách dobyli, toho jinam prodávati nemají, než toliko do mince a k ruce krále JMti. Dán na Budíně v pátek po sv. Žofii anno Christi 1498, regnorum Hungarie 8, Boemie vero XXVII°. Relator dominus cancellarius.

*) Následující: než po vyjití těch let škrtnuto. — **) Následující: našie škrtnuto.

Hory Čelákovské náležely původně klášteru Podlažickému a v XV. a XVI. století spojeny byly s panstvím Novohradským.

44.

V Budíně 1498, 25. května. — Král svoluje, aby Mikuláš z Vojslavic mohl přes řeku Moravu postaviti most. (Fol. 24'.)

(Mikuláši z Vojslavic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Ctibora z Landštejna na Novém Světlově jménem slovutného Mikuláše z Vojslavic na Veselí, abychme jemu most přes řeku Moravu tu u Veselí, kdež jest prve byl, udělati dopustili, tak aby tudy dobytky své na druhú stranu honiti a lidé tudy svobodně s jiných zboží jezditi a choditi mohli, ukázav nám toho několikero listovnie svědomie, že jest tu prve most byl, přes kterýž jsú chodili i jezdili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce a také to svědomie viděvše, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabí Moravský svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, tak aby on Mikuláš svrchupsaný ten most u Veselí v tom miestě, kdež jest prve byl, udělal a udělati mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo. Kterýžto když udělá, aby on přeseň dobytky honiti a vozy a koňmi jezditi mohl a moc jměl i s lidmi jiných zboží tak a tiem obyčejem, jakož jest to prve od starodávna bylo, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Však proto chceme, aby toto naše dopuštěnie a povolenie diela mostu svrchupsaného bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek den sv. Urbana anno Christi 1498. Ex commissione propria maiestatis regie.

45.

V Budíně 1498, 13. června. — Král potvrzuje Herrychovi z Lichtmburka práva manská k zámku Bítovu příslušící. (Fol. 25.)

(Herrychovi z Lichtmburgka.) My Vladislav z božie milosti ꝛc oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznesl urozený Herrych z Lichtmburgka a z Bietova i s syny svými oznamuje nám: Jakož jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho zámek náš Bietov, kterýž od předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, v jistých zápisiech mají a držie, z povinností manských vysvobodili a k dědicství dali a zapsali, tak jakož ten list, kterýž na to od nás mají, všecky ty věci dostatečně v sobě drží a zavierá; toho při tom dotýkaje, že jest k témuž zámku několikero manstvie zemanské, kteréž službami a povinnostmi manskými k nadepsanému zámku Bietovu od staradávna přislušie, kteréžto služby a povinnosti že jsú jim s těch manství vždycky držitelé jejich činili; než nynie že by se z toho vytahovali a takových služeb a povinností činiti zbraňovali; proše nás, poněvadž jsme jim svrchupsaný zámek Bietov se vším a všelijakým jeho příslušenstvím k dědictví dali a zapsali, abychme jim také list náš zvláštní na ta manstvie, kteráž k témuž zámku od staradávna příslušely a příslušejí, dáti ráčili, tak aby voni těch služeb, kteréž jim vodtud spravedlivě příslušejí, požívali a požívati mohli beze všie překážky. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž nám týž Herrych i s syny svými činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský dali jsme témuž Herrychovi, dědicóm a budúcím jeho ta všecka manstvie, kteráž jsú nám i předkóm našim k témuž zámku Bietovu od staradávna příslušela, a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby jim s těch manství držitelé jejich nynější i budúcí všecky ty služby a povinnosti činili a činiti povinni byli tak, jakož jsú je předkóm našim činievali, bez umenšenie a všelijaké odpornosti, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Pakli by se jim kteří svévolně protiviti chtěli, nechtiece jim služeb a povinností spravedlivých s týchž manství činiti, mají se k nim tak mieti a těmi pokutami na ně sahati, kteréž na to podle práv manských uloženy jsú. A také on Herrych i s dědici a budúcími svými týmž manóm nynějším ani budúcím mimo spravedlnost a povinnost žádné křivdy ani obtiežnosti činiti nemá, než v tom je jmieti, držeti a zachovati má, čehož jsú od staradávna za předkuov našich užívali, bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s jmenovaného Herrycha, dědicuov a budúcích jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v středu před sv. Vítem anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Srv. výše č. 16.

46.

V Budíně 1498, 11. června. — Král dává Zikmundovi Štosovi z Kúnic pokutu. (Fol. 25.')

Item dáno jest právo a vinna urozenému Zigmundovi Štosovi z Kúnic, dvořenínu krále JMti, na židu Hořovským a synu jeho pro účinek falše, kteréž se jest týž žid dopustil i s synem svým, tak jestli že by v pravdě ta faleš na ně uvedena byla. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude, feria II[a] post Trinitatis anno Christi 1498.

Ad mandatum domini regis.

47.

V Budíně 1498, 12. června. — Král dává Janu Vlčihrdlovi ze Všehrd svobodu horní. (Fol 26.)

(Janovi Vlčiehrdlovi ze Všehrd) dán jest frystunk, aby on na horách a gruntiech svých Všehrdských zlata, střiebra i všelijakého kovu buď z starých doluov aneb znovu zaražených a vyzdvižených dobývati a na nich pavovati mohl beze všie překážky. A nadto král JMt tuto zvláštní milost témuž Janovi i s kverky jeho činie, aby urbury ani žádných jiných poplatkuov, kteříž do komory JMti krále přislušejí, nedávali ani platili až do patnácti let pořád zběhlých vod dánie listu tohoto. Než po vyjití těch let má s kverky a nákladníky svými urbury i všecky poplatky, kteréž do komory podle práva Hor Kuten spravedlivě příslušejí, dávati a platiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A také cožby kolivěk buď zlata, střiebra aneb jiných kovuov*) na týchž horách dobyli**), toho jinam prodávati nemají než toliko do mince a k ruce krále JMti. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria III[a] ante Viti, anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Následující a škrtnuto. — **) Následující „toho jinam" škrtnuto, a znovu napsáno.

48.

V Budíně 1498, 13. června. — Král dává Václavovi Klouzalovi z Rynarce poručnictví a spolek. (Fol. 26.)

(Václavovi z Rynarce.) Item dáno jest poručenstvie a spolek slovutnému Václavovi Klouzali z Rynarce v Slavkovicích syrotkuov Víta, Katheřiny a Dorothy slovutného někdy Vaňka Dvořáka z Slavikovic ɔc ut in forma communi. Datum Bude feria III[a] ante Viti anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria regie maiestatis.

49.

V Budíně 1498, 15. června. — Král dává Janovi Šlechtovi ze Všehrd a Janovi Mazuchovi z Březnice pokutu. (Fol. 26'.)

Item dáno jest právo a vinna propadená jmenovitě padesáte kop gr. č. slo-

vutnému Janovi Šlechtovi ze Všehrd, prothonotáři krále JMti, a Janovi Mazuchovi z Březnice po Vondrákovi, měšténínu Polickému, proto, že maje při vésti proti Benešovi, obyvateli téhož města Poličky, zaručen jsa skrze úředníky krále JMti, k času určenému a položenému nestál. Datum Bude feria VI^a die s. Viti anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ad mandatum proprium maiestatis regie.

50.

V Budíně 1498, 18. června. — Král dává Martě z Miličína list mocný. (Fol. 26'.)

(Marthě z Miličína.) Item dán jest list mocný urozené Marthě z Miličína, na kterýmžby vo statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohla ꝛc ut in forma communi. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria II^a post Viti anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

51.

V Budíně 1498, 27. května. — Král zastavuje Janovi z Lomnice zámek Špilmberk. (Fol. 26'.)

(Janovi z Lomnice na Mezřiečí.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme dlužni zuostali dluhu pravého a spravedlivého deset tisíc zl. uh. mince i váhy dobrých a spravedlivých urozenému Janovi z Lomnice na Mezřiečí, hajtmanu margkrabstvie Moravského, dědicóm a erbóm jeho, kterúžto summu zlatých podle zapsánie našeho jměli jsme jemu konečně dáti a zaplatiti ve čtyřech nedělech po sv. Jiří nynie minulém pořád zběhlých. I nemohúce jim té summy zlatých svrchupsaných při tom času pro naše jiné mnohé a znamenité potřeby dáti a zaplatiti, učinili jsme s týmž Janem o tu summu svrchupsanú takovúto smlúvu a mocí listu tohoto jakožto král Český a margkrabie Moravský činíme, slibujíc jemu a slovem naším královským přiřiekajíc, že těch deset tisíc zl. uh. anebo za tu summu grošuov českých, po čemž by na ten čas zlatý v Moravě platil, jemu Janovi, dědicóm a erbóm jeho dáme a konečně na den sv. Václava najprv příštieho zaplatíme. A nedali-li bychme jim té summy na ten den, tehdy jim konečně nazajtřie zámek náš Špilmbergk s jeho příslušenstvím postúpen býti má od hajtmana našeho nynějšieho aneb budúcieho s úroky svatováclavskými i se všemi jinými duochody a puožitky, nic sobě nevymieňujíce. A také hajtman náš nynější Špilmberský i s jinými menšími úředníky, s holomky i s jinú vší hradskú čeledí má jemu slib učiniti tak, jest-li že bychme my témuž Janovi na den sv. Václava peněz svrchupsaných nedali, aby jemu hned nazajtřie na den sv. Michala téhož zámku postúpili. Pakli by v tom času Buoh smrtí hajtmana našeho ne-

uchoval, nežli by ten zámek k postupování přišel, tehda menší úředníci na témž zámku i s holomky i všecka hradská čeleď mají jemu slíbiti, že nemají žádného jiného úředníka na zámek pustiti, leč by jemu prve slib a povinnost jakožto i první učinil. A chtiece nad to, aby on Jan i s dědici a erby svými těmi deseti tisíce zl. svrchupsanými dobře jist a bezpečen byl, tak jsme to opatřili, že jim hned nynější hajtman Špilmberský slíbiti má, nebylo-li by témuž Janovi neb dědicóm a erbóm jeho na svrchudotčený čas těch deset tisíc zl. uh. aneb za tu summu gr. č. dáno a dokonce zaplaceno a vyplněno tak, jakož se napřed píše, že jim hned beze všech prostředkuov zámku našeho Špilmberka se všemi jeho příslušnostmi a duochody v moc jejich postúpiti má a povinen bude, zaplatě prve z těch duochoduov, což by čeledi na tom zámku za službu toho polúletí dlužno zuostáno bylo. V kterýžto zámek uvážíce se, mají jej a moci budú i se vším jeho příslušenstvím jmieti, držeti a jeho požívati dotud, dokudž by jim od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, deset tisíc zl. uh. dobrých aneb za tu summu grošuov českých dáno a dokonce a úplně zaplaceno nebylo. Jest-li že by nás pak v tom času prve, nežli by témuž Janovi, dědicóm a erbóm jeho těch deset tisíc zl. uh. svrchupsaných dáno bylo, Buoh smrtí neuchoval, tehda hajtman náš Špilmberský nynější neb budúcí má a povinen bude častopsanému Janovi, dědicóm a erbóm jeho zámku našeho Špilmbergku se vším jeho příslušenstvím hned, nečekaje roku jmenovitého, postúpiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. V kterýžto zámek s jeho příslušenstvím uvážíce se, mají jej a moci budú jmieti, držeti a jeho požívati dotud, dokudž by jim summa zlatých uherských aneb grošuov českých svrchupsaných všecka vcele a úplně od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, dána a zaplacena nebyla. Jestli-že by pak nynější hajtman náš Špilmberský v tom času umřel aneb na tom úřadě nebyl, kteréhož kolivěk jiného v ten úřad na jeho miestě posadíme, má a povinen bude témuž Janovi aneb erbóm a dědicóm jeho takovýž slib učiniti, aby se k nim s týmž zámkem Špilmberkem též jakožto i on, přišlo-li by k tomu, jměl a zachoval, jakož napřed dotčeno jest, bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Jana, dědicuov a erbuov jeho dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie oc. Dán na Budíně v neděli po sv. Urbanu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého, a království našich Uherského vosmého, a Českého dvadcátého sedmého. Ex commissione propria maiestatis regie.

Hrad Špilberk nad Brnem byl koncem XV. a v prvé polovici XVI. stol. dosti zanedbáván. R. 1526 byl celý hrad spustlý, zdi na spadnutí a posádka záležela z jednoho úředníka, ze šesti pacholkův a dvou pacholat. (Bauer, Brno str. 14; srv. i d'Elvert, Versuch einer Geschichte Brünns str. 4.). Viz i zde č. 159.

52.

V Budíně 1498, 28. května. — Král zastavuje témuž týž zámek Špilmberk pro jiný dluh. (Fol. 27.')

(Témuž Janovi z Lomnice.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme dlužni zuostali jorgeltu dluhu spravedlivého a zaslúženého puol třetieho sta kop gr. č. dobrých urozenému Janovi *) z Lomnice na Mezřiečí, hajtmanu margkrabstvie Moravského, věrnému našemu milému, kteréžto summy nemohúce jemu na tento čas pro naše některé pilné a znamenité potřeby dáti a zaplatiti, přiřekli jsme jemu slovem naším královským a tiemto listem jakožto král Český a margkrabie Moravský přiřiekáme a slibujeme těch puol třetieho sta kop gr. č. dáti a konečně zaplatiti na den sv. Václava najprv příštieho aneb dvě neděli po tom beze všech dalších odtahuov. Pakli bychme jemu té summy při tom času nedali a nezaplatili též jako i těch desieti tisíc zl. uh., na kteréž od nás zápis má, a zámek jemu náš Špilmbergk s jeho příslušenstvím podle zněnie toho zápisu postúpen bude, má ten zámek on Jan i s dědici a budúcími svými jmieti, držeti a jeho požívati v těch desieti tisících zl. uh. i v tomto puol třetiem stu kopách gr. č. dotud, dokudž jemu všecka summa spolu dána a zaplacena nebude, totižto těch deset tisíc zl. a puol třetieho sta kop gr. č., a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí po sv. Urbanu letha MCCCCXCVIII° a království našich Uherského osmého a Českého dvadcátého sedmého. Ex commissione propria regie maiestatis.

*) Obě poslední slova na rasuře.

53.

V Budíně 1498, 26. června. — Král dává Tomáši z Konobrž list mocný. (Fol. 28.)

(Thomasovi z Konobrž.) Item dáno jest potvrzenie slovutnému Thomasovi z Konobrž na list mocný, v kterýmž jest prvé o svém statku zřiezenie učinil ꝛc. et hoc in forma communi. Dán na Budíně v úterý po sv. Janu Křtiteli letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského vosmého a Českého XXVII°. Ad relationem magnifici domini Alberti de Colowrat, magistri curie maiestatis regie.

54.

Bez místa, 1498, 2. května. — Král dává několik jistot na dluhy. (Fol. 28.')

Letha páně M°CCCCXCVIII° *) v středu den sv. Zigmunda vydáno jest od pana kancléře JMti devět membran s majestáty J. K. Mti panu Albrechtovi podkomořiemu, na kterýchž jsú dělány jistoty na dluhy dole psané z rozkázánie JKMti.

První membrana: Na té udělána jest jistota Bohdaneckému na osm set kop gr. č. Ta jest zkažena v kanceláři na rathúze, a na to miesto jiná dána, protože pan z Rožmbergka položen za rukojmí a neměl býti položen.

Druhá membrana dána na jistotu dluhu svrchu jmenovaného Bohdaneckému na vosm set kop gr. č.; plněnie na sv. Jiří s úrokem. Ty penieze pan Zapský přijal i vydával; on z toho počet činiti má.

Třetie membrana: Na té udělána jistota Krištofovi Wajštorfovi na čtyři sta kop XXXIX kop gr. Plněnie na sv. Havel s úrokem.

Čtvrtá membrana: Na té udělána jistota panu hajtmanovi Krušinovi na pět set kop gr. č. Plněnie na sv. Havel s úrokem *).

Pátá membrana: Na tu udělána jistota Kajeckému na tisíc kop gr. č. Plněnie na sv. Havel. Ty přijímal pan Zapský.

Čtyři membrany poslední vydány jsú panu Zapskému, kdež on měl činiti jistoty na puol vosma sta kop gr. č.; a již byly i napsány, ale pečeti pánuov JMtí některých nedošly. Ty membrany měl vydati pan Zapský zkažené panu kancléři JMti, jakož pak vydal jest.

*) Až potud velkým písmem. — **) Poslední dvě slova na rasuře. Pak připsáno „Ty přijímal pan Zapský"; z toho ale slova „Ty přijímal" vyškrábána, a „pan Zapský" škrtnuto.

Z rodiny Bohdaneckých z Hodkova žili r. 1498 Heřman na Bohdanči a Kuneš na Suchdole u Kutné Hory. Neznámo, že by někdo z Krušinů z Lichtenburka byl toho času hejtmanem. Před tím (1478 a 1479) byl Vilém Kr. purkrabím kraje Hradeckého. (Tomek, Dějepis Prahy IX, 257.)

55.

V Budíně 1498, 3. srpna. — Král nařizuje, aby Jarošovi z Chrudimě při hledání práva jeho u měšťanů Zhořeleckých a Landshutských pomoženo bylo. (Fol. 29.)

Item dán jest list otevřený na papíře Jarošovi z Chrudimě, aby on měšťany Gerlické aneb Lanchutské, kdež by aneb statky jich nalezl a práva na ně požádal, aby témuž Jarošovi práva dopustili a jich nepropúštěli, dokudž by se s ním podle slušnosti nesmluvili a právi jemu nebyli. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek před Matkú Božie Sněžnú anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°. Ad mandatum proprium maiestatis regie.

56.

V Budíně 1498, bez udání dne. — Král ukládá záduší kostela sv. Jindřicha v Praze, aby hradilo náklad na kaplana. (Fol. 29.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích měst královských.

57.

V Budíně 1498, 8. srpna. — Král povoluje Zachařovi z Božetína plat týdenní. (Fol. 29.)

(Zachařovi z Božetína.*) Item dán jest list otevřený na papíře slovutnému

Zachařovi z Božetína, úředníku krále JMti v minci, kdež JKMt témuž Zachařovi vosm a čtyřidceti gr. každý týden dává, a to bez úřadu, na kterýmž jest byl, až do jeho živnosti. Tomu na svědomie pečet ꝛc. **) Dán na Budíně v středu před sv. Vavřincem anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ad relationem domini Johannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Nápis ten přeškrtnut. — **) Následující slovo anno škrtnuto.

58.

V Budíně 1498, 9. srpna. — Král propůjčuje městu Stříbru výsady. (Fol. 29'.)

(Měšťanóm Střiebrským.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli opatrní purgmistr, konšelé i všecka obec města našeho Střiebra a podle nich někteří páni, rytieřstvo, Pražané a města královstvie Českého, věrní naši milí, oznamujíc nám, kterak jest se jim tyto časy veliká a znamenitá škoda skrze zlé lidi vohněm stala, a podle nich se přimlúvajíc, poněvadž jest na ně taková škoda a příhoda přišla, abychme jim z milosti našie některú slušnú pomoc učiniti a na ně milostivě zhlednúti ráčili, tak aby zase opraviti a to město osaditi a živností svých hleděti mohli. K jichžto takové záhubě a škodě hledíce a jich v tom litujíce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme milost jim měšťanóm Střiebrským nynějším i budúcím k prosbě a žádosti jejich učinili a tiemto listem činíme, aby vokolo nich míli zdéli a zšíři nikde žádných piv k šenkování nevařili v městečkách ani ve vsech, než u nich kupovali nynie i v budúcích časiech tak a tiem obyčejem, jakož těch a takových milostí i jiná některá města naše v témž královstvie užívají. Pakli by to kto v tom cíli a okršku svévolně, žádných na to svobod a výsad nemaje, činiti a vo to se pokúšeti směl, dáváme jim moc, aby toho právem brániti a toho nedopúštěti mohli tolikrát, kolikrát by se jim to od koho svévolně přihodilo, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž proto chcme, aby toto dánie naše bylo bez újmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečet ꝛc. Dán na Budíně ve čtvrtek v vigilji sv. Vavřince letha božieho MCCCCXCVIII° a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého. *)

Ex mandato proprio regie maiestatis.

*) Celý zápis černě a červeně škrtnut a ku konci červeným inkoustem poznamenáno: Suprascriptum privilegium, quod testatur ipsis civibus Strzibrzensibus, habetur in alia forma folio XXXVIIII°.

Město Stříbro bylo dne 1. října 1479 požárem zničeno (srov. Watzka, Die königl. Stadt Mies und ihre Schicksale str. 4).

59.

V Budíně 1498, 10. srpna. — Král propůjčuje výsady témuž městu. (Fol. 30.)

Vydáno bude prof. J. Čelakovským v privilegiích měst královských.

60.

V Budíně 1498, 10. srpna. — Král měšťanům Kolínským propůjčuje výsady. (Fol. 30.')

Vydáno bude prof. J. Čelakovským v privilegiích měst královských.

61.

V Budíně 1498, 10. srpna. — Král dává městu Litoměřicím výsady. (Fol. 31.)

Vydáno bude prof. J. Čelakovským v privilegiích měst královských.

62.

V Budíně 1498, 10. srpna. — Král dává měšťanům Litoměřickým revers za pomoc svolenou. (Fol. 31.')

Vydáno bude prof. J. Čelakovským v privilegiích měst královských.

63.

V Budíně 1498, 10. srpna. — Týž zapisuje dr. Vítovi z Prahy 50 kop gr. č. na zahradě za Malou Stranou v Praze. (Fol. 31.)

(Doktorovi Vítovi z Prahy.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl a nás zpravil věrný náš milý Vít doktor z Prahy, kterak má a drží zahradu ležící za Malú Stranú u řeky Vltavy jdúce k Zléchovu, kteráž jest někdy k klášteru Kartúskému příslušela, oznamuje nám, že jest v též zahradě duom dosti nákladný udělal, v kterémž bielé pivo dělníkóm a jiným vokolním lidem šenkuje, toho dotýkaje, že jemu v té zahradě hlínu kopají a berú k znamenité škodě a zkáze té zahrady, proše nás napřed, abychme jemu z milosti našie na tom domu, kterýž jest v té zahradě ustavil, některú summu zapsati ráčili, tak aby toho diela a nákladu, kterýž jest naň učinil, škoden nebyl; druhé, aby v něm mohl svobodně šenkovati pivo bielé pro dělníky, kteříž tu na diela chodí aneb vokolo dělají; a potom aby jemu té hlíny v zahradě bez vuole a vědomie jeho nebrali a nekopali ke škodě a zkáze té zahrady. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Vít činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich tyto jsme jemu milosti učinili a tiemto listem jakožto král Český činíme: Najprve, že jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho na tom domu, kterýž jest v té zahradě ustavil, padesáte kop gr. č. zapsali a mocí listu tohoto zapisujem, chtiece tomu, když by kolivěk ta zahrada vod těch osob, jimž by výplata zahrady té spravedlivě příslušela, vyplacena býti jměla, aby jemu, dědicóm a budúcím jeho při tom vyplacování padesáti kop gr. č. za ten duom zvláště dali a položili bez zmatku a všelijaké odpornosti. A nad to jemu, dědicóm i budúcím jeho tu další milost činíme, aby v tom domu šenkovati mohli a moc jměli pivo bielé pro dělníky a lidi vokolnie nynie i budúcně beze všie pře-

kážky; a k tomu aby bez vuole a vědomie jejich žádný hlíny v té zahradě jí ke škodě nekopal ani bral. Přikazujíce poctivým a opatrným purgmistróm i konšelóm Starého, Nového a Menšieho Měst Pražských i jiným poddaným našim nynějším i budúcím, abyste svrchupsaného Víta doktora, dědice a budúcie jeho při těchto milostech našich jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. Všakž také chcme, což se šenkovánie piva v domu jeho a hlíny braní v zahradě dotýče, aby to dánie a dopuštěnie naše bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. A ktožby list ten jměli s již psaného Víta, dědicuov a budúcích jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečet naši ɔc. Dán na Budíně v pátek den sv. Vavřince letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého osmého a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého. Ad mandatum proprium Maiestatis regie.

Doktor Vít, plným jménem Vitus Salius, byl znamenitý lékař doby Vladislavovy a měšťan Pražský, který vzdělání svého nabyl na cizí universitě. Držel dům u stolice královské na Staroměstském rynku, a v letech 1512—1513 byl konšelem téhož města.

64.

V Budíně 1498, 16. srpna. — Král potvrzuje Petrovi Kapounovi ze Smiřic zástavu hradu Nížburka. (Fol. 32′.)

(Kapúnovi z Smiřic.*) My Vladislav z božie milosti ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil slovutný Petr Kapún z Smiřic, věrný náš milý, a ukázal nám řádné vidimus jednoho listu našeho, kterýmž jsme někdy Alexandrovi otci jeho potvrdili listu krále Václava, předka našeho slavné paměti, kterýžto list svědčí na zástavu hradu Vizmburgku s vesnicemi zejména těmito: Stradovnicemi, Žulkovicemi a s manstvím řečeným Chděčena i se všemi poplatky a užitky tak, jakž ty věci ti listové v sobě šíře držie a vokazují; a při tom jsme jemu nad první summu a zápis sto kop gr. připsali, a nad to některé jiné milosti učinili a do životuov jeho a staršieho syna jeho zapsali; proše nás s velikú pilností, poněvadž jsú již na tom zbožie ti obadva životové vyšli a minuli, abychme jemu při držení a požívání toho zbožie některú další milost učinili, tak aby toho volnějie a svobodnějie požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby otce a bratra jeho, kteréž jsú nám činili, a k tomu také aby on, čímž k sobě milost naši náchylnější pozná, tiem pilnější a hotovější k službám našim byl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách témuž Petrovi Kapúnovi tuto milost učinili jsme a tiemto listem činíme, zuostavujíc jeho při těch všech milostech votci a bratru jeho listem naším prvnějším zapsaných; a druhé, aby s svrchupsaného hradu Vizmburgku a s těch vesnic se vším jejich příslušenstvím splacován nebyl od žádného člověka leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, když bychme to sami k svému vlastniemu

jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúc jemu puol leta napřed věděti a po vyjití toho polúletie položiec jemu summu zápisnú vedle zněnie listuov a zápisuov jeho. Kterúžto přijma od nás vcele a úplně, vybera prve úroky a duochody toho polúletie minulého, má nám hned a povinen bude toho zámku i se vším a všelijakým jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž na to má, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Petra dobrú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek po Nanebesavzetie Panny Marie anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie 8, Boemie vero XXVII°. Ex commissione propria regie maiestatis.

*) Na kraji: hrad Vyzmburgk.

Vesnice, příslušející k Nížburku, jmenují se nyní Stradonice a Žloukovice, manství pak Kdýčina. Připsání Alexandrovi Kapounovi ze Smiřic králem Vladislavem II. stalo se 24. června 1472 a to i pro Alexandrova nejstaršího syna. Když však tento záhy zemřel a druhý Kapoun, jménem Petr, následoval, potvrdil mu touto listinou týž král držení Nížburka. Srov. o tom Sedláčkovy Hrady sv. VIII. str. 76.

65.

V Budíně 1498, 17. srpna. — Král povoluje Janovi Císařovi z Nihošovic šenk vína. (Fol. 33.)

(Janovi Ciesařovi z Nihošovic.) My Vladislav ɔc. oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vzneseno jménem věrného našeho milého Jana Ciesaře z Nihošovic, měštěnína Olomúckého, kterak má a drží duom a appateku v témž městě, kterúž jest někdy Václav Ciesař otec jeho držal a jie požíval, maje i s dědici svými tu milost od měšťan a obyvateluov téhož města našeho Olomúce danú a knihami městskými zapsanú, aby mohl šenkovati malvazie i jiná sladká pitie, proséc nás jménem jeho, abychme jemu toho listem naším potvrditi a při tom milostivě zuostaviti ráčili, tak aby von toho, což jest otci jeho a jemu dáno a knihami městskými zapsáno, volně a svobodně užívati mohl. K kterýmžto prosbám nakloněni jsúce pro věrnosť a služby nadepsaného Václava Ciesaře, otce jmenovaného Jana, kteréž jest nám činil, a také pro něho samého, aby, čím k sobě milost naši náchylnější pozná, tiem pilnějie a hotovějie nám slúžil, nakloněni jsúce, *) s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, potvrdili jsme jemu toho zápisu městského a listem tiemto potvrzujem a při něm zuostavujem, chtiece tomu, aby von Jan Ciesař malvazie i jiná všecka pitie podle toho zapsánie v appatece a domu svém šenkovati a ktomu i jiných milostí jemu pójčených a dopuštěných volně a svobodně užívati mohl a moc jměl tak a tiem obyčejem, jakožto i otec jeho, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky až do své samého živnosti. Přikazujíce opatrným purgmistruom, konšelóm i vší obci města Olomúce, věrným našim milým, abyšte častopsaného Jana Ciesaře při všem, což jest otci jeho a jemu vámi dáno, zapsáno a námi

potvrzeno, jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. A ktožby list tento jměl s jižpsaného Jana dobrú volí, chcem aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek po Nanebesavzetie P. Marie anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) V rukopise: jsu.

66.

Bez místa a dne. — Král dává dr. Janovi Hermanovi gleit. (Fol. 33.')

Item dán jest gleyt v margkrabství Moravským poctivému knězi Janovi Hermanovi, doktorovi a kanovníku kostela Olomúckého, aby on při témž kostele a v tom margkrabství býti mohl beze všie překážky duchovní i světské, a to až do zjednánie a dokonánie potřeb jeho. Tomu na svědomie ɔc anno Christi 1498.

Commissio propria domini regis.

67.

V Budíně 1498, 16. srpna. — Král povoluje, aby plat komorní z města Hradiště Uherského obracován byl na stavení kláštera Františkánského. (Fol. 33.')

(Kvitancí měštanóm Hradištským.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: Jakož v městě našem Hradišti ke cti a chvále božie klášter P. Marie zákona sv. Františka založen jest, i chtiece, aby tiem spěšněji dostaven byl, k pokorné a snažné prosbě bratří jmenovaného kláštera činž aneb plath náš roční, kterýž nám do komory našie opatrní purgmistr a konšelé svrchupsaného města Hradiště, věrní naši milí, vydávají, na stavenie jmenovaného kláštera počnúc od matky božie Hromničné po dání listu tohoto nejprv příští za deset let pořád zběhlých dali jsme a tiemto listem dáváme. A když kolivěk již psaní měšťané tu summu, což se jí za těch deset let dáti dostane, na stavenie téhož kláštera společně neb rozdielně vydadí a nám to skrze bratřie svrchudotčeného kláštera aneb pavmajstry jich oznámeno bude, tehdy my sami od sebe i od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, již psané měštany nynější i budúcí jich z té summy, což se jí za těch deset let dostane, tiemto listem kvitujeme, propúštieme a prázny činíme, tak že my ani budúcí naši ani žádní jiní z častopsané summy měštany jmenovaného města Hradiště ani budúcí jich napomínati nemáme a nebudeme obyčejem nižádným. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek po hodu P. Marie nanebevzetie letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°. Commissio propria domini regis.

Františkánský klášter Panny Marie v Uherském Hradišti založil r. 1490 Jan Filipec, biskup Varadinský a správce biskupství Olomouckého. Úrok z královského města Hradiště, jejž král Vladislav tímto listem

dočasně obrací na stavbu kláštera, činil 30 dukátů ročně, a dle Vladislavova privilegia z dne 29. května 1472 město Hradiště na místo starobylého úroku mělo vlastně odváděti králi meč v ceně 30 dukátů, poněvadž mečem ubránilo se králi Matyášovi Uherskému, quia gladio victores fuere. Viz Volný, Mgft. Mähren IV. 53, též Olmützer Erzdiöcese II. 204.

68.

V Budíně 1498, 18. srpna. — Král osvobozuje dům Martiše z Vojnovic ve Skalici od poplatků královských. (Fol. 34.)

(Martišovi z Vojnovic). Item dán jest list otevřený na papíře slovutnému Martišovi z Vojnovic, hajtmanu na Kroměříži, na takový zpuosob, aby týž Martiš s domu svého, kterýž má v Skalici, činží, lozunkuov, úrokuov, porubuov ani kterých poplatkuov do komory krále JMti nedával ani platil, a to až do své živnosti. Než což s městem a podle města v jejich zvláštních potřebách činiti a dávati má, poněvadž města užívá, nemá se z městských a obecních potřeb vynímati, než toliko daní krále JMti a pomocí prázden býti, tak jakož svrchu dotčeno jest. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude sabbato post festum Assumpcionis B. Marie V. anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

69.

V Budíně 1498, 21. srpna. — Král potvrzuje Štěpánovi ze Zápolí zápis na Brod Uherský. (Fol. 34.)

(Štefanovi z Zápolé, nadršpanovi královstvie Uherského). My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od mnohomocného Štefana z Zápolé, věčného hrabie země Špiské a nadršpana královstvie Uherského, věrného našeho milého, jakož má od nás hrad a město naše Brod Uherský s fojtstvím a některými vesnicemi v jistých zápisiech, abychme jemu ty všecky zápisy v jeden list náš vepsati a uvésti a při tom některé dalšie milosti učiniti ráčili, kteřížto zápisové jsú zejména tito: První na město a hrad Brod Uherský*) se vsí Drslavici a Lhotkú i s jejich příslušenstvím, kteréž jest kúpil za tři tisíce zl. uh., na kterémž má od nás život hned ty časy, když jsme Bělehradu dobyli. A druhý zápis na fojtstvie téhož města, kteréž jest na miestě našem před právem Moravským soudem obdržel, na kterémž jsme jemu dva tisíce zl. uh. zapsali. Třetí zápis na ves a dvuor Šumice, kterú byl někdy král Mathiáš, předek náš, za čtrnácte set zl. uh. kúpil. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé věrné a ustavičné služby, kteréž jest nám týž Štefan činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, převedli jsme všecky summy a zápisy na městě, zámku a fojtství Brodu Uherského a vsí svrchupsaných, a k tomu i ten život, který jsme témuž Štefanovi na témž městě a zboží s jejich příslušenstvím dali, v tento náš list a zápis a mocí listu tohoto převodíme a přenášieme. Tuto

jemu nad to další milost činiece a nad prvnie summy a zápisy jeho, kteréž se svrchu píší, šest set zl. uh. na témž městě a hradu Brodu Uherském, fojtstvie vsi Drslavicích, Lhotku a vsi Šumicích i se dvorem[2]) připisujíce a přirážejíce. A hlediece nad to na práce a náklady, kteréž jest týž Štefan pro naše dobré jměl a činil, tuto jsme zvláštní milost mnohomocnému Janovi synu jeho staršiemu učinili a život jeden na častopsaném městě, zámku, fojtství a vsích svrchupsaných s jejich příslušenstvím připsali a tiemto listem připisujem, chtiece tomu, aby to všecko zbožie spolu a nerozdielně on Štefan s svrchupsaným synem svým v sedmi tisících zl. uh. mince i váhy spravedlivých jměl, držal a jeho požíval a požívati mohl a moc jměl tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé margkrabstvie Moravského svých zápisných zbožie a panství spravedlivě požívají a požívati mohú, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých a markrabí Moravských, ani od žádného bez své vuole až do svých obú dvú živností splacováni.

Však toto jsme znamenitě vymienili a vymieňujem, že on Štefan má to zbožie svrchupsané a moci bude s tiem svým životem prodati aneb zastaviti, jakž by se jemu zdálo a líbilo. Než což se Jana syna jeho dotýče, ten to zbožie sám má do své živnosti jmieti, držeti a jeho požívati, neprodávaje ani zastavuje toho žádnému, než toliko nám samým aneb budúcím našim, králóm Českým a margkrabiem Moravským, kdyžbychme to chtěli k svému jmění, držení a požívání vyplatiti. Pakli by to komu mimo nás prodal a zastavil, ten každý, ktož to od něho koupí aneb na to peněz puojčí, nemá aniž moci bude života jeho užívati obyčejem nižádným. Než po vyjití těch obúdvú životuov, totižto Štefana a Jana syna jeho svrchupsaných, my aneb[3]) budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, aneb ty osoby, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, muožeme a moci budeme město a hrad Brod s fojtstvím vsi Drslavicích, Lhotkú a vsi Šumicích i se dvorem a jejich vším a všelijakým příslušenstvím vyplatiti, když nám se kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc[4]) držitelóm toho zbožie puol leta napřed věděti, a po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, když by sobě úroky a poplatky toho polúletie vybrali, položiec jim za výplatu sedm tisíc zl. uh. svrchupsaných vcele a úplně, má nám hned a povinni budú toho všeho zbožie s jeho příslušenstvím tak, jakož se svrchu píše, postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to i které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaných Štefana a Jana syna jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý před sv. Bartholomějem anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie 8, Boemie vero XXVII°.

Ex mandato proprio maiestatis regie.

Celý zápis přeškrtnut.

[1]) Následuje: a fojtstvím a některými vesnicemi, což škrtnuto. — [2]) následuje: přislušejíce, což škrtnuto. — [3]) v rukopise ne. — [4]) následující slovo: jim škrtnuto.

70.

V Budíně 1498, 21. srpna. — Král dává Magdaleně z Lomnice list mocný. (Fol. 35.)

(Magdaleně z Lomnice.) Dán jest list mocný urozené Magdaleně z Lomnice, manželce urozeného někdy Heralta z Kunstatu na Hodoníně, aby již psaná Magdalena vo všem a všelijakým statku svém zřiezenie učiniti mohla ɔc ut in forma communi. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý před sv. Bartholomějem letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského osmého a Českého XXVII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

71.

V Budíně 1498, 21. srpna. — Král nařizuje, aby klášter Hradištský u Olomouce od sirotků Viléma Tetaura z Tetova byl vydán. (Fol. 35.')

(Pánóm Žerotínským a Hyncovi z Thetova, poručníkóm.) Vladislav z božie milosti ɔc urozeným Janovi staršiemu z Žerotína a z Fulneka, Petrovi z Žerotína na Šumberce, Janovi mladšiemu z Žerotína a z Fulneka, statečnému Hyncovi z Thetova, poručníkóm někdy sirotkuov Viléma Thetaora z Thetova, milost naši královskú a všecko dobré vzkazujem. Věrní milí! Jakož vás tajno nenie, že jest vám Hradiště klášter od opata a konventu toho podle vašeho zápisu vypověděno, a voni již na tom jsú, že to od vás vyplatiti a sami držeti chtie. Protož věztež, když kolivěk vo tu výplatu s týmiž opatem a konventem kláštera nadepsaného vo summu svú uhodíte a smlúvu vezmete a toho jim postúpíte, že jest v tom naše celá plná a konečná vuole i rozkázánie, tak že pro tu věc od nás ani budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, žádných zmatkuov ani kterých nesnází jmieti nemáte ani budete. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý před sv. Bartholomějem anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Commissio propria maiestatis regie.

Zápis přeškrtnut. Srv. tento Archiv sv. XVI. str. 8 č. 19.

72.

V Budíně 1498, 22. srpna. — Král dává leta Bartošovi, synu Jana Vichra měšťana Olomúckého. (Fol. 35.')

(Barthošovi z Olomúce). Item dán jest list Barthošovi, synu Jana Vichra, otce jeho, někdy měštěnína Olomúckého, aby týž Barthoš leta dospělá a právě doplněna měl a přijal, a statku svého, kterýž po otci má, mocně užíval a užívati mohl ɔc ut in forma communi. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu

před sv. Bartholomějem anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero vigesimo septimo.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

73.

V Budíně 1498, 23. srpna. — Král dovoluje, aby si Rokycanští sráželi pohledávku svoji na poplatcích královských. (Fol. 36.)

(Měšťanóm Rokycanským.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme město Rokycany s jeho příslušenstvím k jmění a držení našemu od urozeného Zdenka z Švambergka na Přimdě vyplatili, na kterúžto výplatu dali jsú nám ku pomoci tíž měšťané Rokycanští čtyři sta kop gr. č., a vo vostatek, totižto vosm set kop gr. č., kteréž jsme my za túž výplatu dodati a doplatiti jměli, takto jsme s nimi uhodili a zuostali, že jsú těch vosm set kop gr. sami zjednali a vypójčili a za tu výplatu doplatili. I nechtiece my, aby voni a budúcí jejich žádné v tom škody ani kterých zmatkuov měli, než tiem jisti a bezpečni byli, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách takto jsme s týmiž měšťany Rokycanskými vo těch vosm set kop gr. č. svrchupsaných i vo ty úroky, kteréž by z těch peněz v pravdě dali, uhodili a zuostali a tiemto listem uházieme, chtiece tomu, aby voni sobě z úrokuov a duochoduov s téhož města a vsí k němu příslušejících ty penieze vybierali a vybierati mohli tak dlúho a dotud, dokudž by sobě vcele a úplně těch vosmi set kop gr. č. i s úroky, kteréž by na ty penieze v pravdě dávali, nevybrali. Než když to sobě všecko vyberú, mají nám z toho aneb budúcím našim, králóm Českým, aneb úředníkóm našim, kterýmž bychme to poručili, počet udělati, a potom ty úroky i jiné všecky duochody a poplatky zúplna do komory našie platiti a vydávati bez zmatku a všelijaké odpornosti, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně ve čtvrtek v vigilji sv. Bartholoměje apoštola božieho, anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Srov. A. Srb, Král. svob. město Rokycany str. 6—7. V archivu místodržitelském (C. 297.) nalezá se v orig. listina Vladislava II, kterou dne 23. srpna 1475 potvrzuje Zdenkovi ze Švamberka hrad Přimdu a Rokycany. Dosud nevydaná tato listina zní:

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc., oznamujem tiemto listem všem, že přistúpil jest před nás urozený Zdeněk z Švamberka na Rokycanech, věrný náš milý, a prosil jest nás, abychom jemu listuov a zápisuov, kteréž má od předkuov našich, králuov Českých, na hrad náš Přimdu s jeho příslušnostmi i také na městečko Rokycany s příslušnostmi, potvrditi a při tom jej zuostaviti ráčili. My v tom jeho slušnú prosbu znamenajíce i také pro jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí a potom tiem

lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Zdeňkovi a dědicóm jeho svrchu dotčených listuov a zápisuov ve všech kusiech, článciech a klausulech tak, jako by tuto slovo od slova vepsány byly, potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem a je při nich zuostavujem milostivě. Tuto milost zvláštní témuž Zdeňkovi a dědicóm jeho tiemto listem činiece a dodávajíce, aby oni od žádného jiného splacováni nebyli s jižpsaného hradu, než od nás neb budúcích našich, króluov Českých, aneb od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, a to k našemu neb budúcích našich, króluov Českých, držení aneb těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, a jinak nic. Také budú moci prodělati na opravu jižpsaného hradu a městečka až do dvú seth kop. gr. peněz dobrých; a což na opravu již psaného hradu a městečka až do dvú seth kop gr. peněz naložie, ježto to registry neb hodným svědomím okáží, to při výplatě téhož hradu a městečka s jich příslušnostmi s prvními summami, kteréž na tom zapsány mají, má jim vcele a úplně dáno a zaplaceno býti. A ktož by tento list měl s jižpsaného Zdeňka neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu u vigilii sv. Bartholoměje apoštola božieho, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého pátého, královstvie našeho léta pátého.

Ad relacionem domini Leonis de Rožmital, suppremi magistri curie regni Bohemie.

74.

V Budíně 1498, 28. srpna. — Král Václavovi z Ludanic dává odúmrť po Machně z Lázu. (Fol. 36.')

(Václavovi z Ludanic.) Item dána jest devolucí urozenému Václavovi z Ludanic, podkomořiemu margkrabstvie Moravského, po smrti někdy slovutné Machny z Lázu na věnu i na všem statku jejím ɔc. ut in forma communi. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria III[a] post Bartholomei 1498.

Ex commissione domini regis referente magnifico domino Joanne de Sselnbergk, supremo cancellario regni Boemie.

75.

V Budíně 1498, 24. srpna. — Král vysazuje Sobotku za město. (Fol. 36.')

(Měštanóm Sobotským.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jana z Šelnbergka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, abychme městečko jeho Sobotku za město vysaditi a při tom některými dalšími milostmi obyvatele jeho obdařiti ráčili, tak aby se pod panováním jeho opravovati a živnosti svých lépe a dostatečnějie hleděti mohli. K jehožto prosbě a přímluvě nakloněni jsúce pro mnohé věrné, pilné a ustavičné služby, kteréž jest nám týž Jan od prvupočátku královánie našeho v obojím královstvím, hrdla ani statku svého pro naše dobré nelituje, hotově a povolně činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tyto jsme dolepsané milosti již dotčeným měšťanóm Sobotským nynějším i budúcím učinili a tiemto listem činíme, vysazujíc najprve též městečko Sobotku za město, a tomu chtiec a plnú moc jim dávajíc, aby sobě vokolo téhož města dělati a staviti

mohli zdi, brány, věže, bašty, přiekopy a valy i jiné braně, kterėžby k pevnosti, potřebě a obraně téhož města užitečné a potřebné znali a viděli, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude a s to býti moci budú, tak a tiem obyčejem, jakož se i jiná města naše zdmi a jinými potřebnými braněmi hradie. A nad to chtiece, aby se též město Sobotka tiem lépe opravovati a osazovati mohlo, dali jsme obyvatelóm jeho nynějším i budúcím dva jarmarky ročnie, každý s vosmi dni pořád zběhlými, jeden na den sv. Mařie Magdaleny a druhý v sobotu třetieho téhodne po Velice noci, při kterýchžto jarmarciech tíž měšťané užívati mají a moci budú těch všech svobod a zvyklostí, kterých i jiná města naše královstvie Českého užívají buď z práva aneb z obyčeje nynie i budúcně. A k tomu jsme jim dali erb, kteréhož na pečeti a na jiných svých městských a obecních potřebách užívati mají a moci budú: bránu jednu mezi dvěma věžemi, a každá věže s stieny, a ty věže býti mají bielé v modrém poli, a na každé věži štít vyvěšený a na něm vepřová hlava v žlutém poli. A k tomu častopsaní měšťané Sobotští nynější i budúcí pečetiti mají a moci budú všecky své potřeby městské a obecné voskem zeleným. Kterýchžto všech milostí svrchupsaných užívati mají a moci budú volně a svobodně, nynie i na budúcie věčné časy bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce všem poddaným našim královstvie Českého, kteréhož kolivěk stavu a řádu, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte svrchupsaným měšťanóm Sobotským nynějším i budúcím v těch ve všech milostech nadepsaných nikterakž nepřekáželi ani komu překážeti dopúštěli, než při nich je jměli, drželi a zachovávali beze všeho přerušenie, jináč toho nečiniece, pod zachováním milosti našie a budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek den sv. Bartholoměje apoštola božieho, letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého sedmého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

76.

V Budíně 1498, 28. srpna. — Král potvrzuje i rozmnožuje výsadu měšťanů Brněnských v příčině práva dědického. (Fol. 37.')

(Měšťanóm Brněnským.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsú nám ukázali opatrní purgmistr a konšelé města našeho Brna, věrní milí, zvláštních milostí a výsad, kteréž mají od krále Jana, předka našeho slavné paměti, a to takovú, aby každý z nich měšťan Brněnských mohl a moc jměl na smrtedlné posteli statek svuoj toliko na hotových penězích dáti a vodkázati, komuž by se jemu zdálo a líbilo; prosiec nás při tom s velikú pilností, abychme jim při tom některú další milost dáti a učiniti ráčili, tak aby nám tiem lépe, hotovějie a dostatečnějie slúžiti

a pod panováním naším opravovati se mohli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby i povolnost, kterýmiž nám se líbiti a zachovati hledie a dále i viece zachovati mají a povinni budú, čím k sobě od nás milost naši náchylnější a hotovější poznají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, tyto jsme dolepsané milosti jmenovaným měšťanóm našim Brněnským, nynějším i budúcím, učinili a tiemto listem činíme, chtiece tomu a z milosti a moci našie dopúštějíce, aby každý z obyvateluov téhož města Brna nynějších i budúcích mohl všecek statek svuoj movitý a nemovitý na smrtedlné posteli dáti, porúčeti a vodkázati, komuž by se jemu kolivěk zdálo a líbilo. Kromě k duchovenství dávati a odkazovati žádný nemá a moci nebude leč hotové peníze, a jiných věcí nic; pakli by kdo co dal aneb vodkázal, to nemá a mieti nebude žádné moci ani které pevnosti nynie ani v budúcích časiech. A jakož jsme dále také od týchž měšťan našich Brněnských porozoměli, že mnohé ruoznice, nesnáze a neřády bývají vo kšafty a poručenstvie, takto jsme vo tom rozkázali a mezi nimi zpuosobili, řiedíme a puosobíme, aby všecka a všelijaká poručenstvie, kteráž by se v témž městě Brně staly, nikdež jinde nebyla vohledávána, rozeznávána ani kterak puosobena, nežli tu v témž městě na rathúze, podle zněnie starodávních práv a výsad jejich. Kterýchžto milostí, obdarování a výsad napřed dotčených jižpsaní měšťané naši Brněnští, nynější i budúcí, užívati mají, mohú a moci budú, tak a tiem obyčejem, jakož napřed dotčeno jest, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce podkomořiemu našemu nynějšiemu i budúcím i jiným všem úředníkóm a poddaným našim margkrabstvie Moravského, abyšte nadepsané měšťany naše Brněnské, nynějšie i budúcie, v těch ve všech milostech svrchupsaných jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie pod uvarováním hněvu a nemilosti našie i budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských. Tomu na svědomie ͻc. Dán na Budíně, v úterý den sv. Augustina, letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského vosmého a Českého dvadcátého vosmého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Privilegia krále Jana viz u Rösslera, „Die Stadtrechte von Brünn aus dem XIII. u. XIV. Jht. str. 380 sl.

77.

V Budíně 1498, 29. srpna. — Král propouští Václavovi z Ludanic městečko Jaroměřice z manství. — (Fol. 38.)

(Václavovi z Ludanic.)*) My Vladislav ͻc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl a nás zpravil urozený Václav z Ludanic na Veveří, podkomořie margkrabstvie Moravského, věrný náš milý, kterak má a drží městečko Jaroměřice

s mýtem a kostelním podacím, s špitálem v témž městečku, s též kostelním podacím, se vsmi dále psanými, s mlýny, s lidmi, i s jinými puožitky a duochody, kterýmižbykoli jmeny mohly jmenovány býti, i s plným panstvím. Item ves Přilažany, item ves Bouňov s lesem Habřinú, ves Ohrazenice, ves Třebelovice, na vsi Dědicích panstvie, ves pustú Chobot s lesem, item les u Dědic, item v Gdúsově na těch lidech, kteříž tu faráři přislušejí, panstvie na vsi v Jiřeticích k též faře v Gdúsově příslušejících; item rybník Osovec, rybník Blatnický, rybník Korytník, rybník Chvojník, rybník Klučovec, rybník Sedlák, rybník Mostek, rybník u Jaroměřic pod Bohušici, item s Závěrným a s pastvami na lesiech, kteréž k Hostimi příslušejí, i s jinými se všemi svobodami, poplatky, s činžemi a s ospy, s kury, s vajci, s řekami, potoky, s dvory, s robotami, s lesy, háji, horami, s chrastinami, s lukami, pastvami, rolí oranú i neoranú, i s jinými se všemi a všelijakými příslušnostmi k témuž městečku od staradávna příslušejícími, v margrabství Moravském ležícími, kteréžto městečko i se všemi jeho nahoře dotčenými příslušnostmi povinnostmi manskými nám, jakožto králi Českému a margkrabí Moravskému, příslušie a zavázáno jest. A při tom jest nás týž Václav prosil, abychme jemu, erbóm a budúcím jeho**) svrchupsané městečko s jeho příslušenstvím z manstvie propustiec v dědicstvie uvésti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Václav činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, nadepsané městečko Jaroměřice se vším jeho příslušenstvím svrchupsaným ze všech povinností manských propustili jsme a tiemto listem mocně propúštieme a jim to k pravému a věčnému dědicstvie dáváme tak, že již nám ani budúcím našim, králóm Českým a margkrabiem Moravským, jmenovaný Václav i s erby a budúcími svými nemají ani povinni budú s nadepsaného městečka s jeho příslušenstvím žádných povinností a služeb manských činiti, ale mají a moci budú téhož městečka s jeho svrchupsaným příslušenstvím požívati a je držeti tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé margkrabstvie Moravského svých dědičných městeček a zboží požívají a požívati mohú, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského nynějším i budúcím, věrným našim milým, kdyžkoli požádáni budete od svrchupsaných Václava***) aneb erbuov jeho, abyšte jim svrchupsané městečko Jaroměřice s jeho příslušenstvím ve dsky zemské vložiti a vepsati rozkázali, tak abyšte učinili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Přikazujíc dále hofrychtéři našemu téhož margkrabstvie, aby, když vod nich požádán budeš, to městečko s jeho příslušenstvím z knih manských vymazati rozkázal. A ktožby list tento jměl s již psaného Václava a erbuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, ve středu před

sv. Jiljím letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého a království našich Uherského osmého a Českého XXVIII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Po straně: manstvie k dědistvie. — **) Následující písmeno s škrtnuto. — ***) v ruk. Václav. O tomto Václavovi z Ludanic viz Eichlerovy Paměti panství Veverského str. 48—49.

78.

V Budíně 1498, 30. srpna. — Král nařizuje, aby městečko Stařič vloženo bylo Vilémovi z Pernšteina do desk zemských. (Fol. 39.)

Vytištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 524 č. 702.

79.

V Budíně 1498, 29. srpna. — Král potvrzuje Hynkovi z Ludanic výplatu Plešivce. (Fol. 39.')

(Hynkovi z Ludanic na Rokytnici). My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme zpraveni jménem urozeného Hynka z Ludanic na Rokytnici, věrného našeho milého, kterak má list od krále Jiřieho, někdy předka našeho, na výplatu Plešivce a na lúce řečené Limpcha s jejich příslušenstvím, prose nás, abychme my jemu listu toho potvrditi a při tom zuostaviti ráčili. K jehožto žádosti nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Hynek činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, potvrdili jsme svrchudotčeného listu jemu Hynkovi ve všem jeho znění, položení, punktiech, klausulech a artikulech tak, jako by tuto slovo od slova vepsán a položen byl, chtiece tomu, aby svrchupsaný Plešivec a lúku Limpchu podle zněnie listu toho od držiteluov nynějších aneb budúcích vyplatil a vyplatiti mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim podle zápisu svého napřed věděti. A po vyjití času té výpovědi polože jim summu jejich, kterúž na tom zapsánu mají, a vyplatě to oboje s jejich příslušenstvím, má to jmieti, držeti a toho požívati až do své živnosti, nejsa s toho od nás ani od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, ani od jiného žádného bez své vuole splacován. Než po jeho smrti my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, aneb ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, muožem to od těch osob, kteréž by toho v držení a požívání byli, vyplatiti, když nám se kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim podle zápisuov jejich tu summu, kterúž na Plešivci a lúce řečené Limpcha zapsánu mají. Kterúžto přijmúc od nás vcele a úplně, mají nám toho a povinni budú hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by tento list jměl s svrchupsaného Hynka dobrú volí a svobodnú,

chcem, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie 2c. Dán na Budíně, v středu před sv. Jiljím anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

80.

V Budíně 1498, 1. září. — Týž propůjčuje Janovi ze Žeberka na Plané svobodu horní. (Fol. 40.)

(Janovi z Žiberka na Plané.) Item dán jest frystunk urozenému Janovi z Žibergka na Plané, aby na horách svých, kteréž má a drží v míli zšíři a tolikéž vzdáli vokolo Plané, zlata, střiebra i všelijakého kovu dobývati a na nich pavovati mohl beze všie překážky, a to až za deset let. Než po vyjití těch desieti let pořád zběhlých od datum listu toho má týž Jan s kverky a nákladníky svými urbury i všecky poplatky, kteréž do komory spravedlivě přislušejí, dávati a platiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A také což by kolivěk buď zlata, střiebra aneb jiných kovuov dobyli, toho jinam prodávati nemají, než toliko do mince a k ruce krále JMti 2c. Tomu na svědomie 2c. Dán na Budíně v sobotu den sv. Jiljí anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Panství Plané nabyli Žeberkové r. 1416. Dolováno bylo zde již od nepaměti. (Srov. Senft, Geschichte der Herrschaft und Stadt Plan in Böhmen 1876 p. 51.)

81.

V Budíně 1498, 3. září. — Král potvrzuje smlouvu Jindřicha z Hradce s kapitolou kostela Všech Svatých na hradě Pražském o stavění domu děkanského. (Fol. 40.)

(Jindřichovi z Hradce.) My Vladislav 2c oznamujem listem tiemto všem, že jsme zpraveni, kterak jest urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, věrný náš milý, udělal celú a dokonalú smlúvu a srovnánie s poctivými knězem Blažkem děkanem a knězem Janem proboštem, na miestě vší kapituly kaply Všech Svatých na hradě Pražském, což se dělánie a stavenie toho domu děkanského na hradě Pražském, v kterémž jest týž Jindřich, dotýče, a to takovú, že on Jindřich má ten duom děkanský, v kterémž jest, stavěti a dělati, jakž se jemu zdáti a líbiti bude. A jakož jest nějaké miesto kaplanské vedle téhož domu, kdež někdy Jan Bírka z Násilé bydlil, ješto to všecko k kaple Všech Svatých příslušie, to jemu k tomu také přidali, aby sobě na tom na všem stavěl podle vuole a zdánie svého. A vystavěje ten duom, aby jej jměl, držel a jeho požíval tak dlúho a dotud, dokudž jeho i všeho rodu jeho Hradeckého, však toliko mužského pohlavie, stávati bude. A když by ten rod mužského pohlavie sšel, tehdy ten duom beze všech úplatkuov

a zmatkuov spadnúti a přijíti má hned na děkana a probošta i všicku kapitulu kaply svrchupsané. A ten domek, v kterémž jest nynie tesař náš, on Jindřich i s rodem svým mužského pohlavie má znovu opraviti tak, aby v něm byla světnice a komora a sienka; a ta pivnice, kteráž jest v tom domku, té k němu postúpiti má, tak aby ten domek sám v sobě zvláštnie zavřenie jměl. Než jiné má všecko týž Jindřich i s rodem svým mužského pohlavie držeti. A nad to že jest se k tomu týž Jindřich dobrovolně poddal a podvolil i s rodem svým, když by buď on aneb ktož koli z rodu jeho mužského pohlavie do toho domu přijel, a kaplan v tom domku nadepsaném byl, že jemu mají z kuchyně své dáti oběd a večeři, když se jiným vařiti bude, též i z pivnice pitie, pokudž přislušie. Prosiec nás při tom, poněvadž jest se ta smlúva z jejich obapolně dobré vuole stala a dokonala, abychme k tomu povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, potvrdili jsme nadepsané smlúvy mezi týmž Jindřichem, děkanem, proboštem i vší kapitulú kaply Všech Svatých udělané a dokonalé a tiemto listem potvrzujem ve všem jejiem znění, položení, punktiech, klausulech a artykulech, chtiece tomu, aby tolikéž moci a pevnosti jměla, jako by tuto slovo od slova vepsána a v list tento vložena byla, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝯc. Dán na Budíně v pondělí před hodem Narozenie P. Marie, letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého vosmého.

Ad relationem domini magnifici Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Oprava domu někdy děkanského děla se r. 1486. Srov. Tomka, Dějepis Prahy sv. VIII. str. 10.

82.

V Budíně 1498, 3. září. — **Král přenáší summu, v kterou zastavena byla ves Vrbice, na Půtu z Ryzmberka.** (Fol. 41.)

(Puothovi z Ryžmbergka.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Puotha z Ryzmbergka na Švihově, najvyšší sudí království Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, že jest vyplatil ves řečenú Vrbici k zámku a zboží Rúdnickému příslušející, kterúž jest někdy osviecený Hynek, knieže Minstrberské, v summě třinácti set zl. uh. dobrých od krále Jiřieho, předka našeho a otce svého, zapsánu jměl a držel, proše nás, poněvadž jest ji v té summě vyplatil a jie v držení jest, abychme naň, na dědice a budúcie jeho tu summu a zápis převésti ráčili. K jehožto slušné prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám mnohé a věrné činil a činiti nepřestává, a k tomu že jest nám ten zápis svrchupsaný, kterýž jest na tu ves svědčil, vrátil, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, převedli jsme na téhož Puothu, dědice a budúcie

jeho všecko právo zápisu svrchupsaného a tiemto listem převodíme a přenášieme, tak že voni jmenovanú ves Vrbici se vším a všelijakým jejím příslušenstvím v těch třinácti stech zl. uh. držeti a jí požívati mají a moci budú nynie i budúcně beze všie překážky, a to dotud a tak dlúho, dokudž by od nich arcibiskup Pražský hradu a města Rúdnice s jeho příslušenstvím podle zápisu jejich nevyplatil. Než když to všecko spolu a nerozdielně od nich vyplatí, tak jakž zápis jejich ukazuje, má tuto ves Vrbici s jejím příslušenstvím též při tom času vyplatiti, dada jim zvláště třinácte set zl. uh. svrchupsaných. Kteréžto přijmúc od nich vcele a úplně, mají jemu též vsi se vším jejím příslušenstvím hned při tom postúpiti a list tento i s jinými, ač by na tom které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento měl s již psaného Puothy, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria II^a ante Nativitatem B. Marie Virg. anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Ves Vrbici zastavil král Jiří r. 1470 synu svému Hynkovi, kterou pak koupil zápisný držitel Roudnice Ješek Svojanovský z Boskovic r. 1484, až r. 1496 král Vladislav výplatu dal Půtovi Švihovskému z Ryžemberka. (Sedláček, Hrady a zámky VIII, str. 183.)

83.

V Budíně 1498, 3. září. — **Král svoluje témuž, aby bezprávně odňaté zboží soudem zpět mohl dobývati.** (Fol. 41.')

(Témuž Puothovi z Ryžmbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Puotha z Ryzmbergka na Švihově, najvyšší sudí královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak by některé osoby od zámku a zbožie Rúdnického grunty a příslušnosti některé jměli a drželi, nemajíce na to žádných zápisuov ani které spravedlnosti, proše nás, abychme my jemu povolenie naše dáti a toho dopustiti ráčili, doptal-li by se kde takových gruntuov a příslušností, že by je kto bez zápisuov a spravedlnosti držel, aby se vo ně súditi a právem toho dobývati mohl. Jehožto žádost slušnú znajíce a také nechtiece, aby se to zbožie Rúdnické tak rozstrhati a skrze čie zamlčenie umenšiti jmělo, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, dali jsme témuž Puothovi plnú moc a naše jisté povolenie, aby kdež se kolivěk a jakých koli gruntuov a příslušností zámku nadepsaného doptá, že je kto bez zápisóv a spravedlnosti drží a požívá, aby se vo ně súditi a jich právem dobývati mohl a moc jměl i s dědici svými nynie i budúcně. A cožkolivěk takových věcí právem a soudem dobudú, mají to s týmž zbožím Rúdnickým jmieti, držeti a toho požívati podle zněnie zápisu jejich, kterýž mají od nás na týž zámek a zbožie Rúdnické. Než při vyplacování téhož zámku mají těch všech gruntuov a příslušností, kteréž by vysúdili, arcibiskupovi postúpiti

Pražskému bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně, v pondělí před hodem Narozenie P. Marie anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

84.

V Budíně 1498, 3. září. — Král potvrzuje Prokopovi Zajímačovi z Kunštatu zápisy na městečko Pohořelice. (Fol. 42.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI str. 524 č. 703.

85.

V Budíně 1498, 10. září — Král potvrzuje bratřím z Cítova zápisy na ves Libovice. (Fol. 42.')

(Votíkovi, Petrovi, Jindřichovi bratřím z Cítova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli slovutní Votík, Petr a Jindřich bratřie z Cítova, věrní naši milí, oznamujíc nám, kterak mají a držie v jistých zápisiech krále Jiřieho, někdy předka našeho, a našem ves Libovice k proboštství Pražskému příslušející a ve vsi Přelici dva člověky, tak jakož ti listové a zápisové svědčie a vokazují, prosiec nás pokorně, abychme jim při držení a požívání vsi a člověků svrchupsaných s jejich příslušenstvím některú milost dáti a učiniti ráčili, tak aby to svobodnějie jmieti, držeti a toho požívati mohli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž nám tiem pilnějie a hotovějie slúžiti mají a povinni budú, čím k sobě od nás milost naši náchylnější poznají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, tuto jsme nadepsaným Votíkovi, Petrovi a Jindřichovi bratřím při držení a požívání vsi a lidí svrchupsaných s jejich příslušenstvím milost učinili a tiemto listem činíme, tak aby oni i s dědici a budúcími svými ves Libovice s jejím příslušenstvím a ty dva člověky ve vsi Přilici jměli, drželi a jich požívali, nejsúc s toho bez své vuole od žádného člověka splacováni, leč od nás samých aneb od budúcích našich, króluov Českých, aneb od těch osob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, když bychme to od nich k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim za výplatu vsi a dvú člověkuov svrchupsaných tu summu, kterúž na tom zapsánu mají. Kterúžto přijmúc od nás vcele a úplně, mají nám vsi svrchupsané s jejím příslušenstvím i těch dvú člověkuov hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaných Votíka, Petra a Jindřicha dobrú volí ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude, feria II^a^ post Nativitatem Marie Virg. anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Ves Libovice tuto jmenovanou nalezáme již v urbáři proboštském z počátku XV. stol., vydaném Emlerem v „Deseti urbářích českých" str. 305.

86.

V Budíně 1498, 5. září. — Král propouští Karlovi, Albrechtovi a Jiřímu knížatům Minsterberským dvůr Krněvice z manství. (Fol. 43.)

(Karlovi i jiným jeho bratřím, kniežatóm Minstrbrským ɔc.*) My Vladislav ɔc oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznesl osviecený Karel knieže Minstrberské a Volešnické a hrabě Kladský, ujec náš věrný milý, oznamuje nám jménem osviecených Albrechta a Jiřie kniežat též Minstrberských a Volešnických, bratří svých, kterak mají a držie dvuor celý Krněvice s jeho příslušenstvím, ves celú Vykleky s podacím kostelním téhož kostela, v Vrašovicích čtyři kopy platu a vosm a čtyřidceti gr., v Kratonosiech šest kop a dvanáct gr., v Vesci jednu kopu a čtyřidceti vosm gr., v Jistbici puol třetieho lánu háje i s jiným jejich příslušenstvím tak, jakož to všecko listové, kteréž na to od předkuov našich, králuov Českých, mají, šíře a dostatečnějie držie a vokazují, prose nás jménem svým a jejich: Poněvadž ty vsi a dvuor s jejich příslušenstvím službami manskými nám, jakožto králi Českému, přislušie, abychme jim to z manstvie propustiti a k dědicství dáti ráčili. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž nám jmenovaná kniežata činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, propustili jsme jim dvuor a vsi svrchupsané i se vším jejich příslušenstvím ze všech služeb a povinností manských a tiemto listem propúštieme, dávajíc jim to k pravému dědicství tak, aby to jměli, drželi a toho požívali tiem vším zpuosobem a právem, jakožto i jiní obyvatelé královstvie Českého svých dědičných vsí požívají a požívati mohú nynie i v budúcích časiech, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého nynějším i budúcím, abyšte znajíc tu milost, kterúž jsme nadepsaným kniežatóm a bratřím učinili, ty vsi a dvuor napřed dotčený s jejich příslušenstvím, jsúc od nich požádáni, ve dsky zemské, řád práva zachovajíc, podle zněnie zápisuov jejich, kteréž na to mají, vložiti a vepsati kázali, jináč toho nečiniece. A ktož by list tento jměl svrchupsaných Albrechta, Jiřieho a Karla dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria IIII[a] ante Nativitatem B. Marie Virg. anno Christi 1498. Ad relationem magnifici domini de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) In margine: manstvie k dědicstvie.

Bez konečných vět zapsáno bylo r. 1498 do desk zemských (Pozůstatky desk zem. II. 506) a po požáru 1541 znovu zapsáno do kvaternu druhého fol. C. 6. O poloze míst těch viz Pam. arch. X. 486, 831.

87.

V Budíně 1498, 6. září. — Král potvrzuje týmž list na tok vody u vsi Vesce. (Fol. 43r')

(Týmž kniežatóm Minstrberským.) Item dáno jest potvrzenie osviecenému

Karlovi knieženi Minstrberskému ꝛc a bratřim jeho na list, kterýž mají někdy od kněze Hynka strýce jejich, kterýžto byl jest týž list dal slovutnému Janovi Vlaštovičkovi na Havranie, aby tok vody, kterýž teče skrze ves řečenú Vesce, sobě*) na své rybníky vedl. Item přenášie na táž kniežata všecko právo to, kteréž jest témuž Janovi Vlaštovičkovi svědčilo. Dán na Budíně ve čtvrtek před hodem Narození**) P. Marie anno Christi 1498. Relator dominus cancellarius.

*) Omylem slovo to v ruk. opakováno. — **) v ruk. před narozením hodu P. M.

88.

V Budíně 1498, 21. srpna. — Král dává Václavovi z Drahonic list mocný. (Fol. 43.')

(Václavovi*) z Drahonic.) Dán jest list mocný slovutnému Václavovi**) z Drahonic na Ploskovicích, na kterýžby vo statku svém pořiezenie učiniti mohl ꝛc ut in forma communi. Datum Bude feria III^a ante Bartholomei anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) V ruk. Adamovi škrtnuto a přepsáno Václavovi. — **) na rasuře.

Václav, jinak řečený Adam, nazýval se obyčejně Ploskovským z Drahonic po tvrzi na Litoměřicku. Na základě tohoto mocného listu odkázal 5. května 1508 Drahonice a Radomilice Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála. (Srv. Sedláčkovy Hrady a zámky sv. VII str. 248.)

89.

V Budíně 1498, 3. září. — Král potvrzuje Firšicovi z Nabdína list arcibiskupa Pražského Konráda. (Fol. 44.)

(Firšicovi z Nabdína.) Item dáno jest potvrzenie statečnému Firšicovi z Nabdína na list, kterýž má od duostojného někdy Kunratha arcibiskupa Pražského ꝛc ut in forma communi. Datum Bude, feria II^a post s. Egidii anno Christi 1498.

Relator dominus cancellarius.

Zmíněný tuto list arcibiskupa Konrada jest asi zápis na Strážkov z r. 1429 (srv. Ottův Slov. Naučný IX, 260). Potvrzení královské týká se pak Jana Firšice z N.

90.

V Budíně 1498, 27. srpna. — Král dává Kamarétovi ze Sulevic na Ostrém list mocný. (Fol. 44.)

(Kamarethovi z Sulevic na Ostrém.) Item dán jest list mocný slovutnému Kamarethovi z Sulevic a na Ostrém, aby vo všem a všelijakém statku svém zřiezenie učiniti mohl ꝛc ut in forma communi. Datum Bude feria II^a post Bartholomei anno Christi 1498. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

91.

V Budíně 1498, 7. září. — Král potvrzuje Janovi z Lomnice držení domu v Olomouci. (Fol. 44.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI str. 532 č. 713 dle neúplného opisu. Dle našeho registru, kde jen výtah listiny jest podán, zní konec listiny: Datum Bude feria VIa ante Nativitatem B. Marie Virg. anno Christi 1498. Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

92.

V Budíně 1498, 8. září. — Král povoluje Pardubicím jarmark roční. (Fol. 44.')

(Jarmark městečku Pardubicím). Dán jest jarmark roční městečku Pardubicím třetí den před sv. Vavřincem, tak aby každý rok ten jarmark s osmi dny pořád zběhlými držán [a jmien byl, a to na budúcie věčné časy. Všakž proto dánie toho jarmarku býti má bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Datum Bude sabbato die Nativitatis B. Marie Virg. anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnberg, supremi cancellarii regni Boemie.

93.

V Budíně 1498, 8. září. — Král připisuje Bohušovi Kostkovi z Postupic tisíc zl. uh. na tvrzi Libenicích. (Fol. 44.')

(Bohušovi Kostkovi z Postupic). My Vladislav ꝛc. oznamujem listem tiemto všem, že my hlediece na mnohé a věrné služby urozeného Bohuše Kostky z Postupic na Lithomyšli, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, i chtiece zase jemu některú vděčnost a milost vokázati, aby znáti a rozoměti mohl, že na služby jeho hledíme i v paměti je máme, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, připsali jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho na tvrzi a vsi Libenicích s jejich příslušenstvím nad prvnie summy tisíc zl. uh. dobrých a tiemto listem připisujem a k prvním summám přirazujem, tak aby on Bohuše i s dědici a budúcími svými svrchupsanú tvrz Libenice i se vším a všelijakým jejím příslušenstvím jměl, držel a jie požíval a požívati mohl tak a tiem obyčejem a v těch summách a zápisiech, jakož listové jeho, kteréž na to má, svědčie a vokazují, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných všelijaké překážky. Než když by k tomu přišlo a my neb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, svrchupsanú tvrz Libenice s jejím příslušenstvím od již psaného Bohuše, dědicuov aneb budúcích jeho, vyplatiti chtěli, máme jim dáti a povinni budeme ty všecky summy, kteréž námi buď od předkuov našich aneb od nás zapsány mají i s tiemto tisícem zl. uh. svrchupsaných, kteréž jsme jemu zvláště a nad prvnie summy připsali a přirazili, dáti a zaplatiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteréž vezmúc od nás s prvními summami vcele a úplně, mají nám

10*

a povinni budú tvrze Libenic s jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Bohuše, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝯc. Dán na Budíně v sobotu den Narozenie P. Marie anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

94.

V Budíně 1498, 8. září. — Král připisuje témuž tisíc kop gr. č. na stavění zámku a města Litomyšle. (Fol. 45.)

(Témuž Bohušovi z Postupic). My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem: Jakož urozený Bohuše Kostka z Postupic na Lithomyšli, věrný náš milý, má a drží hrad a město Lithomyšl s jeho příslušenstvím v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, též i zápisiech našich, na kterémžto zámku a městě viděvše veliké a škodné zpuštěnie na stavenie, připsali jsme byli témuž Bohušovi na dělánie a stavěnie téhož zámku tisíc kop gr. č. A viděvše a porozoměvše po tom, že ten zámek i město svrchupsaný Bohuše znamenitě stavie a znova dělá, netoliko k pevnosti ale k zvuoli, prostranství i k veselí, a náklad veliký a znamenitý na to činiti musí, nechtiece by toho dělánie kterú škodu jměl s dědici a budúcími svými, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, připsali jsme jemu na dělánie a stavenie téhož zámku a města Lithomyšle a tiemto listem připisujem tisíc kop gr. č. dobrých *) nad prvnie summy a zápisy, kteréž od nás aneb od předkuov našich, králuov Českých, na tom zapsány mají, chtějíce tomu, aby on Bohuše i s dědici a budúcími svými svrchupsaný hrad a město Lithomyšl s jeho příslušenstvím v prvnějších zápisiech i s těmito tisíci kopami gr. č. znova a nad prvnie summy připsanými jměl, držel a toho požíval tak a tiem obyčejem, jakož zápisové jeho, kteréž na to má, svědčie a vokazují, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všelijaké překážky. A kdyžby týž zámek a město Lithomyšl s jeho příslušenstvím **) kolivěk k výplatě přišlo, máme dáti témuž Bohušovi, dědicóm aneb budúcím jeho ty všecky summy, kteréž na tom od nás aneb od předkuov našich, králuov Českých, zapsány mají, i s těmi ***) tisíci kopami gr. č. svrchupsaných, kteréž jsme jemu nad prvnie summy připsali a přirazili, dáti a úplně zaplatiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteréžto přijmúc od nás vcele a úplně, mají a povinni budú téhož zámku a města s jejich příslušenstvím těm osobám, od kterýchžby summu svú přijali, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, návrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Bohuše, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí

a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude sabbato die Nativitatis B. Marie Virg. anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Omylem opakováno. — **) následující: v prvnějších zápisiech škrtnuto. — ***) v ruk. s těmito tisíci.

O stavbě zámku viz Jelínkovou Hystoryi města Litomyšle II. str. 60, 63 a sl. Již 9. června 1497 obdařil král Vladislav II. Bohuše Kostku podobnou milostí, jak o tom svědčí listina v orig. chovaná v archivu místodržitelském v Praze (Č. 397), která zní:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezké knieže a Lužický margkrabie, oznamujem listem tiemto všem, že jest před velebnost naši přistúpil urozený Bohuše Kostka z Postupic na Lithomyšli, hajtman kraje Chrudimského, věrný náš milý, a oznámil nám, kterak jest znamenité a nákladné stavenie udělal na hradě Lithomyšlském a po dnes jej viece a viece dělá, stavie a opravuje, proše nás, abychme jemu takového nákladu, kterýž jest na dělánie a stavenie hradu toho učinil a ještě viece činiti a dělati bude, škodna býti nedali, než některú na tom summu na takové stavenie připsati ráčili. K jehožto prosbě pro služby jeho, které jest nám mnohé a věrné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, nechtiece by svrchupsaný Bohuše těch nákladuov, kteréž jest na dělánie a stavenie hradu svrchupsaného udělal a ještě dělati bude, škoden býti jměl, připsali jsme jemu na to stavenie a dělánie zámku nadepsaného tisíc kop. gr. č. dobrých, tak aby je prostavěti mohl až do té summy, kterážto má jemu neb dědicóm a budúcím jeho při vyplacování hradu a města Lithomyšle s jejich příslušenstvím od nás neb od budúcích našich, králov Českých, aneb od těch osob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, s jinými summami, kteréž na tom zapsáno mají, dána a dokona zaplacena býti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Bohuše a dědicóv jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu plné právo příslušelo všech věcí nahořepsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na hradě Pražském v pátek před svatým Vítem, létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého sedmého a království našich Uherského sedmého a Českého dvadcátého šestého (= 1497, 9. června).

Na ohbu: Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergh, supremi cancellarii regni Boemie. (Pečeť od proužku pergaménového utržena).

95.

V Budíně 1498, 10. září. — Král zlepšuje Janovi ze Smiřic zápis na vsi Chorušice a Choroušky. (Fol. 45′.)

(Janovi z Smiřic.) Item dán jest list na pargameně urozenému Janovi z Smiřic na takový zpuosob, že jemu král J. Mt. při držení a požívání vsi řečených Chorušice a Chorúšky tuto další milost činí, aby svrchupsaný Jan v těch zápisiech a summách, kteréž od prvních králuov Českých na svrchupsané vsi Chorušice a Chorúšky má, jměl, držel a jich požíval, nejsa s nich od žádného jiného splacován, než od krále JMti aneb od budúcích králuov Českých aneb od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria II. post Nativitatem Marie Virg. anno Christi 1498. Relator dominus cancellarius.

Zde jmenované obě vesnice náležely klášteru sv. Jiří na hradě Pražském.

96.

V Budíně 1498, 9. září. — Král potvrzuje Mikulášovi ml. Trčkovi z Lípy na Lichtenburce zápisy na vsi Černilov a Jasenou. (Fol. 46.)

(Mikulášovi mladšiemu z Lípy.] My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsú nám vráceni[1]) od statečného Mikuláše Trčky mladšieho z Lípy[2]) dva listové na pargamenė s vysutými pečetmi cela a neporušena najjasnějšieho někdy kniežete pána Zigmunda ciesaře a Uherského a Českého ɔc krále, praděda a předka někdy[3]) našeho slavné paměti, kterýmž jest urozenému někdy Hynkovi z Náchoda a z Červené Hory[4]) na XIIII[5]) set kop gr. č. na vsech Černilově a Jasenném zapsané, a druhý list, kterýmž jest týž ciesař a král Zigmund zapsal témuž Hynkovi na vsech Černilově a Jasenném svrchudotčených šest set kop gr. č.,[6]) tak jakož ti oba listové všecko to šíře a světlejie v sobě držie a vokazují. A na ty listy ukázal jest nám týž[7]) Mikuláš mladší z Lípy na Lichtmburce[8]), věrný náš milý, řádné a dostatečné dobré vuole, proše nás, abychme jemu ty dva listy v jeden zápis náš uvésti ráčili, a on že nám ty staré listy zase dáti a vrátiti chce. K jehožto slušné prosbě nakloněni jsúce, a zvláště poněvadž jest nám ty listy vrátil, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, převedli jsme všecko právo, spravedlnost a příslušenstvie obodvú listuov praděda a předka našeho svrchupsaného v tento list náš, a mocí naší a listu tohoto převodíme a přenášieme tak a tiem obyčejem, aby on Mikuláš svrchupsaných vsí Černilov a Jasenný s jejich příslušenstvím s dědici a budúcími svými v čtrnácti stech kopách gr. č. jměl, držel a jich požíval tak dlúho a dotud, dokudž by jim od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, jimž by výplata vsí svrchupsaných spravedlivě příslušela, těch čtrnácte set kop gr. svrchupsaných dáno a dokonce zaplaceno nebylo i s jinými summami, kteréž na těch vsech zapsané mají[9]). Než dadúce jim summu tu vcele a úplně i s jinými summami na těch vsech zapsanými, mají nám a povinni budú těch vsí nadepsaných postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento měl s nadepsaného Mikuláše a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude dominico post Nativitatem B. Marie Virg. Anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

[1]) Na rasuře. — [2]) po kraji slova „od statečného z Lípy". — [3]) škrtnuto červeně. — [4]) slova „kterýmž jest . . . z Červené Hory" červeně škrtnuta. — [5]) původně osm, což červeně škrtnuto a po kraji na XIIII opraveno. — [6]) slova: a druhý list — grošuov českých červeně škrtnuta. — [7]) původně statečný, což škrtnuto. — [8]) slova: mladší — Lichtmburce červeně škrtnuta. — [9]) slova: i s jinými summami jsou na kraji doplněna. Kromě toho ale i mezi řádkou je jiný tento doplněk: i s jinými summami na těch vsech zapsanými.

97.

V Budíně 1498, 5. září. — Král zlepšuje Janovi st. z Žerotína zápisy na zámky i zboží Bytom i Svrchlenec. (Fol. 46'.)

(Janovi staršiemu z Žerotína a z Fulneka.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jana staršieho z Žerotína a z Fulneka, věrného našeho milého: jakož má a drží v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, i našich také zámky a zbožie Bytom a Svrchlenec s jejich příslušenstvím, abychme jemu při držení a požívání zámkuov a zboží těch některú milost dáti a učiniti ráčili, tak aby je svobodnějie a bezpečnějie jmieti, držeti a jich požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám i s syny svými činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské, tyto jsme dolepsané milosti témuž Janovi a Victorinovi, Jiříkovi, Bartholomějovi a Bernhartovi, synóm jeho, učinili a tiemto listem činíme: Najprve aby oni zámky Bytom a Svrchlenec se vším a všelijakým příslušenstvím jejich jměli, drželi a toho požívali, nejsúc s toho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých a kniežat Slezských, ani od žádného jiného splacováni až do svých všech živností. Než po jich smrti my aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimž by výplata zámkuov a zboží svrchupsaných spravedlivě příslušela, muožeme a moci budeme ta zbožie a zámky jmenované s jejich příslušenstvím od těch osob, ktož toho po jich smrti v držení budú, vyplatiti, když nám se kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim summu zápisnú, kterúž na tom zapsánu mají. Kterúžto přijmúc od nás vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú těch zboží a zámkuov s jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti.

A druhé, jakož jest nás týž Jan zpravil, kterak ti obadva zámkové na pomezie Polském ležie a na stavení velmi sešlí a pokaženi jsú, proše nás, abychme znajíce to pro budúcie nebezpečenstvie některú jemu summu na dělánie a opravovánie těch zámkuov připsati ráčili, tak aby je zdělati a opraviti mohl, pokudž by toho potřeba kázala. K jehožto slušné prosbě a pro uvarovánie budúcieho zlého, kteréž by skrze sešlost těch zámkuov přijíti mohlo, nakloněni jsúce, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaný Jan i s syny svými svrchupsanými na dělánie a opravovánie zámku Bytomského a Svrchleneckého naložiti a prostavěti mohl a moc jměl až do tří set kop gr. č. širokých, dobrých; kterážto summa, když ji na dělánie a opravovánie zámkuov těch naložie a prostavějí a registry to řádnými aneb svědomím hodným a dobrým provedú a vokáží, má jim aneb budúcím jejich při vyplacování těch zámkóv a zboží od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a kniežat Slezských, aneb od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě

příslušela, nad první summu a zápis dána a zaplacena býti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A nadto jsme témuž Janovi a synóm jeho svrchupsaným tuto další milost učinili a tiemto listem činíme, aby mohli k těm zámkóm vsi aneb jiné puožitky od zemanuov a manuov k těm zámkóm a zbožím příslušejících kupovati a toho požívati. A což by od nich kolivěk vsí aneb jiných puožitkuov přikoupili a k těm zámkóm připojili, to jim má všecko vcele a úplně od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a kniežat Slezských, aneb od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, dáno a zaplaceno býti, pokudž to listy, kteréž by na ty vsi koupili, aneb hodným a dostatečným svědomím vokázali, že jsú za to tu summu dali, kterúž by počítali. Kterúž přijmúc úplně a docela, mají také těch všech vsí, kteréž by od zemanuov aneb manuov těch zámkuov a zboží koupili, k týmž zámkóm se vším jejich příslušenstvím postúpiti, jináč toho nečiniece, beze všie odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Jana a synuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude, feria IV*) ante Nativitatem B. Marie Virg. anno Christi 1498.

*) Rukopis má V., sluší však opraviti to vzhledem k vypsanému určení dne (w strzedu) v registru sv. Václava.

Jan st. z Žerotína nabyl Bytomě koupí 17. ledna 1477 (srv. Grünhagen a Markgraf, Lehns- und Besitzurkunden Schlesiens II, 452 a sl.) — Opis této listiny jest v registru sv. Václava. (Codex dipl. Silesiae VI. str. 145).

98.

V Budíně 1498, 9. září. — Král potvrzuje Petrovi z Wartenberka držení zápisné vsi Nepolis. (Fol. 47'.)

(Petrovi z Wartmbergka na Bydžově.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Petr z Wartmbergka na Bydžově, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest kúpil od Kunathy Dobřenského ves Nepolisy zápisnú, klášteru sv. Jiřie na hradě Pražském příslušející, kterúž jsme byli témuž Kunathovi pro dělánie nějakého rybníka k dědictví dáti ráčili, všakž tak, aby on oddal zase míli odtud tolikéž dobrého a jistého platu k témuž klášteru podle schválenie statečného Haška a Bořka Dohalského. A což by děláním toho rybníku dědin, luk aneb jiných gruntuov lidem těm zatopil, to aby jim též podle práva královstvie Českého vcele a úplně oddal aneb s nimi podle vuole jich uhodil a dosti učinil na schválenie dobrých a hodnověrných lidí. A když by to kolivěk učinil, tehdy to, což by k klášteru sv. Jiřie za to kúpil a oddal na schválenie dobrých a hodnověrných lidí, má to při tom klášteře zuostati. A on též svrchupsanú ves s jejím příslušenstvím jmieti, držeti a jie požívati i s tiem rybníkem, kterýž by udělal, oddada lidem té vsi, což by komu gruntuov jeho zatopil aneb jim zaplatě a s nimi se podle vuole

jich umluvě. A při tom nás týž Petr prosil, poněvadž jest túž ves Nepolisy s jejím příslušenstvím od téhož Kunathy kúpil, i s tiem právem od nás prve Kunatovi daným, a naň na Petra to právo od nás prve k dědictví dané on Kunat převedl a jemu Petrovi prodal,[1]) abychme my naň právo to i svobodu, kterúž jsme byli témuž Kunathovi k směnění[2]) dali, převésti a při tom jeho zuostaviti ráčili. K jehožto slušné i spravedlivé prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem a právo všecko, kteréž jsme témuž Kunatovi prve dali listem naším,[3]) naň přenášieme a převodíme,[4]) chtiece tomu, aby on Petr svrchupsaný s dědici a budúcími svými mohl a moc jměl za jmenovanú ves Nepolisy s jejím příslušenstvím v míli vodtud zdáli jinú ves, v kteréž by tolikéž platu dědičného dobrého a jistého bylo, k klášteru sv. Jiřie na hradě Pražském kúpiti podle vohledánie a rozeznánie urozeného Viléma z Pernšteina oc na miestě někdy Haška Střiezka z Ličan, kterémuž jsme to právo prve byli poručili,[5]) a statečnému[6]) Bořkovi z Dohalic, a tuto ves Nepolisy se vším jeho příslušenstvím dědičně jmieti, držeti a jie požívati tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé královstvie Českého svých dědičných vsí požívají a požívati mohú nynie i na budúcie časy.[7]) A což by kolivěk lidem těm děláním rybníka toho gruntuov jakých kolivěk zatopil, to jim má a povinen bude jinými grunty a dědinami svými voblizce oddati aneb se s nimi podle vuole jich slušně umluviti podle zdánie a seznánie dobrých a hodnověrných lidí. A což jim kolivěk za jejich oddá, to má při nich i při budúcích jejich na věčné časy dědičně zuostati. A též to při jmenovaném Petrovi, dědicích a budúcích jeho, což by jim tiem rybníkem zatopil, též věčně a dědičně zuostane, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A protož přikazujem větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého nynějším i budúcím, věrným našim milým: když by kolivěk svrchupsaný Petr, dědicové aneb budúcí jeho učiniece věcem svrchudotčeným, tak jakož se nahoře píše, dosti, vás požádali, abyšte tento list náš ve dsky zemské vložili a vepsali, tak abyšte učinili beze všie odpornosti. Než hned při tom kladení jmenovaný Petr, dědicové aneb budúcí jeho, mají a povinni budú zase ten plat a duochody, kterýmiž oddadie a odkupie,[8]) témuž klášteru sv. Jiřie ve dsky zemské podle obyčeje vložiti, kterúžto věc také vám porúčieme: když by k tomu přišlo, abyšte tomu duchovenství ten plat a duochody ve dsky zemské vložili a vepsali bez odporu. Toto všakž při tom vymieněno jest, že jmenovaný Petr, dědicové a budúcí jeho, mají proto předse ten plat a duochody, kterýmiž oddadie, v týchž zápisiech držeti, jakožto nynie svrchupsanú ves Nepolisy s jejím příslušenstvím, a to tak dlúho, dokudž by od nich ten plat a duochodové, kterýž by k tomu klášteru kúpili a oddali, podle zněnie zápisuov vyplacen nebyl. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Petra, dědicuov a budúcích jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem,

aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v neděli po hodu Narozenie P. Marie anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

[1]) Slova: i s tiem právem — prodal dodána po kraji jako nahrážka za škrtnuté v textu: a jie v držení jest. — [2]) „k směnění“ dodáno po kraji. — [3]) slova „kteréž jsme — listem naším“ dodána nad řádkou jako nahrážka za škrtnuté v textu: téhož Kunathy. — [4]) k tomu po kraji dodáno: aby on Petr toho práva od nás prve Kunatovi daného užiti mohl v tom ve všem právě jako on Kunat. — [5]) Slova: na miestě — poručili dodána po kraji. — [6]) opraveno ze statečného. — [7]) následující slova: a což by kolivěk — zuostane přeškrtnuta. — [8]) Dodáno nad řádkou.

O vesnici Nepolisech viz Sedláčkovy Hrady a zámky díl V. str. 301.

99.

V Budíně 1498, 7. září. — Král dává dlužní úpis bratřím z Tetova a Janovi st. a Petrovi ml. z Žerotína. (Fol. 48'.)

(Jistota sirotkóm Thetaurovým a pánóm Žerotínským na VI^{m} zlatých.) My Vladislav ɔc s našimi potomními králi Uherskými ɔc jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, Zigmund Orsak z Guthu na Čachticiech, Petr Pogan, najvyšší komorník krále JMti, Czobor Emrych z Czoborsan, Michal na Holejči, Ozvald Karlatský z Karlathu, hajtman na Tatě a na Komárně, rukojmie za JMt, i s svými erby známo činíme tiemto listem všem vuobec a přede všemi tu, kdež čten aneb čtúci slyšán bude, že jsme dlužni urozeným vladykám Janovi, Jiříkovi, Václavovi bratřím z Thetova a urozeným pánóm Janovi staršiemu z Žerotína a z Fulneka, Petrovi z Žerotína a z Šumbergka, Janovi mladšiemu z Žerotína a z Fulneka a Hyncovi z Thetova a Karlšteina a jejich dědicóm a budúcím, věřitelóm našim, anebo jednomu z nich, dluhu pravého a spravedlivého šest tisíc zl. uh. na zlatě na rázu i na váze dobrých a spravedlivých, kterúžto summu zlatých máme a slibujeme věřitelóm našim, anebo jednomu z nich dáti a zaplatiti konečně na sv. Jiří najprv příštieho po dání listu tohoto v plném roce po tom pořád zběhlém beze všeho dalšieho prodlenie hotovými zlatými uherskými, jakož se nahoře píše, zaplatiti, v tom sobě žádného vymyšleného fortele ku pomoci neberúc aneb jakýmžkoli během vymyšleném aneb právem ani duchovním ani světským zastaveni býti nemají ani o ně poháněni z nich býti nemají. Pakli by kto pohnal, tehdy nebudú povinni k těm puohonóm se stavěti ani odpoviedati, než v takových ve všech věcech my jistec i rukojmie svrchupsaní slibujeme je zastúpiti, tak aby oni věřitelé naši svrchupsaní o to žádných škod nevzali, než toliko tu summu šest tisíc zl. v jich moc věřitelóm našim aneb jednomu z nich na jich zámku, tu kdež by nám to listem svým oznámili, položiti, dáti a zaplatiti máme. Pakli bychom toho neučinili a věřitelóm našim aneb jednomu z nich summy nadepsané beze všeho hyndrovánie

tak na ten čas a na ta miesta, jakož se nahoře píše, nesplnili a v jich vlastní moc nepoložili, tehdy my jistec i také JMti rukojmie dáváme věřitelóm našim anebo jednomu z nich toho plnú moc i právo, aby mohli toho na nás jistce i rukojmích dobývati na městech našich, tudiež na všech lidech našich a stavováním lidí našich z měst, z městeček, ze vsí, v městech aneb městečkách, ve vsech, a to v Čechách, v Moravě, v Slezi i jinde, kdež moci budú, a na polích bráti a stavovati a s nimi činiti, což se jim líbiti bude jako s svými vlastními, a to dotud, dokudž jim summa nahoře jmenovaná zúplna a dokonce zaplacena nebude, totiž šest tisíc zl. uh., a ty stávky, kteréž by na lidech našich činili, ty jim věřitelóm k jich zisku býti mají, a s toho nemají od nás napřed jako od jistce ani také od nás rukojmí ani našich erbuov ničím nápotom honěni býti, než že jsú to právě a spravedlivě vedli a činili podle zápisu svého, a to že beze všie škody těm šesti tisícím zl. býti má a beze všie ujmy summy jich častopsané. A ktož by list tento náš měl s jich nadepsaných věřiteluov našich aneb jednoho z nich dobrú a svobodnú vuolí, ten má a jmieti bude k těm všem věcem položeným v tomto listu zapsaným túž moc i též plné právo, jako oni sami věřitelé naši častopsaní. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek před hodem Narozenie P. Marie anno Christi 1498. Ex mandato proprio mtis regie.

O tuto jmenovaných Tetaurech a jich obchodech peněžních s kr. Vladislavem II. viz V. Praska Paměti Malenovic a Pohořelic str. 52 a sl. Viz i zde č. 100 a 101.

100.

Bez místa a dne. — Král dává klášteru Hradištskému u Olomouce jistotu. (Fol. 49.')

(Janovi opatu se vším konventem kláštera Hradištského jistota na čtyři tisíce zlatých a II^{C} kop grošuov.) My Vladislav ɔc oznamujem listem*): jakož jsú za nás slíbili velebný Jan opat se vším konventem kláštera a zákona Premonstranského slovutným Janovi, Jiříkovi, Václavovi bratřím z Thetova a na Malenovicích, syrotkóm někdy Viléma Thetaora z Thetova, a urozeným Janovi staršiemu z Žerotína a z Fulneka, Petrovi z Žerotína na Šumberce, Janovi mladšiemu z Žerotína a z Fulneka a statečnému Hyncovi z Thetova na Karlšteině, a jich věrným rukám, urozeným Viktorinovi, Jiříkovi, Bartholomějovi a Bernhartovi bratřím též z Žerotína a z Fulneka, za čtyři tisíce zl. uh. dobrých jistiny a za dvě stě kop gr. č. platu ročnieho na městě našem Olomúci v margkrabstvie Moravském ležíciem, kteréhožto platu my ani budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, do desieti let pořád zběhlých vyplacovati od nich nemáme. Jakož pak tíž věřitelé naši list náš s vysutú pečetí na pargaméně na tu summu mají, kteráž v sobě ty všecky věci šíře a světlejie má, drží a zavierá. Protož chtiece, aby nadepsaný opat a konvent kláštera Hradiště jistotú od nás na to opatřen byl, slíbili jsme jemu sami od sebe i od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, a tiemto naším listem slibujeme a při-

říekáme, že z toho rukojemstvie poctivě a beze všie své i lidí svých škody vyvazeni budú. Všakž toto znamenitě vymieňujem: jestliže by nadepsaní měšťané naši Olomúcští svrchupsanú summu,**) totižto čtyři tisíce zl. uh., dali a ten plat nebo-li lozunk, kterýž jsme na nich v té summě zapsali, splatili, že on opat a konvent svrchupsaného kláštera nynější aneb budúcí mají od nich ty čtyři tisíce zl. přijieti a jich požívati od zapsánie našeho toho lozunku až do desieti let pořád zběhlých; s kterýchžto čtyř tisíc má on opat a povinen bude i s konventem svým věřitelóm našim napřed dotčeným těch dvě stě kop gr. č. platiti a vydávati, tak aby plat a lozunk svrchupsaný svoboden byl na městě našem Olomúci. Než po vyjití těch desieti let pořád zběhlých opat i s konventem svým, nynějšími i budúcími, mají a povinni budú ty čtyři tisíce zl. uh. svrchupsaných věřitelóm našim napřed psaným dáti a zaplatiti a list, kterýmž jsme jim ten plat nebo-li lozunk zapsali, vyvaditi a nám navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc.

*) doplniti sluší tiemto. — **) „svrchupsanú summu" psáno na rasuře.

101.

V Budíně 1498, 8. září. — Král vypovídá pánům z Žerotína a Hyncovi z Tetova zápis kláštera Hradištského u Olomouce. (Fol. 50.)

(Výpověd na klášter Hradiště.) Item dána jest výpověd pánóm Žerotínským a statečnému Hyncovi z Thetova, poručníkóm někdy Viléma z Thetova, na klášter řečený Hradiště, aby oni přijmúc summu tu, kterúž na tom zapsánu mají, téhož kláštera s jeho příslušenstvím v plném roce od dánie listu tohoto pořád zběhlým postúpili. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude sabbato die Nativitatis B. Marie Virg. anno Christi 1498. Ex commissione propria maiestatis regie.

Srovnej zde čísla 99 a 100.

102.

V Budíně 1498, 15. listopadu. — Král dává Jiříkovi Berkovi z Dubé plnou moc zastupovati jej v záležitostech manských. (Fol. 50'.)

Item dán jest list otevřený na papíře urozenému Jiříkovi Berkovi z Dubé a z Lipého na takový zpuosob, aby týž Jiřík na miestě královském všem manóm královstvie Českého vuoli a povolenie dávati mohl a moc jměl k trhóm, k spolkóm a k věnu, k zápisóm, k postúpení práva i k rozdielóm. A takové povolenie má jim týž Jiřík dávati dotud, dokudž by král JMt do království Českého*) zase nepřijel. Dán na Budíně ve čtvrtek po sv. Martinu, anno regnorum nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Následující „ne" škrtnuto. — Jiří Berka z Dubé byl v letech 1492—1502 nejv. sudím dvorským.

103.

V Budíně 1498, 26. září. — Král připisuje Jiříkovi z Vlašimě dva tisíce zl. uh. na hradě Úsově. (Fol. 52'.)

(Jiříkovi z Vlašimě.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že my hlediece na mnohé a věrné služby, kteréž jest nám urozený Jiřík z Vlašimě na Úsově, věrný náš milý, činil a činiti nepřestává, chtiece, aby k sobě za to vděčnost a milost naši skutečně poznal a k službám našim potomně hotovější byl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, a jakožto margkrabie Moravský, tuto jsme jemu a erbóm jeho milost učinili a tiemto listem činíme: Jakož má a drží hrad náš Úsov s jeho příslušenstvím, v margkrabství Moravském ležící, v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i v našich také, tak jakož ty všecky věci ti listové v sobě šíře, světlejie a dostatečnějie mají, držie a vokazují, připisujíce jemu Jiříkovi, erbóm a budúcím jeho na témž zámku Úsově s jeho příslušenstvím nad prvnie summy dva tisíce zl. uh. dobrých a tiemto listem přirazujíc, chtiece tomu, aby on Jiřík s erby a budúcími svými v těch summách, kteréž na tom prve zapsány má, i s těmi dvěma tisíci zl. znovu a nad prvnie summy připsanými jměl, držel a jeho požíval tak dlúho a dotud, jakož zápisové jeho svědčie a ukazují. A když by kolivěk ten zámek svrchupsaný s jeho příslušenstvím*) vyplacován býti jměl, tehdy jim od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, podle prvních sum také tato dva tisíce zl. uh. svrchupsaných dána a úplně zaplacena býti mají bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jiříka a erbuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v středu před sv. Václavem anno 1498.

Ex mandato proprio maiestatis regie.

*) Následující písmeno *k* škrtnuto.

104.

V Budíně 1498, 28. září. — Král potvrzuje Albrechtovi z Kolovrat držení zboží v některých vsech někdy kláštera Rokycanského. (Fol. 53.)

(Albrechtovi z Kolovrat.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho věrný náš milý, a ukázal nám list na pargameně s visutými pečetmi celý a neporušený kněze Jana někdy probošta, kněze Šimona převora i všeho konventu v Rokycanech, kdež prodali a stúpili dědičně všeho platu a dvoruov kmecích, lesuov, dědin oraných i neoraných, úlehlí, hor, doluov, luk, pastvišť, obcí, luhuov, potokuov, souduov, vin i plného panstvie se vším a všelijakým jejich příslušenstvím ve vsech v Zíkově, v Němčovicích a v Chýně urozenému někdy Frydrychovi z Kolovrat a na

Libštejně a jeho dědicóm a budúcím za sto a za dvadceti kop gr. rázu pražského, tak jakož ten list v sobě ty všecky věci šíře a dostatečnějie drží, zavierá a vokazuje; prose nás, poněvadž jest téhož zámku Libštejna a těch vsí v držení, abychme k tomu trhu povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby vo to von i s dědici a budúcími svými žádných zmatknov a nesnází neměl. K jehožto slušné žádosti nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách k nadepsanému trhu vsí napřed dotčených se vším jejich příslušenstvím svolili jsme a tiemto listem svolujeme a toho listu a trhu potvrzujeme ve všem jeho znění, položení, punktiech, klauzulech a artikulech, tak jakoby tuto slovo od slova vložen a vepsán byl bez umenšenie; chtiece tomu, aby on Albrecht i s dědici a budúcími svými ty vsi jmenované se vším jejich příslušenstvím jměl, držel a jich požíval a požívati mohl tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé královstvie Českého svých dědičných vsí požívají a požívati*) mohú, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, probošta, převora a konventu v Rokycanech, nynějších i budúcích, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého, věrným našim milým, abyšte, kdyžkoli od téhož Albrechta, dědicuov aneb budúcích jeho požádáni budete, nahoře dotčené vsi i s tiemto listem ve dsky zemské, řád práva zachovajíc, vložiti a vepsati kázali bez zmatkuov a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek den sv. Václava anno Christi 1498.

Ex mandato proprio maiestatis regie.

*) Slova „a požívati“ nad řádkou dodatečně napsána.

105.

V Budíně 1498, 1. srpna. — Král dává Dobrohostovi z Ronšperka pokutu. (Fol. 53'.)

(Dobrohostovi z Rymšperka.) Item dána jest vina a pokuta urozenému Dobrohostovi z Rymšperka na Hoštálkovi, kterýž jest zabil a zamordoval Brikcieho šikmejstra někdy krále JMti. Všakž proto dánie to má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Dán na Budíně v středu den sv. Petra v vuokovách anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo octavo. Commissio propria domini regis.

Dobrohost z Ronšperka († 1506) žil tehda vzdálen veřejného života v Poběžovicích.

106.

V Budíně 1498, 15. října. — Král přijímá Eliáše z Častrova za služebníka svého. (Fol. 53'.)

(Eliášovi z Častrova.*) Dán list jest slovutnému Eliášovi z Častrova, obyvateli Starého Města Pražského, na takový zpuosob, že**) téhož Eliáše král JMt přijímá

za svého zvláštnieho služebníka ɔc, ut in forma communi. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria II[a] ante Galli anno Christi 1498.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Zápis tento přeškrtnut. — **) Následující na to písmeno *g* škrtnuto.

Několik zpráv o Eliášovi z Častrova podává zápis z desk zemských v Pozůstatcích sv. II. str. 508 z roku 1499.

107.

V Budíně 1498, 8. října. — Král potvrzuje Janovi Pňovskému ze Sovince zboží ve Veliké Senici a ve vsi Středí. (Fol. 54.)

(Janovi Pňovskému z Sovince.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Jan Pňovský z Sovince, najvyšší sudí margkrabstvie Moravského věrný náš milý, a ukázal nám list na pargameně s visutými pečetmi velebného a poctivých Jana opatha, Mikuláše převora, Štěpána subpřevora i všeho konventu kláštera Hradištského řádu Premonstratenského, kterýmž jemu a erbóm jeho dali a dědičně zapsali lidi své v Veliké Senici, zejména Michala Dlúhého s*) lánem role, Jakuba Skřivance s puol lánem role, Kašpara se čtvrtí role a Horutovú zahradú, Žakana s podsedkem**), s činžemi, s platy i se všemi puožitky, a ves řečenú Vstržen[?] s lidmi v ní osedlými i neosedlými, s platy, činžemi, s puožitky, s vodú Moravú i s břehy, kterýchž ti lidé od staradávna rybářstvím požívají, i s jinými vodami tekutými i netekutými, s zátokami, s rybářstvím i se vším požíváním v lesiech jich k hrázím řek dělánie aneb k jiným jich potřebám rybářským, tak jakož jsú toho od staradávna požívali, s rolí oranú i neoranú, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi, s mezemi, s hranicemi, s lesem, s chrastinami, s pastvami na lukách biskupích i s tiem dřievím anebo lesem, kterýž tu na těch lukách jest, s kterých luk páni Štermberští seno berú, a k tomu čtyři lány lesu k klášteru jejich příslušejícieho tu kněžím Střenským, tak jakož ty všecky věci dále a šíře list ten v sobě má, drží a zavierá. A při tom nás týž Jan prosil, poněvadž jsú jemu nadepsaní opat a převor i konvent ty vsi a lidi svrchupsané s jejich příslušenstvím za jeho práci a náklady, kteréž jest pro jejich dobré jměl a činil, dali, abychme k tomu povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby to volně a svobodně bez budúcích nesnází a zmatkuov i s dědici svými jmieti, držeti a toho požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž nám týž Jan pilně a hotově činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský povolili jsme k dání a dědičnému zapsání vsí a lidí nahoře psaných se vším jejich příslušenstvím a tiemto listem povolujem a potvrzujem, tomu chtiece, aby on Jan svrchupsaný i s erby svými ty vsi a lidi napřed dotčené i s jich se vším a všelijakým svrchupsaným příslušenstvím dědičně jměl, držel a jich požíval nynie i na budúcie časy tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé margkrabstvie Moravského

svých dědičných vsí a zboží požívají, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Protož přikazujem urozeným hajtmanovi, najvyšším komorníku a sudiemu margkrabstvie Moravského nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, znajíc tu milost, kterúž jsme nadepsanému Janovi a erbóm jeho při držení a požívání těch vsí a lidí svrchupsaných s jejich příslušenstvím učinili, když vás za to kolivěk požádá, ve dsky zemské, řád práva zachovajíc, i s tiemto listem vložiti a vepsati kázali a toho jináč nečinili, bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jana a erbuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí po sv. Františku anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie nono*), Boemie vero XXVIII°.

Ex mandato proprio maiestatis regie.

*) Slovo puol škrtnuto. — **) Žakana s podsedkem dodáno na kraji. — ***) octavo škrtnuto. Kněžími Střenskými rozuměti sluší expposituru klášterní ve vsi Středí na levém břehu Moravy.

108.

V Budíně 1498, 8. října. — Král potvrzuje témuž držení domu v Olomouci (Fol. 55.)

(Témuž Janovi Pňovskému.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Jan Pňovský z Sovince, najvyšší sudí margkrabstvie Moravského, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jsú jemu velebný Jan opat a poctiví Mikuláš převor, Štěpán subpřevor i vešken konvent kláštera Hradištského zákona Premonstratenského, nábožní naši milí, za práci a náklady, kteréž pro jejich dobré měl a činil, duom svuoj ležící na předhradí Olomúckém i s budúcími svými až do jeho živnosti dali a zapsali. A nad to že jemu vydávati mají každý rok dvadceti vozuov dobrých drev z lesuov svých a deset vozuov sena a deset vozuov slámy, kterážto drva, seno i slámu mají jemu Janovi lidé jejich tu do Olomúce svú prací a nákladem přivézti. Kteréhožto dánie a zapsánie ukázal jest nám list pod pečetmi jejich, proše, abychme k tomu povolenie naše dáti a toho jemu potvrditi ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Jan věrné a pilné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský, potvrdili jsme téhož dánie a zapsánie domu svrchupsaného, tak jakž v sobě ten list svědčí a vokazuje, a tiemto listem potvrzujem a povolenie naše konečné dáváme, chtiece tomu, aby on Jan toho domu i s těmi pomocmi drev, sena a slámy požíval a požívati mohl až do své živnosti tak a tiem obyčejem, jakž ten list svědčí a vokazuje bez umenšenie. A to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a markrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria II^a post Francisci anno Christi 1498. Ex mandato proprio maiestatis regie.

109.

V Budíně 1498, 4. října. — Král dává Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a Václavovi z Řepnic pokutu. (Fol. 55'.)

(Václavovi Bezdružickému z Kolovrat.) Item dána jest vina a právo urozenému Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a slovutnému Václavovi z Řepnic na měšťanech v Žatci, řečených Pudilové, pro krádež, kterúž jsú učinili spolusúsedu v témž městě Žatci obývajíciemu.*) Všakž proto dánie to má býti každému bez ujmy na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ͻc. Dán na Budíně ve čtvrtek den sv. Františka anno Christi 1498. Ad relationem domini Alberti de Colovrat, magistri curie maiestatis regie.

*) Slova „na měšťanech — obývajíciemu" dodána na kraji.

110.

V Budíně 1498, 6. října. — Král opatřuje Jiříka z Fulšteina na cti (Fol. 55'.)

(Jiříkovi Fulštejnskému.) Jakož jest Arnošt Mrákota pana Jiříka Fulštejnského vysoce na jeho cti nařekl, poněvadž týž Jiřík Fulštejnský, po své cti stoje, na tom byl a jest hotov z toho se vyvésti a vočistiti témuž Arnoštovi i každému před hajtmanem a pány českými, a Arnošt drže se svých svobod, nechce vo to než před JMtí státi a k témuž panu Jiříkovi vo to mluviti; ráčil jest král JMt v registra, rozkázati znamenati: neuchoval-li by v tom času Buoh smrti téhož Arnošta prve, nežli by ta věc slyšána a rozeznána byla, že to cti páně Jiříkově k žádné škodě ani úrazu býti nemá. Pakli by jeho samého před slyšením a rozeznáním té pře Buoh smrti neuchoval, poněvadž jest on, živ jsa, po své cti stál, hotov jsa z toho se vyvésti, že takové narčenie dědicóm jeho k žádné škodě a úrazu cti a pověsti jejich býti nemá. Actum Bude sabbato post Francisci anno Christi 1498.

111.

V Budíně 1498, 26. října. — Král dává Bernartovi a Janovi z Konecchlumu léta. (Fol. 56.)

(Bernartovi a Janovi z Konecchlumu.) Item dán jest list na papíře slovutným Bernartovi a Janovi bratřím z Konecchlumu, sirotkóm někdy Vlka otce jejich, aby též sirotkové pravá, plná a dospělá léta jměli, a také aby svrchu jmenovaní bratřie Bernart a Jan, jsúce pozuostaveni ve velikých po svém otci dluziech, pro jejich dobré a užitečné svuoj statek vešken, kterýž mají, prodati a jej těm, komuž by prodali, ve dsky klásti mohli a moc jměli tiem vším obyčejem, jakožto ti, kteří dospělá letha mají. Datum Bude feria VI^a ante Symonis et Iude anno Christi 1498. Ex commissione propria domini regis.

112.

V Budíně 1498, 31. října. — Král dává Zdeňkovi Kostkovi z Postupic pokutu. (Fol. 56.)

(Zdeňkovi Kostkovi z Postupic.) Item dána jest vina urozenému Zdeňkovi Kostkovi z Postupic na Novém Hradě na Janovi Vašínu, měšténínu v Mýthě, protože jest zamordoval týž Jan Vašín syna Žižlanova ɔc. Datum Bude feria quarta in vigilia Omnium Sanctorum anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo octavo. Ex commissione propria maiestatis regie.

113.

V Budíně 1498, 31. října. — Král zapisuje Janovi ze Šelnberka zahradu na Malé Straně v Praze. (Fol. 56′.)

(Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jana z Šelnbergka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého: Jakož máme a držíme zahradu blíž vápenice našie na Malé Straně ležície, v kteréž někdy za předkuov našich, králuov Českých, haltéři bývali, abychme jemu tu zahradu dáti a zapsati ráčili, tak aby v ní k potřebě své (poněvadž jie nynie sami nepotřebujeme ani užíváme) haltéře zdělati a jich užívati mohl. K jehožto prosbě pro mnohé, pilné, věrné a užitečné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali a zapsali jsme svrchupsanú zahradu témuž Janovi, dědicóm a budúcím jeho a tiemto listem dáváme a zapisujem, tak aby voni tu zahradu jmieti, držeti a v nie sobě haltéře buď nové zdělati aneb staré zopravovati a jich požívati mohli a moc jměli, když by se jim kolivěk a jakkolivěk najlépe a najužitečnějie zdálo a líbilo. A k tomu aby mohli v též zahradě a při těch haltéřiech ustavěti a udělati domek nevelmi nákladný, v kterémž by bydliti mohl některý člověk pro hlédánie a opatrovánie těch haltéřuov. Kterúžto zahradu s haltéři a*) s domkem udělaným a ustaveným jmenovaný Jan s dědici a budúcími svými jmieti, držeti a toho požívati má a moci bude, nejsa z toho bez své vuole vod žádného člověka splacován leč vod nás aneb budúcích našich, králuov Českých. Když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem a moci budem, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim napřed puol letha věděti. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého dadúc jim tu summu, kterúž na dělánie těch haltéřuov a na stavenie toho domu a opravovánie zahrady naložili, vcele a úplně, pokudž to řádnými registry aneb hodným svědomím pokáží, mají nám hned a povinni budú té zahrady s haltéři a domem postúpiti a list tento navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento měl s svrchupsaného Jana, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu

příslušelo plné právo všech věcí svrchu i nahoře [sic] psaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria quarta in vigilia Omnium Sanctorum anno Christi 1498.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

*) Předcházející s škrtnuto.

114.

V *Budíně* 1498, 6. listopadu. — Král dává svým dvořanům Janovi Vepřkovi a Václavovi Žilenskému nápad. (Fol. 57.)

(Janovi Vepřkovi a Václavovi.) Item dáno jest všecko právo a nápad po Burjanovi, někdy synu starého rychtáře v Rakovnice, na všem statku jeho slovutným Janovi Vepřkovi a Václavovi Žilenskému, dvořanóm krále JMti. Však proto dánie to má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Datum Bude feria III[a] ante Martini anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo octavo.

Commissio propria maiestatis regie.

Starým rychtářem míní se tu Jan Vepřek, který r. 1472 tam rychtářoval (Srv. Paměti Rakovnické od r. 1425—1639 vydané J. Emlerem ve Věstníku Kr. č. společnosti nauk 1894 č. 4. str. 9.)

115.

V Budíně 1498, 27. září. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat doživotně 4 sudy Žitavského aneb 8 polovozů vína od Litoměřic. (Fol. 57'.)

(Albrechtovi z Kolovrat.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že my hlediec na mnohé věrné a pilné služby, kterýž nám urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho, věrný náš milý, činil a činiti nepřestává, i chtiece, aby k sobě od nás za takové služby některú milost a vděčnosť poznal a nám potom tiem lépe a dostatečnějie slúžiti mohl, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali a zapsali jsme jemu čtyři sudy Žitavské aneb vosm polovozí vína z desátkuov našich hor vinničních u Lithoměřic, a tiemto listem dáváme a zapisujeme až do jeho živnosti. Pakli by se tu víno neurodilo a tak nám jeho vodtud mnoho nepřišlo, tehdy jemu ten počet suduov vína vydáván býti má z vin našich perkrechtních u Prahy. Protož přikazujem úředníku našemu na horách vinničných u Lithoměřic a pergmistru hor pražských a úředníku našemu na hradě Pražském, nynějším i budúcím, abyšte témuž Albrechtovi ty čtyři sudy Žitavské aneb vosm polúvozí vína tu od Lithoměřic vydávali; pakli by se tam neurodilo a vodtud jemu dáno nebylo, tehdy z vin našich pražských každý rok, když by k vám poslal, až do jeho živnosti vydávali bez zmatku, zadržovánie i všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek před sv. Václavem anno Christi 1498. Ex commissione propria maiestatis regie.

116.

V Budíně 1498, 7. září. — Král obnovuje městečku Meziříčí (Valašskému) výsadu na mostné. (Fol. 58.)

(Městečku Mezřiečí výsada.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl mnohomocný Petr hrabie od sv. Jiřie a z Pezinku, vajvoda Sedmihradský, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak měšťané a obyvatelé městečka jeho Mezřiečie jměli jsú list a výsadu na clo mostnie téhož městečka, kdež jim dávali a platili a po dnes dávají a platie z každého velikého vozu šest peněz dobrých mince, kteráž na ten čas v zemi obecně berná jest, a z vozuov menších čtyři penieze též mince. Než co se tkne lidí a panstvie Rožnovského, kterýžby kolivěk člověk v těch horách nadělaje šindelu aneb jiných potřeb, vezl k prodaji do téhož městečka aneb mimo městečko, nenie povinen žádného*) cla ani mýtha dávati. Než ktožby jsa s jiného zbožie, od týchž lidí buď šindely aneb jiné věci kúpil a vezl čtvrt míle od městečka, povinovat jest dáti mostné jako jiní přespolní lidé, ale jiezdný ani pěší nic nenie povinen dávati. Kterýžto list a výsada z dopuštěnie božieho na též clo a mostné lidem a podaným jeho městečka svrchupsaného že jest shořela, prose nás s velikú prosbú, abychme jim tu výsadu a milost listem naším obnoviti a toho potvrditi ráčili, tak aby vo to budúcích škod, zmatkuov a nesnází neměli. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Petr pilné a věrné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, obnovili jsme týmž měšťanóm jeho Mezřieckým clo mostnie svrchupsané a tiemto listem obnovujem a potvrzujem tak a tiem obyčejem, aby voni i s budúcími svými toho cla mostnieho užívali a je**) vybierali, užívati a je vybierati mohli a moc jměli tak a tiem obyčejem, jakož se napřed píše, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce všem úředníkóm a poddaným našim margkrabstvie Moravského, abyšte nadepsaným měšťanóm Mezřieckým nynějším i budúcím v užívání a vybierání toho mostnieho žádné překážky nečinili ani komu činiti dopustili, než v tom jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. Všakž také tíž měšťané nynější i budúcí mají a povinni budú mosty a cesty vokolo téhož městečka vopravovati a dělati tak daleko a potud, vodkudž to mostné bráti budú, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Všakž proto chceme, aby toto obnovenie a potvrzenie milosti svrchupsané bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu před sv. Martinem anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) V rukopise zadneh. — **) V rukopise gie.

117.

V Budíně 1498, 3. července. — Král osvobozuje Linhartovi z Haru vinice a dům v Brně od královských poplatků. (Fol. 58'.)

(Linhartovi z Haru.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl statečný Linhart z Haru, dvořenín náš věrný milý, oznamuje, kterak má list od najjasnějšího někdy pana Mathiáše, Uherského a Českého krále, předka našeho slavné paměti, kterýmž jemu, erbóm a budúcím jeho na dvú jeho vinohradech, kteříž jsú v devět čtvrtí v Červu a na třech čtvrtech v Starých sadiech, desátku našeho k hradu Špilmberku od staradávna příslušejícieho odpustil a z něho na budúcie časy vysvobodil, proše nás, abychme jemu listu toho potvrditi a při tom zuostaviti a některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám věrné a pilné činil, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím potvrdili jsme listu od nadepsaného předka našeho na vysvobozenie, těch vinohraduov jeho z desátkuov a mocí listu tohoto, jakožto král Český a margkrabie Moravský, potvrzujem ve všem jeho znění, položení, punktiech, klausulech a artykulech, tak jako by tuto slovo*) od slova vepsán a položen byl; chtiece tomu, aby on Linhart svrchupsaný s erby a budúcími svými těch vinohraduov napřed dotčených svobodně požíval a požívati mohl, žádný[ch] s nich desátkuov k zámku našemu Špilmbergku neplatě ani vydávaje nynie ani v budúcích časiech. A nad to chtiece, aby k sobě od nás další a náchylnější milost poznal a nám tiem lépe a hotovějie slúžiti mohl, tuto jsme jemu zvláštní milost učinili a tiemto listem, jakožto král Český a margkrabie Moravský, činíme: Jakož má a drží duom ležící v městě našem Brně, chcme, aby s toho domu nám ani budúcím našim, králóm Českým a margkrabiem Moravským, šosuov, lozunkuov ani jiných žádných poplatkuov a povinností, kteréžby s toho domu nám příslušely, až do své živnosti nečinil a nedával ani činiti a dávati povinen byl.**) Než má toho všeho prázden a svoboden býti, kromě což by s městskými věcmi, ješto se jich všech měšťan i každého zvlášt dotýčí, činiti, ty má s toho domu jakožto i jiný obyvatel k obecným města toho potřebám podle jiných s toho domu dávati, činiti, jako jiní města toho obyvatelé. Než po jeho smrti budúcí držitelé toho domu mají nám a budúcím našim, králóm Českým a margkrabiem Moravským, všecky ty poplatky vydávati a jiné povinnosti činiti tak a tiem obyčejem, jakož to s toho domu prve placeno a dáváno bylo, beze všie odpornosti. Protož přikazujem podkomořiemu margkrabstvie našeho Moravského a opatrným purgmistru a konšelóm města Brna nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte znajíce tu milost, kterúž jsme nadepsanému Linhartovi při držení toho domu učinili, při ní jeho jměli, drželi a zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Linharta a erbuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo

plné právo všech věcí svrchupsaných. Dán na Budíně v úterý po Navštivenie P. Marie anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Ad relationem strenui Wenceslai Cziecz de Nemyczeves, purgkrauii territorii Grecensis et marescalci curie maiestatis regie.

*) V ruk. slova. — **) Srv. výše str. 35 č. 20.

118.

V Budíně 1498, 26. září. — Král dává Václavovi Hyndrákovi z Habrova a Janovi Šlechtovi ze Všehrd výplatu. (Fol. 59'.)

(Václavovi Hyndrákovi z Habrova a Janovi ze Všehrd.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že my hlediec na věrnost a mnohé služby slovutných Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře desk zemských královstvie Českého, a Jana Šlechty ze Všehrd, prothonotáře kanceláře našie, věrných našich milých, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají; i chtiece, aby za to k sobě od nás některú milost poznali a nám tiem lépe a dostatečnějie slúžiti mohli, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali jsme jim a dědicóm jejich výplatu na tvrzi a vsi Liblicích se vším jejím a všelijakým příslušenstvím a mocí listu toho dáváme, tak aby voni ji od držiteluov nynějších vyplatili a vyplatiti mohli, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo. Kterúžto vyplatiec mají jmieti, držeti a jie požívati s lidmi, platy, puožitky i jinými jejími všemi a všelijakými příslušnostmi, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, káluov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč od těch osob duchovních, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, ti to od nich vyplatiti mohú a moci budú, všakž toliko k svému vlastniemu jmění, držení a požívání, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim napřed puol leta věděti. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, když by platy a puožitky vybrali, položiec jim v moc jejich summu tu, kterúž jsú voni za výplatu tvrze a vsi Liblic dali podle zněnie zápisuov jejich, vcele a úplně, mají jim hned a povinni budú té tvrze a vsi s jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaných Václava a Jana aneb dědicuov jejich dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu před sv. Václavem anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.
Ex commissione propria maiestatis regie.

119.

V Budíně 1498, 26. září. — Král dává témuž Hyndrákovi výplatu na vsi Vokovicích. (Fol. 60'.)

(Témuž Václavovi z Habrova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem,

že jsme prošeni jménem slovutného Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře desk zemských královstvie Českého, věrného našeho milého, abychom jemu a dědicóm jeho výplatu na vsi Vokovicích s jejím přislušenstvím dáti a při tom některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro věrnost a mnohé služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali jsme témuž Václavovi Hyndrákovi a dědicóm jeho na vsi Vokovicích s jejím přislušenstvím výplatu a mocí listu tohoto dáváme, tak aby voni ji od držiteluov nynějších vyplatili a vyplatiti mohli, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo. Kterúžto když vyplatie, jmieti, držeti a jie požívati mají a mocí budú s lidmi, platy, puožitky i jinými jejími všemi a všelijakými příslušnostmi, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč od těch osob duchovních, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, ti to od nich vyplatiti mohú a moci budú, všakž toliko k svému vlastniemu jmění, držení a požívání, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim napřed puol letha věděti. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, když by platy a puožitky toho polúletie vybrali, položiec jim v moc jejich summu tu, kterúž jsú voni za výplatu té vsi dali podle zněnie zápisuov jejich, vcele a úplně, mají jim a povinni budú té vsi s jejím přislušenstvím hned postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Václava a dědicóv jeho dobrú volí ꝛc. Datum Bude feria IIII[a] ante Wenceslai anno Christi 1498. Ex commissione propria maiestatis regie.

Ves Vokovice náležela klášteru Břevnovskému.

120.

V Budíně 1498, 7. srpna. — Král potvrzuje Janovi Vlčíhrdlovi ze Všehrd držení vinice Plaské na Petříně. (Fol. 61.)

(Janovi Vlčiehrdlovi ze Všehrd.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznešeno jménem slovutného Jana Vlčiehrdla ze Všehrd, věrného našeho milého*): Jakož má a drží vinnici řečenú Plasy se dvorem pustým, s domem, kaplú, branami, fortnami, s cestami, s oustupky, mezemi, hranicemi, zdmi pustými, pruojezdy, pruochozemi k tomu dvoru od staradávna příslušejícími za zdí naší na hoře Petříně ležící, oznamujíc nám, kterak jemu při tom dvoru s jeho příslušenstvím někteří lidé škodu, překážku a zmatek učiniti a jemu to odjieti chtěli. Kterýž jsa vo to pergmistrem naším a jinými přísežnými vohledán, nalezeno jemu pravým přísudkem, že toho dvoru Plas se vším jeho svrchupsaným příslušenstvím spravedlivě požívati má a moci bude, jakožto předkové jeho požívali jsú. Prosiec nás od něho, abychme jemu toho pro uvarovánie budúcích zmatkuov, škod a nesnází listem naším potvrditi a při

tom zuostaviti a některú další milostí obdařiti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby a věrnost téhož Jana, kterýmiž nám se zachovati hleděl a ještě hledie, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem a toho listem tiemto potvrzujem, chtiece tomu konečně, aby nadepsaný Jan Vlčiehrdlo s dědici a budúcími svými vinnici a dvuor Plasy s domem pustým a kaplú, branami, fortnami, s cestami, s oustupky, mezemi, hranicemi, zdmi pustými, pruojezdy, pruochozemi i jinými příslušnostmi k tomu dvoru od staradávna příslušejícími jměl, držel a toho požíval a požívati mohl nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky tak dlúho a dotud, dokudž by vodtud od kněží toho zákona a kláštera splacen nebyl. A nad to témuž Janovi, dědicóm a budúcím jeho tu milosť činíme a toho dopúštieme, aby k potřebě své té věže, kteráž jest ve zdi naší při té vinnici, ješto jde přes horu Petřín, tak aby jie k své potřebě užívali a užívati mohli a moc jměli nynie i budúcně beze všie překážky. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jana Vlčiehrdla a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie ɔc. Ex Buda feria tertia post Vincula Petri anno Christi 1498, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Vinice Plaská zaujímala místo nynější zahrady Kinské. — *) V ruk. věrný náš milý.

121.

V Budíně 1498, 21. srpna. — Král potvrzuje Štěpánovi ze Zápolí, držení doživotní hradu a města Brodu Uherského. (Fol. 61'.)

(Panu nadršpanovi.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od mnohomocného Štefana z Zápolé, věčného hrabie země Špiské a nadršpana královstvie Uherského, věrného našeho milého: Jakož má od nás hrad a město naše Brod Uherský s fojtstvím a některými vesnicemi v jistých zápisiech, abychme jemu ty všecky zápisy v jeden list náš vepsati a uvésti a při tom některé dalšie milosti učiniti ráčili. Kteřížto zápisové jsú zejména tito: první na město a hrad Brod Uherský se vsí Drslavici a Lhotkú i s jejich příslušenstvím, kteréž jest kúpil za tři tisíce zl. uh., na kterýmž má od nás život hned ty časy, když jsme Bělehradu dobyli [dále srov. č. 69 do slov: až do svých obúdvú živností splacováni. Pak následuje:] Než po vyjití těch obúdvú životuov, totižto Štefana a Jana syna jeho svrchupsaných, my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, aneb ty osoby, kterýmžby ta výplata spravedlivě příslušela, muožeme a moci budeme město a hrad Brod s fojtstvím vsi Drslavicích, Lhotkú a vsi Šumicích i se dvorem a jejich vším a všelijakým příslušenstvím od těch osob, kteréž by toho po jich smrti v držení byli, vyplatiti, když nám se kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim puol leta napřed

věděti; a po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, když by sobě úroky a poplatky toho polúletie vybrali, položiec jim za výplatu sedm tisíc zl. uh. svrchupsaných vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú toho všeho zbožie s jeho příslušenstvím tak, jakož se svrchu píše, postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaných Štefana a Jana, syna jeho, dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝯc. Dán na Budíně v úterý před sv. Bartholomějem [atd. jako č. 69.] anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Ungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ad mandatum maiestatis regie proprium.

122.

V Budíně 1498, 21. září. — Král potvrzuje Janovi z Komárova držení městečka Pohořelic na Moravě. (Fol. 63.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 526 č. 707.

123.

V Budíně 1498, 24. listopadu. — Král dává Václavovi z Ludanic nápad na vsi Deštném. (Fol. 63'.)

Item dáno jest všecko právo a nápad, kterýž jest na krále JMt spravedlivě přišel a připadl, na vsi Deštném s jejím příslušenstvím urozenému Václavovi z Ludanic, podkomořiemu margkrabstvie Moravského. Všakž proto dánie to má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Dán na Budíně v sobotu před s. pannú Katheřinú anno Christi 1498. Commissio propria domini regis.

124.

V Budíně 1498, 30. srpna. — Král dává Albrechtovi z Bozkovic právo své k tvrzi Borotínu. (Fol. 64.)

(Albrechtovi z Bozkovic.) Item, jakož má právo urozený Albrecht z Bozkovic na Letovicích k výplatě tvrze, dvora a vsi Borotína s jejich příslušenstvím, dává se také témuž Albrechtovi právo, kteréž by králi JMti na tom buď dědičné aneb věnné po komžkolivěk spravedlivě příslušelo ꝯc. Dán na Budíně v pátek po sv. Bartholoměji anno Christi 1498. Ex commissione propria domini regis.

125.

V Budíně 1498, 24. listopadu. — Král dává Prokopovi z Trubska šest lánů ve vsi Uhřínově. (Fol. 64.)

(Prokopovi z Trubska.) Item dán jest na papíře list otevřený na takový zpuosob, že král JMt dává právo své dědičné slovutnému Prokopovi z Trubska na šesti

lánech ve vsi Uhřínově, a to na budúcie časy s dědici a budúcími svrchupsaného Prokopa. A v tom listu jest dobrá vuole. Datum Bude, sabbato ante Katherine anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Commissio propria domini regis.

126.

V Budíně 1498, 4. prosince. — Král potvrzuje měšťanům Budějovickým jich zboží. (Fol. 64'.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích královských měst venkovských.

127.

V Budíně 1498, 4. prosince. — Král potvrzuje těmže odkaz Hanuše Ertla na zřízení záduší u sv. Mikuláše. (Fol. 65'.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích královských měst venkovských.

128.

V Budíně 1498, 11. prosince. — Král potvrzuje smlouvu mezi abatyší kláštera Tišnovského a Vilémem z Pernšteina na odúmrť zboží Tišnovského. (Fol. 66'.)

Vydáno v Archivu Českém, XVI. str. 531.

129.

V Budíně 1498, 23. listopadu. — Král béře Augustianský klášter na Písku ve Vratislavi pod svojí ochranu a potvrzuje jeho nadání. (Fol. 67.)

(Benedicto abbati et ceteris fratribus ordinis s. Augustini monasterii beate Marie Virg. in Arena Wratislaviensi.) Nos Wladislaus ꝛc recognoscimus ꝛc, quod attendentes fidelia servicia et religionis ferventis devotionem venerabilis Benedicti abbatis tociusque universitatis fratrum ordinis s. Augustini canonicorum regularium monasterii b. Marie Virg. in Arena Wratislaviensi, quibus maiestati nostre et corone Boemie inservierunt et futuris temporibus inservire poterunt et debebunt, devotissimasque orationes, contemplationes, ieunia, castigaciones, quibus omnipotentem Deum castissimamque matrem eius virginem Mariam et omnes sanctos suos placare et pro nostro coroneque nostre feliciori statu devocius orare studuerunt, utque devocionibus, oracionibus ac piis et sanctis operibus suis quiecius et liberius vacare poterint et debebunt, cum laudem Dei et matris sue Marie castissime virginis singulari affectione cupimus ampliari et servos eorum uberioribus graciis prosequi, ex certa nostra regali scientia et matura deliberatione prehabita, accedente consilio procerum et baronum nostre corone Boemie, nominatum venerabilem Benedictum abbatem fidelem et dilectum nostrum omnesque fratres suos prefati monasterii in nostram specialem recipimus proteccionem et omnia privilegia sua, gracias, libertates, donaciones, concessiones, emptiones, contractus, antiquas et laudabiles consuetudines, omnia insuper iura fratrum

dicti conventus ac subditorum suorum ubique degencium, que et quas a tempore nobilis Petri Wlast fundatoris et ab illustri Henrico primo duce Slesie aliisque ducibus Slesie et demum regibus Boemie, antecessoribus nostris clarissimis, obtinere meruerunt, presertim contractum et emptionem habitum cum nobili Thimone de Coldic, fideli nostro, pro adeptione montis Slesie, qui vulgo Czoptenbergk appellatur, una cum singulis attinenciis, fructibus, proventibus et emolimentis ab antiquo ad dictum montem spectantibus, et signanter viginti quatuor marcas exaccionum nostrarum regalium in certis villis prope montem existentes, quem contractum licite posse fieri litteris nostris regiis desuper auctoritate regia datis docuerunt, confirmavimus, roboravimus, approbavimus et per presentes nostra auctoritate regia Boemie confirmamus, roboramus, approbamus et concedimus in omnibus articulis, punctis et clausulis, quemadmodum presentibus litteris nostris regiis de verbo ad verbum essent inserta, volentes ea et eas perpetuo valitura ac valituras, non obstantibus quibuscunque impedimentis, eciam si in sigillis, litteris vel pargameno propter vetustatem essent comminuta vel lesa, vel eciam si temporibus fluxis per abusionem aut novam et malam inductam consuetudinem contra dictos fratres et suos subditos quicquam attentatum vel actum fuisset in derogacionem privilegiorum ac iurium suorum.

Unde fidelibus et dilectis nostris reverendo Joanni episcopo Wratislaviensi, successoribus suis, capitulo Wratislaviensi nec non capitaneis nostris ducatuum Wratislaviensis et Swidnicensis et omnibus officialibus nostris in Slesia pro tempore existentibus, quacunque preemineant dignitate, districcius et seriose mandamus, ut prefatum Benedictum abbatem et successores suos abbates una cum fratribus suis nominati monasterii circa has confirmaciones, roboraciones, approbaciones, concessiones et donaciones nostras regias pro virili vestro omni conamine manuteneatis, defendatis et contra quoscunque contravenientes tueri curetis, debitam penam et iustam affliccionem excessoribus auctoritate nostra regia imponendo, quas incidisse decreto nostro regio declaramus omnes et singulos, qui contra istam disposicionem nostre regie celsitudinis ausu temerario agere presumserint, et ab aliquo vestrum ter moniti, ab iniuria vel molestacione non cessaverint. Quibus in testimonium sigillum nostrum regale appendere mandavimus. Datum Bude feria VI^a die s. Clementis anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Srov. Chronica abbatum B. Mariae Virg. in Arena ve „Scriptores rerum Silesiacarum“ II. p. 261 pozn.

130.

V Budíně 1498, 17. listopadu. — Král obnovuje znak Martinovi Hubkovi ze Staryc. (Fol. 68'.)

(Martino Hubkoni de Starycz.) Item renovata sunt arma egregio Martino Hubka de Starycz, aulico maiestatis regie, que a patruo quondam suo deperdita sunt,

videlicet scutum rubei coloris, in quo armata manus exertum ensem continet, supra scutum vero gallea, in cuius summitatem tres penne strucionis discolori pictura variate decorant. Strata vero gallee dependens ex utraque parte usque ad scuti posicionem albo et nigro coloribus discreta est, sicut omnia illa littere ille clarius et lacius continent. Quibus in testimonium ɔc. Date Bude sabbato post festum sancti Martini anno Christi 1498. Ex commissione propria maiestatis regie.

131.

V Budíně 1498, 9. srpna. — Král potvrzuje měšťanům Stříbrským list krále Václava IV. na právo v míli okolo města. (Fol. 68'.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

132.

V Budíně 1498, 7. září. — Král dává Jiříkovi z Kolovrat svobodu horní. (Fol. 69'.)

(Jiříkovi z Kolovrat.) Item dán jest frystunk urozenému Jiříkovi z Kolovrat a z Bedružic, aby týž Jiřík na horách Boněnovských a gruntiech svých, kteréž má a drží v míli zšíři a tolikéž vzdáli, dělati a znovu jich dobývati mohl beze všie překážky. A nad to král JMt tuto zvláštní milost témuž Jiříkovi činí, aby urbury ani žádných jiných poplatkuov, kteříž do komory královské přislušejí, nedával ani platil s kverky a nákladníky svými až do desieti let od dánie listu tohoto pořád zběhlých. Než po vyjíti těch xti let pořád zběhlých má on Jiřík ty všecky poplatky, kteříž do komory příslušejí, dávati a platiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A také což by kolivěk buď zlata, střiebra aneb jiných kovuov dobyli, toho jinam prodávati nemají než toliko do mince a k ruce krále JMti. Dán na Budíně v pátek před Narozením Matky Božie anno Christi 1498. Relator dominus cancellarius.

Boněnov jest ves u Plané, která dříve patřila klášteru Teplskému.

133.

Bez místa a dne. — Král povoluje měšťanům Rokycanským jarmark. (Fol. 69'.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

134.

V Budíně 1498, 7. září. — Král potvrzuje Janovi z Tedražic držení vsi Svrčovic. (Fol. 70.)

Místo regestu v registru královském uvádíme zde plný text dle pergamenového originálu v archivu c. k. místodržitelství v Praze č. 411:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský ɔc král a markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc oznamujem tiemto listem všem: Jakož slovutný Jan z Tedražic, věrný náš milý, má a drží dvuor poplužní a ves Svrčovice s kostelním podacím tudiež a s véskú Kostomlátky, s rybníky, lesy i s jinými všemi a všelikými toho zbožie při-

slušnostmi, poplatky a puožitky v zápisiech předkuov našich, králuov Českých, i tudiež v zápisiech našich: při těch všech zápisiech, jakž svědčie, téhož Jana, dědice i budúcie jeho zuostavujem. I prosil jest nás týž Jan, bychom některú další milostí při tom dědice jeho opatřiti ráčili. My hlediece k věrným a ustavičným službám téhož Jana, kteréž nám z dávných časuov činil, činí a činiti nepřestává a potom [aby] tiem lépe a hotověje nám slúžiti mohl, čímž nás k sobě milostivějšieho pozná, i jsúce v tom k prosbě jeho milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú tuto milost dědicóm a budúcím téhož Jana činíme a dáváme: Že my i také budúcí naši, králové Čeští, po smrti téhož Jana na nich žádnému žádné výplaty dávati nemáme, ale při svrchudotčených zápisiech zachováni býti mají, kromě těch osob duchovních, komuž ta výplata spravedlivě přislušie, ty to budú moci k svému držení vyplatiti a jinak nic.

A jestliže by to vyplatiec i chtěli to jinému zastaviti, nebudú té moci jmieti, ale mají jim toho zase v té summě postúpiti. A také když by to chtěli vyplatiti, mají jim k té výplatě plný rok dáti věděti při svatém Jiří neb svatém Havle. A oni sberúcè užitky a duochody v tom roce přišlé a summu hlavní, kteráž na tom zapsána jest, úplně přijmúce, budú povinni jim toho postúpiti po tom roce a list tento s jinými zápisy, kteréž na to mají, navrátiti bez všeliké odpornosti. A ktož by tento list jměl s jižpsaného Jana neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ve čtvrtek před hodem narozenie panny Marie léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého osmého, království našich Uherského osmého a Českého dvadcátého osmého léta.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

135.

V Budíně 1498, 7. září. — Král potvrzuje městečku Vratěnínu svobody jeho (Fol. 70.)

(Městečku Vratěnínu.) Item dáno jest potvrzenie obyvatelóm městečka Vratěnína, aby voni všech těch svých svobod a práv, kteréžto od starodávna vysazena mají, užívali. Item tato další milost témuž městečku a obyvatelóm jeho se činí, aby jarmark ročnie na den sv. P. Markéty s vosmi dny pořád zběhlými jměli ꝛc, ut in forma communi. Datum Bude, feria VI. ante Nativitatem B. Marie Virg. anno Christi 1498. Relator dominus cancellarius.

136.

V Budíně 1498, 7. září. — Král potvrzuje výsady vsi Mladoňovic a Chrlopu. (Fol. 70'.)

(Potvrzenie obyvatelóm vsí řečených Mladěněvic a Chrlopu.) Aby tíž obyvatelé svrchupsaných vsí všech práv svých a výsad, kteréžto od starodávna vysazené mají, volně a svobodně užívati mohli ꝛc, ut in forma communi. Datum Bude, feria VI[a] ante Nativitatem B. Marie Virg. anno Christi 1498.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

137.

V Budíně 1498, 8. září. — Král potvrzuje Zikmundovi z Hořemiřic zápis na dvůr v Nouměřicích. (Fol. 70'.)

(Zigmundovi z Hořemiřic.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme zpraveni jménem slovutného Zikmunda z Hořemiřic, věrného našeho milého,

kterak má a drží v jistých zápisiech krále Jiřieho, předka našeho, i našim také dvuor poplužní v Nauměřicích s lidmi a dvory kmecími, s dědinami, lukami i se všemi a všelijakými jeho přísl'išnostmi, tak jakož ti listové všecky ty věci šíře a dostatečnějie v sobě držie a zavierají. Z kteréhožto dvoru podle těch zápisuov má a povinen jest s dědici a budúcími svými nám i budúcím našim, králóm Českým, s jedniem koněm slúžiti, když bychom toho potřebovali a je k tomu obeslali. Prosiec nás při tom s velikú prosbú, abychom jej s dědici a budúcími jeho z takové služby vyňieti a propustiti ráčili, aby té služby s jedniem koněm prázden a svoboden býti mohl on, dědici a budúcie jeho. My pak k přímluvě některých pánuov, věrných milých, a k prosbě jeho nakloněni jsúce a pro službу, kteréž jest nám týž Zigmund činil a činiti má a povinen bude, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách vyňali a vysvobodili jsme jej i jeho dědice a budúcie z té služby, kterúž nám a budúcím našim, králóm Českým, s dědici a budúcími svými s toho dvoru činiti měl a povinen byl, a mocí listu tohoto vynímáme a vysvobozujeme a prázdny činíme, tak aby oni nadepsaný dvuor v Nauměřicích s jeho příslušenstvím v svých zápisiech a summách jměli, drželi a jeho požívali a požívati mohli volně a svobodně, nejsúc nám ani budúcím našim, králóm Českým, ani jinému žádnému s tiem koněm povinen slúžiti nynie ani na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl s již psaného Zigmunda, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v sobotu den Narozenie P. Marie anno Christi 1498 regnorum nostrorum Hungarie VIII., Boemie vero XXVIII. Relator dominus cancellarius.

138.

Bez místa a dne. — Král svoluje, aby řád Maltánský mohl odlehlá zboží prodati. (Fol. 71'.)

(Janovi z Švamberka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem urozeného Jana z Švambergka, mistra převorstvie Českého na Strakonicích, věrného našeho milého, vo takovú věc: Že jest nám dal předložiti, kterak někdy za časuov válečných mnohá zbožie a vsi*) od zákonu jeho odtrženy jsú, tak že rozličné osoby ta zbožie a vsi sobě osobivše a dosáhše na ně zápisuov od předkuov našich, i držie je až do dnes k veliké škodě a ujmě toho zákona. Pak ačkolivěk již psaný Jan s svým zákonem mohl by snad některé ty vsi pomalu a pod časem vyplacovati, ale to jest nám dal předložiti, že ta některá zbožie a vsi velmi daleko od Strakonic jsú, a jestli že by se kdy z dopuštěnie božieho válka v zemi pozdvihla, že by opět též jako prve ta zbožie a vsi mohly od nich mocí odtrženy býti. I prošeno jest nás jménem již psaného Jana, abychom my jemu toho milostivě

přieti ráčili pro dobré již psaného zákona, aby taková zbožie daleko osedlá a Strakonicóm nepřísedità mohl dědičně prodávati a za ty penieze, nikam jinam jich neobracuje, aby mohl jiná zbožie blízko u Strakonic anebo u Prahy k tomu zákonu přikúpiti, najviece proto, jest-li že by se kdy válka v zemi zdvihla, aby těch zbožie tiem snáze z Strakonic mohl brániti on i také budúcí. Pak my k tomu prohledajíce i to pilně vážiece, že by taková věc nynie i budúcně mohla býti k lepšiemu toho zákona, k tomu jsme svolili a tiemto listem svolujem takovým obyčejem, jest-li že by svrchupsaný Jan které zbožie prodati chtěl, aby to mohl učiniti s radú a vědomím urozeného Petra z Rožmbergka, hajtmana královstvie Českého, věrného našeho milého, tak aby on Petr přijma k sobě, kteréž by se jemu zdálo, z pánuov i z rytieřstva, toho pilně povážil, nahledna v zápisy od předkuov našich i také od nás vyšlé na ta zbožie, a také na užitky a duochody těch zboží, a nalezl-[l]i by co lepšieho v tom prodaji téhož zákona, to on Petr z Rožmbergka aby na nás vznesl a zprávu dostatečnú aby nám dal, a my na takovú zprávu jeho, což slušného bude, povolenie naše listem dáti ráčieme. Však toto znamenitě vymienujem: kteréž by se zbožie anebo vsi tak prodaly, aby ty penieze za to zbožie položeny byly k věrné ruce u téhož Petra z Rožmbergka, a žádným obyčejem aby nebyly vydávány již psanému Janovi ani jeho budúcím na žádnú jinú věc, než toliko na to, jest-li že by co k Strakonicóm přikúpili anebo k kostelu Matky božie konec mosta na Malé Straně, též s radú a vědomím již psaného Petra z Rožmbergka, jakož se svrchu píše, na to vydány býti mají a jináče nic. A chcme také, aby tato milost naše toliko trvala za tři leta pořád zběhlá a nic déle.

*) Následující slova: sobě osobivše a dosáhše na ně zápisuov od zak(ona), jsou škrtnuta. Statky řádové viz v Ludikarově spisu: O řádu Maltánském str. 259 a sl.

139.

V Budíně 1498, 31. ledna. — Král potvrzuje sirotkům někdy Přecha z Čechtic ves zápisnou Nemedice (Nemětice?). (Fol. 72'.)

(Sirotkóm někdy Přecha z Čechtic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem sirotkuov slovutného někdy Přecha z Čechtic, kterýž jest držel ves zápisnú od Hluboké jménem Nemedice, abychom týchž sirotkuov po něm zuostalých při držení té vsi milostivě zuostaviti ráčili. Pak my jsúce k takové prosbě nachýleni pro jich sirobu, takovú jsme jim milost učinili a tiemto listem činieme, že na nich my ani naši budúcí, králové Čeští, výplaty žádnému dáti neráčíme, než jest-li že bychme chtěli to vyplatiti k vlastniemu našemu držení a požívání, to budeme moci učiniti, dadúce jim summu, kterúž na tom zapsánu mají; a oni vezmúce tu summu povinni budú nám i našim budúcím vsi té postúpiti a list tento i s jinými listy, kteréž na to mají, zase navrátiti. Tomu na svědomie ɔc. Dán

na Budíně ve čtvrtek před Hromnicemi anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

140.

V Budíně 1498, 31. ledna. — Týž dává Mikuláši ml. a st. Trčkům z Lípy výplatu Dolních Kralovic. (Fol. 72'.)

(Trčkóm staršiemu i mladšiemu.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem statečných Mikuláše staršieho z Lípy a na Vlašími a Mikuláše mladšieho z Lípy a na Lichmburce, věrných našich milých, abychme jim výplatu dáti ráčili na městečku Kralovicích s jeho příslušenstvím, a na vsech Střieteži a Brzoticích a na Píšti též s jich přislušnostmi. My hledíece k jejich věrným službám, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, jsúce milostivě nakloněni k jejich prosbě, s radú věrných našich k tomu jsme jim povolili a tiemto listem povolujeme: když by kolivěk to městečko svrchupsané s svým příslušenstvím i se vsmi svrchupsanými k výplatě přišlo, aby on Mikuláš starší a Mikuláš mladší i jejich synové neb jeden z nich to vyplatiti mohli, když by se jim koli zdálo a líbilo. A dadúce za výplatu, což spravedlivě dáti mají, podle znění zápisuov od předkuov našich i také od nás na to vyšlých, aby to všecko mohli držeti a toho požívati, nejsúc s toho splacováni bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného, kromě od těch osob duchovních, komuž ta výplata spravedlivě přísluší e. Ti to budú moci vyplatiti k svému vlastniemu držení a požívání, dadúce jim za výplatu podle zněnie zápisuov od předkuov našich i od nás na to vyšlých. A již psaný Mikuláš starší i mladší i jich synové anebo jeden z nich, vezmúce své summy úplně a docela, povinni budú nadepsaným osobám toho městečka Kralovic s jeho příslušenstvím i se vsmi jmenovanými tak, jakož se svrchu píše, v jejich moc postúpiti a list tento i s jinými listy, kteréž by na to zbožie jměli, jim navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s dobrú volí nadepsaných Mikuláše staršieho a Mikuláše mladšieho nebo jejich synuov anebo jednoho z nich, tomu má právo přiležeti všech věcí v tomto listu položených. Tomu na ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek před Hromnicemi anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Srv. Vlasák, Okres Dolno-Kralovický (v Bibliotéce místních dějepisův sv. XI.) str. 12 a sl. Dolní Kralovice náležely jako část někdejšího Újezdu Svatavina proboštství Vyšehradskému. R. 1436 zapsal je Sigmund Oldřichovi Močihubovi z Kralovic.

141.

V Budíně 1499, 25. března. — Král dává Severinovi kramáři a Janovi Kampovi impressorovi svobodu horní. (Fol. 73'.)

Item dán jest frystunk poctivému Severinovi kramáři, měštěnínu Starého Města Pražského, a tovařiši jeho Johannesovi řečenému Kamp impresorovi i s kverky jich, aby oni na horách a gruntiech urozeného Petra z Wartmbergka okolo Štěpanic nebo jinde okolo Krkonoše i také na horách a gruntiech slovutné Markety Vrchlabské dělati a znovu jich dobývati mohli, a také aby urbury a jiných poplatkuov, kteříž do komory krále JMti přislušie, nedávali za plných deset let od dánie listu tohoto pořád zběhlých ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně v neděli v puostě, která slove Letare, leta božieho MCCCCXCVIIII°, a království našich Uherského devátého a Českého XXVIII°.

Severin z Meziříčí kramář, známý nakladatel biblí české z r. 1488, držel s manželkou svou Annou dům u sv. Ondřeje (ruk. arch. m. Prahy č. 2105, fol. 358) a jiný na rynku Staroměstském u korábu zvaný (č. 2107, fol. 57). Roku pak 1493 koupil se svým bratrem Viktorinem Cukrmonem ještě třetí dům v Dlouhé třídě proti domu Tovačovskému (ib. fol. 47). — Štěpanice náležely r. 1498 Heníkovi z Waldšteina (Sedláček, Hrady, sv. V. str. 241).

142.

Bez místa a dne. — Král dává Zevoldovi Pokštorfarovi svobodu horní. (Fol. 73'.)

Item druhý list takový dán jest Zevoldovi Pokštorfarovi z Normbergka*) s jeho kverky. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Ruk. má Normbergky.

143.

Bez místa a dne. — Král zapisuje Ješkovi 45 kop na vinnici královskou vynaložených. (Fol. 74.)

Item dán jest list na relací pana Albrechta hofmistra Ješkovi na XLV kop gr. č., kteréž na vinnici královskú naložil.

Míní se tu nejspíše královská hora, o níž mluví Tomek ve svém Dějepise Prahy VIII, str. 201.

144.

V Budíně 1499, 31. ledna. — Král zapisuje Michalovi z Chlumu a z Košmberka plat roční. (Fol. 74.)

Otištěno dle originálu v tomto Archivu, díl X. str. 409.

145.

Bez místa a dne. — Král dává dědičně Vokovi ze Sovince úřad purkrabí Olomouckého. (Fol. 74'.)

(Vokovi z Sovince dává se úřad.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme zpraveni, kterak od starodávna, jakož se to i po dskách vyhledati

muože, úřad purgkrabstvie Olomúckého od předkuov našich býval jest poručen znamenitým pánóm. My pak prohlédajíce na věrné služby urozeného Jana Pňovského z Sovince, najvyššieho sudieho markrabstvie Moravského, věrného našeho milého, a také chtiece, aby ten úřad k první vážnosti přiveden byl, dali jsme a tiemto listem týž úřad dáváme urozenému Vokovi z Sovince, synu nadepsaného Jana Pňovského, i jeho erbóm a budúcím ku pravému dědictví se vším jeho příslušenstvím, co k tomu úřadu od starodávna spravedlivě příslušalo a příslušie, s lidmi tu v Olomúci na předhradí i v předměští témž Olomúckém, a se dvěma póhončími v Dubčanech, s platy, s robotami i se vším plným právem a panstvím, což k tomu purgkrabství spravedlivě příslušala a příslušie od starodávna, i s lúkou tu ležící mezi Olomúcem a klášterem Hradištěm i s popravú, s krevným i s chmelným tu ve vsech okolo Olomúce, kteréž k tomu od starodávna purgkrabstvie příslušely a příslušie spravedlivě, s drvy rubání v lesiech kláštera Hradištského i vožení drev i jiné roboty spravedlivé na těch lidech téhož kláštera Hradištského k tomu purgkrabstvie, kteréž dělali a dělají; jakož pak i nález pány margkrabstvie Moravského stal se jest mezi Olomúckým ty časy purgkrabí Pavlem a Vilémem Tetaurem, ty časy držitelem téhož kláštera Hradištského; i s tiem, což od zvodu, od puohonuov, od hranic vedení i od svědkuov k tomu úřadu se dostává, to všecko aby jměli, drželi a požívali a požívati mohli bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i všech jiných lidí všelijaké překážky. Přikazujíc hajtmanu a najvyššiemu komorníku a sudiemu margkrabstvie Moravského i jiným všem úředníkóm téhož margkrabstvie, nynějším i budúcím, věrným milým, abyšte nadepsaného Voka s dědici jeho a budúcími při tomto obdarovánie našem jměli, drželi a zachovali, jináč toho nečiniece; a kdyžkoli požádáni budete od častopsaného Voka neb erbuov jeho, abyšte tento list náš, řád práva zachovajíc, ve dsky zemské vepsali a vložili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali.

Pavlem purkrabím rozuměti sluší Pavla z Mohelnice.

146.

Bez místa a dne. — Král dává Jindřichovi z Vlašímě list mocný. (Fol. 75'.)

Item dán jest list mocný urozenému Jindřichovi z Vlašímě, na kterýžto by o statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi.

147.

Bez místa a dne. — Král dává leta Kuncovi Tetaurovi z Tetova. (Fol. 75'.)

Item dána jsú leta doplněná Kuncovi Tetaurovi z Tetova ɔc, ut in forma communi.

148.

Bez místa. 1499, 10. dubna. — Král vydává dlužní zápis Mikulášovi Pecingarovi a Markétě z Klinštejna. (Fol. 75'.)

Item dán jest list Pecingarovi Mikulášovi na V^C kop gr. č. a panie Margethě z Klinštejna od tohoto sv. Jiřie do roka bez úroka. Než nezaplatila-li by se ty doby jistina, má potom obyčejný úrok dáván býti. Stalo se letha božieho MCCCCXCVIIII° tu středu před sv. Valerianem.

149.

Bez místa. 1499, 20. dubna. — Král vydává dlužní zápis Heřmanovi z Hodkova a Důbře z Nedrahovic. (Fol. 75'.)

Item dán jest list Heřmanovi z Hodkova a na Bohdanči a panie Duobře z Nedrahovic na VIII^C kop gr. s úrokem ročniem LXXX kop gr., a puol letha strana straně napřed dáti věděti. Stalo se letha božieho MCCCCXCVIIII°, tu sobotu před sv. Jiřím. Ad relationem magnifici domini Alberti de Colovrat, magistri curie maiestatis regie.

Důbra z Nedrahovic byla manželka Heřmanova z Hodkova.

150.

V Budíně 1499, 24. března. — Král dává Blažejovi z Prahy průvodní list. (Fol. 76.)

Item date sunt littere passus Blasio de Praga, familiari maiestatis regie etc, ut in forma communi. Date Bude, XXIIII^a die Marcii anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

151.

V Budíně 1499, 10. října. — Král dává Jiříkovi z Linhartic erb. (Fol. 76.)

Item data sunt arma famoso Georgio de Linhartic, videlicet scutum triangulare rubrum, in cuius medio canis versicoloris, nigris scilicet et candidis maculis undecunque respersis, appareat, ornamento galee rubro itidem et candido, in cuius cristam accipiter nativo suo colore instructus insideat, sicut omnia illa littere ille clarius et lacius in se continent. Date Bude, decima die mensis Octobris anno Christi MCCCCXCVIIII, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Relator dominus cancellarius.

152.*)

V Budíně 1499, 12. ledna. — Král dává Bernhartovi ze Zhoře nápad. (Fol. 76'.)

Item dáno jest všecko právo a nápad, kterýž jest na krále JMt připadl po smrti někdy Jindřicha z Chrústova na tom na všem statku, kterýž se jest Jiříkovi

otci jeho po smrti někdy Petříka z Dobré Vody dáním krále Mathiáše, předka JMti, dostal, a to slovutnému Bernhartovi ze Zhoře ꝛc, ut in forma communi. Však proto dánie to býti má bez újmy každému na jeho spravedlnosti. Datum Bude, sabbato ante octavam Epiphanie anno Christi 1499. Commissio propria domini regis.

*) Před touto listinou má rukopis nadpis: Registrum ad annum domini millesimum quadringentesimum nonagesimum nonum.

153.

V Budíně 1499, 12. ledna. — Král potvrzuje Vilémovi z Doupova clo ze dříví pod Okounovem na Ohři. (Fol. 77.)

(Vilémovi z Doupova.) My Vladislav z božie milosti ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil Vilém z Dúpova, věrný náš milý, a oznámil nám, kterak jest před některými nedávno minulými lety byl mlýn pod Vokonovem na Vohři, přislušející k témuž Vokonovu, kdež jsú u téhož Viléma na též řece vod dávních časuov vždycky clo k Vokonovu*) od plavcuov aneb těch, ktož tudy les doluov plavili, brávali tak a tiem obyčejem, jakož je u jiných mlýnuov nad ním a pod ním berú. A když bylo za času válečného a mlýn ten vyhořel, že jsú toho cla předkové jeho za některé leto, ne právem ani kterým obyčejem z toho vyvedeni jsúce, než z své dobré vuole nevybierajíce [sic]; proše nás při tom, abychme jemu na to list náš dáti, to obnoviti a toho potvrditi ráčili, tak aby to clo on i s dědici a budúcími svými při témž mlýnu shořeném bráti a vybierati mohl bez překážky a všelijakého zpieránie. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Vilém činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, a zvlášť poněvadž jest tu takové clo prve a od staradávna vybieráno a bráno bylo, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby svrchupsaný Vilém s dědici a budúcími svými svrchupsaný clo proti tomu mlýnu Vokonovskému od těch, ktož doluov les plavie aneb plaviti budú, vybieral a vybierati mohl a moc jměl tak a tiem obyčejem, jakož je u jiných mlýnuov na též řece nad ním i pod ním vybierají a vybierati mohú nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Však proto má toto povolenie a potvrzenie naše býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Viléma a dědicuov jeho dobrú volí ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, v sobotu před ochtabem božieho křtěnie letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, regnorum vero nostrorum Hungarie nono, Boemie vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Rkp. má k Vokonovi. — *Vokonovem* rozumí se ves *Okounov*, nyní něm. Okenau, blízko řeky Ohře, posledně na panství Kláštereckém, v níž hájovna náležela k panství Doupovskému; Sommer, Saazer Kreis 203.

154.

V Budíně 1499, 13. ledna. — Král potvrzuje Čeňkovi Mičanovi z Klinšteina držení zápisné tvrze a vsi Bratkovic a Nabdína. (Fol. 77′.)

(Čeňkovi Mičanovi.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem urozeného Mičana Čeňka z Klinštejna a z Roztok: Jakož má a drží v jistých zápisiech předkuov našich tvrz a vsi Bradkovice a Nabdín, abychme jemu a dědicóm jeho při držení a užívání jmenované tvrze a vsi některú milost učiniti ráčili, tak aby to volnějie a bezpečnějie jmieti, držeti a toho požívati mohli. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám týž Čeněk činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, tuto jsme nadepsanému Čeňkovi a dědicóm jeho milost učinili a tiemto listem činíme, aby svrchupsanú tvrz a ves Bradkovice a ves Nabdín se vším jejich příslušenstvím v těch zápisiech, kteréž na to mají, jměli, drželi a toho požívali nynie i budúcně, nejsúc z toho bez své vuole od žádného splacováni, leč od nás aneb budúcích našich, královv Českých, aneb od opatuov kláštera Břevnovského, když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúc jim summu jejich zápisnú podle zněnie listuov a zápisuov jejich vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú svrchupsaných tvrzí i vsí se vším a všelijakým jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli bychme my aneb budúcí naši, králové Čeští, dali komu jinému na těch vsech výplatu buď z omylu aneb nepaměti, nemá to jmieti a nebude žádné pevnosti ani které moci nynie ani budúcně. A ktož by list tento jměl s již psaného Čeňka a dědicuov jeho dobrú volí ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v neděli v ochtab božieho křtěnie anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Dle tradice byly obě zde jmenované vesnice darovány klášteru Břevnovskému již knížetem Břetislavem I. r. 1045. Srov. pojednání Vackovo „Nábin a Bratkovice“ ve Sborníku historickém 1884 sv. II. str. 112 a sl.

155.

V Budíně 1499, 12. ledna. — Král dává Mikulášovi ze Žďáru list mocný. (Fol. 78.)

(Mikulášovi ze Ždáru.) Item dán jest list mocný slovutnému Mikulášovi ze Ždáru, na kterýž by statek svuoj podle zdánie a vuole své řéditi mohl ɔc, ut in forma communi. Datum Bude, sabbato post Epiphaniam domini anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

156.

V Budíně 1499. Bez dne. — Král dává Petrovi, písaři lesnímu na Hrádku Křivoklátě, chmelničku. (Fol. 78'.)

(Petrovi, písaři lesniemu.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem věrného našeho milého Petra, písaře našeho lesnieho na Hrádku, jakož má a drží nějakú chmelničku, kterúž jest sobě sám udělal při lesiech našich blíž Rakovníka ležících, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho túž chmelničku k dědictví dáti a zapsati a při tom některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro věrnost a službу jeho, kteréž nám v témž písařstvie, jsa na těch lesiech, činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, dali jsme nadepsanú chmelničku témuž Petrovi, dědicóm a budúcím jeho k pravému dědičnému držení a požívání a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby ji jměli, drželi a jie požívali a požívati mohli tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé a poddaní naši královstvie Českého svých dědičných chmelnic požívají a požívati mohú nynie i na budúcie časy, žádných s nie poplatkuov ani kterých robot aneb povinností nečiniece. A nadto témuž Petrovi a dědicóm jeho tuto další a zvláštní milost učinili jsme a tiemto listem činíme, aby voni, dokudž tu v Rakovníce budú, mohli sobě k palivu k své potřebě dřievie suché ležaté, vrchy a vajvraty z hor a lesuov našich Hrádeckých až do svých živností bráti a voziti, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc hajtmanóm a úředníkóm našim na Hrádku, nynějším i budúcím, věrným milým, abyšte nadepsaného Petra i s dědici jeho při těchto milostech a obdarování našem svrchupsaném jměli, drželi a zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude, anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

157.

V Budíně 1499, 23. ledna. — Král vysazuje ves Přerov za městečko. (Fol. 79.)

(Ves Přerov za městečko se vysazuje.) My Vladislav ꝛc oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznesl urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má ves při zámku svém Přerovu, z kteréž by pro mnohé hodné a slušné příčiny, kteréž jest nám oznámil, městečko udělati a vysaditi chtěl, proše nás, abychme jemu k tomu povolenie naše dáti a nadepsanú ves Přerov za městečko vysaditi a některými dalšími milostmi obdařiti ráčili. K jehožto slušné žádosti nakloněni jsúce pro mnohé věrné, pilné, ustavičné a platné služby, kteréž jest nám týž Jan od mnohých let hotově a povolně

činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, vysadili jsme nadepsanú ves Přerov, při zámku téhož jména ležící, za městečko a mocí listu tohoto vysazujem a vyzdvihujem, chtiece tomu, aby obyvatelé jeho nynější i budúcí všech těch milostí užívali a užívati mohli a moc jměli, kterýchž jiná městečka v království našem Českém mají a jich užívají a užívati mohú nynie i v budúcích časiech. A k tomu aby se v něm všelijací řemeslníci osazovali a řemesla svá dělali a jich užívali a užívati mohli, jakožto řezníci, sladovníci, kováři, ševci, súkenníci, pekaři i jiní obchodníci. I chtiece, aby se tiem lépe a dostatečnějie osazovati a živností svých hleděti mohli, tyto jsme dalšie milosti obyvatelóm jmenovaného městečka Přerova, nynějším i budúcím, dali a tiemto listem dáváme: Najprv aby jměli trh téhodní každý pondělí a k tomu jarmark roční ten den před sv. Vítem s vosmi dny pořád zběhlými; a nadto aby pečet svú zvláštní měli, na kteréž jmieti a nésti mají za erb obecní jednu věži s stieny [?] bez krovu, s branú a s jedniem voknem, a z vokna štít na řetěze pověšený a na něm vepřová hlava. Kterýchžto milostí svrchupsaní obyvatelé městečka Přerova nynější i budúcí požívati mají a moci budú nynie i na budúcie časy. A to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc všem úředníkóm a poddaným našim nynějším i budúcím, abyšte častopsané obyvatele městečka Přerova, nynějšie i budúcie, v těch ve všech milostech a svobodách svrchupsaných jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie pod uvarováním hněvu a nemilosti našie i budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude, feria IIII[a] ante Conversionem s. Pauli anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

158.

V Budíně 1499, 22. ledna. — Král dává Anně z Dírného list mocný. (Fol. 79'.)

(Anně z Dierného.) Item dán jest list mocný slovutné Anně z Dierného, na kterýžby statek svuoj podle zdánie a vuole své zřiediti mohla ɔc, ut in forma communi. Datum Bude, feria III[a] ante Conversionem s. Pauli anno Christi 1499.

Ad relacionem magnifici domini*) Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Následující slovo cancellarii škrtnuto.

V archivu c. k. místodržitelství v Praze (č. 418.) zachoval se originál na perg. tohoto mocného listu který zní:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský ɔc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ɔc oznamujeme listem tiemto všem, že jest nás prosila slovutná Anna z Dierného, vdova po slovutném někdy Petrovi Wintrberském z Sulevic, nábožná naše milá, abychom ji list náš mocný, na kterýž by ona vo statku svém zřiezenie vedle zdánie svého učiniti mohla, dáti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme,

povolenie naše královské k tomu dávajíce, tak aby jižpsaná Anna všechen statek svuoj movitý i nemovitý, dědičný, manský, zápisný aneb zástavní, kterýž kolivěk má aneb ještě jmieti bude, mohla a moc jměla dáti, odkázati aneb poručiti společně aneb rozdielně za zdravého života neb na smrtelné posteli, komuž se jí kolivěk zdáti a líbiti bude, kromě duchovních osob. A také aby mohla poručníky statku svého zdělati, koho se jie zdáti a líbiti bude, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všelijaké překážky. Kteréžto dánie, odkázanie aneb poručenie i také poručníkuov zdělánie statku svrchupsané Anny tak a tiem obyčejem, jakož se svrchu píše, chcem, aby tolikéž moci a pevnosti jmělo, jako by to dskami zemskými utvrdila. A protož přikazujem větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie našeho Českého, věrným našim milým, když kolivěk od častopsané Anny aneb poručníkuov statku jejieho požádáni budete, abyšte tento list náš, řád práva zachovávajíce, ve dsky zemské vepsali a vložili bez zmatku a všeliké odpornosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně, v úterý před Obrácenie sv. Pavla na vieru létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého a království našich Uherského devátého a Českého dvadcátého osmého.

(Na ohbu): Ad relationem magnifici domini Johannis de Sselnberch, supremi cancellarii regni Boemie.

Při této listině nachází se pak i poslední pořízení téže Anny z Dírného ze dne 27. května 1499, které zní:

Ve jméno božie amen. Já Anna z Dierného vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jakož mám obdarovánie ot najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého, Dalmatského, Charvátského ꝛc krále, markrabie Moravského, Lucemburgského a Slezského kniežete a Lužického markrabie ꝛc, pána mého milostivého, listem JMti zvláštním, abych mohla i plnú moc a právo jměla za zdravého života svého nebo na posteli smrtedlné zbožie a statek svuoj společně nebo rozdielně poručiti a otkázati i dáti listem svým, komuž mi by se líbilo a zdálo. A to aby tak bylo mocno, jakož bych to vše utvrdila a zapsala dcskami zemskými, jakož pak týž zápis a list pod JKMti pečetí visutú to vše plněje v sobě svědčí a zavierá. Tak vedle téhož JKMti obdarovánie s dobrým mým rozmyslem toto mé o všem zboží a statku mém mně z daru božieho puojčeném poručenstvie mocí tohoto mého kšeftnieho listu řiedím a zpósobuji obyčejem takovýmto: Najprve a přede všemi věcmi činím a ustanovuji urozené vladyky pana Oldřicha Puothu z Dierného bratra mého, pana Zdeňka Malovce z Chýnova a pana Pavla Malovce z Pacova všeho statku mého mocné poručníky, věřéci jim nade všecky jiné lidi smrtedlné, že oni v tomto mém poručenství učinie věrně a právě jakožto lidé dobří, a že jednomu každému, komuž bych co rozkázala dáti, buďto listem svým jiným zvláštním za zdravého života neboli na smrtedlné posteli ústně, vydadie bez všelikého umenšenie, jináč toho nečiniece. Jimžto po mé smrti otkázala jsem a poručila dobrovolně i mocí tohoto kšaftu mého otkazuji a porúčiem všecken statek svuoj, kdež by ten a na čemžkoli záležal a kterým nebo kterakýmkoli jménem muož jmenován býti, buďto na listech, kteréž nynie mám anebo potom na jiných jměla bych, ke jmění, držení a k mocnému užívání. Vedle kteréhožto mého poručenstvie tyto listy vespod psané, kteříž nebožtíkovi panu Petrovi Kapléři z Sulejovic manželu mému i tudiež mně svědčie, dluhu spravedlivého: první, jímžto urození páni, pan Vok a pan Petr, najvyšší hajtman královstvie Českého, bratřie z Rozmberka ꝛc zastavili jsú zbožie Záblatské a Hlubské ve čtyřech tisících zl. uh., za něžto rukojmie jsú v témž jich listu zejména položeni tak a s takovými přímienkami, jakož týž list to vše plněje v sobě zavierá. Druhý list na šest set kop gr. č., v němžto jistec jest nadepsaný pan Pavel Malovec z Pacova, a rukojmie zaň jsú urozený a statečný rytieř pan Albrecht z Leskovce, královstvie Českého podkomořie, Bohuslav z Leskovce a na Božejově, Vlachyn z Leskovce a na Kamenici a jiní podle nich. Třetí na tisíc zl. r., v kterémžto jistci jsú ur. vladyky Václav a Bušek bratřie z Sulejovic a na Duchcově, a rukojmie za ně jsú urozený a statečný rytieř pan Václav Vlček z Čenkova, Vácslav z Sulejovic a na Solanech, Thobiáš z Sulejovic seděním tudiež, Heralth z Sulejovic a v Měrunicích. Čtvrtý list na pět set kop gr. č., v němžto jistec jest urozený panoše Albrecht z Úšavy prokurator krále JMti, a rukojmie zaň jsou urození páni, pan Hendrich z Šwambergka a na Zviekově, pan Petr z Wartenberka a na Bydžově, pan Zdeněk Lev z Rozntala a na Blatné a Jan mladší Špetlě z Prudic a na Žlebích. Pátý na padesáte kop gr. č., v kterémžto jistec jest urozený panoše Jan z Újezda a v Drslavicích, a rukojmie

zaň ur. panoši Leva Malovec z Libějovic, Jan Bruona z Nezpečova, Jindřich z Třebomyslic a ot Dubu, Ottík z Přílep a na Bělči, Lipolth z Lipovice a Hřek z Bukova. Šestý a poslední na pět set kop gr. č., v němžto jistec jest urozený pán pan Jan z Šelnbergka, královstvie Českého kancléř, a rukojmie zaň jsú urození páni, pan Vilém Zub z Lanštejna, pan Zdeněk z Waldeka a na Brzvech, urozený a statečný pán Albrecht z Leskovce, nadepsaného královstvie Českého podkomořie, Pavel Malovec z Pacova, Jindřich Hložek z Žampachu, hajtman na Přerově, tak a pod těmi pokutami i na ty časy plniti se zapsavše, jakož ti listové to vše šíře v sobě zavierají. Dala jsem dobrovolně a s dobrým mým rozmyslem i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám nadepsaným poručníkóm mým, moc i plné právo jim nebo jednomu z nich při tom dávajéci, těmi všemi listy výš dotčenými ze všech dluhuov v nich zapsaných napomínati a těch dobývati i s nimi a s týmiž listy, když a což se jim nebo jednomu z nich líbí neb líbiti bude, jakožto s jich vlastním, učiniti bez všelikého mého i jiných všech lidí otporu a překážky. Na potvrzenie i budúcí paměť toho pečet mú vlastní dala jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosivši urozeného pána pana Mikuláše Kavky z Říčan a na Štěkni, a urozených panoší Jana Tluxy z Vrabie, Oldřicha Malovce z Malovic a Petra z Pohnánie a v Milenovicích, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podle mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta ot narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, ten pondělí po hodu slavném Trojice svaté (= 1499, 27. května).

159.

V Budíně 1499, 18. ledna. — Král zapisuje Janovi z Lomnice zámek Špilmberk. (Fol. 80.)

(Janovi z Lomnice jistota na VIII^{m} zl. uh.) My Vladislav ↄc oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsú za nás urození, stateční, slovutní a opatrní páni, rytieřstvo a města margkrabstvie našeho Moravského za osm tisíc zl. uh. duostojnému Stanislavovi biskupu Olomúckému ↄc rukojmie byli, kterýchžto vosm tisíc zl. konečně na den sv. Pavla na vieru obrácenie najprv příštieho již psanému Stanislavovi biskupu dáti a položiti měli jsme. I nemohše pro naše pilné a znamenité potřeby na ten čas tomu dosti učiniti, vypuojčili jsme tu summu, totiž vosm tisíc zl. dobrých uh. na zlatě i na váze spravedlivých, u urozeného Jana z Lomnice na Mezřieči, hajtmana markrabstvie Moravského. I znajíce od něho takovú k našie potřebě povolnosť, chtiece také, aby on a dědicové i potomci jeho od nás dostatečně opatřeni byli, jemu a dědicóm i potomkóm jeho těch vosm tisíc zl. uh. nahořepsaných na zámku našem Špilmbergku se vším jeho panstvím a příslušenstvím tak, jakož jsme my to sami drželi a požívali, zapsali jsme a mocí tohoto listu, jakožto král Český a markrabie Moravský, zapisujeme k prvnie summě Xȷ̶ tisíce zl. Na kterúžto summu také od nás zápisy má, kteříž to v sobě šíře a světlejie ukazují. Však s takovú vymienkú: Když bychom koli v těchto dvú letech od datum listu tohoto pořád zběhlých my nebo budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, jmenovanému Janovi, dědicóm aneb potomkóm jeho těch svrchupsaných VIII^{m} zl. dobrých uh. na zlatě i na váze spravedlivých dali, tehda on a dědicové i potomci jeho je od nás povinni vzieti budú a nám tento zápis zase vrátiti mají. Pakli bychom jim té summy VIII^{m} zl. uh. v těch dvú letech nedali, tehda jemu, dědicóm a potomkóm jeho máme je k první summě Xȷ̶^{m} fl. připsati a na ně jednostajný zápis udělati a jedné summy

bez druhé nesplacovati. A pokudž již jmenovanému Janovi, dědicóm a potomkóm jeho těch jmenovaných summ společně nedáme a nezaplatíme, dotud mají zámek náš Špilmbergk se vším jeho panstvím a příslušenstvím držeti a požívati bez našie a našich budúcích, králuov Českých a margkrabí Moravských, všelijaké překážky. Pakli by kto koli to zbožie, zámek Špilmbergk s jeho se vším panstvím a příslušenstvím, buďto právem duchovním nebo světským, pokudž jeho častopsaný Jan, dědicové a potomci jeho, v držení budú, nařekli, buď městečko, ves anebo které jiné duochody k tomu zámku příslušející, tak jakž jsme my to sami drželi a toho požívali, tehda my i budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, povinni budeme častopsaného Jana, dědice a potomky jeho v tom tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo, zastúpiti a jim to očistiti a osvoboditi, tak aby oni v tom škod žádných neberúc, při svým zápisu zuostati mohli. A protož my svrchupsaný Vladislav slibujem slovem naším královským, jakožto král Český a margkrabie Moravský, sami za se i za budúcie potomky naše, krále České a margkrabie Moravské, že již psaný Jan, dědicové jeho a potomci při tomto zápisu, co se v něm píše, ctně a právě beze všeho přerušenie zachováni býti mají. A ktožby koli list tento jměl s již psaného Jana, dědicuov a potomkuov jeho ͻc. Tomu na svědomie ͻc. Datum Bude feria VI[a] ante Fabiani et Sebestiani anno Christi 1499, regnorum vero nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Viz zde číslo 51.

160.

V Budíně 1499, 29. ledna. — Král svoluje Jeronymovi z Skuhrova, aby se vsí kdysi kláštera Ostrovského nemohl býti splacen leč od krále neb opata. (Fol. 81.)

(Jeronymovi z Skuhrova.) My Vladislav ͻc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od slovutného Jeronyma z Skuhrova, miestokomorníka desk zemských královstvie Českého, věrného našeho milého: Jakož má a drží v jistých zápisiech některé vsi od kláštera Ostrova s jejich příslušenstvím jmenovitě tyto: Brunšov, Sázavu, Měchynice, Hradiště, Pikovice, Chotouň, Luky, Podloučie, Štěchovice a Bratřinov, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho, při držení a požívání těch vsí nadepsaných některé milosti dáti a učiniti ráčili, tak aby je volnějie a svobodnějie držeti a jich požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Jeronym činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, s radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto milost jsme témuž Jeronymovi, dědicóm a budúcím jeho, při držení a požívání vsí svrchupsaných učinili a tiemto listem činíme, chtiece tomu, aby voni jmenované vsi se vším a všelijakým jejich příslušenstvím jměli, drželi a jich požívali, nejsúc s nich bez své vuole od žádného člověka splacováni leč od nás aneb

od budúcích našich, králuov Českých, aneb od opatha a konventu kláštera toho, když by byl řádně volený a stvrzený a v tom klášteře seděl. Když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem a moci budem, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim puol letha napřed věděti. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, vyberúc platy a duochody toho polúletie a summu svú zápisnú úplně a docela přijmúc, mají nám a povinni budú těch všech vsí svrchupsaných se vším a všelijakým jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s nadepsaného Jeronyma, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý před Hromnicemi anno Christi 1499 regnorum vero nostrorum Hungarie nono, Boemie vigesimo octavo.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Až na Podloučí vyskytují se veškeré zde jmenované osady již v urbáři klášterním, založeném roku 1388 (srv. Emlera, Deset urbářů českých str. 53 a sl.).

161.

V Budíně 1499, 30. ledna. — Král svoluje k témuž v příčině vsi Kněževsi. (Fol 81'.)

(Témuž Jeronymovi z Skuhrova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Jeronym z Skuhrova, miestokomorník desk zemských, věrný náš milý, oznamuje, kterak má a drží v jistých zápisiech ves řečenú Kněževes Menší s dvorem poplužním i se vším jejím příslušenstvím k klášteru Strahovskému příslušející, prose nás, abychme jemu při držení a požívání nadepsané vsi některú milost dáti a učiniti ráčili, tak aby ji i s dědici a budúciemi svými volnějie a svobodnějie držeti a jie požívati mohl. K jehožto prosbě pro služby jeho nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, k tomu jsme svolili a tiemto listem svolujeme, chtiece tomu, aby nadepsaný Jeronym s dědici a budúcími svými svrchupsanú ves s jejím příslušenstvím jměli, drželi a jie požívali, nejsúc s toho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného, leč od opatha a konventu kláštera Strahovského nynějších aneb budúcích splacováni. Všakž tak, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim napřed puol leta věděti. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, vyberúc úroky a duochody toho polúletie a summu svú zápisnú vcele a úplně přijmúc, mají jim hned a povinni budú vsi a dvoru nadepsaného se vším příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jeronyma, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně,

v středu před Hromnicemi anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII.° Relator dominus cancellarius.

Menší Kněževes s částí Větší K. vyskytuje se r. 1273 v držení kláštera Strahovského, kdežto jiná část vesnice patřívala od r. 1257 ke kapitole Vyšehradské. (Srv. Sedláčkovy Hrady sv. VIII. str. 241.)

162.

V Budíně 1499, 22. ledna. — Král dává Janovi z Habartic erb. (Fol. 82.)

(Joanni de Habartic.) Item data sunt arma famoso Joanni de Habartic, videlicet scutum coloris celestini, per transversum vero eiusdem scuti transeuntes albus, claucus et rubens colores; supra scutum autem galea tecta una ala infrascriptis coloribus discreta et depicta, a qua strata similiter discolor dependet, ita ut hec omnia clarius et lacius littere iste continent. Date Bude, feria III.[a] ante Conversionem s. Pauli anno Christi 1499, regnorum vero nostrorum Hungarie nono, Boemie autem vigesimo octavo. Relator dominus cancellarius.

Tento Jan jest zakladatelem rodiny Habartických z Habartic.

163.

V Budíně 1499, 1. února. — Král dává Janovi z Šelnberka výplatu na hradu a městě Dubu. (Fol. 82'.)

(Janovi z Šelnbergka výplata na hradu a městě Dubu.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jana z Šelnbergka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, abychom jemu a synóm jeho na hradu a městě Dubu s jejich příslušenstvím výplatu dáti a při tom některú další milost učiniti ráčili. K jehožto žádosti nakloněni jsúce pro mnohé věrné, pilné a užitečné služby, kteréž jest nám téměř od prvupočátku kralovánie našeho ustavičně činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, dali jsme jemu Janovi a synóm jeho na svrchupsaném hradu a městě Dubu s jejich příslušenstvím výplatu a tiemto listem dáváme, tak aby oni to od držiteluov nynějších aneb budúcích vyplatili a vyplatiti mohli, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim summu tu, kterúž na tom buď námi aneb předky našimi zapsánu mají. A nadto jsme témuž Janovi a synóm jeho tuto další milost učinili a tiemto listem činíme, chtiece tomu, aby voni, když kolivěk svrchupsané město a hrad Dub s jejich příslušenstvím vyplatie, to jměli, drželi a toho požívali, nejsúc s toho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného, krom od mistra převorstvie královstvie Českého nynějšieho neb budúcích, splacováni. Všakž tak, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, ti to učiniti moci budú, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim napřed věděti podle zněnie zápisuov jejich. A po vyjití toho času vypo-

dělého, položiec jim v moc jejich summu tu podle zněnie zápisuov jejich, buď námi aneb předky našimi daných, vcele a úplně, budú jim povinni svrchupsaného zámku a města Dubu se vším jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by, vyplatiec týž zámek a město, někomu jinému zastavili neb prodali a sami toho nedrželi, tehdy svrchupsaný Jan aneb synové jeho mohú to hned zase od těch osob v též summě, v kteréž to prve drželi, vyplatiti a to držeti a požívati tak dlúho a dotud, pokudžby toho od nich svrchupsaný mistr k svému vlastniemu držení a požívání nevyplatil. Všakž toto jsme znamenitě vymienili a vymieňujem: Jestliže bychme my aneb budúcí naši, králové Čeští, na městě a hradu svrchupsaném komukolivěk po tomto našem zápisu, buď z omylu aneb nepaměti, nad prvnie summy cožkoli připsali, že takové připsánie žádné moci ani které pevnosti jmieti nemá a nebude nynie ani budúcně. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jana a synuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně, v pátek před Hromnicemi anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

Hrad Český Dub náležel původně křížovníkům Svatojanským. Srov. Sedláčkovy Hrady X, 263 a 265.

164.

V Budíně 1499, 1. února. — **Král zvětšuje témuž summu zapsanou na domě biskupa Litomyšlského na Malé Straně.** (Fol. 83.)

(Témuž Janovi z Šelnberka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest před některými lety koupil s vědomím a povolením naším dva domy na Malé Straně, jeden někdy biskupa Lithomyšlského a druhý hned podle něho níže, za osmdesáte kop gr., ležície pod horú hradu Pražského a pod stupni kamennými jdúce na hrad Pražský. Kteréhožto trhu potvrdili jsme jemu listem naším a nad to tu milost učinili: Poněvadž jest ty domy pusté a zbořené kúpil, aby je i s dědici svými zdělati a vystavěti mohl, jakž se jim najlépe a najužitečnějie zdáti a viděti bude, a což by na dělánie a stavenie domuov svrchupsaných naložili, když by ti domové podle jeho zápisu k výplatě přišli, že jim to všecko, což by buď registry aneb duovodným a hodnověrným svědomím vokázali, má zase dáno a navráceno býti tak, jakož ty všecky věci list ten, který na to jmenovaný Jan od nás prve má, lépe a dostatečnějie v sobě má, drží a vokazuje. I zpravil jest nás nynie týž Jan, kterak jest ty domy pusté a zkažené nákladně a potřebně zdělal a znovu vystavil, a že ještě viece a dále stavěti a dělati mienie, proše nás, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho, na takové dělánie a stavenie

některú jmenovitú summu na těch domiech s jejich příslušenstvím nad tu summu, za kterúž jest je koupil a za ně dal, připsati ráčili, tak aby toho potomně žádné budúcie škody neměli. Jehožto žádost slušnú i spravedlivú znajíce, a k tomu i pro služby jeho, kteréž jest nám mnohé, věrné, pilné a ustavičné činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, připsali jsme témuž Janovi, dědicóm a budúcím jeho, za dělánie a stavenie domuov svrchupsaných s jejich příslušenstvím nad tu summu, kterúž jest za ně dal, dvě stě a dvadceti kop gr. č., a mocí listu tohoto připisujem a k první summě přirazujem, chtiece tomu, aby on Jan svrchupsaný ty obadva domy s jejich příslušenstvím s dědici a budúcími svými v těch třech stech kopách gr. č. jměli, drželi a jich požívali, nejsúc s toho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného splacováni, než toliko od biskupa Lithomyšlského, a to takovým obyčejem: Když by týž biskup řádně volený a stvrzený na stolici své biskupské na Lithomyšli byl a seděl, a též biskupstvie se vším jeho příslušenstvím držel a jeho požíval, tehdy on ty domy svrchupsané s jejich příslušenstvím vyplatiti moci bude, dada jim za výplatu tři sta kop gr. č. svrchupsaných. Kteréžto voni přijmúc od něho vcele a úplně, mají jemu a povinni budú domuov těch se vším jejich příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Jana, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek před Hromnicemi anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

Viz výše str. 2.

165.

V Budíně 1499, 3. února. — Král dává témuž dvůr manský ve vsi Čermníkách k dědictví.

(Témuž Janovi z Šelnbergka dává se man s dvorem.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží ves dědičnú Čermice k zámku jeho Přerovu příslušející, v kteréž jest dvuor pustý se dvěma lány a jiným příslušenstvím službami a povinnostmi manskými k hradu našemu Vyšehradu příslušející, kterýžto dvuor a ty lány nynie nějaký Jan drží, proše nás, abychme jemu toho mana s dvorem, lány i jiným jich příslušenstvím, s službami a povinnostmi manskými k zámku jeho Přerovu dědičně dáti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé, věrné, pilné a užitečné služby, kteréž jest nám týž Jan ustavičně činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí

královskú v Čechách dali jsme nadepsaného Jana, mana našeho, s týmž dvorem a dvěma lány i jinými příslušnostmi, se všemi službami a povinnostmi manskými témuž Janovi, dědicóm a budúcím jeho k zámku Přerovu a mocí listu tohoto dáváme, propúštějíc napřed jeho Jana i budúcie jeho sami od sebe i od budúcích našich, králuov Českých, ze všech těch služeb a povinností manských, kteréž jest byl i s předky svými nám a předkóm našim k hradu Vyšehradskému činiti povinen, takže již těch všech služeb a povinností od nás prázdni jsú a budú nynie i na budúcie věčné časy, nejsúc nám viece z toho dvora a lánuov s jejich příslušenstvím žádných služeb činiti povinni, než toliko jemu Janovi svrchupsanému, dědicóm a budúcím jeho, k zámku Přerovu tiem vším právem a obyčejem, kterýmž jsú nám to a předkóm našim, králóm Českým, k hradu Vyšehradskému činiti povinni byli, bez umenšenie a našie a budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého nynějším i budúcím, věrným našim milým, kdyžkoli od téhož Jana aneb dědicuov jeho požádáni budete, abyšte jim list tento ve dsky zemské vložili, tak abyšte učinili bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Jana, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú ɔc. Tomu na ɔc. Dán na Budíně, v neděli den sv. Blažeje anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Maiestas regia manu propria subscripsit.

166.

V Budíně 1499, 3. února. — **Král dává Jetřichovi z Gutšteina výplatu hradu Přimdy.** (Fol. 85.)

(Jetřichovi z Gutštejna.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jetřicha z Gutštejna na Chýšech, věrného našeho milého, abychme jemu výplatu na hradě našem Přindě s jeho příslušenstvím dáti ráčili, tak aby, vyplatě jej od držiteluov nynějších aneb budúcích, mohl to jmieti, držeti a toho požívati bez překážky. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Jetřich činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, dali jsme jemu výplatu na svrchupsaném hradu našem Přindě s jeho příslušenstvím a tiemto listem dáváme, tak aby on, vyplatě jej od držiteluov nynějších aneb budúcích, mohl jej i s dědici a budúcími svými držeti a jeho požívati, nejsa vodtud od žádného splacován, než od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých, když bychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem a moci budeme, dadúc jim puol leta napřed věděti, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo. A po vyjití toho polúletie položiec jim summu tu, kterúž na tom zapsánu mají, ucele a úplně, mají nám a povinni budú téhož zámku s jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž

by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Jetřicha, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, v neděli den sv. Blažeje anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Zápisným vlastníkem Přimdy byl od r. 1454 rod Švamberský. Jetřich z Guttšteina práva výplaty touto listinou mu daného nepoužil. Král Vladislav dne 11. října 1509 ještě summu zápisnou valně zvětšil, jak o tom svědčí tyto dvě listiny téhož dne dané, chované v c. k. místodržit. archivu v Praze jako č. 481 a 484:

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ꝛc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem urozeného Zdeňka z Švanbergka na Třebli, věrného našeho milého, poněvadž zámek Přinda, kterýž pomezní a on jeho nyní jest v držení, na stavení velmi sešlé a spustlý jest, abychom k tomu svoliti ráčili, aby on pro dobré tohoto královstvie některú summu na něm prostavěti a pronaložiti mohl, kterážto při vyplacování téhož zámku s jeho příslušenstvím aby jemu neb jeho dědicóm a budúcím vedle jiných summ zápisných zase dána a zaplacena byla. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž nám činil a činiti nepřestává, a zvláště poněvadž to zámek pomezní jest, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách povoliti jsme k tomu ráčili a tímto listem povolujem tak, aby on Zdeněk s dědici svými na jmenovaném zámku Přindě až do pěti seth kop gr. č. prostavěti mohl a toho moc jměl, tak že, když bychme my, dědicové aneb budúcí králové Čeští chtěli týž zámek s jeho příslušenstviem od téhož Zdeňka, dědicuov neb budúcích jeho zase jmieti, abychom jim tu summu, kterúž by na témž zámku do nahoře psaných pěti seth kop gr. č. prostavěli a to registry aneb svědomím hodnověrným pokázali, vedle jiných summ zápisných dali a zúplna zaplatiti povinni byli. Kterúžto od nich vezmúce, mají a budú povinni nám, dědicóm neb budúcím našim, králóm Českým, téhož zámku Přindy i se vším jeho příslušenstviem zase postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento s nahořepsaného Zdeňka neb dědicuov jeho dobrú volí jměl a svobodnú, chcem, aby tomu všecko právo příslušelo, což se nahoře píše. Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme rozkázali k listu tomuto. Dán na hradě našem Pražském ten čtvrtek po sv. Dyonysii, létha božieho tisícieho pětistého devátého a královstvie našich Uherského dvacátého a Českého třicátého devátého (= 1509, 11. října.)

Na ohbu: Ad relacionem magnifici domini Zdenkonis Leonis de Rozmital et Blatna, supremi purgravii Pragensis.

Druhá listina zní:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ꝛc, oznamujem listem tiemto všem, že my vzhledše a zření majíce na veliké náklady, kteréž jest urozený Zdeněk z Švambergka na Třebli, věrný náš milý, na opravu zboží Přindeckého některé rybníky zdělané učinil a pronaložil, nechtíce my, aby on toho škoden býti jměl, také pro jeho věrné služby, kteréž nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách témuž Zdeňkovi, dědicóm a budúcím jeho připsali jsme a přiraziti ráčili k prvním summám, kteréž na zámku Přindě a na tom zbožím Přindeckém zapsané má, tisíc kop gr. č. a tiemto listem připisujem a přiražujem, tak že, když bychme to my neb budúcí naši, králové Čeští, vod nich vedle znění listuov a zápisuov jejich vyplatiti chtěli, máme jim také těch tisíc kop gr. č. svrchupsaných podle jiných summ, kteréž na tom prvé zapsané mají, dáti a zaplatiti. Kterúž přijmúce od nás vcele a úplně, mají nám a povinni budú zboží toho svrchupsaného se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterým jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez

zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento s nahořepsaného Zdeňka neb dědicuov jeho dobrú a svobodnú volí jměl, chcem, aby tomu to všecko právo nahořepsané příslušelo jako jim samým. Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme rozkázali k listu tomuto. Dán na hradě našem Pražském ten čtvrtek po sv. Dionysii létha božieho tisícieho pětistého devátého a království našich Uherského dvatcátého a Českého třitcátého devátého. (= 1509, 11. října.)

Na ohbu: Ad relacionem magnifici domini Zdenkonis Leonis de Rozmital et Blatna, supremi purgravii Pragensis.

167.

V Budíně 1499, 31. ledna. — Král povoluje městečku Doubravníku téhodní trh. (Fol. 85'.)

(Trh městečku Doubravníku.) Item dán jest trh městečku Doubravníku téhodní každú sobotu ꝛc, ut in forma communi. Všakž proto ten trh býti má bez škody a ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, ve čtvrtek před Hromnicemi anno Christi 1499. Relator dominus cancellarius.

168.

V Budíně 1499, 31. ledna. — Král povoluje městu Lipníku trh výroční. (Fol. 86.)

(Jarmark městu Lipníku.) Dán jest jarmak městu Lipníku a to na den v ochtab Božieho křtění ꝛc, ut in forma communi. Všakž proto ten jarmak býti má bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Dán na Budíně, ve čtvrtek před Hromnicemi anno Christi 1499. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

169.

V Budíně 1499, 31. ledna. — Král povoluje městu Přerovu trh výroční. (Fol. 86.)

(Městu Přerovu jarmark.) Item dán jest jarmark roční měšťanóm Přerovským v ten pondělí po neděli postní, kteráž slove Judica ꝛc, ut in forma communi. Všakž proto jarmark ten býti má bez škody a ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, ve čtvrtek před Hromnicemi anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo nono, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Relator dominus cancellarius.

170.

V Budíně 1499, 31. ledna. — Král povoluje městečku Olešnici dva trhy výroční. (Fol. 86'.)

(Městečku Volešnici jarmarky.) Dáni jsú dva jarmarky ročnie městečku Volešnici, všakž rozdielně: jeden po Próvodní neděli ten pondělí a druhý na den sv. Václava ꝛc, ut in forma communi. A také ti jarmarkové býti mají bez škody a ujmy každému na jich spravedlnosti. Dán na Budíně ve čtvrtek před Hromnicemi anno Christi 1499.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

171.

V Budíně 1499, 3. února. — Král potvrzuje Alžbětě, dceři Bernarta Ople z Fictum, držení zápisné vsi Lhotky. (Fol. 86'.)

(Alžbětě, dceři Bernharta Ople.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest nám ukázáno řádné vidimus jednoho listu našeho, kterýmž jsme před některými lety ves Lhotku s jejím příslušenstvím od kláštera Skalického slovutnému někdy Janovi z Bříště ve stu a ve třidceti zl. uh. zapsali. Kterúžto ves koupil jest potom od něho v tom právě statečný někdy Bernhart Opl z Fictum. Ale jsa smrtí zachváceu, nevzal jest na ten list dobré vuole. I prošeni jsme při tom jménem Alžběty, dcery téhož Bernharta Ople: Poněvadž na ten list dobré vuole nemá, abychme na ni všecko právo vsi Lhotky svrchupsané jakožto na pravú dědičku převésti ráčili. Kterúžto prosbu slušnú i spravedlivú znajíce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, chtiece tomu, aby nadepsaná Alžběta ves Lhotku napřed dotčenú se vším jejím příslušenstvím ve třidceti a ve stu zl. svrchupsaných jměla, držela a jie požívala, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného splacována, leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, jimž by výplata té vsi spravedlivě příslušela, to my vyplatiti muožem a moci budem, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim za výplatu té vsi třidceti a sto zl. vcele a úplně. Kteréžto vona příjmúc, má nám hned a povinna bude té vsi Lhotky s jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměla, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsané Alžběty dobrú volí a svobodnú, ten má jmieti plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, v neděli den sv. Blažeje anno Christi 1499.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

172.

V Budíně 1499, 6. února. — Král vydává Jaroslavovi Sokolovskému z Vrance dlužní list. (Fol. 87'.)

(Jaroslavovi Sokolovskému z Brance.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme dlužni zuostali vosm set zl. uh. urozenému někdy Janovi Sokolovskému z Vrance, komorníku našemu věrnému milému, v kteréž jest byl se pro naše potřeby v mnohých poselstvích a jednáních našich od nás jezdě zdlužil, a po tom penězi svými zaplátil, kterýžto dluh z vuole a poručenie jeho přišel jest na urozeného Jaroslava z Vrance, komorníka a taverníka našeho věrného milého. I jsúce my nynie od téhož Jaroslava prošeni, abychme jemu dluh svrchupsaný dali

a zaplatili aneb s ním podle slušnosti uhodili, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách i v Uhřiech, znajíce ten dluh spravedlivý a jemu příslušející, a k tomu nechtiece, aby toho škoden byl, zvláště pro služby jeho, kteréž jest nám mnohé věrné a pilné činil a činiti nepřestává, takto jsme s ním zuostali a uhodili a tiemto listem uházieme a slovem našim královským slibujeme a přiřiekáme, že jemu těch vosm set zlatých svrchupsaných konečně dáti a zaplatiti máme ve čtyřech letech od dánie listu tohoto pořád zběhlých, a to rozdielně a takto: Najprv v plném roce po datum listu tohoto pořád zběhlém máme jemu dáti dvě stě zl. z komory našie, a potom v druhém roce též pořád zběhlém dvě stě zl., a tak třetí a čtvrtý rok vždy po dvú stú zl. uh. vše z komory našie až do vyplněnie všech vosmi set zl. uh., a von nám má na každé dvě stě zl. kvitancí dáti podle obyčeje. Jest-li že by nás pak v tom času Buoh smrti neuchoval, prve nežli bychme témuž Jaroslavovi summu svrchupsanú buď všecku aneb na diele dali a dokonce zaplatili a vyplnili, tehdy zavazujeme k zaplacení a vyplnění té summy budúcie naše, krále Uherské a České, takže voni jemu tu summu buď vcele, nebyla-li by jemu od nás úplně dána, aneb na dielu dáti a zaplatiti mají a povinni budú bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jaroslava dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně, v středu den sv. panny Dorothy anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

Oba Sokolovští byli komorníky královskými, a sice Jan v letech 1477—81 a Jaroslav r. 1499.

173.

V Budíně 1499, 6. února. — Král dává Hynkovi Báderskému dvůr v Libici k manství. (Fol. 88.)

(Hynkovi Báderskému.)*) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest nám oznámil slovutný Hynek Báderský, věrný náš milý, že má a drží dvuor v Libici s jeho příslušenstvím k zámku našemu Poděbradóm příslušející, a při tom prosil jest nás, abychom jemu ten dvuor s jeho příslušenstvím k manstvie dáti ráčili. K jehožto prosbě pro věrné služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách již psaný dvuor se vším jeho příslušenstvím svrchupsanému Hynkovi až do jeho živnosti k manství dali jsme a tiemto listem mocně dáváme, chtiece tomu konečně, aby on ten dvuor s jeho příslušenstvím jměl, držel a jeho užíval a užívati mohl tiem vším právem a zpuosobem, jakožto i jiní dvoruov svých manských užívají a užívati mohú bez překážky všelijaké. Všakž toto při tom znamenitě vymienujem: kdyžby kolivěk svrchupsaný Hynek obeslán byl, tehdy vždycky tolikrát, kolikrát by

toho potřeba byla, má a povinen jim jednoho pacholka s kuší na zámek Poděbrady poslati a dáti beze všie odpornosti. A ktož by tento list jměl s již psaného Hynka dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně, v středu den sv. Dorothy anno Christi 1499. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Celý zápis přeškrtnut. — Srv. č. 267.

174.

V Budíně 1499, 4. února. — Král dává Jeronymovi ze Skuhrova, Janovi Šlechtovi ze Všehrd a Řehořovi z Dorotic důl zlatý v Hranicích. (Fol. 88'.)

Item dán jest duol zlatý v Hranicích k horám Jilovským příslušející po některých lidech, kteřížto ujevše a drževše ten duol, kradli jsú zlato i jiné mnohé neslušnosti činili, při kterémžto dole něco jest zlata šmelcovaného*) po týchž lidech zuostalo; to také zlato dáno jest i s tiem dolem svrchupsaným slovutným Jeronymovi z Skuhrova, miestokomorníku desk zemských královstvie Českého, Janovi Šlechtovi ze Všehrd, prothonotáři kanceláři krále JMti, a Řehořovi z Dorotic, úředníku v minci na Horách Kutnách. Všakž proto dánie to býti má bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. A v tom listu jest dobrá vuole. Dán na Budíně, v pondělí po Hromniciech anno Christi 1499. Commissio propria maiestatis regie.

*) Následující zuosta škrtnuto.

V Hranicích říká se jednomu místu v obvodu katastrální obce Luka (srov. Čihákovy Paměti král. horního města Jílového (1898) str. 45 pozn. 2).

175.

V Budíně 1499, 3. února. — Král dává Ambrožovi Mulferovi z Minic výplatu na vsi Řevnici a Radotině. (Fol. 89.)

(Ambrožovi Mulferovi z Minic.) My Vladislav ɔc oznamujem tiemto listem všem, že jest nás prosil slovutný Ambrož Mulfer z Minic, písař kanceláři našie, věrný náš milý, abychom jemu a dědicóm jeho na puol vsi v Řevnici a na puol v Radotině k klášteru Braslavskému [sic] příslušející výplatu dáti ráčili. K jehožto prosbě pro věrné služby jeho, kteréž nám činí a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách k tomu jsme svolili a tiemto listem svolujeme, povolenie naše královské k tomu dávajíce, tak aby již psaný Ambrož s dědici svými, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, svrchupsané puol vsi v Řevnici a puol v Radotině s platy, puožitky i se všemi jich příslušnostmi od nynějších držiteluov těch dvú polovicí vsí vyplatiti mohl a moc měl. A kdyžby je kolivěk vyplatil vedle zněnie zápisuov, tehdy chcme, aby on i s dědici svými těch dvú po-

lovicí vsí jměl, držel a jich požíval s jich příslušnostmi beze všie překážky, nejsa odtud od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného bez své vuole splacován, než toliko od samého opatha a konventu svrchupsaného kláštera: když by to k svému vlastniemu držení a požívání vyplatiti chtěli, dadúce jim puol leta napřed věděti, to budú moci učiniti, dadúce již psanému Ambrožovi aneb dědicóm jeho summu zápisnú. Kterúž oni úplně a vcele přijmúce, mají a povinni budú těch často jmenovaných dvú polovicí vsí s jich příslušnostmi postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všeliké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Ambrože a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně den sv. Blažeje anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII.° Relator dominus cancellarius.

Knížecí dvůr Radotín daroval Boleslav II. r. 993 klášteru Břevnovskému, Václav II. pak roku 1304 klášteru Zbraslavskému, při němž zůstával až do válek husitských. Po nich zastavil císař Zikmund r. 1436 Bohuslavovi z Tmaně půl Řevnice a půl Radotína; úrok druhé polovice Radotína zapsal pak téhož roku Zikmundovi Třišipskému, který dal jej dobrou vůlí Jindřichovi Mazanečkovi, od něhož klášter zástavu k ruce své vyplatil, ale zastavil tu polovici, i více, opět Heřmanu Sirotkovi, nemaje k tomu král. povolení. (Srovn. tento Archiv I, 503, 506, a Zoubkův článek Farní osady děkanství někdy Ořechovského v programu České školy Smíchovské 1878 str. 31—32.) — O Ambrožovi Mulfarovi viz výše str. 6.

176.

V Budíně 1499, 31. ledna. — Král dává podací kostela sv. Jana v Chřeštovicích konventu špitála na Starém Městě Pražském. (Fol. 89'.)

(Mistru Mathiášovi špitálskému.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že prošeni jsúce od poctivého Mathiáše, mistra v špitále na Starém Městě Pražském, nábožného věrného našeho milého, o podacie kostelnie kostela sv. Jana v Chřeštovicích, abychme je jemu a jeho konventu dáti ráčili, my jsúce milostivě nakloněni k jeho prosbám, nechtějíce, pokudž nám možné jest, tomu zákonu zlé učiniti, dali jsme jemu a jeho konventu to podacie a tiemto listem dáváme všecko právo naše, kteréž nám k témuž podací příslušie jakožto králi Českému, tak aby oni to nadepsané podacie drželi a jeho požívali se vším téhož podacie příslušenstvím, nic ovšem nevymieňujíce, bez překážky našie i budúcích našich, králuov Českých, i jiných lidí všelijaké odpornosti; tuto milost svrchupsanému mistru i jeho budúcím činiece: Jest-li že by oni s konventem svým co v tom svého lepšieho znali, aby to právo jim od nás dané mohli prodati, komuž by se jim zdálo a líbilo. Všakž ty penieze, zač by to prodali, nemají na jiné obraceny býti než na dobré k témuž záduší; a to aby zřetedlně pokázáno bylo, kam a nač jsú ty penieze obráceny. A ktož by list tento jměl s dobrú volí svrchupsaného mistra špitálského anebo jeho budúcích, tomu, chceme, aby všecko právo příleželo v tom listu položené jako jim samým.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Dán na Budíně ve čtvrtek před Hromnicemi, leta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského devátého a Českého dvacátého vosmého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Patronátní právo příslušelo králi Českému jako vlastníku hradu Píseckého. (Srov. Sedláčkovy Hrady VII, 250.)

177.

V Budíně 1499, 13. února. — Král dává Petrovi, hraběti od sv. Jiří a Pezinku, nápad na dvůr Žilinský. (Fol. 90'.)

(Petrovi hrabí od sv. Jiřie a z Pezingku.) Item dáno jest právo a nápad královský mnohomocnému Petrovi, hrabí od sv. Jiřie a z Pezingku, vajvodovi Sedmihradskému, na dvoru Žilinském se vším a všelijakým jeho příslušenstvím po smrti urozené někdy Kunky z Cimburku a z Jičína. A při tom listu jest dobrá vuole. Datum Bude, feria quarta in capite ieiunii anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Commissio propria maiestatis regie.

178.

V Budíně 1499, 15. února. — Král Herrichovi z Lichtenburka zápisný hrad Vranov pouští k dědictví. (Fol. 90'.)

(Herrichovi z Lichtenburgka a z Bietova dává se hrad Vranov.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem: Jakož urozený Herrych z Lichtnburgka a z Bietova, věrný náš milý, má a drží hrad Vranov s jeho příslušnostmi v některých zápisiech předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i prosil jest nás týž Herrych, abychom jemu, erbóm a budúcím jeho ten hrad Vranov k dědictví dáti ráčili. My pak zpraveni jsúce, že ten hrad Vranov s svými příslušnostmi jest dobře vysokými zápisy u veliké summě zapsán a zavázán, ješto by těžce mohl z těch zápisuov vyplacen býti, a také hlediece k věrným a ustavičným službám téhož Herrycha a synuov jeho, kteréž nám činili, činí a činiti nepřestávají, a potom tiem lépe aby mohli a měli nám slúžiti, čím nás milostivějšieho k sobě poznají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský témuž Herrychovi, erbóm a budúcím jeho dali jsme a tiemto listem dáváme již psaný hrad Vranov s městečky, vesnicemi, lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, rybníky, mlýny, řekami, robotami, kostelními podacími, kury, vajci, lovy a konečně se všemi příslušnostmi a všelikými poplatky a puožitky, což k témuž hradu Vranovu příslušie, nic ovšem nevymieňujíce ani pozuostavujíce, a to dědičně a věčně, tak aby týž Herrych, erbové i budúcí jeho ten hrad Vranov se všemi jeho příslušnostmi i také s celým a plným

panstvím jměli, drželi a jeho požívali dědicky tiem vším právem, jako jiní páni a rytieřstvo v margkrabství Moravském svých hraduov dědičných a svobodných požívají s jich příslušnostmi, a jej aby dáti, prodati, zastaviti neb směniti a s ním aby učiniti mohli, což by se jim zdálo a líbilo, jakožto s svým vlastním dědicstvím. A to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i všech jiných lidí všeliké překážky nynie i po věčné časy budúcí. Přikazujíce hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského nynějším i budúcím, když by požádáni byli od téhož Herrycha, erbuov neb budúcích jeho, aby tento list ve dsky zemské Brněnské vložili, tak aby učinili bez všeliké odpornosti. A ktož by tento list jměl s již psaného Herrycha, erbuov neb budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek po sv. Valentinu anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Commissio propria maiestatis regie.

179.

V Budíně 1499, 1. března. — Král praesentuje Jana Kribela na kanovnictví kollegiatního kostela sv. Kříže ve Vratislavi. (Fol. 99'.)

(Joanni Cribel.) Item date sunt littere presentacionis Joanni Cribel ad canonicatum ecclesie collegiate s. Crucis Vratislavie nunc per mortem honorabilis quondam Martini Marsch, ultimi veri legittimi et immediati eiusdem canonicatus possessoris, de iure et de facto vacantem ɔc, ut in forma communi. Datum Bude, feria VI[a] ante dominicam Oculi anno Christi 1499. Commissio propria domini regis.*)

*) Původní maiestas regia manu propria subscripsit škrtnuto červeně.

180.

V Budíně 1499, 1. března. — Král praesentuje Jana Zaurmona na čekanství kanonikátu téhož kostela. (Fol. 99'.)

(Joanni Zaurmon.) Item date sunt littere presentacionis expectative in papiro pro canonicatu ecclesie collegiate s. Crucis Vratislavie Joanni dicto Zaurmon ɔc, ut in forma communi. Date Bude feria sexta ante dominicam Oculi Christi 1499.

Regia maiestas manu propria subscripsit.

181.

V Budíně 1499, 1. února. — Král dává Janovi opatovi kláštera Zbraslavského svobodu horní. (Fol. 100.)

(Janovi opatu Braslavskému.) Dán jest frystunk opathu kláštera Braslavského, aby on na gruntiech téhož kláštera zlata, stříebra i všelikého kovu dobývati a na

nich pavovati mohl beze všie překážky. A nadto tato milost témuž opathovi se činie, aby urbury ani žádných jiných poplatkuov, kteříž do komory králc JMti příslušejí, i s kverky svými nedával ani platil až do desieti let od dánie listu tohoto pořád zběhlých. Než po vyjití těch desieti leth pořád zběhlých má on Jan opat s kverky a nákladníky svými ty všecky poplatky, kteréž do komory přislušie, dávati a platiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A také což kolivěk buď zlata, stříebra aneb jiných kovuov dobudú, toho jinám odbývati nemají, než toliko do mince a k ruce krále JMti. Dán na Budíně v pátek před Hromnicemi anno Christi 1499.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

182.

V Budíně 1499, 9. března. — Král dává Matějovi Tuchořskému pokutu. (Fol. 100.)

(Matějovi Tuchořskému.) Item dána jest vina a pokuta statečnému Matějovi Tuchořskému, komorníku krále JMti, na všech podaných královstvie Českého, na kteréž by se uptali,*) že jsú oni té pomoci pivovárné, kterúž jsú před těmito lety nedávno minulými dávali, zúplna a vcele tak, jakž dáti jměli, nedali, než u sebe některý diel zachovali ꝛc. Všakž proto dánie to býti má bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Datum Bude sabbato ante Letare anno Christi 1499.

Regia maiestas manu propria subscripsit.

*) Slova „všech — uptali“ dodána nad řádkou na místo původních: „měšťanech Vodňanských proto,“ která jsou škrtnuta.

Matěj z Tuchoře, jinak z Řešetářova, byl v letech 1485—1500 komorníkem královským.

183.

V Budíně 1499, 8. března. Král propůjčuje Janovi ze Šelnberka právo presentační na kanovnictví kostela P. Marie v Hlohově Větším. (Fol. 100'.)

(Johanni de Sselnbergk.) Item data est plena potestas et facultas presentandi unam idoneam et bene meritam personam magnifico Joanni de Sselnbergk, supremo cancellario regni Boemie, in ecclesia collegiata B. Marie Virg. Glogovie maioris, Wratislaviensis diocesis, ad prebendam, canonicatum vel dignitatem post harum emanacionem inprimis vacaturam ꝛc, ut in forma communi. Date Bude feria sexta ante Letare anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII.° Maiestas regia manu propria subscripsit.

184.

V Budíně 1499, 22. března. — Král vysazuje městečko Libštejn. (Fol. 100'.)

(Vysazuje se pod hradem Libštejnem městečko téhož jména.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Albrecht z Kolovrat

na Libštejně, hofmistr dvoru našeho, věrný náš milý, oznamuje nám, že by úmysl měl pod hradem svým Libštejnem městečko téhož jména znovu vysaditi a vystavěti, proše nás, abychme jemu k tomu povolenie naše dáti a toho potvrditi a při tom některú další milost obyvatelóm jeho budúcím učiniti ráčili. K jehožto žádosti nakloněni jsúce pro mnohé pilné a ustavičné služby, kteréž nám jest týž Albrecht činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, chtiece tomu, aby jmenovaný Albrecht mohl a moc jměl městečko sobě pod zámkem svým Libštejnem znovu vysaditi a ustaviti, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude. Kteréž když vysadí a lidé se v něm vosadie, tyto obyvatelóm jeho budúcím dolepsané milosti učinili jsme a tiemto listem činieme a dáváme: Najprvé, aby jměli trh téhodní každú středu a jarmark roční s vosmi dny pořád zběhlými na den na nebesa vzetie P. Marie. A nadto jim dáváme pečeť, na kteréž budú moci miesto erbu jmieti jednu věži s stieny bez krovu s jedniem voknem a s branú, a z vokna štít vystrčený, na kterémžto bude erb přirozený pána jejich. A voskem mají a moci budú listy a své jiné potřeby zeleným pečetiti. V kterémžto městečku budú se také moci vosazovati řezníci, sladovníci, súkenníci, kováři, ševci a jiní všelijací řemesiníci, a řemesla svá mají a moci budú dělati a obchody vésti tak a tiem obyčejem, jakož to činie i jiní obyvatelé městeček královstvie Českého, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc podkomořiemu i jiným všem úředníkóm a podaným královstvie našeho Českého, nynějším i budúcím, abyšte nadepsané obyvatele městečka Libštejna v těch ve všech milostech jim od nás daných a svrchupsaných jměli, drželi a zachovali po všecky časy budúcie bez zmatku a všelijaké odpornosti pod uvarováním hněvu našeho a ztracenie milosti našie. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek před květnú nedělí anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII.°

Ex commissione propria maiestatis regie.

185.

V Budíně 1499, 22. března. — **Král dává Albrechtovi z Kolovrat pokuty.** (Fol. 101'.)

(Albrechtovi z Kolovrat.) Item dána jest vina a pokuta urozenému Albrechtovi z Kolovrat, hofmistru krále JMti dvoru, na tom na každým, kterýžby z obyvatelóv královstvie Českého nalezen a postížen byl, ješto by zámek aneb zbožie kterému cizozemci prodal aneb pod jiným zpuosobem odbyl. Všakž toto přitom zvláště vymieněno jest: Jest-li že by se toho kto dopustil a na něho to vskutku uvedeno bylo, že se týž Albrecht vo takovú vinu a pokutu s králem JMtí sděliti má a povinen bude. Dán na Budíně, v pátek před květnú nedělí anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Dne 18. února 1486 stal se nález sněmovní: „aby žádný z knížat, pánuov, vladyk kteréhožkoli stavu — svých hraduov, tvrzí, měst i všelikterakých zboží — cizincóm — neprodávali, nezastavovali a nezapisovali — bez povolení JMti krále — i — rady zemské.“ Sankce zákona byla: „Pakli by kto přes tento nález — zboží zastavil, prodal, dal —, ten aby ztratil svú čest a jmín byl jakožto psanec a z země vypovědín. (Arch. Č. V, 427—428.)

186.

V Budíně 1499, 22. března. — Král dává Janovi Šlechtovi ze Všehrd pokutu. (Fol. 101'.)

(Janovi Šlechtovi ze Všehrd.)*) Item dána jest vina a pokuta slovutnému Janovi Šlechtovi ze Všehrd, prothonotáři kanceláře krále JMti, na židech z Prahy, Abrahamovi Černým a na Josefovi Ryšavým, pro falše, kterýchž jsú se dopustili. Dán na Budíně, v pátek před květnú nedělí anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Commissio propria domini regis.

*) Celý zápis škrtnut.

187.

V Budíně 1499, 27. března — Král vydává Janovi Chr. z Hostouně list obranný. (Fol. 102.)

(Janovi Krysostomovi z Hostúně.) Item dán jest list na papíře slovutnému Janovi Krisostomovi z Hostúně na takový zpuosob, aby týž Krisostom byl toho puohonu prázen, kterýmž jest pohnán byl ku právu zemskému od slovutného Havla Zachrastského pro listy odpornie, kteříž jsú svědčili někdy Janovi Zachrastskému od statečného Jiříka z Hustieřan na Malešově, v nichžto týž Jiřík učinil se jest byl podpuorčí témuž Zachrastskému za Bavora bratra svého; pak že jsú ti listové, prve nežli se jest rozsudek a konec mezi stranami stal, potraceni. I hledě on Zachrastský vo ty listy [k] Krisostomovi, proto že jest on Krisostom ty časy sekretářem u krále JMti byl, a poněvadž ti listové příčinú jeho ztraceni nejsú, nemá týž Krisostom žádného soudu ani jaké škody skrze to jmieti, než aby Jiřík Malešovský jmenovanému Zachrastskému z toho odpoviedal a práv byl tak a tiem obyčejem, jakož vo to prve spolu před soudem činiti jměli a v soudu stáli, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Datum Bude feria IIII[a] post dominicam Palmarum anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Jan Chrysostom z Hostouně byl v letech 1483—1490 sekretářem královským. Před soudem zemským pohnal r. 1498 Jana Hlaváče (Pozůstatky desk zem. I, 235.).

188.

V Budíně 1499, 5. dubna. — Král dává prernací(?) Janovi Horštorfarovi z Malešic. (Fol. 102.)

Item dána jest prernací tu na Horách Kutnách, kteráž králi JMti přislušie, slovutnému Janovi Horštorfarovi z Malešic na ten čas, když k tomu přijde, aby jí požiti mohl na miestě královském oc. Datum Bude feria VI[a] post Ambrosii, anno Christi 1499.

Commissio propria domini regis.

189.

V Budíně 1499, 5. dubna. — Král schvaluje účty mincmistra Kutnohorského Jana Horštorfara z Malešic. (Fol. 102'.)

(Janovi Horštorfarovi z Malešic.) Item dána jest kvitancí na pargameně slovutnému Janovi Horštarfarovi z Malešic, mincmajstru na Horách Kutnách: Jakož jest vybieral podle úřadu svého střiebra, zlato i penieze z užitkuov a duchoduov Hor Kuthen a hor Jilovských, a také zase z těch ze všech sum peněz zlata i střiebra, kteréž k ruce krále JMti přijímal tu, vydával jest, z těch ze všech přijmuov a vydání, kteréž jest kolivěk k ruce krále JMti přijímal a zase z rozkázanie JMti vydával od prvupočátku úřadu svého až do dnešnieho dne, z toho ze všeho téhož Jana Horštorfara JMt král kvituje, propúštie a prázna činí, dědice i budúcie jeho ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně, v pátek po sv. Ambroži anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

190.

V Budíně 1499, 5. dubna. — Král schvaluje účty Zachaře z Božetína, Řehoře z Dorotic a Martina z Nedvojovic, úředníků mince. (Fol. 102'.)

(Zachařovi. Řehořovi a Martinovi.) Item dána jest kvitancí na pargameně slovutným Zachařovi, Řehořovi a Martinovi, úředníkóm v minci na Horách Kutnách, kteřížto že jsú řádný a slušný počet od dvú let učinili slovutnému Janovi Horštorfarovi z Malešic, mincmajstru na týchž Horách, ze všech duochoduov, z přijmuov a vydání v těch dvú letech, totižto v tisíciem čtyřistým devadesátém sedmém a tisíciem CCCCXCVIII., první rok od neděle In excelso až do roka do neděle Dum medium zavieraje, a druhý rok od neděle In excelso opět až do druhého roku pořád zběhlých ɔc, ut in forma communi. Datum Bude feria VI[a] post Ambrosii anno Christi 1499.

Commissio propria domini regis.

Srov. výše č. 21. — Neděle „In excelso throno" jest první po třech králích, a „dum medium silentium" jest první neděle po vánocích.

191.

V Budíně 1499, 5. dubna. — Král povoluje Henrichovi z Švamberka stavěti most pod Zvíkovem. (Fol. 103.)

Vydáno dle originálu z archivu Vorlického v tomto Archivu sv. XV. str. 325 č. 40. Tamtéž (str. 326 č. 41) viz i smlouvu o tento most mezi Henrichem ze Švamberka a Václavem Zmrzlíkem ze dne 2. říj. 1502.

192.

V Budíně 1499, 4. dubna. — Král dává Purkartovi ze Sulevic svobodu horní. (Fol. 103.)

(Purgkartovi z Sulevic.) Item dán jest frystunk slovutnému Purgkartovi i všem bratřím jeho z Sulevic na horách a gruntiech k zámku Oseku příslušejících za patnácte

let. A po vyjití těch let pořád zběhlých urbury i všecky poplatky, kteréž do komory krále JMti přislušejí, dávati a platiti mají bez zmatku a všelijaké odpornosti. A což kolivěk buď zlata aneb střiebra na týchž horách dobudú, toho jinam odbývati nemají než k ruce krále JMti. Pakli by král JMt aneb úředníci JMti od nich toho kupovati nechtěli, tehdy mají a moci budú střiebra ta prodávati a jich odbývati, kdež se jim zdáti a líbiti bude, beze všie překážky. Datum Bude feria V^a^ die s. Ambrosii anno Christi 1499. Ex commissione propria maiestatis regie.

193.

V Budíně 1499, 5. dubna. — **Král dává Vilémovi z Čakovic pokutu.** (Fol. 103'.)

Item dána jest vina, kteráž jest na krále JMt spravedlivě připadla, Vilémovi z Čakovic na Malonickým, kterýž jest v nešlechetnosti zlodějské nalezen a postižen. Všakž proto dánie to má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Datum Bude feria VI^a^ post Ambrosii anno Christi 1499. Commissio propria domini regis.

194.

V Budíně 1499, 11. dubna. — **Král povoluje měšťanům Kadaňským zřízení jezu a vybírání cla na Ohři.** (Fol. 103'.)

Uveřejní prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

195.

V Budíně 1499, 12. dubna. — **Král dává kaplanu Janovi čekanství na kanonikát.** (Fol. 105.)

Item date sunt littere presentacionis expectative Joanni, capellano capelle curie maiestatis regie in Montibus Cuthnis, ad officium canonicatus in ecclesia cathedrali s. Petri in Wyssegradu vel in capella Omnium Sanctorum in arce Pragensi post harum emanationem quam primum vacaturi ꝛc, ut in forma communi.*) Datum Bude feria VI^a^ ante Tiburcii anno Christi 1499. Commissio propria maiestatis regie.

*) Následující „anno Christi 1499“ škrtnuto

196.

V Budíně 1499, 4. května. — **Král zapisuje Bohuslavovi z Lobkovic město Kadaň.** (Fol. 105.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

197.

V Budíně 1499, 3. května. — **Král dává témuž Bohuslavovi z Lobkovic výplatu Týna nad Vltavou.** (Fol. 106'.)

(Bohuslavovi z Lobkovic.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že hlediece užitku a dobrého arcibiskupstvie a kostela Pražského, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme výplatu na městě

Tajně se vším jeho příslušenstvím k arcibiskupství Pražskému přislušejiciem ur. Bohuslavovi z Lobkovic a z Hasištejna, věrnému našemu milému, a tiemto listem dáváme tak a na ten zpuosob, aby von sobě to město se vším jeho a všelijakým příslušenstvím vyplatiti mohl a moc jměl, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, dada držitelóm nynějším summu tu, kterúž na tom zapsánu mají podle zněnie zápisuov jejich. Kterúžto přijmúc od něho vcele a úplně, mají jemu a povinni budú téhož města s jeho příslušenstvím hned postúpiti a zápisy, kteréž na to mají, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteréžto město Týn s jeho příslušenstvím když jmenovaný Bohuslav od držiteluov nynějších vyplatí, má je a moci bude jmieti, držeti a jeho požívati, nejsa vodtud bez své vuole od nás ani od žádného jiného splacován až do své živnosti, krom od arcibiskupa Pražského řádně voleného a stvrzeného. Ten to má a moci bude vyplatiti, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, dada jemu rok napřed věděti. A po vyjití roku toho pořád zběhlého má jemu položiti summu tu, kterúž jest von za výplatu toho města s jeho příslušenstvím dal. Kterúžto přijma od něho Bohuslav svrchupsaný vcele a úplně, má jemu města toho i se vším jeho příslušenstvím v moc jeho postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměl, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Jestli že by pak téhož města a zbožie Tejnského arcibiskup Pražský nevyplatil, tehdy je má a moci bude týž Bohuslav až do své živnosti jmieti, držeti a jeho požívati tak a tiem obyčejem, jakož se svrchu píše, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Než po jeho smrti svrchupsané město Tejn se vším svým příslušenstvím má hned na arcibiskupa Pražského aneb na kapitulu téhož kostela beze všeho úplatku přijíti, kteréžto kapitula držeti, zpravovati a jeho požívati má k opravě a dobrému toho kostela až do budúcieho arcibiskupa. A nad to jsme ještě témuž Bohuslavovi tuto milost učinili: Jest-li že by jeho Buoh smrti neuchoval před šesti lety od uvázánie v to město pořád zběhlými, že je mají na jeho miestě do těch šesti let pořád zběhlých jmieti, držeti a jeho požívati sirotci urozeného někdy Mikuláše z Lobkovic a z Hasišteina, bratra jeho. Než po těch šesti letech pořád zběhlých přiď to zase bez úplatku na arcibiskupa aneb na kapitulu kostela Pražského tak a tiem obyčejem, jakož se svrchu píše. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně, v pátek den Nalezenie sv. Kříže anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Ex commissione propria maiestatis regie.

Týn n. Vlt. patřil ode dávna k panství biskupů Pražských a byl poprvé zastaven Konrátem z Vechty. Zikmund odevzdal Týn Oldřichovi z Rožmberka r. 1432 v ochranu. Král Jiří zapsal jej pak 14. dubna 1461 Janovi ml. ze Soutic a Zbyňkovi ze Soběšína. K tomu učinil onomu král Vladislav následující listinou ze září r. 1478 tu milost, že se svými potomky s hradu Týna n. Vlt. splacován býti nemá, leč od krále neb osoby, již by náleželo. Listina o tom chovaná v archivu c. k. místodržitelství v Praze v orig. č. 310 zní:

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie, oznamujem tiemto listem všem, že jsúce dlužni dluhu pravého a spra-

vedlivého čtrnácte seth třidceti a osm zl., vše uherských dobrých, statečnému Janu z Sútic věrnému našemu milému, kterýžto dluh byl najjasnějšieho krále Jiřieho, předka našeho šťastné paměti, ježto jemu hotových peněz dobrých puojčeno jest, a také statečný Bohuše z Drahobudic, věrný náš milý, na též summě pójčil jest témuž králi Jiřiemu dvě stě třidceti a osmi zl. uh. dobrých, a o tu věc některé porovnánie týž Bohuše s týmž Janem učinil jest tak, že jemu týž Jan těch dvě stě třidcet osm zl. uh. má zaplatiti; a ten my podstúpili jsme a na sě přejali. I chtiece jižpsaného Jana tiem dluhem ujistiti, aby toho škody neměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Janovi a dědicóm jeho těch čtrnádcte seth třidceti a osm zl. vše uherských dobrých na hradě a na městě Týně arcibiskupském nad řekú Vltavú i také na vesnicech, lesiech, rybníciech, řekách, potociech, robotách, kuřiech, vajcích i na jiných všech a všelikých poplatciech a puožitciech k témuž hradu a městu příslušejících, kterýchžto týž Jan v držení jest v některých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, připsali jsme a tiemto listem připisujem a k prvním summám přirazujem, tak, aby on i dědicové jeho ten hrad a město s vesnicemi i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky měli, drželi a toho požívali bez našie, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky tak dlúho, dokudž my neb budúcí naši, králové Čeští, nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, těchto čtrnácte seth třidcěti a osm zl., vše uherských, na zlatě i na váze dobrých, s prvními summami, kteréž na tom zapsány mají, nedali bychom vcele a úplně nezaplatili. A když bychom jim těch čtrnácte seth tridceti a osm zl. uh. na zlatě i na váze dobrých s prvními summami, kteréž na tom zapsány mají, dali a zaplatili, mají nám neb těm, od kohož ty summy přijmú, jižpsaného hradu a města s vesnicemi i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky postúpiti a zápisy, kteréž na to zbožie mají, navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A ktož by tento list měl s jižpsaného Jana neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby mu příslušelo plné právo všěch věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán .... svatého Jeronima léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého sedmdesátého osmého, královstvie našěho léta osmého.

Ad relacionem domini Czenkonis de [Clingsstein domini regis] procuratoris.

Však přes to dal týž král výplatu na hrad a město Týn n. Vlt. nejprvé Janovi z Roupova (1480), pak Půtovi z Ryžmberka (1482) a konečně i v uvedené listině Bohuslavovi Hasišteinskému z Lobkovic. Ostatně viz Sedláčkovy Hrady sv. VII. str. 267.

198.

V Budíně 1499, 5. dubna. — Král dovoluje Janovi Muchkovi ze Svojkova, aby mohl dědičný plat ku kostelu v Blšanech zapsati deskami zemskými. (Fol. 107'.)

(Janovi Muchkovi z Svojkova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem Jana Muchka z Svojkova, abychme jemu k tomu povolenie naše dáti ráčili; kdež jest, byv dlužen sto kop gr. č. k kostelu sv. Michala v Blašanech, dal a zapsal miesto toho dluhu listem na pargamenie s svědky hodnověrnými k nadepsanému kostelu platu svého dědičného dvě kopě a šest gr. vše českých, kterýž jest měl ve vsi Sabenicích na lidech, jmenovitě těchto: na Vítkovi puol šestnácta gr. a puol třetieho penieze; na Kubšovi deset gr. a dva penieze; na Pavlovi kopu gr. a čtyřmezcietma gr.; na Rackovi puol šestnácta gr. a puol třetieho penieze, vše na český groš počítajíc; nic sobě tu ani svým dědicóm a budúcím nepozuostavuje, prosiec, aby jemu to ve dsky zemské vjíti a vepsáno býti mohlo. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce a na to hlediece, kterak jest mnoho zboží duchovních sešlo a k dědictví dáno jest, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby svrchupsaný plat

k kostelu sv. Michala v Blašanech skrze Jana Muchka ve vsi Sabenicích na lidech napřed dotčených věčně zuostal se vším plným právem a panstvím, a to bez našie, budúcích našich, královuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, když koli od téhož Jana Muchka požádáni budete, ten plat i s lidmi i tento list také ve dsky zemské, práva řád zachovávajíc, vložiti a vepsati kázali a toho jinač nečinili, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, v neděli den (?) sv. Floriána anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

199.

V Budíně 1499, 3. května. — Král dává Ambrožovi Mulferovi z Minic pokutu. (Fol. 108.)

Item dáno jest všecko právo a nápad královský slov. Ambrožovi Mulferovi z Minic, písaři kanceláře krále JMti, na Mariánkovi, měšťenínu a obyvateli Nového Města Pražského, pro vraždu a velmi neslušný mord, kteréhož se jest v témž městě Pražském dopustil ꝛc. Dán na Budíně, v pátek před sv. Floriánem anno Christi 1499.

Commissio propria domini regis.

200.

V Budíně 1499, 24. května. — Král povoluje mlynáři opata Zbraslavského, aby kupoval hadry, a papír z nich dělal. (Fol. 108.)

Item dáno jest povolenie královské mlynáři velebného Jana opatha kláštera Zbraslavského, aby týž mlynář šatuov starých, kteréž k dělání papieru příslušejí, jinam z země voziti a prodávati nedopúštěl, než sám aby je kupoval a papier z nich pro obecný užitek země České dělal. Datum Bude feria VI^a^ post Penthecosten anno Christi 1499.

Commissio propria maiestatis regie.

201.

V Budíně 1499, 23. května. — Král dovoluje Štěpánu, opatovi kláštera Ostrovského, aby na Ostrově znovu vystavěl klášterní budovu. (Fol. 108'.)

Item dáno jest povolenie královské poctivému opathu Štěpánovi kláštera Ostrovského řádu sv. Benedikta, aby sobě tu na Ostrově, kdež jest prvé klášter téhož zákona a tomu zákonu příslušející byl, zase jej znovu vystavěti a udělati mohl a moc jměl, tak aby tu i s bratřími svými bydleti a pánu Bohu slúžiti mohl. Datum Bude feria V^a^ ante Urbani anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Štěpán opatoval v letech 1499—1509. O jeho finančních podnicích viz Památky arch. IV, 1, str. 114.

202.

V Budíně 1499, 23. května. — Král svoluje, aby týž klášter vysaditi mohl zahradu svoji na Újezdě u Prahy pod plat. (Fol. 108'.)

(Kněži opathovi Ostrovskému.*) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli poctivý kněz Štěpán opat i všecken konvent kláštera Ostrovského řadu sv. Benedikta, nábožní naši milí, oznamujíc nám, kterak by chtěli dáti pod plat purgkrechtní zahradu ležící nad Pražským mostem na Újezdě podle huti, kterúž někdy Vencelík držal, opatrnému Erazimovi Wolfovi měštěnínu Starého Města Pražského a Zuzaně manželce jeho a dědicóm jejich, na takový zpuosob, aby jim z té zahrady i budúcím jejich každý rok jmenovitě na den sv. Jana Křtitele aneb konečně dvě neděli po tom pořád zběhlé puol kopy gr. č. platili a vydávali, prosiec nás, abychme k tomu povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili. Jehožto žádost slušnú i také užitek a dobré kláštera toho znajíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem a toho potvrzujem, tak aby nadepsaný Erazim Wolf s ženú a dědici svými tu zahradu svrchupsanú s jejím příslušenstvím jměli, drželi a jie požívali až do svých živností, dávajíce a platiece na každého Jana Křtitele aneb dvě neděli potom pořád zběhlé opatu a konventu kláštera Ostrovského nynějšiemu aneb budúciemu puol kopy gr. č. platu ročnieho beze všeho zadržovánie. Pakli by jim kdy ten plat zadrželi a jeho vydávati nechtěli, tehdy má a moci bude opath a konvent téhož kláštera hned od nich tu zahradu s jejím příslušenstvím vzieti a v ni se uvázati aneb ji jinému pod ten plat dáti, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Než po jich smrti opath a konvent již psaného kláštera budú moci túž zahradu jiným pod týž plat dáti a zapsati, když se jim zdáti a líbiti bude. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek po slavnosti hodu Ducha svatého anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Přeškrtnuto.

S týmž skoro textem vyhotovena byla téhož dne ještě druhá, definitivní listina, jejíž originál uschován jest v archivu kr. hl. m. Prahy (I—32.) král. pečetí opatřený, (vydána u Čelakovského, Privilegia měst Pražských č. 190). Rozdíl obou záleží hlavně v tom, že v druhé obsažena jsou ustanovení o exekuci, a smlouva s Eraz. Wolfem označuje se jako již dokonaná.

203.

V Budíně 1499, 30. května. — Král převádí zápis tvrze Kostelce nad Labem na Jiřího Berku z Dubé. (Fol. 109'.)

(Jiřiemu Berkovi z Dubé.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Jiří Berka z Dubé a na Skalách, věrný náš milý. oznamuje nám, kterak má a drží tvrz a městečko Kostelec nad Labem ležície s jeho

příslušenstvím v jisté summě, kteráž na tom zapsána jest, na kterémžto zboží urozený Vilém Zub z Lantštejna že jest jeden život zapsaný jměl, proše nás, abychme ten život naň převésti a při tom některé další milosti učiniti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest týž Jiří činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, převedli jsme ten život i všecko právo, kteréž jest týž Vilém Zub i jiní držitelé, kteřížto od něho jměli a drželi na témž zboží Kosteleckém, a tiemto listem převodíme a přenášieme, tak aby on Jiří svrchupsaný tvrz a městečko Kostelec se vším a všelijakým jejich příslušenstvím jměl, držel a toho požíval tak a tiem obyčejem a právem, jako on Vilém Zub i s jinými držiteli, kteřížto po něm jměli a drželi, nejsa vodtud bez své vuole od nás ani budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacován až do své živnosti. A dále jsme dědicóm jeho tuto zvláštní milost učinili a tiemto listem činíme, aby oni po smrti téhož Jiřieho, otce svého, to zbožie Kostelecké s jeho příslušenstvím jměli, drželi a jeho požívali, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného člověka splacováni, leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých. Když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem a moci budem, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim napřed podle zápisuov jejich věděti. A potom po času té výpovědi položiec jim summu jejich zápisnú v moc jejich cele a úplně, mají nám hned a povinni budú svrchupsané tvrze a městečka Kostelce se vším jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž na to mají, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Jiřieho a dědicuov jeho dobrú a svobodnú volí, ten má jmieti plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria V^a^ die Corporis Christi anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°.

Commissio propria maiestatis regie.

204.

(V Budíně) 1499, 30. května. — Král dává Václavovi Bezdr. z Kolovrat pokuty. (Fol. 110.)

(Václavovi Bezdružickému). Item dány jsú viny a pokuty královské na křesťanech i židech, kteříž by v pravdě nalezeni a postíženi byli, že viece od věřiteluov svých jakýmž kolivěk obyčejem berú, nežli podle práva a zemského zuostanie bráti mají, až do plného roku od dánie listu tohoto. A to urozenému Václavovi Bezdružickému z Kolovrat. Datum feria V^a^ die Corporis Christi anno Christi 1499.

Commissio propria domini regis.

R. 1485 usnesl se sněm: Váživše pilně — že mnozí lidé peněz puojčují s přílišným a nekřesťanským obtížením, úroky lichevně nad obyčej sobě dotahujíc — aby toho více — nebylo. Pakli by kto přes to učinil jakýmžkoli vymyšleným obyčejem — ten má — jmien a držán býti jakož jiný psanec a zločinec. (Emler, Pozůstatky desk zemských II. str. 404—5.)

205.

V Budíně 1499, 18. června. — Král dává Zikmundovi z Chmelic nápad. (Fol. 110'.)

Item dáno jest právo královské a nápad slovutnému Zigmundovi z Chmelic, purgkrabí hradu Pražského, na domu po smrti někdy probošta Valnieho, kterýžto duom jest na Hradčanech, i na všem statku jeho movitém i nemovitém. Všakž proto dánie to má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti Dán na Budíně v úterý po sv. Vítě anno Christi 1499. Commissio propria domini regis.

K tomu srovnej zápis v Hradčanské knize rukp. arch. města Prahy č. 2253 fol. 67: Nos Zigmundus de Chmelic, purgravius castri Pragensis, Petrus lapicida, magister civium, Wenceslaus Baayl, Johannes Miska, Andreas Topolowsky, Paulus carnifex, Nicolaus vinitor consules jurati hujus civitatis Hradczan recognoscimus universis presentia inspecturis, quod urozený vladyka Zigmundus z Chmelic výšejmenovaný toho času purkrabie hradu Pražského seznal jest i vedle toho od *kněze Matěje* mocný list maje na jeho polovici domu, aby prodána též byla, kterýž leží vedle brány jdúce k Brusce a Fencle ševce strany druhé, panu purgmistru a konšeluom i vší obci města Hradčan za XL kop m. minus duabus sexag. ke jmění. — Actum dominico ante translationem s. Wenceslai anno M501. — Anno eodem urozený pán Zigmundus Chmelic seznal sě jest i jménem svých budúcích, že jest vzal i vyzdvihl XVIII kop m. závdavku svého dielu, a dvě kopy m., kteréž jest dal své vlastnie za *Baltazara probošta z Valšovic*.

A dále fol. 67': Léta božieho ɔc pětistého v středu první v postě neb v den přenesenie sv. Václava stala se smlúva přátelská a dobrovolná mezi panem Zigmundem z Chmelic purkrabí hradu Pražského s jedné, a *s knězem Matějem* z Knihnic a z Šebetova strany druhé o ten domek na Hradčanech neboštíka *probošta Valnieho* i o jiný statek jeho, na kterýž se táhl předepsaný pan purkrabie výprosú královskú a kněz Matěj nápadem, taková: že o ten domek na Hradčanech mají sě rovně rozděliti neb o peniezе, jestli že by jej prodali.

206.

V Budíně 1499, 18. června. — Král dává Sankturinovi z Ňudvojovic dluh někdy Zachaře z Božetína. (Fol. 110'.)

Dán jest dluh královský slovutnému Sankturynovi z Nedvojovic, úředníku v minci, po slovutném někdy Zachařovi z Božetína, kterýžto byvši v úřadu, dlužen zuostal do mince sto a sedm kop gr. č., a to po smrti ženy téhož Zachaře na domu i na jiném statku, kterýž by po její smrti zuostal. Dán na Budíně v úterý po sv. Vítě anno Christi 1499. Commissio propria domini regis.

207.

V Budíně 1499, 20. června. — Král dovoluje Jakubovi lékárníku prodávati zboží po Praze. (Fol. 110'.)

Item dán jest list na pargameně Jakubovi, apotékaři páně hofmistrovu, aby týž Jakub confecty a jiné věci apotékářské na Starém, na Novém i v Menšiem Městech Pražských dělati a prodávati mohl bez překážky všelijaké. Všakž proto dánie to býti má bez škody a ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria V^a^ ante Johannis Baptiste anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

208.

V Budíně 1499, 21. června. — Král potvrzuje bratřím z Waitmile držení vsi Vlkoče. (Fol. 111.)

(Pánóm z Wajtmille). My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli urození Ladslav, Jan, Michal, Krištof a Šebestian bratřie a strýci z Wajtmille, věrní naši milí, oznamujíc nám, kterak jsú koupili ves Vlkoče s jejím příslušenstvím od poctivého Jana opata a konventu Velehradského kláštera za jistú summu, kterúž jsú již dali a zaplatili, prosiec nás, abychme jim k tomu trhu povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby vo to žádných nesnází a zmatkuov nejměli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme a potvrzujeme, tak aby svrchupsaná ves Vlkoče se vším svým a všelijakým příslušenstvím při jmenovaných bratřích a strýcích z Wajtmille dědičně zuostala nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Porúčejíc urozeným hajtmanu, najvyššímu komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, nynějším aneb budúcím, věrným milým, když koli od nadepsaných bratří a strýcuov z Wajtmille aneb jménem jich od jednoho požádáni budete, abyšte jim svrchupsanú ves s jejím příslušenstvím ve dsky zemské, řád práva zachovajíc, vložiti a vepsati rozkázali, jináč toho nečiniec, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu ɔc. Datum Bude feria VI[a] ante Johannis Baptiste anno Christi 1499.

Commissio propria maiestatis regie.

209.

V Budíně 1499, 6. července. — Král povoluje městečku Broumovu trhy. (Fol. 111'.)

(Městečku Brúmovu). Item dán jest trh téhodní každú středu a jarmark roční na den sv. Václava s vosmi dni pořád zběhlými městečku Brúmovu a obyvatelóm jeho nynějším i budúcím ɔc, ut in forma communi. Všakž také ten jarmark a trh má býti bez škody a ujmy každému na jeho spravedlnosti. Datum Bude sabbato post festum s. Procopii anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

210.

V Budíně 1499, 10. července. — Král dává Zbyňkovi z Kralic list mocný. (Fol. 111'.)

(Zbyňkovi Kralickému z Kralic). Dán jest list mocný slovutnému Zbyňkovi z Kralic, na kterýž by vo statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně v středu před sv. P. Margkretú anno Christi 1499. Ex commissione propria maiestatis regie.

211.

V Budíně 1499, 3. srpna. — Král osvobozuje měšťany Domažlické od berní. (Fol. 112.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

212.

V Budíně 1499, 3. srpna. — Král osvobozuje měšťany téhož města od mýt a cel. (Fol. 112.)

Vydá prof. dr. J. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

213.

V Budíně 1499, 3. srpna. — Král dává Vojnarovi z Opole gleit. (Fol. 112'.)

Item dán jest glejt celý a bezpečný Michalovi Vojnarovi z Opole přede vší mocí duchovní i světskú, tak aby naň svévolně a mocí žádný nesahal, až po plného puol leta po dánie listu tohoto pořád zběhlého. Než ktož jeho viniti chtieti bude, ten jeho viniti má před hajtmanem a právem kniežetstvie Slezského. Dán na Budíně v sobotu den Nalezenie sv. Štěpána anno Christi 1499.

Commissio propria maiestatis regie.

214.

V Budíně 1499, 6. srpna. — Král dává Janovi z Heraltic list mocný. (Fol. 112'.)

(Janovi z Heraltic.) Dán jest list mocný slovutnému Janovi z Heraltic, na kterýž by statek svuoj podle zdánie a vuole své zřéditi mohl ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně v úterý den sv. Sixta anno Christi 1499.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

215.

V Budíně 1499, 15. února. — Král dává Zikmundovi Štošovi z Kúnic pokutu. (Fol. 112'.)

Item dána jest vina a pokuta na židech řečených Hořovských, Munkovi a Pinkasovi, pro falše, kteréž jsú se dopustili, a to urozenému Zigmundovi Štošovi z Kúnic. Dán na Budíně v pátek po sv. Valentinu anno Christi 1499.

Commissio propria maiestatis regie.

216.

V Budíně 1499, 19. srpna. — Král dává židu Královi gleit. (Fol. 113.)

Item dán jest gleyt před právem i před mocí židu řečenému Král k potřebě nějaké urozeného Zigmunda Štoše, kterýžto má se s některými židy súditi. Ale před

těmi židy, s kterýmiž se týž Zigmund súditi má, svrchupsaný Král žádného gleytu před mocí ani před právem jmieti nemá ꝛc. Dán na Budíně v pondělí po slavnosti na nebesa vzetie P. Marie anno Christi 1499.

Ex commissione propria maiestatis regie.

217.

V Budíně 1499, 18. srpna. — Král potvrzuje milosti, které udělil Albrecht z Kolovrat svým poddaným. (Fol. 113.)

(Albrechtovi z Kolovrat.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest některé znamenité milosti udělal a dal lidem vsí svých zápisných, kteréž má a drží v jistých zápisiech od předkuov našich zapsané a námi potvrzené, a jsú vsi jmenovitě tyto, kterým jest ty milosti učinil: Ves Kaceřov, Planá, Chotění, Ninice, Habrová, Břieza, Březie, Rájov, Třemošnice, Býkov, Dobřieč, Korytany, Hradištko, Kočiny, Babina, Vejrov, Třebochov, Šebíkov, Dúbravice, Kladruby k klášteru Plaskému a proboštství Zderazskému, Rokycanskému a Mělnickému příslušející, s mlýny k týmž vsem příslušejícími. A milosti, kteréž jest týmž vsem udělal, jsú tyto: Najprvé, že žádné odúmrti vsí svrchupsaných a obyvateluov jejich nemají na téhož Albrechta ani dědice a budúcie jeho nikda připadati, než že to má na najbližšie přátely podle příbuznosti spadati a přicházeti. A druhé, ktožby kolivěk z obyvateluov vsí svrchupsaných chtěl se vodtud pod jiného pána vyhostiti, že to muož a moci bude učiniti, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, vosadě prve témuž Albrechtovi neb dědicóm a budúcím jeho grunt ten, na kterémž jest seděl, člověkem dobrým, hodným a nezávadným, který by list výhostní jměl od pána svého, pod kterýmž prve byl a seděl. Proše nás při tom týž Albrecht, abychom jemu k takovým milostem těm lidem daným a učiněným povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili. Kdežto my znajíce žádost jeho slušnú a také pro služby, kteréž jest nám mnohé a věrné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem a těch milostí ve všech jejich zněnie a položení potvrzujem, chtiece tomu konečně, aby jmenované vsi s obyvateli svými nynějšími i budúcími při těch milostech od téhož Albrechta jim daných a zapsaných od něho, od dědicuov i budúcích jeho ve všem jich znění, položení, punktiech, klausulech a artykulech jmieni, držáni a zachováni byli nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc hajtmanu i jiným všem úředníkóm a podaným našim královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte obyvatele nadepsaných vsí, nynějšie i budúcie, v svrchupsaných milostech jměli, drželi

a zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude, dominico post Assumpcionem B. Marie Virg. anno Christi 1499.

Relator dominus cancellarius.*)

*) Původní „Commissio propria maiestatis regie" škrtnuto. — Srov. poznámku u č. 4.

218.

V Budíně 1499, 19. srpna. — **Král potvrzuje Janovi ze Šelnberka nový převoz přes Labe u Kostomlat. (Fol. 114.)**

(Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že přistúpiv před nás urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, oznámil nám, kterak proti zámku jeho Kostomlatóm na Labi ležíciem za předkuov jeho býval jest prám i jiné lodie, na kterýchž sobě přes Labe, též zase s něho potřeby své vozili a plavili, proše nás, abychme jemu na to pro budúcie zmatky a nesnáze, kteréž mnohokrát mimo naději na lidi přicházejí, list náš dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby té svobody s dědici a budúcími svými beze všie překážky požívati a přes Labe na týž zámek svuoj Kostomlaty i zase s zámku všecky a všelijaké potřeby své na prámu aneb na lodiech voziti a plaviti mohli tolikrát, kolikrát by jim toho potřeba kázala. Jehožto žádost slušnú i spravedlivú znajíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, tak aby nadepsaný Jan s dědici a budúcími svými prám i jiné lodie na Labi proti Kostomlatóm, zámku svém, jmieti a na nich všecky a všelijaké potřeby své na zámek i s zámku voziti a plaviti mohli a moc jměli tolikrát, kolikrát by jim toho potřeba kázala, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pondělí po slavnosti hodu na nebesa vzetie P. Marie anno Christi 1499.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

219.

V Budíně 1499, 22. srpna. — **Král zapisuje berni královskou z města Olomouce bratřím z Tetova a bratřím ze Žerotína. (Fol. 114'.)**

(Sirotkóm Thetaurovým a pánóm Žerotínským na dva tisíce.) My Vladislav ɔc oznamujem tiemto listem všem, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu nám vděk puojčeného, totiž dva tisíce zl. dobrých uh., mince i váhy spravedlivých, slovutným vladykám Janovi, Jiříkovi, Václavovi bratřiem vlastním z Thetova a na Malenovicích, sirotkóm někdy Viléma Thetaura, a urozeným Janovi staršiemu z Žerotína a z Fulneka, Petrovi z Žerotína a na Šumberce, Janovi mladšiemu z Žerotína a z Fulneka, a statečnému Hyncovi z Thetova a na Kalštejně, a k jejich věrným rukám urozeným Viktorynovi, Jiříkovi, Bartholomějovi a Bernhartovi bratřiem vlast-

ním z Žerotína a z Fulneka. Kterúžto summu svrchupsanú chtiece aby jistu a bezpečnu jměli, zastavili jsme jim a zastavujeme sami od sebe i od svých budúcích, králuov Českých a margkrabí Moravských, a tiemto listem zapisujem jakožto král Český a margkrabie Moravský v té summě svrchupsané, totižto ve dvú tisících zl. uh. sto kop gr. č. širokých rázu pražského a čísla moravského, za každú kopu šestdesáte gř. č. širokých počítajíc, na městě našem Olomúci v margkrabství Moravském ležíciem, na lozuncích našich, kteréž na tom městě máme. A to rozdielně má jim vydáno býti, totiž na sv. Jiří ihned nynie příští padesát kop gr., a na sv. Václav ihned potom budúcí též padesát kop gr., a tak se jim má vydávati zúplna ta summa, totiž sto kop gr. na každý rok. A ta zástava v těch dvú tisících zl. svrchupsaných má státi a konečně trvati po datum listu tohoto bez výpovědi do desieti let pořád zběhlých. Pakli bychom my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, po těch desieti letech na městě svém chtěli své platy vyplatiti, tehdy věřiteluom našim máme rok napřed dáti věděti a vypověděti listem naším otevřeným pod pečetí naší. Též také po desieti letech chtěli-li by věřitelé naši svrchupsané své penieze jmieti, mají nám též listem svým pod pečeťmi svými aneb jeden z nich listem otevřeným pod pečetí svú vypověděti a rok napřed dáti věděti, na kterýžto rok vypovědělý také věřitelé naši svrchupsaní mají ten plat dotčený zúplna vzieti a jim vydán býti má i jiné úroky, ač by kteří zadržáni byli. A my po té výpovědi máme summu dva tisíce zl. na miestě slušném a příležitém, kdež by je věřitelé naši bezpečně bez velikého nákladu vzieti mohli, v margkrabství Moravském jim v jich moc položiti; a oni nám povinni budú list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti a plat propustiti bez zmatku a všelijaké odpornosti.

Pakli by svrchupsaní měšťané Olomúčtí, nynější aneb budúcí, svrchudotčeného platu věřitelóm našim aneb tomu, komužby to právo příleželo, zúplna nevydávali, tehdy dáváme moc tiemto listem věřitelóm našim, aby je s jejich statky stavovati mohli v městech, v městečkách, ve vsech i na poliech; a ti statkové stavení nemají odtud hnúti ani propuštěni býti dotud, leč by se věřitelóm našim svrchupsaným podle zapsánie našeho, i tudiež jich, dosti stalo. A těch stávek nemá jim v zemích našich hájeno býti, ale pomoženo. Kteréžto věci nahoře i dolepsané my svrchupsaný Vladislav slibujem sami vod sebe, od svých budúcích, králuov Českých a margkrabí Moravských, ctně, řádně zdržeti a zachovati jako na dobré a ctné krále přísluší. A ktož by tento list náš s věřiteluov našich dobrú volí a svobodnú jměl aneb jednoho z nich, chceme, aby tomu příslušelo též právo a moc ke všem věcem v tomto listu položeným a zapsaným. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně, ve čtvrtek před sv. Bartholomějem anno Christi MCCCCXCVIIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIIII°.

220.

V Budíně 1499, 22. srpna. — Král činí totéž Jiříkovi z Vlašimě. (Fol. 115'.)

Item dán jest takový list in eadem forma na dva tisíce zl. uh. urozenému Jiříkovi z Vlašímě na Úsově a erbóm jeho, jakož se pak to všecko v listu svrchupsaným slovo od slova dále a šíře vypisuje ꝛc. Datum ut supra.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

221.

V Budíně 1499, 23. srpna. — Král povoluje městečku Novému Městu dva výroční trhy. (Fol. 116.)

Item dáni jsú dva jarmarky ročně městečku řečenému Nové Město, jeden v středu před sv. Duchem s vosmi dny pořád zběhlými, a druhý tu středu po sv. Františku též s vosmi dny pořád zběhlými ꝛc. Všakž proto obdarovánie těch dvú jarmarkuov má býti bez škody a ujmy každému na jeho spravedlnosti. Dán na Budíně v pátek u vigilji sv. Bartholoměje anno Christi 1499.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

222.

V Budíně 1499, 8. srpna. — Král dává Krescencii z Krajku list mocný. (Fol. 116.)

Dán jest list mocný urozené Kresencí z Krajku, na kterýžby o statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohla ꝛc, ut in forma communi. Datum Bude, feria quinta ante Laurencii anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIIII°. Relator dominus cancellarius.

223.

V Budíně 1499, 8. srpna. — Král dává Janovi z Klinštejna list mocný. (Fol. 116.)

Item dán jest list mocný urozenému Janovi z Klinštejna na Kokoříně, na kterýž by vo statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ꝛc, ut in forma communi. Datum Bude, ut supra. Anno Christi, ut supra.

Relator dominus cancellarius.

224.

V Budíně 1499, 8. srpna. — Král dává Mikulášovi Vančurovi z Řehnic list mocný. (Fol. 116.)

Item dán jest týž list mocný Mikulášovi Vančurovi z Řehnic, na kterýž by o svém statku zřiezenie podle vuole a žádosti své učiniti mohl ꝛc, ut in forma communi. Datum Bude, ut supra. Anno Christi, ut supra.

Relator dominus cancellarius.

225.

V Budíně 1499, 8. srpna — Král dává Hanušovi z Elsnic list mocný. (Fol. 116.)

Item dán jest takovýž list mocný slovutnému Hanušovi z Elsnic na Navarově, aby vo statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi. Datum Bude, ut supra. Anno Christi, ut supra.

Relator dominus cancellarius.

226.

V Budíně 1499, 24. srpna. — Král dává Starému Městu Pražskému právo odúmrti. (Fol. 116'.)

Otištěno odtud u Čelakovského, Privilegia měst Pražských č. 191. Tam srov. i poznámku.

227.

V Budíně 1499, 24. srpna. — Král osvobozuje Menší Město Pražské na 10 let od platu hromničného do král. komory. (Fol. 117.)

Zápis ve formě regestu otištěn odtud u Čelakovského, Privilegia měst Pražských č. 192.

228.

V Budíně 1499, 24. srpna. — Král vyhlašuje část smlouvy Jihlavské. (Fol. 117'.)

(Artykul vybraný z smluv Jihlavských, co se zboží dotýče.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme čtli a viděli v smlúvách zapečetěných, kteréž se mezi námi a najjasnějším někdy panem Mathiášem, Uherským a Českým ɔc králem, předkem naším slavné paměti, v Jiehlavě staly, ten artikul, což se vsí a zbožie mečem nedobytých, než mocí odjatých aneb od králóv zapsaných dotýče, kterýž se mezi jinými kusy a artykuli najposléze takto slovo od slova píše: „Item jiná všecka zbožie a vsi, na něž jacížkoli zápisové vyšli, ježto ta nejsú mečem dobyta, než mocí opanována nebo od královuov dána, podle smluv prvnějších, kteréž jsú se v Benešově i v Olomúci staly, mají puštěna býti, a na ně se žádný těmi listy a zápisy táhnúti nemá ani kterého má k nim práva jmieti, by pak i znovu potvrzenie budúcích králuov na ně jměli aneb sobě sjednali. A kdežkoli takoví listové jsú, ti aby se u úřaduov kladli, a to konečně v roce. Pakli by je ktožkoli zachoval, ty jemu na věčné časy nebuďte nic pomocni. A chtěl-li by kto jiný koho nařiekati, ten aby vzat byl a vedle zdánie panského kázán, jako ten, ješto by proti smlúvám našim činiti chtěl. Tento artykul má v Čechách i v Moravě pro budúcí pamět v knihy zemské vložen a vepsán býti.“ K kteréžto věci na svědomie pečeť naši vlastní listu tomuto přitisknúti jsme kázali. Dán na Budíně v sobotu den sv. Bartholoměje anno Christi 1499. Ex commissione propria maiestatis regie.

Smlouva Jihlavská mezi králi Vladislavem a Matyášem byla uzavřena dne 10. září 1486; viz o ní Palackého Děj. V. a. 259.

229.

V Budíně 1499, 24. srpna. — **Král dává Zdeňkovi ze Šternberka výplatu na tvrzi Ploskovicích.** (Fol. 118.)

(Zdeňkovi z Šternbergka.) My Vladislav ꝺc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Zdeňka z Šternbergka na Zbiroze, věrného našeho milého, abychme jemu výplatu dáti ráčili na tvrzi a vsi Ploskovicích s jejím příslušenstvím. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám mnohé věrné a pilné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, povolenie naše k tomu jisté dávajíce, tak aby svrchupsaný Zdeněk nadepsanú tvrz a ves Ploskovice se vším a všelijakým jejím příslušenstvím od držitele nynějšieho vyplatil a vyplatiti mohl a moc jměl, když by se kolivěk zdálo a líbilo, dada jemu summu zápisnú, kterúž na tom zapšánu má, vcele a úplně. Kterúžto tvrz a ves s jejich příslušenstvím když týž Zdeněk vyplatí, má to jmieti, držeti a toho požívati, nejsa vodtud bez své vuole od žádného člověka splacován, leč od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých, aneb těch osob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. Když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, ti to vyplatiti mohú a moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim puol leta napřed věděti. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého, když by již platy a duochody toho polúletie vybrali, položiec jim summu jeho podle zněnie zápisuov vcele a úplně, mají nám hned tvrze a vsi Ploskovic se vším jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by to vyplatiec komu jinému pod nějakým přikrytím zastavili, taková zástava nemá jmieti a nebude žádné moci ani které pevnosti, než polože svrchupsaný Zdeněk summu zápisnú, v kteréž by to zastaveno bylo, těm, ktožby na to puojčili, mají jemu hned a povinni budú toho zbožie s jeho příslušenstvím v moc jeho zase postúpiti beze všie odpornosti. A ktož by tento list jměl s svrchupsaného Zdeňka dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie ꝺc. Dán na Budíně v sobotu den sv. Bartholoměje anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo nono. Ad relationem magnifici domini
Alberti de Colowrat, magistri curie maiestatis regie.

230.

V Budíně 1499, 24. srpna. — **Král dává Oldřichovi Myškovi ze Žlunic výplatu na vsech. Klíčanech, Hošticích a Tišicích.** (Fol. 118'.)

(Voldřichovi Myškovi.) My Vladislav ꝺc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem slovutného Voldřicha Myšky ze Žlunic, věrného našeho milého,

abychme jemu výplatu na vsech Klíčancch, Hošticech a Tišicech s jejich příslušenstvím dáti a při tom některé další milosti učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaný Voldřich svrchupsané vsi s jejich příslušenstvím od držiteluov nynějších vyplatil a vyplatiti mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim a v moc jich polože tu summu, kterúž na tom zapsánu mají. A nadto jsme dědicóm a budúcím jeho tuto další milost učinili a tiemto listem činíme, aby, když kolivěk ty vsi jižpsaný Voldřich od držiteluov nynějších vyplatí, je i s dědici a budúcími svými jměl, držel a jich spravedlivě požíval a požívati mohl, nejsa s toho bez své vuole splacován od žádného člověka, leč od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. Všakž tak a tiem obyčejem, když bychme to chtěli k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim v moc jejich summu zápisnú podle znénie listuov a zápisuov vcele a úplně, mají nám těch vsí svrchupsaných se vším jejich příslušenstvím hned postúpiti, a list tento i se všemi jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Voldřicha, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v sobotu den sv. Bartholoměje anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXIX°. Relator magister curie.

231.

Bez místa 1499, 24. srpna. — Král dává témuž Oldřichovi výplatu na vsech Semilkovicích a Zátvoru. (Fol. 119.)

Item takový druhý list a výplata dána jest témuž Voldřichovi Myškovi ze Žlunic na vsi Semiklovice a Zátvoru s dvorem poplužním a se všemi a všelijakými jejich příslušnostmi k klášteru sv. Ambrože v Novém Městě Pražském příslušejície ɔc, ut supra. Datum sabato die s. Bartholomei, ut supra.

Ex commissione propria maiestatis regie.*)

*) Tento zápis celý přeškrtnut a poznamenáno: Istud privilegium habetur in alia forma, verte XIIIIcim folia. Srov. níže č. 260.

232.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král přenáší zboží k Dubu příslušející na Petra z Wartemberka. (Fol. 119'.)

(Petrovi z Wartmbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Petr z Wartmbergka na Bydžově, věrný náš milý, ozna-

muje nám, kterak má a drží v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých. i našich také dvuor a ves Lúkovec, Hubalov, Koryta, Sovince, Volšinu, Proseč, Chlum, Jabluonku, Vokna, mlýn v Hubalově, k Dubu od starodávna příslušejície. proše nás, abychme jemu a urozenému Haškovi z Wartmbergka, bratru jeho, při držení a požívání dvoru a vsí svrchupsaných některú další milost dáti a učiniti ráčili. K jichžto prosbě pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách, tu jsme zvláštní milost jižpsaným bratřím při držení a požívání dvoru a vsi Lúkovce svrchupsané s jinými vesnicemi a příslušnostmi učinili a tiemto listem činíme, chtiece tomu, aby voni ten dvuor a vsi s jich příslušnostmi jměli, drželi a jich požívali, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného až do svých obú dvú živností splacováni, leč vod zákona toho, k kterémuž spravedlivě příslušejí. Všakž tak, když by zbožie Dubské s jeho příslušenstvím k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to při tom času také k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti mohú a moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim napřed věděti, podle zněnie zápisuov jejich. A po vyjitie času vypověděléhо, položiec jim summu jejich zápisnú, kdyžby Dub s jeho příslušenstvím vyplacovali, mají jim toho dvoru Lúkovce s jinými vesnicemi a příslušnostmi v moc jejich hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Petra a Haška bratra jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Křtitele anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo nono.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Jmenované zde vesnice patřily řádu sv. Jana. Srov. Sedláčkovy Hrady sv. X. str. 210.

233.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král dává Petrovi z Wartemberka svobodu horní. (Fol. 120.)

Item dán jest témuž Petrovi z Wartmbergka frystunk za vosm let od datum listu tohoto pořád zběhlých na dělánie hor na gruntiech Vrchlabského ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Kř. anno Christi, ut supra. Relator dominus cancellarius.

234.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král dává Petrovi a Haškovi, bratřím z Wartemberka, list mocný. (Fol. 120.)

Item dán jest témuž Petrovi z Wartmbergka na Bydžově a Haškovi bratru

jeho, voběma spolu list mocný, na kterýž by vo statku svém*) zřiczenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohli ɔc, ut in forma communi. Datum Bude, feria V^a^, ut supra, anno Christi, ut supra. Relator dominus cancellarius.

*) Toto slovo na rasuře jest napsáno.

235.

V Budíně 1499, 28. srpna. — **Král obnovuje Jiříkovi z Vlašimě zápis na zámek Úsov.** (Fol. 120'.)

(Jiříkovi z Vlašímě.) Vladislav z božie milosti ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Jiřík z Vlašímě na Úsově, věrný náš milý, proše nás, abychme jemu summu zápisnú, kterúž má na hradě našem Úsově s jeho příslušenstvím, v margkrabství Moravském ležícím, mnohými listy a zápisy předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, též i našimi také zapsánu, proše nás, abychme jemu ty všecky zápisy a summy v jeden zápis a v jednu summu uvésti a tyto jiné listem naším zkaziti a umořiti ráčili. K jehožto slušné žádosti pro službv jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský nakloněni jsúce, kázavše prvé s pilností všecky listy a zápisy jeho, kteréž jest měl, buďto od krále Václava, Zigmunda, Albrechta, Ladislava, Jiřieho, králuov Českých a margkrabí Moravských, aneb od nás na témž zámku a městečku Úsově s jich příslušenstvím zapsané, vohledati a převrci, kterýchž se jest nalezlo a sečtlo ve všech těch zápisiech našich i předkuov našich svrchupsaných patnácte tisíc zl. uh.; v kterémžto summě zapsali jsme témuž Jiříkovi a erbóm jeho jmenovaný zámek náš Úsov s městečkem, se vsmi, činžemi, lidmi, hamry, horami železnými, s mety, s lukami, s lesy, řekami, rybníky, vodami, mlýny i se všemi jich a všelijakými puožitky, duochody a příslušnostmi, a mocí listu tohoto jakožto král Český a margkrabie Moravský zapisujeme, chtiece tomu, aby nadepsaný Jiřík s erby a budúcími svými jmenovaný zámek Úsov s jeho příslušenstvím v těch patnácti tisících zl. uh. drželi a jeho požívali a požívati mohli beze všie překážky tak dlúho a dotud, dokudž bychme jim my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, puol leta napřed věděti nedali, a po vyjití toho polúletie pořád zběhlého těch patnácti tisíc zl. uh. dobrých v moc jich nedali a nepoložili. Než dadúc jim po vyjití toho puol léta vypovědělého summu jejich svrchupsanú vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú svrchupsaného zámku Úsova se vším jejich svrchupsaným příslušenstvím v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A také my všecky listy a zápisy buď naše aneb předkuov našich svrchupsaných, kteréž jsme na ten zámek jměli, tiemto naším listem kazíme, moříme a v nic obracujem, tak že již všickni a každý z nich žádné viece moci ani které pevnosti nemá

a mieti nebude nynie i v budúcích věčných časech, kdežby kolivěk a od koho kolivěk nalezeni byli, protože jest všecka moc a pevnost do tohoto listu našeho přenesena a převedena. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Jiříka, erbuov ī budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v středu den sv. Augustina anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo nono. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

236.

V Budíně 1499, 26. srpna. — Král vyhrazuje Karlovi a Jiříkovi bratří[m] z Vlašimě, aby s města Litovle nebyli splacováni leda od krále. (Fol. 121'.)

Item dán jest list na pargameně urozenému Karlovi a Jiříkovi bratřím z Vlašímě na takový zpuosob: jakož mají a drží v jistých zápisiech město krále JMti řečené Litovle v margkrabství Moravském ležící, aby svrchupsaný Karel a Jiřík*) odtud bez své vuole od žádného člověka ani od budúcích králuov Českých a margkrabí Moravských**) splacováni nebyli, jediné leč by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, dadúc jemu summu zápisnú, kterúž na tom zapsánu mají, jakož pak list ten***) témuž Karlovi na to město daný to všecko v sobě šíře drží, zavierá a vokazuje. Dán na Budíně v pondělí po sv. Bartholoměji apoštolu anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXIX°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Nad řádkou připsáno. **) Následující v ruk. slova „až do své živnosti" jsou škrtnuta. ***) Nadepsáno nad řádkou.

237.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král dává Jeronymovi ze Skuhrova a Václavovi Hyndrákovi z Habrova výplatu. (Fol. 121'.)

Dle originálu c. k. univ. knihovny Pražské otištěno v tomto Archivu sv. VIII. str. 521 č. 178.

238.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král zapisuje tvrz Libenice Janovi Janovskému ze Soutic a synu jeho Janovi. (Fol. 122'.)

(Janovi Janovskému z Soutic.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Jan Janovský z Soutic na Libenicích, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest koupil od urozeného Zdeňka Kostky z Postupic a na Novém Hradě tvrz a ves Libenice s dvorem poplužním, se vsí Grunthú,

s lidmi, dědinami, s úroky, poplatky, užitky, lukami, potoky, lesy, háji, rybníky, pastvami, pastvištěmi, s panstvím, s grunty i se všemi a všelijakými právy a příslušnostmi k té tvrzi od staradávna příslušejícími, kterýmiž kolivěk jmény a kterak kolivěk mohú jmenovány býti a odkudkoli aneb z čehožkoli pojíti, a k tomu dvě vsi kláštera Sedleckého, jmenovitě Dolany a Hořany s jejich příslušenstvím, za tři tisíce a za vosm set zl. uh. dobrých a za tři sta kop gr. č. na tom předky našimi, králi Českými, i námi také zapsaných, a nad to život jeden téhož Zdeňka a Viléma syna jeho druhý na též tvrzi zapsané vokázal, proše nás, abychme my ty listy a zápisy jeho, vohledajíc tu summu zápisnú i s těmi životy, všech těch listuov a zápisuov jedniem listem naším naň a na Jana, syna jeho, převésti a ty staré zkaziti a zrušiti rozkázati ráčili. Jehožto slušnú žádost znajíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách poručili jsme v ty ve všecky listy a zápisy jeho pilně a potřebně nahlédnúti. Kteréž s pilností vohledávše, nalezlo se jest v nich všecko to v pravdě tak, jakž jest nás týž Jan zpravoval.

A protož my chtiece žádosti a prosbě jeho dosti učiniti, převedli jsme všecku moc i všecko právo všech listuov a zápisuov, totižto ciesaře Zigmunda, krále Ladislava, Jiřieho, předkuov našich, též také i těch, kteréž od nás na tvrz a vsi svrchupsané jměl, do tohoto našeho listu, tak aby svrchupsaný Jan Janovský s Janem s synem svým tvrz a ves Libenice i s jinými svrchupsanými vsmi a jich příslušnostmi nahoře jmenovanými ve třech tisících a v vosmi stech zl. uh. dobrých a ve třech stech kopách gr. č. jměl, držel a toho požíval a požívati mohl a moc jměl,*) nejsúc vodtud i s synem svým od nás ani od budúcích našich, ani od jiného žádného až do svých obú dvú živností splacováni. Než po jich obú dvú smrti my aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimžby výplata tvrze a vsí svrchupsaných spravedlivě příslušela, muožeme a moci budem tvrz a ves Libenice s jich svrchupsaným příslušenstvím od držiteluov těch, kteřížby toho po smrti jejich v držení a užívání byli, vyplatiti, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim summu zlatých a grošuov svrchupsaných. Kteréžto přijmúc od nás veele a úplně, mají nám hned a povinni budú té tvrze a vsi Libenic se vším jejich svrchupsaným příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Což se pak zápisuov svrchupsaných králuov Českých i našich také na túž tvrz svědčících dotýče, ty jsme všecky zmořili, zrušili, zkazili a v nic obrátili a mocí listu tohoto rušíme, kazíme a v nic obracujem, tak že již viece žádné moci ani které pevnosti nemají a jmieti nebudú, nynie ani v budúcích věčných časech, od kohožby kolivěk a kde kolivěk nalezeny byly, buď všecky spolu aneb jeden z nich, protože jest jejich všecka moc a pevnost v tento náš list převedena a přenešena. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Jana a syna jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole

psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Kř., anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo nono, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo nono.

Ad relationem magnifici domini Alberti de Colowrat, magistri curie maiestatis regie.

*) V ruk. omylem slova „moc jměl" jsou opakována.

239.

V Budíně 1499, 29. srpna. — **Král dává Mikulášovi Trčkovi ml. z Lípy Chotěboř a Wildštein.** (Fol. 123'.)

(Mikulášovi Trčkovi mladšiemu.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil statečný Mikuláš Trčka mladší z Lípy na Lichtmburce, věrný náš milý, proše nás s pilností: jakož má a drží město naše Chotěboř a hrad zbořený Wilštejn s jich příslušenstvím zapsaný v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, i v našich také, abychme jemu též město a zámek k dědicství dáti a zapsati ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám mnohé věrně činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali jsme témuž Mikulášovi Trčkovi, dědicóm a budúcím jeho město Chotěboř a hrad zbořený Wilštein k pravému a svobodnému dědicství se vším jich a všelijakým příslušenstvím, jakož to zbožie od staradávna v svých panstvích společně a nerozdielně jest bylo, nic nevymieňujíce, a čehož jest v držení týž Mikuláš a výsady měšťan Chotěbořských vokazují a zápisové předkuov našich, králuov Českých, i naši také, a mocí listu tohoto dáváme, tak aby voni již též město a hrad pustý se vším jejich a všelijakým příslušenstvím od tohoto času dědičně jměli, drželi a jeho požívali nynie i v budúcích časiech tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé královstvie Českého svých měst a zámkuov dědičných požívají a požívati mohú, bez umenšenie a našie i budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, kdyžkoli od svrchupsaného Mikuláše požádáni budete, město Chotěboř a hrad zbořený Wilštejn se vším a všelijakým jejich příslušenstvím ve dsky zemské dědicky vložiti a vepsati rozkázali bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Mikuláše, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Křtitele anno Christi MCCCCXCVIIII", regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo nono.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk supremi cancellarii regni Boemie.

240.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král dává Mikulášovi ml. i st. Trčkům z Lípy výplatu Svatého Pole. (Fol. 124'.)

(Trčkovi staršiemu a mladšiemu.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od statečných Mikulášuov staršieho a mladšieho Trčkuov z Lípy strýcuov vlastních, věrných našich milých, abychme jim na Svatém Poli s jeho příslušenstvím výplatu dáti ráčili. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaní strýci zbožie Svatého Pole s jeho příslušenstvím od držiteluov nynějších aneb budúcích, když by toho čas přišel, buď společně aneb rozdielně, vyplatiti mohli a moc jměli, a vyplatiece je jměli, drželi a jeho požívali tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé královstvie Českého svých zápisných zboží spravedlivě užívají, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani vod jiného žádného splacováni, leč vod toho zákona, k kterémuž spravedlivě příslušie. Když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim napřed věděti podle zněnie zápisuv jejich, kteréž na to mají. A po vyjití času vypověděného, položiec jim v moc jejich summu tu, kterúž na tom zapsánu mají, vcele a úplně, mají jim hned a povinni budú zbožie toho Svatopolského se vším jeho a všelijakým příslušenstvím v moc jich postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaných Mikulášuov dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Křtitele letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského devátého a Českého dvadcatého devátého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Srov. Sedláčkovy Hrady a zámky sv. VI. str. 116.

241.

V Budíně 1499, 29. srpna. — Král svoluje, aby Mikuláš Trčka z Lípy škody způsobené rybníkem u vsi Rejčkova jinak nahradil. (Fol. 125'.)

(Mikulášovi Trčkovi z Líppy.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že jsme zpraveni jménem statečného Mikuláše Trčky z Lípy na Vlašími, věrného našeho milého, kterak jest udělal na dědicství svém rybník u vsi Rejčkova, kterýž topí na grunty lidí kanovníkuov kostela Vyšehradského, proše nás, abychme jemu

povolenie naše dáti ráčili, což by tiem rybníkem gruntuov lidí kanovníkuov kostela svrchupsaného zatopil, aby jim to jinými grunty svými dědičnými podle práva a obyčeje královstvie Českého oddati mohl, tak aby vo to v budúcích časiech i s dědici svými zmatkuov a nesnází neměl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Mikuláš činil a činí, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, chtiece tomu, aby on, cožkolivěk tiem rybníkem svým gruntuov lidí kanovníkuov Vyšehradských zatopí, mohl jim to grunty svými dědičnými dobrými a hodnými a jim příležitými podle práva a obyčeje Českého královstvie na schválenie dobrých a hodnověrných lidí oddati, tak že by oni to za dosti přijali. A cožkolivěk tiem rybníkem*) gruntuov jejich zatopí, to má při něm a při dědicích a budúcích jeho na věčné časy dědičně zuostati. A též zase cožkolivěk těm lidem za jich grunty oddá, tak jakož se svrchu píše, to má při nich také věčně a dědičně zuostati, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, kdyžkolivěk týž Mikuláš těm lidem za grunty jejich podle práva a obyčeje královstvie Českého na schválenie dobrých a hodnověrných lidí oddá a s nimi se smluví a srovná,**) takže voni na tom přestanú a za své přijmou,***) a vám to vokáže a na vás požádá, abyšte jemu ty grunty ve dsky zemské vložili a vepsali, tak abyšte učinili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Kř. letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého a království našich Uherského devátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Následující slova „za jich" škrtnuta. **) následující slovo „že" škrtnuto. ***) v ruk.: přijmuov.

242.

V Budíně 1499, 24. července. — Král dává Janovi Čabelickému ze Soutic výplatu na vsech Březničce a Černkovu. (Fol. 126.)

(Janovi Čabelickému ze Soutic.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem slovutného Jana Čabelického z Soutic a na Tejně, abychme jemu výplatu dáti ráčili na vsech Malé Březničce a Černkovu s jejich příslušenstvím. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme témuž Janovi výplatu na vsech svrchupsaných a tiemto listem dáváme, tak aby on ty vsi, totižto Březničku a Černkov s jejich příslušenstvím, od držiteluov nynějších

vyplatiti mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim summu jejich zápisnú, kterúž na tom zapsánu mají. Kterěžto vsi když týž Jan vyplatie, má je jmieti, držeti a jich požívati, nejsa vodtud bez své vuole od žádného člověka splacován, leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela. Všakž tak, kdyžbychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim v moc jejich summu zápisnú, kterúž na tom mají vcele a úplně; kterúž voni přijmúce od nás zúplna, mají nám a povinni budú vsí svrchupsaných s jejich příslušenstvím hned postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Jana dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně u vigilji sv. Jakuba ap. anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°.

Srov. Sedláčkovy Hrady sv. VII. str. 267.

243.

V Budíně 1499 (?), 11. května. — Král dává pánům z Weitmile opravu na vsi Mikulovicích. (Fol. 127.)

(Pánóm z Wajtmille.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme urozeným Ladslavovi, Janovi, Michalovi, Kryštofovi a Šebestianovi bratřím a strýcóm z Wajtmille, věrným našim milým, jakožto král Český a margkrabie Moravský dali a tiemto listem dáváme opravu na vsi řečené Mikulovice, v margkrabství Moravském ležící a k klášteru Želevskému příslušející, tak aby svrchupsaní bratřie a strýci a dědici jich v jmenované vsi Mikulovicích lidi obývajície v své opravě jměli a jich před každým, ktožby na ně mocí bez práva sáhnúti chtěl, obhajovali. A cožkoli obyvatelé jiných vsí opravních k hradu Znojemskému za tu opravu činiti mají a povinni jsú, to aby jim a dědicóm a budúcím jich též bez umenšenie všecko činili tak dlúho a dotud, dokud od nich my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, hradu Znojemského k držení a požívání svému nevyplatíme, a déle nic. Protož přikazujem hajtmanu, najvyššiemu komorníku a sudím margkrabstvie Moravského nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte v takové opravě svrchupsané vsi Mikulovic již psaným strýcóm a bratřím ani budúcím jich nepřekáželi ani komu překážeti dopúštěli nynie ani budúcně. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v sobotu po božiem vstúpení, anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo*) Boemie vero vigesimo septimo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Původní nono škrtnuto. Vzhledem k této opravě a k souhlasnému pak počtu let panování v Čechách sluší snad opraviti rok od narození Páně na 1498.

244.

V Budíně 1499, 24. června. — Král vykazuje Ctiborovi Čejkovi z Olbramovic plat. (Fol. 127'.)

(Ctiborovi Čejkovi z Úbramovic.) Dán jest list na pargameně slovutnému Ctiborovi Čejkovi z Úbramovic na takový zpuosob: poněvadž jest se služeb a věcí světských zbavil a pánu Bohu se již slúžiti oddal, taková se milost témuž Čejkovi od krále JMti činí, aby jemu vydáváno bylo z ungeltu na Starém Městě Pražském každý týden deset gr. č., a to až do jeho živnosti. Dán na Budíně v pondělí den sv. Jana Kř. anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo. Ex commissione propria maiestatis regie.

245.

V Budíně 1499, 25. srpna. — Král dává písaři Martinovi nápad. (Fol. 127'.)

Item dáno jest právo a nápad krále JMti po smrti Šimona, kterýž v Novém Bydžově umřel, Martinovi písaři v Starém Městě Pražském. Dán na Budíně po sv. Bartholoměji anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo nono, regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo nono.

Ex commissione propria maiestatis regie.

246.

V Budíně 1499, 8. srpna. — Král dává Hanušovi z Elsnic svobodu horní. (Fol. 128.)

Item dán jest frystunk slovutnému Hanušovi z Elsnic, aby on s kverky svými a*) na všech gruntiech svých dělati a pavovati mohl, a k tomu aby urbury do komory královské příslušejície z těch hor neplatil ani dával až do své živnosti. Než po smrti jeho ktožby chtěli na těch horách dělati a pavovati, mají zachováni býti při řádu a obyčeji jiných hor českých. Dán na Budíně ve čtvrtek před sv. Vavřincem anno Christi 1499. Relator dominus cancellarius.

*) a jest škrtnuto. — Hanuš z Elsnic držel od r. 1492—1502 hrad Navarov u Železného Brodu. Srov. Sedláčkovy Hrady X. str. 296:

247.

V Budíně 1499, 24. srpna. — Král potvrzuje poslední pořízení Mikuláše Poledne ze Želkovic. (Fol. 128.)

Item dáno jest potvrzenie kšaftu na papíře dětí a statku Mikuláše Poledne z Želkovic ve všem jeho znění a položení ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně v sobotu den sv. Bartholoměje apoštola božieho anno Christi 1499.

Commissio propria domini regis.

248.

V Budíně 1499, 7. září. — Král podřizuje židy Pražské sudímu dvorskému, jiných pak královských měst král. podkomořímu. (Fol. 128.)

Otištěno v Čelakovského Privilegiích měst Pražských č. 193 str. 313.

249.

V Budíně 1499, 30. září. — Král dovoluje židu Abrahamovi Eliášovi z Litoměřic pobyt v Praze. (Fol. 129.)

Item dán jest otevřený [list] na papíře židu Abrahamovi Eliášovi z Lithoměřic*) na takový zpuosob, aby on tu v Praze i s čeledí svú pobýti mohl, a dluhy své, kteréž má v Lithoměřicích anebo jinde, vyupomínati. Dán na Budíně v pondělí po sv. Michalu anno Christi 1499.

*) Následující „aby" škrtnuto.

250.

V Budíně 1499, 30. září. — Král svoluje totéž židovi Izákovi z Litoměřic. (Fol. 129.)

Item takový list jest dán Izákovi židu z Lithoměřic ɔc. Dán na Budíně v pondělí po sv. Michalu anno Christi, ut supra.

Commissio propria maiestatis regie,

251.

V Budíně 1499, 10. března. — Král dává Václavovi z Teplé clo na Vltavě. (Fol. 129'.)

(Václavovi z Teplé.) Vladislav ɔc oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vzneššeno jménem slovutného Václava z Teplé na Rostociech, věrného našeho milého, kterak má a drží mlýn na Vltavě u Roztok, mimo kterýž jemu les doluov plaviece škody některé činie, jez jemu kaziece, prosiece nás, bychme jemu u téhož mlýna na těch, ktožby tady les poplavili, clo dáti a vysaditi ráčili, tak aby na to jez ten dělati a opravovati mohl i s dědici a budúcími svými. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, a nechtiece, aby on dělaje a čině náklady na jez svrchupsaný skrze lesu plavenie zkažený, měl toho škodu jmieti, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby svrchupsaný Václav s dědici i budúcími svými bral cla a bráti mohl od těch, ktož mimo mlýn jeho svrchupsaný les plaviti budú, po dvú penězích bielých od jednoho splavu tolikrát, kolikrátžby jej tady plavili, nynie i budúcně. A von na to má i s dědici svými jez ten dělati a opravovati tolikrát, kolikratžby toho potřeba kázala, a to bez našie i budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Však proto chceme, aby toto dánie a vysazenie cla svrchu-

psaného bylo bez ujmy a škody každému na jeho spravedlnosti. A ktožby tento list jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí po sv. Gedrutě anno Christi 1499. Commissio propria maiestatis regie.

252.

V Budíně 1499, 2. října. — Král zastavuje zámek Mělník. (Fol. 130.)

Uveřejní prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

253.

V Budíně 1499, 30. září. — Král dává Šebestianovi Zalcarovi mocný list. (Fol. 130'.)

Item dán jest list mocný slovutnému Šebestiánovi Zalcarovi, měštěnínu Olomúckému, na kterýžby o statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ꝛc, ut in forma communi. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí po sv. Michalu anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono. Commissio propria maiestatis regie.

254.

V Budíně, 1499, 14. října. — Král dává Matiášovi z Častrova list mocný. (Fol. 131.)

Item dán jest list mocný slovutnému Mathiášovi z Častrova, na kterýžby o statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ꝛc, ut in forma communi. Dán na Budíně v pondělí před sv. Havlem anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Ex commissione propria maiestatis regie.

255.

V Budíně 1499, 21. října. — Král osvobozuje téhož Matiáše z Častrova od povinnosti přijmouti v Hradišti Uherském úřad městský. (Fol. 131.)

Item dán jest témuž Mathiášovi z Častrova list na pargaméně na takový zpuosob, aby*) on jsa a bydleje v městě Hradišti, v margkrabství Moravském ležíciem, úřaduov městských, totiž foytského, konšelského, purgmistrského i jiných všech, dokudž by v témž městě Hradišti obýval, prázen a z nich vysvobozen byl ꝛc, ut in forma communi. Datum Bude feria II^a^ die undecim milia virginum anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero XXIX°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Nadepsáno nad řádkou.

256.

V Budíně 1499, 3. října. — **Král potvrzuje Ladslavovi z Boskovic plat komorní se vsí kláštera Hradištského.** (Fol. 131'.)

(Ladslavovi z Bozkovic.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Ladslav z Bozkovic na Třebové, najvyšší komorník markrabstvie Moravského,*) věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest urozený někdy Albrecht z Bozkovic na Letovicích, bratr jeho, dětí i všeho a všelijakého statku svého mocným i otcovským poručníkem a nápadníkem udělal, proše nás při tom, jakož také má a drží v zápisu najjasnějšieho kniežete pána**) Zigmunda Římského, Uherského a Českého krále a margkrabí Moravského, předka a praděda našeho slavné paměti, plat do komory našie příslušející na vsech kláštera Hradištského blíž Olomúce ležícieho a na místě našem Uničově, abychme jemu a erbóm jeho při držení a požívání platu toho svrchupsaného některú milost dáti a učiniti ráčili, tak aby toho volnějie a svobodnějie užívati mohli. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám týž Ladslav činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský tyto jsme při držení a požívání platu svrchupsaného jemu Ladslavovi a erbóm jeho milosti učinili a tiemto listem činíme a dáváme, chtiece tomu, aby voni ten plat na zboží kláštera Hradištského a města našeho Uničova svrchupsaného jměli, drželi a jeho požívali tak a tiem obyčejem, jakož toho jmenovaný Albrecht s předky svými podle zněnie zápisuov***) svých požívali, nejsúc s toho bez své vuole od žádného člověka splacováni, leč od nás samých aneb budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských. Když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim podle zněnie zápisuov jejich summu jejich zápisnú, kterúž na tom zapsánu mají, vcele a úplně. Kterúž přijmúc od nás, mají nám a povinni budú platu svrchupsaného hned postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti; pakli bychme to od nich vyplatiece sami toho nedrželi ani požívali, než někomu jinému zastavili, zase vyplatiti a to držeti tak dlúho a dotud, dokudž bychme toho sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání, tak jakož se napřed píše, nevyplatili†) a toho nepožívali. A ktožby list tento jměl s svrchupsaného Ladslava a erbuov jeho dobrú a svobodnú volí, ten má mieti plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Datum Bude feria V^a^ ante Dionisii anno Christi MCCCCXCVIIII^o^, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero XXIX°. Ex commissione propria mtis regie.

*) na rasuře. **) „kniežete pána" nadepsáno. ***) je škrtnuto.

†) následuje ještě jednou „nevyplatili".

257.

V Prešpurce 1499, 7. listopadu. — Král dává Ladslavovi ze Šternberka list mocný. (Fol. 132.)

Item dán jest list mocný ur. Ladslavovi z Šternbergka na Bechyni, na kterýž by vo statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi. Datum Posonie, feria V^a post Omnium Sanctorum anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Ladslav z Št. držel Bechyň jako bratr nedílný Zdeslavův již před smrtí tohoto († 29. dubna 1501). Sám zemřel 18. listopadu 1521 bezdětek, zapsav manželce své Anně z Hradce polovici Bechyně a postoupiv druhé polovice bratru svému Janovi, jenž byl od r. 1518 až do smrti své purkrabím Karlšteinským. (Sedláček, Hrady VII, 26.)

258.

V Prešpurce 1499, 7. listopadu. — Král potvrzuje smlouvu měšťanů Roudnických s Půtou z Ryzmberka. (Fol. 132'.)

(Potvrzenie smlúvy měšťanóm Rúdnickým.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Puotha z Ryzmbergka na Švihově, najvyšší sudí královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest udělal celú a dokonalú smlúvu s měšťany svými Rúdnickými vo některé kusy a milosti, kteréž jsme jim byli k prosbě a žádosti jejich dali a listem naším zapsali, však posléz, nežli on od nás na též zbožie a panstvie Rúdnické výplatu jměl, a nad to že jim některé jiné dal a zapsal, kterýchž milostí bez vuole a proti zápisu jeho nemohli jsú dostatečně užívati; proše nás, abychme té smlúvy, kterúž jest s nimi učinil, listem naším potvrditi a při tom těch věcí v ní zapsaných nechati a zuostaviti ráčili. K jehožto žádosti a prosbě pro mnohé a věrné služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách potvrdili jsme smlúvy svrchupsané ve všem jejiem zněnie, položení, punktiech, klauzulech a artykulech, kteréž v sobě má, drží a vokazuje, a tiemto listem potvrzujem, chtiece tomu, aby měšťané Rúdničští svrchupsaní, nynější i budúcí, těch svobod v té smlúvě zapsaných požívali a požívati mohli nynie i budúcně, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po Všech Svatých anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono. Ex commissione propria maiestatis regie.

Co obsahovaly smlouvy Roudnických s Půtou Švihovským z Ryžmberka, nevíme. Srov. Sedláčkovy Hrady VIII, str. 183.

259.

V Prešpurce 1499, 7. listopadu. — Král dává Strachotovi Vostrovci z Kralovic list mocný. (Fol. 133.)

Item dán jest list mocný slovutnému Strachotovi Vostrovci z Kralovic, na

kterýž by vo statku svém zřiezenie vedle vuole*) a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi. Dán v Prešpurce**) ve čtvrtek po Všech Svatých anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

*) následující omylem opakovaná „vuole“ škrtnuta. **) původní „v Budíně“ vyškrábáno.

260.

V Budíně 1499, 24. srpna. — Král vyhrazuje Oldřichovi Myškovi ze Žlunic, aby se svých vsí zápisných nebyl splacován leda od krále. (Fol. 133.)

(Voldřichovi Myškovi ze Žlunic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Voldřich Myška ze Žlunic na Přemyšli, věrný náš milý: Jakož má a drží vsi Semiklovice a Zátvoru s dvorem poplužním i s jinými jich příslušnostmi k klášteru sv. Ambrože, v Novém Městě Pražském ležíciemu, příslušejícieho, proše nás s velikú prosbú, abychme jemu při držení a požívání týchž vsí s jejich příslušenstvím některú milost dáti a učiniti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám činil, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme témuž Voldřichovi a dědicóm jeho*) milost při držení nadepsaných vsí učinili a tiemto listem činieme, aby oni je s jejich příslušenstvím jměli, drželi a jich požívali a požívati mohli, nejsúc s toho bez své vuole splacováni od žádného člověka, leč od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, kterýmžby ta výplata spravedlivě příslušela, všakž tak a tiem obyčejem, když bychme to chtěli k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti, to učiniti muožeme a moci budeme, když by se nám kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim v moc jejich summu zápisnú podle zněnie listuov a zápisuov, kterúžto na tom zapsánu mají. Kterúžto přijmúc od nás vcele a úplně, mají nám té vsi s týmž dvorem svrchupsaným se vším a všelijakým jejich příslušenstvím hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Voldřicha, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně den sv. Bartholoměje anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) „jeho“ nadepsáno nad řádkou. — Srov. výše č. 231.

261.

V Prešpurce 1499, 9. listopadu. — Král dává Jindřichovi Hukovskému z Ochob list mocný. (Fol. 134.)

Item dán jest list mocný slovutnému Jindřichovi Hukovskému z Ochob, na kterýž by o statku svém zřízenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in

forma communi. Datum Posonie sabbato ante Martini anno Christi 1499, regnorum nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

262.

V Prešpurce 1499, 10 listopadu. — Král povoluje městu Duchcovu dva trhy výroční (Fol 134.)

Item městu Duchcovu dán jest jeden jarmark v úterý před Narozením M. Božie, a druhý ten úterý po Svátosti, každý s vosmi dny pořád zběhlými. A jakož jsú tíž měšťané trh téhodní v pátek jměli, převodí se jim listem tiemto, aby oni v středu každý týden ten trh jměli, drželi nynie i na budúcie časy. Dán v Prešpurce v neděli před sv. Martinem*) anno Christi MCCCCXCVIIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

*) Opraveno z „Ambrožem".

263.

V Prešpurce 1499, 10. listopadu. — Král povoluje Vodňanským, aby mohli pečetiti červeným voskem. (Fol. 135.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

264.

V Prešpurce 1499, 10. listopadu. — Král potvrzuje smlouvu Zdeňka z Kokor s klášterem sv. Kateřiny v Olomouci. (Fol. 135.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 540 č. 726. V registru označeno ke konci: Relator dominus cancellarius.

265.

V Budíně 1499, 5. dubna. — Král vysazuje Prokopovi z Habřiny ves při zámku jeho Hrádku za městečko. (Fol. 135'.)

(Mistru Prokopovi vysazuje se ves za městečko.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem slovutného Prokopa z Habřiny, věrného našeho milého, abychme ves při Hrádku zámku jeho ležící za městečko vysaditi, a při tom obyvatelóm téhož městečka některé milosti dáti a učiniti ráčili, tak aby tu sediece, živností svých tiem lépe a dostatečnějie hleděti a je vésti mohli. K kteréžto prosbě pro služby téhož mistra Prokopa, kteréž jest nám činil, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách vysadili jsme jižpsanú ves u Hrádku, zámku jeho ležící, za městečko a tiemto listem vysazujem, tak aby po tento den těch svobod a milostí užívalo, kterýchž jiná městečka královstvie Českého užívají a užívati mohú buď z práva aneb z obyčeje, dávajíce

jim trh téhodní každú středu, a jarmark roční v středu před hodem Narozenie P. Marie s vosmi dny pořád zběhlými. Na kterěžto trhy a jarmark voziti mají a moci budú všelijaké potřeby a tam je prodávati a zase domuov bez překážky voziti; a tržné dávati mají ti, ktož na trhy neb jarmark přijedú. A k tomu aby mohli k šenkování piva vařiti, suol skládati, vobilé ladovati, vlnu kupovati, řemesla dělati tiem vším obyčejem a zpuosobem, jakožto jiná svobodná městečka královstvie Českého činie, nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc podkomořiemu i jiným všem úředníkóm a poddaným našim královstvie Českého nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte obyvatele svrchupsaného městečka, nynějšie i budúcie, v těch ve všech milostech svrchupsaných jměli, drželi a zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Všakž proto chceme, aby takové dánie městečka a milostí napřed dotčených bylo každému bez újmy na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek před Próvodní nedělí letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a královstvie našich Uherského devátého a Českého dvadcátého vosmého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

266.

V Prešpurce 1499, 22. listopadu. — Král zapisuje Václavovi Bezdružickému z Kolovrat purkrabství Vyšehradské. (Fol. 136'.)

Item dán jest list urozenému Václavovi Bezdružickému z Kolovrat na purgkrabstvie Vyšehradské na takový zpuosob, že král JMt purgkrabstvie Vyšehradské s jeho příslušenstvím po smrti nynějšieho purgkrabí neráčí ani má dáti komu jinému, než již psanému Václavovi. Pakli by JMKská z nepaměti aneb z kterého omylu svrchupsané purgkrabstvie komužkolivěk jinému nežli jemu ráčil dáti, to dání proti tomu nebude ani má jmieti jaké moci žádným obyčejem. Dán v Prešpurce v pátek ante festum s. Katharine virg. anno d. ꝛc LXXXXIX°, regnorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

267.

Bez místa 1499, 23. listopadu. — Král dává Hynkovi Báderskému z Újezda dvůr Libici k manství. (Fol. 136'.)

(Hynkovi Báderskému z Újezda.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest přistúpil před nás slovutný Hynek Báderský z Újezda, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak slovutný Jindřich z Tajchnic dvuor v Libici, na kterémž nynie sedí, se vším jeho příslušenstvím toliko do života svého drží, kterýžto dvuor manstvím k Poděbradu, zámku našemu, příslušie, proše nás, abychme ten nápad po smrti téhož Jindřicha naň a na dědice a budúcí jeho převésti ráčili. K jehožto

prosbě pro věrné služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách jižpsaný dvuor se vším jeho příslušenstvím po smrti svrchupsaného Jindřicha jižpsanému Hynkovi a jeho dědicóm dali jsme a tiemto listem dáváme, chtiece tomu konečně, aby von Hynek i s svými dědici ten dvuor s jeho příslušenstvím po smrti nadepsaného Jindřicha jměl, držel a jeho užíval a užívati mohl tiem vším právem a zpuosobem, jakožto jiní manové naši k Poděbradóm příslušejície dvoruov svých manských užívají, bez překážky všelikteraké naší i potomkuov našich, pánův Poděbradských. Však při tom toto znamenitě vymieňujíce: když by koli nadepsaný Hynek nebo jeho dědicové obesláni byli podle jiných manuov našich na zámek náš Poděbrady, tehdy tolikrát, kolikrát by toho potřeba kázala, má a povinen bude pacholka hodného s kuší na zámek Poděbrady poslati a dáti bez odpornosti, a tu jemu potřeba jídla a pití podle jiných manuov dána býti má. A také nadepsaný Hynek nebo jeho dědicové ten dvuor budú moci dáti, zastaviti, prodati, směniti a s ním jako s svým vlastním učiniti, jakž by se jim zdálo a líbilo, a to bez našie i potomkuov našich, pánuov Poděbradských, všelikteraké překážky. Však proto bez újmy služeb a povinnostech [sic] našich nám z toho dvoru příslušejících. A ktožby list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Sabbato ante festum s. Katharine virg. anno ɔc 99, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Relator dominus cancellarius ɔc.

Srov. č. 173.

268.

V Prešpurce 1499, 6. listopadu. — **Král dává Hanušovi Haugvicovi z Biskupic město Jevičko k dědictví.** (Fol. 137.)

(Hanušovi Haugvicovi z Biskupic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od statečného Hanuše Haugvice z Biskupic na Bouzově, věrného našeho milého: Jakož má a drží město Jevičko s jeho příslušenstvím, v margkrabství Moravském ležície a k témuž margkrabstvie příslušejície, v znamenité summě vod předkuov našich i také vod nás zapsané, abychme jemu a erbóm jeho též město s jeho příslušenstvím k dědicství dáti a vysvobcditi ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé věrné, pilné a užitečné služby, kteréž jest nám činil, činí a potomně činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost náchylnější pozná, a protož s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský dali jsme a tiemto listem dáváme témuž Hanušovi, erbóm a budúcím jeho nadepsané město Jevičko se vším a všelijakým jeho příslušenstvím k pravému a svobodnému dědictví dáváme a vysazujeme tak, že je po tento čas dědičně jmieti, držeti a jeho požívati mají a moci budú tiem vším právem, obyčejem

a zpuosobem, jakožto i jiní obyvatelé téhož margkrabstvie svých dědičných a svobodných měst požívají, nynie i na budúcie věčné časy, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A jakož jest v témž městě klášter zákona a řádu sv. Dominika, ten z zvláštnie milosti svrchupsanému Hanušovi, erbóm a budúcím jeho, v opravu a obranu dáváme, tak že voni jej v své obraně a opravě jmieti a držeti mají a moci budú nynie i budúcně, žádných jim ani lidem jejich útiskuov ani kterých obtiežností mimo spravedlnost nečiniece ani jiným činiti dopúštějíce, tak jakož jim toho dokonce věříme. Přikazujíc hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, když kolivěk od častopsaného Hanuše Haugvice požádáni budete, město Jevičko předepsané s jeho příslušenstvím i tento náš list ve dsky zemské vložiti a vepsati kázali, jináč toho nečiniece. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v pondělí na den sv. Linharta anno domini ɔc LXXXXIX°.

Ad mandatum maiestatis regie Johannes de Ssellnberg
summus cancellarius regni Boemie manu propria subscripsit.

269.

V Prešpurce 1499, 6. listopadu. — Král zastavuje pánům z Waitmile Poděbrady, Kolín a Hradištko. (Fol. 138.)

(Jistota pánóm z Wajtmille na vosm tisíc sedm set a sedmdesát kop gr. č.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: Jakož urozený Zdeněk Kostka z Postupic na Novém Hradě, Bohuše Kostka z Postupic na Lithomyšli, mincmajstr na Horách Kutnách, Albrecht z Chlumu na Košmberce, Jan Svojanovský z Bozkovic, stateční a slovutní Čeněk z Barchova na Dašicích, Jan Firšic z Nabdína, Albrecht Rendl z Úšavy, prokurator náš, Zdeněk z Pitkovic, Jindřich Amcha z Borovice (sic), Bartholoměj Buben ze Všebořic, Jindřich z Dlúhé Vsi na Vyšehořovicích, Jan Řepa z Neveklova, Ondřej Přebor z Radešína, Hynek Bradlecký z Mečkova, Štěpán Anděl z Ronovce, Oldřich Přemyšlenský ze Žlunic slíbili jsú za nás a slibují za dluhy naše k urozeným Ladslavovi, Janovi, Michalovi, Kryštofovi a Šebestianovi strýcóm a bratřím z Wajtmille za vosm tisíc sedm set a sedmdesát kop gr. č., a k žádosti naší v tom se nám povolně a hotově najíti dali a skutečně vokázali: za kteréžto dluhy slibovali jsú za nás někteří páni, kterýmž jsme jistotu dskami zemskými na zámciech našich učinili, jmenovitě na Poděbradech, Kolínu a Hradištku. A k tomu nad to úředníci naši s těch zámkuov jim jsú slíbili, pokud se k nim s těmi zámky zachovati mají. My pak znajíce nahořepsaných věrných našich milých k nám a naší potřebě takovú povolnost, nechtiece, aby skrze ten slib které škody vzali, jakož jest nám to netoliko slušné ale i spravedlivé učiniti a je dostatečně opatřiti, aby skrze

to rukojemstvie žádné škody nevzali, s dobrým rozmyslem a našich věrných radú, mocí královskú v Čechách takto jsme je opatřili a tiemto listem opatřujem: Najprvé jim slovem naším královským slibujíce sami za se i za budúcie naše, krále České, v též je zavazujíce, že je z toho rukojemstvie a slibu bez jich škody všelikteraké vypraviti máme, a v tom jim zámky naše svrchupsané, totižto Poděbrady, Kolín a Hradištko se vším a všelijakým jejich příslušenstvím zastavujem, totižto s městy, městečky, s vesnicemi, s dvory kmecími, s platy, s poplužími, s rybníky, s lesy, lukami, s Labem i s jinými řekami, i se všemi zvólemi a příslušnostmi, tak jakž to sami držíme a toho požíváme, bez umenšenie a to takovým zpuosobem, že s těch sum za nás od nich slíbených máme a slibujeme úroky platiti a zpravovati i jistiny a je vyvazovati bez jich všelijaké škody.

Pakli bychom jich nevyvadili za našie živnosti a na ně skrze to které škody přišly, tehdy aby voni s jedniem komorníkem pražským mohli se uvázati v svrchupsané zámky s jich všelikterakými příslušnostmi, duochody a užitky držeti a jich požívati tak dlúho a dotud, dokudž by z toho rukojemstvie bez své všelikteraké škody od nás vyvazeni a vypraveni nebyli i se všemi škodami skrze to vzatými a kterakž koli proto rukojemstvie přišlými. A k tomu úředníci naši na zámciech našich svrchupsaných, kteříž nynie jsú aneb na potomní čas budú, mají jim na potomní čas slíbiti takovýmto zpuosobem: jestli že by nás pán Buoh prve smrti neuchoval, jehož pane Bože rač ostřieci, a prvé nežli bychom je z toho rukojemstvie a slibu vyvadili bez jich všelikteraké škody tak, jakož se napřed píše, tehdy úředníci naši na těch zámciech, totižto Poděbradech, Kolínu a Hradištku, s těmi zámky se všemi jich příslušnostmi, duochody a puožitky nemají k žádnému jinému s těmi zámky zřenie jmieti a jich nemají budúciemu králi ani zemi postupovati, leč by prvé nahořepsaní rukojmie naši z toho dluhu a slibu za nás učiněného vyvazeni byli bez své všie a všelikteraké škody. A voni úředníci s těch zámkuov úroky za ty dluhy zpravovati mají. A což by přes to přebiehalo mimo ty úroky, tiem jistiny těch dluhuov placeny býti mají; a žádnými penězi jinam hýbati ani jich kam obráceti nemají, nežli na placenie dluhuov nahoře psaných, totiž úrokuov a jistin. A každého roku země počet od nich přijímati mají, z sebe k tomu vyberúce osoby, které a kolik by se jim zdálo. A což by koli jistiny zaplaceno bylo, na to kvitancí od nadepsaných rukojmí přijieti mají, z čehož vyvazeni budú. Pakli by týmž rukojmiem se nezdálo v tom slibu a rukojemství déle státi a dali budúciemu králi, potomku našemu, puol léta napřed věděti, aby je vyvaditi ráčil; pakli by krále v zemi nebylo ale zemi, a voni rukojmie nahořepsaní z toho vyvazeni nebyli, tak jakož se častokrát píše, bez své škody, tehdy po vyjití toho puol léta napřed věděti daného budú se moci v ty zámky uvázati, a úředníci mají jim jich postúpiti se všemi jich užitky a příslušnostmi i se všemi diely, svršky a nábytky, a je držeti a jich užívati mají

dotud a tak dlúho, dokudž by od budúcieho krále, potomka našeho, nebolito od země vypraveni z toho slibu nebyli se všemi škodami a náklady skrze to kterak koli vzatými. A když by z toho slibu koli a rukojemstvie vyvazeni byli, mají a povinni jsú a budú buduciemu králi aneb zemi těch zámkuov postúpiti beze všie odpornosti tak s těmi svršky, které jsú k sobě přijali od úředníkuov našich. A úředníci nynější, kteříž jim tento slib učiniti mají, nemají jinému žádnému úředníku těch zámkuov sstupovati, ač bychme my za našie živnosti kterého změniti chtěli, leč ten, ktož by na jeho miestě toho ssazeného býti jměl, týž slib častopsaným rukojmiem našim učinil, jako on podle tohoto našeho zněnie majestátu.

A jestli že by nás pán Buoh smrti neuchoval a jim nadepsaným rukojmiem keří se úředníci nelíbili dřieve, nežli by vyvazeni byli, tehdy mají toho na zemi žádati, aby jim jiné úředníky aneb úředníka hodného vsadili, ale však vždy prve aby jim též slib učinili jako první úředníci rukojmiem častopsaným. Protož chtiece, aby tento náš majestát další pevnost toho všeho jměl, a chtějiece častopsané rukojmie naše, což bychme nejdostatečnějie mohli, opatřiti, znajíce k nám od nich zvláštní povolnú dóvěrnost, aby skrze to v žádnú škodu a zmatek nepřišli, přikazujem přísně pod milostí naší zachováním úředníkóm větším i menším desk zemských, aby kdyžby koli byli požádáni od rukojmí našich nahoře psaných, aby tento náš majestát ve dsky zemské slovo od slova vepsali, toho jináč nečiniece, ač se hněvu našeho královského uvarovati chtějí. Tomu na potvrzenie a širší svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v středu před sv. Martinem anno Christi MCCCCXCVIIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

270.

V Prešpurce 1499, 6. listopadu. — Král dává jistotu některým svým věřitelům. (Fol. 140.)

(Jistota na dluhy dolepsané některým osobám jako těmto: Rájeckému, Mihulové, Heřmanovi ɔc.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: jakož urození Albrecht z Kolovrat na Libšteině, hofmistr dvoru našeho, Zdeněk z Šternbergka na Zbiroze, Jan z Kolovrat na Novém Hradě, Kryštof z Gutšteina, Albrecht z Kolovrat na Krakovci, Jan z Waitmille, Henrych z Gutšteina, Mikeš Žehrovský z Kolovrat, Jetřich z Gutsteina, Michal z Waitmille, Zdeněk Dobrohost z Ronšperka, Bernhart z Waldšteina, stateční a slovutní Jan z Klenového, Votík Kamenický z Tropčic, Václav z Rúpova, Pešík z Komárova, Václav Bechyně z Lažan, Jan Vratislav z Mitrovic, Zdeněk z Kladna slibili jsú za nás a slibují za dluhy naše osobám jmenovitě těmto: Rájeckému za tisíc kop gr., Mihulové za puol šesta sta kop gr., Heřmanovi Bohdaneckému za vosm set kop gr., Wajstorfovi za puol šestnácte sta kop gr., Bejchorskému Janovi za puol třetieho sta kop gr., Kunátovi Dobřenskému za puol páta sta kop gr., Divišovi Hustieřanskému za puol druhého sta kop

gr., Vopršalovi za šest set zl., panu Donínskému za tisíc kop gr. a témuž za tisíc zl., Horstorfarovi za tři tisíce kop gr. A k žádosti naší v tom se nám povolně a hotově najíti dali ɔc, ut in eadem forma, ut supra. Datum anno ɔc omnia, ut supra.

271.

V Prešpurce 1499, 12. listopadu. — **Král vydává prohlášení v příčině odcizování statků zemských.** (Fol. 140'.)

Originál chová se v archivu svatováclavském pod č. 277. Text otištěn v tomto Archivu sv. V. str. 500.

272.

V Prešpurce 1499, 30. října. — **Král rozmnožuje Mikulášovi Trčkovi ml. z Lípy summu zápisnou na Lichtenburce.** (Fol. 142.)

(Mikulášovi Trčkovi mladšiemu.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že znamenajíc povolnost a hotovost mnohých věrných služeb, kteréž nám statečný Mikuláš mladší Trčka z Lípy na Lichtmburce, věrný náš milý, činil a činiti nepřestává, i chtiece, aby za to od nás k sobě některú milost a vděčnosť poznal, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách připsali jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho na hradě Lichtmburce s jeho příslušenstvím nad prvnie summy a zápisy, kteréž na tom má, patnácte set kop gr. č. dobrých, a mocí listu tohoto připisujem a přiražujem, chtiece tomu, aby on i s dědici a budúcími svými již psaný zámek Lichtmburgk s jeho příslušenstvím v summách a zápisiech svých předešlých i v těchto patnácti stech kopách nynie námi připsaných [jměl a držel] tak dlúho a dotud, jakž listové a zápisové jeho, kteréž na to od nás prve má, svědčie a vokazují. A když by koli k výplatě hradu svrchupsaného s jeho příslušenstvím přišlo, tehdy má svrchupsanému Mikulášovi, dědicóm a budúcím jeho za výplatu téhož zámku podle jiných sum jeho zápisných od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, komuž by ta výplata spravedlivě příslušela, těch patnácte set kop. gr. č. svrchupsaných také dáno a zaplaceno býti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteréž von aneb dědici a budúcí jeho přijmúc od nás i s prvními summami na tom zapsanými úplně a docela, má nám a povinen bude zámku svrchupsaného s jeho příslušenstvím v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměl, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl s již psaného Mikuláše, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v středu přede Všemi Svatými anno Christi MCCCCXCVIIII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

273.

V Budíně 1499, před 29. srpnem. — Král směňuje s Mikulášem ml. Trčkou z Lípy městečko Kamenici Trhovou. (Fol. 142'.)

(Témuž Mikulášovi Trčkovi.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme s dobrým rozmyslem a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách celý, pravý a dokonalý frejmark a směnu učinili s statečným Mikulášem mladším Trčkú z Lípy na Lichtmburce, věrným naším milým, a tiemto listem činíme vo městečko naše Kamenici, kteréž slove Trhová, což tu máme, k hradu Lichtmburgku přislušejicie, z kteréhož nám platu ročnieho šest kop a šestnácte gr. a šest peněz přicházie, tak že jest nám za to týž Mikuláš i budúcím našim, králóm Českým, dal a ve dsky zemské vložiti má zadní dvuor kmecí, dědicstvie své pod rybníkem Svatojakubským ležící s jeho příslušenstvím, v kterémž jest platu ročního šest kop gr. a deset kapúnuov, kdež se každý kapún po dvú grošiech pokládá; a to tak a tiem obyčejem, že on Mikuláš svrchupsaný s dědici a budúcími svými dvoru toho svrchupsaného s jeho příslušenstvím v držení a požívání býti má podle zněnie zápisuov svých, kteréž na tom zámku s jeho příslušenstvím zapsány mají. Než když bychme my od nich aneb budúcí naši, králové Čeští, hrad Lichtmburgk s jeho příslušenstvím vyplatili, mají nám toho dvoru hned se vším jeho příslušenstvím k témuž zámku postúpiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A po té výplatě on Mikuláš i s dědici a budúcími svými má a moci bude městečko svrchupsané s jeho příslušenstvím k svému požívání jmieti a držeti dědicky tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní obyvatelé svých dědičných městeček užívají, a to bez našie, budúcích našich, króluov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A my také s budúcími našimi, králi Českými, zadnieho dvoru svrchupsaného s jeho příslušenstvím k hradu Lichtmburku požívati máme a moci budeme bez jeho, dědicuov a budúcích jeho i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc větším i menším úředníkuom desk zemských královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte když kolivěk od téhož Mikuláše Trčky požádáni budete, jemu, dědicóm a budúcím jeho městečko nadepsané ve dsky zemské vložiti a vepsati kázali a toho jináč nečinili, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně před hodem Hlavy stětie sv. Jana Křtitele anno Christi MCCCCXCVIIII°. Relator dominus cancellarius.

Srov. Sedláčkovy Hrady I. str. 167.

274.

V Prešpurce 1499, 10. listopadu. — Král dává Mikulášovi st. i ml. Trčkům z Lípy na Lichtmburce výplatu na vsi Ovesné Lhotě. (Fol. 143.')

(Mikulášovi staršiemu i mladšiemu Trčkóm.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil statečný Mikuláš mladší Trčka z Lípy

na Lichtmburce, proše nás jménem svým a statečného Mikuláše staršieho Trčky z Lípy na Vlašími, abychme jim výplatu dáti ráčili na vsi řečené Ovesná Lhota k klášteru Lounskému příslušející, a při tom abychme jim některé dalšie milosti, kdyžby túž ves vyplatili, dáti ráčili. K jichžto prosbám nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali jsme jižpsaným strýcóm výplatu na jmenované vsi Ovesné Lhotě s jejím příslušenstvím a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby voni ji vyplatili a vyplatiti mohli od držiteluov nynějších, kdyžby se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim napřed věděti podle zněnie zápisuov jejich a summu hlavní v moc jejich zúplna položiece. A nadto jim tuto další a zvláštní milost činíme, aby kdyžkoli jmenovanú ves od držiteluov nynějších vyplatie, ji jměli, drželi a jie požívali se vším a všelijakým jejím příslušenstvím, nejsúc s nie [splacováni] bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného leč od toho zákona, k kterémuž spravedlivě přislušie. Když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, kdyžby se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim napřed věděti podle zněnie listuov a zápisuov jejich. A po vyjití času vypověděleho dadúc jim a úplně položiec summu jejich zápisnú v moc jejich vcele a úplně, kterúž přijmúc od nich, mají jim hned a povinni budú jmenované vsi se vším jejím příslušenstvím v moc jejich postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktožby list tento jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v neděli před sv. Martinem anno Christi 1499. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

275.

V Budíně 1499, 18. března. — Král dovoluje Janovi Kozojedskému z Kozojed, aby mohl své manželce na manství zapsati věno. (Fol. 144.)

Item dán jest list otevřený na papíře slovutnému Janovi Kozojedskému z Kozojed na takový zpuosob: jakož má a drží manstvie Chotolice, aby on manželce své Jitce věno na týchž Chotolicích puol třetieho sta kop gr. č. zapsati mohl. Však tak bez ujmy služeb a povinností manských. Dán na Budíně v pondělí po neděli, kteráž slove Judica, anno Christi 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero vigesimo octavo.

Chotějovice tvrz byly manství Trutnovské. — Výkon povolení královského viz v tomto Archivu sv. XV. str. 393.

276.

V Prešpurce 1499, 14. list. — Král zavazuje se Petrovi z Rožmberka ku placení dluhu. (Fol. 144'.)

Otištěno dle orig. v tomto Archivu sv. X. str. 94.

277.

V Prešpurce 1499, 7. listopadu. — Král vykazuje Jindřichovi z Hradce doživotní plat. (Fol. 145.)

Otištěno dle orig. v tomto Archivu sv. X. str. 411.

278.

V Prešpurce 1499, 6. listopadu. — Král dává témuž 2000 zl. rýn. (Fol. 145'.)

(Témuž Jindřichovi z Hradce.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož jest se byl Mikuláš Šlik některé neslušnosti proti nám dopustil, pro kterúž jest všeho statku odsúzen, k kterémužto statku dali jsme byli všecko právo naše urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, věrnému našemu milému, kdež potom týž Jindřich k vuoli a žádosti naší dal jest nám a propustil všecko právo své, kteréž od nás k zboží a statku nadepsaného Šlika jměl, i hlediece my na jeho takovú povolnost, v které se nám hotově najíti dal, a k tomu nechtiece, aby toho dánie našeho dokonce škoden býti jměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách takto jsme s ním uhodili a tiemto listem uhápieme, přiřiekajíce jemu a dědicóm jeho sami od sebe i od budúcích našich, králuov Českých, slovem naším královským z najprvnější berně, kteráž nám v království Českém po této pivovárné pomoci najprve přiřčena a dána bude, dva tisíce rýn. zl. dáti a v moc jejich položiti beze všech a všelijakých dalších odtahóv a forteluov. Přikazujíc budúcím výběřčím, kteřížby kolivěk k vybierání té berně voleni a jmenováni byli, věrným našim milým, jakžby nám ta berně najprvé dána a vybrána byla a voni k vám s tiemto naším listem přišli, abyste z nie těch dva tisíce zl. rýn. jižpsanému Jindřichovi aneb dědicóm jeho hned předkem na najprv mimo jiné dali a dokonce zaplatili bez zmatku a všelijaké odpornosti. A když jim těch dva tisíce zlatých svrchupsaných zúplna dáte a v moc jich položíte, mají vám také a povinni budú list tento k ruce naší dáti a navrátiti. Kterýž vy potom při počtu, kterýž z té berně činiti budete, položíte a vokážete. Jestli že by nás pak Buoh smrti neuchoval, prve nežli by jim summa zlatých svrchupsaných dána a dokonce zaplacena byla, tehdy jim ji budúcí naši, králové Čeští, dáti a zaplatiti mají a povinni budú též z najprvnějšie berně, kteráž by jim v království Českém svolena a dána byla. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v středu před sv. Martinem anno Christi, ut supra. Relator dominus cancellarius.

279.

V Prešpurce 1499, 14. listopadu. — Král vyhrazuje Vilémovi z Pernšteina, aby s Hluboké splacován nebyl leč od krále (Fol. 146'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI str. 540 č. 727.

280.

V Prešpurce 1499, 6. listopadu. — Král rozmnožuje Vilémovi z Pernšteina summu zápisnou na zámku Hluboké. (Fol. 147.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 538 č. 724.

281.

V Prešpurce 1499, 11. listopadu. — Král dává Litoměřickým tamnější zámek královský. (Fol. 148.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

282.

V Prešpurce 1499, 9. listopadu. — Král zmenšuje plat, který mají Čáslavští platiti podkomořím při sázení konšeluov. (Fol. 148'.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

283.

V Prešpurce 1499, 9. listopadu. — Král zapisuje Martinovi kováři dům na Novém Městě Pražském. (Fol. 149.)

(Martinovi kováři na Novém Městě Pražském.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme dlužni zuostali za službu věrnému našemu milému mistru Martinovi kováři sto kop gr. č., kteréž chtiece, aby jisty jměl a jimi bezpečen byl, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách zapsali jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho na domu našem, na kterýmž nynie jest, ležícím na Novém Městě Pražským, tak aby von v tom domu i s dědici a budúcími svými byl a jej držel tak dlúho, dokudž bychme jim těch sta kop gr. svrchupsaných nedali a nezaplatili, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky. Než když bychme jim koli těch sto kop gr. dali a v moc jejich položili, mají nám toho domu hned zase postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s jižpsaného kováře Martina, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v sobotu před sv. Martinem anno Christi 1499.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselubergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

284.

V Prešpurce 1499, 15. listopadu. — Král dává Veronice z Leskovce list mocný. (Fol. 149'.)

Item dán jest list mocný urozené Veronice z Leskovce, manželce někdy urozeného Ctibora z Lantštejna, aby ona vo všem statku svým zřizenie podle vuole

a zdánie svého učiniti mohla ɔc, ut in forma communi. Dán v Prešpurce v pátek po sv. Martinu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Relator dominus cancellarius.

285.

V Prešpurce 1499, 16. listopadu. — Král vydává Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála list dlužní. (Fol. 150.)

(Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu patnácte set kop gr. č. urozenému Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, purgkrabie na Karlštejně, věrnému našemu milému, vo kterýžto, nemohúce ho jemu pro některé naše potřeby na tento čas dáti a zaplatiti, takto jsme s nim uhodili, přiřiekajíce slovem naším královským a tiemto listem konečně jej jemu a dědicóm jeho i s úroky dáti a zaplatiti na den sv. Havla po dání listu tohoto najprv přištieho beze všech dalších odtahuov a všelijakých výmluv. Pakli by nás v tom čašu Buoh smrti neuchoval, prve nežli bychme jemu a dědicóm jeho ten dluh zaplatili, tehdy zavazujem budúcie naše, krále České, že jej věřitelóm našim svrchupsaným dáti a zaplatiti mají, což najspieše moci budú, bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Zdeňka a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán v sobotu po sv. Martinu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

286.

V Prešpurce 1499, 16. listopadu. — Král dovoluje, aby Bartoš apatékář mohl prodávati o sněmu zboží své na hradě Pražském. (Fol. 150'.)

Item dán jest list otevřený na papíře Barthošovi apatékáři z Nadařic na takový zpuosob, aby on s manželkú svú Katheřinú vo každých suchých dnech a vo sněmiech s konfekty i s jinými apatékářskými věcmi na hradě našem Pražském tu mezi vraty sedali a je prodávali nynie i budúcně, a to až do jejich obú dvú živnosti. Dán v Prešpurce v sobotu po sv. Martinu létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Commissio propria domini regis.

287.

V Prešpurce 1499, 14. listopadu. — Král dává Zdeňkovi ze Šternberka na Zbiroze výplatu na Týně nad Vltavou. (Fol. 150'.)

(Zdeňkovi z Šternbergka na Zbiroze.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest prosil urozený Zdeněk z Šternbergka na Zbiroze, věrný náš

milý, abychme jemu a dědicuom jeho výplatu dáti ráčili na Tejnu na Vltavě s jeho příslušenstvím k arcibiskupství Pražskému příslušejíciemu. K jehožto žádosti pro jeho služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, tak aby on Zdeněk svrchupsaný aneb dědici jeho svrchupsané zbožie Tejnské na Vltavě vyplatiti mohli a moc jměli, jakž by najprvé k výplatě přišlo; kteréž když vyplatie od držiteluov jeho, mají je jmieti držeti a jeho požívati, nejsúc odtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, krom od arcibiskupa Pražského řádně voleného a stvrzeného. Ten to od nich muož a moci bude vyplatiti, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, všakž k svému vlastniemu jmění, držení a požívání a jinak nic, dada jim rok napřed věděti. A po vyjití toho roku, polože v moc jejich summu zápisnú vcele a úplně, kterúžto přijmúc od něho vcele a úplně, mají jemu hned zbožie Tejnského svrchupsaného s jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by to arcibiskup pod jakú koli barvú vyplatil a sám toho v držení nebyl, tehdy on Zdeněk, aneb budúcí jeho, bude to moci od těch držiteluov vyplatiti, polože jim summu jich zase, kterúž přijmúc od nich, mají jim hned a povinni budú zbožie toho s jeho příslušenstvím postúpiti. V kteréž uvážíce se, mají je jmieti, držeti a jeho požívati tak dlúho a tiem obyčejem, jakož se napřed píše. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Zdeňka a dědicuov jeho ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po sv. Martinu, anno Christi 1499.

288.

V Budíně 1499, 23. července. — Král povoluje klášteru Hradištskému u Olomouce, aby mohl zastaviti zboží Knihnické ve vyšší summě než prvé. (Fol. 151'.)

(Janovi opatu kláštera Hradištského.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest prosil nás velebný Jan opat a konvent kláštera Hradištského, blíž Olomúce ležícieho, abychme pro dobré a užitečné kláštera toho jemu dopustiti a povolenie naše dáti ráčili, aby zboží proboštstvie Knihnického v vyšší summě nežli prvé zastaviti a z toho některé dluhy zaplatiti mohl slovutným Jindřichovi z Jezera a Vítkovi z Zeptení*) a erbóm jejich, věrným našim milým. Kdež my znajíce upřiemú žádost jeho a k tomu lepšie kláštera toho, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby on opat svrchupsaný zbožie proboštstvie Knihnického, jmenovitě městečko Knihnice, městecko Svitavku, vsi Četkovice, Uherce, Šebotov, Světlú, Kořenec, Húsobrno, Okrúhlú, s horami, lesy, rybníky i se vším toho zboží panstvím a příslušenstvím nadepsaným Jindřichovi a Vítkovi a erbóm jejich zastaviti

mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo. Kteréžto zbožie když jim týž opath zastaví, mají je jmieti, držeti a jeho požívati tak a potud, pokudž list zástavní opata a konventu kláštera svrchupsaného svědčie a ukazuje; a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý po sv. Maří Magdaleně létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského devátého a Českého dvadcátého osmého. Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Litery „*Ze*" psány na rasuře; rozumí se *ze Ľtení.*

289.

V Prešpurce 1499, 13. listopadu. — Král potvrzuje Jana z Lomnice v držení zástavném hradu Špilmberka a přidává ustanovení o výpovědi. (Fol. 152.)

(Janovi z Lomnice.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož urozený Jan z Lomnice na Mezřiečí, hajtman margkrabstvie Moravského, věrný náš milý, má a drží zámek náš Špilmbergk s jeho příslušenstvím v jisté summě zapsaný a zastavený, v kterémžto zápisu*) výpověď**) položena a zapsána nenie. I chtiece, aby pro to jmenovaný Jan žádné budúcie škody ani kterého zmatku neměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský k tomuto jsme svolili a přistúpili a tiemto listem svolujem a přistupujem, aby on Jan svrchupsaný i s erby svými zámek Špilmbergk s jeho příslušenstvím podle zněnie zápisuov svých jměl, držel a jeho požíval tak dlúho a dotud, dokudž bychme jemu a erbóm jeho my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, puol léta napřed věděti nedali, a po vyjitie toho polúletie summy zápisné podle zněnie zápisu jejich vcele a úplně nepoložili. Než dadúce jim po vyjití toho polúletie summu jejich v moc jich vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú téhož zámku se vším jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž na to mají, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Jestliže bychme pak, dadúc jim puol letha napřed věděti, zámku toho nevyplatili, tehdy jej mají předse držeti tak dlúho a dotud, dokudž bychme jim opět jiného puol leta napřed věděti nedali a po vyjití jeho podle zněnie zápisóv jejich nevyplatili, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného a erbuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v středu po svatém Martinu, anno Christi MCCCCXCVIIII°.

*) Zápis tištěn jest zde č. 51 str. 51—52, jiný č. 159 str. 112.

**) Písař zmýliv se, opakoval toto slovo ještě jednou, ale poznav svůj omyl, přetrhl je.

290.

V Prešpurce 1499, 13. listopadu. — **Král připisuje témuž na opravu téhož hradu 140 zl. uh. (Fol. 152'.)**

(Témuž Janovi z Lomnice.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že jest zpravil nás urozený Jan z Lomnice na Mezřiečí, hajtman margkrabstvie Moravského, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak z rozkázánie našeho udělal jest některé střechy a krovy na hradě našem Špilmbergku svými penězi, na kteréž jest naložil sto a čtyřidceti zlatých uherských, proše nás, abychme jeho v tom milostivě opatřiti ráčili, aby toho škoden nebyl. Jehožto žádost spravedlivú znajíce a nechtiece, aby toho stavenie kterú škodu jměl, připsali jsme jemu tu summu na témž zámku Špilmberce s jeho příslušenstvím a tiemto listem mocí naší královskú a jakožto margkrabie Moravský připisujem a nad prvnie summy přirazujem, chtiece tomu konečně, aby jemu a erbóm jeho při vyplacování téhož zámku těchto sto a čtyřidceti zlatých uherských buďto od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, dáno a zaplaceno bylo bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Jana a erbóv jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ꝯc. Dán v Prešpurce, ut supra. Anno Christi, ut supra.

291.

V Prešpurce 1499, 13. listopadu. — **Král dovoluje témuž opraviti rybník Měnínský. Fol. 153.)**

(Témuž Janovi z Lomnice.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem: jakož urozený Jan z Lomnice na Mezřiečí, hajtman margkrabstvie Moravského, má a drží zámek náš Špilmbergk s jeho příslušenstvím v jistých zápisiech našich, zpravuje nás při tom, kterak rybník Měnínský v některých miestech velmi škodně strhán a na hrázi zkažen jest, proše nás, abychme jej zase opraviti a udělati rozkázati ráčili, tak aby se nasaditi a požívati mohl. I chtiece my, aby týž rybník pust nestál, než aby jeho raději týž Jan i s erby svými požíval, takto jsme s ním zuostali a smlúvu učinili a tiemto listem mocí naší královskú i jakožto margkrabie Moravský činíme, aby on Jan i s erby svými nadepsaný rybník Měnínský nákladem svým opravil a opravě jej nasadil, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo. A když jej nasadí, má jej držeti, a když by čas přišel, k svému užitku spustiti a sloviti; a jestliže bychme my mezi tiem, když by jej opravě nasadil, zámek Špilmbergk od něho vyplatili, má on jej předse držeti až do času slušného, když by na spuštěnie byl, a potom jej má spustiti a sloviti k své ruce a k svému užitku, a když jej sloví, má ho nám v moc naši postúpiti beze všech úplatkuov. Tomu na svědomie ꝯc. Dán v Prešpurce v středu po sv. Martinu, anno Christi 1499.

292.

V Prešpurce 1499, 15. listopadu. — Král vyhrazuje Burjanovi Trčkovi z Lípy, aby s zboží duchovního, kteréž drží, nemohl býti splacen, leč od krále neb od vlastníků. (Fol. 153'.)

(Burianovi Trčkovi z Lípy.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl statečný Burian Trčka z Lípy na Lipnici, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží některá zbožie duchovnie v zápisiech předkuov našich, králuov Českých, i našich také, a jmenovitě opatstvie Vilémovské, zbožie Heralecké k arcibiskupstvie Pražskému příslušejície a kanovnicstvie téhož kostela, opatstvie Želevské, Dobřenice, Leština, opatstvie Sedlecké i jiná zbožie duchovnie podle zněnie zapisuov ciesaře Zigmunda a jiných králuov Českých, s jejich příslušenstvím, proše nás, abychme jemu a dědicóm jeho při držení a požívání zboží svrchupsaných některú milost učiniti ráčili, tak aby ta zbožie volnějie, bezpečnějie a svobodnějie jmieti, držeti a jich požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni súce pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme nadepsanému Burianovi a dědicóm jeho při držení a požívání zboží svrchupsaných učinili a tiemto listem činíme, tak aby on ta zbožie duchovnie svrchupsaná i s jejich příslušenstvím s dědici jměl, držel a jich požíval, nejsa s nim[i] se všech ani s žádného z nich bez své vuole od žádného člověka splacován, leč vod nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob duchovních, kterýmž by spravedlivě příslušely, a když by[chme] to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli a jinak nic, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jim podle zněnie zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypověděného položiece v moc jejich summy zápisné vcele a úplně, mají hned nám a povinni budú těch zboží s jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všeliké odpornosti. Pakli by to vyplatiec pod jakúkoli barvú, sami toho v držení a požívání nebyli, tehdy má a moci bude svrchupsaný Burian s dědici svými to aneb ta zbožie duchovnie od těch, ktož by to drželi a toho požívali, vyplatiti, dada jim summu jejich, v kteréž by to drželi; a vyplatiec to, mají to držeti a toho požívati tak dlúho a dotud, jakož se svrchu píše. A ktož by list tento jměl s již psaného Buriana a dědicuov jeho dobrú volí oc. Tomu na svědomie oc. Dán v Prešpurce v pátek po sv. Martinu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relacionem domini Alberti de Colowrat,
magistri curie maiestatis regie.

293.

V Prešpurce 1499, 16. listopadu. — **Král připisuje Hanušovi Glacovi ze Starého Dvoru na opravu zámku Střekova nad Labem summu do 200 k. č. (Fol. 154'.)**

(Hanušovi Glacovi z Starého Dvoru.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznešeno jménem slovutného Hanuše Glaca z Starého Dvoru, věrného našeho milého: jakož má a drží v jistých zápisiech zámek náš Střěkov ležící nad Labem, oznamujíce nám, kterak ten zámek na stavení velmi sešlý a pokažený jest, prosiece nás, abychme jemu některú summu na stavenie a dělánie téhož zámku připsati ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Hanuše, a k tomu znajíce, že týž zámek na pomezí leží a opravy potřebuje, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaný Hanuš mohl na ten zámek Střěkov na stavenie dělánie a opravovánie jeho naložiti a prostavěti až do dvú set kop gr. č. Kteréž když prostavie a vynaložie, mají jemu od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých, při vyplacování jeho zase dány a navráceny býti, když to registry řádnými aneb svědky hodnověrnými vokáže, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v sobotu po sv. Martinu, anno Christi 1499.

Ad relacionem strenui Wenceslai Ciezcz de Nemyczewes marescalci curie maiestatis regie.

294.

V Prešpurce 1499, 17. listopadu. — **Král přijímá Jana Horštorfara z Malešic mincmistra i se služebníky jeho na tři léta pod svoji zvláštní ochranu. (Fol. 154'.)**

(Horštorfarovi z Malešic.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že pamatujíce na služby slovutného Horštorfara z Malešic, kteréž jest nám, byv v úřadě mincmajstrstvie, věrně a právě činil, i chtiece jemu za to některú vděčnost a milost vokázati, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách přijali jsme jeho s služebníky i vším statkem jeho v naši zvláštní obranu a bezpečenstvie a tiemto listem přijímáme, tak aby po všech zemiech a panování našem bezpečni býti mohli až do tří let po dání listu tohoto pořád zběhlých. Přikazujíce všem úředníkóm a poddaným našim kteréhožkoli stavu, věrným našim milým, abyšte jižpsaného Jana Horštorfara s služebníky a statkem jeho v té naší obraně a na tom bezpečenství jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie, žádných jim překážek ani zmatkuov nečiniece, ani na ně kterak sahajíce, ani jiným toho dopúštějíce, než raději dobrú vuoli vokazujíce; nepochybujíce vo tom, že to učiniec zvláštní nám na tom libost vokážete, kteréž my všem i jednomu každému milostí naší a dobrým nahrazovati mieníme. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v neděli před sv. Alžbětú, anno Christi MCCCCXCVIIII°.

295.

V Prešpurce 1499, 16. listopadu. — Král uděluje právo odvety Janovi, synu Svátka měšťana Star. M. Pražského, na poddaných biskupa Wircburského. (Fol. 155.)

Item dán jest list otevřený na papíře Janovi, synu Svátkovu, měštěnína Starého města Pražského, na takový zpuosob, aby on s pomocníky svými, kdež by koli buď kupce aneb zemany z Frank a poddané biskupa Wircpurského i s statky jejich bráti mohl, dokavadž by otec jeho, kterýž tam vzat jest, i s jinými měšťany propuštěn nebyl. Datum sabbato post Martini, anno Christi 1499.

Commissio propria maiestatis regie.

*) Míní se tu Jan Svátek z Pernštorfu, který se stal r. 1527 vlastníkem domu Krönovského (nyní č. 936) na náměstí Staroměstském.

296.

V Budíně 1499, 17. listopadu. — Král zapovídá, aby židé v městech nepřikazovali se cizím pánům. (Fol. 155'.)

Otištěno u Čelakovského, Privilegia měst Pražských, v poznámce na str. 314.

297.

V Prešpurce 1499, 16. listopadu. — Král dává Bernhartovi ze Šumburka a jeho bratřím svobodu horní. (Fol. 156.)

Item dán jest frystunk urozeným Bernhartovi, Janovi a bratřím jich z Šumburgka na Trutnově, aby voni i s kverky svými na zboží svých dědičných nebo zápisných pavovati a rud všelikterakých kovuov dobývati mohli. Urbury ani žádných poplatkuov, kteříž do komory krále JMti přislušejí, platiti ani dávati nemají za plných patnácte let od datum listu tohoto pořád zběhlých. Dán v Prešpurce v sobotu po sv. Martinu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

298.

V Prešpurce 1499, 8. listopadu. — Král povoluje měšťanům Mostským, aby sobě sami faráře zvolili. (Fol. 156.)

Item dáno jest povolenie měšťanóm Mostským, aby sobě sami faráře, člověka hodného a dobrého, vzieti mohli s radú kapituly kostela Pražského, a to dotud, dokudž by se ruoznice ty, kteréž jsú mezi nimi vznikly, jako mezi proboštem Zderazským a druhú stranú, nesrovnaly. Dán v Prešpurce v pátek před sv. Martinem letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Ad relacionem strenui Wenceslai Cziecz de Nemyczewes, marescalci curie maiestatis regie.

299.

V Prešpurce 1499, 19. listopadu. — Král dává Jindřichovi z Třebomyslic list mocný. (Fol. 156'.)

Item dán jest list mocný slovútnému Jindřichovi z Třebomyslic a v Dubu,

aby on všecken statek svuoj podle vuole a zdánie svého zřéditi mohl ɔc, ut in forma communi. Dán v Prešpurce v úterý den sv. Alžběty letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

300.

V Prešpurce 1499, 18. listopadu. — Král povoluje měšťanům Trutnovským výroční trh. (Fol. 156′).

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích královských měst venkovských

301.

Bez místa a dne, 1499. — Král dává Mikulášovi z Vojislavic list mocný. (Fol. 156′.)

Item dán jest list mocný slovutnému Mikulášovi z Vojislavic, na kterýž by o statku svém zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi. Anno Christi 1499.

302.

V Prešpurce 1499, 21. prosince. — Král dává Janovi z Kunovic a Václavovi Veselskému z Vojislavic nápad po Mikuláši z Vojislavic. (Fol. 156.)

Item dán jest nápad a právo královské urozenému Janovi z Kunovic na Jičíně a slovutnému Václavovi Veselskému z Vojislavic na Vnorovách po smrti statečného někdy Mikuláše z Vojislavic na Veselé ɔc. Dán v Prešpurce v sobotu den sv. Thomáše, anno Christi ɔc 99. Relator dominus cancellarius.

303.

V Budíně 1499, 6. září. — Král vyhražuje Heraltovi z Kunštatu, aby nemohl býti se zámku Hodonína splacován leč od krále. (Fol. 157.)

(Heraltovi z Kunštatu na Hodoníně·) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Heralta z Kunštatu na Hodoníně, věrného našeho milého, abychme jemu, bratru a dědicóm jeho při držení téhož zámku Hodonína některú milost učiniti ráčili, tak aby jej volnějie, svobodnějie a bezpečnějie jmieti, držeti a jeho požívati mohli. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro službý někdy otce jeho i také jeho, kteréž nám činí a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, tuto jsme jemu, bratru, strýci a dědici jeho budúciemu zvláštní milost učinili a tiemto listem činíme, takže von Heralt a Vladislav bratr jeho, Jan Boček z Kunštatu na Polné a prvorozený syn jeho, mají týž zámek Hodonín s jeho příslušenstvím jmieti, držeti a jeho požívati v zápisiech na něm zapsaných, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od

budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, ani od jiného žádného splacováni až do svých všech čtyř živností. Než po jich smrti my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, moci budem od erbuov aneb budúcích jejich týž zámek vyplatiti, dadúc jim podle zněnie zápisuov jejich napřed věděti, když nám se kolivěk zdáti a líbiti bude. A po vyjití času vypovědělého položiece v moc jejich summu zápisnú vcele a úplně, mají nám a povinni budú zámku toho s jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Heralta, bratra, strýce a dědice jeho dobrú vuolí a svobodnú ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně*) v pátek před slavností Narozenie P. Marie, anno Christi ɔc 99, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°.

*) Písař začal již psáti: *V Prešp*, spozorovav však v čas svůj omyl, přetrhl to slovo a napsal vedle: *Na Budině.*

304.

V Prešpurce 1499, 14. listopadu. — Král vyhražuje Albrechtovi z Kolovrat na Krakovci, aby se vsi Pochvalova splacován nebyl. (Fol. 157.')

(Albrechtovi z Kolovrat na Krakovci.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož urozený Albrecht z Kolovrat na Krakovci, věrný náš milý, má a drží ves Pochvalov k klášteru Matky Božie pod mostem a konventu jeho převorství Strakonickému příslušející, i prošeni jsme jménem jeho, abychme jemu a dědicóm jeho při držení a užívání té vsi tu milost učiniti ráčili, aby vodtud od žádného jiného, leč od převora a konventu toho kláštera, nynějších i budúcích, splacováni nebyli, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Albrechta, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme a tiemto listem svolujeme, chtiece, aby jmenovaný Albrecht i s dědici svými nadepsanú ves Pochvalov s jejím příslušenstvím jměl, držel a jie požíval a požívati mohl, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, než od převora a konventu kláštera svrchupsaného, nynějšiech aneb budúcích. Všakž tak, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, když by jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim rok napřed věděti, a po vyjití roku toho pořád zběhlého položiec jim vcele a úplně summu zápisnú, kterúž na též vsi zapsánu mají, mají jim hned a povinni budú té vsi se vším jejím příslušenstvím v moc jejich postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navráti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by to pod jakú barvú vyplatiece, sami toho k tomu klášteru nedrželi,

budú moci hned svrchupsaný Albrecht i s dědici svými summu jejich jim zase dáti a tu ves vyplatiti, a vyplatiece ji držeti a jie požívati tak dlúho a dotud, jakož se svrchu píše. A ktož by list tento jměl s již psaného Albrechta a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú ꝯc. Tomu na svědomie ꝯc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po sv. Martinu letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relacionem domini Alberti de Colowrat et Libssteyn, magistri curie maiestatis regie.

305.

V Prešpurce 1499, 18. listopadu. — **Král potvrzuje Vojtěchovi Tvochovi z Nedvídkova vklad platu na vsech Třebotově a Roblíně do desk zemských. (Fol. 158.)**

(Vojtěchovi Tvochovi z Nedviedkova.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem: jakož jsme před některým časem, byvše prošeni, povolenie naše dali slovutnému Vojtěchovi Tvochovi z Nedviedkova, věrnému našemu milému, k platu kúpenie od sv. Jiljí na vsech Třebotově a Vroblině, kteréhožto platu jest jedenácte kop bez dvadcieti gr.; kdež potom nadepsaný Tvoch na takové naše povolenie ten plat od kostelníkuov a vosady sv. Jiljie koupil jest byl i zaplatil, a potom jinému prodal a ve dsky zemské vložil, kdež jest to dobře*) učiniti mohl, to prodati i ve dsky klásti, poněvadž jest ten plat s naším povolením, jakožto krále Českého a najvyššieho kollatora toho kostela, kúpil. Protož to jeho prodánie a ve dsky kladenie nemá jemu k žádné škodě ani kterému zmatku v ničemž býti podle toho nálezu dskami zapsaného, kterýž na to znie, ktož by komu ve dsky zapisoval, sám ve dskách nemaje; neb jest on jsa toho platu v držení a koupiv jej se vším povolením naším, ačkoli ve dskách toho neměl, mohl to dobře učiniti a jinému ve dsky klásti; kterýžto vklad jeho tiemto naším listem jakožto král Český tvrdíme a při zápisu zněnie desk, kterýmž prodává, zuostavujem a necháváme, tak aby v své moci a pevnosti stál a trval nynie i potomně, a to bez naší,**) budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝯc. Dán v Prešpurce v pondělí před sv. Alžbětú létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Ad relationem domini Alberti de Colowrat et Libsstein, magistri curie maiestatis regie.

*) Před tímto slovem napsáno v rukop.: *všecko*, ale přetrženo. **) v rukp. našich. — Vojtěch Tvoch z N. měl od r. 1483 dům za sv. Mikulášem na Star. M. Praž., koupený od bratra svého Oldřicha. (Ruk. arch. m. 2106 fol. 124.)

306.

V Prešpurce 1499, 19. listopadu. — **Král dává Jiříkovi z Hrádku a z Valečova Jilovský důl Radlík. (Fol. 158'.)**

(Jiříkovi z Hrádku a s Valečova.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že jsme dali duol na horách našich Jilovských, jménem Radlík, urozenému

Jiříkovi z Hrádku a z Valečova, úředníku našemu na horách Jilovských, dědicóm a kverkóm jeho nynějším i budúcím a mocí listu tohoto, jakožto král Český, dáváme, tak aby jej dělati, jeho dobývati a užívati mohli, nejsúc s něho bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni ani žádným obyčejem odtiskováni, protože jej svým nákladem vyzdvihnúti a jeho dobyti mají. A ktož by tento list jměl s téhož Jiříka a dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v úterý den sv. Alžběty, létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ad relacionem domini Alberti de Colowrat et Libssteyn, magistri curie maiestatis regie.

307.

V Prešpurce 1499, 18. listopadu. — Král dává Janovi Firšicovi z Nabdína výplatu na vsech Podhořanech a Mířejovicích. (Fol. 159.)

(Janovi Firšicovi z Nabdína.) Dána jest výplata statečnému Janovi Firšicovi z Nabdína na vsech Podhořanech a na Mířejovicích, což tu jest. A když to vyplatí, má to všecko jmieti, držeti a toho požívati, nejsa vodtud i s dědici svými od žádného bez své vuole splacován, leč od toho zákona aneb zádušie, k kterémuž od staradávna spravedlivě příslušie, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, ꝛc. Dán v Prešpurce v pondělí před sv. Alžbětú anno Christi 1499. Relator magister curie.

308.

V Prešpurce 1499, 21. listopadu. — Král potvrzuje smlouvu Matiáše z Častrova s klášterem Velehradským o dvůr v Domaníně. (Fol. 159'.)

(Mathiášovi z Častrova.) My Vladislav ꝛc oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznesl slovutný Mathiáš z Častrova, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má celú a dokonalú smlúvu s velebným Janem opatem a konventem kláštera Velehradského vo dvuor, lúky a některé dědiny s jich příslušenstvím při vsi Domanínu ležící, takže jemu toho týž opat a konvent k jmění, držení a požívání až do jeho živnosti dopustili a zapsali. Proše nás, abychme jemu povolenie naše dáti a toho listem naším potvrditi ráčili, tak aby toho volně, svobodně a bezpečně požívati mohl. K jehožto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme a to tvrdíme, chtiece tomu, aby nadepsaný Mathiáš ten dvuor svrchupsaný s jeho příslušenstvím jměl, držel a jeho požíval a požívati mohl podle zněnie smlúvy mezi nimi učiněné, a to bez

našie a budúcích králuov Českých a margkrabí Moravských i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po sv. Alžbětě létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

309.

V Prešpurce 1499, 10. listopadu. — Král dává Ladslavovi z Bozkovic opravu na zboží Knihnickém kláštera Hradištského k dědictví. (Fol. 160.)

(Ladslavovi z Bozkovic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Ladslav z Bozkovic na Třebové, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest měl otec jeho s bratřími jeho a nynie má opravu na lidech a zboží Knihnickém s jeho příslušenstvím, blíž Olomúce ležíciem, příslušejícím [sic!], proše nás, abychme jemu a erbóm jeho túž opravu dáti a zapsati ráčili. K jehožto prosbě pro mnohé a věrné služby jeho, kteréž jest činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, slyšiece, že jest s lidmi zbožie toho Knihnického, maje je v své opravě, slušně a laskavě nakládal, žádných jim obtiežností ani křivd nečině, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, dávajíce jemu a erbóm jeho vopravu zbožie Knihnického svrchupsaného se vším jeho příslušenstvím k pravému dědicství, tak aby voni zbožie to Knihnické v své opravě jměli, tak jako někdy opatové a konvent kláštera Hradištského*) nadepsaného se všemi duochody a puožitky k té opravě od staradávna příslušejícími nynie i na budúcie časy, a tož bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž toto znamenitě vymieňujem, že on Ladslav i s erby a budúcími svými lidi zbožie svrchupsaného v své obraně a opravě tak jmieti a držeti [má], žádných jim obtiežností, křivd a útiskuov mimo spravedlnost nečiniece ani komu činiti dopúštějíce, tak jakož jim toho dóvěrně svěřujeme; než jim spravedlivě, což za tu opravu podle obyčeje starodávnieho ti lidé dávati a činiti mají a povinni jsú, to aby jim bez zapieránie dávali a činili. Jestliže by pak na ně on Ladslav aneb erbové a budúcí**) jeho nynie aneb v budúcích časiech kterú nespravedlivú obtiežností sáhli, chtiece je mimo spravedlnost obtěžovati, mají té opravy prázni býti, a zase má na klášter svrchu psaný přijíti podle toho zápisu, kterýmž jest se on Ladslav i s erby a budúcími svými listem svým opatu a konventu kláštera Hradištského zapsal a zavázal. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce v neděli před sv. Martinem letha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého***) a Českého dvadcátého devátého.

*) Původně bylo napsáno: *Knihnického,* to však přetrženo. **) Původně bylo napsáno: *budúcie, e* však přetrženo. ***) Původně písař napsal *devátého*, spozorovav však omyl, přetrhl první nožičku písmene w a přes drahé dvě napsal *s*.

310.

V Budíně 1499, 9. srpna. — Král připisuje Jindřichovi z Dlouhé Vsi sto kop na dvoru zápisném Horušanech. (Fol. 160'.)

(Jindřichovi z Dlúhé Vsi.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: Jakož slovutný Jindřich z Dlúhé Vsi na Vyšehořovicích má a drží dvuor Horušany s jeho příslušenstvím, což tu jest, v jistých zápisiech, i prošeni jsme jménem jeho, abychme jemu na témž dvoře a vsi, což tu drží, některú summu připsati ráčili. K kteréžto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činí, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách připsali jsme témuž Jindřichovi a dědicóm jeho na dvoru H[o]rušanech s jeho příslušenstvím sto kop gr. č. a tiemto listem připisujem a k prvním summám přiražujem, chtiece tomu, aby on Jindřich i s dědici svými ten dvuor v prvních summách, kteréž na to má, i s těmito sty kopami gr. č. držeti a jeho požívati mohl a moc jměl podle zněnie listuov a zápisuov, kteréž na to má. A když by ten dvuor s svým příslušenstvím kolivěk k výplatě přišel, má jim těchto sto kop gr. č. námi zapsaných s jinú summú zápisnú, kterúž na tom zapsánu mají, hned dáti a dokonce zaplatiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Jindřicha a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek pře[d] sv. Vavřincem, létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského devátého a Českého XXVIII°.

Ad relacionem domini Alberti de Colowrat et Libssteyn, magistri curie maiestatis regie.

311.

V Prešpurce 1499, 14. listopadu. — Král připisuje Mikuláši Španovskému z Lisova summu na zámcích Cmundu a Ruspachu. (Fol. 161.)

(Mikulášovi Špaňovskému.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest prosil statečný Mikuláš Špaňovský z Lisova, věrný náš milý, abychme s ním o jeho zadrželú službu uhoditi a ji k prvniemu zápisu a summě přiraziti a připsati ráčili. K jehožto prosbě pro služby jeho nakloněni jsúce, kázali jsme starý list a zápis jeho vohledati, kterýž od nás má na zámky naše Czmund a Ruspach s jejich příslušenstvím v pěti tisících zl. uh. zapsané. I když jest s ním potom vo jiné a dalšie služby sečteno, nalezlo se jest, výše nad to že jemu za službu dlužni jsme dvanácte set zl. uh. I chtiece, aby ty summy v jeden zápis uvedeny a vepsány byly, převedli jsme svrchu psaných pěti tisíc zl. uh. a těchto dvanácte set zl. za službu jeho poslední zuostalých v tento jeden list a zápis, a mocí naší královskú převodíme

a přenášíme, chtiece tomu, aby svrchupsaný Mikuláš Špaňovský i s dědici a budúcími svými nadepsané zámky Czmund a Ruspach se vším jejich a všelijakým příslušenstvím v šesti tisících a ve dvú stú zl. uh. jměli, drželi a jich požívali tak dlúho a dotud, dokudž by jim od nás aneb od budúcích našich, králuov Uherských*), summa svrchupsaná úplně dána a zaplacena nebyla. Než když bychme jim summu jejich zápisnú, to jest šest tisíc a dvě stě zl. uh., úplně dali a zaplatili, tehdy nám mají a povinni budú jmenovaných zámkuov Czmundu a Ruspachu se vším jejich příslušenstvím, svršky sobě prvé poberúc, postúpiti beze všie odpornosti.

A jestliže by se přihodilo, a týž Mikuláš nás se přidržeje, ty zámky obyčejem válečným stratil aneb smlúvú námi učiněnú z nich vyveden byl, tehdy my jemu a dědicóm jeho těch za nás i za naše budúcie, krále Uherské, slibujem a tiemto listem slovem naším královským přiřiekáme jiných zámkuov a zboží tak movitých v té summě postúpiti konečně od ztracenie týchž zámkuov Czmundu a Ruspachu s jich příslušnostmi v polúletie pořád zběhlém**) beze všeho zmatku a všelikterakého prodlévánie, aneb jim šest tisíc a dvě stě zl. uh. dobrých za to ztracenie povinni dáti budeme též bez zmatku a všelijaké odpornosti. A nad to jim i toho dopúštieme, nezdálo-li by se jim těch zámkuov s jich příslušenstvím držeti, aby je mohli v té summě prodati, směniti aneb je zastaviti, komuž by se jim zdálo a líbilo bez překážky všelijaké. A ktož by list tento s dobrú volí a svobodnú Mikuláše svrchu psaného aneb dědicuov jeho jměl, ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po sv. Martinu létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Ad relacionem magnifici domini Petri de Roznbergk.

*) Původně písař napsal: *Českých*, přetrhnuv však to slovo, napsal vedle: *Uherských* . . .
**) Původně bylo: *zběhlym*, *y* však přetrženo a vedle něho připsáno *e*.

312.

V Prešpurce 1499, 19. listopadu. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat výplatu hradu Dobřiše.
(Fol. 162.)

[Albrechtovi z Kolovrat na Libštejně.*)] My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni vod urozeného Albrechta z Kolovrat na Libštejně, hofmistra dvoru našeho, věrného našeho milého, abychme jemu a dědicóm jeho dáti ráčili výplatu na hradu našem Dobřieši s jeho příslušenstvím. Kdežto my hlediece na věrnost služeb jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách k tomu jsme svolili a tiemto listem svolujem, chtiece tomu, aby on i s dědici svými vyplatil a vyplatiti mohl zámek náš Dobřieš s jeho příslušenstvím od držiteluov nynějších, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim podle zápisuov jejich napřed věděti. A po vyjití roku a času vypověděného polože a dada jim summu jejich zápisnú vcele

a úplně, mají jim a povinni budú téhož zámku s jeho příslušenstvím hned postúpiti a listy i zápisy, kteréž by na to jměli, mají jim navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kterýžto zámek s jeho příslušenstvím když vyplatie, mají jmieti, držeti a jeho požívati, nejsúc vodtud bez své vuolé od žádného člověka žádným obyčejem splacováni, leč vod nás aneb budúcích našich. králuov Českých. Když bychme to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim rok napřed věděti. A po vyjití toho roku pořád zběhlého položiece v moc jejich summu tu, kterúž sami za výplatu dali, vcele a úplně, mají nám hned a povinni budú téhož zámku Dobřieše s jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli bychme pod jakýmžkoli zpuosobem a barvú týž zámek vyplatili a jeho sami nedrželi ani požívali, má a moci bude svrchu psaný Albrecht i s dědici svými jej zase v té summě vyplatiti a vyplatě jmieti, držeti a jeho požívati tak dlúho a na ten zpuosob, jakož se nahoře píše. A ktož by tento list jměl s již psaného Albrechta a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, oc. Tomu na svědomie oc. Dán v Prešpurce v úterý den sv. Alžběty, anno Christi 1499.

Tehdá držel Dobříš Děpolt z Lobkovic. Srov. o tom Sedláčkovy Hrady VI, str. 102.

*) In marg. bledším inkoustem pozn.: Vejplata na hradu Dobříši panu Albrechtu z Kolovrat oc.

313.

V Prešpurce 1499, 11. listopadu. — Král poukazuje Václavovi Solskému ze Sulejovic doživotní plat ze Hrádku Křivoklátu. (Fol. 162'.)

(Václavovi Solskému z Sulejovic.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že hlediece na věrnost služeb slovutného Václava Solského z Sulejovic na Solanech, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil a činí, i chtiece jemu některú vděčnost a milost vokázati, aby nám tiem lépe a dostatečněje slúžiti mohl, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách podvolili jsme se jemu a tiemto listem podvolujeme každý rok padesáte kop gr. č. z zámku našeho Hrádku až do jeho živnosti vydávati. Přikazujíce hajtmanu našemu Hrádeckému, nynějšiemu i budúcím, abyšte těch padesáte kop gr. č. jemu, Václavovi, každý rok platili a vydávali beze všeho zadržovánie a zpieránie, a to až do jeho samého živnosti. Tomu na svědomie oc. Dán v Prešpurce v pondělí den sv. Martina létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Maiestas regia manu propria subscripsit.

314.

V Prešpurce 1499, 30. listopadu. — Král dovoluje Petrovi z Wartmberka udělati rybník ve vsi Borovničce. (Fol. 163.)

(Petrovi z Wartmbergka na Bydžově). My Vladislav oc oznamujem listem

tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Petr z Wartmbergka na Bydžově, věrný náš milý, oznamuje nám, že by chtěl u vsi Borovničky, kterúž v jistých zápisiech od nás drží, rybník udělati, proše nás, abychme k tomu povolenie naše dáti a při tom jemu nějakú další milost učiniti ráčili. K jehožto prosbě pro mnohé věrné služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, a také chtiece, aby se to zbožie opravilo a polepšeno bylo, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách nakloněni jsúce, svolili*) jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, chtiece tomu, aby von nebo dědicové jeho mohli a moc jměli u nadepsané vsi Borovničky rybník udělati, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, a naň naložiti až do sta kop gr. č., činíce jemu a dědicóm jeho tuto další milost: když kolivěk k výplatě nadepsaného zbožie přijde, že my neboli budúcí naši, králové Čeští, máme a povinni budem nadepsanému Petrovi a jeho dědicóm, což by kolivěk na ten rybník naložili až do sta kop gr. č. a to registry řádnými a hodnověrným svědomím pokázali, podle hlavní summy prve zapsané při výplatě dáti a úplně zaplatiti. A ktož by list tento jměl s již psaného Petra a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v sobotu,**) den sv. Ondřeje, létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

*) Od slov „K jehožto prosbě — jsúce“ psáno drobnějším písmem; také slabika *svo* slova *svolili* psána drobněji. — **) V ruk. v sobotu v Prešpurce.

315.

V Prešpurce 1499, 18. prosince. — Král dává Vokovi z Rožmberka pokutu. (Fol. 163′.)

(Vokovi z Rožmbergka.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vzneseno, kterak nějaká Tožicová vdova jsúce v držení Vidova, kterýžto k manstvie našemu příslušie, odprodala jest nějaký kus od toho dědičně měšťanóm našim Budějovským, zejména vrch, kterýž leží nad Vidovem, ješto jest toho podlé práva učiniti nejměla ani mohla bez zvláštnieho povolenie našeho. A protož, poněvadž urozený Vok z Roznbergka, věrný náš milý, Vidov má a drží, dali jsme jemu na tom všecko to právo naše i pokutu, kteráž jest nám tu připadena v tom, kdež jest manstvie odprodáno bez povolenie našeho, dávajíce jemu tiemto listem plnú moc, aby se on vo to mohl súditi a toho právem dobývati a zase k svrchupsanému zboží Vidovskému připojiti, tak právě, jako bychme my to učiniti mohli. A když toho právem dobude, aby to držel a toho požíval, jakožto jiných svých zbožie dědičných, bez překážky naší i budúcích našich, králuov Českých, všelikteraké. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v středu před sv. Thomášem ap., létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého. Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

316.

V Prešpurce 1499, 13. listop. — Král dává Burjanovi z Vřesovic svobodu horní. (Fol. 164.)

Item dán jest frystunk slovutnému Burianovi z Vřesovic, aby on na horách a gruntiech Žlutických zlata, střiebra i jiných kovuov dobývati mohl, a urbury ani jiných poplatkuov, kteříž do komory krále JMti přislušejí, nedávali ani platili, a to za patnácte let od datum listu tohoto pořád zběhlých ɔc, ut in forma communi. Dán v Prešpurce v středu po sv. Martinu létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Relator dominus Sswihowský, supremus iudex regni Boemie.

317.

V Prešpurce 1499, 13. list. — Král dává pánům z Waitmile svobodu horní. (Fol. 164'.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

318.

V Prešpurce 1499, 14. listopadu. — Král dává Žofce z Cimburka svobodu horní. (Fol. 164'.)

Item dán jest frystunk urozené Žofce z Cimburgku, aby ona na horách a gruntiech u Senil dělati a pavovati mohla. Urbury ani kterých jiných poplatkuov, kteříž do komory krále JMti přislušejí, dávati a platiti nemá, a to za plných patnácte let od datum listu tohoto pořád zběhlých ɔc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po sv. Martinu létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého.

Relator magister curie.

319.

V Prešpurce 1499, 9. prosince. — Král dává Vilémovi z Pernšteina nápad po Janu Holárkovi ze Slaného. (Fol. 164'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 541 č. 728.

320.

V Prešpurce 1499, 21. prosince. — Král povoluje městečku Mirovicům výroční trh. (Fol. 164'.)

Item skrze prosbu urozeného Henrycha z Švambergka na Zviekově dán jest městečku jeho Mirovici a obyvatelóm téhož městečka trh téhodní, kterýž jsú také prve jměli, ale že jest skrze války zšel a pominul, jenž se týmž obyvatelóm Mirovickým znova každú středu dává a vysazuje, a k tomu jarmark roční s vosmi dni pořád zběhlými na den sv. Kyliana ɔc, ut in forma communi. Dán v Prešpurce den sv. Thomáše apoštola božieho, anno Christi 1499.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnberg, supremi cancellarii regni Boemie.

321.

V Budíně 1500, 16. ledna. — Král dává Janovi z Kunovic nápad. (Fol. 164'.)

Item dáno jest právo královské urozenému Janovi z Kunovic na Jičíně po smrti slovutného Václava Veselského z Vojislavic na Vnorovách ꝛc. Actum Bude feria IV[a] ante Anthonii anno Christi 1500. Relator dominus cancellarius.

322.

V Prešpurce 1499, 14. prosince. — Král připisuje Jiříkovi z Vlašimě summu na zámku Úsově. (Fol. 165.)

(Jiříkovi z Vlašímě na Úsově.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že znamenajíce povolnost a hotovost mnohých věrných služeb, kteréž nám urozený Jiřík z Vlašimě na Úsově, věrný náš milý, činil a činiti nepřestává, i chtiece, aby za to od nás k sobě některú milost a vděčnost poznal, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský připsali jsme jemu, dědicóm a budúcím jeho na hradě Úsovu s jeho příslušenstvím, kterýž v jistých zápisiech od předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i v našich také drží, nad prvnie summy a zápisy, kteréž na tom má, tři tisíce zl. dobrých uh., a mocí listu tohoto připisujem a přirážujem, chtiece tomu, aby on i s dědici a budúcími svými již psaný zámek Úsov s jeho příslušenstvím v summách a zápisiech svých předešlých i v těchto tří[ch] tisících zl. nynie nám[i] připsaných tak dlúho a dotud, jakž listové a zápisové jeho, kteréž prve na to má, svědčie, držel a požíval. A kdyžby koli k výplatě hradu svrchupsaného s jeho příslušenstvím přišlo, tehdy má svrchupsanému Jiříkovi, dědicóm a budúcím jeho za výplatu téhož zámku podlé jiných sum jeho zápisných od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, těch tři tisíce zl. svrchupsaných také dáno a dokonce zaplaceno býti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteréž von aneb dědici a budúcí jeho přijmúc od nás i s prvními summami na tom zapsanými úplně a docela, má nám a povinen bude zámku svrchupsaného s jeho příslušenstvím v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměl, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Jiříka, dědicóv a budúcích jeho dobrú volí ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Prešpurce v sobotu po sv. Lucii, anno Christi 1499. Relator dominus cancellarius.

323.

V Budíně 1490, 27. září. — Král povoluje Vilémovi z Pernšteina dělání a opravování rybníků na zámku Hluboké. (Fol. 165'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 356 č. 434.

324.

V Prešpurce 1499, 27. listopadu. — Král dává Fridrichovi purkrabímu z Donína pokutu. (Fol. 166.)

Item dáno jest právo královské a pokuta urozenému Frydrychovi purgkrabí z Donína a na Wildštejně, na Chvalovickým, a to proto, že jest přes svolenie a zuostánie starodávnieho Českého královstvie na shonu s tenaty postižen. Ex Posonio feria IVª post festum s. Katherine anno Christi ɔc 99.

Míní se tu někdo z rodu Chvalovských z Ledec, snad Jan, který r. 1508 zdědil hrad Frýdštejn. — O lovu s tenaty srov. Vladislavovo zřízení zemské v tomto Archivu sv. V. str. 250 (§ 521) a 251 (§ 533).

325.

V Budíně 1499, 10. srpna. — Král vysazuje Rabí za město. (Fol. 166'.)

(Vysazuje se město Rabí.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl a nám oznámil urozený Puotha z Ryzmbergka na Švihově, najvyšší sudí královstvie Českého, věrný náš milý, kterak dělá a stavie město Rabí*), hradu a zámku jeho Rabí příležície a k němu příslušejície, proše nás, abychme jemu k tomu povolenie naše dáti a toho potvrditi a nad to některými milostmi též měšťany a obyvatele jeho obdařiti ráčili, tak aby se tu lépe a dostatečnějie stavěti, opravovati a živností svých hleděti mohli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé a věrné služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaný Puotha i s dědici a budúcími svými i s měšťany a obyvateli města Rabí, nynějšími i budúcími, mohli město Rabí stavěti, dělati a je hraditi zdmi, věžemi, baštami, branami, přiekopy, valy aneb ploty i jinými braněmi, kteréž by buď k pevnosti, ozdobě aneb bezpečenství příslušely, nynie aneb budúcně, když se jim zdáti a líbiti bude. A k tomu aby v témž městě jměli právo i popravu svú, a v městě na rynku pranéř, a trh téhodní v středu a dva jarmarky ročnie, každý s vosmi dni pořád zběhlými: jeden na den sv. Trojice a druhý na den sv. Martina. Tuto další milost témuž městu Rabí a obyvatelóm jeho činiece, aby v něm mohli a moc jměli slady buď k prodaji aneb pivu vaření dělati, piva všelijaká vařiti, prodávati i šenkovati. A nad to aby v něm řezníci, súkenníci, kožišníci, krejčieři, kováři, ševci, postřihači, kramáři, pekaři, mlynáři i jiní všickni a všelijací řemeslníci býti a řemesla svá dělati a jimi se živiti mohli, tak a tiem obyčejem, jakožto i v jiných městech královstvie našeho Českého jsú a býti mohú, nynie i budúcně; a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce hajtmanu, podkomořiemu i jiným všem úředníkóm a poddaným našim královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte již psanému Puothovi, dědicóm a obyvatelóm města Rabí, nynějším i budúcím, v těch ve všech milostech a výsadách svrchu psaných nikterakž nepřekáželi, ani

komu překážeti dopúštěli, než v tom je ve všem jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie, pod zachováním našie i budúcích našich, králuov Českých, milosti a uvarování hněvu a nemilosti. Tomu na svědomie pečeť naši ɔc. Dán na Budíně v sobotu den sv. Vavřince létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského devátého a Českého dvadcátého vosmého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

O tomto vysazení pojednává podrobně Sedláček ve svých Hradech sv. XI. str. 90.

*) Před tímto slovem napsáno: *Swih*, ale přetrženo.

326.

V Prešpurce 1499, 14. listopadu. — Král potvrzuje Půtovi z Ryzmberka clo v Matějově Křì ve Slezsku. (Fol. 167'.)

(Puothovi z Ryžmbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Puotha z Ryzmbergka na Švihově, najvyšší sudí královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám: Jakož má a drží od nás zámek a město Kozlé se vším a všelijakým jeho příslušenstvím i s tiem clem v Matějově Křì, tak a tiem obyčejem, jakož jsme my toho i předek náš, král Mathiáš, v držení a v užívání byli, proše nás, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho toho cla potvrditi a při tom milostivě zuostaviti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé a věrné služby, kteréž jest nám týž Puotha činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem a konečně zavazujem, aby clo nadepsané podle užívánie předešlého tu v Matějově Křì dáváno a vybieráno bylo tak a tiem obyčejem, jakož jest prvé za předka našeho svrchupsaného i za nás také, když jsme toho zámku a města v držení a požívání byli, dáváno a vybieráno bylo, a to nynie i na budúcie časy, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých a kniežat Slezských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc hajtmanu hornie a dolnie Slezií i jiným všem úředníkóm a poddaným našim kniežetstvie Slezského, nynějším i budúcím, abyšte nadepsanému Puothovi, dědicóm a budúcím jeho v užívání cla svrchu psaného žádných překážek nečinili ani činiti dopúštěli nynie ani budúcně, pod zachováním milosti našie i budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek po sv. Martinu léta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

O toto clo povstala brzy rozepře, o níž chová městský archiv Vratislavský v originále (AA 17.) tuto listinu ze dne 17. dubna 1505:

Mezi městy jakožto žalobníky z jednej, a statečným Raclavem Břekovským, Burjanem Unyovským úředníkem Kozelským mocí pánuov Švihovských, jakožto odporci strany druhé, o mýto v Ma-

tějově Kři, kdež se města žalují, kterak páni Švihovští berú mýto v Matějově Kři nespravedlivě, širokými řečmi k tomu mluvíce. Raclav s tovaryši svými odpieral, že berú mytho spravedlivě, kteréž za držienie králóv Jejich Mtí a kniežat, pánuov Kozelských, od dávných časuov bráváno jest, širokými slovy odpor svój kladúc, při tom svědomie listovnie některých dobrých lidí i také sedlských okazujíc, že by to mýto tu od dávných let, kteráž léta ta svědomie v sobě vyslovují, bráváno bylo. Mezi kterýmiž svědomie položili jedno, že by někdy o to mýto súd byl mezi knězem Bolkem a knězem Kondratem, slavných pamětí, a že to kněz Kondrat súdem obdržel ku Kozlému. Města sú žádaly, aby ten přísudek, kterak se jest stal a skrze koho, byl okázán. My z tej a jiných slušných příčin tu věc mezi jimi zdvihámy do najprvnějšieho sněmu a súdu, kterýž v Duolní anebo Huorní Slezi držán bude, tu aby stáli se všemi potřebami svými ku konečnému rozsudku. A jestliže by páni Švihovští z kterýkolivěk příčiny k tomu sami státi nemohli, tehda aby plnú moc poslali, a stuojte nebo nestuojte, pošlete nebo nepošlete, stane se mezi jimi konečný rozsudek. Ex Wratislavia feria V. post Jubilate anno domini millesimo quingentesimo quinto.

327.

V Budíně 1500, 7. února. — Král Jana ze Šelnberka lépe opatřuje v zápisném držení zboží Tateckého. (Fol. 168.)

(Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jsme před některými lety povolenie naše listem dáti ráčili statečnému Jindřichovi z Kostelce na Černých lesiech, dokudž ještě Tatec s jejich příslušenstvím v držení byl, aby mohl na témž zboží k polepšení jeho rybníky dělati, a cožby na dělánie takových rybníkuov naložil a to dostatečně vokázal, že jemu má od nás a budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob, kterýmž by výplata tvrze svrchupsané spravedlivě příslušela, při vyplacování zase dáno a zaplaceno býti. Toho při tom dotýkaje, že týž Jindřich, byv toho v držení, udělal jest na takové naše povolenie jeden rybník, kterýž na cizie grunty topie a topiti bude, proše nás, poněvadž on jest nynie již psané tvrze s jejím příslušenstvím v držení a požívání, a to před sebú má, že ty grunty, na kteréž by ten rybník topil a topiti jměl, kúpiti chce, když by je kúpil a zaplatil, abychme jemu toho škodnu býti dopustiti neráčili, než jeho v tom milostivě a spravedlivě opatřiti. Jehožto slušnú i spravedlivú žádost znajíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby týž Jan ty grunty, na kteréž by ten rybník topil aneb topiti jměl, od držitele nynějšieho aneb budúcích koupil, když by se jemu zdálo a líbilo, a koupě, aby je i s dědici svými a budúcími svými s týmž rybníkem jměl, držel a jich požíval tak dlúho a dotud, dokudž by to vod nich buď od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb těch osob, jimž by výplata tvrze svrchu psané s jejím příslušenstvím spravedlivě příslušela, podlé zněnie zápisuov jejich vyplaceno nebylo. A kdyžby to kolivěk k vyplacení přišlo, máme jim při tom dáti i tu summu, kterúž jest týž Jan za ty grunty pro dobré téhož rybníka dal, kteřížto gruntové mají také při tom rybníku na budúcie věčné časy zuostati bez překážky všelijakého člověka. A ktož

by list tento jměl ɔc. Dán na Budíně v pátek po Hromnicích léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

328.

Na Budíně 1499, 23. května. — **Král potvrzuje klášteru Ostrovskému smlouvu o zahradu na Újezdě v Praze.** (Fol. 169.)

(Opatu kláštera Ostrovského.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli poctivý kněz Štěpán opat i všecken konvent kláštera Ostrovského řádu sv. Benedikta, nábožní naši milí, oznamujíce nám, kterak pro dobré a užitečné kláštera toho učinili jsú celú a dokonalú smlúvu vo zahradu svú ležící nad mostem Pražským na Újezdě podlé huti, kterúž někdy Vencelík držel, s opatrným Erazimem Wolfem měštěnínem Starého města Pražského a Zuzanú manželkú jeho, s dědici a budúcími jejich, takže témuž opatu a konventu, nynějšiemu i budúcím, každý rok puol kopy gr. č. při času sv. Jana Křtitele božieho, aneb dvě neděli potom, platu purkrechtnieho dávati a platiti mají a povinni budú na budúcie věčné časy. Pakli by kdy kterého úroku dáti nechtěli aneb zanetbali, tehdy jim mají a moci budú tu zahradu odjieti a v ni se mocně uvázati, ji držeti a jie podlé zdánie svého k dobrému kláštera toho požívati beze všie překážky tak, jakž by se jim najlépe a najužitečnějie zdálo a líbilo. A také jestliže by kdy nadepsaní manželé aneb dědici a budúcí jich zahradu tu svrchupsanú chtěli komu prodati aneb zastaviti, mají to prve na opatha a konvent kláštera svrchupsaného vznésti a jim oznámiti, chtěli-li by voni v ten trh vstúpiti a za tu zahradu dáti tolikéž, což by jiní dáti chtěli. A chtěli-li by to ujieti a za ni jim tolikéž, což i jiní, dáti, mají jim o to předkem odbyti. Pakli by toho ujíti nechtěli, budú moci tu zahradu komuž kolivěk pod týž plat a úrok svrchu psaný i pod tu pokutu prodati aneb zastaviti beze všie překážky. Prosiece nás, abychme jim k té smlúvě povolenie naše dáti a toho listem naším potvrditi ráčili. Kdež my, znajíce v tom kláštera toho svrchupsaného dobré a užitečné, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme a potvrzujem všeho toho, což v té smlúvě zavřieno jest, chtiece tomu, aby ty věci v své moci a pevnosti byly a trvaly nynie i na budúcie časy, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek po sv. Duše léta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského devátého a Českého dvadcátého vosmého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Definitivně listina tato vydána nebyla, nýbrž pozměněná, jak se čte v originále chovaném v archivu kr. hl. města Prahy I—32 a odtud otištěném u Čelakovského v Privilegiích měst Pražských str. 310 č. 190. Srov. zde v úvodu str. 8.

329.

V Budíně 1500, 30. ledna. — Král zapisuje Jeronymovi ze Skuhrova a Václavovi Hyndrákovi z Habrova plat. (Fol. 170.)

Otištěno z originálu v tomto Archivu sv. VIII. str. 522.

330.

V Prešpurce 1500, 30. ledna. — Král dává Václavovi Bezdružickému z Kolovrat pokuty na dvě leta. (Fol. 171'.)

Item dány jsú všecky viny a pokuty královské, kteréž by spravedlivě po komžkolivěk buď pro kterú nešlechetnost aneb neslušnost, ješto by se jie někto proti právu a zřiezení zemskému dopustil, přišly, urozenému Václavovi Bezdružickému z Kolovrat. A toho dánie má užívati týž Václav za plné dvě letě od datum listu tohoto pořád zběhlých. Všakž proto obdarovánie toto má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti ɔc. Dán v*) Prešpurce v pátek den Všech Svatých létha božieho tisícieho pětistého.

*) Omylem napsáno dvakrát.

331.

V Budíně 1499, 12. července. — Král propouští Burjanovi z Lichtnburka ves Trpíčovice z manství. (Fol. 171'.)

(Burianovi z Lichtenburgka a z Bietova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Burian z Lichtnburgka a s Bietova, komorník náš věrný milý, připomínaje nám, jakož jsme jemu, otci a bratřím jeho zbožie Bietovské a Vranovské se vším jejich příslušenstvím z manstvie vynieti a vysvoboditi a k dědicství dáti a zapsati ráčili, že jsú ještě jedné vsi, kteráž také k témuž zboží Bítovskému přislušie, a kterúž nynie má a drží slovútný Václav Klouzal z Rynarce, jménem Trpiečovice, v ten počet vsí nevložili a nevepsali. Proše nás, poněvadž jest vždycky od starodávna k témuž zboží příslušela, abychme ji také podlé jiných vsí k dědicství dáti a vysaditi ráčili. K kterémžto prosbě nakloněni jsúce pro služby nadepsaného Buriana, votce i bratří jeho, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský vyňali jsme túž ves Trpiečovice se vším a všelijakým jejím příslušenstvím ze všech a všelijakých povinností manských, a tiemto listem vynímáme a prázdnu činiece, k pravému a svobodnému dědicství vysazujeme, takže vodtud viece nám ani budúcím našim, králóm Českým a margkrabiem Moravským, žádných manských povinností činiti nemají a nebudú nynie ani potomně. Než mají to hned od tohoto času dědičně jmieti, držeti a požívati, tak a tiem obyčejem, jakožto jiní obyvatelé téhož margkrabstvie svých dědičných vsí požívají a požívati mohú, nynie i na budúcie věčné časy. A to bez našie, budúciech našich, králuov Českých a marg-

krabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Porúčejíc hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, věrným našim milým, abyšte, kdyžkoli od držitele svrchupsané vsi požádáni budete vo kladenie vsi té do desk zemských, abyšte ji jemu s tiemto listem naším, řád práva zachovajíc, ve dsky zemské, k kterýmž přísluše, k dědictví vložiti a vepsati rozkázali, a toho jináč nečinili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pátek před sv. Margkrethú, anno domini 1499, regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII°. Commissio propria domini regis.*)

*) Původně bylo napsáno: maiestas regia manu propria subscripsit, to však přetrženo.

332.

Bez místa a dne. — Král dává Jiříkovi z Násilé nápad. (Fol. 172'.)

Item dáno jest všecko právo a nápad královský na statečném Janovi Krejsu z Tatec slovútnému Jiříkovi z Násilé, hajtmanu na Hrádku.

Celý zápis přetržen.

333.

1500 bez místa a dne. — Král obnovuje řadu zápisů dlužních.*) (Fol. 180'.)

Item téhož létha tisícieho pětistého tito se listové obnovili při sv. Jiří: it. pánóm Wajtmilaróm na šest tisíc a na puol třetieho sta dvadceti kop gr. č., it. panu Wajstorffovi na (na) VXj sta kop. gr., it. panu Rajeckému na XIIj sta kop gr., it. panu Vopršalovi na VI set kop gr. a k tomu na šest set zl. uh., it. panu Heřmanovi Bohdaneckému na vosm set kop gr., it. panu Kunatovi Dobřenskému na pět set kop gr., it. panu Divišovi Hustiřanskému na puol druhého sta kop gr., it. Pecingarovi na pět set kop gr., it. Býchorským na IIj sta kop gr.

Item tito listové téhož létha a při témž času znovu se dělají: it. panu Voděradskému na vosm set kop gr.; it. panu Bohuslavovi z Újezdce na tři tisíce zl. uh., it. panu Petrovi Vlkovi na IIIj sta a 25 kop gr.

Item pan kancléř JMt ráčil jest dáti membran pět, kteréž mají býti osobám dole psaným: it. Pecingarovi na pět set kop gr., it. Býchorským na puol třetieho sta kop gr., it. Divišovi Hustiřanskému na puol druhého sta kop gr., it. Kunatovi Dobřenskému na dvě stě kop gr., it. Bohuslavovi z Újezda na tři tisíce zl., a list první ten má zase vrácen býti. A ty membrány dány jsú Hynkovi Báderskému, kterýž má počet z toho udělati a listy staré vezma od věřiteluov pánu JMti ukázati.

Zde jmenovaný Rájecký jest zajisté plným jménem Jan Rájecký z Mirova zmíněný v Pozůstatcích desk zemských sv. 2. str. 482 a 502.

*) Před tím nadepsáno: Registrum ad annum domini millesimum quingentesimum.

334.

V Budíně 1500, 11. ledna. — **Král povoluje Prokopovi Zajímačovi z Kunštatu zastaviti čásť zboží zápisného kláštera sv. Prokopa.** (Fol. 181.)

(Prokopovi z Kunštátu.) My Vladislav 2c oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem urozeného Prokopa Zajímače z Kunštátu, věrného našeho milého, jakož má a drží některé zbožie zástavné k klášteru svatého Prokopa příslušejície v jistých zápisiech, abychme jemu povolenie naše dáti ráčili, aby on z toho zástavnieho zbožie něco pro potřebu svú zastaviti mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro jeho služby věrné, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem, chtiece tomu, aby on nadepsaný Prokop z toho zbožie klášterského, což toho v zápisiech drží od sv. Prokopa, společně neb rozdielně v těch summách, v kterýchž je sám drží, a nic výše, mohl a moc jměl zastaviti do času slušného aneb až k výplatě téhož zbožie, aby von to po vyjití toho času vyplatě, k nadepsanému klášteru zase připojil a navrátil, anebo když by to všecko zbožie k výplatě přišlo, abychme my to neb budúcí naši, králové Čeští, aneb komuž by ta výplata spravedlivě příslušela, v té summě, kterúž on na tom zapsánu má, neb od těch, kteříž by toho zbožie diel neb všecko od téhož Prokopa v zástavě drželi, vyplatiti mohli a moc jměli. Dadúce jim podle zápisuov jich summu zápisnú úplně a docela, mají a povinni budú nám toho všeho zbožie se vším jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti be[z] zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Prokopa dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Dán na Budíně v sobotu po Božiem křtěnie, anno Christi millesimo quingentesimo, regnorum vero nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono. Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

V držení některých statků kláštera sv. Prokopa přišel již Sezima z Kunštatu na Jevišovicích, spojenec Pražanů ve válce husitské. Roku 1427 jmenuje se Sezima z Jevišovic seděním u sv. Prokopa (viz tento Archiv III, 498). Po něm seděl zde r. 1435 Jan Zajímač z K., synovec jeho, kterému Zikmund r. 1436 zapsal zboží klášterní v summě 1409 k. gr., a to: čtyry krčmy pod klášterem (v Budách), městečko Sázavu, vsi Bělokozly, Čeřenice, Mstišovice, Choratice, Blatce, Dojetřice, Samechov, Křivolaje, Píseč, Pyskocely, Rovná, městečko Skalice, Chlum, Kozly, Byřice, St. Hůra, Vlkančice, Drletín, Kruty Horní a Dolní, Přestavlky, Březinka, Teplá, Újezdec, Lazce, Radvanice, Podhradice, Mrchojedy, Přívlaky, Samopše, Skryje, Bylina, Doubravčany, Skramníky, Nesměň, Machotín, dvůr poplužní ve Vestci jakož i ves Hostivař v 500 k., takže k výživě mnichů zbýval pouze statek Zbýšov. — Srov. v tomto Archivu sv. X. str. 413; též Krásl, Sv. Prokop, jeho klášter a památka u lidu (1895) str. 252 a sl.

335.

V Budíně 1500, 20. ledna. — Král obnovuje Janovi ze Šelnberka týdenní plat z mince Kutnohorské. (Fol. 182.)

(Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav 2c oznamujem listem tiemto všem, jakož

jsme byli v těchto předešlých časech z milosti našie zvláštní rozkázali vydávati urozenému Janovi z Šelnbergka, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, na každý týden tři kopy gr. č. z mince našie na Horách Kutnách, kdež pak jemu to jest ustavičně vydáváno až teď před nedávním časem, když jest chudoba na ty hory přišla. I žádali jsme na již psaném Janovi, aby při vybierání těch tří kop gr. strpenie jměl, až by opět hory se něco málo opravily, kdež jest se pak nám v tom povolně ukázal. I chtiece, jakož slušné jest, jemu za jeho služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, abychme jemu milost v tom nějakú vokázali, k tomuto jsme svolili a tiemto listem svolujem, aby jemu zase na každý týden ty tři kopy gr. č. z mince našie vydáváno bylo bez zadržovánie všelikterakého. A tato milost naše má jemu trvati do živnosti jeho a nic déle. Přikazujíce mincmajstru na Horách Kutnách i jiným úředníkóm našim v minci, nynějším i budúcím, aby se při vydávání těch tří kop gr. i při jiném při všem podle tohoto zápisu našeho zachovali a pod zachováním milosti našie jináč toho nečinili. A jestliže by nás pán Buoh smrti neuchoval prvé nežli Jana nadepsaného, tehdy budúcie naše, krále České, k tomu ke všemu zavazujeme, což se v tomto listu našem píše. A jakož častopsaný Jan nám k vuoli a z své dobré vuole při vybierání těch tří kop gr. strpenie jměl, aneb jestliže by ještě nám k vuoli da[l]šie strpenie jmieti chtěl, že to nemá jemu ke škodě býti, ani má skrze to za promlčený tento zápis náš položen nebo odsúzen býti pro nevybierání. Než chceme tomu, což jest jemu kolivěk zadržáno aneb potomně by ještě zadržáno býti mohlo, že to všecko má jemu z mince našie zaplaceno býti beze všeho umenšenie, když by jedne pán Buoh nadělil, aby na Horách lépe šlo než nynie, a že by se málo polepšilo. Tomu na svědomie ꝺc. Datum Bude ante ss. martyrum Fabiani et Sebastiani, anno Christi millesimo quingentesimo, regnorum nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono. Maiestas regia manu propria subscripsit.

336.

V Budíně 1500, 14. ledna. — Král povoliv měšťanům Bydžovským vybírati clo k potřebám městským na žádost pána jich Petra z Wartenberka, dává jim právo, aby každého, kdo by chtěl takové clo projeti, na cestu k jich městu obrátiti a k zapravení cla připraviti mohli.

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských z originálu kdysi v archivu Novobydžovském, který však jest opatřen datem „Dán na Budíně v úterý před sv. Antonínem leta —."

337.

V Budíně 1500, 19. ledna. — Král dává Hanušovi Štrauchovi z Chlumku a jeho synům výplatu vsi Beřevic. (Fol. 183'.)

(Hanušovi Štrauchovi z Chlumku.) My Vladislav ꝺc oznamujem listem tiemto všem, jakož jsme před některým nedávno minulém (sic) časem k prozbě a přímluvě urozeného Jana z Šelnbergka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného

našeho milého, výplatu dali na vsi řečené Beřevice s jejím příslušenstvím slovutnému Hanušovi Štrauchovi z Chlumku, věrnému našemu mielému, a při tom jsme jemu tu milost zvláštní učinili, když tu ves vyplatí, [aby] vodtad za živnosti své od nás, od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného člověka bez své vuole splacován nebyl, leč od těch osob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. Kterúžto ves již vyplatil, má, drží a jí požívá. I prošeni jsme jménem téhož Hanuše Štraucha, abychme synóm jeho zejména Janovi, Jakubovi a Petrovi při držení a požívání té vsi s jejím příslušenstvím túž milost dáti a učiniti ráčili, tak aby voni té vsi tiem volnějie a svobodnějie užívati mohli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme téhož Hanuše Štraucha synóm nadepsaným při držení svrchupsané vsi milost učinili a tiemto listem činieme, aby voni tu ves s jejím příslušenstvím jměli, drželi a jí požívali a požívati mohli, nejsúc vo[d]tud za živností svých, jakožto i otec jejich, bez své vuole splacováni vod nás, od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného člověka, leč od těch osob duchovních, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. Všakž tak a tiem obyčejem, když by to chtěli k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti, to učiniti mohú a moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim v moc jejich summu zápisnú podlé zněnie listuov a zápisuov, kterúž na tom zapsánu mají. Kterúžto přijmúc od nich vcele a úplně, mají jim té vsi se vším jejím příslušenstvím hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaných Hanušových synuov Jana, Jakuba a Petra dobrú a svobodnú vuolí, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie oc. Dán na Budíně v neděli před sv. Fabianem a Šebestianem, anno Christi 1500, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

338.

V Budíně 1500, 17. ledna. — Král dává Matějovi Tuchorskému a Václavovi z Řepnic pokutu. (Fol. 184.)

Item dána jest vina královská statečnému Matějovi Tuchorskému, komorníku krále JMti, a Václavovi z Řepnic na Kapsovi, měštěnínu v Rokycanech, pro tu příčinu, že jest tu v Rokycanech nějaký člověk, jsa nemocen, dal témuž Kapsovi znamenitú summu zlatých i také něco grošuov k věrné ruce schovati, a potom když se jest týž člověk polepšil a z té nemoci povstal, žádal jest na již psaným Kapsovi svých zlatých a grošuov, kterýchž jemu svěřil, a on jest jemu jich zapřel; všakž potom se týž Kapsa seznal, žádaje na tom jistém člověku, aby s ním vo to smlúvu

vzal. Dán na Budíně v úterý po Božiem křtěnie, anno Christi millesimo quingentesimo.

Celý zápis přetržen.

339.

V Prešpurce 1499, 26. prosince. — Král osvobozuje Matiášovi z Častrova dům jeho v Uher. Hradišti od platu komorního. (Fol. 184'.)

(Mathiášovi z Častrova.*) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: jakož slovútný Mathiáš z Častrova, věrný náš milý, má a drží duom s jeho příslušenstvím v městě našem Hradišti, z kteréhož domu některú summu platu ročnieho při sv. Jiří a při sv. Václavě do komory našie vydává a platie, i chtiece jemu některú naši zvláštní milost při držení toho domu za jeho věrné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, dáti a učiniti, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský k tomu jsme svolili a tiemto listem svolujem, chtiece tomu konečně, aby již psaný Mathiáš z toho domu i z toho se všeho, což k němu od starodávna příslušelo a příslušie, svrchu psaného platu ročnieho ani kterých jiných daní a pomoc[í], kteréž by do komory našie vydávati příslušely, nám ani budúcím našim, králóm Českým a margkrabiem Moravským, nedával, neplatil ani dávati a platiti povinen byl obyčejem nižádným. Než aby on ten duom s tiem svrchu psaným platem jměl, držel a jeho jakožto svého vlastnieho užíval a užívati mohl až do své živnosti bez překážky všelijaké. Ale což se městských věcí a pomocí dotýče, to aby, poněvadž města užívá, podlé jiných obyvateluov téhož města dával a odbýval. Protož přikazujem purgmistru a konšelóm i všie obci svrchu psaného města Hradiště, nynějším i budúcím, abyšte již psanému Mathiášovi v této milosti naší jemu od nás dané nikterakž nepřekáželi ani překážeti dopúštěli, ale jej při tom při všem, tak jakož svrchu dotčeno jest, jměli, drželi a zachovali bez zmatku a všelijaké překážky, jináč toho nečiníce, pod zachováním milosti našie královské. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Prešpurce ve čtvrtek den sv. Štěpána létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Relator dominus cancellarius.

*) In margine jinou rukou: duom vysvoboditi.

340.

V Budíně 1500, 14. ledna. — Král povoluje městu Turnovu dva trhy výroční. (Fol. 185.)

(Měšťanóm Turnovským.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož jsme opatrným purgmistru, konšelóm i všem obyvatelóm města Turnova nad Izerú, věrným milým, k prosbě některých našich věrných milých dva jarmarky ročnie dali; i poněvadž tíž měšťané Turnovští, jakož toho v pravdě zpraveni jsme, na dělánie

a opravovánie mostuov přes Jezeru a cest k témuž městu příslušejície veliké náklady činie: prošeni jsme jménem jejich, abychme jim při nadepsaných jarmarciech zvláštní milost dáti a vysaditi ráčili, tak aby voni na to ty mosty a cesty dělati a opravovati mohli i s budúcími svými. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce a také nechtiece, aby oni dělajíc a činiec náklady na mosty a cesty, jměli toho jakú škodu mieti, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem, aby měšťané a obyvatelé svrchu psaného města Turnova, nynější i budúcí, brali clo a bráti mohli při každém jarmarku, totižto týden před jarmarkem, týden vo jarmarce a týden po jarmarku. Item z vozuov formanských aneb sedlských, kteříž by k nim na ten čas do města jeli, z každého koně v voze jeden peniez český, a z pěších, kteříž by co na zády k prodaji nesli, jeden haléř. Item z voluov, krav a koní, kteréž by na svrchupsané časy k trhu hnali, od každého jeden peniez. Kteréhožto svrchupsaného cla měšťané a obyvatelé řečeného města i s budúcími svými budú moci a mají požívati svobodně tiem zpuosobem, jakž se v tomto listu našem vypisuje. Než kromě těch časuov nemají žádného cla bráti, než tak se zachovati, jakž jest od starodávna bývalo, žádného v tom neobtěžujíc. Také řečení měšťané a obyvatelé jmenovaného města pro takové naše obdařenie cesty a mosty k témuž městu příslušejície tiem lépe a dostatečněji opravovati mají a povinni budú. Přikazujíc úředníkóm i jiným všem poddaným našim královstvie Českého, věrným našim milým, nynějším i budúcím, abyšte měšťanóm a obyvatelóm často jmenovaného města Turnova i budúcím jejich v užívání cla svrchupsaného při městě jejich žádných překážek nečinili ani činiti dopúštěli, nynie ani budúcně, pod zachováním milosti naší i budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria III[a] ante Anthonij anno Christi 1500.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Inserováno v privilegiu Ferdinanda I. ze dne 15. července 1531. (Srov. Šimáka, Privilegia města Turnova v třetí Zprávě musea Turnovského (1897) str. 31.

341.

V Budíně 1500, 12. ledna. — Král dává Zikmundovi Osovskému z Doubravice podací v městečku Bytešce. (Fol. 186.)

(Zigmundovi z Dúbravice.*) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vzneseno jménem urozeného Zigmunda Vosovského z Dúbravice, věrného našeho milého, kterak má a drží městečko Bytešku a ves Heřmanice s plným vrchním panstvím, než poddacie kostelnie téhož městečka a vsi příslušie zákonu mistra Pruského, skrze kterúžto příčinu že při tom zádušie kněžie bývají jednak viery pod obojí zpuosobú, jednak pod jednú; z kterýchžto příčin roztržnost mezi těmi lidmi a nejednota městečka a vsí svrchupsané bývá pro rozdvojenie viery

a užívání takové svátosti. Prosiec nás, abychme jemu poddacie téhož kostela dáti ráčili, aby on tu kněze řádného strany Římské, tak jakož jest tu někdy za starodávna býval, i s dědici a budúcími svými podávati mohli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám týž Zigmund činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, a k tomu pro dobré a jednotu lidí záduší svrchu psaných, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský dali jsme témuž Zigmundovi, dědicóm a budúcím jeho na městečku Bytešce a vsi Heřmanicích kostelnie poddacie a tiemto listem dáváme, takže voni k tomu kostelu a záduší kněží řádných strany Římské, tak jakož jest to při tom záduší od starodávna zachováno bylo, podávali a podávati mohli, nynie i na budúcie časy tolikrát, kolikrát by toho potřeba kázala. A to bez našie a budúcích našich, královov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl s již psaného Zigmunda, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Všakž proto chcme, aby toto dánie naše bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu před sv. Valentinem, anno Christi 1500, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) In margine: Poddací kostela.

342.

V Budíně 1500, 12. února. — Král dává Bohušovi z Boleboře list mocný. (Fol. 186'.)

Item dán list mocný urozenému Bohušovi z Bolebořie, na kterýž by vo všem statku svém zřiezenie podlé vuole a zdánie svého učiniti mohl ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně v středu před sv. Valentinem létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Commissio propria domini regis.

343.

V Budíně 1500, 2. března. — Král dává Ladislavovi ze Šternberka pokutu. (Fol. 186'.)

Item dána jest pokuta na těch všech, ktož by zvěř na shon honili ve dvú mílech vokolo Bechyně a Radyně, urozenému Ladislavovi z Sternbergka na Bechyni, aby tu pokutu mohl a moc jměl podle starodávnieho i nynějšieho Prešpurského svolenie od takových lidí, kteříž by v tom zastiženi byli, dobývati tiem obyčejem a právem, jako by to král JMt sám učiniti mohl. Actum Bude feria II^a ante Translacionem s. Wenceslai anno Christi 1500. Commissio propria domini regis.

344.

V Budíně 1500, 1. března. — **Král povoluje měšťanům Rakovnickým pečetiti červeným voskem.** (Fol. 187.)

(Měšťanóm Rakovnickým.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsúce prošeni jménem opatrných purgmistra, konšel i všie obce města Rakovníka, věrných našich milých, abychme jim tu milost k jejich poctivosti dáti a učiniti ráčili, aby na pečeti své i jiných potřebách obecních vosku červeného užívati a jím potřeby své obecné pečetiti mohli. K jichžto žádosti nakloněni jsúce pro věrnost a služby jejich, v kterých se k nám hotově a povolně vokazovali a vokazovati i je nám činiti mají a povinni budú, čím k sobě od nás milost naši hotovější a náchylnější poznají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaní měšťané Rakovničští, nynější i budúcí, při pečetění listuov i všech a všelijakých jiných potřeb svých obecních mohli a moc jměli voskem červeným pečetiti a jeho užívati tak a tiem obyčejem, jakož toho i jiná města královstvie našeho Českého buď z práva, milosti aneb z starodávné zvyklosti užívají a užívati mohú, nynie i na budúcie věčné časy. A to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc hajtmanu, podkomořiemu i jiným všem úředníkóm a poddaným našim královstvie Českého, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte nadepsaným měšťanóm Rakovnickým, nynějším i budúcím, v užívání milosti svrchu psané netoliko sami nepřekáželi, ale ani komu z svých překážeti dopúštěli pod zachováním milosti a uvarovánie hněvu našeho a budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v neděli před přenesením sv. Václava létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého XXVIIII°.

Ex commissione propria maiestatis regie.

345.

V Budíně 1500, 8. dubna. — **Král dává Hanušovi Haugvicovi z Biskupic plat s města Olomouce.** (Fol. 187′.)

(Hanušovi Haugvicovi z Biskupic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že přistupiv před velebnost naši statečný Hanuš Haugvic z Biskupic na Búzově, věrný náš milý, zpravil jest nás, že jest vyplatil těch sto zlatých platu ročnieho, kterýž jest měl mistr Frydrych, lékař náš, na městě našem Olomúci od krále Mathiáše, někdy předka našeho, a od nás se vším právem svým zapsané, v kterémž jest to týž Frydrych jměl, držel a toho požíval podle toho, jakož jsme jemu na tom byli výplatu dali; proše nás, abychme naň a na erby i budúcie jeho všecko to právo, kteréž k tomu platu jmenovaný Frydrych těmi listy zapsané jměl, v jeden list náš

převésti a při tom některú další milost učiniti ráčili, tak aby vo to žádných budúcích zmatkuov neměli. K jehožto slušné a spravedlivé prosbě pro mnohé a věrné služby, kteréž jest nám týž Hanuš činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský převedli jsme všecko a všelijaké právo platu svrchu psaného na jmenovaného Hanuše, erby a budúcie jeho a tiemto listem převodíme a přenášieme, tak aby on Hanuš s erby a budúcími svými těch sto zl. uh. platu ročnieho na městě našem Olomúci z lozunkuov našich v tisíci zl. uh. dobrých, na zlatě i na váze spravedlivých, jměl, držel a vodtud každý rok jmenovitě na den sv. Václava od měšťan našich Olomúckých, nynějších i budúcích, vybieral až do své živnosti. Než po smrti jeho dadúce erbóm aneb budúcím jeho puol léta napřed věděti a po vyjití toho polúletie položiece v moc jejich tisíc zl. svrchupsaných vcele a úplně, mají nám list tento a povinni budú i s jinými listy, ač by na to které jměli, v moc naši dáti a navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Přikazujíc opatrným purgmistru, konšelóm i vší obci města našeho Olomúckého, nynějším i budúcím, abyšte vy nadepsanému Hanušovi Haugvicovi, erbóm a budúcím jeho těch sto zl. uh. svrchu psaných z lozunkuov našich na každý sv. Václav beze všeho zadržovánie vydávali a platili tak dlúho a dotud, dokudž bychme my jim summy tisíce zl. uh. svrchu psaných tak, jakž se nahoře píše, nedali a nezaplatili. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu po sv. Ambroži, anno Christi 1500, regnorum nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Ex commissione propria maiestatis regie.

346.

V Budíně 1500, 8. dubna. — Král potvrzuje Hanušovi z Biskupic list dílčí s jeho bratřími. (Fol. 188.)

(Témuž Hanušovi z Biskupic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil statečný Hanuš Haugvic z Biskupic na Búzově, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má list dielčí dostatečný na pargameně s visutými pečetmi na svědomie znamenitých lidí svědčící na statečné Petra a Hynka bratřie jeho též z Biskupic, kterýmž se spolu vo všecek statek svuoj společní, movitý i nemovitý, rozdělili a mezi sebú nápady s jednoho na druhého zdělali, jestliže by kterého z nich Buoh bez dědicuov a erbuov smrti neuchoval, kterak co má na živého přijíti a spadnúti; proše nás jménem svým a svrchupsaných bratří svých, abychme my k listu tomu povolenie naše dáti a jeho potvrditi ráčili, tak aby vo ty statky rozdielné a nápadné v budúcích časiech žádných škod, zmatkuov a nesnází i ruoznic od žádného neměli, kterýžto list takto se slovo od slova vypisuje: Já Petr Haugvic z Biskupic ɔc. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby bratří

svrchu psaných, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím svolili jsme k listu dielčiemu svrchu psanému a tiemto listem jakožto král Český svolujeme a jej tvrdíme ve všem jeho znění, položení, pu[n]ktiech, klauzulech a artykulech, chtiece tomu, aby jmenovaní bratřie v tom ve všem podlé toho společnieho rozdielu mezi sebú učiněného jmieni, držáni a zachováni byli od nás i od budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech a všelijakých lidí a poddaných našich královstvie Českého, margkrabstvie Moravského a kniežetstvie Slezského beze všech všelijakých zmatkuov a překážek.

A nad to týmž bratřím tuto zvláštní milost učinili jsme a tiemto listem činíme: jestliže jest kto na kterémž a jakémž koli statku jejich jaký sobě od nás nápad po smrti jejich vyprosil aneb by potom vyprosil, že to proti takovému jejich rozdělenie a nápaduov zdělání žádné moci ani které pevnosti jmieti nemá a jmieti nebude*), nynie ani budúcně; než mají při tom při všem tak držáni a zachováni býti, jakož list jejich dielčí a mezi nimi učiněný vokazuje bez zmatku a všelijakého přerušenie. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v středu po sv. Ambroži létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Rukopis má: nebudeme.

347.

V Budíně 1500, 7. února. — Král povoluje Broumovu výroční trh. (Fol. 189.)

(Obyvatelóm městečka Brúmova.) Item dán jest jarmark roční městečku Brúmovu na den sv. Jana Kř. s vosmi dni pořád zběhlými. Tato také další milost týmž obyvatelóm městečka svrchu psaného učiněna jest, aby voni všech práv v témž městečku Brúmovu užívali a užívati mohli, kterýchž užívají měšťané Hradištští,*) a vznikla-li by v tom mezi nimi vo jakú při jaká pochybnost, mají a moci budú naučenie a ortele bráti u měšťan Hradištských**) tolikrát***), kolikrát by jim toho potřeba kázala ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek po sv. Dorothě létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Rkp. má: Hradiští; před tímto slovem čte se: naši, ale přetrženo. — **) Před tímto slovem čte se: našich, což však přetrženo. — ***) Rukopis má: tolikrát by; — „kolikrát by" je nad řádkou, a znaménkem naznačeno, kam náleží.

348.

V Budíně 1500, 6. dubna. — Král povoluje Broumovu užívání pečeti. (Fol. 189.)

Item dán jest list týmž obyvatelóm městečka Brúmova, aby voni pečeti své, kterúžto od starodávna mají, totižto mříži s špici železnými, která nad branami

bývá, v užívání byli bez překážky a všelijakého přerušenie. Tomu na svědomie ꝯc, Dán na Budíně v pondělí po sv. Ambroži léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

349.

V Budíně 1500, 1. února. — Král povoluje měšťanům Knínským pečetiti červeným voskem. (Fol. 189'.)

Item dán jest list na pargameně měšťanóm Knínským na takový zpuosob, aby tíž měšťané voskem červeným potřeby své obecné pečetiti mohli a moc jměli, nynie i na budúcie časy bez překážky všelijaké ꝯc, ut in forma communi. Dán na Budíně v sobotu před Hromnicemi léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

350.

V Budíně 1500, 5. května. — Král povoluje městečku Benešovu výroční trh. (Fol. 189'.)

Item dán jest jarmark městečku Benešovu na den Narozenie Matky Božie s vosmi dni pořád zběhlými ꝯc, ut in forma communi. Všakž proto ten jarmark býti má bez škody a ujmy každému na jeho spravedlnosti. Dán na Budíně v úterý den sv. Floriana léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

351.

V Budíně 1500, 6. května. — Král dává Apolloně z Krajku list mocný. (Fol. 190.)

Item dán jest list mocný urozené Appoloně z Krejku, manželky (sic) někdy urozeného Albrechta z Bozkovic na Letovicích, aby týž (sic) Appolona vo statku svém, kterýž kolivěk má, zřiezenie podle vuole a zdánie svého učiniti mohla ꝯc, ut in forma communi. Dán na Budíně v středu před sv. Stanislavem léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

352.

V Budíně 1500, 14. dubna. — Král uděluje Votíkovi ze Šlovic různé milosti. (Fol. 190.)

(Votíkovi z Šlovic.) My Vladislav ꝯc oznamujem listem tiemto všem, že hlediece na věrnost a na služby slovutného Votíka z Šlovic, věrného našeho milého, kteréž nám jsa při zámku našem Hrádku činil a činiti povinen bude, čím k sobě od nás náchylnější milost pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí krá-

lovskú v Čechách tyto jsme jemu dole psané milosti učinili a tiemto listem činíme: Najprve, aby sobě duom koupil pod zámkem naším Hrádkem aneb znovu ustavil, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude. Kterýž když koupí aneb znovu ustaví, nemá s něho žádných poplatkuov dávati ani kterých služeb činiti až do své živnosti, a dokudž tu bude, nemá žádného jiného za pána jmieti nežli nás aneb budúcie naše, krále České. K tomu aby sobě ryby v potoce pod zámkem loviti mohl a moc jměl, a nad to aby sobě dvoje čihadla zpuosobiti mohl a jich užívati čižbami ptákuov všelijakých s sietěmi i s lepem, a s jestřábem aby mohl jezditi a holuby divoké bíti, rysy, lišky, vlky, ty aby také bíti mohl i veveřice k své potřebě; a nad to aby sobě každý rok uštvati aneb s tenaty zabiti mohl třidcet zajícuov v těch miestech, kdež by jemu od nynějšieho aneb budúcieho hajtmana vokázáno bylo. Také sobě má a moci bude s povolením úředníka suchý les ku palivu v lesiech našich bráti, kdež by jemu ukázáno bylo a jemu příleželo. A chtěl-li by sobě také loučku na gruntiech našich Hrádeckých udělati, to muož a moci bude s povolením úředníka našeho učiniti, všakž bez škody jiných lidí. A té lúčky aby také svobodně užíval až do své živnosti. Než po jeho živnosti má ta loučka při témž zámku našem zuostati. A k tomu také dáváme jemu moc, aby sobě mohl udělati voboru na vlky, k kteréž jemu má dán býti les ke všie potřebě, a v tom nemá jmieti žádné překážky od žádného až do své živnosti. Kterýchžto milostí svrchu psaných jmenovaný Votík užívati má a moci bude až do své samého živnosti, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých, a úředníkuov našich i jiných všech a všelijakých lidí všelijaké překážky, kteříž by kolivěk na tom zámku byli a jej jměli, drželi aneb jej zpravovali. Než po smrti jeho mají se ty všecky milosti zase k témuž zámku navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. To[mu] na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý po Květné neděli anno Christi 1500. Ex commissione propria maiestatis regie.

353.

V Budíně 1500, 15. dubna. — Král potvrzuje smlouvu Jiříka ze Vnič o dvůr Vniče. (Fol. 191.)

(Jiříkovi z Násilé*) My Vladislav ɔc, oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Jiřík ze Vnič, věrný náš milý, kterak jest s slovutným Jiříkem z Násilé, hajtmanem naším na Hrádku, celú a dokonalú smlúvu udělal o dvuor Vniče, kterýž k zámku našemu Hrádku příslušel, tak že jest jej jemu dal k dědictví i s těmi pústkami a porostlinami i s lukami k tomu dvoru od starodávna příslušejícími. A k tomu jemu mají přidány býti ty lúky v Dumné, a k tomu má sobě bráti les v Království k potřebě toho dvoru, dobytek pásti, zajiec zabiti, čihadla jmieti, pletky léceti a sklony beze všie překážky. Než kdež jsú dva člověky osedla k tomu dvoru, s těmi nemá nic činiti; než nám se k svrchupsanému zámku pozuostavili. A týž Jiřík má s toho dvoru k Hrádku službu činiti, když by kolivěk

podlé jiných manuov na týž zámek obeslán byl, takže má na hrad přijeti aneb pěšky přijíti, jakž se jemu zdáti bude; a k tomu aby mohl na tom dvoře ženě své věno zapsati a zavázati, což by se jemu zdálo, všakž bez újmy a umenšenie služeb k tomu zámku odtud příslušejících. Proše nás, abychme k takové smlúvě povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem a toho potvrzujem tak, aby těch všech věcí nahoře vypsaných jmenovaný Jiřík požíval a požívati mohl nynie i budúcně, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc úředníkóm našim Hrádeckým nynějším i budúcím, abyšte téhož Jiříka při té smlúvě svrchu psané jměli, drželi a zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti; a von se zase také k nám i budúcím našim, králóm Českým, s dědici a budúcími svými tak jmieti a zachovati má, jakož se nahoře píše. A ktož by list tento jměl s již psaného Jiříka dobrú volí a svobodnú, chcem, aby jemu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v středu před hodem velikonočním létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Nad tímto slovem připsáno: „ze Vnič“.

354.

V Budíně 1500, 14. dubna. — Král osvobozuje ves Líšany od berně. (Fol. 191'.)

(Činí se milost vsi řečené Líšany.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem: jakož někdy urozený Burian z Gutštejna jměl a držel jest ves naši Líšany k zámku našemu Hrádku příslušejície v jistém zápisu předkuov našich, králuov Českých, kdežto s lidí též vsi bral jest berni každý rok při času vánočniem bezprávně a s velikým lidí těch obtiežením, kterúžto ves vyplatili jsme my a k nadepsanému zámku našemu máme a držíme. I majíce nad těmi lidmi lítost, vyňali a vysvobodili jsme z té berně na budúcie časy. A chtiece, aby té milosti našie volně a svobodně užívati mohli, zapsali jsme jim to tiemto listem naším a mocí královskú zapisujem, vysvobozujíce obyvatele též vsi Líšan, nynějšie i budúcie, tak aby nám ani budúcím našim, králóm Českým, ani žádnému člověku nynie ani na budúcie věčné časy té berně svrchu psané nedávali ani dávati povinni byli při vánocech ani při jiným času. Než což nám mimo to buď úrokuov aneb jiných spravedlivých poplatkuov a povinností k témuž zámku příslušejících dávati a činiti mají, to mají a povinni budú úředníkóm našim vždycky beze všeho zadržovánie a zapieránie vydávati, platiti a činiti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v úterý po květné neděli anno Christi millesimo quingentesimo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

355.

V Budíně 1500, 22. dubna. — Král potvrzuje výsady městečka Senomat. (Fol. 192.)

(Městečku Senomath.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest nám vokázán přiepis listu najjasnějšieho někdy kniežete pana Jana krále Českého, předka našeho slavné paměti, kterýž jest dal obyvatelóm městečka našeho Senomath, k zámku našemu Hrádku příslušejícím, a při tom jsme prošeni jménem jejich, abychme jim listu toho potvrditi a při tom některé starodávnie výsady jejich, kteréž jsú prvé jměli a jich užívali, než za časuov válečných je potratili, obnoviti a k tomu některé dalšie milosti učiniti ráčili, a zejména tyto: Aby každý z obyvateluov nadepsaného městečka, nynějších i budúcích, statek svuoj všecek, movitý i nemovitý, mohl a moc jměl vodkázati a dáti buďto za zdravého života aneb na smrtedlné posteli, komuž by se jemu zdálo, všakž bez újmy a škody gruntuov a poplatkuov našich, v kterýchž kto sedí. Druhé, aby práv svých užívali podle zpuosobu města našeho Žatce, tak jako předkové jejich, a tu aby ortele brali jakožto u vyššieho práva. A k tomu aby z téhož městečka vospu platili šest set strychuov podle zněnie listu krále Janova, počítajíc na každého, v čemž kto od starodávna sedí a platí. A jestliže by kterého Buoh smrti neuchoval bez kšaftu a poručenie, aby ten statek připadl na najbližšieho přietele, kterýž jest v té obci trpící. K jichžto prosbě nakloněni jsúce a toho hlediece, aby se pod námi tíž měšťané naši Senomatští, nynější i budúcí, opravovati a živností svých tiem dostatečnějie hleděti mohli, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách potvrdili jsme jim listu svrchu psaného krále Jana a tiemto listem potvrzujem ve všem jeho znění, položení, punktiech, klauzulech a artykulech, tak jako by tuto slovo od slova položen a vepsán byl. A k tomu aby těch všech svrchu dotčených výsad a milostí užívali a užívati mohli nynie i v budúcích časiech tak a tiem obyčejem, jakož se svrchu vypisuje. Tyto jim nad to zvláštnie milosti činiece a dávajíce, aby mohli na pečeti své vosk zelený nésti a jím listy i všecky potřeby obecné pečetiti; a k tomu aby mohli slady dělati, piva vařiti i jiná řemesla dělati tak a tiem obyčejem, jakožto i jiná městečka královstvie Českého takové milosti a výsady majíce činie a činiti mohú buď z práva neb z obyčeje, nynie i v budúcích časiech. A to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc úředníkóm našim na Hrádku, nynějšiemu i budúcím, abyšte svrchu psané obyvatele městečka Senomath v těch ve všech milostech a svobodách svrchu psaných jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. Všakž proto chceme, aby takové milosti a svobody byly bez újmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu po hodu Velikonočním létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

Listina krále Jana tu míněná schází v Emlerových Regestech. Srov. Památky arch. VII. 535.

356.

V Budíně 1500, 24. dubna. — Král dává bratřím Janovi a Bohuslavovi z Lobkovic svobodu horní. (Fol. 193.)

Item dán jest frystunk urozeným Janovi, Bohuslavovi, bratřím z Lobkovic a s Haseštejna a jich strýcóm za plných pětmezcietma let po dánie listu tohoto pořád zběhlých ꝛc, ut in forma communi. Dán na Budíně v pátek po sv. Jiří léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

357.

V Budíně 1500, 9. května. — Král dává Jeronymovi ze Skuhrova a Václavovi Hyndrákovi z Habrova výplatu některých vsí. (Fol. 193'.)

(Jeronýmovi z Zkuhrova a Hyndrákovi z Habrova.[1]) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsúce prošeni jménem statečného[2]) Jeronýma z Zkuhrova, miestokomorníka desk[3]) zemských,[4]) a slovutného[5]) Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře desk zemských královstvie Českého, věrných našich milých, abychme jim spolu[6]) na vsi Hrašticích se dvorem poplužním a na vsi řečené Škřiepel[7]) a ke vsem dvěma řečené[8]) Lhoty s jejich se vším a všelijakým příslušenstvím dáti ráčili. K kteréžto prosbě, hlediece na jejich mnohé a věrné služby, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme týmž Jeronýmovi[9]) a Václavovi Hyndrákovi výplatu na[10]) vsech a dvořiech svrchupsaných, totižto na Hrašticích se dvorem poplužním a na vsi řečené Škřiepel[11]) a na dvú vsech Lhotách se vším jejich a všelijakým příslušenstvím, a tiemto listem dáváme, tak aby sobě ty vsi i s dvory již psanými od držiteluov nynějších vyplatili a vyplatiti mohli společně nebo rozdielně, když by se jim kolivěk a jakkolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim summu jejich zápisnú, kterúž na tom spravedlivě zapsánu mají.

Kteréžto vsi a dvory když vyplatie, mají jmieti, držeti a jich požívati i s dědici a budúcími svými, nejsúc odtud[12]) bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč od těch osob, k jichž by ty vsi a dvory nadepsané záduší spravedlivě příslušely. Ti to od nich, dědicuov a budúcích jejich vyplatiti mohú a moci budú, všakž toliko k svému vlastniemu jmění, držení a požívání a jináč nic, když by s to kolivěk býti mohli a jim se zdálo a líbilo, dadúc jim napřed puol léta věděti, a po vyjití toho polúletie pořád zběhlého položiec jim summu jejich zápisnú v moc jejich vcele a úplně. Kteřížto přijmúce ji vod nich vcele a úplně, mají jim nadepsaní Václav Čieč[13]) a Václav Hyndrák s dědici a budúcími svými[15]) těch vsí svrchu psaných se vším jejich a všelijakým

příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi a toho požívali, hned postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na ty vsi a dvory jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaných[16]) Jeronýma[17]) a Václava Hyndráka, dědicuov a budúcích jich[18]) dobrú a svobodnú volí,[19]) ten má jmieti[20]) plné právo všech věcí svrchu psaných.[21]) Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v sobotu po sv. Stanislavu létha božieho tisícieho pětistého.

Ex commissione propria maiestatis regie.[22])

[1]) Nadpis původně zněl: *Václavovi Čiečovi z Nemyčevsi* a Hyndr. z H., ale *Čiečovi z Nem.* je přetrženo, „*Václavovi*" zapomněl písař přetrhnouti. — [4]) Jeronýma — zemských připsáno nad řádkou, na místo těchto přeškrtnutých slov: *Václava Čieče z Nemyčevsi, purgkrabie kraje Hradeckého a maršálka dvoru našeho.* — [8]) *Jer.* nad řádkou na místě přetrženého: *Václavovi Čiečovi.* — [13]) Vlastně má býti: *Jeroným z Skuhrova.* — [17]) *Jeronýma* připsáno nad čarou na místo přetrženého: „*Václava Čieče.*"

Listina tato zachována též v transumptu na papíře v archivu c. k. místodržitelství v Praze č. 425. Jsou pak v ní tato různočtení: [2]) slovutného — [3]) slova „desk zemských" scházejí — [5]) schází — [6]) po tomto slově následuje: výplatu na tvrzi a vsi H. — [7]) Sskrzepel; potom následuje: a na vsi Bykoši a ke vsem — [9]) řečeným — [10]) následuje: tvrzi a vsech svrchupsaných — [11]) následuje: a na vsi Bykoši a na dvú — [12]) slova „odtud — vuole" scházejí — [13]) Jeronym — [15]) následuje: jim tvrzi a vsí — [16]) svrchupsaných — [18]) jejich — [19]) dobrú vůlí a svobodnú — [20]) chcem, aby tomu příslušelo plné — [21]) nahoře i dole psaných — [22]) Relační poznámka celá schází.

Obdarování tuto uvedeného týká se dobrá vůle rovněž v transumptu na papíře v témže archivu (čís. 448) chovaná ze dne 3. března 1505, která zní:

My Jeronym z Skuhrova, místopurgkrabie Pražský, a Václav Hyndrák z Habrova, místopísař království Českého, oznamujem tímto listem všem: Jakož máme obdarování od nejjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava Uherského a Českého krále ꝛc, pána našeho nejmilostivějšího JMti, na výplatu tvrze a vsi Hrašticích se dvorem popližním a na vsi řečené Skřípel a na vsi Bykoši a ke všem dvěma řečeným Lhoty s jejich se vším a všelijakým příslušenstvím, tak jakož to v sobě list JMKské nám daný šíře ukazuje. Na kterýžto list podle jeho znění dali sme a tímto listem dáváme naši plnú a svobodnú vůli ke všemu, což týž list královský v sobě drží a zavírá, urozenému vladyce Janovi Vratislavovi z Mitrovic a jeho dědicuom, sobě ani našim dědicuom tu na témž a v témž listu krále JMti dále žádného práva nepozůstavujíce nyní i v časech budúcích. Tomu na svědomí pečeti naše vlastní k tomuto listu a dobrú [sic] vůli dali sme přivěsiti; a prosili sme urozeného pána pana Pavla Samoele z Hrádku, a urozených vladyk, pana Markvarta z Cětně, místokomorníka království Českého, pana Václava z Chvojence, písaře menších desk zemských, že sú pečeti své podle našich, také toliko na svědomí, jim beze škody, k tomuto listu přivěsiti dali. Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícého pětistého pátého v pondělí před přenešením sv. Václava.

358.

V Budíně 1500, 25. května. — Král vyhražuje Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála, že nemá býti s půl Rožmitála splacován leč od arcibiskupa Pražského. (Fol. 194.)

(Zděnkovi Lvovi z Rožmitála.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blatné, purgkrabie na Karlštejně, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží v zápisu najjasnějšieho někdy pana Jiřieho krále Českého, předka našeho slavné paměti, puol tvrze Rožmitála s jejím příslušenstvím k arcibiskupstvie Pražskému příslušejície, proše nás, abychme jemu při držení a požívání též puol tvrze Rožmitála s jejím příslušenstvím

pro uvarovánie budúcích zmatkuov a nesnází některú milost učiniti ráčili. K jehožto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme témuž Zdenkovi a dědicóm i budúcím jeho při držení a užívání již psané puol tvrze Rožmitála s jejím příslušenstvím zvláštní milost učinili a tiemto listem činíme, tak aby voni to v zápisu svém svrchu psaném jměli, drželi a toho požívali nynie i budúcně, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč od arcibiskupa Pražského řádně voleného a stvrzeného.

Když by to chtěl k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti, ten to učiniti moci bude, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim napřed věděti podle zápisu svého. A po vyjití času vypověděléhо polože jim summu jejich zápisnú vcele a úplně v moc jejich, kterúž voni přijmúc vod nich, povinni budú nadepsaní Zdeněk s dědici a budúcími svými té puol tvrze svrchu psané se vším jejím příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, hned v moc jejich postúpiti a list tento i s jinými se všemi, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Zdeňka, dědicuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, tomu má příslušeti plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pondělí den sv. Urbana léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellari regni Boemie.

359.

V Budíně 1500, 30. května. — Král dává témuž výplatu na vsi Neumětelích (?). (Fol. 195.)

(Témuž Zdenkovi z Rožmitála.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest nás prosil urozený Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blatné, purgkrabie na Karlštejně, věrný náš milý, abychme jemu výplatu dáti ráčili na vsi řečené Nevometely s jejím příslušenstvím. Kdež my hlediece na jeho služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách k tomu jsme přistúpili a výplatu na vsi Nevometelech s jejím příslušenstvím témuž Zdeňkovi dali a tiemto listem dáváme, tak aby ji týž Zdeněk od držiteluov nynějších aneb budúcích vyplatil a vyplatiti mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim za výplatu tu summu, kterúž na tom spravedlivě zapsánu mají. A když tu ves vyplatí, má jí i s dědici a budúcími svými jmieti, držeti a jie požívati, nejsúc vodtud bez své vuole vod nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč vod těch osob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, a když by to k svému vlastniemu

jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli; ti to učiniti mohú a moci budú, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim podle zněnie zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypovědělého položiec jim summu jejich zápisnú v moc jejich vcele a úplně. Kterúžto přijmúce od nich podle zněnie zápisuov svých, mají jim hned a povinni budú vsi Nevometel s jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Zdenka dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v sobotu po Božiem vstúpenie léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

360.

V Budíně 1500, 25. května. — Král dává Janovi ze Šelnberka výplatu na vsi Šestajovicích. (Fol. 195'.)

(Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto, že jsme prošeni od urozeného Jana z Šelnbergka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, abychme jemu a dědicóm jeho výplatu na vsi a dvoru Šestajovicích s jejich příslušenstvím dáti ráčili. K jehožto prosbě pro jeho mnohé, věrné, pilné a ustavičné služby, kteréž jest nám od dávných časuov činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme témuž Janovi a dědicóm jeho na již psaném dvoru a vsi Šestajovicích s jejich příslušenstvím*) výplatu a tiemto listem dáváme, tak aby voni sobě to obé spolu vyplatili a vyplatiti mohli od držiteluov buď nynějších aneb budúcích, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim za výplatu summu tu, kterúž na tom spravedlivě zapsánu mají.

A nad to jsme týmž Janovi, dědicóm a budúcím jeho, tuto zvláštní milost učinili a tiemto listem činíme: aby, když koli nadepsaný dvuor a ves Šestajovice se vším a všelijakým jejich příslušenstvím vyplatie, to obé dvé spolu jměli, drželi a toho požívali a požívati mohli, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného člověka splacováni, leč od těch osob, kterýmž by výplata vsi a dvoru svrchu psaného s jich příslušenstvím spravedlivě příslušela. Ti to učiniti mohú a moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, všakž tak, když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli a jináč nic, dadúce jim napřed věděti puol leta. A po vyjití toho polúletie, když by duochody toho času vybrali, položiece jim summu jejich zápisnú vcele a úplně, mají jim hned dvoru a vsi svrchu psané se vším jejich a všelijakým pří-

slušenstvím, s kterýmž jsú to sami jměli a drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Jana a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby jemu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí, den sv. Urbana, létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

*) Po tomto slově v rukopise: *dáti ráčili,* což však přetrženo.

361.

V Budíně 1500, 2. června. — Král nařizuje, aby vsi náležející k opravě hradu Znojemského při ní zůstaly. (Fol. 196.)

(Ladslavovi z Waitmille.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Ladslav z Waitmille na Znojmě, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak mnohé vsi, kteréž od staradávna k opravě a k lantkrychtu hradu našeho Znojemského, kterýž von nynie v jistých zápisiech má a drží, vytahují se, nechtiece k soudu tomu příslušeti ani povinností, v kterýchž spravedlivě sedie, k témuž zámku činiti, toho dotýkaje, neráčíme-li toho opatřiti, žeť se z toho lantkrychtu a opravy všickni vytáhnú, skrze kterúžto věc že zámku tomu veliká a znamenitá škoda a ujma bude; proše, abychme tu věc v čas opatřiti ráčili, tak aby jemu potom vina dávána nebyla, jako by ta věc netbalivosti jeho přičtena a na něm postihána nebyla. Kdež my znajíce takové zámku toho škodné věci a nechtiece, aby tiem neřádem ten zámek hynúti a jako zpuštěn býti jměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, takto jsme vo tom zřiedili a témuž Ladslavovi a budúcím jeho, dokudž bychme toho sami aneb budúcí naši, králi Čeští a margkrabie Moravští, od nich nevyplatili a v držení a požívání nebyli, poručili a tiemto listem mocně porúčieme, abyšte ty všecky vsi, kteréžto buď k opravě aneb k lantkrychtu nadepsaného zámku Znojemského od staradávna a spravedlivě příslušejí, zase k starodávnému zpuosobu přivedli a připravili, tak aby, což se v tom lantkrychtu spravedlivě rozsúdí a za právo každý najde, na tom právě a rozsudku přestal a jinam se neutiekal ani v tom co jiného a nového zamýšlel, než jakž jest to od starodávna držáno a zachováváno bylo beze všeho přerušenie. A též pokudž s těch oprav spravedlivě co k tomu zámku které vsi činiti mají a povinny jsú, aby je k tomu jměli, drželi a připravili, aby to dělali a plnili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by se kteří z těch věcí svévolně vytahovati chtěli, abyšte je trestali a k tomu drželi a připravili, aby se v tom ve všem tak zachovali, jakož jsú se i jiní k držitelóm téhož zámku našeho jměli a zachovali bez všelijakých odporností, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Morav-

ských, i jiných všech lidí všeliké překážky. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý před sv. Duchem léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Relator dominus cancellarius.

362.

V Budíně 1500, 27. května. — Král opatřuje rukojmě za Matiáše mistra špitálského. (Fol. 197.)

Item dán jest list otevřený na papíře urozeným Petrovi z Rozmbergka, Janovi z Janovic, najvyššiemu purgkrabí Pražskému, Janovi z Šelnbergka, najvyššiemu kancléři království Českého, na takový zpuosob: jakož jsú z viery slibovali s některými dobrými lidmi za velebného Mathiáše, mistra špitálského, kteřížto podnes z toho slibu a rukojemství vyvazeni nejsú, takto jsú v tom již jmenovaní rukojmie opatřeni: Neuchoval-li by Buoh smrti nadepsaného Mathiáše, mistra špitálského, prvé nežli by je z toho slibu a rukojemstvie vyvadil, že voni v tom žádné své škody i s dědici svými jmieti nemají a nebudú, než mají z toho rukojemstvie statkem a zbožím zádušie špitála toho vyvazeni býti od mistra budúcieho aneb od prokuratora anebo zprávce, kterýž by to zbožie jejich a na ten čas zpravoval, i s škodami, ač by které skrze to vzali. Actum Bude feria IV[a] post Urbani anno 1500.

Commissio propria maiestatis regie.

Zde jmenovaný mistr špitálský jest Matěj z Třebska.

363.

V Budíně 1500, 21. května. — Král slibuje klášteru Broumovskému, že zboží jeho nikdy více nemá zapisováno býti. (Fol. 197.)

Originál listiny této v archivu Břevnovském (B. VI. 176) zní:

My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: Jakož s pomocí naší opat a konvent kláštera Brúmovského zákona svatého Benedikta, nábožní naši milí, přišli jsú zase v drženie a požívánie téhož kláštera a zbožie Brúmovského a Poličského se vším jejich a všelijakým příslušenstvím; i prošeni jsúce nynie od opata Břevnovského, nábožného našeho milého, abychme týž klášter Brúmovský a Poličský se vším zbožím a příslušenstvím jejich vopatřiti ráčili, tak aby to potomně [od nás,] od budúcích našich, králuov Českých, ani od opatuov a bratří zákona toho, nynějších ani budúcích, ani od jiného žádného zapisováno [a] zastavováno ani kterak zavazováno ani k jinému zákonu odtrhováno a odcizováno nebylo. K žádosti jeho slušné a spravedlivé nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú v Čechách k tomu jsme svolili a přistúpili a tiemto listem svolujem a přistupujem, chtiece tomu konečně a to listem tiemto mocí naší královskú ustanovujíce, upevňujíce a utvrzujíce pro čest a chválu Boha všemohúcieho a svatých jeho Benedikta zákona toho [ustanovitele] a Vojtěcha klášteruov těch fundatora, aby ti klášterové nadepsaní

i se vším zbožím a příslušenstvím jejich společně ani rozdielně žádnému člověku pod žádným vymyšleným obyčejem od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od opatuov a konventuov zákona toho zastavováni, zapisováni ani k jinému zákonu odcizováni nebyli ani býti mohli nynie ani na budúcie věčné časy. Pakli bychme buď my aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb opatové a konventové aneb někto jiný kdy co vodtud zapsali, zastavili, odprodali aneb jinam obrátili z nepaměti, omylu aneb nevědomie, to nemá jmieti aniž bude žádné moci ani které pevnosti nynie ani na budúcie věčné časy, než má to všecko zkaženo, zrušeno a v nic obráceno býti, tak aby se v těch klášteřiech čest a chvála Bohu všemohúciemu, Panně Mariji a svatým jeho dála a puosobila, pro kteréž příčiny založeni a nadáni jsú, nynie i na budúcie věčné časy, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ve čtvrtek před svatým Urbanem léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Při originále v archivu Břevnovském (B. VI. 176) visí na červenobílém závěsu pečeť nyní porušená s legendou: Wladislaus dei gracia hungarie, boemie ɔc rex marchio moravie, lucemburgensis, si[lesie d]ux ac lusacie marchio. O slova v závorkách [ ] zde položená má přepis v kancelářském registru více.

364.

V Budíně 1500, 2. června. — Král dává Janovi Sulkovi dávku tunnales zvanou. (Fol. 198.)

Item dán jest list otevřený na papíře opatrnému Janovi Sulkovi na takový zpuosob, že se jemu dávají duochody a puožitky v Ungeltu na Starém Městě Pražském, kteříž slovú tunnales, tak aby on je sobě ku pomoci své živnosti jměl, držel, vybieral a jich požíval až do své živnosti bez překážky všelijaké. Actum Bude feria III[a] ante Penthecosten, anno Christi millesimo quingentesimo.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Celý zápis přetržen. — Tunnales byl poplatek ze zboží, které na tůny se měřilo.

365.

V Budíně 1500, 9. června. — Král potvrzuje Václavovi Benedovi z Nečtin užívání vesnic Okrouhlé a Libně (u Jílového). (Fol. 198'.)

(Václavovi Benedovi z Nečtin.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil slovútný Václav z Nečtin na Břežanech, dvořenín náš věrný milý, a ukázal nám smlúvu celú a dokonalú na pargameně s visutými pečetmi, kterúž jest někdy s slovútným Janem Benedú, otcem jeho, kněz Mikuláš opat i všecken konvent kláštera Ostrovského zákona svatého Benedikta, arcibiskupstvie Pražského, udělal vo vsi, zejména tyto: Okrúhlú a Libni se dvorem po-

plužním i se všemi jich a všelijakými příslušnostmi, kteréž i s dědici svými jměl, má a drží v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, s kterýchžto vsí a dvoru že má i s dědici svými úroku ročnieho čtyři kopy grošuov českých nadepsanému opatu a konventu kláštera Ostrovského a budúcím jich beze všeho a všelijakého zadržovánie platiti a vydávati, však rozdielně: při sv. Jiří dvě kopě gr. a při sv. Havle druhé dvě kopě gr. vše českých, tak jakož ty všecky věci svrchupsaná smlúva šíře, světlejie a dostatečnějie v sobě má, drží a zavierá. Proše nás týž Václav sám od sebe a od bratra svého, abychme k té smlúvě povolenie naše dáti a jie potvrditi ráčili, tak aby vo to v budúciech časiech žádných zmatkuov, škod a nesnází od žádného nejměli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Václava, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás náchylnější milost pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k nadepsané smlúvě a jie potvrdili a tiemto listem svolujem a potvrzujem ve všem jejiem znění, položení, punktiech, klauzulech a artykulech, tak jako by tuto slovo od slova vložena a vepsána byla. Podle kteréžto smlúvy jmenovaný Václav s bratrem a dědici svými mají ty vsi nahoře psané s jejich příslušenstvím jmieti, držeti a jich požívati nynie i budúcně, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Václava a bratra jeho dobrú volí a svobodnú, ten má jmieti plné právo všech věcí nahoře i dole psaných a v té smlúvě položených. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v úterý po sv. Duše léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

366.

V Budíně 1509, 9. června. — Král dává Václavovi Benedovi z Nečtin a bratru jeho podací v Zlatníkách. (Fol. 199.)

(Témuž Václavovi Benedovi.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Václav z Nečtin na Břežanech, dvořenín náš věrný milý, oznamuje nám, kterak otec a předkové jeho mají pohřeb svuoj ve vsi Zlatniciech, kteráž přislušie k proboštství Vyšehradskému a kterúž nynie v jistých zápisiech mají a držie vosadní sv. Jiljie Starého města Pražského, proše nás sám od sebe i od bratra svého, abychme jim a dědicóm jich podacie kostelní fary té v Zlatníciech dáti ráčili, tak aby tu faráře podávati mohli a moc jměli tak dlúho a dotud, dokudž by té vsi probošt Vyšehradský nevyplatil a v držení nebyl. K jichžto prosbě pro služby, kteréž nám činili a činie, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaný Václav s bratrem a dědici svými podacie fary

svrchu psané jměli, drželi a faráře tu podávali a podávati mohli tolikrát, kolikrát by toho potřebu znali, tak dlúho a dotud, dokudž by té vsi probošt Vyšehradský nynější aneb budúcie nevyplatili a v držení nebyli, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Než když by jmenovanú ves Zlatnici [sic] kterýžkolivěk a kdyžkolivěk z proboštuov Vyšehradských vyplatil a jie v držení byl, mají to podacie fary té sami držeti a faráře tu podávati, kteříž by se jim hodní a dobří zdáli a viděli, tak a tiem obyčejem, jakožto i předkové jich činili, bez překážky všelijaké. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v úterý po sv. Duše anno Christi 1500.

Ex commissione propria maiestatis regie.

Záduší sv. Jilské drželo Zlatníky v letech 1421—1547.

367.

V Budíně 1500, 18. května. — Král dává Hynkovi z Kunčic a Oldřichovi z Pece pokutu. (Fol. 200.)

Item dána jest vina a pokuta královská slovutným Hynkovi z Kunčic a Oldřichovi z Peče na slovutným Janovi z Kostník, a to proto, že jest mimo lantfryd a obecné zřiezenie a zuostánie viece peněz a užitkuov s peněz svých puojčených od Mikuláše Tulešického bral a přijímal ꝛc. Actum Bude feria II^a post Zophie anno Christi ꝛc quingentesimo.

Commissio propria domini regis.

368.

V Budíně 1500, 16. června. — Král dává Heraltovi a Vladislavovi z Kunstatu na Hodoníně výplatu na vsi Vacenovicích. (Fol. 200.)

(Heraltovi z Kunštatu na Hodoníně.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem urozeného Heralta z Kunštatu na Hodoníně, věrného našeho milého, abychme jemu a Vladislavovi, bratru jeho, výplatu na vsi Vacenovicích s jejím příslušenstvím dáti a při tom některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši hotovější a náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský dali jsme témuž Heraltovi a Vladislavovi, bratru jeho, výplatu na jmenované vsi Vacenovicích se vším jejich a všelijakým příslušenstvím a mocí listu tohoto dáváme, tak aby ji voni vod držiteluov nynějších aneb budúcích vyplatili a vyplatiti mohli, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim podle zněnie zápisuov jejich napřed věděti a summu zápisnú v moc jejich položiec. Kterúžto ves i s jejím příslušenstvím když vyplatie, jmieti, držeti a jie požívati mají a moci budú i s erby a budúcími svými, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného člověka splacováni, leč vod nás aneb budúcích našich, králuov Českých a margkrabie Moravských; však

tak: když bychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, a jináč nic, to učiniti máme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim rok napřed věděti. A po vyjití roku toho pořád zběhlého vyberúc sobě napřed duochody spravedlivé roku toho, a potom summu svú, kterúž na tom zapsánu mají, vcele a úplně přijmúc, mají nám a povinni budú svrchu psané vsi Vacenovic se vším jejím a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami jměli, drželi a toho požívali, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchu psaných Heralta a Vladislava a erbuov a budúcích jejich dobrú a svobodnú volí, tomu má příslušeti plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý po sv. Trojici léta božieho tisícieho pětistého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

369.

V Budíně 1500, 15. června. — **Král povoluje Bedřichovi z Krumsína vystavěti most přes Bečvu.** (Fol. 201.)

(Bedřichovi z Krumsína.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl slovutný Bedřich z Krumsína a ze Špiček, věrný náš milý, oznamuje nám, že by chtěl udělati most přes řeku Bečvu u Kamence na gruntiech svých, přes kterýž by lidé s vozy, na koních i pěšky jezditi a choditi mohli, když by se táž řeka rozvodnila; kterýžto most udělaje, že by chtěl tak opravovati a opatrovati, aby přeseň buď s vozy, na koních aneb pěšky jezditi a choditi beze všie překážky mohli, kolikrát by toho komukolivěk potřeba kázala; proše nás, abychme jemu, erbóm a budúcím jeho k tomu povolenie naše dáti a nad to některé mýto aneb mostné, ktož by přes ten most jel aneb šel, vysaditi ráčili, tak aby toho dělánie a opravovánie škody neměli. K jehožto slušné prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž nám tiem hotovější a povolnějšie činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby on Bedřich již psaný most na řece Bečvi u Kamence na gruntiech svých udělal a udělati mohl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo; kterýž když udělá, a ta řeka se kdy rozvodní, že přeseň s vozem aneb na koni pojede aneb pěšky puojde, má jemu, erbóm a budúcím jeho a povinen bude každý s vozu jednoho jeden krejcar dáti, a jiezdný český peniez, a pěší vídeňský peniez tolikrát, kolikrát by přeseň jel aneb šel. Než když se Bečev nerozleje a nerozvodní, má každý a jmieti bude plnú vuoli a svobodu jeti v brod s vozem, s koněm, též i pěšky jíti tudy, kudyž prve jezdili a chodili, a nemají žádnému žádného cla dávati; a také on Bedřich s erby a budúcími svými nemají žádného k jezdění aneb chození

na ten most nutiti, než komuž by toho potřeba kázala. A také má a povinen bude most ten opravovati a dělati, aby přeseň lidé beze všie škody a překážky jezditi i choditi mohli tolikrát, kolikrát by toho komu potřeba kázala, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A také chcme, aby tato výsada mostu a cla nadepsaného byla bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. A ktož by list tento jměl s již psaného Bedřicha a erbuov jeho dobrú volí a svobodnú, ten má jmieti plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí den sv. Víta léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

370.

V Budíně 1500, 25. května. — Král potvrzuje Karlovi a Jiříkovi bratřím z Vlašimě zápisy na hrad Úsov. (Fol. 201'.)

(Karlovi a Jiříkovi z Vlašimě.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsú nám ukázali řádné vidimus listuov a zápisuov svých urození Karel a Jiřík bratřie z Vlašimě a s Úsova, věrní naši milí, kteréž mají od slavné paměti králuov Českých a margkrabí Moravských předkuov našich, na hrad Úsov s jeho příslušenstvím k margkrabství Moravskému příslušející, prosiece nás, abychme jim těch listuov a zápisuov listem naším potvrditi ráčili, tak aby v tom s erby a budúcími svými v potomních časiech žádných zmatkuov a nesnází od žádného neměli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti mají a povinni budú, čím k sobě od nás milost naši náchylnější a hotovější poznají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský potvrdili jsme jmenovaným Karlovi a Jiříkovi bratřím a erbóm jich všech těch listuov a zápisuov, kteréžkoli na hrad Úsov s jeho příslušenstvím od předkuov našich napřed dotčených mají, a tiemto listem potvrzujem a při nich zuostavujem ve všem jejich zněnie, položení, punktiech, klauzulech a artykulech tak, jako by tuto všickni slovo od slova vepsáni a položeni byli bez umenšenie. Kterýžto hrad s jeho příslušenstvím, s erby a budúcími svými mají jmieti, držeti a jeho požívati podle zněnie listuov a zápisuov svých, kteréž na to mají, tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní páni a obyvatelé margkrabstvie Moravského svých zápisných zámkuov a zboží užívají a užívati mohú. A to bez našie a budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl s svrchupsaných bratří, jich a erbuov jejich dobrú volí a svobodnú, ten má jmieti plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí den sv. Urbana léta božieho tisícieho pětistého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

371.

V Budíně 1500, 25. května. — Král potvrzuje těmže držení města Litovle. (Fol. 202'.)

(Karlovi a Jiříkovi z Vlašimě.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozených Karla a Jiříka bratří z Vlašimě, věrných našich milých: Jakož mají a držie v jistých summách a zápisiech město Litovel s jeho příslušenstvím, k margkrabství Moravskému příslušejície, od králuov Českých a margkrabí Moravských, předkuov našich slavné paměti, zapsané a zastavené, abychme erbóm a budúcím jejich při držení a požívání téhož města s jeho příslušenstvím některú další milost učiniti ráčili, tak aby je volnějie, svobodnějie a bezpečnějie jmieti, držeti a jeho požívati mohli. Kdež my hlediece na věrnost služeb jejich, kteréž jsú nám činili a činiti mají i povinni budú, čím k sobě milosti naše větčí náchylnosti poznají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský tuto jsme zvláštní milost erbóm a budúcím Karla a Jiříka svrchu psaných při držení a požívání města Litovle s jeho příslušenstvím učinili a tiemto listem činíme, aby voni po jich smrti též město s jeho příslušenstvím v těch summách a zápisiech, kteréž na tom zapsány mají, jměli, drželi a jeho požívali, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného splacování, leč od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských. Všakž tak, když bychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem a moci budem, dadúc jim napřed věděti podlé zněnie listuov a zápisuov jejich; a po vyjití času vypovědělého položiece v moc jejich summu zápisnú, kterúž na tom buď předky našimi, králi Českými a margkrabí Moravskými, aneb námi zapsánu mají, vcele a úplně. Kterúžto přijmúc od nás, mají nám a povinni budú téhož města Litovle se vším jeho příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, jměli a toho požívali, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchu psaných Karla a Jiříka bratří a erbuov i budúcích jejich dobrú volí a svobodnú, ten má jmieti plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v pondělí den sv. Urbana léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

372.

V Budíně 1500, 1. července. — Král dává Mikulášovi ml. Trčkovi na Lichtenburce odúmrť po měšťanovi Jihlavském. (Fol. 203.)

Item dáno jest všecko právo královské, kteréž jest na JMt přišlo a připadlo po smrti někdy Šimona Smrčenského řečeného Zigmund, měštěnína Jiehlavského,

totiž v Ebrharci polovice tvrze pusté a polovice vsi s dvory kmecími s platem, v Staré Hoře polovici dvoruov kmecích s platem v Bukové *) ves pustú s polovicí dvoruov pustých kmecích s platem, s polovicí robotú, kur, luk, lesuov, potokuov, rybníkuov i s tiem se vším, což k té polovici příslušie, ješto jest to týž Šimon Smrčenský držel, statečnému Mikulášovi mladšiemu Trčkovi z Lípy na Lichtnburce. Všakž proto dánie to má býti bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Dán na Budíně v středu před navštievením Matky Božie léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Před tímto slovem v rukop.: *s polovicí robotú*, což však přetrženo.

373.

V Budíně 1500, 1. července. — Král potvrzuje Václavovi z Perče držení domu na Nov. M. Pražském. (Fol. 203'.)

(Václavovi z Perče na Hostivaři.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznešeno jménem slovutných Václava z Perče na Hostivaři a Anny z Květnice manželky jeho, kterak jsú udělali celú a dokonalú smlúvu s velebným někdy Pavlem proboštem a vším konventem kláštera Zderazského ɔc vo duom větčie čelední v ohradě téhož kláštera nad vraty od řeky i s tú zahradú vokolo téhož domu přihrazenú; kteréžto smlúvy přiepis jest nám vokázán. A při tom jsme prošeni, abychme napřed k té smlúvě povolenie naše dáti a jie potvrditi ráčili, tak aby v tom nadepsaní Václav a Anna žádných zmatkuov a překážek od žádného nejměli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách napřed jsme povolenie naše jisté a konečné dali a jie potvrdili a tiemto listem dáváme a ji tvrdíme ve všem jejiem zněnie, položení, punktiech, v klauzulech a artykulech tak, jako by tuto slovo od slova vepsána a položena byla, chtiece tomu, aby voni nadepsaný duom s jeho příslušenstvím podle zněnie té smlúvy měli, drželi a jeho požívali a požívati mohli bez překážky našie, kláštera toho i jiných všech lidí až do svých obú dvú živností, než po jich smrti aby to zase na jich klášter přišlo a připadlo tak a tiem obyčejem, jakož v sobě táž smlúva drží a vokazuje. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v středu před navštievením Matky Božie léta božieho [tisícieho] pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

374.

V Budíně 1500, 27. července. — Král potvrzuje Heřmanovi z Vojslavic na Veselí nápad.

(Heřmanovi z Vojslavic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest před velebnost naši přistúpil slovutný Heřman z Vojslavic na Veselí, purgkrabie na

Karlštejně věrný náš milý, a ukázal jest nám řádné vidimus listu našeho mocného, kterýž jsme dali slovutnému někdy Mikulášovi z Vojslavic na Veselí, aby vo statku svém všem a všelijakém zřiezenie a poručenstvie učiniti mohl, jakž by se jemu zdálo a líbilo, a potom vidimus kšaftu a poručenstvie téhož Mikuláše, kteréž jest na ten list náš mocný udělal a vodkázav a zavázav všecken a všelijaký statek svuoj movitý i nemovitý témuž Heřmanovi strýci svému a synóm jeho. A při tom jest nás týž Heřman prosil, abychme napřed kšaftu a poručenstvie toho potvrditi, a měl-li by v čem který nedostatek, jej doplniti, a všecko právo a nápad, kteréž jest týž Mikuláš k jakému jinému statku jměl, naň a syny jeho převésti ráčili. Jehožto slušnú a spravedlivú žádost znajíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu a kšaftu nadepsaného potvrdili a ve všech jeho nedostatciech, ač by které kde a v čem jměl, doplnili a moc jemu celú a dokonalú dali, a listem tiemto potvrzujem a doplňujem ve všem jeho znění, položení, punktiech, v klauzulech a artykulech tak, jako by tuto slovo od slova vepsán a položen byl, chtějíc tomu, aby ve všem celú, pravú a dokonalú plnost, pevnost a moc jměl tak a tiem obyčejem, jakožto jiní řádní, praví a dostateční kšaftové v své plnosti a pevnosti jsúce, moc svú mají a jie užívají. Tuto nad to témuž Heřmanovi a synóm jeho zvláštní milost činiece: bylo-li by kde co jak nepamětí nadepsaného Mikuláše v tom kšaftu obmeškáno, k čemuž jest právo a spravedlnost jměl a zjevně toho v témž kšaftu nejmenoval ani dotknul, aby k takovému všelijakému buď nápadu aneb spravedlnosti plné právo a plnú moc jměl, a vo to se súditi a toho právem dobývati mohl a moc jměl, jako by to byl nadepsaný Mikuláš sám učiniti mohl, dokudž jest živ byl, bez zmatku a umenšenie, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Porúčejíc hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, věrným našim milým, abyšte znajíce, že jest nadepsaný kšaft a poručenstvie Mikuláše předepsaného řádné a podlé obyčeje margkrabstvie toho, s povolením naším od něho udělán a námi stvrzen, ve dsky jej zemské, když by vás za to kolivěk svrchu psaný Heřman aneb synové jeho požádali, řád práva zachovajíc, vložiti a vepsati rozkázali a toho jináč nečinili obyčejem nižádným. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí po sv. Jakubu léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

375.

V Budíně 1500, 26. července. — Král propouští Heřmana z Vojslavic z úřadu purkrabí Karlštejnského. (Fol. 205').

(**Témuž Heřmanovi z Vojslavic.**) **My Vladislav** ꝛc oznamujem listem tiemto

všem: jakož jsme před některým časem úřad purgkrabstvie Karlštejnského slovutnému Heřmanovi z Vojslavic na Veselí, věrnému našemu milému, dali, kterýžto Heřman zpravil jest nás mnohých svých obtiežností, kteréž jemu v tom úřadě znamenitě náležie, a zvláště poněvadž jest se vodtud do druhé země bydlením svým oddálil, proše nás, abychme jeho z úřadu toho vyníti a vysvoboditi ráčili. Jehožto slušnú žádost znajíce a k ní nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a nadepsaného Heřmana z napřed dotčeného úřadu purgkrabstvie Karlštejnského vyňali, vysvobodili a prázna učinili a mocí listu tohoto vynímáme, vysvobozujem a prázna činíme, tak aby, jsa z toho vyňat a vysvobozen, žádných vo to jiezd, prací, útrat a nákladuov nečinil nynie ani potomně, a to bez našie*) i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v neděli den sv. Anny léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Po tomto slově napsal písař ještě: *bu*[dúcích], ale obě litery hned přetrhl.

376.

V Budíně 1500, 13. července. — Král ustanovuje Jeníška z Újezda úředníkem v Pražském ungeltě. (Fol. 206.)

Item dán jest list otevřený na papíře slovutnému Jeníškovi z Újezda, úředníku v ungeltě, na takový zpuosob, aby týž Jeníšek všady a na všech stranách královstvie Českého tu pilnost jměl a toho hleděl i s pomocníky svými, aby se žádný s žádným statkem neprokrádal ani kterak projiežděl, leč by prve z toho podlé práva ungelt dal a zpravil. A nezachoval-li by se v tom ktožkolivěk a ungeltu nezpravil, aby jemu statek jeho obstavil a k ruce královské*) pobral, kdež by jej kolivěk zastihl, a jeho prvé nepropúštěl, leč by od JMKské naučenie a rozkázánie jměl. Dán na Budíně v pondělí den sv. panny Markéty léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Před tímto slovem čte se: *našie po*(bral), což však přetrženo.

377.

V Budíně 1500, 2. února. — Král polepšuje erb Janovi Šlechtovi a Janovi Vlčíhrdlovi ze Všehrd. (Fol. 206'.)

(Joanni Sslechtę secretario maiestatis regie et Joanni Lupicollo de Wssehrd.) Wladislaus Dei gracia ꝛc notum facimus tenore presencium vniuersis, quod cum ex officii nostri debito regiique culminis fastigio ea nobis sollicitudo incumbat, ut de nobis regnoque nostro bene meritos et vnumquemque pro fide et meritis ipsius ad

altioris gradus dignitatem promovere et extollere curemus. Id enim excelsa principum condicio exigit ita vnius cuiusque officia atque obsequia expendere, ut, quanto quis vel consilio vel ingenio*) animique aut corporis dexteritate ceteros**) superat, eo amplioribus privilegiis, sublimioribusque titulis reliquos eciam antecellat; quod quidem Octavium Augustum ea liberalitate militibus suis impendisse legimus, vt donaria militaria vallaresque ac murales coronas sępe eciam caligatis militibus prestiterit, Marcumque Agrippam ob rem strennue in Sicilia navatam ceruleo vexillo donarit. Perpensis igitur et nos compluribus obsequiis nobilium Joannis Sslechtę, secretarii nostri fidelis nobis grate dilecti, et Joannis Lupicolli ex Wssehrd, quę nobis multo tempore integra fide propensoque animo et toga et bello exhibuerunt quotidieque adhuc fideliter et constantissime impendere et exhibere non cessant, volentesque propensiorem eciam atque adeo graciorem animum nostrum erga utrumque eorum ostendere, hanc eis graciam proprio nostro motu ex certa nostra sciencia facere instituimus, ut ad priora nobilitatis ipsorum insignia aliquod corollarium addatur: Cum enim in scuto ipsorum lupum dimidiatum in campo rubeo hucusque gestare consueverint, huic quidem nubem auream adiicimus; ita scilicet, ut lupus ille ex ea veluti exiisse cernatur. Ornamento autem galeę summum scuti apicem pro more gyris et spiris retortoque flexu et reflexu ambientem coronam auream vario gemmarum ornatu omni ex parte distinctam, ex qua dimidius eciam lupus promineat, ita et per omnia, prout hęc in litterarum istarum medio suis appropriatis colloribus arteque et industria pictoria distinctius depicta atque expressa visuntur. Decernentes, ut uterque eorum cum vniversa ipsorum posteritate his armis libere vti, eaque in omnibus generaliter expedicionibus militaribus, scutis, tentoriis, papilionibus, vexillis, auleis, sigillisque et annullis deferre possint et valeant, solitis nobilitatis ipsorum et quibus ceteri paris ordinis pociuntur, graciis et privilegiis in omnibus et per omnia gaudentes. In quorum quidem omnium fidem firmitatemque perpetuam has litteras nostras fieri et maioris sigilli nostri appensione muniri pręcepimus. Datę Bude feria secunda die purificacionis beate Marie virginis anno domini millesimo quingentesimo, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero vigesimo nono.

Maiestas regia manu propria subscripsit.

*) Po tomto slově následuje ještě: *mouere est extollere*, což však přetrženo.
**) Před tímto slovem v rkp.: *superos*, ale přetrženo.

378.

V Budíně 1500, 14. srpna. — Král činí Johanku Pytlovou z Prahy poručnicí. (Fol. 207'.)

(Johance Pytlové z Prahy.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesla poctivá Johanka manželka někdy Jana Pytle, měštěnína Starého města Pražského, nábožná naše milá, oznamujíc, kterak jest byl týž muž

její s bratrem svým mocnú a otcovskú poručnicí všeho a všelijakého statku svého a sirotkuov kšaftem udělal, kterýžto bratr jeho že jest také umřel, tak že jest vona jediné sama v tom poručenství zuostala, při kterémž že se jí od některých lidí některé překážky a zmatky mimo spravedlnost dějí. Prošéc nás s velikú prosbú, abychme my ji také z moci našie mocnú poručnicí statku a sirotka nadepsaného udělati a listem naším utvrditi a upevniti ráčili, tak aby statek ten sirotku tomu ke škodě nezhynul ani se kam roztrhal až do let jeho dospělých. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme nadepsané Johance poručenstvie všeho*) a všelijakého statku nadepsaného muže jejieho a sirotku tomu příslušejícieho, a tiemto listem dáváme, tak aby vona buď jsúci v tomto stavu vdovském anebo jej proměniec byla mocnú a pravú poručnicí sirotka a všeho i všelijakého statku jeho movitého i nemovitého, kterýž při sobě jmieti, držeti a jeho k dobrému sirotčiemu užívati má a moci bude tak dlúho a dotud, dokudž by sirotek k letóm rozomným a dospělým nepřišel. A mezi tiem má jeho všemi potřebami jakožto věrná mátie a poručnice vopatrovati. Však prvé má to vona a povinna bude sirotku tomu podle práva města toho dostatečně ujistiti, že jemu statku toho, kterýž k sobě přijme a jej jmieti bude, nikterakž ubývati ani se kterak umenšovati nebude. A když to tak ujistí, má v tom poručenství býti a trvati až do let dospělých sirotka nadepsaného. Porúčejíc poctivým purgmistru a konšelóm Starého města Pražského, věrným našim milým, abyšte znajíc, že jsme nadepsanú Johanku mocnú a pravú poručnicí sirotka a všeho statku jeho udělali, když to prvé sirotku podlé práva a obyčeje města vašeho ujistí, tak že svým dobře a bezpečně jist bude, až do let dospělých hned všeho a všelijakého statku sirotka nadepsaného zmocniti a veň uvésti rozkážete, tak aby vona jej k dobrému sirotčiemu jměla, držela, zpravovala a jeho požívala, jakž najlépe a najrozomněji věděti a uměti bude, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek u vigilji Nanebesavzetí P. Marie létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého. Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Rkp. má: a všeho.

379.

V Budíně 1500, 15. srpna. — Král odevzdává Janovi Jeníškovi z Újezda dvůr Týnský v Praze k správě. (Fol. 208'.)

(Janovi Jeníškovi z Újezda.) My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, jakož jsme úřad náš v ungeltu k zpravování dali a poručili slovutnému Janovi Jeníškovi z Újezda, věrnému našemu milému, tak aby on jej k dobrému a užiteč-

nému našemu řiedil a zpravoval, pokudž najlépe znáti a rozoměti bude. K kterémužto úřadu všecka ohrada a zavřenie městečka Tejna i s dvorem přislušie. I chtiece my, aby v témž dvoře a městečku ten řád a zpuosob držán a zachován byl, jakož na to předkuov našich práva a výsady ukazují, s dobrým rozmyslem a naším jistým věbomím, mocí královskú v Čechách poručili jsme mocně témuž Janovi, aby on ten dvuor se všemi obyvateli jeho řiedil a zpravoval tak a vedlé toho, jakož na to starodávnie práva a výsady vokazují. A chtěl-li by jemu v to kto svévolně a všetečně vkráčeti aneb které překážky činiti, má se vo to tu a v to miesto utéci, kdež jsme jemu rozkázali a vo něho psali. A jakož také slovutný někdy Adam z Bystřice, byv v tom úřadě, držel jest v jistém zápisu duom v témž dvoře, kterýž od starodávna k ungeltu tomu příslušel a kterýž nynie žena a sirotci téhož Adama drží, chtiece, aby zase při tom úřadě byl a zuostal, dali jsme na něm témuž Janovi výplatu a tiemto listem dáváme, tak aby on jej od ženy a sirotkuov téhož Adama vyplatil a vyplatiti mohl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim za výplatu jeho tu summu, kterúž na tom zapsánu mají. Kterýžto když vyplatí, má jmieti, držeti a jeho požívati tak dlúho a dotud, dokudž bychme my jeho neb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimž by k němu spravedlnost příslušela, nevyplatili. A také dokudž v tom úřadu bude, nemáme ho od něho vyplacovati; než když bychme jej potom vyplatiti chtěli, dadúc jemu summu jeho podlé zněnie zápisu, má nám jeho a povinen bude postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměl, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v sobotu den Nanebesavzetie P. Marie létha božieho tisícieho pětistého, a královstvi našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

380.

V Budíně 1500. 15. srpna. — Král dává témuž Jeníškovi tunnales po čas jeho úřadování. (Fol. 209.)

(Témuž Janovi z Újezda.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že poznavše pilnost a práci slovutného Jana Jeníška z Újezda, úředníka našeho v ungeltě, věrného milého, kterúž má a vede při témž ungeltu našem, hledě jej zase napraviti, a k tomu i to vážiece, že k té službě a potře[bě] naší své vlastnie tři koně má a chová a sám osobně na nich s pacholky svými po silniciech našich pracuje a toho hledie, aby je k ungeltu a užitku našemu přivedl a připravil, dali jsme jemu za to tunnales, kteréž se tu v ungeltě našem vybierá, a tiemto listem jakožto král Český dáváme, tak aby on je sobě k užitku svému časy obyčejnými tu v ungeltě vybieral a obracoval tak a tiem obyčejem, jakož jest to od starodávna bylo, tak dlúho a dotud, dokudž úřad ten v ungeltě jmieti a držeti bude, a to bez našie

i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝺc. Dán na Budíně v sobotu u vigiljí Nanebesavzetie P. Marie léta božieho tisícieho pětistého.

Commissio propria maiestatis regie.

381.

V Budíně 1500, 17. srpna. — Král dává doktorovi Jeronymovi Balbovi výplatu domu ve dvoře v Týně na Star. Městě Pražském. (Fol. 209'.)

(Doktorovi Balbovi v Praze.) My Vladislav ꝺc oznamujem listem tiemto všem, že jsúce prošeni jménem velebného Jeronyma Balba, duochovních i světských práv doktora, věrného našeho milého, vo duom ve dvoře našem Tejně na Starém městě Pražském ležící, kterýž někdy Mathiáš úředník náš v ungeltě vystavěl a na kterémž jsme jemu jistú summu zapsali, abychme jemu na něm výplatu dáti ráčili. K [kteréžto] prosbě a žádosti nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme témuž Jeronymovi doktorovi na domu svrchupsaném výplatu a tiemto listem dáváme, tak aby jej sobě od držitele nynějšieho aneb budúcieho vyplatil a vyplatiti mohl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jemu podlé téhož zápisu napřed věděti a potom summu zápisnú v moc jeho polože. Kterýž když vyplatí, má jmieti, držeti a jeho požívati až do své živnosti, nejsa vodtud bez své vuole od nás ani od jiného žádného splacován. Než po jeho smrti my aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, budú jej moci od držiteluov jeho, kterýmž by spravedlivě příslušel, vyplatiti, dadúce jim také podlé zněnie zápisu napřed věděti, a po vyjití času vypověděleho summu v moc jich položiec, kterúž přijmúc vcele a úplně, povinni budú jeho hned v moc postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s nadepsaného doktora Balba dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ꝺc. Dán na Budíně v pondělí po Nanebevzetie P. Marie anno Christi 1500. Commissio propria maiestatis regie.

382.

V Budíně 1500, 20. srpna. — Král potvrzuje Janovi z Wartmberka a bratřím jeho zápis na lidi a plat na Újezdě v Praze. (Fol. 210'.)

(Janovi z Wartmbergka.) My Vladislav ꝺc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Jan z Wartmbergka, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží některé lidi s platem na Újezdě blíž Menšieho města Pražského ležície v jistých zápisiech předkuov našich, proše nás, abychme jemu a dvěma bratřím jeho při držení a požívání týchž lidí a platu tu milost učiniti ráčili, aby vodtud splacováni nebyli. K kteréžto prosbě pro služby jeho nakloněni jsúce, s dobrým

rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme milost nadepsanému Janovi a dvěma bratřím jeho učinili a tiemto listem činíme, chtiece, aby voni nadepsané lidi a plat na Újezdě ležície jměli, drželi a jeho požívali, nejsúc odtud od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani vod jiného žádného splacováni, leč od těch osob duchovních, kterýmž ta výplata spravedlivě příslušie. Když by to k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, ti to od nich mohú a moci budú vyplatiti, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim podle zněnie zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypověděleho summu zápisnú v moc jich vcele a úplně položiec. Kterúžto od nich přijmúc, mají jim hned a povinni budú lidí těch i s platem postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s nadepsaného Jana a bratří jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně ve čtvrtek před sv. Bartholomějem léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ex commissione propria maiestatis regie.

383.

V Budíně 1500, 24. srpna. — **Král dává Bohušovi Rychvaldskému z Kateřinic nápad.** (Fol. 211.)

(Bohušovi z Katheřinic.) Item dáno jest všecko právo a nápad královský slovutnému Bohušovi Rychwaldskému z Katheřinic po slovutné někdy Machně z Krumsína, mateři jeho, na všem a na všelijakým statku jejiem ɔc, ut in forma communi. Dán na Budíně v pondělí den sv. Bartholoměje anno Christi millesimo quingentesimo.

Commissio propria maiestatis regie.

384.

V Budíně 1500, 24. srpna. — Král potvrzuje Přibíkovi Svojšovi ze Zahrádky zápisy na hrad Buchlov a městečko Napajedla. (Fol. 211'.)

(Přibíkovi Svojišovi na Buchlov a Napajedla.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Přibíka Svojiše z Zahrádky na Napajedlách, věrného našeho milého, jakož má a drží zámek náš Buchlov a tvrz Napajedla s městečkem a jiným jejich vším a všelijakým příslušenstvím v zápisiech předkuov našich, králuov Českých, i v našich také k margkrabství Moravskému příslušejície, abychme jemu a erbóm jeho jmenované zápisy na hrad Buchlov, tvrz a městečko Napajedla s jejich příslušenstvím v jeden list a zápis náš uvésti a zapsati a při tom některé dalšie milosti učiniti ráčili, a von že nám chce všecky staré listy a zápisy na týž zbožie svědčície v moc naši dáti a položiti. K jehožto slušné

žádosti a prosbě pro služby jeho, kteréž nám činil, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu, rozkázavše prvé v listy a zápisy jeho dostatečně nahlédnúti a je vohledati, aby nadepsanému Přibíkovi ti všickni listové a zápisové na zámek a tvrz svrchu psanú s jejich příslušenstvím svědčící tiemto jedniem listem a zápisem naším zapsáni byli a staří listové aby viece moci žádné neměli, a tiemto listem svolujeme a mocně do něho všecko právo starých listuov převodíme a přenášieme, tak aby již týž Přibík s erby a budúcími svými svrchu psaný hrad Buchlov, tvrz a městečko Napajedla s vesnicemi, dvory, dědinami ornými i neornými, s lukami poplužními, s horami Hříběcími, s many a s lovčími, s hajnými, mýthy, cly, s lovy zvieřecími, s rybníky, rybničištěmi, s ml[ý]ny, mlýništěmi, vinohrady i s jinými všemi a všelijakými jejich příslušnostmi, duochody k zbožím těm od staradávna spravedlivě příslušejícími, kterým[i]ž by se kolivěk jmény jmenovati mohly, ješto toho předkové naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, v držení byvše spravedlivě požívali, takjakž ta zbožie v mezech svých od staradávna ležie a vymezena jsú, bez umenšenie jměli, drželi a toho požívali v summě desieti tisících zl. uh. dobrých, na minci i na váze spravedlivých, a v patnácti stech kopách gr. č. dobrých rázu pražského, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, ani od jiného žádného společně ani rozdielně splacováni až do tří životuov pořád zběhlých: do jednoho života jeho samého, a do dvú, kterýmž by to dal, prodal, směnil aneb odkázal.

Než po vyjití těch tří životuov pořád zběhlých muožeme a moci budeme my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, aneb ty osoby, jimž by výplata zámku a tvrze svrchu psané se vším jejich příslušenstvím spravedlivě příslušela, od erbuov aneb budúcích jejich, kteříž by k tomu spravedlnost jměli a toho v držení byli, vyplatiti, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jim za výplatu týchž zámku a tvrze s jejich příslušenstvím deset tisíc zl. uh. svrchu psaných a patnácte set kop gr. č. A nad to témuž Přibíkovi a erbóm jeho tuto zvláštní milost činíme, aby mohli vsi, dvory i jiné téhož zámku příslušnosti od držiteluov nynějších vyplacovati*) a vyplatiece je jmieti, držeti a jich požívati tak dlúho a dotud, dokudž se vod nich častopsaný zámek a tvrz s jejich příslušenstvím nevyplatí. A také týž Přibík s erby a budúcími svými muož a moci bude na gruntiech zboží těch k polepšení jich rybníky dělati. A což by kolivěk za výplatu takových vsí aneb dvoruov**) dali, aneb na dělánie nových rybníkuov naložili, ješto by to těmi listy a zápisy, kteréž by s těmi vsmi aneb dvory vyplatili, vokázali, též také což by na dělánie nových rybníkuov naložili, ješto by to řádnými registry aneb hodnověrným svědomím provedli a vokázali, máme jim ty summy také a povinni budeme při vyplacování zámku Buchlova a tvrze Napajedl s městečkem a jiným jich pří-

slušenstvím s hlavní a svrchupsanú summú dáti a v moc jich položiti. Kteréž přijmúc od nás vcele a úplně tak, jakož se svrchu píše, mají nám a povinni budú hned nadepsaných zámku a tvrzi se vším jejich a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž to sami drželi a [jměli], v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Než svršky, kteréž by jim na týchž zámku a tvrzi spravedlivě příslušely, ty sobě vodtud také pobrati moci budú beze všie překážky. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Přibíka, dědicuov aneb budúcích jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pondělí den sv. Bartholoměje léta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relacionem strenui Wenceslai Cziec de Nemyczewes, marescalci curie maiestatis regie.

*) Rkp. má: vyplacova*li*. — **) Rkp. původně měl: dvuoruov, ale první *u* přetrženo.

385.

V Budíně 1500, 29. srpna. — Král dává Sáře židovce z Kozlé list na obranu. (Fol. 213.)

Item dán jest list otevřený Sáře, židovce z Kozlé, na takový zpuosob, že jí král JMt s dětmi i s čeledí její v svú obranu přijieti ráčil, aby táž židovka pod panováním krále JMti obyčejem židovským bydleti a živnosti své hleděti mohla ꝛc. Ex Buda sabbato die decollacionis s. Johannis Baptiste anno Christi 1500.

Commissio propria maiestatis regie.

386.

V Budíně 1500, 29. srpna. — Král uděluje židům výsady. (Fol. 213'.)

Otištěno v Čelakovského Privilegiích měst Pražských str. 318 v poznámce.

387.

V Budíně 1500, 29. srpna. — Král dává Zdeslavovi Kapléři ze Sulevic a strýcům jeho výplatu na městečku Třebenicích. (Fol. 214.)

(Zdeslavovi z Sulevic.) My Vladislav ꝛc oz[na]mujem listem tiemto všem, že jest nás prosil statečný Zdeslav Kapléř z Sulevic na Košťálově s strýci a přátely svými, abychme jemu na městečku Třebenicích s jeho příslušenstvím výplatu dáti ráčili, podávaje se k tomu, že chce z téhož městečka, když by je vyplatil a jeho v držení byl, k klášteru sv. Jiřie na hradě Pražském, k kterémuž též městečko příslušie, každý rok pět kop gr. č. vydávati a platiti tak dlúho a dotud, dokudž by to vod něho vyplaceno nebylo. K kteréžto prosbě pro služby jejich a také pro dobré a užitečné kláštera toho nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme,

aby nadepsaný Zdeslav mohl též městečko Třebenice s jeho příslušenstvím vyplatiti od držitele nynějšieho, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jemu za výplatu summu tu, kterúž na něm zapsánu má. Kterýžto když od něho přijme, má jemu hned a povinen bude téhož městečka se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jest je sám držel, postúpiti. Kteréž když týž Zdeslav vyplatí, má je a moci bude jmieti, držeti a jeho požívati, nejsa vodtud i s dědici svými bez své vuole od žádného člověka splacován, leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb vod toho zádušie, k kterémuž spravedlivě přislušie. Všakž tak, když bychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúc jemu prvé napřed puol leta věděti, a po vyjití toho polúletie summu jeho zápisnú v moc jeho položiec. Kterúž když od nás von aneb dědici jeho přijme, má nám a povinen bude téhož městečka hned v moc naši se vším jeho příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměl, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Než když též městečko nadepsaný Ladslav (sic) vyplatí a jeho v držení bude, má vodtud vždycky i s dědici a budúcími svými každý rok pět kop gr. č. rozdielně vydávati, totižto při času sv. Jiřie puol třetie kopy a při času sv. Havla také puol třetie kopy gr. vše českých, tak dlúho a dotud, dokudž toho v držení a požívání budú, beze všeho zadržovánie. Pakli by jim toho vydávati nechtěli aneb netbali, což jim v tom kolivěk zadržie, má to jim na hlavní summě při vyplacování vyraženo býti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Zdeslava aneb dědicuov a budúcích jeho dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v sobotu den Stětie sv. Jana Kř. božieho anno Christi millesimo quingentesimo, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo, Boemie vero tricesimo.

388.

V Budíně 1500, 29. srpna. — Král potvrzuje Petrovi hraběti z Pezinku plat v Olomouci. (Fol. 215.)

(Petrovi hrabí z Pezinku.) Item dáno jest potvrzenie mnohomocnému Petrovi hrabí od sv. Jiřie a z Pezinku, vajvodovi Sedmihradskému, na puol deváta sta hřiven gr. stříebrných, rázu Pražského, za každú hřivnu šedesáte a čtyři groše mince české počítajíc, na městě Olomúci ɔc, ut in forma communi. Actum Bude feria IIII[a] post Natiuitatem B. Marie Virg. anno Christi 1500.

389.

V Budíně 1500, 28. července. — Král odpouští Zikmundovi Francovi pokutu, v kterou upadl. (Fol. 215.)

(Janovi a Vítovi bratřím z Chrudimě.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož jest nám byl Zigmund Francz, obyvatel města Chrudimě, pro

některú neslušnost v vinu a pokutu naši upadl, kterúž jsme jemu k přímluvě některých věrných našich odpustili. I prošeni jsme nynie též vo Jana a Víta, syny nadepsaného Zigmunda Francze, obyvatele tého[ž] města Chrudimě, jestliže jsú nám skrze takové otce svého proviněnie v kterú nemilost přišli, abychme jim to milostivě odpustiti ráčili a otcovského účinku účastným býti nedali. K kteréžto prosbě slyšiece, že jsú se svrchu psaní bratří vždycky řádně a poctivě zachovávali, živností a obchoduov svých podlé městského řádu slušně hlediece, přistúpili jsme a k tomu svolili a mocí listu tohoto jakožto král Český svolujem, odpúštějíce jim tu všecku vinu, ač jsú nám v kterú pro otcovský účiněk přišli a upadli, tak aby toho, řádně se a poctivě zachovávajíc nynie i potomně, prázni byli a účastni toho nebyli, než města toho všech práv, milostí, výsad a zvyklostí aby užívali a užívati mohli, jakožto i jiní měšťané a obyvatelé města toho beze všie překážky nynie i budúcně. Porúčejíc podkomořiemu našemu, též purgmistru a konšelóm města Chrudimě nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte svrchu psaného Jana a Víta v milostech svrchu psaných měli, drželi a zachovali nynie i potomně beze všeho přerušenie. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý po sv. Jakubu anno Christi millesimo quingentesimo. Ex commissione propria maiestatis regie.

390.

V Budíně 1500, 12. září. — Král potvrzuje Vilímovi z Ilburka držení statků jeho zápisných. (Fol. 216.)

(Vilémovi z Ilnburgka ɔc.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Vilém z Ilburgka, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží v jistých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, některá městečka a vsi k rozličným duchovenstvím přislušejície, kteréž od něho rozdielně vyplaceny býti nemohú, než toliko společně, tak jakž ti jeho listové a zápisové ukazují; než některá duchovenstvie také má, kteráž by se rozdielně vyplatiti mohla. I obávaje se budúciech zmatkuov, kteréž by se jemu snad od některých lidí v držení těch zboží státi mohli, prosil jest nás, abychme jemu při tom některú milost dáti a učiniti ráčili, tak aby taková duchovenstvie zápisná tiem bezpečnějie jmieti, držeti a jich požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější a hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme témuž Vilémovi při držení buď městeček, dvoruov aneb vsí duchovních, kteréž od předkuov našich svrchu psaných zapsány má, [milost] učinili a tiemto listem činíme, aby on všecka zbožie duchovnie, kteréž zapsána má, se vším a všelijakým jejich příslušenstvím jměl, držel a jich požíval, nejsa vodtud bez své vuole od žádného člověka splacován, leč od nás aneb od budúciech našich, králuov Českých,

aneb od toho záduší, k kterémuž by to spravedlivě příslušelo. Však tak, když bychme to sami sobě a k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jemu podlé zápisuov jeho prvnějších napřed věděti a po vyjití času vypověděléko položiece v moc summu jeho podlé zněnie zápisuov, kteréž by na to jměl, vcele a úplně, kterúžto přijma od nás zúplna, má nám hned a povinen bude takového zbožie s jeho příslušenstvím postúpiti a listy, kteréž by na to jměl, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Viléma [dobrú volí a svobodnú], ten má mieti plnú moc všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v sobothu před povýšením sv. kříže létha božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého. Commissio propria domini regis.

391.

V Budíně 1500, 12. září. — Král potvrzuje Bohušovi Kostkovi z Postupic na Litomyšli plat kláštera Podlažického. (Fol. 216'.)

(Bohušovi Kostkovi z Postupic ꝛc.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jest před nás přistúpil urozený Bohuš Kostka z Postupic na Lythomyšli, mincmajstr na Horách Kutnách, věrný náš milý, a ukázal nám list na pargaméně s visutú pečetí najjasnějšieho někdy pana Jiřieho krále Českého slavné paměti, předka našeho, kterýmž jest zapsal urozenému někdy Zdenkovi Kostkovi z Postupic, ty časy mincmajstru na Horách Kutnách, votci jeho, též dědicóm a budúcím jeho tisíc kop gr. peněz dobrých rázu Českého na summě kláštera Podlažického, kteréž na ten čas do komory královské příslušely, a to proto, že jest týž Zdeněk dal penieze své za téhož předka našeho poručníkóm Bedřichovým za výplatu hradu Potenšteina a za vyplacenie platu komory našie na Poličce zapsaného urozenému Ješkovi z Bozkovic, a při tom jemu tiem listem tu další milost udělal, aby ten zápis vod něho, dědicuov a budúciech jeho nebyl ani býti mohl bez jich vuole od žádného vyplacován, jedno s jinými zápisy a zástavami, kteréž od předkuov našich, králuov Českých, a od něho mají. A když bychme my aneb budúcí naši, králové Čeští, od něho aneb dědicuov a budúciech jeho zápisy ty, kteréž od nich aneb od něho mají, vyplacovali, tehdy hned při tom splacování také ten tisíc kop gr. č. svrchu psaných za ten zápis jim dáti máme a povinni budem. Kterýž přijmúc vcele a úplně, mají nám a povinni budú ten zápis zase dáti a navrátiti a summu kláštera našeho Podlažického nám propustiti. V kterémžto listu jest také i dobrá vuole. Proše nás při tom týž Bohuše s pilností, poněvadž jemu nějakú příhodú drahně písma v tom listu sešlo a slezlo, aby snad skrze to v budúcím času nějakého zmatku a škody neměl, abychme jemu ten list obnoviti a naším zápisem utvrditi ráčili. K jehožto slušné a spravedlivé

prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách obnovili jsme jemu ten zápis nadepsaného předka našeho a mocí listu tohoto obnovujem, tak že von Bohuše i s dědici a budúciemi svými ten plat kláštera našeho Podlažického v tom*) tisíci kopách gr. č. svrchu psaných jmieti, držeti a toho požívati má a mieti bude tak dlúho a dotud, dokudž by to vod nich od nás aneb od budúciech našich, králuov Českých, společně s jinými zápisy, kteréž na to buď od nás aneb od předkuov našich, králuov Českých, zapsány mají, vyplaceno nebylo. Než když by se vod nich jiní zápisové vyplacovali, tehdy jim za tento také ten tisíc kop gr. č. svrchu psaných dáti a položiti máme a povinni budeme. Kterýž přijmúc od nás vcele a úplně, mají nám a povinni budú list tento navrátiti a platu komornieho svrchu psaného v moc naši postúpiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento svrchu psaného Bohuše, dědicuov a budúcích jeho jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude sabbato ante festum Exaltationis s. crucis, anno domini 1500, regnorum, ut supra. Commissio propria domini regis.

*) Písař napsal původně: *v těch,* ale *těch* přeškrtnuv připsal nad řádku: *tom.*

392.

V Budíně 1500, 12. září. — Král vykazuje Albrechtovi Rendlovi z Úšavy plat. (Fol. 217'.)

Item dán jest list na papíře slovútnému Albrechtovi Renndlovi z Úšavy, prokuratorovi královskému, aby se jemu každý rok za jeho službu, dokudž v tom úřadě bude, podlé smlúvy, kteráž se jest s ním stala, vydávalo a platilo nejprv z komory krále JMti skrze podkomořieho sto a dvaceti kop gr. č., a z zámkuov krále JMti šest džberuov kapruov a dva polúvozí vína. Actum Bude sabbato ante festum exaltationis sanctae Crucis anno domini 1500, regnorum Hungarie XI^mo Boemie vero tricesimo. Commissio propria domini regis.

393.

V Budíně 1500, 15. září. — Král dovoluje Purkartovi z Čichalova, aby dobytek svůj pásl na královských pozemcích Křivoklátských. (Fol. 217'.)

(Purgkhartovi z Čichalova ɔc.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od slovutného Purgkharta z Čichalova, věrného našeho milého, jakož má a drží ves Skřivan s jejím příslušenstvím, s kterúž jest se k zámku našemu Hrádku přikázal, abychme jemu tu milost učiniti ráčili, aby von mohl i s lidmi svými z té vsi dobytky své na gruntiech našich Hrádeckých pásti. K jehožto prosbě pro služby jeho nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dopustili jsme témuž Purgkhartovi a lidem jeho na gruntiech našich Hrádeckých dobytky pásti, všakž beze psuov, tak dlúho a dotud, dokudž

té vsi v držení a požívání bude a k zámku našemu svrchu psanému hleděti bude. A dále jsme jemu tuto milost učinili a tiemto listem činíme, aby sobě mohl les a drva k pálení v lesech našich bráti a sekati tu, kdež by jemu od úředníkuov našich ukázáno bylo. Přikazujíc úředníku našemu na Hrádku, nynějšiemu i budúcím, abyšte téhož Purgkharta při milostech svrchu psaných, jemu od nás daných, jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria III^a post festum s. Crucis exaltationis anno, ut supra.

Commissio propria domini regis.

394.

V Budíně 1500, 15. září. — Král dává Mikulášovi Hercukovi z Ostrého nápad. (Fol. 218.)

Item dáno jest všecko právo a nápad královský Mikulášovi Herczukovi z Vostrého na Janovi z Luhu, který byv zavázán ctí a věrú od urozeného Petra z Rožmbergka, když ještě v úřadu hajtmanstvie královstvie Českého byl, nestavil se na čas a den jmenovitý, než zapomenuv se nad svú ctí utekl preč, dal se s některými jinými lotry v lúpežstvie a zlodějstvie. Dán na Budíně v úterý po povýšení sv. Kříže anno domini 1500 ɔc. Commissio propria domini regis.

395.

V Budíně 1500, 25. září. — Král vydává Hanušovi Rachmberkovi z Boru zápis dlužní. (Fol. 218.)

(Hanušovi Rachmberkovi.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že kázavše udělati počet s statečným Hanušem Rachmbergkem z Boru vo službu jeho dvorskú a vo škody, nalezlo se jest, že jemu dlužni zuostáváme dvě stě padesáth a puol sedma zlatého [sic]. Kdež my majíce zřenie na předešlé služby jeho, kteréž jest nám činil, přidali jsme jemu z milosti našie k té summě sto zl., tak aby té všie summy bylo IIIj sta a XVIj zl. vše uherských. Kteréžto summy nemohúce jemu na tento čas pro naši pilnú a znamenitú výpravu, kterúž před sebú do dolních zemí máme, dáti a zaplatiti, tak jsme s ním vo to zuostali a uhodili, že nám toho dluhu čekati má až do středopostie najprv příštieho. I chtiece, aby ten dluh jistčí a bezpečnější měl, přiřekli jsme mu jej slovem naším královským na ten čas dáti a zaplatiti a tiemto listem jakožto Uherský a Český král přiřiekáme, takže mu těch IIIj set a XVIj zl. na ten čas, totižto ve středopuostí najprv příštím, konečně dáme a beze všech dalších odtahuov zaplatíme. Pakli by nás v tom času Buoh smrti neuchoval, prvé nežli bychme jem[u] dluh ten zaplatili, tehdy k zaplacení jeho budúcie naše, Uherské a České krále, zavazujem, tak že mu jej na ten čas dáti a konečně zaplatiti mají a povinni budú bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kterúžto summu přijma od nás aneb od nich vcele a úplně, má nám a povinen bude list tento zase

dáti a navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchu psaného Hanuše dobrú a svobodnú volí ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI[a] ante Wenczeslai, anno ɔc 1500, regnorum Hungarie XI[0], Boemie vero tricesimo.
Commissio propria domini regis.

396.

V Budíně 1500, 28. září. — Král vyhrazuje Bohušovi Kostkovi z Postupic, že nemá býti s zápisného zboží svého Litomyšle splacován, leč od biskupa Litomyšlského. (Fol. 218'.)

(Bohušovi Kostkovi z Postupic ɔc.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Bohuše Kostka z Postupic na Lythomyšli, mincmejstr na Horách Kutnách, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má od předkuov našich, králuov Českých, tu zvláštní milost, což se vyplacovánie hradu a města Lithomyšle s jejím příslušenstvím dotýče, že vodtud bez své vuole od žádného člověka splacován býti nemá, leč od biskupa budúcieho Lithomyšlského řádně voleného a stvrzeného a ode všie země České přijatého. A ten, když by to zbožie svrchu psané od něho vyplatiti chtěl, že jemu napřed věděti dáti má dvě létě a šest nedělí. Proše nás, abychme jemu ten třetí rok k výpovědi dáti a doplniti ráčili, tak aby výpověď jměl tři letha pořád zběhlá. K jehožto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby nadepsaný Bohuše s dědici a budúcími svými nebyl s téhož zámku a zbožie Lythomyšlského podlé znění zápisuov svých od žádného člověka splacován, leč od biskupa budúcieho řádně voleného a otcem svatým stvrzeného a od země České přijatého. A ten a taký, když by to vod nich k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěl, to učiniti moci bude, dada jim tři létha pořád zběhlá napřed věděti, čtyři neděle po sv. Jiří aneb po sv. Havle, a po vyjití těch leth polože jim summu podlé zněnie zápisuov jejich vcele a úplně. Kterúžto když od něho přijmú, mají jemu a povinni budú zbožie toho se vším jeho příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc Datum Bude feria II[a] die s. Wenczeslai, anno domini ɔc 1500, regnorum Hungarie undecimo, Boemie vero tricesimo. Commissio propria domini regis.

397.

V Budíně 1500, 28. září. — Král vykazuje Václavovi Čížovi z Nemyčevsi plat na židech Pražských. (Fol. 219.)

(Václavovi Čiečovi z Nemyčevsi ɔc*.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme urozenému Felixovi Oplovi z Ficztum jistý plat na židech našich

Pražských zapsali, a jmenovitě sto kop gr. č., kterýž ještě do jistého času vybierati od nich má; i hlediece na mnohé věrné a pilné služby statečného Václava Čieče z Nemyčevsi, purgkrabí kraje Hradeckého a maršálka dvoru našeho, věrného milého, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme jemu ten plat svrchu psaný na židech Pražských a tiemto listem dáváme, tak aby jej sobě od nich, když čas zápisu našemu prvnějšiemu, kterýž od nás jmenovaný Felix má, vyjde, každý rok rozdielně vybieral a vybierati mohl, totižto při sv. Jiří aneb najviec dvě neděle potom, též při sv. Havle aneb dvě neděle potom, a to až do své živnosti, bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíce všem židóm Pražským, nynějším i budúcím, abyšte svrchu psanému Václavovi po vyjití zápisu nahoře psaného Felixa ten plat na časy svrchu psané dávali a platili bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by se toho činiti kteří z nich zbraňovali, tehdy porúčieme najvyššiemu purgkrabí Pražskému aneb náměstku jeho nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte k tomu ty židy jměli, drželi a připravili, aby jemu ten plat vydávali a plnili tak a tiem obyčejem, jakož se nahoře píše, beze všeho zadržovánie. A ktož by list tento jměl s nadepsaného Václava ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria II^a^ die Wenczeslai, anno domini ɔc 1500, regnorum Hungarie XI^mo^, Boemie vero tricesimo. Commissio propria domini regis.

*) Původně bylo napsáno: *Felixovi Oplovi z Ficztum etc*, což však přetrženo.

398.

V Budíně 1500, 30. září. — Král dává Bernhartovi ze Šumburka svobodu horní. (Fol. 219.)

(Bernhartovi z Šumburgka.) Item dán jest frystunk urozenému Bernhartovi z Šumburgka, hajtmanu*) kraje Trutnovského, bratřím a kverkóm jeho, aby voni na horách a gruntiech Trutnovských dělati, pavovati a dobývati mohli všelijakých rud a kovuov. Urbury ani kterých jiných poplatkuov, kteříž do komory krále JMti přísluší, dávati a platiti nemají, a to za plných patnácte leth od datum listu tohoto pořád zběhlých ɔc. Datum Bude feria IIII^a^ post Michaelis, anno domini ɔc quingentesimo, regnorum Hungarie XI^mo^, Boemie vero tricesimo.

*) Rukop. má: *hajtmana*.

399.

V Budíně 1500, 30. září. — Král povoluje témuž Bernhartovi, aby mohl míti zástupce ve správě kraje Trutnovského. (Fol. 220.)

(Témuž Bernhartovi z Šumburgka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Bernhart z Šumburgka, hajtman kraje Trutnovského, věrný náš milý, oznamuje nám, že by někteří z manuov kraje toho Trutnov-

ského měli vo to k němu mluviti, že von jsa v službě naší na miestě svém úředníka při právu tom sázie, maje ten úřad sám zpravovati a tu osobně býti, dotýkaje toho, že jsú to prvé i předkové jeho, kteříž ten úřad jměli a zpravovali, činili a úředníky na svém miestě sázeli, proše nás v tom za opatřenie, aby toho užiti mohl, čehož jsú předkové jeho užívali. K jehožto slušné žádosti nakloněni jsúce a k tomu prohlédajíce, že von to činí ne pro svú potřebu, jakož jsú to předkové jeho činili, než pro naši službu, v kteréž jest, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím jakožto král Český tuto jsme témuž Bernhartovi milost učinili a tiemto listem činíme, aby von dokudžkolivěk v službě naší bude, mohl miesto sebe úředníka, člověka dobrého a hodného, posaditi, aby von na soudu kraje toho miesto něho s many sedal a soudil tak dlúho a dotud, dokudž by von tam sám osobně býti nemohl. Kteréhož manové přijieti a k němu se jmieti a zachovati mají jakožto k náměstku jeho bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria IIII^a^ post Michaelis anno Christi et regnorum, ut supra. Commissio propria domini regis.

400.

V Budíně 1500, 3. října. — Král vydává Bohuňkovi Černínovi z Černin zápis dlužní. (Fol. 220′.)

(Černínovi Bohunkovi ꝛc.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že kázavše udělati počet s statečným Bohunkem Černínem z Černin vo službu jeho dvorskú i vo škody, nalezlo se jest, že jsme jemu nad to, což jest jemu zde na túž službu dáno, dlužni zuostali dvě stě a čtyři zl. uh. Kteréžto summy nemohúce jemu na tento čas pro naši pilnú a znamenitú jiezdu a výpravu, kterúž před sebú do dolních zemí máme, dáti a zaplatiti, tak jsme s ním vo ten dluh zuostali a uhodili, že nám toho dluhu čekati má až do středopostie najprv příštieho. I chtiece my, aby on ten dluh jistší a bezpečnější jměl, přiřekli jsme mu jej slovem naším královským na tento čas svrchu psaný dáti a zaplatiti a tiemto listem jakožto Uherský a Český [král] přiřiekáme, tak že jemu těch dvě stě a čtyři zl. svrchu psané na den středopostie najprv příštieho dáme a konečně zaplatíme beze všech dalších odtahuov. Pak-li by nás v tom času Buoh smrti neuchoval prvé, nežli bychme jemu dluh ten zaplatili, tehdy k zaplacení a vyplnění jeho budúcie naše, Uherské a České krále, zavazujem, tak že mu jej na ten čas dáti a konečně zaplatiti mají a povinni budú bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kterúžto summu přijma od nás aneb od nich týž Bohuněk vcele a úplně, má nám a povinen bude list tento zase dáti a navrátiti, jináč toho nečině, beze všeho zapieránie. A ktož by list tento jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude sabbato ante Francisci anno domini 1500, regnorum, ut supra.

Commissio propria domini regis.

401.

V Báči 1500, 11. listopadu. — Král dává spolek Burjanovi z Lichtmburka a Janovi Šlechtovi ze Všehrd s Arnoštem Kuželem ze Žeravic. (Fol. 221.)

(Burianovi z Lichtnburgka a Janovi Šlechtovi ɔc.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tiemto všem, že majíce zřenie na mnohé věrné a pilné služby urozeného Burjana z Lichtnburgka a z Bietova, komorníka našeho, a slovutného Jana Šlechty ze Všehrd, sekretáře kancelláři našie České, věrných našich milých, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský dali jsme jim pravý spolek s statečným Arnoštem Kuželem z Žeravic na Kvasiciech vé všem jeho statku movitém i nemovitém, kterýž nynie má aneb potom jmieti bude, a mocí listu tohoto dáváme tak a tiem obyčejem: neuchoval-li by jeho Buoh smrti bez řádných dědicuov, a von statku svého řádně podle obdarovánie našeho a obyčeje zemského nezřiedil, aby jeho všecek a všelijaký statek, kterýžby na nás spravedlivě přišel a připadl, voni spolu jměli, drželi a jeho požívali i požívati aneb s ním jako s svým vlastním učiniti mohli a moc jměli tak a tiem obyčejem, jako bychme my to sami učiniti mohli beze všie překážky. Přikazujíc hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte svrchupsané Burjana a Jana, kdyžby k tomu přišlo a týž Arnošt bez řádných dědicuov aneb zřiezenie statku svého s světa tohoto sšel, v ten jeho všecek statek movitý i nemovitý uvedli a jeho jich podlé práva zmocnili, a potom, kdyžby vás za to požádali, i ve dsky zemské, řád práva zachovajíc, vložiti a vepsati kázali. Pakli bychme komu po tomto našem dání které právo k tomu jeho statku dali, to nemá a jmieti nebude žádné moci ani které pevnosti nynie ani budúcně. Však proto také chceme, aby toto dánie naše nebylo k ujmě a ke škodě žádnému, ktož by k tomu statku lepší spravedlnost jmieti a ji vokázati mohl. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Báči v středu den sv. Martina anno domini 1500, regnorum, ut supra.

Maiestas regia manu se *) propria subscripsit.

*) Ruk. má: se se.

402.

V Budíně 1500, 7. prosince. — Král dává Jiříkovi z Násilé a Matějovi Tuchorskému z Řešetářova nápad. (Fol. 221'.)

Item dáno jest všecko [právo] a nápad královský slovutnému Jiříkovi z Násilé, hajtmanu na Hrádku, a statečnému Matějovi Tuchorskému z Řešetářova, komorníku královskému, na statečném Janovi Krejsu z Tatec, protože jest měšťanóm Rokycanským tisíc kop gr. puojčil, kteříž zaň nad úrok, kterýž jemu z té summy

dávají, i berni také zaplatiti museli proti právu a nálezu zemskému ꝛc. Datum Bude feria II* post festum s. Nicolai, anno domini 1500.

Commissio propria domini regis.

403.

V Budíně 1500, 7. prosince. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat nápad. (Fol. 221'.)

Item dán jest nápad a všecko právo královské urozenému Albrechtovi z Kolovrat na Libšteině, hofmistru dvoru královského, na slovutném *) Václavovi z Vrchovišť a některých havéřích, kteříž na Horách Kutnách u dolu Vosla znamenitý krádež vo střiebro učinili, kteréžto stříebro šlo' jest vod nich v ruce nadepsaného Václava z Vrchovišť ꝛc. Datum Bude feria II' post festum s. Nicolai, anno domini 1500.

Commissio propria domini regis.

*) Ruk. má slovutnému.

404.

V Budíně 1500, 7. prosince. — Král dává některým měšťanům Plzenským svobodu horní. (Fol. 222.)

Item dán jest frystunk opatrným Václavovi súkeníkovi, Václavovi zlatníkovi a Jiříkovi Zteklému, měšťanóm Nového Plzně, aby voni s kverky, nákladníky a tovaryši svými mohli a moc jměli ve dvú mílech zdálí vod města Nového Plzně, kdež se jim zdáti bude, zlata, stříebra i jiných kovuov buď v dolech starých hledati aneb znovu dobývati. Urbury ani jiných žádných poplatkuov, kteříž by podlé práva horního do komory královské příslušely, dávati a platiti nemají, a to za plných deseth leth od datum listu tohoto pořád zběhlých ꝛc. Datum Bude feria II* post festum s. Nicolai anno domini millesimo quingentesimo, regnorum autem Hungarie vndecimo, Boemie vero tricesimo.

Commissio propria domini regis.

405.*)

V Budíně 1501, 7. ledna. — Král potvrzuje Mostským výsadu v příčině obchodu s rybami. (Fol. 224.)

Original listiny na pergameně, jejíž pečeť ale jest ztracena, chová se v archivu Mostském (č. 110) a otištěn jest v Schlesingerově Stadtbuch von Brüx bis zum Jahre 1526 p. 180 č. 425.

*) Před tím čte se: Registrum ad annum domini millesimum quingentesimum primum.

406.

V Budíně 1501, 1. ledna. — Král vydává Hanušovi a Jiříkovi bratřím Nostvicům z Herciswaldu (Hertwigswaldau) zápis dlužní. (Fol. 224'.)

(Hanušovi a Jiříkovi bratřím Nostwicuom z Herczíswaldu.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tímto všem: Jakož jsú nám slovutní Hanuš a Jiřík bratřie No-

stvicové z Herciswaldu s jinými bratřími svými v prvupočátku kralovánie našeho v královstvie tomto k potřebě našie puol čtvrta tisíce zl. uh. puojčili, a puol třetieho tisíce zl. jsme jim diel za službu krále Mathyáše, předka našeho, a diel, kterú jsú v službě našie byvše nám zaslúžili, dlužni zuostali; v kteréžto summě zapsali a zastavili jsme jim zámek náš Wartmbergk v kniežetstvie Hlohovském ležící s jeho příslušenstvím. I poněvadž jsme my již též kniežetstvie Hlohovské dali najosvieceněj-šiemu knieżeti panu Zigmundovi kniežeti v Slezi a Velikého Hlohova, Kožichova a Juory ꝛc, bratru našemu najmilejšiemu, nechtiece, aby svrchu psaní bratřie s dědici a budúcími svými při drženie nadepsaného zámku jaké zmatky, nesnáze aneb škody nésti a bráti měli, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách udělali jsme s nimi vo ten dluh a zámek svrchupsaný takovú smlúvu, že voni téhož zámku Wartmbergku se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú jej sami drželi, postúpiti majie svrchupsanému knězi Zigmundovi, bratru našemu JMti, aneb tomu, komuž by to JMt na svém miestě poručiti ráčil, týden před vyjitím masopusta nynějšieho. A my jsme jim také přiřekli a slíbili těch šest tisíc zl. uh. dáti a konečně zaplatiti ve dvú letech vod dánie listu tohoto pořád zběhlých, a tímto listem slibujeme a slovem naším královským přiřiekáme beze všech dalších odtahuov. Pakli by nás v tom času Buoh neuchoval smrti prve, nežli bychme jim tu summu dali a zaplatili, tehdy k takové záplatě zavazujem budúcie naše, krále České, kteříž majie a povinni budú svrchupsaný dluh jim dáti a konečně v moc jejich položiti v Zagani aneb na jiném místě dvě nebo tři míle vzdáli vodtud bez zmatku a všelijaké odpornosti. A chtiece, aby vždy ještě nad to dluhem svým jisti a bezpečni byli, zjednali jsme, že jest jim za nás za ten dluh slíbil svrchupsaný kněz Zigmund, bratr náš JMt, tak a na ten zpuosob: nedali-li bychme jim a nezaplatili v těch dvú letech pořád zběhlých těch šesti tisíc zl. svrchupsaných my aneb budúcí naši, králové Čeští, že jim v té summě JMt postúpiti má dvú měst svých s jejich příslušenstvím, v témž kniežetstvie ležících, a jmenovitě Šprotavy a Svobodína, tak a podlé toho zpuosobu, jakož v sobě týž list, kterýž na to vod JMti majie, svědčí a vokazuje. A ktož by list tento s svrchupsaných bratří, dědicuov a budúcích jejich dobrú a svobodnú volí jměl, ten má jmieti plné právo ke všem věcem nahoře i dolepsaným. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude festo *) circumcisionis domini, annorum vt supra. Maiestas regia manu propria subscripsit.

*) Ruk. má foesto. — Srov. níže čís. 408.

407.

V Budíně 1501, 20. ledna. — Král potvrzuje Janovi z Lomnice koupi Brodu Uherského. (Fol. 226.)

(Janovi z Lomnice ꝛc.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tímto všem, že jest na nás vznesl urozený Jan z Lomnice na Mezeřiečie, hajtman margkrabstvie Mo-

ravského, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest podle toho listu, kterýž jest od nás na výplatu Brodu Uherského s jeho příslušenstvím měl, od osviecené Hedviky kněžny Těšínské a manželky někdy mnohomocného Štefana z Zápolé, věčného hrabie Špiského, jakožto od mocné poručnice sirotkuov a statku jeho, vyplatil v té summě, kterúž jest na tom týž Štefan od nás jměl, proše nás, abychme k takovému trhu povolenie naše dáti a k tomu toho potvrditi ráčili. K kteréžto prosbě a žádosti pro služby jeho mnohé, pilné a věrné nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu trhu a tímto listem svolujem a toho potvrzujem, chtiece tomu, aby nadepsaný Jan s erby a budúcími svými svrchu psané město a zámek Brod Uherský se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jest to od nás napřed dotčený někdy Štefan zapsané jměl, držel, jměl a toho požíval, tak a tím obyčejem, jakož ten zápis v sobě má, drží a zavierá, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Jana, jeho erbuov a budúcích dobrú a svobodnú volí, chcme, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria IIII[a] die ss. martirum Fabiani et Sebestiani, annorum vt supra.

Ex commissione propria maiestatis regie.

408.

V Budíně 1501, 21. ledna. — Král zaručuje Zikmunda knížete Hlohovského, svého rukojmí, před škodou. (Fol. 226'.)

(Knězi Zigmundovi JMti.) My Vladislav ɔc oznamujem tímto listem všem: jakož byvše dlužni slovutným Hanušovi a Jiříkovi bratřím Nostvicuom z Herciswaldu s jinými bratřími jejich šest tisíc zl. uh., zastavili jsme jim v té summě zámek náš Wartmbergk s jeho příslušenstvím v kniežetstvie Hlohovském ležící; i jsúce vod nich častokráth napomínáni a prošeni, abychme jim summu jejich dáti a zámek náš zase vzieti ráčili, udělali jsme s nimi takovú smlúvu, že oni téhož zámku Wartmbergku s jeho příslušenstvím najosviecenějšiemu kniežeti panu Zigmundovi kniežeti v Slezii a Velikého Hlohova, Kožichova a Juory ɔc, bratru našemu najmilejšiemu, aneb tomu, komuž by to JMt na svém místě poručil, týden před vyjitím masopusta nynějšieho postúpiti majie. A my jsme jim za to list na tu summu udělali, kteráž jim od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, v plných dvú letech od dánie listu tohoto pořád zběhlých dána a zaplacena býti má. Za kterúžto summu ráčil jest jim k prosbě a žádosti našie rukojmí býti svrchupsaný kněz Zigmund, bratr náš JMt, tak a na ten zpuosob: nebyla-li by týmž bratřím, dědicuom a budúcím jich summa nadepsaná na ten čas dána a zaplacena, aby jim v té summě JMt svých dvú měst v témž kniežetstvie ležících s zámky a jiným jich příslušen-

stvím postúpiti kázal a jmenovitě Šprotavy a Svobodína, jakož jsú jim to také tíž měšťané rukú dáním i listem pod pečethmi svými učiniti přiřekli a slíbili, jestliže by se jim tomu podlé zápisu našeho dosti nestalo a zaplaceno nebylo. I nechtiece, aby prve jmenovaný kněz Zigmund, bratr náš JMt, dal-li by týmž bratřím, dědicuom a budúcím jejich za výplatu nahoře dotčených měst svých jakožto rukojmie těch šest tisíc zl., měl toho kterú škodu jmieti, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách slíbili jsme JMti a tímto listem slibujeme a slovem naším královským přiriekáme dáti zase JMti a úplně zaplatiti tu summu napřed jmenovanú z najprvnějšie berně a pomoci, kteráž nám po dánie listu tohoto v kniežetstvie Slezském připověděna a dána bude, že tu summu JMti hned prvotně před jinými dluhy dáme a zaplatíme. Pakli by nás v tom času, prve nežli by JMti ta summa dána a zaplacena byla, Buoh smrti neuchoval, tehdy k záplatě téhož dluhu i budúcie naše, krále České, zavazujem, takže tu summu témuž bratru našemu JMti též z najprvnějšie pomoci, kteráž by Jich Mti v Sleziech svolena a dána byla, dáti a prvotně zaplatiti majie a povinni budú bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by jse toho JMti od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, tak jakož se napřed píše, nestalo, dáváme JMti plnú moc a plné právo, aby nás JMt tímto listem napomínati a k nám vo ten dluh hleděti mohl a moc jměl tak a tím obyčejem, jako by na nás list s rukojmiemi a pod ležením jměl. A ktož by list tento s JMti dobrú a svobodnú volí jměl, chcme, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ͻc. Datum Bude feria V^a in die Agnetis, annorum ut supra. Maiestas regia manu propria subscripsit.

Bratru svému, knížeti Zikmundovi, odevzdal král Vladislav II. knížetství Hlohovské dne 27. listop. 1499 (Grünhagen a Markgraf, Lehns- und Besitzurkunden Schlesiens I, 250). Zástava, o které zde a v listině výše pod č. 406 se jedná, vyplacena byla r. 1511, kdy Vladislav dne 12. ledna potřebné peníze k tomu poukázal (ib. 258). — Kožichov a Juora slují nyní německy Freistadt a Guhrau.

409.

V Budíně 1501, 29. ledna. — Král vyhražuje Bohušovi Kostkovi z Postupic, že může býti splacován s Litomyšle jen biskupem Litomyšlským. (Fol. 227'.)

(Bohušovi Kostkovi Postupic.) My Vladislav ͻc oznamujem listem tímto všem, že jest na nás vznesl urozený Bohuše Kostka z Postupic na Lithomyšli, mincmajstr na Horách Kutnách, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má od předkuov našich, králuov Českých, tu zvláštní milost, což se vyplacovánie hradu a města Lithomyšle s jejím příslušenstvím dotýče, že vodtud bez své vuole od žádného člověka splacován býti nemá, leč od biskupa budúcieho Lithomyšlského, řádně voleného a stvrzeného. A ten, kdyžby to zbožie od něho vyplatiti chtěl, že jemu napřed věděti dáti má dvě léthě a šest nedělí. Proše nás, abychme jemu při tom drženie téhož zbožie některú další milost učiniti a ten třetí rok k vypovědi dáti a doplniti

ráčili, tak aby výpověď jměl tři létha pořád zběhlá. K jehožto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, tuto jsme zvláštní milost témuž Bohušovi, dědicóm a budúcím jeho při drženíe a požívánie téhož zbožie Lithomyšlského učinili a tímto listem činíme, aby voni s téhož zámku a zbožie Lithomyšlského s jejich příslušenstvím nebyli od žádného člověka splacováni bez své vuole, leč od biskupa budúcieho řádně voleného a otcem svatým stvrzeného a ode všie země České přijatého. A ten a takový, když by to vod nich a k svému vlastniemu jměnie, drženíe a požívánie vyplatiti chtěl, to učiniti moci bude, dada jim tři letha pořád zběhlá napřed věděti, totižto čtyři neděle po sv. Jiří aneb po sv. Havle, a po vyjití těch leth polože jim summu podlé zněnie zápisuov jejich vcele a úplně. Kterúžto když od něho přijmú, majie jemu a povinni budú zbožie toho se vším jeho příslušenstvím, s kterým jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti beze zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Bohuše, s jeho dědicuov a budúcích dobrú a svobodnú volí, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI^a post festum*) s. Pauli conversionis, annorum vt supra. Commissio propria domini regis.

*) Rkp. má foestum. — Litomyšl zapsána byla králem Vladislavem II. již Janovi Kostkovi z Postupic. O tom chová se v archivu c. k. místodržitelství v Praze v originále č. 283 listina ze dne 13. května 1472 s podrobným výpočtem zapsaných summ, a druhá ze dne 24. dubna 1479, kterou zapisuje týž král dalších 3.000 zl. uh. na témže zboží (v orig. téhož archivu č. 315.).

První z nich zní:

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc oznamujem tiemto listem všem, že přistúpiv před nás urozený Jan Kostka z Postupic, věrný náš milý, zpravil jest nás, kterak má zápisy na zbožie biskupctvie Lithomyšlského od předkuov našich, králuov Českých, předkuom jeho vydané: jeden list někdy najjasnějšieho pána pana Sigmunda krále Českého, kterýmž Janovi Sádlovi čtyři tisíce za dluh jemu zuostalý zapsal; druhý list téhož krále Sigmunda, kterýmžto někdy Vilémovi Kostkovi z Postupic zbožie biskupctvie Lithomyšlského ve čtyřech tisíciech kopách gr. jemu zapsal; a dva listy někdy najjasnějšieho pána Jiřieho krále Českého, kteréž urozenému Albrechtovi Kostkovi z Postupic, bratru jeho, na některá zbožie téhož biskupstvie, ve čtrnácti stech kopách gr. jemu je zapisuje, vydal; i také list téhož krále Jiřieho, kterýmžto někdy urozenému Zdeňkovi Kostkovi z Postupic, bratru jeho, na zbožích biskupctvie Lithomyšlského za dluh dvanácte tisícuov zl. uh. dobrých připsal; a ty listy on po svých předciech řádně má. A prosil nás, abychom těch i jiných všech listuov a zápisuov, kteréž od králuov Českých, předkuov našich, Sigmunda, Ladislava a Jiřieho na kterážkoli zbožie duchovnie po svých předciech má, ráčili jemu milostivě potvrditi. My shledavše mnohú věrnost a stálost řečeného Jana z Postupic, kterúž nám okázal a okazuje nelenivě a netesklivě, ale s dobrú myslí, nákladuov svých nelituje a nás, jakožto krále Českého, pána svého a koruny věrně se přidrže a nám proti nepřáteluom našim k obecnému královstvie našeho Českého dobrému věrně a ustavičně pomáhaje, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú těch všech svrchu dotčených i jiných všech zápisuov, kteréž řečený Jan Kostka na zbožie biskupctvie Lithomyšlského a na jiná všecka zbožie duchovnie, kterážto od jmenovaných Sigmunda, Ladislava a Jiřieho předkuov našich po svých předciech má, ve všech kusiech, článciech i artikuliech, jakž v těch listech vypisují sě a pokládají, tak jakoby vcele tuto slovo od slova napsány byly, potvrdili sme a tiemto,

listem upevňujem a potvrzujem milostivě a na již řečeného Jana Kostku je přenesli sme a přenášieme, chtiece, aby on k těm všem zápisuom i k tomu ke všemu, co těmi zápisy sě zapisuje, plné právo měl tak, jakoby jemu ti zápisové zéjména svědčili. A ktož by tento list měl s jižpsaného Jana z Postupic dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu před letnicemi léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého druhého, královstvie našeho léta prvnieho.

Ad relacionem illustris Henrici ducis Minstrbergensis, comitis Glatensis et domini de Cunstat et Podiebrad.

Dalších tří tisíc zl. uh. zapisuje pak král Vladislav touto listinou:

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc oznamujem tiemto listem všem, že jsúce dlužni některý dluh dobře znamenitý urozenému Janovi Kostkovi z Postupic na Lithomyšli, hajtmanu kraje Chrudimského, věrnému našemu milému, ježto jest za nás své vlastnie penieze dával, i prošeni jsme od téhož Jana, abychom jej v tom opatřiti ráčili, aby toho škody neměl. My pak beze lsti nemohouce jemu pro některé jiné naše potřeby hotových peněz zase dáti, jakož týž Jan má a drží zbožie Lithomyšlské v některých zápisiech předkuov našich, králuov Českých, i tudiež v zápisech našich, kdežto také má zapsané vsi a rybníky mezi jiným zbožím Lithomyšlským, zejména tyto: Semanín, Abrstorf, Jetřichov, Keeldorff a k Štantychu, což Bernarth drží, dvuor, na kterémž Bernarth sedí, mlýn pod Vidlatým rybníkem, s těmito rybníky zejména: s Štantychem, s Vidlatým, s Novým, s Zichovcem, s Černým rybníky, s horami, lesy, s potokem i s jinými příslušnostmi. I jsúce v tom k prosbě téhož Jana milostivě nakloněni a chtěje jej v tom opatřiti, aby toho dluhu škody neměl, i také znajíce to, že týž Jan nás jakožto krále Českého, pána svého dědičného věrně se přidrží a nám k obecnému dobrému, pomáhá a pro jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám slúžiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Janovi a dědicuom jeho na jižpsaných vsech, rybníciech, potociech, horách a lesích i na jich příslušnostech zapsali sme a tiemto listem zapisujěm tři tisíce zl. uh. dobrých, takovýmto obyčejěm: jestliže by kdy od téhož Jana zbožie Lithomyšlské vyplacováno námi neb budúcími našimi, králi Českými, nebo těmi osobami, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, proto vsi jižpsané s rybníky, lesy i s jinými příslušnostmi mají z toho vyňaty býti, a týž Jan i dědicové jeho jižpsané vsi a rybníky, mlýny s ospy, robotami, lesy, lovy, potoky i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky mají to mieti, držeti a toho požívati bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, nejsa s toho všeho, což se svrchupsaných vesnic, rybníkuov, potokuov, hor, lesuov, lovuov, mlýna i jiných všech příslušností dotýče, týž Jan se dvěma syny svými Bohuší a Janem splacován od nás a také budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného bez své vuole do jich všech tří živností. Když bychom my neb budúcie naši, králové Čeští, nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, chtěli od dědicóv neb budúcích jich jižpsané vsi s rybníky, lesy i s jinými příslušnostmi vyplatiti, máme jim za výplatu dáti jižpsanú summu, to jest tři tisíce zl. uh. na zlatě i na váze dobrých, k té výplatě plný rok napřed jim věděti dadúce. A oni vezmúc summu vcele a úplně, a užitky toho roku přišlé sobě odtud vyberúce, mají nám neb těm, od kohož tu summu přijmú, jižpsaných vsí s rybníky, lesy, lovy, horami i s jinými příslušnostmi a list tento navrátiti bez zmatku a všeliké odpornosti. Však proto tento list náš nynější nemá k žádné škodě býti ani k újmě těm listuom, kteréžto jižpsaný Jan má na zbožie Lithomyšlské, ale ti listové i také tento list náš mají při své moci zachováni býti. A ktož by tento list měl s jižpsaného Jana neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v sobotu po sv. Jiří léta božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého devátého, královstvie našeho léta osmého.

Ad relacionem dominorum Pauli de Jenstein et Nicolai de Lanstein, supremi notarii tabularum regni Bohemie.

410.

V Budíně 1501, 29. ledna. — **Král potvrzuje Wolfovi z Gutnšteina držení některých zápisných vsí zádušních.** (Fol. 228'.)

(Wolfovi z Kutnšteina.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest na nás vznešeno jménem urozeného Wolfa z Gutnšteina, kterak má a drží některé vsi v jistých summách a zápisiech, příslušejície k některým záduším, a jmenovitě tyto: ves Rybnice, Kaznějov s dvěma rybníky, Zlazuje, Ledče, Hradiště, Zvražný, Mrank, Korýtka a mlýn Kordeluov, Lítej, Obɥrč, Obořička pustá, Žebnice,*) Lomnička, Hubějov s jejich příslušenstvím, prosiece nás, abychme jemu při drženie a užívánie týchž vsí některú milost učiniti ráčili, tak aby je volnějie a svobodnějie držeti a jich užívati mohl. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž nám činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější a hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tímto listem svolujeme, aby nadepsaný Wolf ty vsi svrchupsané s jejich příslušenstvím jměl, držel a jich požíval, nejsa s nich bez své vuole od žádného splacován, leč vod nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob duchovních, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. Však když by to sami beze všech fortelóv k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim napřed věděti podlé zněnie zápisuov jejich. A po výpovědi času jmenovitého položiece jim summy ty, kteréž na tom zapsány majie, budú nám povinni hned týchž vsí s jejich příslušenstvím v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na tom zapsánie jměli, postúpiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Wolfa, dědicuov a budúcích jeho ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI[a] post festum**) s. Pauli conversionis, annorum vt supra.

Relatio domini Alberti de Kolovrat et Libsteyn, magistri curie maiestatis regie.

*) *b* předěláno z *m*. — **) Rkp. má foestum.

Vesnice Žebnice, Hradiště, Obora, Kaznějov, Rybnice, Lomnička, Hubenov, Koryto náležely ku panství Plaskému (Palackého Popis p. 407—8).

411.

V Budíně 1501, 27. ledna. — **Král obnovuje Janovi ze Šelnberka zápis tvrze a vsi Tatec.** (Fol. 229'.)

(Janovi z Šelnbergka.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest před nás předstúpil urozený Jan z Šelnbergka, najvyšší kancléř královstvie Českého věrný nás milý, a ukázal nám několiko listuov a zápisuov našich s dobrými vólemi rozličným osobám svědčících na tvrz a ves Tatce s jejich příslušenstvím,

kterúž jest on podlé obdarovánie našeho vyplatil, proše nás, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho ty všecky zápisy v jeden náš zápis uvésti a vepsati i ty staré zkaziti rozkázati ráčili. Jehožto žádost slušnú znajiece, rozkázali sme ty všecky zápisy jeho vohledati a co na tom všie summy zapsáno jest zvěděti. V kterýchžto listech a zápisech nalezlo se jest všie summy zapsané na tvrzi a vsi prvé dotčené puol deváta sta a pět kop gr. vše českých. Protož my s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách kázavše listy a zápisy staré zkaziti, převedli jsme všecko právo, všecku moc jejich na tvrz a ves Tatce s jejich příslušenstvím znějících v tento náš zápis a mocí listu tohoto převodíme a přenášíme, tak aby svrchupsaný Jan s dědici a budúcími svými túž tvrz a ves s jejich příslušenstvím v té summě jměli, drželi a jie požívali, nejsúc vodtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč od těch osob duchovních a toho zádušie, k kterémuž ta tvrz a ves svrchupsaná spravedlivě příslušie. Všakž tak, když by to sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplati[ti] chtěli, a jináč nic, to učiniti mohú a moci budú, když by se jim koli zdálo a líbilo, dadúc jim prvé rok napřed věděti; a po vyjitie toho roku pořád zběhlého, když by vodtud buď vobilé aneb jiné svršky své odvezli a sklidili, přijmúce vod nich těch puol deváta sta a pět kop gr. č. vcele a úplně, majie jim hned a povinni budú též tvrze a vsi Tatce se vším jejich příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, v moc jejich postúpiti a list tento i s jinými, ač by které na to potom jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Jana, dědicuov a budúcích jeho dobrú a svobodnú volí ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria IIII[a] post conversionis s. Pauli apostoli.

Maiestas regia manu propria se subscripsit.

Dějiny tvrze Tatec před rokem 1501 objasňuje následující listina v orig. perg. chovaná v archivu c. k. místodržitelství v Praze č. 328 ze dne 22. ledna 1483:

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc oznamujem tiemto listem všem, že ukázány jsú před námi listové, jeden najjasnějšieho pána Sigmunda ciesaře Římského a krále Českého, předka našeho šťastné paměti, kterýmžto zapsal jest tvrz Tatce s dvorem poplužným, s dědinami k němu příslušnými, s lidmi a vsí, a ves Vrbčany s dědinami i lidmi tudiež bydlejícími, s užitky a puožitky i se vším, což k tomu příslušie, někdy Janovi Královcovi v puol devátu stu kopách gr. pražských dobrých stříebrných, s kterýmžto zbožím a listy Oldřich, syn téhož Královce, přivinul se jest dobrovolně k Janovi z Vyšehořovic, otčímu svému, a k mateři své i k synóm jich, udělav jim na to list dobré vuole, že sobě tu nic nepozuostavuje. A potom najjasnější král Jiří svrchupsanému Janovi z Vyšehořovic a dědicóm jeho připsal jest puol dvanácta sta kop gr. na svrchupsaném zboží. A potom týž Jan z Vyšehořovic i s dědici svými umřel jest, ježto již psané zbožie na nás, jakožto na krále Českého, po smrti jich připadlo jest. A my nápad náš k tomu ke všemu zboží svrchupsanému dali jsme urozenému Janovi z Šelnberka, kancléři královstvie Českého, a statečnému Jindřichovi z Kostelce, věrným našim milým, a oni o to rozdělili jsú se tak, že jižpsanému Janovi kancléři dostala se jest ves Vrbčany s mlýnem i se všemi jejími příslušnostmi, a jmenovanému Jindřichovi dostala se jest tvrz Tatce s dvorem poplužným, se vsí i s jinými příslušnostmi. A ona oba společně vrátili jsú nám všecky listy předkuov našich, králuov Českých, kteréž jsú měli na již psané zbožie i s listy dobrých volí, a prosili jsú nás,

abychom každému zvláště list náš na to, což sě jest jemu na podělení dostalo, udělati ráčili. My pak hlediece k věrným a ustavičným službám téhož Jana kancléře, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nám věrně a právě k uobecnému dobrému pomahaje, práce a nákladuov svých v tom nelituje, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám slúžiti, čímž nás pozná milostivějšieho, i jsúce k té prosbě milostivě nakloněni a také chtiece, aby navrácenie nám svrchudotčených listuov žádné škody neměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Janovi kancléři a dědicóm jeho zapsali jsme a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem svrchupsanú ves Vrbčany arcibiskupstvie Pražského s dvorem poplužným, lidmi kmecími, dědinami, lúkami, lesy, mlýnem, potoky, rybníky, kury, vajci, robotami, s kostelním podacím i se všemi a všelikými té vsi příslušnostmi, poplatky a puožitky, v puol osmu stu kopách gr. širokých českých dobrých stříebrných rázu pražského, anebo v patnácti stech kopách gr. míš. mečových dobrých, tak aby oni tu ves s lidmi kmecími, dědinami, lúkami, lesy, mlýnem, rybníkem, kostelním podacím, kury, vajci, robotami a konečně se všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky měli, drželi a toho požívali bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky tak dlúho, dokudž my neb budúcí naši, králové Čeští, nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, těch puol osma sta kop gr. širokých českých dobrých stříebrných rázu pražského nebo patnácte seth kop gr. míš. mečových dobrých nedali bychom jim a úplně nezaplatili, rok plný napřed jim k té výplatě věděti dadúce. A když bychom jim tu summu dali a úplně zaplatili, tehdy mají nám neb těm, od kohož tu summu přijmú, jižpsané vsi s mlýnem i s jinými příslušnostmi postúpiti a list tento navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A ktož by tento list měl s jižpsaného Jana nebo dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu den sv. Vincencia léta božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého třetieho, královstvie našeho léta dvanáctého.

Ad relacionem domini Johannis de Czimburk, supremi camerarii regni Bohemie.

412.

V Budíně 1501, 27. ledna. — Král potvrzuje Albrechtovi z Kolovrat zápisné držení zámku Mělníka. (Fol. 230.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

413.

V Budíně 1501, 3. února. — Král vyhrazuje témuž Albrechtovi, že s zámku Mělníku nemá býti splacován, leč od krále Českého. (Fol. 231.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

414.

V Budíně 1501, po 6. únoru. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat, Janovi z Lobkovic a Janovi z Waitmile městečko Slatinu. (Fol. 231'.)

(Albrechtovi z Kolovrat, Janovi z Lobkovic a Janovi z Wajtmille.) My Vladislav oc oznamujem listem tímto všem, že jsme prošeni od urozených Albrechta z Kolovrat na Libštejně, hofmistra dvoru našeho, Jana z Lobkovic na Hasištejně a Jana z Wajtmille a na Chomutově, věrných našich milých, abychme jim dali městečko Slatinu ležície blíž kláštera Grunhajmu. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro věrnost a služby, kteréž sú nám činili a činiti nepřestávajie, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali sme jim nadepsané

městečko Slatinu, pokudž nám příslušie, se vším jeho a všelijakým příslušenstvím a tímto listem dáváme, tak aby voni je i s dědici a budúcími svými jměli, drželi a jeho požívali a požívati mohli nynie i budúcně tak, jakožto i jiní páni a obyvatelé královstvie Českého svých městeček požívajie a požívati mohú, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž léno a povinnost manskú, kteráž by na tom byla, též i právo hor buď zlatých aneb střiebrných, kteréž by nám příslušelo, to sobě a budúcím našim, králuom Českým, pozuostavujem. A ktož by list tento ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude post Dorothee sancte virginis. Commissio propria maiestatis regie per Joannem Sslechta.

415.

V Budíně 1501, 5. února. — Král dává Janovi a Vojtěchovi z Pernšteina desátky na lidech záduší sv. Petra v Brně. (Fol. 232'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. XVI. str. 556 č. 753.

416.

V Budíně 1501, 8. února. — Král vyhražuje Jiříkovi, Zikmundovi a Janovi bratřím z Kopidlna, že nemají býti splacováni se vsi Drahoraze do jich života. (Fol. 233.)

(Jiříkovi, Zygmundovi a Janovi bratřím z Kopytlna.) My Vladislav ɔc oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni jménem slovutných Jiříka, Zygmunda a Jana bratří z Kopytlna, věrných našich milých: Jakož majie a držie v jistém zápisu předkuov našich, králuov Českých, i v našem také ves Drahoraz k klášteru Hradišti příslušející, na kteréž jeden život zapsaný majie, abychme jim při drženie a požívánie té vsi některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jich, kteréž jsú nám činili a činiti majie a povinni budú, čím k sobě od nás milost naši náchylnější a hotovější poznajie, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme svrchupsaným Jiříkovi, Zygmundovi a Janovi bratřím při drženie nadepsané vsi Drahorazi s jejím příslušenstvím zvláštní milost učinili a tímto listem činíme, aby voni ji v tom zápisu, kterýž na ni majie, jměli, drželi a jie požívali, nejsúce s nie bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiného žádného splacováni, leč vod těch osob duchovních a toho zádušie, k kterémuž příslušie; když by to k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, ti to učiniti mohú a moci budú, dadúce jim podlé zápisuov jejich napřed věděti a po vyjitie času vypověděléhо položiece jim summu jejich zápisnú, kterúž na tom zapsánu majie. Kterúžto přijmúc vod nich vcele a úplně, majie jim a povinni budú té vsi s jejím příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude fer. II[a] post Dorothee sancte virginis, annorum vt supra. Relator dominus cancellarius.

417.

V Budíně 1501, 8. února. — Král dává Mikulášovi Popelovi z Vesce výplatu vsi Milotin. (Fol. 234.)

(Mikulášovi Popelovi z Vesce.) My Vladislav z božie milosti ꝛc oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni jménem slovutného Mikuláše Popela z Vesce na Drahobudiciech, věrného našeho milého, abychme jemu výplatu dáti ráčili na vsi pusté Milotinách a na šesti lánech lesu podlé též vsi Milotin ležícieho. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám činil a potomně činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější a hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali sme témuž Mikulášovi výplatu na vsi Milotinách a lesu svrchu psaném a tímto listem dáváme, tak aby on to od držitele nynějšieho neb budúcích vyplatil a vyplatiti mohl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim tu summu, kterúž by na tom zapsánu jměli. Kterúžto ves i s lesem a jiným jejím příslušenstvím když vyplatí, má jmieti, držeti a toho požívati i s dědici svými, nejsa s toho bez své vuole od žádného splacován, než od nás aneb budúcích našich, králuov Českých; však tak, když bychme to sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti muožme a moci budeme, když by nám se koli zdálo a líbilo, dadúce jim tu summu, kterúž na tom zapsánu majie. Kterúžto přijmúc od nás vcele a úplně, majie nám hned a povinni budú nadepsané vsi a lesu s jiným jejím příslušenstvím, s kterýmž by to sami drželi, v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria II[a] post Dorothee.

Relator dominus Albertus de Kolowrat.

418.

V Budíně 1501, 5. února. — Král dává Jindřichovi z Pajreku nápad na zámek Pajrek. (Fol. 234'.)

(Jindřichovi z Pejreku.) My Vladislav ꝛc oznamujem tímto listem všem, že jest na nás vznesl slovutný Jindřich z Pejreku, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak před některými časy vzali jsú Němci úkladem a lstí zámek jeho Pejryk, a potom že bez vuole a vědomie jeho i bratra jeho prodali sú někteří strýci jich zbožie a dědicstvie jejich manské, kteréž jest jim k témuž hradu Pejreku příslušelo, bez vuole a potvrzenie našeho, a že jest von od nás podle práva a obyčeje manského léno na to přijímal. Proše nás, poněvadž sú ti jistí, ktož sú to kúpili, léna na to od nás nepřijímali, a ti, ktož to prodávali, to jsú bez povolenie a potvrzenie našeho činili, abychme jemu to právo naše, kteréž jest na nás na tom zámku a zbožie

svrchupsaném z těch příčin přišlo a připadlo, dáti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám týž Jindřich činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali sme jemu všecko právo a nápad náš, kterýž jest na nás skrze příčiny svrchu psané přišel a připadl: v Hořejšiem Nejrště šest kmetuov, v Dolejšiem Nejrště šest podsedší a lazny puol, v Petroviciech ves celú, dvory kmecie s platem, s dědinú, mýthy, lukami, lesy, rybníky, potoky, řekú i se vší zvolí k tomu příslušející a se sto a padesáti kopami gr. č. věnných, kteréž zuostali zapsané v Staré Lhotě, a tímto listem dáváme. Přikazujiece sudiemu i jiným úředníkóm desk dvoru našeho, věrným našim milým, abyšte svrchupsanému Jindřichovi na vsi, dvory, lidi a jiné jejich svrchupsané příslušnosti list provolací dali. A najde-li jse, že jest na nás skrze takové léna nepřijímánie a bez vuole našie prodávánie ty dvory, vsi s jejich příslušenstvím spravedlivě přišly a připadly, uvésti jeho v to, řád práva zachovajiec, neobmeškáte. Všakž také chcme, aby toto naše dánie bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně feria VI[a] post purificationis. Relator dominus cancellarius.

419.

V Budíně 1501, 6. února. — Král potvrzuje Petrovi z Wartmberka smlouvu jeho předků s klášterem Hradištským o některé zboží. (Fol. 235.)

Originál perg. této listiny chová se v archivu c. k. místodržitelství v Praze a zní:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie, oznamujem listem tiemto všem, že jsme viděli řádné vidimus pod pečetí urozeného Zdenka Lva z Rožmtála a na Blatné, purgkrabí na Karlštejně, věrného našeho milého, celé a dokonalé smlúvy, kteráž se jest byla stala před dávnými léty mezi poctivým někdy Janem opathem, Karlem převorem, Janem podpřevorem, Petrem proboštem, Mikšem pekařským, Petrem kostelníkem a vším konventem kláštera Hradištského zákona Cisterckého, biskupstvie Pražského, s jedné strany, a Zdeslavem, Markvartem, Václavem a Prokopem bratřími z Lembergka seděním na Zvieřeticiech s strany druhé, vo některé závady, puotky a ruoznice, kteréž jsú byly mezi nimi s obú stran vo některá zbožie a grunty vznikly a povstaly, tak jakož ta smlúva mezi nimi skrze ubrmana mocného udělaná a dokonaná ty všecky věci šíře v sobě a dostatečnějie má, drží a zavierá. A při tom jsme prošeni jménem urozeného Petra z Wartembergka na Zvieřeticiech, věrného našeho milého, abychme jemu té smlúvy potvrditi ráčili. K kteréžto prosbě pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách potvrdili jsme jemu nadepsané smlúvy a předky jeho udělané a tímto listem potvr-

zujem ve všem jejiem znénie, položenie, punktiech, klausulech a artykulech tak, jako by tuto všecka zúplna slovo od slova položena a vepsána byla. Podlé kteréž von i s dědici a budúcími svými těch zbožie a gruntuov v nie položených požívati má a moci bude nynie i budúcně, tak a tiem obyčejem, jakož jsú toho předkové jeho užívali a užívati mohli, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl se svrchupsaného Petra, jeho dědicuov a budúcích dobrú a svobodnú volí, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v sobotu v den sv. panny Dorothy létha božieho tisícieho pětistého prvnieho, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie.

Jmenovaní tuto bratří z Lemberka byli synové Viléma ze Zvířetic, popravce kraje Boleslavského od r. 1405. Srov. Sedláčkovy Hrady X. str. 105-6. Se zapisováním klášterního zboží započal král Zikmund. Roku 1420 dne 28. října zapsal Janovi z Wartemberka Hradiště, Dub, Pátek a Kostomlaty. Král Jiří rozmnožil zástavu o Babkov, Veselí. Manikovice a Ptýrov, jak o tom svědčí následující listina krále Vladislava ze dne 15. dubna (12. srpna?) 1496, chovaná v archivu c. k. místodržitelství v Praze (č. 392.):

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král a markrabie Moravský, Lucemburgské a Slezské knieže a Lužicský markrabie etc. oznamujem tiemto listem všem že vznesl jest na nás urozený Jan z Wartenberka na Zvieřeticiech, věrný náš milý, že má a drží v zápisu krále Jiřieho, předka našeho šťastné paměti, vsi od kláštera Hradiště, zejména tyto: Babkov, Veselé, Manikovice, Ptýrov Větší a Ptýrov Malý s příslušenstvím všelikterakým těch vsí, item les řečený Lovětín a rybník řečený Řečkov, ve třech stech kopách gr. peněz dobrých zapsané, jakož pak list krále svrchudotčeného v sobě šíře ukazuje. A při tom prošeni sme, abychom témuž Janovi a dědicóm jeho při tom některú naši další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě jsúce nakloněni, zvláště proto, aby jmenovaný Jan, znaje nás k sobě milostivého pána býti, tím hotovější k službám našim byl, kdež s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách takovúto milost svrchudotčenému Janovi a dědicóm jeho učinili sme a tiemto listem činíme a mocně dáváme, tak aby oni s těch svrchudotčených vsí, s lesů a s rybníků se všemi jich příslušnostmi, tak jakž toho nynie v drženie jsú, od nás, od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného splacováni nebyli ani býti mohli, krom od samého opata konventu kláštera svrchudotčeného, a to tehdáž, kdyžby tu ti kněžie v tom klášteře skutečně jsúce službu božie vedli. Tehdy teprv, jsúce tu, budú moci ty svrchudotčené vsi s lesem a s rybníkem a s jich příslušnostmi k svému vlastniemu držení od svrchudotčeného Jana neb od dědicuov jeho podle znénie svrchudotčeného zápisu krále Jiřieho vyplatiti bezevšie odpornosti, ale prve nic. A ktož by tento list měl s častopsaného Jana aneb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu Dán v Prešpurce v pátek po sv. Tiburcí léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého šestého, království našich Uherského šestého a Českého dvadcátého pátého léta.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnberk, cancellarii regni Bohemie supremi.

420.

V Budíně 1501, 19. února. — Král obnovuje Kadaňským výsadu v příčině šenku vína. (Fol. 235'.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích král. měst venkovských.

421.

V Budíně 1501, 19. února. — **Král vyhrazuje Janovi a Bohuslavovi z Lobkovic a z Hasišteina, že nemají býti s Kadaně splacováni leč od krále Českého.** (Fol. 236'.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v **privilegiích král. měst venkovských.**

422.

V Budíně 1501, 24. února. — **Král připisuje Felixovi Oplovi z Fictum pět set kop na zboží zápisném kláštera Teplického.** (Fol. 237.)

(Václavovi Čiečovi.) My Vladislav oc oznamujem listem tímto všem, že jsúce prošeni od statečného Václava Čieče z Nemyčevsi, purgkrabie kraje Hradecského a maršálka dvoru našeho věrného milého, abychme urozenému Foelixovi Oplovi z Fictum, dědicóm a budúcím jeho některú summu na zbožie kláštera a městečka Teplice s jeho příslušenstvím, kteréž v jistých summách a zápisiech majie a držie, nad prvnie summy připsati ráčili. K tak snažné prosbě jeho pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách připsali jsme témuž Felixovi Oplovi, dědicóm a budúcím jeho a k prvním summám přirazili na klášteru a městečku Teplici s jejich příslušenstvím pět seth kop gr. č. dobrých rázu pražského a tímto listem připisujem a k prvním summám, kteréž na to majie, přiražujem, tak že když bychme my to aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ten zákon, k kterémuž to zbožie příslušie, vod nich podlé zněnie listuov a zápisuov jejich vyplatiti chtěli, máme jim také těch pět seth kop gr. svrchupsaných podlé jiných sum, kteréž na to prve zapsáno majie, dáti a zaplatiti. Pakli by sobě to zbožie ten zákon sám vyplatil, tehdy my aneb budúcí naši, králové Čeští, máme a povinni budeme těch V set kop gr. č. svrchupsaných za ně dáti a zaplatiti. Jestliže bychme pak toho neučinili a té summy za ně svrchupsaným Felixovi, budúcím a dědicóm jeho nedali, tehdy sobě majie s téhož zbožie Teplického, z městečka aneb vsi každý rok padesáte kop gr. č. rozdielně vybierati, totižto XXV kop gr. při sv. Jiří a druhých pětmezcietma kop gr. při sv. Havle, a to tak dlúho a dotud, dokudž bychme jim buďto my aneb budúcí naši, králové Čeští, těch pěti seth kop gr. č. nedali a nezaplatili. Než když bychme jim tu summu dali a zaplatili, majie nám a povinni budú list tento navrátiti a platu toho, kterýž by sobě na tom zbožie vybierali, k tomu klášteru a zádušie postúpiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tuto při tom svrchupsanému Oplovi, dědicóm a budúcím jeho zvláštní milost činiece, že s toho zbožie Teplicského s jeho příslušenstvím po vyjitie životuov, kteréž na tom zapsány majie, nemajie býti bez své vuole splacováni od žádného člověka, leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých, aneb toho zákona, k kterémuž to zbožie příslušie. Však tak, když bychme to sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti

muožeme a moci budeme, dadúc jim podlé zněnie zápisuov jejich napřed věděti a po vyjitie času vypovědělého položiece jim summu jejich zápisnú v moc jejich, kterúž na tom zapsánu majie, i s těmito pěti sty kopami znovu připsanými vcele a úplně. Kterúž přijmúce od nás vcele a úplně, majie nám a povinni budú zbožie toho svrchupsaného se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento ꝛc. Datum Bude feria IIII[a] die Mathie apostoli, annorum vt supra.

423.

V Budíně 1501, 2. března. — Král dává Oldřichovi Humberkovi a Jiříkovi ze Sušice svobodu horní. (Fol. 238.)

Item dán jest frystungk slovutnému Voldřichovi Humbergkovi a Jiříkovi z Sušice s jinými některými kverky, aby zlata aneb střiebra puol druhé aneb ve dvú a ve třech mílech vokolo Prahy hledati mohli, urbury ani jiných poplatkuov do komory královské od datum listu tohoto za plných pět leth nedávajiece. Datum Bude feria III[a] post Invocauit, anno Christi 1501.

424.

V Budíně 1501, 12. března. — Král dává Jeronymovi ze Skuhrova nápad. (Fol. 238'.)

Listina tato zachována jest v plném znění v rukp. archivu kr. hl. m. Prahy č. 2005 fol. G 20' (kniha viničná). Registra královská mají jen krátký regest. Zní pak:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝛc král a margkrabie Moravský ꝛc oznamujem listem tiemto, že jest na nás vzneseno jménem slovutného Jeronyma z Skuhrova, miestokomorníka královstvie Českého, věrného našeho milého, kterak jest s světa tohoto sšel Jan Strašnický z Buštěvsi, dědicuov ani jiných příbuzných přátel po sobě nepozuostaviv, a jedné vinice bliž Prahy ležície a ku právu pergkrechtniemu Starého Města Pražského příslušejície odumřel, kteréžto, poněvadž jest bez dědicuov a přátel příbuzných umřel, že jest na nás, jakožto na krále České, přišla a připadla. Prošeni při tom jsúce jménem nadepsaného Jeronyma, abychme jemu a dědicuom jeho právo naše, kteréž nám na té vinici přislušie, dáti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby svrchupsaného Jeronyma, s dobrým rozmyslem a našim jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali sme jemu a dědicuom jeho všecko právo a nápad náš, kterýž na nás po smrti napřed jmenovaného Jana na té vinici přišel a připadl, a tiemto listem dáváme, tak aby on, když ji podle práva pergkrechtnieho tiemto naším listem a dáním obdrží, jměl, držel a požíval tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní vinic svých pod týmž právem ležících požívají a požívati mohú, a to bez našie a budúcích našich, královů Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc perkmistru našemu pražskému, aby ohledaje a v pravdě seznaje, že jest na nás svrchupsaná vinice po častopsaném Janovi spravedlivě přišla a připadla, uvésti ho v drženie a požívání jejie neobmeškával, než v knihy mu ji pergkmistrské vložil a podle práva zapsati rozkázal, jinač toho nečině. Však proto chceme, aby toto dánie naše bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přitisknúti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek den sv. Řehoře, leth královstvi našich Uherského jedenádctého a Českého třidcátého, a od narozenie božieho tisícieho pětistého prvnieho. Ex commissione propria maiestatis regie per Joannem Sslechtam prothonotarium ac secretarium maiestatis sue cancellarie Bohemice.

425.

V Budíně 1501, 23. března. — Král dává Albrechtovi z Kolovrat a Bohušovi Kostkovi z Postupic pokuty. (Fol. 238'.)

Item jakož jest žid Munka pro přijímánie zlodějstva králi [JM]ti v pokuthu upadl, JKskáMt list na papieře urozeným Albrechtovi z Kolovrat na Libštejně, hofmistru dvoru J[M]ti, a Bohušovi Kostkovi z Postupic na Lithomyšli, mincmajstru na Horách Kutnách ɔc, na téhož žida dáti jest ráčil. Však JKskáMt, ač toho v listu tom nedotýká, ale pod svěřením JKskáMt téhož Albrechta a Bohuši ɔc toliko k čtvrtému dielu připúštie, a tří JMt pro placenie dluhuov sobě pozuostavuje. Datum Bude feria III^a ante Annunciacionem s. Virgini annorum, vt supra.

Commissio propria maiestatis regie.

426.

V Budíně 1501, 31. března. — Král dává Ctiborovi Rozvodovi ze Stakor nápad. (Fol. 239.)

Item král JMt všecko své právo, kteréž jest na JKskúMt přišlo po smrti slovutné Marthy z Prahy, manželky slovutného Ctibora Rozvody z Stakor, ráčil jest dáti témuž Ctiborovi z Stakor na všem statku, buď dědičném aneb zápisném, bez umenšenie. Actum Bude feria IIII^a ante Palmarum annorum, vt supra.

427.

V Budíně 1501, 15. března. — Král připisuje Janovi a Bernartovi bratřím z Waldšteina na opravení kláštera Hradiště 400 kop. (Fol. 239.)

(Janovi a Bernhartovi z Waldštejna.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem: Jakož jsme před nedávnými lethy zapsali a v jisté summě zastavili klášter Hradiště s jeho příslušenstvím, nad Jizerú řekú ležící, urozeným Janovi a Bernhartovi bratřím z Waldštejna, věrným našim milým, tak a na ten zpuosob, jakož v sobě všecko to list ten, kterýž na to vod nás majie, dostatečně má, drží a zavierá; i zpravili sú nás tíž bratřie, kterak jest ten klášter na stavenie velmi sšel a zpustl, kterýž by rádi stavěti a zase jej opravovati chtěli, prosiece nás, abychme jim k tomu povolenie naše dáti a v tom je opatřiti ráčili, když by jej vystavěli a zase opravili, aby toho škodni nebyli. K jichžto prosbě pro služby jejich nakloněni jsúce a k tomu nechtiece, aby ten klášter do konce zhynúti a zpustnúti jměl, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tímto listem svolujeme, aby svrchupsaní bratřie Jan a Bernharth mohli na dielo, stavenie a opravovánie téhož kláštera až do čtyř seth *) kop gr. naložiti a prostavěti. A cožkolivěk na to stavenie a opravovánie až do té sumy naložie a to registry řádnými

aneb hodnověrným svědomím prokážie a provedú, to my jim aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty osoby, jimž by výplata kláštera toho spravedlivě příslušela, při vyplacování téhož kláštera podlé jiných sum, kteréž na tom zapsány majie, zúplna dáti a zase navrátiti máme a povinni budeme bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tyto jim při tom dalšie milosti činiece: Najprvé, aby mohli a moc jměli od držitelóv nynějších aneb budúcích dole psané vsi a k témuž klášteru příslušejície s jejich příslušenstvím vyplacovati a vyplatiece k tomu klášteru držeti, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude; a najprvé: puol vsi Bakova, Veselé, Ptajrov, Ptajrovec, Manikovice, Borovice, Klaukovci,[1]) Jablonnú, Chlavsek [?], Jablonce, Olšinu, Proseč, Paseku, Vokna, Mlýn Pytlíkuov, v Vicmanově dva člověky, Kroupu[2]) Dolní, Rokytú, Kroupu[2]) Horní, v Žedlevsi[3]) několiko člověkuov, z Jezvyni[4]) několik člověkóv, Hoškovice, Přestav[l]ky, Dneboch[5]), Mušky[6]), Dobrú Vodu, Vápno, v Mohoticiech [?] dva dvory, Mohelnici Dolní, v Mukařově tři člověky. A na kteréž by vsi aneb dvory ti, ktož je držie, zápisuov a spravedlnosti neměli, vo to se s nimi svrchupsaní bratřie súditi majie a moci budú. A vysúdie-li je, bez úplatkóv majie je i s těmi vsmi, kteréž by vyplatili, jmieti, držeti a jich požívati tak dlúho a dotud, dokudž by vod nich Hradiště klášter s jiným jeho příslušenstvím podlé zněnie zápisuo jejich vyplacen nebyl. Než když bychme jej buď my aneb budúcí naši, králové Čeští, neb ty osoby, kterým by výplata kláštera toho spravedlivě příslušela, po vyjitie životuov, kteréž na tom zapsány majie, vod dědicóv aneb budúcích jejich vyplátiti chtěli, tehdy jim za výplatu těch vsí svrchupsaných, kteréž by penězi svými vyplatili, ty summy zase dáti a vyplatiti máme vcele a úplně, a voni nám vsi postúpiti. Než kteréž by bez úplatku vysúdili, těch nám také beze všeho úplatku postúpiti majie a povinni budú podle těch, kteréž jsú penězi svými vyplatili. A nad to jim i tuto milost činíme a toho dopúštieme, aby mohli a moc jměli na tom zbožie kláštera svrchupsaného dvory aneb domy pod purgkrechty vysazovati; všakž bez újmy a umenšenie poplatkóv a duochodóv, kteříž vodtud od starodávna přicházejie a k tomu klášteru příslušejie, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. A ktož by list tento jměl ɔc. Datum Bude feria II[a] proxima post dominicam Oculi, annorum ut supra.

*) Pův. bylo napsáno: *do* tisice, ale *tisice* přetrženo, a nad to připsáno touž rukou a inkoustem: *čtyř seth.* — [1]) Loukovec. [2]) Čti: Krupou. [3]) Snad Židlov, něm. Schiedl. [4]) Snad v Jezové. [5]) Jinak Nednebohy. [6]) Čti: Mužský.

428.

V Budíně 1501, 6. dubna. — Král zapisuje Petrovi, Vokovi a Oldřichovi bratřím z Rožmberka zboží kláštera Zlaté Koruny. (Fol. 240.)

Otištěno dle originálu c. k. státního archivu ve Vídni u Pangerla „Urkundenbuch des ehemaligen Cistercienserstiftes Goldenkron in Böhmen“ str. 566 a sl.

429.

V Budíně 1501, 6. dubna. — **Král obnovuje pánům z Rožmberka zápis v příčině sedání na soudu zemském.** (Fol. 244.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v tomto Archivu v Aktech veřejných a sněmovních. Srov. zde sv. V. str. 475.

430.

V Budíně 1501, 6. dubna. — **Král dává Jindřichovi z Hradce výplatu na vsech kláštera Zbraslavského.** (Fol. 245'.)

Otištěno z originálu v tomto Archivu sv. X. str. 413.

431.

V Budíně 1501, 6. dubna. — **Král zajišťuje Kateřině kněžně Saské a z Minstrberka zaplacení dluhu.** (Fol. 246'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. X. str. 415 č. 199.

432.

V Budíně 1501, 6. dubna. — **Král dovoluje téže Kateřině, aby koupila plat k záduší svého pohřbu.** (Fol. 247.)

Otištěno v tomto Archivu sv. X. str. 414 č. 198.

433.

V Budíně 1501, 15. května. — **Král převádí na Jana z Lomnice právo zápisné k Uherskému Brodu.** (Fol. 247'.)

(Janovi z Lomnice.) My Vladislav ɔc oznamujem tímto listem všem, jakož jest urozený Jan z Lomnice na Mezřiečie, hajtman markrabstvie Moravského věrný náš milý, měv od nás výplatu na městě a zámku našem Brodu Uherském s jeho příslušenstvím po smrti mnohomocného někdy Štefana z Zápolé, věčného hrabie země Špiské, podle kteréžto milosti jemu od nás dané zpravil jest nás nynie týž Jan, že jest město a zámek Brod Uherský se vším jejich a všelijakým příslušenstvím od osviecené kněžny Hedviky, kněžny Těšínské a hrabinky Špiské ɔc, manželky někdy téhož Štefana a mocné poručnice sirotkóv a statku jeho, se vším právem jejich, kteréž jsú na též město a zámek s jeho příslušenstvím od nás zapsané jměli, vyplatil v té summě, kteráž jest jim od nás na tom zapsána byla. A při tom nám i dobrú vuoli na ty všecky listy a zápisy od též kněžny jakožto od mocné poručnice vokázal, proše nás, abychme naň a erby i potomky jeho právo to a spravedlnost, kterúž jest na to týž Štefan s mnohomocným Janem synem svým jměl, převésti ráčili. Jehožto slušnú i spravedlivú žádost znajiece, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský převedli jsme naň, na erby a potomky jeho všecko právo i všecku spravedlnost listuov a zápisuov již

psaného Štefana a Jana, prvorozeného syna jeho, kteréž jsú od nás na též město a zámek měli, a tímto listem přenášieme a převodíme, se vsmi Drslavici a Lhotú, kteréž byli kúpili za tři tisíce zl. uh., a s fojtstvím téhož města, kteréž jest byl týž Štefan na miestě našem, měv od nás poručenie, před právem téhož margkrabstvie soudem obdržel, na kterémž jsme jemu dva tisíce zl. zapsali, a potom na dvuor a ves Šumice, kterúž byl někdy král Mathyáš předek náš za čtrnáctdste set zl. uh. kúpil. Kdež jsme my jim nad to nade všecko, na služby jeho hlediece, VI set zl. uh. připsali a k prvnie summě přirazili, kdež toho všeho sědm tisíc zl. uh. dobrých učiní, chtiece tomu, aby město a zámek Brod Uherský s fojtstvím, se vsmi a dvorem svrchupsaným týž Jan s erby a potomky svými v summě sedmi tisíc zl. uh. jměli, drželi a toho až do živnosti nadepsaného Jana, syna někdy napřed dotčeného Štefana, nejsúc vodtud od nás ani od budúcích našich, královo Českých, ani od jiného žádného bez své vuole splacováni. Než po smrti téhož Jana, když bychme též město, zámek, fojtstvie, vesnice a dvuor napřed dotčený od prve jmenovaného Jana z Lomnice, erbóv a potomkóv jeho buďto my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabí Moravští, k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, muožem to a moci budeme vod nich vyplatiti, dadúce jim napřed puol letha věděti při sv. Jiří aneb při sv. Václavě, a po vyjitie toho polúletie pořád zběhlého, když by sobě úrok a poplatky toho polúletie vybrali, položiece jim za výplatu sedm tisíc zl. svrchupsaných vcele a úplně, majie nám hned a povinni budú toho všeho zbožie napřed dotčeného s jeho příslušenstvím, tak jakož se napřed píše, postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to potom které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria quinta post Tiburcii.

Srov. výše č. 15, 69 a 121.

434.

V Budíně 1501, 15. května. — Král vydává Janovi z Lomnice nový zápis na hrad Špilnberk. (Fol. 248'.)

(Janovi z Lomnice ɔc.) My Vladislav z božie milosti ɔc oznamujem ɔc, že jest před velebnost naši přistúpil urozený Jan z Lomnice na Mezřiečie, hajtman margkrabstvie Moravského věrný náš milý, a vokázal nám listy a zápisy své, kteréž od nás má na hrad a zámek Špilnbergk s jeho příslušenstvím má, proše nás, abychme jemu ty summy sčísti a vohledati rozkážiece, v jeden list a zápis uvésti a zapsati ráčili. Jehožto slušnú a spravedlivú žádost znajiece, viděvše prve a s pilností vohledavše ty všecky listy a zápisy jeho. v kterýchž se jest všie summy, kterúž jsme jemu na svrchupsaném zámku našem Špilnbergku zapsali, našlo a nalezlo vosmnádste tisíc šest seth a třidceti zl. uh. dobrých. A protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský zkazivše vony prvé

všecky listy a zápisy, kteréž jest na ten zámek jmenovaný Jan s erby a potomky svými jměl, převedli jsme je v tento náš jeden zápis a mocí listu tohoto převodíme a přenášieme, takže svrchupsaný Jan i s erby a potomky svými má v těch vosmnácsti tisíciech šesti stech a třidceti zl. vše uh. dobrých, na zlatě i na váze spravedlivých, zámek náš Špilnbergk se vším jeho pravým a plným panstvím a příslušenstvím, s kterýmž jsme my to sami jměli, drželi a toho požívali, jmieti, držeti a toho požívati, a to tak dlúho a dotud, dokudž bychme jemu, erbóm aneb potomkóm jeho my aneb budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští, když bychme to sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, puol letha napřed věděti nedali při sv. Jiří aneb při sv. Václavě. Než po vyjitie toho polúletie vypověděného a pořád zběhlého, když by sobě prve platy a duochody toho polúletie vybrali, položiece jim těch vosmnáste tisíc šest seth a třidceti zl. uh. svrchu[psaný]ch v moc jejich vcele a úplně, majie nám hned a povinni budú častopsaného zámku Špilnbergku se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to potom které jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Jestliže bychme pak, dadúce jim puol letha napřed věděti, zámku toho nevyplatili a summy té jim nedali, tehdy ten zámek s jeho příslušenstvím majie a motci budú předse držeti tak dlúho a dotud, dokudž bychme jim opět puol letha napřed věděti nedali při sv. Jiří aneb při sv. Václavě a summy jejich v moc jejich nepoložili a dokonce nezaplatili, tak jakož se svrchu píše. Tuto jim při tom další a zvláštní milost činiece: chtěl-li by kto zámek ten aneb zbožie k němu příslušejície buď na všem aneb na diele kterýmžkoli právem, duchovním aneb světským, pokudž ho týž Jan s erby a potomky svými v držení budú, nařiekati, že je v tom ve všem i s budúcími našimi, králi Českými a margkrabí Moravskými, zastúpiti a jim to očistiti máme a povinni budeme tolikráth, kolikrát by toho potřeba kázala, tak aby v tom žádných škod a zmatkuov neberúc, při svém zápisu dostatečně a neporušitelně zuostaveni a zachováni býti mohli. Přiřiekajiece a slibujiece jim nad to slovem naším královským sami od sebe i za budúcie naše, krále České a margkrabie Moravské, že při tom při všem, což se nahoře i dole píše, věrně a právě zachováni budú beze všeho přerušenie. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria V.ª post Tiburcii, annorum ut supra.

435.

V Budíně 1501, 11. května. — Král potvrzuje Ladslavovi z Boskovic zřízení o horách vinničných Židlochovických. (Fol. 249'.)

(Ladslavovi z Boskovic o Žiedlochovské.) My Vladislav ɔc oznamujem tímto listem všem, že jest na nás vznesl urozený Ladslav z Bozkovic na Třebové, najvyšší komorník margkrabstvie Moravského, věrný náš milý, oznamuje nám, což se lidí jeho

Židlochovských a vinohraduov týchž hor dotýče, kterak jest to od dávních a starých časuov držáno, zachováváno a s volí pánuov jich ustanoveno bylo, aby žádný do hor Židlochovských piva nevozil ani nosil, leč když by víno tak draho bylo, že by más svého vína po třech viedeňských penězích anebo vajš dávali a šenkovali; než když jsú vína jejich tak laciná, že más vo třech haléřiech aneb po dvú peněziech viedenských platí, nemá se tehdáž žádných piv do těch hor voziti ani nositi. Kteréžto zřiezenie ačkoli od dávních časuov se mezi nimi drží a zachovává, ale obávajiece se, aby jich snad z toho někto pod časem ke škodě a zkáze jejich nevyvedl, prosil nás týž Ladslav, abychme jim k tomu povolenie naše dáti a toho listem naším potvrditi ráčili, toho při tom dotýkaje, měl-li by kto na ně piva do těch hor voziti aneb nositi, že by tu ti lidé živnosti své jmieti ani voseděti nemohli, protože jiné žádné živnosti nemajie ani vedú než vo těch vinohradiech, kdež by nám skrze to také i desátci naši sešli a odjati byli. Kterúžto žádost slušnú znajiece a k tomu i to vážiece, že takový zpuosob zřiezenie a ustanovenie mezi nimi od dávních časuov zachováván byl, a k tomu nechtiece, aby nám se v desátciech našich která ujma dieti měla, pro služby téhož Ladslava, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k svrchu psanému zřiezenie a ustanovenie lidí a obyvatelóv Židlochovských a tímto listem svolujem a jeho potvrzujem, tak aby žádný do těch hor Židlochovských piva nenosil ani vozil, když by víno dávali a šenkovali más po třech haléřiech anebo po dvú viedenských peněziech. Než když by víno tak draho bylo, že by más svého vína po třech viedenských peněziech anebo vejš dávali a šenkovali, tehdy sobě tam piva nositi i voziti mohú a moci budú. Kteréhožto zřiezenie a ustanovenie svrchupsaní měšťané Židlochovští, nynější i budúcí, majie a moci budú užívati tak a tiem obyčejem, jakož se svrchu píše, nynie [i budúcně], a to bez našie, budúcích našich, králóv Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž proto chcme tomu, aby tato milost naše byla bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v úterý před sv. Žofií.

436.

V Budíně 1501, 4. června. — Král potvrzuje Václavovi z Roupova právo zápisné na Prachatice. (Fol. 250'.)

(Václavovi z Rúpova.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest před nás přistúpil urozený Václav z Rúpova, věrný náš milý, a vokázal nám řádné vidimus listu najjasnějšieho někdy kniežete pana Zigmunda Římského ciesaře a krále Českého, slavné paměti předka a praděda našeho milého, kterýmž jest zapsal někdy Janovi Smilkovi z Kremže za jeho dědicstvie 2½ tisiece kop gr. Prachatice, město

někdy k probošstvie Vyšehradskému příslušejície, s vesnicemi i s jiným jeho vším a všelijakým příslušenstvím. Kterýžto zápis a spravedlnost svú prodal jest potom týž Smilek, dobrú vuoli nám udělav; a tak to potom až do několika prodajóv jedni druhým prodávali, dobré vuole na to dělajiece, až to zbožie potom najposléze statečný někdy Jan z Roupova, votec jeho, kúpil se všemi zápisy a dobrými vólemi. A když jest nynie k té potřebě týž Václav ty zápisy na zbožie svrchupsané vohledoval, že jest dobré vuole až do téhož Smilka najíti nemohl, protože jest někde potracena, proše nás s velikú pilností, poněvadž mu se taková příhoda stala, abychme jemu tu dobrú vuoli z plnosti moci našie královské doplniti ráčili, tak aby skrze to škody a zmatkuov při drženie a požívánie zbožie toho Prachaticského nejměl. Kdež my znajiece, že jest mu se ta ztráta a příhoda beze lsti stala, a nechtiece, aby skrze to jaké škody aneb zmatky jmieti měl, pro služby jeho, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme všicku moc a pevnost listóm a zápisóm na zbožie Prachaticské svrchupsané, a ztrátu té quitancí Smilkovy doplnili a mocí tohoto listu doplňujem a zase nahrazujem, tak že ti zápisové na zbožie svrchupsané majie jmieti tu všecku moc a pevnost vcele a úplně, jako by ta quitancí potracená při nich byla a zuostala, bez umenšenie, a to nynie i na budúcie časy bez překážky a zmatkuov budúcích našich, králóv Českých, i jiných všech a všelijakých lidí. A ktož by tento ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude feria VI^a^ ante Trinitatis.

437.

Bez místa a dne. — Král dává Václavovi Roztockému z Teplé pokutu. (Fol. 251'.)

Item král JMt své všecko právo dáti jest ráčil slovutnému Václavovi Roztocskému z Teplé na Prokopovi Tomkovi z Sušice měšťenínu, protože jest Dlúhú Ves, tvrz a dvuor poplužní s poplužím a jinými vesnicemi bez krále JMti povolenie a proti řádu ve dcsky zemské sobě vepsati dal.

438.

Bez místa a dne. — Král dává Václavovi z Kolovrat pokutu. (Fol. 251'.)

Item dáno jest všecko královské právo urozenému Václavovi z Kolovrath na urozeném Děpoltovi z Lobkovic pro neobyčejnú puojčku, kterúž jest urozenému Thymovi z Koldic učinil proti obecnému nálezu a svolenie zemskému.

439.

Bez místa a dne. — Král dává témuž pokutu. (Fol. 251'.)

Item témuž Václavovi z Kolovrat dáno jest právo na Janovi Bochovcovi z Vopice, protože jest osvieceným kniežatóm Minsterbergským ɔc, puojčiv jednoho tisíce jim, list na XV set od nich přijal, kdež jest to proti svolenie zemskému.

440.

V Budíně. — Král rozšiřuje Petrovi Duhovi z Častrova zápisné držení lisu vinného i na jeho dědice. (Fol. 252.)

(Petrovi Duhovi z Častrova.) My Vladislav ɔc oznamujem tímto listem všem: Jakož jsme před nevelmi dávním časem dali lis náš nový veliký v pustých zdech na horách našich vinničných nad Srpovými horami ležící slovutnému Petrovi z Častrova, měštěnínu Starého města Pražského, až do jeho živnosti se všemi nádobami a příslušenstvím jeho; i vznesl jest na nás týž Petr, kterak jest nynie u téhož lisu veliký diel zdi upadl, kteřéhož bez dosti velikého nákladu opraviti moci nebude, proše nás, abychme jemu při tom některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž nám tím pilnějie činiti má a povinen bude, čím k sobě milost naši hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme témuž Petrovi a dědicóm jeho při drženíe lisu svrchupsaného další milost učinili a tiemto listem činíme, tak aby po smrti jeho dědici a budúcí jeho svrchupsaný lis se vším jeho a všelijakým příslušenstvím a s zvyklými od staradávna poplatky a puožitky jměli, drželi a jeho požívali, a to bez našie*) a budúcích našich, králuo Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Však lidé ti, kteříž tu vokolnie vinice majie a držie, majie a moci budú v něm vína svá dáviti a presovati podle obyčeje a zvyklosti starodávnie a jim s toho to dávati a činiti, což jest prvé jiným držitelóm jeho dáváno a placeno bylo. Však sobě to pozuostavujem a vymieňujem: jestliže bychme kdy**) buď my aneb budúcí naši, králové Čeští, těch vinic zase v drženie a požívánie byli, že nám jeho také postúpiti majie a povinni budú, ale jináč nic. Přikazujiec pergkmistru hor našich vinničných, nynějšiemu i budúcím, abyšte svrchupsaného Petra s dědici a budúcími jeho v milosti jim od nás na tom lisu dané jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum ɔc.***)

*) Rkp. má: *našich.* **) Schází v opise, jenž nachází se v rukp. archivu města Prahy č. 2007 f. 380. ***) V opise dotčeném následuje ještě: Dán v Budíně v pátek den sv. Jiří leta božího tisicího pětistého prvního, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého. Ex commissione propria maiestatis regie per Joannem Sslechtam ex Wssehrd, prothonarium cancellarie maiestatis sue Boemicalis.

Tento zmíněný lis s vinicí dostal se po smrti Petra Duhy manželce jeho Dorotě, která jej se synem svým Bohuslavem r. 1518 vzdala druhému synu svému Václavovi. (Rkp. č. 2006. arch. m. Prahy f. 324.)

441.

Bez místa a dne. — Král převádí na Jiříka Hášu z Kolína výplatu na půl vsi Dobřeně a dvůr Chotouchov. (Fol. 252'.)

(Jiříkovi Hášovi z Kolína.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest nás prosil slovutný Jan Šlechta ze Všehrd, sekretář náš kancelláři České, věrný náš milý, jakož jsme byli k prosbě a žádosti jeho dali jemu výplatu na polovici

vsi Dobřeně s lidmi kmecími a s platem a dvuor Chotouchov s několika sedláky osedlými k témuž dvoru příslušejícími, a s jiným jejich a všelijakým příslušenstvím, kterýchž nynie v držénie a požívánie jest slovutný Michal z Vrchovišť, abychme to právo a výplatu vsi a dvoru svrchu psaných s jejich příslušenstvím převésti ráčili na Jiříka Hášu z Kolína, tak aby on to v takovém právě, když k výplatě přijde, vyplatiti mohl a moc jměl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Jana, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách převedli sme právo a výplatu vsi a dvoru svrchupsaných se vším jejich a všelijakým příslušenstvím na Jiříka Hášu napřed dotčeného a tímto listem převodíme, chtiece tomu, aby on Jiřík té puol vsi Dobřeně a dvuor Chotouchov s lidmi a platem i jiným jich příslušenstvím, když to k výplatě přijde, vyplatil a vyplatiti mohl a moc jměl, když by se jemu koli zdálo a líbilo, dada jim držitelóm vsi a dvoru svrchupsaného s jich příslušenstvím summu tu, kterúž na tom zapsánu majie. Tuto jemu při tom další milost činiece: když to kolivěk vyplatí, aby to i s dědici svými jměl, držel a toho požíval, nejsa vodtud bez své vuole od nás ani od jiného žádného splacován, leč od těch osob duchovních, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. Ti to vod nich vyplatiti mohú a moci budú, však toliko k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie, ale jináč nic, když se jim koli zdáti a líbiti bude, dadúc jím napřed puol létha věděti při sv. Havle aneb při sv. Jiří, a po vyjitie toho polúletie položiece jim summu jejich zápisnú v moc jejich vcele a úplně, majie jim hned a povinni budú vsi a dvoru svrchupsaného se vším jich příslušenstvím, s kterým jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Datum ɔc.

442.

V Budíně 1501, 22. května. — Král vykazuje Půtovi Švihovskému z Ryzmberka 1500 kop č. z komory král. (Fol. 253.)

(Panu Švihovskému.) My Vladislav ɔc oznamujem ɔc. Jakož jsme před několika lethy hlediece na mnohé věrné a pilné služby urozeného Puothy z Ryzmbergka na Švihově, najvyššieho sudieho královstvie Českého, věrného našeho milého, přiřekli jemu jistú pomoc učiniti, tak aby nám tím lépe a dostatečnějie slúžiti mohl; i nechtiece, aby v tom dalšie odtahy a prodlenie jměl, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách takto jsme s týmž Puothú uhodili a k tomuto přistúpili, že jemu dáti máme z komory našie puol druhého tisíce kop gr. č., však rozdielně, totižto každý rok po dvú stú kopách gr. č. až do vyplněnie té summy. Přikazujiece podkomořiemu našemu královstvie Českého, nynějšiemu i budúcím, abyšte témuž Puothovi tu summu svrchu psanú, totižto 1½ tisíce kop

gr. č., každý rok po II stech kop gr. č. dávali a z komory našie platili tak dlúho a dotud, dokudž by jemu všecka zúplna dána a zaplacena nebyla, bez zmatku a všelijakého zadržovánie, tak aby on toho podlé zapsánie a přiřčenie našeho požiti mohl beze všeho přerušenie. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v sobothu po božiem vstúpenie, annorum vt supra.

443.

V Budíně 1501, 11. srpna. — Král dává Jindřichovi z Hradce výplatu na některých zbožích duchovních. (Fol. 253'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. X. str. 417 č. 201.

444.

V Budíně 1501, 4. srpna. — Král ustanovuje, že Krištof z Tvorkova má odkázati statek svůj dceři své Magdaleně Miškovské, a nikoli synovi svému nemanželskému. (Fol. 254'.)

(Panu Myškovskému.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest na nás vznešeno od lidí hodnověrných, kterak urozený Kryštof z Tvorkova, věrný náš milý, maje urozenú Majdalenu, kterúž jest byl dal k stavu manželskému urozenému někdy Pavlovi Myškovskému, s kterýmž má dva syny: Františka a Bernharta, chtěl by statek svuoj, kterýž má, mimo ni a vnuky své nějakému synu svému neřádně pošlému vinúti a hrnúti. A při tom jsme prošeni od některých věrných našich, abychme v tom dceru jeho i s sirotky svrchupsanými, syny jejími, milostivě opatřiti ráčili, tak aby radějie ten statek při nich nežli při tom synu jeho neřádně pošlém zuostal. Kterúžto žádost slušnú znajiece a toho hlediece, aby ti, ktož neřádně pošli jsú, nebyli pravým dědičkám a dědicóm v poručenie a užívánie statkuov předkládáni, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský k tomuto jsme svolili a tímto listem svolujeme: Neuchoval-li by Buoh smrti nadepsaného Kryštofa, a von statek svuoj ne dceři své ani vnukóm nadepsaným, než tomu synu neřádně pošlému vodkázal aneb dal, buď za zdravého života aneb na smrtedlné posteli, že to dánie aneb vodkázánie žádné moci ani které stálé pevnosti jmieti nemá a nemuož, mimo dědičku a vnuky svrchu psané, kterýmž statek ten právě a spravedlivě přísluší, podlé práv a svobod téhož margkrabstvie jakožto najbližším přátelóm. Porúčejiec hajtmanóm a úředníkom zemským margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte v tom, když by k tomu přišlo, dceru téhož Krištofa a syny jejie podlé práva vopatřili, tak aby voni statku jeho po něm zuostalého před tím synem jeho neřádně pošlým užili a užívati mohli pro zlý příklad jiných obyvatelóv téhož margkrabstvie, aby neřádných synuov s řádnými v statky a dědicstvie nepouštěli a toho za obyčej neuvozovali a snad toho potom i za právo nevzali. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude in prophoesto b. Marie Virg. de nive, annorum ut supra.

445.

V Budíně 1501, 20. července. — Král dává Ladslavovi z Bozkovic výplatu na tvrzi Novošicích. (Fol. 255'.)

Otištěno od Šembery ve spise Páni z Bozkovic (1870) str. 200 č. 24.

446.

V Budíně 1501, 13. srpna. — Král osvobozuje Kazimíra knížete Těšínského od platu za dobývání soli. (Fol. 256.)

(Knězi Kazimírovi.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest na nás vznesl osviecený Kazimír knieže Těšínské, hajtman Hornie a Dolnie Slezii, ujec náš věrný milý, oznamuje nám, že by na gruntiech svých studnice solné dělati aneb z skály suol sekati a dobývati chtěl spolu s nákladníky svými, kteréž by k tomu připustiti a jim toho přieti chtěl, proše nás, abychme jemu toho dopustiti a některé v tom prostranstvie a další milost[i] dáti a učiniti ráčili, tak aby toho užitek některý bez překážek a zmatkóv jmieti mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé jeho věrné a pilné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské dopustili jsme toho nadepsanému Kazimírovi s nákladníky jeho, nynějšími i budúcími, a tímto listem dopúštieme, aby voni té soli na gruntiech jeho buď v studniciech aneb v skále dobývali a jie užívali, žádných nám s toho ani budúcím našim, králóm Českým a kniežatóm Slezským, poplatkóv nedávajiece, než sami toho užívajiece až do jeho samého a dvú synóv jeho živnosti, a to bez našie a budúcích našich, królóv Českých a kniežat Slezských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Než po jich všech tří smrti majie nám a budúcím našim, králóm Českým a kniežatóm Slezským, vodtud ti, ktož by toho v držení a požívánie byli, ty poplatky a puožitky do komory našie dávati a platiti, kteréž by nám vodtud podlé práva spravedlivě platiti povinni byli, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by se toho zbraňovati a zpierati chtěli, tehdy bychme se v to podle vrchnosti a práva našeho uvázati a toho požívati mohli tak a tím obyčejem, jakž by nám se najlépe a najužitečnějie zdálo a líbilo. Jestliže by pak týž Kazimír, dědici aneb budúcí jeho svobody a výsady své, kteréž od předkuov našich svrchupsaných na to prvé majie, vokázal před námi aneb budúcími našimi, králi Českými a kniežaty Slezskými, že k dobývánie takové soli lepšie právo má, a to radami našimi téhož kniežetstvie nalezeno a v pravdě uznáno bylo, tehdy jim tato milost naše nemá býti k žádné škodě ani ujmě na spravedlnostech, výsadách a svobodách jejich nynie ani budúcně. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria VI[a] ante festum Assumpcionis beate Virginis, annorum ut supra.

447.

V Budíně, beze dne. — Král vysazuje Ponsdorf ve Slezsku za město s jménem Červené Město. (Fol. 257.)

(Zigmundovi Štošovi z Kúnic.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest na nás vznesl urozený Zikmund Štoš z Kúnic a z Albrechtic, dvořenín náš věrný milý, oznamuje nám, kterak má a drží tvrz a ves řečenú Ponsdorf, v kniežetstvie Slezském ležící, proše nás při tom, abychme jemu z též vsi město vysaditi a svobody ty dáti ráčili, kterýchž jiná města naše majie a jich požívajie. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž jest nám týž Zygmund činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto knieže Slezské svolili jsme k tomu a tímto listem svolujeme, chtiece tomu konečně, aby svrchupsaná tvrz a ves Ponsdorf po tento čas i na budúcie věčné časy Červené Město slulo a jmenováno bylo, kteréžto svrchupsaný Zygmund i s obyvately jeho, nynějšími i budúcími, vohraditi má a moci bude zdmi, věžemi, baštami, přiekopy, valy, ploty i jinými braněmi, kterýmiž se jiná města hradie a dělajie. A k tomu aby v něm těch všech práv, svobod a výsad užívali, kterýchž jiná města naše požívajie, bez umenšenie. A k tomu aby v něm téhodní trh každý čtvrtek mievali a dva jarmargky ročnie, každý s vosmi dny pořád zběhlými, jeden vo středopostie a druhý na sv. Michala archangela božího, na kteréž všecky a všelijaké kúpě vézti a tam je prodávati majie a moci budú. Tuto při tom další a zvláštní milost nadepsaným měšťanóm Červenoměstským nynějším i budúcím činiece, aby každý z nich, jeda po svém zvláštniem kupecstvie kamžkolivěk do zemí našich, nám s toho ani jiným žádných mýth ani cel nedávali ani dávati povinni byli nynie i budúcně, než aby všeho prázni a svobodni byli. Všakž tak, každý z obyvatelóv a měšťan města nadepsaného, nynějších i budúcích, ktož by kam s kterým svým kupecstvím jel, jmieti má listu toho vidimus pod pečethí Zygmunda nadepsaného aneb města toho a budúcích jejich. Chtěl-li by pak kdy kto z nich celnému aneb mýthnému z své dobré vuole dáti, to stuoj při vuoli jejich. Pakli by kto z nich přes toto naše obdarovánie mýtho aneb clo vzal, ten aneb ti majie jim aneb tomu, od kohož by to mýtho aneb clo vzal, navrátiti a napraviti před pánem aneb úředníky města, městečka aneb vsi, kdež s nich anebo s něho mýtho vzato jest, aneb před hajtmanem a vládařem zemským, kteřížto majie jim a povinni budú všeho toho podlé potřebnosti dopomoci a k napravenie přivésti bez zmatku a všelijaké odpornosti tolikrát, kolikrát by toho potřeba kázala.

A poněvadž jest nás týž Zygmund zpravil, kterak tu vokolo téhož města na jeho gruntiech velmi zlé a obtiežné cesty bývajie, ješto jimi lidé velmi pracně a s těžkostí jezdie, a von je i s budúcími svými opravovati a mosty i hráze, jakž kde potřebie bude, dělati chce, proše, abychme jemu na tom mostné dáti a vysaditi

ráčili, tak aby toho dělánie a opravovánie těch mostuov a silnic škoden nebyl. K takové slušné jeho žádosti svolili jsme k tomu, aby von ty mosty na svých gruntiech i s budúcími svými dělal a silnice opravoval tolikráth, kolikrát toho potřeba kázati bude. Za kteréžto dělánie a opravovánie má jim dáváno býti mostného s jednoho koně čtyři haléře slezské, a s vozu formanského s nákladem II gr., s volu aneb s krávy II h., s sedského vozu 1 gr. Přikazujiece všem poddaným našim kteréhožkoli stavu a řádu, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte svrchupsané Zygmunda i s budúcími jeho, též i měšťany a obyvatele Červenoměstské při milostech svrchupsaných jměli, drželi a neporušitedlně zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti, pod uvarováním hněvu a trestánie našeho i budúcích našich, králóv Českých. Však také chceme, aby ty milosti a výsady nahoře i dole psané byly bez ujmy každého na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ɔc. Datum Bude, annorum ut supra.

448.

V Budíně 1501, 27. července. — Král potvrzuje Opavským jich práva a svobody. (Fol. 259.)

(Měšťanóm Opavským.) My Vladislav ɔc oznamujem etc, jakož jsme pravý, celý a dokonalý frejmargk a směnu udělali s osvieceným Hanušem Korvínem, kniežetem Slovanským a Liptovským, bánem země Charvátské, věrným naším milým, vo zámky a zbožie některá v královstvie našem Uherském ležície, na kniežetstvie a město Opavské s jeho příslušenstvím, tak že jest nám téhož kniežetstvie a města Opavy jmenovaný Hanuš v moc naši za ty zámky a zbožie postúpil, a rytieřstvo a měšťany téhož kniežetstvie a města Opavského z slibu a poddanosti propustil, rozkázav jim, aby již k nám jakožto ku pánu svému dědičnému hleděli a slib nám, hold i poddanost učinili; kteřížto chtiece vuoli a rozkázánie pána svého dosti učiniti, tak jsú udělali a nám přísahu, slib a poddanost*) učinili. A při tom nás s velikú prosbú nadepsaní měšťané naši Opavští prosili, abychme jim práv, svobod a výsad jejich, kteréž od předkóv našich, králóv Českých a kniežat Opavských, majie, potvrdili a při nich je milostivě zuostaviti ráčili. Kdež my hlediece na jejich věrnost a služby, v kterýchž jsú se k předkóm našim i k nám také hotově a povolně nacházeti dali, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto najvyššie knieže Slezské a pán Opavský, potvrdili jsme všech práv, svobod a výsad jejich, kteréžkoli od předkuov našich, králuov Českých a kniežat Opavských, nadané a vysazené majie a jich v užívánie byli, a tímto listem potvrzujem a při nich zuostavujem ve všem jejich zněnie, položenie, sloviech, punktiech, klausulech a artykulech, tak jako by tuto slovo od slova vepsány a položeny byly, bez umenšenie. Kromě což se jednoho toho kusu týče o židy, kdež jim dal svrchupsaný Hanuš, aby židy z města vypověděli; poněvadž sú jich na ten čas, jakož list zní a vokazuje, vodtud nevypověděli a nevodbyli, než teprv před postúpením kniežetstvie a města

toho, když jsme s týmž Hanušem v smlúvě byli a přiřekl i s úředníkem svým, že nám města i kniežetstvie toho beze všie ujmy se vším jeho příslušenstvím postúpiti má, a v tom jsú židé vypověděni: to pozuostavujem a vymieňujem, protože ta výpověď moci neměla, chtiece, aby tu židé zase byli v těch domiech, jako jsú prve byli, dadúce těm, ktož ty domy jejich nynie majie a držie, penieze jejich, které vod nich za ně vzali, zase a navrátiece. A dále také chtiece tomu, aby všech práv, svobod a výsad napřed dotčených svrchu psaní měšťané Opavští, nynější i budúcí užívali a užívati mohli nynie i na budúcie věčné časy, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých i kniežat Opavských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria post Jakobi, annorum vt supra.

*) Slovo toto připsáno nad řádkou; původně písař napsal: *povinnost*, což však přetrhl.

449.

V Tolně 1501, 15. září. — Král potvrzuje Mikulášovi Šicovi z Drahenic držení vsí Plíškovic, Sochovic a Rastel (vše u Mírovic). (Fol. 260.)

(Mikulášovi Šicovi z Drahenic.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest na nás vznesl slovutný Mikuláš Šic z Drahenic oznamuje nám, kterak má a drží v jistém zápisu vsi Pilíškovice, Šechovice a Raztaly s jejich příslušenstvím od najjasnějšieho někdy kniežete pana Jana krále Českého a Polského, předka našeho šťastné paměti, v jisté summě zapsané, proše nás, abychme jemu listu a zápisu toho listem naším potvrditi ráčili, tak aby on ty vsi s dědici a budúcími svými lépe a bezpečnějie jmieti, držeti a jich požívati mohl ꝛc. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme milost témuž Mikulášovi, dědicóm a budúcím jeho při drženie a požívánie vsí svrchupsaných učinili a tímto listem činíme, aby je voni jměli, drželi a jich požívali a požívati mohli nynie i budúcně, nejsúc s nich vod žádného člověka bez své vuole splacováni, leč vod nás aneb vod budúcích našich, králóv Českých. Všakž tak, když bychme to chtěli sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti, a jináč nic, dadúce jim podlé zápisu jejich summu tu, kterúž na těch vsech vod nadepsaného krále a předka našeho majie. Kterúž přijmúce vod nás vcele a úplně, majie nám hned a povinni budú těch vsí svrchupsaných se vším jich*) příslušenstvím, s kterýmž sú to sami jměli, drželi a požívali, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti A ktož by list tento jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Tolně feria IIII[a] ante Lamperti.

*) Rkp. má *jeho*.

450.

V Tolně, beze dne. — Král potvrzuje Zikmundovi z Trulcar plat. (Fol. 260'.)

(Zygmundovi z Trulcar.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest na nás vznesl slovutný Zygmund z Trulcar, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest kúpil

pravým trhem čtyři kopy platu ročnieho na Týnci i s tú řekú, kteráž od Krystíkovy řeky teče, s mezí až do Sviňákovy lúky, s pastvištěm a luhem, kterýž s druhé strany řeky proti tvrzi leží, k pravému a dědičnému drženie a požívánie od poctivých Jošta probošta i všeho konventu proboštstvie kláštera Matky Božie Rokyckého, proše nás, abychme jemu k tomu povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Zygmunda, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k trhu platu s řeky a luhu svrchupsaného s jejich příslušenstvím a tímto listem svolujem a toho potvrzujem, tak aby to nadepsaný Zygmund s dědici a budúcími svými jměl, držel a toho požíval tak a podle toho, jakož ten list, kterýž na to od jmenovaného probošta a konventu má, svědčí a vokazuje, nynie i budúcně, a to bez našie, budúcích našich, králóv Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Porúčejiec větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého, aby, když od probošta a konventu kláštera svrchu psaného požádáni budete, abyšte ten plath s řekú, luhem a jiným jejich příslušenstvím nadepsanému Zygmundovi a dědicóm jeho ve desky zemské vložili, tak abyšte učinili řád, v tom práva zachovajiec, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Tolně.

451.

V Tolně, bez dne. — Král schvaluje účty Hynka Baderského z Újezda. (Fol. 261.)

(Hynkovi Baderskému z Újezda. Quitancia.) My Vladislav ɔc oznamujem ɔc, že jest před nás přistúpil slovutný Hynek Baderský z Újezda v Chotěticiech, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest podlé úřadu svého peněz z platuov a duochoduov panstvie Poděbradského, Kolínského, Hradištského, též i z peněz vypuojčených a z berně nám přišlých od létha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého sedmého od času sv. Jiří tehdáž přišlého až do času sv. Marie Majdaleny nynie minulé k ruce našie přijímal a zase na potřeby naše vydával, tak že jest všie summy všeho příjmu jeho v tom času přišlo jeden a dvadceti tisíc vosm seth devadesát a šest kop gr. vše českých. A při tom jest nám urozený Albrecht z Kolovrat na Libštejně, hofmistr dvoru našeho věrný náš milý, týž příjem jeho a vydánie, počet vod něho přijav, vokázal, kteréž se jest jedno s druhým dobře a právě trefilo. Proše nás, abychme jeho z té summy kvittovati a propustiti ráčili, tak aby vo to i s dědici svými v časiech budúcích od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od jiných lidí žádných zmatkuov a nesnází nejměl. Kdež my znajiece, že jest týž Hynek počet řádný a dostatečný před týmž Albrechtem udělal, tak že jest se příjem s vydáním právě srovnal a trefil, nechtiece, aby v tom které budúcie zmatky jměl, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách kvitovali jsme téhož

Hynka ze všech přijmuov a vydánie napřed dotčených a tímto listem kvittujeme, propúštieme a prázdna činíme sami od sebe i od budúcích našich, králóv Českých, i ode všech jiných lidí, tak že z té summy napřed dotčené nemá býti a nebude od nás ani od jiného žádného napomínán ani kterak hleděn nynie ani budúcně, protože jest se v tom příjmu i vydánie věrně právě a upřiemě zachoval tak, jako na dobrého příslušie. Tomu na svědomie ɔc. Datum Tolne, ut supra.

452.

V Tolně 1501, 11. září. — Král potvrzuje kšaft Valentina Replíka. (Fol. 262.)

(Mikulášovi Rohovi.) My Vladislav ɔc oznamujem tímto listem všem, že jest před nás přistúpil Mikuláš Roh z Berúna, poddaný náš, a ukázal nám listy přímluvčie od poctivých purgmistra a konšel Starého města Pražského a opatrných též purgmistra a konšel města Berúna, věrných našich milých, v kterýchž se zaň a za Řehoře Pečenku přimlúvajie, prosiece nás, abychme je při kšaftu a poručenstvie, kteréž jest někdy Valentin Replík, leže v nemoci a nebezpečenstvie zdravie svého, však paměť i rozum dobrý maje, vo všem a všelijakém statku svém učinil, milostivě zuostaviti a toho listem naším potvrditi ráčili, tak aby voni toho bez zmatkuov a překážek volně a svobodně užívati a nám, což s té huti a statku toho činiti majie a spravedlivě povinni jsú, dosti činiti mohli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem, a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách potvrdili jsme nadepsaného kšaftu a poručenstvie od téhož Valentina Replíka učiněného a zřiezeného ve všem jeho zněnie, položenie, punktiech, klausulech a artykulech tak, jako by tuto slovo od slova položen a vepsán byl, bez umenšenie, a tímto listem potvrzujem a při něm nadepsané Mikuláše a Řehoře zuostavujem, chtiece, aby voni toho hamru a huti s jich příslušenstvím podlé poručenstvie jeho s dědici a budúcími svými užívali a užívati mohli a moc jměli, tak a tím obyčejem, jako Valentin svrchupsaný a předkové jeho, nynie i budúcně. Všakž toto znamenitě vymieňujem a vynímáme: že nám voni i budúcím našim, králóm Českým, s toho hamru a huti dávati a platiti majie a povinni budú tolikéž železa na ty zámky naše, kdež bychme jim tu v vokolí rozkázali a jmenovali, tak a tím obyčejem, jakož jest nám vodtud svrchupsaný Replík s předky svými platil a vydával, bez zmatku a všelijaké odpornosti podle zněnie listuov těch, kteréž na tu huť od předków našich, králóv Českých, i od nás také majie. Přikazujiec všem úředníkóm našim, nynějším i budúcím, abyšte svrchupsané Mikuláše a Řehoře při této milosti našie jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. A ktož by list tento jměl ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Dán v Tolně v sobotu po Narozenie P. Marie létha, vt supra.

Dle zápisu v rukop. arch. m. Prahy č. 94 fol. I. 47 prodal Mikuláš Replík před r. 1483 huť svoji u Berouna pod Eskovem synům svým Janovi Rampačovi a Valentinovi za 1400 k. gr. m. Po smrti Mikulášově smluvili se r. 1487 dědici o jednostejné rozdělení dědictví. V něm byl i dům v Železné ulici v Praze (ib. fol. 64).

453.

V Budíně 1501, 6. listopadu. — Král potvrzuje Adamovi z Cimburka opravu na vsi Klopotovicích. (Fol. 262'.)

(Adamovi z Cimburgka.) My Vladislav ꝛc oznamujem tímto listem všem, že jest na nás vznešeno jménem urozeného Adama z Cimburgka a z Thovačova, věrného našeho milého, kterak předkové jeho od dávních leth opravu jsú jměli k Tovačovu, i on také podnes má na vsi řečené Klepotovice, pannám kláštera sv. Jakuba v Olomúci příslušejície, než že na to listu a potvrzenie žádného nemajie. A při tom nás prosili, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho list náš dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby ji svobodnějie jmieti, držeti a jie požívati mohli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Adama, kteréž nám činiti má a povinen bude, čím k sobě vod nás milost naši náchylnější a hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský dali jsme opravu témuž Adamovi, dědicuom a budúcím jeho na vsi Klepotoviciech*) svrchupsaných a tímto listem dáváme, tak aby voni lidi v též vsi obývajície, nynějšie i budúcie, v své opravě jměli, drželi a jich před každým, ktož by na ně jakú mocí bez práva sahati chtěl, bránili a obhajovali jakožto páni jich opravní, tak jako svých vlastních a dědičných lidí. Za kterúžto opravu ti lidé majie jim a povinni budú to činiti, což pánuom svým opravním spravedlivě činiti majie, a mimo to nemajie na ně vejše sahati ani jich obtěžovati žádným obyčejem. Přikazujíce hajtmanu i jiným úředníkóm margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte nadepsanému Adamovi v opravě vsi svrchupsané žádných překážek nečinili ani jiným činiti dopúštěli, tak aby jie volně užívati mohl, jakožto předkové jeho činili. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude die s. Leonardi, annorum vt supra 1501.

*) Rkp. má Klepoto*m*iciech.

454.

1502, 2. ledna. — Král dává Jiříkovi Gedeonovi z Volešničky spolek. (Fol. 263'.)

(Spolek Jiříkovi Gedeonovi ꝛc.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jsme prošeni od slovutného Jiříka Gedeona z Volešničky, abychme jemu spolek dáti ráčili s Annú, dcerú někdy Matěje Melúna z Hrádku. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Jiříka, kteréž nám činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský dali jsme jemu s nadepsanú Annú pravý spolek na všem a všelijakém statku jejiem, movitém i nemovitém, a listem tímto dáváme tak: jestliže by jie prvé Buoh smrti neuchoval, nežli by k letuom dospělým přišla, aby ten všecek statek její na již psaného Jiříka spadl a přišel. Než dokudž by k letóm dospělým nepřišla, má von ji a povinen bude i s tím statkem vopatrovati věrně

a právě, bez ujmy a škody statku jejieho tak, jako na dobrého a pravého společníka příslušie podlé řádu a práva margkrabstvie Moravského. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Cacath [?] dominico post Circumcisionis Domini 1502.

455.

V Budíně 1501, 11. prosince. — Král dává Janovi z Jestřebí list mocný. (Fol. 264.)

Item dán jest list mocný slovutnému Janovi z Jestřebie, aby vo statku svém, kterýž má aneb jmieti bude, zřiezenie a poručenstvie učiniti mohl ꝛc in forma communi. Datum Bude sabbatho ante Lucie, annorum vt supra 1501.

456.

V Budíně 1501, 13. prosince. — Král svoluje, aby Jindřich Kropáč z Nevědomí prodati směl zámek svůj Braneč. (Fol. 264.)

Item JKskáMt ráčil jest dáti povolenie statečnému Jindřichovi Kropáčovi z Nevědomí, aby zámek svuj Braneč s jeho příslušenstvím, kterýž má a drží, prodati mohl slovutnému Lorencovi z Trenčína aneb někomu jinému z obyvatelóv královstvie Uherského, in communi forma. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Bude feria II^a in die s. Lucie annorum, vt supra 1501.

457.

V Budíně 1501, 30. října. — Král dává Hanušovi Haugvicovi z Biskupic ves Rudku dědičně (Fol. 264'.)

(Hanušovi Haugvicovi z Biskupic.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jsme prošeni jménem urozeného Hanuše Haugvice z Biskupic na Búzově, věrného našeho milého, abychme jemu ves naši řečenú Rudku s lidmi, platem i jiným jejím příslušenstvím dáti ráčili. Kdež my hlediece na jeho mnohé, věrné a pilné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský, dali jsme jemu, dědicóm, erbóm a budúcím je[ho] svrchupsanú ves s lidmi, poplatky i jinými jejími všemi a všelijakými příslušnostmi a puožitky, kteréž jsú nám a předkóm našim, králuom Českým a margkrabím Moravským, na té vsi a lidech od staradávna spravedlivě příslušely, a tímto listem dáváme k pravému jejich dědičnému jměnie, drženie a požívánie, chtiece tomu, aby voni tu ves s lidmi, platy a jinými jejími puožitky a příslušnostmi k městu a zámku Jevíčku dědičně jměli, drželi a jie požívali nynie i na budúcie časy, a to bez našie, budúcích našich, králóv Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujiec hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, když koli desky Olomúcké otevřieny budú, požádáni od téhož Hanuše jsúce, tu ves jemu,

dědicóm, erbóm a budúcím jeho ve desky zemské, řád práva zachovajiece, i list tento vložiti a vepsati rozkázali, a toho jináč nečinili, beze všie odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Dán na Budíně v sobothu přede Všemi Svatými 1501.

458.

V Olomouci 1502, 20. ledna. — **Král opatřuje Arkleba Prusinovského z Mickova na dobré pověsti. (Fol. 265.)**

(Arklebovi Prusinovskému.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest před velebnost naši přistúpil slovutný Arkleb Prusinovský z Mickova, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak by jeho Jetřich, přietel někdy Václava Mrlinského, dotýkal řečí dosti neslušnú, pravě, že by von nám bez vuole a vědomie jiných poručníkóv téhož Václava některé listy jeho, kteréž od nás na se a rotu svú jmel, též i zápis na zámček Kornšprun nám z nějakého kolače dal a vrátil. Proše nás s velikú pilností, abychme jemu toho listovnie seznánie dáti a podle spravedlnosti opatřiti ráčili, aby v takovém neslušném a nepravém narčenie nezuostal. Jehožto slušnú žádost znajiece a na to s pilností a potřebně myslivše, tak pravíme, že se v tom nepamatujem, by nám nadepsaný Arkleb jaké listy aneb zápisy svrchupsaného Václava darmo ani z jakých úplatkuov vracoval kromě dvú listuov, kteréž jsme k prosbě jeho i jiných poručníkuov v jeden zápis převedli; ty jsú nám vrátili a tento vzali. A protož ktož by ho tím koli dotýkal, krátko by jemu v tom činil. Kteréžto věci na svědomie pečeth naši ɔc. Dán v Olomúci ve čtvrtek den sv. Fabiana a Šebestiana anno Christi 1502, regnorum autem vt supra.

459.

V Budíně 1501, 28. května. — **Král potvrzuje Purkartovi Kapléři ze Sulejovic a bratřím zápisná práva na vsech klášterů Oseckého a Světeckého. (Fol. 265'.)**

(Purghartovi Kapléřovi.) My Vladislav ɔc oznamujem ɔc: jakož slovutný Purgharth Kapléř z Sulejovic, věrný náš milý, má a drží s bratřími svými zámek náš Vosek s jeho příslušenstvím v jistých zápisiech předkuov našich, králóv Českých, s robotami, s lovy i s jinými povinnostmi od staradávna k němu příslušejícími lidí některých vsí kláštera Voseckého a Světicského; i prosil jest nás sám od sebe a jménem bratří svých, abychme my jim pro uvarovánie některých budúcích zmatkuov a nesnází list na to dáti ráčili, aby takových lovuov, robot i jiných povinností na vsech a lidech klášteruov svrchupsaných volně a svobodně užívali a užívati mohli, tak jakož jsú toho i předkové jejich od starodávna užívali. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činiti majie a povinni budú, čím k sobě od nás milost naši náchylnější poznajie, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu, aby svrchupsaný Purgharth

s bratřími svými těch lovuov, robot i jiných starodávních povinností na vsech a lidech klášteruov Oseckého a Světecského k zámku Voseku užívali a užívati mohli a moc jměli tak a tím obyčejem, jakož sú toho předkové jejich k zámku tomu užívali a užívati mohli, a to bez našie, budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na Budíně v pátek před sv. Duchem létha božieho 1501, a království našich Uherského XI° a Českého XXX°.*)

*) K tomu poznamenáno: Ten mu list v Praze napsán ꝛc.

460.

V Praze 1502, 16. února. — Král potvrzuje Hynkovi z Kunštátu opravu kláštera Dalešického. (Fol. 266.)

(Hynkovi z Kunštátu ꝛc.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest na nás vznesl urozený Hynek z Kunštátu na Polné, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest někdy urozený Jan Boček z Kunštátu na Polné, otec jeho, jměl a držel opravu klaštera Dalešického, proše nás, abychme jeho při té opravě kláštera nadepsaného milostivě zuostaviti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby jeho, kteréž nám činiti má a povinen jest *), čím k sobě vod nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu a tímto listem svolujeme, aby jmenovaný Hynek opravu nadepsaného kláštera s jeho příslušenstvím jměl, držel a jie požíval tak a tím obyčejem, jakož na pána opravnieho příslušie, v potřebách a věcech kláštera toho, panny kláštera toho i lidi jejich přede všemi, ktož by na ně jakú buď mocí, křivdú aneb obtiežnostmi sahati chtěl, obraňuje a obhajuje, a sám jim také žádných křivd ani kterých obtiežností nad jich starodávní povinnost nečině ani činiti dopúštěje. Chtěli-li bychme my pak sami k své vlastnie obraně klášter ten vzieti a držeti, to učiniti muožeme a moci budeme, když by se nám koli líbilo a zdálo, i s budúcími našimi, králi Českými a margkrabí Moravskými. Všakž proto také toto vymieňujem: Jestliže by svrchupsaný Hynek doptal se a nalezl které spravedlnosti buď od nás aneb předkuov našich svrchupsaných na opravu kláštera toho dané a vysazené, kteréž by skutečně vokázal, že při těch podlé jejich zněnie držán a zachován býti má od nás i od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, beze všeho přerušenie. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Prage feria IIII^a post Valentini 1502 ꝛc.

*) Původně písař napsal: *bude*, přetrhnuv však to slovo, napsal vedle: *jest*.

461.

V Praze 1502, 15. února. — Král propouští Adamovi z Backovic ves Vosmoruby z manství. (Fol. 267.)

(Adamovi z Backovic na Polici.) My Vladislav ꝛc oznamujem listem tímto všem, že jest na nás vznešeno jménem slovutného Adama z Backovic a na Polici,

kterak má a drží Vosmoruby, ves pustú, s lesy i se vším jejím příslušenstvím, kterúž jest kúpil a kteráž jest někdy k Zemnici manstvím příslušela a kterúž jest z toho manstvie a povinnosti propustil urozený někdy Puotha z Lichtnburgka a s Bietova sám od sebe i od erbóv a budúcích svých a k pravému dědicstvie dal a zapsal Janovi z Kostníku a budúcím jeho, tak jakož v sobě všecky ty věci list ten, kterýž jsme na to viděli, šíře, světlejie a dostatečnějie drží, zavierá a vokazuje. Prosiece nás, abychme k takovému vsi nadepsané vysvobozenie povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby jí týž Adam s erby a budúcími svými tím bezpečnějie a svobodnějie jmieti, držeti a jie požívati mohl. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Adama, kteréž nám činiti má a povinen jest, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu, tímto listem svolujeme a to tvrdíme, aby nadepsaná ves Vosmoruby se vším svým a všelijakým příslušenstvím ze všech a všelijakých služeb a povinností manských vysvobozena a z nich vyňata byla nynie i na budúcie věčné časy, a aby v té svobodě byla a jie užívala, kterýchž jiné dědičné vsi užívajie a užívati mohú, nynie i budúcně. Porúčejiec urozeným hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, když koli od svrchupsaného Adama aneb erbuov jeho za to*) požádáni byli a dcsky zemské odevřieny budú, tu ves jemu s jejím příslušenstvím ve dcsky zemské, řád v tom práva zachovajiec, vložiti a vepsati rozkázali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ͻc. Datum arce Pragensi feria III[a] post Valentini, anno Christi 1502, regnorum autem nostrorum Hungarie XII°, Boemie XXXI°.

*) Po tomto slově napsal písař ještě: *byšte*, ale hned zas slovo to přetrhnul.

462.

V Praze 1502, 15. února. — Král převádí na Viléma z Pernšteina rukojemství kláštera Třebického. (Fol. 267'.)

Vydáno v tomto Archivu sv. XVII str. 9.

463.*)

V Olomouci, 1502, 15. ledna. — Král vyhražuje Karlovi a Jiříkovi bratřím z Vlašímě, že se svého platu zápisného na Olomúci nemají býti splacováni, leč od králů Českých. (Fol. 269'.)

My Vladislav ͻc oznamujem listem tímto všem: jakož urození Karel a Jiřík bratřie z Vlašimě a na Úsově, věrní naši milí, majie jistý zápis od předkóv našich, králóv Českých, i od nás také na některý diel platu města našeho Olomúce, i prosili jsú nás tíž bratřie, abychme jim při drženie a užívánie platu svrchupsaného některú milost další nad prvnie zápisy učiniti ráčili, tak aby jej tím lépe a volněji jmieti, držeti a jeho požívati mohli. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby

jejich, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský tuto [zvláštní milost] jsme nadepsaným bratřím a erbóm jich při požívánie platu nadepsaného učinili a tímto listem činíme, tak aby ten plath jměli, drželi a jeho požívali nejsúce s něho bez své vuole od žádného splacováni, leč vod nás aneb budúcích našich, králóv Českých a margkrabí Moravských. Však tak, když bychme to k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jim prve podlé zápisuov jejich napřed věděti a po vyjitie času vypovědělého položiece jim summu jejich, kterúž na témž plathu a městě zapsánu majie, vcele a úplně, majie nám a povinni budú téhož plathu v moc naši zase postúpiti a list tento, i kteréž by na to jiné měli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc Datum Olomucz sabbatho ante Anthonii abbatis, annorum vt supra.

*) Před tím nadepsáno: Registrum ad annum domini millesimum quingentesimum secundum.

464.

V Olomouci 1502, 17. ledna. — Král dává Jiříkovi z Hlusovic list mocný. (Fol. 270.)

(Jiříkovi z Hlusovic list mocný.) My Vladislav ꝛc oznamujem etc., že jsme prošeni od slovutného Jiříka z Hlusovic, věrného našeho milého, abychme jemu list náš mocný, na kterýž by vo statku svém zřiezenie podlé vuole a zdánie svého učiniti mohl, dáti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský svolili jsme k tomu a tímto listem svolujem, povolenie naše královské témuž Jiříkovi dávajiece, tak aby von všecek statek svuoj movitý i nemovitý na hotových penězích i na jiných věcech, dědičný, manský neb zápisný, kterýž nynie má aneb potom jmieti bude, mohl a moc jměl dáti, odkázati nebo poručiti společně neb rozdielně za zdravého života neb na smrtedlné posteli, komuž se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, kromě duchovních osob, a také aby mohl poručníky zdělati statku svého a dětí svých, ktož se jemu zdáti a líbiti bude, a to bez našie, budúcích našich, králóv Českých a margkrabí Moravských, i všech jiných lidí všelijaké překážky. Kteréžto dánie a odkázánie nebo poručenie i také poručníkóv zdělánie statku a sirotkuov jmenovaného Jiříka chcme, aby tolikéž moci a pevnosti jmělo, jako by to dcskami zemskými zapsáno a utvrzeno bylo. Protož přikazujem hajtmanu, najvyšším komorníku a sudím margkrabstvie Moravského, nynějším i budúcím, věrným našim milým, kdyžkolivěk od svrchupsaného Jiříka neb poručníkóv statku a sirotkóv jeho požádáni budete, abyšte jemu tento list náš ve dsky (dczsky) zemské vložili a vepsali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Olomúci v pondělí na den sv. Anthonia, annorum vt supra.

465.

V Olomouci 1502, 17. ledna. — Král dává Vilémovi Hřivňovi z Újezda list mocný. (Fol. 270'.)

Item dán jest list mocný Vilémovi Hřivňovi z Újezda in eadem forma. Datum Olomucz feria IIª die s. Anthonii, annorum ut supra.

466.

V Olomouci 1502, 18. ledna. — Král dává Dorotě z Drahonic list mocný. (Fol. 270.')

Item Dorothě z Drahonic též list mocný dán in forma communi. Datum Olomucz feria IIIª post Anthonii, annorum ut supra.

467.

V Olomouci 1502, 18. ledna. — Král dává Albrechtovi z Hustopeče list mocný. (Fol. 270'.)

Item list mocný Albrechtovi z Hustopeče na Štramberce. Datum Olomucz feria IIIª post Anthonii, annorum ut supra.

468.

[V Olomouci] 1502, 18. ledna. — Král dává Burjanovi z Vlčnova list mocný. (Fol. 271.)

Item Burjanovi z Vlčnova list mocný. Dán v Olomouci v úterý po sv. Anthonii, annorum ut supra. Ex commissione maiestatis regie omnes quinque per ordinem.

469.

V Olomouci 1502, 19. ledna. — Král povoluje Litovelským některé výsady. (Fol. 271.)

(Měšťanóm Lithovelským.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jsme prošeni od urozeného Karla z Vlašimě a s Úsova, věrného našeho milého, abychme měšťanóm jeho Lithovelským jarmargk roční dáti, a k tomu tu další milost učiniti ráčili, aby mohli i s budúcími svými červeným voskem listy a jiné potřeby své pečetiti, a nad to fojtstvie v témž městě, kteréž jsú kúpili a jeho v držénie jsú, k věčnému užívánie města toho připojiti a připsati. K kteréžto prosbě*) nakloněni jsúce pro služby téhož Karla, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský dali jsme svrchupsaným měšťanóm Lithovelským, nynějším i budúcím, jarmargk roční s vosmi dni pořád zběhlými a s frejunkem obyčejným na den sv. Mikuláše a tímto listem dáváme, tak aby nynie jarmarku toho každý rok užívali a užívati mohli a moc jměli, jakožto i jiná města v margkrabstvie Moravském jarmargkuov svých užívajie, a to bez našie i budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech a všelijakých lidí všelijaké překážky. Však

proto jarmargk ten má býti každému bez škody a ujmy na jeho spravedlnosti. A také týmž měšťanóm tuto další milost činíme, aby mohli voni i budúcí jejich voskem červeným listy i jiné své všecky potřeby pečetiti a jeho užívati tak a tiem obyčejem, jakožto jiná města margkrabstvie Moravského takové milosti majiece činie a činiti mohú, a to nynie i na budúcie časy beze všie překážky. A jakož sú to fojtstvie s jeho příslušenstvím k témuž městu přikoupili a připojili, také chceme a tímto naším listem ustanovujem a jim dáváme a dopúštieme, aby je k užitku téhož města jměli, drželi a jeho požívali, a to bez našie i budúcích našich, králóv Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujiec podkomořiemu našemu nynějšiemu i budúcím i jiným všem úředníkóm a podaným našim, abyšte svrchupsané měšťany Lithovelské nynějšie i budúcie při milostech napřed dotčených jměli, drželi a zachovali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Olomúci v středu před sv. Fabianem létha božieho 1502 ꝛc.

Rukp. má: *službě.*

470.

V Olomouci 1502, 20. ledna. — Král vysazuje ves Dubeč za městečko. (Fol. 272.)

(Janovi z Dubče.) JKMt téhož Jana ves Dubeč za městečko vysaditi jest ráčil, tyto zvláštnie milosti jemu čině: Najprve trh aby téhodní každý úterý jměli. Item dva jarmargky ročnie, jeden na den sv. Petra apoštola a druhý tu středu před sv. Václavem, každý s vosmi dni pořád zběhlými. Item s popravú obyčejnú. Item což by sobě vod kupcuov buď soli aneb jiných potřeb k své živnosti koupili, to aby sobě v témž městečku skládati mohli, kolikrát by jim toho potřeba kázala. Všakž tyto všecky milosti majie býti bez ujmy každého na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie ꝛc. Dán v Olomúci v úterý den sv. Fabiana a Šebestiana, annorum ut supra.

471.

V Olomouci 1502, 19. ledna. — Král dává Hanušovi Haugvicovi z Biskupic výplatu na jistý plat na městě Olomúci. (Fol. 272.)

(Hanušovi Haugvicovi z Biskupic ꝛc.) My Vladislav z božie milosti ꝛc oznamujem ꝛc, že my hlediece na mnohé věrné a užitečné služby urozeného Hanuše Haugvice z Biskupic na Buzově, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich dali jsme jemu výplatu na sto kopách gr. č. platu na městě našem Olomúci, kterýž nynie statečného někdy Viléma Thetaora sirotci v jistých zápisiech drží, a tímto listem dáváme, tak aby von ten plath od sirotkuov aneb poručníkuov Viléma svrchupsaného vyplatil a vyplatiti mohl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jim za výplatu platu svrchu-

psaného tu summu, kterúž na něm od nás zapsanú majie. A když jej od nich kolivěk vyplatí, má jej i s dědici svými jmieti, držeti a jeho beze všie překážky požívati, nejsúce s něho bez své vuole od žádného splacováni, leč od nás aneb budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských. Však tak, když bychme to sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jim prve podle zápisuov jejich puol letha napřed věděti a po vyjitie času vypovědělého položiece jim summu, kterúž na témž platu a městě zapsanú majie, vcele a úplně. Kterúž přijmúc od nás, majie nám a povinni budú hned téhož platu v moc naši zase postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jiné jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie ɔc. Datum Olomucz feria IIII[a] ante Fabiani et Sebestiani, annorum ut supra.

472.

Bez místa a dne. — Král potvrzuje Hynkovi z Ludanic zápisné držení vsi Chropyně, Záříčí a půl Bochoře. (Fol. 272'.)

(Hynkovi z Ludanic.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest na nás vznesl a nám vokázal některé listy a zápisy na některé vsi duchovnie urozený Hynek z Ludanic na Rokytnici, věrný náš milý, kteréž má a drží v jistých zápisiech některých předkuov našich, a jmenovitě na vsech Chropyni, Zářečie a na puol Bochoři s jejich příslušnostmi, od opatuov klášteruov Velehradského a Vyzovského zastavené a zapsané urozenému někdy Janovi z Ludanic, votci jeho, i jemu také do jich živnosti. A při tom nám vokázal list, kterým jsme byli dali na týchž vsech výplatu a život urozenému Adamovi z Cimburgka a s Thovačova po smrti téhož Hynka, kterýž jest jemu potom ten život dal a naň jemu dobrú vuoli udělal; proše nás s velikú pilností, abychme ten život Adama nadepsaného na urozeného Jana z Ludanic, syna jeho, převésti a při tom jemu některé dalšie milosti učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Hynka, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský převedli jsme život nadepsaného Adama na Jana, syna téhož Hynka, a tímto listem mocně převodíme a přenášieme, tak aby týž Jan vsi svrchupsané s jejich příslušenstvím po smrti otce svého jměl, držel a jich požíval, nejsa odtud vod nás ani od budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, ani od jiného žádného, leč od opatuov a konventuov klášteruov svrchupsaných, [splacován]. Však tak, kdyžby klášteruov těch sami v svém vlastniem drženie a požívanie byli a vyplatiti to k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie chtěli, to učiniti mohú a moci budú, a jináč nic, dadúce jim napřed věděti podlé zněnie zápisuov jejich, a po vyjitie času vypovědělého položiece jim summu jejich zápisnú, kterúž na těch vsech zapsanú majie, vcele a úplně. Kterúžto přijmúc

od nich tak, jakož se napřed píše, vcele a zúplna, majie jim a povinni budú vsí těch s jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na ty vsi jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ꝯc. Tomu na svědomie ꝯc Datum ꝯc.

473.

V Praze 1502, 21. února. — Král stanoví Zdeňkovi z Postupic jeho místo v lavicích soudu zemského. (Fol. 273'.)

(Zdeňkovi z Postupic.) My Vladislav ꝯc oznamujem ꝯc, jakož jest byla nějaká ruoznice vznikla mezi pány z soudu zemského s jedné a urozeným Zdeňkem Kostkú z Postupic strany druhé vo sedánie a vo miesto v laviciech již dotčeného Zdeňka, o kterúžto nesnáz na nás jsú mocně přestali. A my k sobě to přijavše, takto jsme o tom vypověděli a tímto listem vypoviedáme, že v soudu zemském i v radě nemá se týž Zdeněk Kostka nad ty pány, kteří nynie v soudu zemském sedajie, třieti, než pod nimi má miesta užívati. Než jestliže by se kdy přihodilo, že by kto z pánuov z starožitného rodu vsazen do soudu zemského byl, a byl mladší na letech, než svrchupsaný Zdeněk Kostka, že má miesto jmieti a seděti pod častopsaným Zdeňkem Kostkú, i také v náleziech pod svrchupsaným Zdeňkem Kostkú psán býti má. A což se urozeného Bohuše Kostky z Postupic dotýče, ten má to miesto držeti, které nynie v soudu komorniem a v radě našie drží. Tomu na svědomí ꝯc. Datum [in] arce Pragensi feria II[a] ante Mathei apostoli, annorum ut supra 1502.

474.

V Olomouci 1502, 19. ledna. — Král svoluje, aby Olomúčtí sráželi si z lozunků plat, od kterého dům Jana z Lomnice byl osvobozen. (Fol. 274.)

(Měšťanóm Olomúckým.) My Vladislav ꝯc oznamujem ꝯc: Jakož jsme urozenému Janovi z Lomnice na Meziřiečie, hajtmanu margkrabstvie Moravského, věrnému našemu milému, duom v městě Olomúci vysvobodili, ležící v ulici České mezi domy malého Pavla Cichnéře s strany jedné a Staňka lazebníka s strany druhé, kterýž jest vystavěl duostojný bratr Jan, někdy biskup Varadínský, tak že s toho domu von, ani dědici, erbové a budúcí jeho žádných lozunkuov, berní ani kterých jiných daní a poplatkuov, buď do komory našie aneb k městu tomu příslušejících, dávati nemajie ani povinni budú, tak jakož ty všecky věci list jemu od nás na ten duom a svobody daný, lépe, šíře a dostatečnějie svědčí a vokazuje. I nechtiece, aby tím vysvobozením domu toho měšťané naši Olomúčtí jakú škodu na lozunciech, kteréž nám platie, nésti jměli, poněvadž jsú takové vysvobozenie domu toho nám k vuoli a přímluvě našie učinili, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margkrabie Moravský tak jsme s nimi zuostali a je opatřili, že sobě za ty lozunky

a poplatky, kteréž do komory našie z domu toho přicházely a nynie odjaty jsú, každý rok z těch sum, kteréž nám vydávajie, pět hřiven gr. č. vyrážeti *) majie a moci budú beze všie překážky a odpornosti našie i budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech a všelijakých lidí všelijaké překážky, nynie i na budúcie časy. A nechtiece také, aby potomně ke škodě našie i budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, též i tomu městu, které ujmy a škody skrze taková vysvobozovánie domuov v témž městě přicházeti jměli, přiřkli jsme týmž měšťanóm našim Olomúckým, nynějším i budúcím, že viece takových vysvobozovánie domuov v témž městě žádnému dávati nemáme a nebudeme my ani budúcí naši, králové Čeští a margkrabie Moravští. Pakli bychme komu jaké takové aneb k tomu podobné vysvobozenie na kterém domu dali, buď z nepaměti aneb jiné příčiny, takové nemá jmieti žádné moci ani které pevnosti nynie ani potomně. A také tato svoboda domu svrchupsaného nemá býti k žádné škodě ani které ujmě anebo překážce těch milostí a svobod, kteréž jsme jim Olomúčanóm i jiným městóm našim margkrabstvie Moravského prve dali. Než majie v své moci a pevnosti zuostati tak a tím obyčejem, jakož jsú jim od nás v prvepočátku dány, protože jsú toto vysvobozenie viece nám k vuoli a našie žádosti učinili, nežli pro jinú kterú příčinu. Tomu na svědomie ꝛc. Datum Olomucz feria IIII[a] ante Fabiani Sebestiani, annorum ut supra.

*) Opraveno z *vyrážeti.*

475.

V Praze 1502, 20. února. — Král vyhrazuje Václavovi a bratřím jeho z Bozkovic, že nemají s platu jich na Uničově splacováni býti leč od krále Českého. (Fol. 275.)

(Pánóm z Bozkovic.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jsme prošeni jménem urozených Václava, Jetřicha, Arkleba, Bohuše, Jaroslava a Václava bratří z Bozkovic na Cimburce, věrných našich milých, jakož majie a držie plat náš v městě našem Uničově v jistých zápisiech, abychme jim při drženie a požívánie toho platu některú milost učiniti ráčili, tak aby ho tím svobodnějie a bezpečnějie jmieti, držeti a jeho požívati mohli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž nám nadepsaní bratřie činiti majie a povinni jsú, čím k sobě vod nás milost naši hotovější a náchylnější poznajie, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský tuto jsme milost jmenovaným bratřím při drženie a užívánie platu svrchupsaného učinili a tímto listem číníme *), aby voni s dědici a budúcími svými toho platu v zápisiech svých, kteréž naň majie, jměli, drželi a jeho požívali, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného splacováni, leč vod nás aneb budúcích našich, králuov Českých a margkrabí Moravských. Všakž tak, když bychme ten plath sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie

vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jim napřed věděti podle znènie zápisuov jejich, a po vyjitie času vypověděléhó položiece jim summu jejich zápisnú, kterúž na tom platu zapsanú majie, vcele a úplně, majie nám, penieze své přijmúce, a povinni budú platu toho, tak jakž jsú jej sami jměli, drželi a jeho požívali, hned v moc naši postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na ten plat jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Datum (in) arce Pragensi dominica ante Mathie apostoli, annorum ut supra.

*) Původně písař napsal: *dávám*, ale přetrhnuv ihned slovo to, psal vedle: *činíme*.

476.

V Praze 1502, 21. února. — Král vyhrazuje Václavovi Sakovi ze Znančic, že se dvora zápisného v Šárce nemá býti od nikoho splacován, leč od probošta kostela Pražského. (Fol. 275'.)

(Václavovi Sakovi.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jest před velebnost naši přistúpil slovutný Václav Sak ze Znančic, věrný náš milý, a vokázal nám dva listy zápisná na pargameně s visutými pečetmi: jeden najjasnějšieho někdy pana Jiřieho krále Českého, předka našeho, kterýmž jest zapsal a zastavil dvuor na Šárce k proboštstvie kostela Pražského příslušející s dědinami, potoky, lesy, lukami a se dvěma člověky i jinými všemi a všelijakými dvora toho příslušnostmi, slovutnému Prokopovi z Šárky i jeho dědicóm ve sto kopách gr., a druhý zápis náš, kterýmž jsme Janovi a Stanislavovi Kadeřávkovi bratřím z Šárky, synóm nadepsaného Prokopa, jsúce od nich prošeni, potvrdili a nad to některú summu nad první zápis připsali, oznamuje nám, že jest ten dvuor od svrchupsaných bratří i s jeho vším příslušenstvím koupil, a dobrú vuoli nám řádnú a dostatečnú na ty listy vokázal, kteráž jemu a slovutné Dorothě z Nové Vsi manželce jeho a dědicuom jich svědčí, proše nás s velikú pilností, abychme naň a na již psanú manželku jeho a dědice jejich právo dvoru toho s jeho příslušenstvím převésti a nad to jim při tom některú další milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby nadepsaného Václava, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě vod nás milost naši náchylnější a hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách přenesli jsme všecko právo i všecku moc listuov a zápisuov svrchupsaných na Václava, manželku a dědice jejich napřed dotčené, a mocí listu tohoto převodíme a přenášieme, chtiece tomu, aby voni dvuor Šárku se vším jeho příslušenstvím podle znènie zápisuov napřed jmenovaných jměli, drželi a jeho požívali, nejsúc vodtud bez své vuole vod nás ani vod budúcích našich, králóv Českých, ani vod jiného žádného splacováni, leč od probošta kostela Pražského nynějšieho aneb budúcích. Všakž tak, když by to vod nich sami k svému vlastniemu jménie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti mohú a moci budú, dadúce

jim podle zněnie zápisuov jejich napřed věděti a po vyjitie času vypovědělého položiece jim summu zápisnú v moc jejich vcele a úplně, majie jim dvoru toho se vším jeho a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú jej sami jměli, drželi a jeho požívali, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ͻc. Tomu na svědomie ͻc. Datum Prage feria II[a] ante Mathie apostoli, annorum ut supra.

Pozdější osudy tuto uvedeného dvoru v Šárce objasňuje následující zápis ze dne 1. ledna 1543, kdy stala se smlouva mezi Matoušem Habartem s jedné a Brychtou, Pavlem a Annou dětmi Uršuly, Vaňka někdy Šáreckého manželky, s strany druhé: „Jakož jsou byli mezi nimi rozdílové a ruoznice i nesnáze z strany peněz, které se kladú před úřadem pana pergmistra za dvuor Šárecký, kterýžto dvuor Vaněk Šárecký s Voršilú, manželkú svú, najprve od pana Václava Saka, potom Vít horník od Uršily, manželky toho času Matúše Habartha, potomně Kašpar sklenář a Anna Kašparova od Víta horníka a najposleze teď pan Jiřík Jelecký z Jelče od též Anny sklenářky za jistú summu peněz, totiž za sto k. a za 10 k. jest koupil, tak jakž jeden, druhý, třetí i čtvrtý trh knihami pana pergmistra zapsaný a poznamenaný to v sobě šíře ukazují a zavírají." — (Rkp. archivu města Prahy č. 2008 f. 480).

477.

V Praze 1502, 11. února. — Artikule královské čtěné při sázení konšelů v městech Pražských. (Fol. 276'.)

Otištěno v tomto Archivu sv. VI str. 233.

478.

V Praze 1502, 15. února. — Král dává Anně mlynářce od Hory list mocný. (Fol. 278'.)

Dán jest list mocný Anně mlynářce od Hory, aby [o] statku svém, kterýž po mužiech svých Miránkovi a Pokšichovi má, zřiezenie učiniti mohla, in forma communi. Datum Prage feria III[a] post Valentini, annorum ut supra.

479.

V Praze 1502, 15. února. — Král dává Jiříkovi ze Lhoty list mocný. (Fol. 278'.)

Item Jiříkovi ze Lhoty dán jest list též mocný in forma communi. Datum die, loco et annorum, ut supra.

480.

V Praze 1502, 26. ledna. — Král dává Hynkovi z Kunštátu list mocný. (Fol. 278'.)

Item dán jest list mocný urozenému Hynkovi z Kunštátu na Polné, aby o statku svém, kterýž má a mieti bude v Moravě neb v Čechách, volné poručenstvie a zřiezenie učiniti mohl, in forma communi. Datum feria III[a] post Vincencii Prage, annorum ut supra 1502.

481.

V Praze 1502, 23. ledna. — Král vysazuje ves Heřmanice u Litomyšle za městečko. (Fol. 279.)

Ves Heřmanice vysazuje se za městečko Bohunkovi z Zatrzpachu. Jarmargk na den sv. Jakuba apoštola s vosmi dni. Trh ve čtvrtek. In forma communi. Datum [in] arce Pragensi feria quarta ante Mathie apostoli 1502, regnorum ut supra. A to dánie má býti bez škody každému na jeho spravedlnosti.

482.

V Praze 1502, 7. února. — Král potvrzuje Petrovi a Ladslavovi bratřím ze Sulevic zápisné držení vsi Pohořice a Charvátce. (Fol. 279.)

(Sulevicským na Brocně.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc, že jsme prošeni jménem slovutných Dorothy Brocanské, Petra a Ladislava bratří z Sulevic, synóv jejích na Brocně, jakož majie a držie vsi duchovnie Pohořice a Charvátce s jejich příslušenstvím v jistých zápisiech, abychme jim při drženie a požívánie vsí těch některú milost učiniti ráčili, tak aby je tím svobodnějie a bezpečnějie jměli, drželi a jich požívali. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro službv, kteréž nám nadepsaní bratřie činiti majie a povinni jsú, čím k sobě od nás milost naši hotovější a náchylnější poznajie, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme milost jmenovaným Petrovi a Ladslavovi bratřím při drženie a požívánie vsí Pohořic a Charvátic učinili a tímto listem činíme: aby je voni v zápisiech svých, kteréž na ně majie, jměli, drželi a jich požívali, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného splacováni, leč vod nás aneb budúcích našich, králóv Českých, aneb vod toho zádušie, k kterémuž též vsi od staradávna spravedlivě příslušejie. Všakž tak, když bychme to my aneb zákon sami k svému vlastniemu jměnie, drženie a požívánie vyplatiti chtěli, to učiniti muožeme a moci budeme, dadúce jim napřed věděti podle zněnie zápisuov jejich. A po vyjitie času vypověděléno, když by sobě puožitky a duochody času toho z těch vsí vybrali, položiece jim summu jejich zápisnú, kterúž na těch vsech zapsanú majie vcele a úplně, majie nám, penieze své přijmúce, a povinni budú vsí těch se vším jejich příslušenstvím, s kterým jsú to sami jměli, drželi a toho požívali, hned v moc naši aneb toho zádušie, od kterýchž by své penieze vzali, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl ꝛc. Tomu na svědomie ꝛc. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. panně Dorothě, annorum ut supra.

483.

V Praze 1502, 23. února. — Král odpouští Hanykéři ze Semína jeho provinění. (Fol. 279'.)

Hanykéřovi z Semína.) My Vladislav ꝛc oznamujem ꝛc. Jakož jest byl nám v hněv náš upadl slovutný Jan Hanykéř z Semína, erckafféř na Horách Kutnách,

když my z některých příčin byli jsme jej v naši kázeň královskú vzieti rozkázali; ale potom prošeni jsúce od přátel jeho i od něho také, abychme vzhlédnúce na jeho mnohé a užitečné služby a náklady, kteréž jest von od dosti dávných časuov na těch horách užitečně vedl k rozmnoženie hor těch, a z takových příčin jemu i dědicóm jeho hněv svuoj odpustiti a milost s ním učiniti ráčili. Kdež my nakloněni jsúce k prosbám přátel jeho i jeho také, a k takovým především nákladóm, kteréž jest na ty hory činil a činí, prohlédajiece, o takové všecky věci, vo kteréž jest byl v hněv náš upadl, srovnánie jsme s ním konečné učiniti rozkázali, a hněv náš jemu i dědicóm jeho odpustili a tímto listem jakožto král Český odpúštieme a prázdna jej i toho vězenie činíme, i z těch ze všech závazkuov, kterýmiž jest nám byl pro tu příčinu zavázán, propúštieme a svobodna činíme sami od sebe i od budúcích našich, králuov Českých, po věčné budúcie časy. Chtiece tomu, aby nadepsaný Jan Hanykéř i s dědici svými svobodně a bez překážek všech a všelijakých lidí svých obchoduov při těch Horách slušně hleděl a hleděti mohl, od žádného pro tu příčinu haněn ani na své cti dotýkán nejsa, i s dědici svými, pro kterú jest byl v hněv náš upadl, a mocí listu tohoto odpúštieme. Přikazujiece všem úředníkóm a poddaným našim královstvie Českého, a zvláště mincmajstru královstvie Českého, hofmistru a šeffmistróm na horách Kutnách, věrným našim milým, nynějším i budúcím, aby žádnému nadepsanéh̄o Jana Hanykéře ani dědicuov jeho pro to, proč jest byl v hněv náš upadl, haněti nedopúštěli ani sami haněli aneb kterak na jich cti dotýkali, pod zachováním milosti našie. Pakli by je vždy kto viniti chtěl, ten aby je vinil před osobú naší královskú aneb před budúcími našimi, králi Českými, a jinde nikdiež. Tomu na svědomie ɔc. Datum [in] arce Pragensi in vigilia sancti Mathei apostoli, annorum ut supra.

484.

V Praze 1502, 22. února. — **Král potvrzuje Jarošovi od Mouřenínův, měšťanu Pražskému, kollaturu dvou oltářů. (Fol. 280'.)**

(Mouřenínovi z Prahy.) My Vladislav ɔc oznamujem listem tímto všem, že jest na nás vznesl slovutný *) Jaroš od Múřenínóv, měštěnín Starého města Pražského, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest ve dvú kšaftiech poručníkem a kolatorem učiněn s některými jinými osobami, kteréž jsú již všecky zemřely, a to dvú oltářuov, jednoho rozeslánie apoštoluov u sv. Michala skrze Bonuši vdovu po Janovi Majssnarovi, měštěnínu Starého města Pražského, a druhého u sv. Linhartha v Starém městě Pražském skrze Matěje od Vola, obyvatele téhož města. Proše nás s velikú pilností, abychme jemu a Václavovi synu jeho a dědicóm jejich k takovému kolatorstvie povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili, tak aby voni k voltářuom těm kaplanóv a kněží hodných podávali, při kterýchž by se služba božie dieti a puo-

sobiti mohla podle vuole a poručenie těch osob, kteréž jim toho k zpravovánie oltářuov těch svěřili a poručili. Kterúžto prosbu slušnú a spravedlivú znajiece, pro věrnost a službv téhož Jaroše, v kterýchžto se jest k nám povolně a hotově ukazoval, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tímto listem svolujem i toho potvrzujem, tak aby nadepsaný Jaroš s Václavem synem svým i dědici svými kolaturu a zpravovánie voltářuov svrchupsaných jměli, drželi a je zpravovali a kaplanuov tu hodných časy svými podávali, a penieze nebolito platy k voltářuom těm příslušejície přijímali a je buď na kněžie a kaplany aneb jiné kostelnie aneboli voltářuov těch potřeby vobraceli a vydávali a jinam nic, podle svěřenie a poručenie těch osob, kteréž jim to kšafthy svými poručily a svěřily, tolikráth, kolikrát by toho potřeba kázala. A to bez našie, budúcích našich, královuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Porúčejiec poctivým purgmistru a konšelóm Starého města Pražského nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte vy v tom kolatorstvie oltářuov napřed dotčených nadepsaným Jarošovi a Václavovi synu jeho i dědicóm jich nepřekáželi ani komu překážeti*) dopúštěli, tak aby voni ty voltáře tak zpravovati a opatrovati mohli, jakž toho potřebu znáti a viděti budú, peněz a platuov těch jinam na své ani které jiné potřeby neobracujiece, nežli tu a tak, jakož jim svěřeno a poručeno jest. Tomu na svědomie **). Datum feria III[a] ante Mathie appostoli. Anno 1502 in arce Pragensi.

*) Místo toho napsáno bylo *opatrný*, ale přetrženo. **) Původně bylo napsáno *činiti*.

Bonuše Meissnerova zřídila kaplanství u sv. Michala touto poslední svou vůlí: Ve jmeno boží amen. Já Bonušie, vdova po Janovi Mayssnarovi dobré paměti měštěnínu Starého Města Pražského zuostalá, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ačkoli tak, jakž věk starosti mé snésti muož, zdráva jsem, pánu Bohu děkujíc, na těle a rozumu zdravého i paměti dobré požívám, však péči na to majíc, dopustil-li by jeho svatá milost na mě nemoc snad anebo smrt nenadále, čehož pane Bože rač ostříci, aby o statek z daru milosti jeho mně puojčený zmatkuov a nesnází po mé smrti nebylo ižádných, toto mé poslední poručenství a konečný úmysl vuole mé o tom všem statku mém tohoto listu kšaftnieho mocí řiediem a zpósobuji obyčejem takovýmto:

Najprve a přede všemi věcmi činiem a ustanovuji opatrné lidi pana Martina Strabochové zetě, Mikuláše Hesolta, Ondřeje Maustitle, Řehoře mečíře, Jeronyma postřihače a Jaroše od Múřenínuov již psaného Starého Města Pražského měšťany, všechny spolu a jednostajné, pravé i mocné poručníky všeho statku mého movitého i nemovitého, kdežby a na čem koli ten záležel a kterým anebo kterakým koli jménem muož nebo mohl by jmenován býti, nic ovšem nevymienujíc ani pozuostavujíc. Jimžto jakžto přáteluom dobrým věřím zvláštně, že napřed pro pána Boha a potom pro svú od jeho svaté milosti budúcí otplatu, práci tohoto mého poručenstvie na sě vezmúce, je tak vedlé vuole a úmysla mého bez proměny řéditi a pósobiti budú i k místu skutečnému přivedú, jakož sě níže píše.

Potom pak vuole má jest i tak prve jmenovaným poručníkóm mým porúčiem a rozkazuji, aby ihned po smrti mé duom muoj u Profeth, v němž bydlím, což najspieše moci budú prodadúc, a penieze, kteréž mám, jmenovitě u Mikuláše Hesoltha, svrchupsaného poručníka, sto zl. uh., a u paní Dorothy Piknuoskové XXXVI zl. uh. shromáždíce, za ty penieze deseth kop gr. platu ročnieho a věčného k kaplanství věčnému oltáře Rozeslání sv. apoštoluov v kostele sv. Michala v nadepsaném Starém Městě Pražském kúpili a kaplana zjednajíc, plat ten jemu každý rok bez zadrhovánie vydávali. S takovým opatřeniem, aby plat ten jinam ani na jiné obracován nebo odtrhován nebyl, ale nikdy nezhyna při témž kaplanstvie věčně zuostal. A také aby od kaplana toho poručníky mými tu, kolikrátž by toho potřebie bylo, zjednaného v témž kostele a u oltáře již psaného mše zádušní i jiné ke cti a chvále pánu všemohúcímu slúženy byly věčně, a prosba řádná podle

obyčeje křesťanského za mú a mých předších duší sě dála. Jestli pak že by po kúpenie svrchupsaného platu co peněz zuostalo, to aby na světlo a na jiné potřeby již jmenovaného kostela obráceno bylo a jinam nic.

Také poručníkuom svrchujmenovaným dávám a pozůstavuji moc takovúto: neuchoval-li by kterého z nich od smrti Buoh, aby jiní živi zuostalí měli moc i právo jiného, kohož by sě jim zdálo, dobrého člověka v též osadě sv. Michala místo umrlého k sobě v též právo i v túž moc poručenstvie přijíti a přistaviti, a to tolikrát, kolikožkrát pro smrt kterého z nich bylo by toho potřebie, tak mocně i s týmž právem, jako bych já jej sama, živa jsúc, poručníkem učinila a v tento kšaft vepsati kázala jménem jeho vlastniem. Na potvrzení i budúcí pamět toho prosila jsem slovutného Jeremiáše řečeného Malovec rychtáře, urozeného a statečného rytieře pana Samuele z Hrádku a z Valečova ɔc, a pana Víta sukna kraječe, konšeluov přísežných častopsaného Starého Města Pražského, že jsú pečeti své dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán letha od narozenie syna božieho MCCCCLXX° tu sobothu po sv. Ambroži (= 1470, 7. dubna. Rkp. arch. města Prahy č. 992 f. 271).

K tomu učinila Bonuše ústně dodatek, který takto jest zapsán: Předepsaná Bonušie, měštka Starého, Města Pražského, po dobré paměti Jana Majšnara muže svého smrti osiřalá vdova, ustavičnými věku své[ho] starostí hynúci na těle nedostatky, však milostí ještě boží jsúci na paměti a rozumu zdravém zachována. dvú z rady pánuov svrchupsaného města k sobě požádavši, o svém již napsaném kšaftu, ač pak rozdielně, ale dokonale, své vuole úmysl konečný před nimi jest oznámila takto:

Jakož duom svuoj u Profeth řečený a na Mikulášovi Hesoltovi a Dorotě Piknuoskové dluhy v témž svém kšaftě jmenovitě znamenané k záduší a kaplanstvie sv. Michala věčné otdala jest byla po své smrti, již pak z úmysla téhož svú konečnú přidala jest a přidává vuoli, aby smrti její nečekajíce, ale hned bez otkládání dalšieho dluhy již jmenované poručníci zdvihnúce i také přidadúce duom, ač by toho potřeba přišla, tak to záduší jednali a přivedli k miestu skutečnému, jakož kšaft to plnějі zavierá. Chtiec tomu a toho již i zápisem tiemto mocně potvrzujíc, aby tak dobře ji samú, jakžto jiným žádným živým člověkem ta věc jinak hýbána a rušena nebyla, ale v celosti své a pevnosti nepřerušitedlné stála nyní i v časích budúcích. Než po již jmenovaných věcech jiný, kterýžkoli má neb mieti bude statek, ač jest byla i ten k témuž záduší odkázala, ale již jej k své moci zase přijímá tak, aby jej mohla buď k prvnímu dání nebo jinam dáti a odkázati anebo s niem, jakž a pokud sě jí líbí, učiniti beze všech jejich v témž kšaftu popsaných poručníkuov, také osadních téhož kostela neb jiných kterýchkoli lidí odpor a překážek. Actum feria IIII[a] in vigilia Omnium Sanctorum ad relacionem dominorum Viti pannicide et Johannis a manu consulum iuratorum, sub domini Samuelis subcamerarii regni Boemie ac magistri civium regimine civitatis anno domini ɔc LXX (= 1470, 31. října.)

485.

V Praze 1502, 28. února. — Král dává Jakubovi proběři svobodný gleit. (Fol. 281'.)

Item dán jest gleyth a bezpečenstvie Jakubovi, proběři slovutného Václava z Vrchovišť na Žierovnici, jakož jest byl v domněnie od některých lidí, že by o škodách, kteréž se králi JMti na Horách Kuthnách dály, věděti i jich příčina býti jměl ɔc, aby od datum listu toho do královstvie Českého volně a svobodně přijeti a své potřeby před mincmajstrem téhož královstvie jednati, a z takových se řečí a domnění vyvésti a potom zase bezpečně vodjeti mohl. Všakž přijeda do země, má předkem s mincmajstrem královstvie toho vo to jednati a svú nevinu před ním a jinými vokázati ɔc. Tomu na svědomie ɔc. Tento glejth od datum listu má jemu trvati do svatého Jiřie najprv příštieho. Datum arce Pragensi feria II[a] post Matthie appostoli 1502, regnorum vt supra.

486.

V Praze 1502, 27. února. — Král dává Lipoltovi z Krajku, nejv. sudímu markrab. Moravského, nápad na dvůr ve Valtínově. (Fol. 281'.)

Item dána jest devolucí urozenému Lipoltovi z Krajku, nejvyššiemu sudiemu

margkrabství Moravského, na dvoru ve vsi Valtínově s jeho příslušenstvím, kterýž jest na krále JMt jakožto krále Českého a margkrabě Moravského po smrti Chvala z Valtínova přišel a připadl. Datum in arce Pragensi dominica Oculi anno Christi 1502, regnorum Hungarie XII^mo^, Boemie vero XXXI^mo^.

Ad relationem magnifici domini Johannis de Ssellnberg, supremi cancellarij regni Boemie.

487.

V Praze 1502, 4. března. — Král potvrzuje Janovi Pavelcovi svobodnou rychtu v Trpíně. (Fol. 282.)

Dáno jest potvrzení krále JMti na rychtu svobodnú v Trpíně k žádosti urozeného Jana z Bozkovic na Svojanově opatrnému Janovi Pavelcovi, rychtáři v Trpíně, se všemi jejími spravedlnostmi, duochody a platy, ut in forma communi. Tomu ɔc. Datum Prage in die Translacionis sancti Wenceslai, annorum ut supra.

488.

V Praze 1502, 4. března. — Král potvrzuje Jilkovi svobodnou rychtu v Bělé. (Fol. 282.)

Item druhé JKMti potvrzenie též k téhož Jana z Bozkovic žádosti a prosbě dáno jest také na svobodnú rychtu v Bělé opatrnému Jilkovi ɔc in eadem forma. Annorum ut supra. Datum Prage, ipso die ut supra.

489.

V Praze 1502, 3. března. — Král dává Janovi a Stanislavovi ze Sulevic list mocný. (Fol. 282.)

Item dán jest list mocný Janovi a Stanislavovi strýcuom z Sulevic, aby o svém statku volné zřiezenie učiniti mohli, in forma communi. Datum Prage feria V^a^ Salus populi, annorum ut supra.

490.

V Praze 1502, 4. března. — Král povoluje měšťanům Horažďovickým pečetiti červeným voskem. (Fol. 282.)

Vydá prof. dr. Jar. Čelakovský v privilegiích venkovských měst královských.

C. XXIII.

LISTINY KLÁŠTERA STARO-CELSKÉHO O DRŽEBNOSTECH JEHO V ČECHÁCH

z let 1272—1545.

Podává **Theodor Antl.**

Slavný někdy cisterciácký klášter Staro-Celský v Míšni (Altzelle víska nad Freiberskou Muldou západně od Drážďan) byl založen okolo roku 1170 markrabím Otou Bohatým, který v kostele téhož kláštera se dal pohřbiti, jakož i mnozí nástupci jeho. Sekularisován byl klášter ten po r. 1548, když poslední opat Ondřej Schmiedewald přestoupil k vyznavačům Luterovým. Když pak později klášterní kostel značně sešel a spustnul, přeložil kurfiřt Jan Jiří II. Saský r. 1670 hrobky markrabské do kaple k tomu účelu vedle kostela vystavené.

Archiv kláštera Staro-Celského nachází se nyní v královském hlavním státním archivu v Drážďanech, odkud též již několik kusů listin v Regestech Bohemiae et Moraviae bylo otištěno. Výtahy z 922 Staro-Celských listin (z let 1162—1540), chovaných v Drážďanech i jinde, tištěny jsou v monografii Eduarda Beyera: Das Cistercienser-Stift und Kloster Alt-Zelle in dem Bisthum Meissen, Dresden 1855, pag. 517—730. Listiny však, které tuto podáváme, nepocházejí z archivu v Drážďanech, nýbrž z knížecího Schwarzenberského archivu v Lovosicích, kterýžto statek v letech 1251—1545 klášteru Staro-Celskému náležel; vyjma 4 kusy, scházejí v dotčených výtazích Beyerových. Část listin těch zachovala se v originálu, část v ověřených a část v prostých přepisech 16tého věku, v nichž jest bohužel nemalý počet chyb písařských. Českých kusů jest 10, z nichž některé jsou překlady, latinských 17 a německých 5. Po stránce obsahové jsou listiny ty dosti důležité a zajímavé, poněvadž tvoří cenný příspěvek jak pro dějiny téhož kláštera, tak i celého řádu cisterciáckého vůbec, na druhé straně však proto, poněvadž nám osvětlují pokročilý kulturní stav na Lovosicku a podávají nám hojně údajů rodopisných a místopisných. Slova a formule nedůležité jsme v následujícím otisku vypustili a místo nich postavili znaménko —.

1.

V Praze 1272, 3. října. — Heineman, syn Smila z Lichtmburka, vyznal před Pražským biskupem Janem, že prodal půl vsi Lovosic klášteru v Celi, a biskup Jan tuto smlouvu potvrdil. (Cop. Vid. I. A^a N^0 1*b*.)

Johannes dei gracia Pragensis episcopus ɔc. Noverint universi, quod in presencia nostra constitutus dominus Heinemannus miles, filius quondam — Zmilonis de Luchtenberg, palam recognovit —, quod medietatem ville, que dicitur Lewochitz, abbati Cisterciensis ordinis de Cella — vendidit — cum omnibus iuribus — vinetis — insulis — cum vecturis navium seu traductis — pro quingentis marcis argenti boni et legalis. — Datum Prage anno domini millesimo ducentesimo septuagesimo secundo, proxima secunda feria post festum beati Wenceslai.

2.

B. m. 1276, 15. července. — Příslav z Ujezen (?) směnil s klášterem v Celi ves Veselé za $1^1/_2$ lanu dědin Lovosických. (Překlad 16. věku VI. W^r N^0 1.)

Já Příslav z Ujezen všem — známé býti žádám —, že — směna jest učiněna mezi panem opatem — Cellenského kostela — a mnou. — Nebo dal sem jim — ves, kteráž slove Veselé, — jížto meze — se počínají od mezí lesuov náležejících k Lovosicuom, a při hořejším mezníku jdouce doluov s hory proti vsi, kteráž slove Ujezen, a vztahují se až k držení bratra mého pana Chazsleyva z Chýžkovic; a tak jdouce doluov od týchž mezí po vejmolu potoka až k místu, kdež byla ves, kteráž sloula Oparen, a dále k potůčku, tekúcímu tajmž místem až k potoku řečenému Stepelín, tekúcímu pod horou Hrádku, přivlastňuje také jim pole a lúky s obou stran té vody přiležíce pod úlehle hor, kteréž se vztahují a konají v mezech zboží Petra z Wildštejna, a v tejch údolích doluov jdouce se skonávají na mezech zboží pana Boyslava z Žernosek a na mezech obecních, kteréžto od starodávna Sviní Plaz slouly. To také sem přimínil, že při vodách již jmenovaných žádné vsi nikda nemám založiti neb stavěti. A za tu všecku směnu přijal sem — puol druhého lanu na dědinách, kterýž ke vsi Lovosicům náležel.

A toho svědkové jsú tito: Lev a Drazslav bratří z Meduvecic, Vilcsik z Lubochvan, a Přibislav, Petr z Mercuvic a Chakebor bratr jeho, Vojtěch syn Chakeboruov, Stibor syn Petruov, Petr z Wildenštejna, Petr syn jeho, Budizlav Jekr synové jeho, Jenic z Choteryn, Creznik z Horenic, Lev z Dlažslava, Jan z Meduvecic, Petr z Kožalo, Mladota z Cemuz, Boyslav z Ujest, Drazsik z Merkelic, Vladislav z Vlazslav, Přezslav z Zuton, Dirslav z Vlazslavu, Voyko z Dlazkvic, Boyzslav z Malic, Jan z Zabezni. Dálo se toto letha páně M°CC°LXXVI° den rozeslání apoštoluov.

3.

V Altenburku 1296, 14. dubna. — Král Německý Adolf Nasavský béře klášter v Celi ve svoji ochranu a potvrzuje mu zároveň veškeré výsady. (Cop. vid. I. A[a] N[0] 1*d.*)

Adolffus dei gracia Romanorum. rex ɔc — Notum esse volumus —, quod, cum dive recordacionis Fridericus primus et secundus, quondam Romanorum imperatores, nec non Philippus, Henricus, Rudolfus, reges Romanorum, monasterio de Cella — duxerint concedendum, quod quecunque bona in partibus illis oblacione infeodatorum imperii seu ministerialium ipsius ipsum monasterium contingeret adipisci, illa posset possidere licite et habere, ratificantes nichilominus et confirmantes villas et omnia bona, quas et que pie recordacionis olim Otto, Theodericus et Henricus Misnenses et Orientales marchiones, qui eas et ea ab imperio feodaliter obtinebant, eidem monasterio Cellensi tradiderunt. — Nos devotis — supplicacionibus favorabiliter inclinati, predictum monasterium cum personis omnibus domino famulantibus — in nostram et sacri imperii proteccionem recipimus specialem, ac prescripta privilegia predictorum imperatorum et regum Romanorum — auctoritate regia renovamus, ratificamus et presentibus confirmamus. — Preterea — volumus —, ut, quoad vixerimus, nullus officiatorum seu iudicum nostrorum aliquas steuras, fecturas [vecturas] seu exacciones vel alia gravamina imponendi ipsius monasterii bonis, aliquam habeat facultatem. — Datum in Aldenburg decimo octavo Kalendas Maii indiccione nona anno domini millesimo ducentesimo nonagesimo sexto, regni vero nostri anno quarto.

Tištěno u Balbína, Misc. VIII. pag. 280. — Beyer str. 570 č. 219.

4.

B. m. 1301. — Úmluva mezi klášterem v Staré Celi a Konrádem Geruší a Petrem Anshelinovým o ostrov dolejší u Lovosic. (Překlad 16. věku: VI. W[y] N[0] 1.)

Ve jméno páně amen. Známo buď všem —, že já bratr Sifrid od duostojného pana opata mého Celenského kláštera mistr a zprávce dvoru v Lovosicích ustanovený — s Konrádem Geruší, měštěnínem Litoměřickým, a Petrem Anshelinovým, sousedem jeho, na Pišťanech bydlícím, a vostrov dolejší ležící naproti Lovosicuom, na kterýž se týž Konrád s týmž Petrem potahovali, skrze duostojného pana Vicena z Racindorfu, sudího dvoru krále JMti, sme smluveni na tento spuosob: že předřečený okolek vody aneb vostrov nám bratřím z Lovosic — zuostati má, jakž i hořejší vostrov taky náš zuostává. A tak obojí vostrov hořejší i dolejší náš jest a bejti má na časy věčné. — Nad to s obojí strany břehové naši sou a k našemu přináležejí plavení aneb přívozu. — A voda, kteráž prostředkem mezi týmž vostrovem a břehem teče, má býti všem rybařuom — vobecná. Kteréhožto nařízení svědkové jsou páni a měšťané nížepsaní: pan Vicen svrchu jmenovaný, pan Theodorikus z Ynshen, pan Sabata, Petr z Košťálu, Misoš z Mrastova, Kvasata Zieškan, Jan

z Straskova, Petr z Vodochot, Protiva z Nosatic, Pavel z Duban; měšťané Litoměřičtí: Hamman z Mosa, Petr z Uzk, Erhard z Buděšína, František z Újezda, Hemming z Miffně, rychtář Litoměřický, Sifryd z Kopic a Gotšalek z Pokratic. Též měšťané z Oustí: Fridrich mladší, Pecirman a Radím. Staly se tyto věci léta vtělení páně M°CCC° prvního.

5.

B. m. 1334. — Rychtář a kmeté města Litoměřic vypovídají ve sporu mezi bratry Celenskými z Lovosic a paní Bohuslavovou. (Překlad 16. věku: VI. Wr N° 1.)

My Ulman z Oustí rychtář a kmeté: Pecold zeth Uců, Pecold syn Uců, Sifrid z Kapice, Heyncelin Cynera, Jan z Manova, Václav z Míšně, města Litoměřic, známo činíme —, že pře, kteráž jest byla mezi mužmi pobožnými, rouchem oděnými bratřími z Lovosic — s jedné, a paní Bohuslavovou, pozuostalú vdovú po Milatovi, i dědici jich, totižto Jiříkem, Waltherem, Václavem, Petrem, Jakubem, Marketú, Kateřinú a Alžbětú s strany druhé — srovnána — jest na tento způsob: že bratr Jindřich, správce dvoru v Lovosicích, na místě pana opata a konventu bratří z Celle, jeden lan dědiny, kterýž v prostředku Labe položením jest, s měštištěm a s lukami k týž dědině přináležejícími ovšem se jest odřekl, tak že předpověděná paní i dědicové její jmenovaní touž dědinu — prodati mají člověku dobrému. — Tomu na svědomí pečeť města předpověděného v přítomnosti naší jest přivěšena. Dán letha 1334.

6.

B. m. 1344, 27. prosince. — Smil ze Vchynic dosvědčuje, že všecky pře s klášterem Celenským úplně vyrovnal. (Překlad 16. věku: VI. Wr N° 1.)

Já Smil řečený z Chynic známo činím — že všecky pře — kteréž mezi mnú a panem opatem z Celle i jeho konventem až posavád byly, zouplna sou a docela narovnané. — Také pro též svornosti a v Kristu přátelství upevnění — propůjčili sou mi do života mého z svého panství nějakej měštiště kus, hradu mému příležící, totižto rozbořený starý mlýn po spádu potoka řečeného Thopelin až k nové hrázi, cestou starou nahoru jdouc, a od cesty staré až k cestě nové se navracující, tak však, že v předpověděném měštišti nemám dáti lámati žádného kamene, aniž mám na témž místě stavěti mlýn. Ale jiné pokoje k přebývání mohu stavěti, a štěpnici tolikéž i chmelnici saditi. — Pro lepší toho jistotu pečet má a pečet pana Konráda z Sulovic a pana Zdenka z Dupic, tolikéž i města Litoměřic v přítomnosti jejich sou přivěšeny s svědky dole znamenanými: Kristiána z Žěrnozek, Pešla z Sulovic, Hugona z Selestrank a Jindřicha strýce jeho, Jana z Hory i bratra jeho Konráda, měšťanuov v Litoměřicích, i jiných mnohých hodnověrných. Datum letha páně 1344° na den sv. Jana Evangelisty.

7.

V Drážďanech 1348, 7. prosince. — Král Karel IV. potvrzuje klášteru v Celi veškeré výsady, které mu byly uděleny králi Otokarem, Václavem a Janem. (Vid. opis I. A[a] N° 1*b*.)

Carolus dei gracia Romanorum rex ɔc. — Sane quod religiosorum abbatis et conventus monasterii Cellensis — nuper maiestati nostre oblata supplicacio continebat, quatenus ipsis et monasterio ipsorum privilegia, libertates, gracias, iura, consuetudines et emunitates, ipsis a clare memorie illustribus Otakaro et Wenzeslao, predecessoribus nostris, nec non Joanne genitore nostro, quondam Boemie regibus, actenus indulta seu indultas approbare — dignaremur; nos igitur — universa privilegia — de certa nostra sciencia — approbamus. — Datum in Drezden anno domini millesimo trecentesimo quadragesimo octavo, indiccione prima, VII[o] idus Decembris, regnorum nostrum anno tercio. Ad relacionem domini prepositi ecclesie omnium sanctorum

Joannes Noviforensis.

Beyer str. 601 č. 348. U Balbína Misc. VIII. str. 281—283 jest v jednom listě obsah zdejších dvou listů č. 7 a 8, s varianty: *loď* místo ein kan, *Sonieczek* m. Sornozick, *Milhalt* seu *Niderschein* m. Noylhalt s. Milvendorschen ɔc.

8.

V Drážďanech 1348, 7. prosince. — Karel IV. potvrzuje klášteru Celenskému majetek a výsady jeho v Čechách. (Vidim. opis I. A[a] N° 1*d*.)

Karolus dei gracia Romanorum rex ɔc. — Sane quod religiosorum abbatis et conventus monasterii Cellensis — nuper maiestati nostre oblata supplicacio continebat, quatenus ipsis — possessiones et villas in regno Boemorum sitas, nec non privilegia — hactenus indulta — approbare — dignaremur. Nos igitur — ipsis villam, que Lauschitz dicitur, cum curia ibidem, cum navigio, ita quod duas naves, que vulgariter prams dicuntur, et unam cymbam, que vulgariter vocatur ein kan, habere possint, et cum ipsis libere et sine impedimento transducere, et quod nullum aliud navigium infra curiam Lauschitz et civitatem Lutormeritz super flumine Albia ascendendo per medium miliare et a dicta curia super flumine Albia per medium miliare descendendo ad transducendum esse et fieri debet, quam navigium curie supradicte. Et quod duas tabernas et unum fabrum et unum sartorem licite tenere poterint et habere in villa predicta. Villam eciam Sornozick cum curia et molendino, et curiam in Sollewitz, et villam, que Noylhalt sive Milvendorschen nominatur, et villam Wessele cum omnibus iuribus ɔc — et quod annonam sive bladum et frumentum in prenominatis villis pertinente in navigio super flumine Albia ascendendo et descendendo futuris temporibus — ducere et in usus proprios convertere libere poterunt —. Privilegia et litteras abbatis et conventus et monasterii — approbamus ɔc. Datum in Dresden anno domini MCCC[o]XLVIII indiccione prima, septima idus Decembris, regnorum nostrorum anno tertio.

9.

V Drážďanech 1348, 8. prosince. — Karel IV. nařizuje Litoměřickým, aby majetku a práv kláštera Celenského v Lovosicích šetřili. (Orig. I. A[a] N[0] 1*c*.)

Karolus dei gracia Romanorum rex ɔc iudici et iuratis in Luthmericz. — Fidelitati vestre precipimus et seriose mandamus, quatenus abbatem et conventum monasterii Cellensis in curia Lausicz, scilicet in duabus tabernis, in annona seu blado in eadem hereditate proveniente, que vel quod in navigio super flumine Albia ascendendo vel descedendo futuris temporibus sine quovis inpedimento ducere et in usus proprios convertere libere poterunt pro ipsorum libito voluntatis [non impediatis]. Insuper admittimus, quod predictus abbas et conventus monasterii Cellensis in predictis bonis unum dumtaxat fabrum cum uno sartore pro necessitate dicte curie licite tenere inantea poterunt et habere, ac in ceteris iuribus et libertatibus ipsorum, quibus dudum tempore celebris recordacionis illustrium Otakari et Wenczeslai — freti sunt, non debeatis quovis ingenio vel colore quesito quomodolibet impedire. — Presencium sub nostro sigillo maiori testimonio literarum, datum in Dresdein anno domini millesimo trecentesimo quadragesimo octavo, indiccione prima, VI. ydus Decembris, regnorum nostrorum anno tercio.

10.

Na Děčíně 1366, 6. ledna. — Beneš z Wartmberka na Děčíně vypovídá v rozepři mezi klášterem Celenským a dědici Petrimana ze Sulevic. (Starý překlad VI. W[y] N[0] 1.)

My Beneš z Wartmberka, pán na Děčíně, známo činíme —, že při, kteráž s vobojí strany byla mezi panem opatem z Celle s konventem i bratřími téhož konventu z Lovosic s jedné, a dědici Petrimana z Sulevic dobré paměti, totižto Ješkem i jeho bratřími pozuostalými v Žĕrnozkách z strany druhé — sme takto zavřeli a napravili: že řečený opat z Celle s konventem a bratřími z Lovosic mají držeti, zpravovati a vládnúti dědičně vostrovem větším a vrchnějším, což ho koli na dýl neb na šíř přibýti bude moci, a svrchupsaní dědicové Petrimana, totižto Ješko a jeho bratří témuž opatovi a konventu i bratřím z Lovosic žádné překážky v témž vostrově nemají činiti. Však menší a dolejší vostrov má přináležeti týmž dědicuom Petrimanovým z Sulovic, což ho koli na dýl neb na šíř bude se moci rozšířiti. — Dále v tom zavíráme, žě ani opat s bratřími z Lovosic ani dědicové předpověděnýho Petrimana nemají dělati slupi v tom místě, kde jest brod. Tomu na svědomí v přítomnosti pečeť spolu s pečeťmi statečných rytířuov, pana Potona z Sandavy, Peška z Čechlovic, Přibíka z Milčan, Hynce z Soběšína sou přivěšeny. Dán na Děčíně léta páně 1366 na den tří králuov.

11.

Na Karlštýně 1395, 29. dubna. — **Král Václav potvrzuje klášteru Celenskému výsady.** (Vidim. opis I. A^a N^0 1*d*.)

Wenceslaus dei gracia Romanorum rex ɔc — Notum facimus tenore presencium universis, quod pro parte religiosorum abbatis et conventus monasterii in Cella — maiestati nostre humiliter supplicatum existit, quatenus quedam privilegia seu litteras ipsis — per serenissimos principes — Boemie reges, et signanter per — d. Carolum — super nonnullis eorum bonis — concessa, approbare — dignaremur (následuje list Karla IV. ze dne 7. prosince 1348, obsahující v sobě list římského krále Adolfa d. d. 14. dubna 1296, pak druhý list Karlův též ze dne 7. prosince 1348). Nos eorum peticionibus — inclinati — prescripta privilegia — approbamus. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum datum in Karlstein anno domini MCCCXCV^0 die penultima Aprilis, regnorum nostrorum anno Boemie tricesimo secundo, Romanorum vero decimo nono.

(Na ohbu): Ad mandatum domini regis Albertus Magdeburgensis archiepiscopus, cancellarius.

(Na hřbetu): R. Wenceslaus de Olomuntz.

Tištěno u Balbina, Misc. VIII. str. 279—283. — Beyer str. 644 č. 524.

12.

Na Karlštejně 1395, 6. května. — **Král Václav uděluje klášteru v Staré Celi výsadu, že nikdo nemá na statcích jeho vymáhati pohostinství, majetek poškozovati aneb poddané k nějakým pracím nutiti.** (Orig. I. A^a N^0 1*e*.)

Wenceslaus dei gracia Romanorum rex ɔc — Notum facimus tenore presencium, quod — in favorem religiosorum abbatis et conventus monasterii in Cella — decernimus —, quod nulli penitus principum, comitum, baronum, procerum, militum, clientum seu alterius cuiuscumque status — existat, quovis umquam tempore in curia dicti monasterii, dicta volgariter Lawschicz, seu in aliis ipsius monasterii allodiis, prediis, possessionibus, villis seu bonis, quovis ingenio sub hospitalitatis forma aut alio quovis modo nocturnas sive diurnas facere staciones, seu in bonis prefati monasterii operaciones aliquas, que perturbacionis et molestiarum parant materias, quovis ausu quolibet exercere aut homines et subditos eorum ad vecturas, araturas seu alia quevis opera seu gravamina — compellere aut arcere. — Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio literarum datum in Karlstein, anno domini millesimo trecentesimo nonagesimo quinto, die VI. Maii, regnorum nostrorum anno Boemie tricesimo secundo, Romanorum vero decimo nono.

(Na ohbu): Ad mandatum domini regis Albertus Magdeburgensis archiepiscopus, cancellarius.

(Na rubu): R. Johannes de Wratislavia.

13.

Na Karlštejně 1395, 11. května. — Král Václav dává klášteru Celenskému výsadu, aby pocestní nevynucovali na jeho statcích pohostinství. (Orig. I. A^a N^0 1*f.*)

Wenceslaus Dei gracia Romanorum rex ꝛc — Notum facimus tenore presencium universis, quod religiosis abbati et conventui monasterii in Cella — hanc fecimus graciam specialem, ut videlicet non liceat alicui principum, baronum, nobilium, militum, clientum, burgensium, aut alterius status seu condicionis hominum in curia dicti monasterii dicta volgariter Lawschicz seu aliis ipsorum curiis, villis atque bonis nocturnas sive diurnas facere staciones aut eos ad quevis gravamina seu operaciones compellere vel arcere.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum datum in Karlstein anno domini millesimo trecentesimo nonagesimo quinto, die XI. Maii, regnorum nostrorum anno Boemie tricesimo secundo, Romanorum vero decimo nono.

(Na ohbu): ad mandatum domini regis Albertus Magdeburgensis archiepiscopus, cancellarius.

14.

V Norimberce 1397, 24. listopadu. — Král Václav nařizuje klášteru v Staré Celi, aby 20 hřiven, povinných do královské komory, dávali každoročně Alžbětě markrabince Míšenské. (Orig. I. A^a N^0 1*g.*)

Wir Wenczslaw von gotes gnaden romischer kunig ꝛc — embieten den geistlichen apte und convente des closters zu der Czelle und dem hofmeister des hofes zu Lawczicz — unser gnade und alles gute. Liben andechtigen! Als wir vormals der hochgeborn Elzbethen, marggräfinn zu Meissen, unserr liben swester und furstynn, czweinczig swere mark Prager grossen uff den summen und beren, die ir uns in unser camer alle jare pflichtig seyt zu geben, ir lebtage vorschriben und gegeben haben, als das unser majestatbrive, den wir ir doruber gegeben haben, wol usweiset: also gebieten wir euch ernstlichen und vesticlichen bey unsern hulden, das ir der egenanten unser swester sulche czweyntzig swer mark beyde von diesem nehsten vorgangen jare und ouch furbas alle jare ir lebtage gebet. — Mit urkunt dicz brives vorsigelt mit unser kuniglichen maiestat insigel. Geben zu Nuremberg noch Cristes geburt dreyczenhundert jare und dornach in dem sibenundneunczigistem jaren an sand Kathrein abende, unser reiche des behemischen in dem funfunddreissigistem jaren und des romischen in dem czweyundczweinczigistem jaren.

(Na ohbu): per dominum lantgravium Leuthemberg Nicolaus de Gewicz.

(Na rubu): R. Petrus de Wischow.

15.

V Praze 1477, 25. října. — Král Vladislav potvrdil klášteru Celskému veškeré výsady udělené mu od dřívějších králů Českých ꝛc. (Orig. vidim. I. A[a] N[0] 1*h*.)

Wladislaus Dei gracia Bohemie rex ꝛc omnibus in perpetuum insigne. — Sane itaque constitutus in presencia nostra venerabilis pater Anthonius, abbas — monasterii Veteris Celle —, nobis humiliter supplicavit, quatenus — omnes et singulas gracias, litteras, donaciones, libertates, privilegia quoque et indulta et bona universa —, signanter bona sita in corona regni nostri Bohemie, — ipsis — confirmare dignaremur. Nos itaque idem monasterium — conservari cupientes, — omnes et singulas gracias ꝛc ipsi monasterio abbati et conventui pro tempore existentibus approbamus — et confirmamus in omnibus punctis, clausulis, articulis et sentenciis. Et ut prefatum monasterium Veteris Celle ampliori dono regio se gaudeat consolatum, nominato abbati et suo conventui de gracia nostra speciali damus et concedimus licenciam — per se aut per quempiam alium nomine ipsorum reluendi et redimendi bona seu res et possessiones quaslibet dicti sui monasterii, ubicumque in corona regni nostri situantur, — bona vero eiusdem monasterii Veteris Celle, que a quocumque vel a quibuscumque personis sine iusto titulo tenentur, prefatis abbati et conventui volumus sine contradiccione reddi et restitui. In quorum fidem presentes litteras nostras fieri et sigilli nostri regalis appensione iussimus communiri. Datum Prage die vicesima quinta mensis Octobris, anno domini millesimo quadringentesimo septuagesimo septimo, regni nostri anno septimo.

16.

V Praze 1479, 21. dubna. — Král Vladislav potvrzuje smír, učiněný mezi opatem ze Staré Cele a Václavem z Kladna o statek Lovosice. (Orig. vidim. I. A[a] N[0] 1*i*)

Wladislaus Dei gracia Bohemie rex ꝛc notum facimus —, quod, cum expositum nobis est pro parte venerabilis Anthonii abbatis Veteris Celle, — qualiter ipse racione municionis dicte Lowosicze una cum villis et pertinenciis suis universis, que bona pertinent ad dictum monasterium Veteris Celle, que quoque famosus Wenceslaus de Cladno, residens in eadem municione Lowosicze, — inscripta sibi et obligata obtinet, cum eodem Wenceslao fecit concordiam et conclusit ita videlicet, ut ipse Wenceslaus — eadem bona teneat et possideat sic, quemadmodum sibi sunt inscripta ad tempora vite sue et consortis eiusdem famose Margarethe de Maydeck —. Nos supradictum contractum et concordiam — acceptamus, approbamus et nostro regio consensu communimus. Nolumus preterea, ut eadem bona per nos aut successores nostros quocumque colore amplius cuipiam inscribantur. — Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum datum Prage die vigesima

prima mensis Aprilis anno domini millesimo quadrigentesimo septuagesimo nono, regni nostri anno octavo.

17.

B. m. 1487, 5. února. — Výpověď krále Vladislava o rybolovu v řece Labi. (Starý přepis: VI. Wγ N° 1.)

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem opatem z Celle a Petrem Klučovským, Václavem Střekovským, Mikulášem Pišťanským s jedné, a Litoměřickými neboližto rybáři jich z strany druhé, co se ryb lovení v řece Labi dotýče, JMKá se pány ráčil jest slyšeti vysazení starodávní a trh, který se stal s předkem kněze opatovým, kdežto jim svědčí s řekú, břehy a ostrovy. A oni Petr Klučovský, Mikuláš Pišťanský též táhnú se na dcky zemské, žě jim též svědčí s řekú i břehy. Ale oni rybáři Litoměřičtí okázali sú toliko potvrzení krále JMti, kteréžto ukazuje na jich svobody starodávní a také každému bez újmy na jeho spravedlnosti, než jiných žádných svobod před JMtí sú neukázali. A protož JMKá se pány kněze opata i osoby svrchupsané proti rybářuom Litoměřickým při jich starodávných držení(ch) zůstavuje. A zdá-li se Litoměřickým lepší spravedlnost okázati, žě se jim právo nezavírá. Stalo se v pondělí den sv. Agaty léta páně LXXXVII.

Srov. AČ. VIII. 441 č. 470.

18.

B. m. 1498, 3. května. — Opat kláštera Staro-Celského vysazuje některým obyvatelům vesnice Lovosic pozemky a návrší vhodná k pěstování révy. (Orig. VI. Wβ N° 1.)

In nomine domini amen. Nos Martinus abbas, Michael prior, Balthasar supprior, ceterique seniores, totum conventum monasterii Veteris Celle Cisterciensis ordinis Misznensis dyocesis representantes, profitemur universis et singulis, quod deliberato animo maturoque consilio prehabito, locavimus et exposuimus, locamus atque exponimus per presentes literas in fundo bonorum, curie in Lowosycz prope adiacenti et ad eandem pertinenti, incollis ville eiusdem subscriptis, nominatim: Georgio Langwara, Matheo, Petro Lupo, Meussik, Matheo Haczek, Johanni oleatori, Kraupa, Beba, Blasio Kozisskoni et Vulpi, agros colliculosque vinetis aptos ad colendum vineas, et eciam iam excultas favemus tenendum, fruendum et iure emphiteotico possidendum, tali sub condicione, quod ex illis vineis excultis et deinceps excolendis tenebuntur nobis et successoribus nostris sive conventui nostro supranominato iidem cultores eorumque successores perpetuis temporibus singulis annis in vera decima vini realiter et cum effectu respondere, postquam possessio eiusdem curie ipsorum villanorumque ad nostrum pacificum redierit obtentum, ipsique nobis aut nostro conventui realem prestiterint manualemque fidem omagii post vite defunccionem nobilis domine Margarethe de Neydeck, relicte felicis recordacionis olim uxoris nobilis et

famosi domini Wenceslai de Cladno, immediati possessoris precedentis. In quorum omnium testimonium et robur contrasigillum monasterii nostri et sepe nominate domine nunc dictam curiam cum bonis ad eam pertinentibus possidentis ex certa sciencia appendi fecimus. Anno domini millesimo quadringentesimo nonagesimo octavo, Maii die tercia.

19.

B. m. 1507, 20. února. — Smlouva mezi Martinem opatem ze Staré Cele a Albrechtem z Kolovrat o Lovosice. (Orig. I. A^a N^0 1 *k.*)

Nachdem uff hewt sonnobennt post este michi inn funfczennhunnderstnn unnd sibendnn jore ein guttlicher vortrag aufgericht unnd gescheenn czwischnn dem erwirdignn inn gott unnd herenn herenn Martino abt czu der Czelle — an eynnem, unnd dem edelenn unnd wolgeborenn herenn herenn Albrechtt vonn Colowratt, herr uff Libennstein unnd Grawppnn, oberster cannczler des konygreychs czu Behem ꝛc, annders teyles, — das gutt Lowosicz belangennde mit aller yczundt yrer czugehorunge sampt denn dorfferenn unnd gutterenn, — so ist vorwilliget unnd czugelossenn dem herenn cannczler uff dismal die abelosunge obgemeltes guts sampt seynnenn allenn anhange alhie inn konigreych czu Behem gelegenn czu sich czu brenngenn —. — Dieweyl denn das closter unnd loblich gestifte czu der Czellenn aus gutten herczenn obenberurtte neygunnge sich habnn kegenn dem herenn canczler ꝛc in der abelosunge merckenn lossen, so hott der edele unnd wolgeborne her Albrecht vonn Colowratt — got dem almechtignn czu lobe, czu trost unnd heyl seynner selen, auch denn edelnn unnd loblichenn geschlechte vonn Colowratt aufgericht ein ewig testamennt mit tawsennt swern schockenn, unnd sich vorwilligett derczu beczalenn, wie nachfolgett, dermos, das solliche tawsennt schock ewiglichnn bey dem closter bleibenn sollenn, die noch yrenn willenn gebrawchenn unnd genissenn ane menniglich einhallt. Umb solliche wolthette unnd loblich testamennt des herenn canczlers ꝛc seynnes selegerathes hett widerumb der her abt, convent unnd closter bewilligett unnd gelobett im unnd czu ewigenn czeittenn, so ufft bgengnus ader anniversaria gehalttenn, so sal man gleich messen vor des herenn canczlers ꝛc vatter unnd seynner persone noch salle mit anhange aller, die aus dem edelnn geschlechte vonn Colowratt vorschidenn, aus dem todenbuch gedocht unnd vorbettenn werdenn gleichmessig dem erstenn unnd anderenn gestifterenn des closters mit vorwilligung czusampt dem ein ewige messe wochenlich czu haldenn. — Des czu mehr sicherheitt unnd stetter haldung aller stuck, punckt unnd artikule trewlich unnd ungevärlich habenn die beyde herenn yre genodenn als sachwaldenn ire eygene insigille unden an diesem brieff thun hengenn, czu ferner bekenthnus die edelenn wolgeborenn unnd erennfestenn als hendler nebenn sich ire sigille czu hengenn unschedlich yrenn erbenn

vormocht. mit namenn: her Zdeniek Dobrohost her uff Ronnsbergk unnd Tenicz, her Wilhelm vonn Wrzessowicz auff Hunerpergk, Jan vonn Schonbergk, amptmann czu Radpergk, Lorencz Glacz von Aldennhoff unnd auffn Rottenhaws. Actum anno et die ut supra.

20.

V Praze 1509, 15. července. — Král Vladislav stvrzuje smlouvu mezi Martinem opatem ze Staré Cele a Albrechtem z Kolovrat o Lovosice. (Orig. I. A^a N^0 1*m.*)

Wladislaus Dei gracia Hungarie, Boemie ɔc rex —. Notum facimus —, quia expositum nobis est pro parte venerabilis Martini abbatis suique conventus monasterii Veteris Celle, — nec non pro parte magnifici Alberti de Colowrat, — qualiter idem abbas — cum dicto Alberto de Colowrat quendam contractum ex parte municionis dicte Lowosicz una cum villis et pertinenciis suis universis, que bona pertinent ad dictum monasterium Veteris Celle, fecerunt in hunc modum, ut videlicet ipse Albertus de consensu speciali iam dicti abbatis et conventus sui eadem bona omnia ab hiis, quibus inscripta et impignorata sunt, redimat, diluat et ad suam possessionem accipiat, ita tamen, ut ad tempora vite sue dumtaxat eadem bona teneat et possideat, post mortem vero suam ipsa omnia bona, sic per eum (ut promittitur) redempta et possessa, dicto conventui libere — cedere debeant. — Nobis itaque humiliter supplicatum est, ut huiusmodi contractum acceptare et nostro regio consensu munire dignaremur; quapropter eandem supplicacionem dignam censentes — supradictum contractum — approbavimus et nostro regio consensu communimus. In cuius rei robur has litteras regali nostro sigillo appenso muniri fecimus. Datum Prage die dominico divisionis apostolorum, anno domini millesimo quingentesimo nono, regnorum autem nostrorum Hungarie decimo nono, Bohemie vero tricesimo octavo.

(Na ohbu): Ad relacionem magnifici domini domini Alberti de Colowrat et Liebsstain ɔc supremi cancellarii regni Bohemie.

21.

Na Krupce 1509, 20. července. — Albert z Kolovrat se zavazuje, že po jeho smrti mají statky kláštera Staro-Celského, které si byl vykoupil, připadnouti opět témuž klášteru. (Cop. vidim. I. A^a N^0 1*n.*)

Nos Albertus de Colowrat in Libsteynn ɔc — recognoscimus —, reverendissimum patrem dominum Martinum abbatem totumque conventum monasterii Veteris Celle — concordiam quandam nobiscum fecisse, nobisque — dedisse facultatem redimendi bona eorum in Lowesitz cum universis pertinenciis suis, videlicet villam Lowesitz cum curia sive munitione ibidem et cum navigiis, villam Serntzig cum curia et molendino, et curia in Sulewitz, et villam, que Madhalter sive Newendorffchen

nominatur, et villam Wessele cum vineis ɔc —. Postquam vero divina maiestas ex hac mortali luce nos vocaverit, quod in gratie sue beneplacitum debent eadem bona omnia, quotquot ex hiis redemimus et possedimus, — libere cedere dictis abbati et conventui ac monasterio eorum, dummodo tamen summam illam, quam pro redimendis bonis illis exposuimus, heredibus — nostris persolverint. — In quorum omnium ampliorem fidem pro nobis, heredibus, amicis et successoribus nostris sigillum nostrum presentibus duximus appendendum. Date in Grawppen feria sexta post Arnolphi, anno domini millesimo quingentesimo nono.

22.

V Praze 1509, 16. října. — Král Vladislav ustanovil na žádost kláštera ve Staré Celi Alberta z Kolovrat a Jindřicha z Šlejnic za patrony statku Lovosického. (Orig. I. A^{a} N^{0} 1 *l.*)

Wladislaus Dei gracia Hungarie, Bohemie ɔc rex. — Notum facimus —, quemadmodum prius concordiam inter magnificum Albertum de Colowrath — et venerabiles abbatem et conventum monasterii Veteris Celle — de bonis Lowosicz — factam litteris nostris approbare et confirmare dignati sumus. — Verum cum sit nobis ex parte sepefati abbatis et conventus supplicatum, quatenus pro conservacione et defensione dictorum bonorum Lowosicz — duos patronos et tutores, et nominatim prefatum Albertum et nobilem Henricum de Sleynicz ɔc, — dare et constituere dignaremur: — prenominatos Albertum et Henricum pro conservacione dictorum bonorum in Lowosicz — pro veris patronis et tutoribus damus et constituimus per presentes, eam ipsis .et cuivis ipsorum in solidum auctoritatem nostram regiam — dantes, quod ipsi sepefatum monasterium circa ea bona absque quorumvis contradiccione manuteneant et defendant. — In cuius rei robur et testimonium evidencius presentes has nostras litteras cum sigilli nostri regii appensione muniri fecimus. Datum Prage feria tercia ipso die sancti Galli, anno domini millesimo quingentesimo nono, regnorum autem nostrorum Hungarie vicesimo, Bohemie vero tricesimo nono.

(Na ohbu): ex commissione propria regie Mtis.

Beyer str. 715 č. 835.

23.

V Praze 1509, 19. října. — Albrecht z Kolovrat pojistil Jindřichovi ze Šlejnic 10.000 zl. rýn. na Lovosicích a Šarfenštejně. (Orig. I. A^{a} N^{0} 1 *o.*)

Wir Albrecht von Colowrath, her uff Libsstain ɔc. — Nachdeme uns — her Heinrich von Sleynitz — czehen tausent gulden raynisch unszer lebenlang vorgereicht und geliehen, haben wir aus gutten willen ime dieselben wiederumb dermas zu versorgen, domitte er, sein erbenn und nachkomen solchs gelts nach unszerm

tode — richtige beczalunge bekome. Dorumbe wir ime — dieselben czehentawsendt gulden — uff das gut Lowosicz und alle dorffer, so zum Scharffenstein und Lowosicz gehorig, — hiemitt und in krafft dits brives vermachen und verschreiben. — Zw urkundt haben wir unszer angeborn insigel wissentlich an dissen offenen briff gehangen, und dorneben die edeln wolgebornn und gestrengen hern Albrecht von Colowrath hern uff Krakowicz, — und Hanszen von Schonbergk, amptmann zw Radbergk, vermocht zu mehrer geczeugnus und sicherhayt ir angeborne ingesiegel neben das meine zu hengen, welcher sigelung wir obgnante Albrecht von Krakowicz und Hans von Schonbergk hiermitt bekennenn, doch alleweg uns und unszern erben one schaden. Geben zw Prag am freitag nach Luce ewangeliste im vunffezehnhundersten und newnden jarenn.

24.

V Staré Celi 1511, 20. dubna. — Klášter v Staré Celi prosí krále Vladislava, by schválil postoupení statku Lovosického Jindřichovi z Šlejnic. (Starý opis: VI. W? N° 2.)

Serenissimo ac potentissimo principi ac domino domino Wladislao, Hungariae et Bohemiae regi ɔc — Martinus abbas, Michael prior, Balthazar supprior, Mathias portarius, Donatus bursarius et totus conventus monasterii Veteris Cellae. — Quoniam constat allodium nostrum Lowezcitz — ante certa tempora — domino Alberto de Collowrat, — ut idem allodium nostrum — ad se posset cum certa quadam pecunia, pro qua impignoratum erat, redimere et ad dies vitae suae libere uti —; cum igitur idem dominus cancellarius ex humanis decesserit — et praefatum allodium ad manus et in potestatem nostram denuo redierit: idcirco nos favimus et per presentes favemus, permittimus et concedimus nobili — viro, domino Heinrico de Schleynitz, — domini Georgii Saxoniae ducis ɔc supremo marescallo, ut — dictum allodium nostrum — ad se possit redimere et eo uti iuxta conventionem et tractatum inter nos desuper initum. Quapropter regiae vestrae Mti humiliter supplicamus, quatenus dignetur eidem domino marescallo super huiusmodi nostra concessione et permissione benignum praestare assensum. — In cuius fidem ac robur has literas nostras appendente sigillo abbatiae nostrae communiri fecimus. Datum in eodem monasterio nostro vicesima die Aprilis anno domini millesimo quingentesimo undecimo.

25.

V Staré Celi 1511, 28. srpna. — Klášter v Staré Celi dává Jindřichovi ze Šlejnic plnou moc, by si vyplatil statky téhož kláštera v Čechách. (Starý přepis: VI. W? N° 2.)

Nos fratres Martinus abbas, Michael prior, Balthasar supprior, Matheus portarius, Donatus bursarius, Augustinus capellanus, Mathias pietantiarius, Thomas custos, Johannes camerarius, Andreas cantor, Mathias conversorum magister, totusque

conventus monasterii Veteris Cellae — profitemur, quod — plenam facultatem dedimus — domino Heinrico de Schleynitz, domino in Schlackenaw ꝛc, — redimendi omnia bona nostra in regno Bohemiae sita, videlicet: villam Lowesisc cum curia et munitione ibidem et cum navigiis, villam Sornczig cum curia et molendino et curiam in Sulewicz, et villam, quae Nadhalter sive Nawendorffichin nominatur, et villam, quae Weszele nominatur, cum vineis ꝛc. — In horum evidentiam et robur sigillum nostrum, quo pro nunc coniunctim utimur, ex certa nostra scientia presentibus appendi fecimus. Datum in praefato nostro monasterio, ipso die sancti Augustini episcopi, anno christianae salutis millesimo quingentesimo undecimo.

26.

V Staré Celi 1511, 2. října. — Klášter v Staré Celi uzavřel smlouvu s Jindřichem ze Šlejnic o klášterské statky v Čechách. (Orig. I. A[a] N[0] 1 *r.*)

Nos fratres Martinus abbas, Michael prior, Balthazar supprior, Donatus bursarius, Matheus portarius, Mathias pietanciarius, Paulus infirmarius, Augustinus capellanus, Thomas custos, Johannes camerarius, Andreas cantor, Mathias conversorum magister totusque conventus monasterii Veteris Celle: — licet prioribus annis quandam fecerimus concordiam cum — domino Alberto de Collowratt, domino in Liebenstein et Gruppen, — racione bonorum nostrorum in regno et sub corona Bohemie situatorum, utpote ville et municionis Lowositzo cum omnibus et singulis attinenciis suis, ut — eadem bona omnia vice et nomine nostris redimeret atque ad suam possessionem reduceret eisque per tempus vite sue uteretur —. At quoniam eodem domino Alberto de Collowratt vita in domino functo necdum videntes adesse oportunitatem prefata bona pacifice reducendi ad realem monasterii nostri possessionem: nos Martinus abbas totusque conventus monasterii prefati — concordiam quandam et contractum fecimus — cum — domino Heinrico de Sleynitz, domino in Slackenwe, Ronnenberg, Hoensteyn ꝛc, — in eum, qui sequitur, modum: In primis dedimus — eidem domino Henrico facultatem reluendi, redimendi et ad realem suam possessionem reducendi — omnia et singula bona nostra in regno Bohemie sita, videlicet villam Lowositz cum curia et municione ibidem et cum navigiis magnis et parvis in Albea flumine, villam Sornczig cum curia et molendino et curiam in Sulewitz, villam, quae Nadthalter sive Newendorfchin nominatur, et villam Wessele omniaque alia bona nostra in regno, ut prefertur, Bohemie sita, cum vineis ꝛc, — ut libere eadem bona nostra redimere, reluere atque in sue dominacionis possessionem recipere valeat et possit. Postquam vero ex divino beneplacito antefatus dominus Heinricus ex hac vita decesserit, liberum sit et esse debet, nobis — prefata bona omnia de manu heredum suorum redimere, — dummodo ea summa pecunie, quam iam fatus dominus Heinricus in redempcione — dictorum bonnorum exposuit, — quam et nos, si

dicta bona pro presenti redimere vellemus, exponere oporteret heredibus suis. — In horum omnium fidem et evidens testimonium presentes literas sigillorum nostrorum, abbacialis et conventualis, appensione ex certa nostra sciencia communiri fecimus. Date in mencionato nostro Veteris Cellae cenobio, quinta feria post celebritatem divi Jeronimi ecclesiastici doctoris excellentissimi, anno christiane salutis supra millesimum quingentesimo undecimo.

27.

V Brodě Uherském 1511, 29. prosince. — Král Vladislav dal Burianovi Trčkovi z Lípy výplatu na tvrzi Lovosicích. (Orig. I. A^a N^0 1 *p*.)

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český 2c král — oznamujem tiemto listem všem, že jsme prošeni od statečného Buriana Trčky z Lyppy a na Lippnici —, abychme jemu výplatu dáti ráčili na tvrzi, dvoru a vsi Lovosicích s jich vším a všelikterakým příslušenstviem, tak aby on svrchupsaný Burian od držiteluov nynějších i budúcích vyplatiti, držeti a toho požívati mohl, kdyžby se jemu to učiniti zdálo. K jehožto prosbě a žádosti nakloněni jsúce, — dali jsme jemu výplatu na již psané tvrzi, dvoru a vsi se vším příslušenstvím i s vinnicemi, tak jakž jest to držal a toho užíval někdy urozený Albrecht z Kolovrat a na Libštejně. — Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Brodě Uherském v pondělí po vánocích letha božieho tisícieho pětistého jedenáctého, a království našich Uherského dvatcátého prvního a Českého čtyřitcátého.

(Na ohbu:) ad relacionem strenui domini Ratislai de Ssebirzow, secretarii regie Mtis 2c.

28.

V Budíně 1513, 23. září. — Král Vladislav uznává právo kláštera Staro-Celského ke zboží Lovosickému, a ruší možné jiné zápisy. (Starý přepis: VI. W^y N^0 2.)

My Vladislav z buoží milosti Uherský, Český 2c král — oznamujem tiemto listem všem. Jakož velebný kněz Martin, opat kláštera Staré Cele, — předložil nám listy, kterak by zbuoží Lovosické s některými vsmi — od nás a předkuov našich, králuov Českých, — témuž klášteru připojeno bylo, kteréhožto také zboží jmenovaný klášter dávný čas bez překážky užíval a je držel až do toho času, když pán Buoh všemohúcí na duchovenstvie v královstvie našem Českém trestání dopustil, tehdáž jmenované zbuožie Lovosické mocí klášteru témuž v Staré Celi odjato jest a až do toho času v světských rukách držáno; protož jmenovaný opat i s svým konventem pokorně jest nás prosil, abychom to zříditi ráčili, aby on a jeho konvent při prvnější starej spravedlnosti — zachováni býti mohli. Poněvadž jsme pak jmenovaného opata žádost spravedlivú a gruntovní nalezli, protož jsme jmenovanému opatu našimi

královskými zápisy dopustili, jmenované zbuožie Lovosické — těmi penězi, kteréž na tom zbuoží zapsané byly, vyplatiti k užitku téhož kláštera. Poněvadž pak dále zpraveni jsme byli, kterakby [s] urozeným někdy Albrechtem z Kolovrat na Libštejně — smlúvu učinil vedle zápisu mezi nimi učiněného, v kterémžto zápisu — dotčený opat témuž Albrechtovi toho dopustili, aby on to zbuoží Lovosické — sobě vyplatiti a toho až do své živnosti užívati mohl. — I jsme od jmenovaného opata Starý Cele zpraveni, kterak by on po smrti — Albrechta z Kolovrat na to zbuoží Lovosické — urozenému Henrichovi z Šlejnic — té výplaty dopustil, kdež urození Jan a Bernhart bratří z Walštejna na Krupce, dědicové jmenovaného Albrechta z Kolovrat, — toho zboží Lovosického — postúpiti se zbraňovali a zbraňují, pravíce, že by oni proti tomu od nás obdarování měli. — Jestli jsme my — z omylu aneb jakžkoli jináč něco komužkolivěk proti prvnějším našim královským zápisuom dáti a zapsati ráčili, to tiemto listem zdviháme — a v nivec obracujem —. Při tom také znovu potvrzujem tiemto listem jiné listy naše a zápisy témuž opatu na to zboží Lovosické dané, i také tu smlúvu, kteráž se mezi jmenovaným opatem Starý Cele a Henrichem z Šlejnic o též zbuoží Lovosické stala —. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v pátek po svatým Matouši léta buožího tisícého pětistého třináctého, královstvie našich Uherského čtyrmecítmého a Českého čtyrycátého třetího.

29.

V Staré Celi 1535, 25. dubna. — Klášter v Staré Celi se zavazuje, že za živobytí Šlejniců svůj zastavený statek Lovosický nevyplatí. (Starý přepis: VI. W[y] N° 2.)

Wir Paulus abt, Johannes Pfefferkorn prior, Caspar Rulicke supprior, Johannes Helwigk bursarius, Nicolaus Sprinckler infirmarius, Antonius Severi custos, Michael Schreyber portarius, Wolfgangus Dresler capellanus, Thomas Lindener, Blasius Hoyer seniores und der ganze convent des klosters zur Cellen — bekhennen —. Nachdem und als der erwirdige — Ernst, des erzbistumbs Prag administrator, dasselbst und zu Meyssen thumprobst, und herr Jeorge von Schleinitz, gebruder, herrn zum Talenstein und Schluckenaw, das guet Lowositz bei Leitmeritz in der cron Behaim gelegen, itzo besitzen und pfantschaftweise innen halden — das wir — bemelt guet — zue unserm closter nicht losen sollen noch wollen, dieweil beyde obgenante herrn von Schleinitz und herrn Jeorgen sone, nemblich Haubolt, Hanns und Ernst, und aber bei itzigem seinem gemahel, frawen Crescencien, herrn Wazlaw Zmrzliken von Woyssina *) tochter, mehr erzeugen würde, die sollen hierinnen auch begriffen sein.

Und wir Johannes von gots gnaden bischof zue Meyssen, bekhemen das wir auf ansuchen des erwirdigen unsers liben andechtigen herrn Paul abts — des klo-

sters Alten-Czellen unser siegl an diesen brif — neben der ebteyen und convents insigel haben anhengen lassen. Geschehen und gegeben zur Zellen sontags cantate im jare der gepurt Cristi tausent funfhundert und funf und dreisig.

*) Ze Svojšína.

30.

V Praze 1537, 30. srpna. — Král Ferdinand stvrzuje bratřím Arnoštovi a Jiříkovi z Šlejnic smlouvy uzavřené s klášterem v Staré Celi o zboží Lovosické. (Starý přepis: VI W N° 2.)

My Ferdinand z buoží milosti Římský král 2c — oznamujem, — že jest před osobu naši královskú urozený a velebný Arnošt z Šlejnic, administrator arcibiskupství Pražského a probošt v Míšni, — předstoupil a nám i na místě Jiříka z Šlejnic bratra svého — zprávu dal, kterak před časy — opat a konvent kláštera Staré Cele — o zbuožie Lovosické — smlúvu s někdy Hendrychem Šlejnicem, otcem jmenovaných bratří, udělal —. I když jest již psaný Henrich — před lety nedávno jminulými z tohoto světa smrtí sšel, a velebný kněz Pavel nynější opat — druhú smlúvu s týmiž bratřími Šlejnici jsú udělali, prose nás často psaní bratří Šlejnicové —, abychom jim předešlejch smluov a potvrzení i také tej nejposlednější smlouvy o zboží Lovosické — učiněné potvrditi ráčili. — K jejichžto bratří Šlejnicuov snažné prozbě nakloněni jsúce — ty smlouvy o zbuoží Lovosické — mocně schvalujem, stvrzujem a upevňujem. — Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme rozkázali. Dán na hradě Pražským ve čtvrtek po sv. Jana stětí, léta páně tisícího pětistého třidcátého sedmého, a království našich Římského sedmého a jiných jedenáctého.

31.

Ve Vídni 1542, 17. října. — Král Ferdinand stvrzuje dědičný prodej statků kláštera Staro-Celského bratřím Šlejnicům. (Orig. I. A^a N° 1 *t.*)

Wir Ferdinand von gots genaden romischer kunig 2c — bekennen offenlich 2c. — Nachdem unns jetzt furgebracht — das die wirdigen wolgebornen — Ernst — und Georg von Schleinitz gebruder, auf Schlugkenaw und Dollenstain die erblich gerechtigkait an dem gut Lobeschitz — alain auf ire und sein Georgn von Schleinitz eeleiblichen sune — bekhumben und erlangt, seind wir daneben von — Andrea abbt zur Alten-Zell — ersucht — worden, das sich der eerwirdig unnser lieber getreuer Johann bischof zu Meissn, als ordinarius zwischen gedachtem abbt und den ernentn zwaien von Schleinitz gebrudern, ainen entlichen vertrag der erbschafft halbn an diesem gut Lobeschitz aufzurichtn in guetliche handlung eingelassen, und umb die erbligkait daran mit bewilligung — des convents doselbst mit einander verglichn, — in welche vergleichung des erblichen khaufs an diesem gut Lobeschitz

— furst Moritz hertzog zu Sachsen ꝛc als des abbts zur Alten-Zell lanndsfurst, und gedachter bischof zu Meissn wegen seines ordinats —, und darzu sambt denen von Schleinitz — bittund, wir wolten als regirunder behemischer kunig unns solchn erblichn khauf genedigist gelieben und gefallen lassen, — haben wir — solchn erblichen khauf — bestettigt und confirmirt. — Mit urkhunt des brieffs besiegelt mit unnserm khunigclichn anhangundem insigl. Der geben ist in unnser stat Wienn am sibentzehendn tag des monats Octobris nach Christi gepurd funfftzehenhundert und im zway und viertzigisten, unnserer reiche des romischn im zwelfften und der anndern aller im sechtzehenden jare. Ferdinand m. p.

(Na ohbu): Henricus burgravius Misnensis, s. r. Bohemie cancellarius m. p.

(Na rubu): Registrata.

32.

B. m. 1545, 5. března. — Klášter v Staré Celi prodal bratřím Arnoštovi a Jiříkovi z Šlejnic dědičně své statky v Čechách. (Původní výpis z desk: I. A[a] N[0] 1 s.)

Mistr Antonius Pribus, Jeronimus Hollis a Simon Šnaydar, bratří konventu a kláštera Staré Cele, — přiznali se před úředníky Pražskými, že dědiny jich a téhož kláštera zápisné, Lovosice před Litoměřici ležící, tvrz, dvuor ꝛc, v Žernožicích*) dvuor poplužní ꝛc, Lhotku ves celú a dvory kmecí s platem, Veselí ves pustú ꝛc — prodali a dědičně doprodali Arnoštovi, Pražského a Míšenského kosteluov proboštu, a Jiříkovi, bratřím vlastním a nedílným Šlajnicuom z Šlajnic na Tollenštejně a Šluknově, — za puoldruhého tisíce zlatých rejnských. Posel na to od jeho královské Mti byl jest Hendrich svaté římské říše purkrabí v Míšni a na Andělské Hoře ꝛc z pánuov, sa k tomu od JKMti zvláště vyslaný.

*) Čti: v Žernosecích.

C. XXIV.

LISTINY BROZANSKÉ

z let 1482—1515.

Vydává **Hynek Kollmann.**

S několika svazky desk zemských, zvaných kvaterny Karlštejnskými, a s některými jinými knihami a listinami dostalo se do král. českého archivu zemského před krátkým časem 9 listin týkajících se tvrze Brozan nad Ohří a příslušenství jejího.

O dějinách statku toho psáno bylo již několikrát (v. Památky arch. a míst. V. d. str. 337—346; t. VII. d. str. 69 a 70 a j.) a ne vždy stejně. Spornější jest sice jednak starší, jednak zase mladší doba, než jest ta, ze které pocházejí listiny přítomné, avšak otiskuji je zde jak pro rozličnou povahu jejich, tak i proto, že aspoň pro některý čas bezpečně stanoví osudy Brozan. Věcně připínají se k nálezu soudu komorního mezi Mikulášem Rachemberkem a král. prokurátorem Čeňkem z Klinštejna z 1. dne října 1480, uveřejněnému od prof. Jar. Čelakovského v VII. díle přítomné publikace na str. 554 (č. 357). Rozsudkem tím Mikuláš z Rachemberku, poněvadž byv několikrát obesílán, k soudu nestál, propadl právo své na tvrz Brozany, zápisné zboží proboštství Mělnického, a králi bylo dáno za právo obdržené. Že však král Vladislav II. patrně neměl peněz, nezbylo mu, než zase zapsati statek ten bratrovi Čeňkovu, Litvínovi z Klinšteina, který vyplatil sirotkům pozůstalým po Mikuláši Rachemberkovi summu zápisnou (1482). Z rukou Litvínových Brozany přešly v majetek jiný, až dostaly se Jindřichovi z Vřesovic, jehož potomstvo po nich nazývá se větví Brozanskou.

Listiny samy jsou dobře zachované, pergamenové vidimusy, označené na rubru značkami *A primum* až *I primum*. Vidimovány jsou od purkmistra a rady Starého města Pražského všecky v jeden den (1577, 20. Nov.). Pohříchu nelze dohádati se, ani proč, ani od koho byly dány radě Staroměstské k vidimování. Snad tak učinil tehdejší držitel Brozan, Zikmund Brozanský z Vřesovic a na Brozanech, cís. rada.

Formule vidimační jsou z následujícího zde otisku vypuštěny. Pro úplnost podáváme aspoň jedinou z nich, patřící k listině nejstarší (z r. 1482), na tomto místě:

My purgkmistr a rada Starého města Pražského známo činíme tímto naším listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtouci slyšán bude, a zvláště tu, kdež náleží, že sme viděli, čisti slyšeli a někteří také sami z nás čtli list a majestát na pargamenè napsaný nejjasnějšího a nejnepřemoženějšího knížete a pána, pana Vladislava z Boží milosti krále českýho, margkrabí moravskýho

lucemburského a slezského knížete a lužicskýho margkrabě ꝛc, slavné a svaté paměti, pod pečetí jeho milosti visutú na penduli pargamenové, jak na pargameně tak na pečěti i na písmě celý a neporušený ani kterak pokažený, beze vší poškvrny a zmatku. Kterýžto list jeho milosti královské sem do tohoto našeho listu teď vepsaný a vložený všecka ta slova, punkty, clausule a artykule, jakž níže napsáno jest, v sobě obsahuje bez ujmy a proměny takto: ....

Kdež my s počátku psaní purgkmistr a rada Starého města Pražského, že jest v pravdě tak, což nahoře dotčeno a v témž majestátu napsáno jest, to přijímáme k své víře a duši, a k tomuto listu, kterýž obecně vidimus slove, pečet naši menší s jistým naším vědomím, však nám a budoucím našim potomkuom bez škody, dali a rozkázali sme přivěsiti. Jenž jest dán v Praze v středu po svatým Otmaru jinak před památkou Obětování Panny Marii léta Páně tisícého pětistého sedmdesátého sedmého.

Ostatní formule vesměs dosvědčují, že listiny původní předloženy byly celé a neporušené, beze vší poškvrny a zmatku. Vidimusy všecky, až na F primum (z r. 1486) a H primum (listina z r. 1502), opatřeny jsou menší pečetí rady Staroměstské, zavěšenou na proužcích pergamenových.

1.

V Praze 1482, 28. listop. — Král Vladislav II. Litvínovi z Klinšteina zapisuje tvrz Brozany s příslušenstvím v 1500 kop gr. českých na 15 let. (Vidimus perg. A primum.)

My Vladislav z božie milosti král český, markrabě moravský, lucemburské a slezské kniežе a lužicský markrabě ꝛc oznamujem tiemto listem všem: jakož urozený Lithvín z Clinštejna, komorník náš, věrný náš milý, dal jest drahný diel peněz za tvrz a ves Brozany i za jiné příslušnosti k tomu příslušné sirotkóm někdy Mikuláše Rachmberka, i také že sě jest smluvil s urozeným Janem Sokolovským z Vrance, komorníkem naším, věrným naším milým, o právo jeho, kteréž jest k tomu měl, a to jest učinil s volí a rozkázáním naším; i prosil jest nás týž Lithvín, abychom jej v tom opatřiti ráčili, aby toho škody neměl, a také abychom jemu naši další milost při tom okázali. My v tom hlediece k jeho věrným a ustavičným službám, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, i jsúce v tom k prosbě jeho milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Litvínovi a dědicóm jeho zapsali sme a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem tvrz a ves Brozany s vesnicemi Hostnici a Rochlovem,*) s lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, vinnicemi, kury, vajci, robotami, luhy, řekami, pastvami, s kostelním podacím i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky k tomu od starodávna příslušnými, kterýmiž by koli jmény mohly jmenovány býti, a s plným panstvím, v patnácti stech kopách groších širokých českých dobrých stříebrných rázu pražského, tak aby týž Lithvín a dědicové jeho již psanú tvrz Brozany s vesnicemi i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky svrchu psanými měli, drželi a jie požívali bez našie, budúcích našich, králuov českých, i všech jiných lidí všeliké

překážky, nejsúc od nás i také budúcích našich, králuov českých, ani od žádného jiného s toho splacováni za plných patnácte let od dánie listu tohoto pořád zběhlých. Než po vyjití těch patnácti let, budú-li chtieti ty osoby, jimž ta výplata spravedlivě příslušie, vyplatiti jmenovanú tvrz Brozany s vesnicemi i s jinými příslušnostmi k tomu příslušnými od téhož Lithvína nebo dědicuov jeho, tehdy mají jim rok napřed k té výplatě věděti dáti, a oni zberúc užitky toho roku přišlé i také vezmúc již psanú summu, to jest patnácte set kop grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského, mají jim již psané tvrze s vesnicemi i s jinými příslušnostmi k tomu příslušnými postúpiti a list tento navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti; však ty osoby budú moci to vyplatiti, jsúc na svých miestech, a k svému držení, a jinak nic. Také my neb budúcí naši, králové čeští, budem moci to vyplatiti po vyjití svrchu dotčených patnácti let v jmenované summě, dadúc rok napřed věděti k té výplatě, však k ruce a držení těch osob, jimž by to spravedlivě příslušelo, a když by ty osoby na svých miestech byly, ale nic jinak. A my ani žádný jiný nemáme toho vyplacovati k svému neb jiných držení ani komu které výplaty dopúštěti, leč k ruce a k zvláštniemu držení již psaných osob, když by na svých miestech byly. A jestliže by ty osoby nebo my neb budúcí naši, králové čeští, to k ruce jich vyplatiti [sic] vedle toho, jakož svrchu dotčeno jest, a oni potom chtěli to komu jinému zastaviti, tehdy nemají té moci mieti, ale mají témuž Lithvínovi neb dědicóm jeho toho zasě postúpiti, přijmúc od nich tu summu, kterúž jim za to dadie. A jestliže by nám které právo tu, což sě jmenované tvrze s vesnicemi i s jinými příslušnostmi dotýče, jakožto králi českému příslušelo, to také dáváme témuž Lithvínovi a dědicóm jeho. A také jestli že by kto jiný kromě téhož Lithvína a dědicuov jeho chtěl po nás k tomu které právo mieti, to my rušíme a moříme tiemto listem, aby žádné moci proti tomuto našemu listu nemělo, ani mieti mohlo. Však proto jestliže by sě témuž Lithvínovi neb dědicóm jeho dosti stalo po letech již psaných tak a vedle toho, jakož sě nahoře vypisuje, tehdy žádných tiemto naším právem v tom [překážek] nečiniece, budú povinni toho všeho, což sě svrchu píše, postúpiti těm, komuž svrchu dotčeno jest. A jakož prve témuž Lithvínovi a dědicóm jeho udělali jsme list a zápis na již psanú tvrz s jejími příslušnostmi svědčící na jedenácte set kop grošuov širokých českých, že pak ten list někde potracen jest, a jestliže by kdy optán byl kde, ten my rušíme, moříme a v nic obracujem tiemto listem tak, aby žádné moci neměl ani mieti mohl. A také již psaný Lithvín má nám dostatečnú quittancí dáti, že jej ruší a moří, jestliže by kde optán a nalezen byl. A jestliže by potracena potom byla ta quittancí, proto vždy ten list žádné moci mieti nemá. A ktož by tento list měl s svrchu psaného Lithvína nebo dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušělo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto

listu. Dán v Praze ve čtvrtek před svatým Ondřejěm apoštolem božím leta božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého druhého, královstvie našeho leta dvanáctého.

Ad mandatum domini regis.

*) Jmeny těmi nepochybně se rozumějí *Hostimice* aneb *Hostinice* ves jižně od Brozan u břehu Ohře, a *Rochov* ves západně od Brozan.

2.

B. m. 1486, 4. listop. — Dobrá vůle Litvína z Klinšteina, jíž Vojtěchovi Tvochovi z Nedvídkova postupuje list krále Vladislava II. na zástavu tvrze Brozan. (Vidimus perg. F primum.)

Já Lithvín z Klinšteina a na Týřově vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava krále českého a markrabě moravského ɔc, pána mého milostivého, jímžto jeho milost zapsati a zastaviti jest mi ráčil tvrz a ves Brozany s vesnicemi Hostnici a Rochlovem, s lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, vinnicemi, kury, vajci, robotami, luhy, řekami, pastvami, s kostelním podacím i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a požitky k tomu od staradávna příslušnými, kterýmiž koli jmény mohly by jmenovány býti, a s plným panstvím v patnádcti stech kopách groších [sic] širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis s visutú jeho milosti pečetí to šíře v sobě zavierá a svědčí, dal jsem dobrovolně i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám urozenému panoši Vojtěchovi Tvochovi z Nedviedkova i jeho dědicóm, moc i plné právo jim nebo jednomu z nich při tom dávaje, to všecko sbožie, na něž týž zápis jeho milosti královské výš dotčený svědčí, jmieti, držeti a toho všeho svobodně požívati i s tiem se vším, když a což se jim nebo jednomu z nich líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich vlastním učiniti bez všelikého mého i mých dědicuov i jiných všech lidí otporu a překážky. A ktožkoli tento list měl by nebo mieti bude s často psaného Vojtěcha Tvocha neb jeho dědicuov a budúcích dobrú volí a svobodnú, ten má i mieti bude túž moc i též plné právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, jakožto oni sami. Na potvrzenie i budúcí pamět toho pečet mú vlastní dal jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozených pánuov, pana Jana z Šelnberka a na Přerové, cancléře královstvie Českého, pana Jana z Rúpova, najvyššieho písaře desk zemských již psaného královstvie Českého a dvoru krále českého jeho milosti hofmistra, urozených panoší Bohuslava z Újezdce, hajthmana hradu Pražského, a Jiříka Šuofa z Helfemburka a na Waldšteině, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podlé mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán leta ot narozenie Syna božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého šestého tu sobotu po hodu slavném Všech Svatých.

3.

Na hradě Pražském 1487, 26. září. — Král Vladislav II. převádí zástavu tvrze Brozan v 1500 kop gr. č. s Litvína z Klinšteina na Vojtěcha Tvocha z Nedvídkova a připisuje k summě zástavní 100 kop gr. č. za službu i škody a 100 kop na opravu tvrze. (Vidimus perg. B primum.)

My Vladislav z božie milosti král český, markrabě moravský, lucemburské a slezské knieže a lužický markrabě ɔc, oznamujem tiemto listem všem: jakož slovutný Vojtěch Tvoch z Nedviedkova, věrný náš milý, vyplatil jest od urozeného Litvína z Clinšteina na Hořovicích, věrného našeho milého, zápis náš svědčící na tvrz a ves Brozany s vesnicemi Hostnici a Rochlovem, s lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, vinnicemi, kury, vajci, robotami, luhy, řekami, pastvami, kostelním poddacím i se všemi poplatky a puožitky k tomu od starodávna příslušnými, ještto my to zbožie svrchu psané témuž Litvínovi a dědicóm jeho zapsali jsme v patnácti stech kopách grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského, jakož ten zápis náš ty věci v sobě šíře a světleję drží a zavierá, a týž Vojtěch Tvoch ukázal jest nám list dobré vuole s visutými pečetmi vedle řádu a obyčeje země České, kterýžto list dobré vuole již psaný Litvín udělal jest jemu a dědicóm jeho na svrchu dotčený zápis náš. A prosil jest nás týž Vojtěch, abychom jemu a dědicóm jeho toho potvrditi a právo svrchu dotčeného zápisu našeho naň a na dědice jeho přenésti ráčili, a k tomu také, jakož jsme jemu některú sumu dlužni za službu a za škody, abychom jej v tom opatřili, aby toho škody neměl, a dále některú milost při tom abychom jemu ukázati ráčili: my hlediece na věrné a ustavičné služby téhož Vojtěcha, kteréž nám činil, činí, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, i jsúce v tom k jeho prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú svrchu dotčeného zápisu našeho témuž Vojtěchovi a dědicóm jeho potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem ve všech kusiech, článciech a clausulech, tak jakoby tuto slovo od slova vepsán byl, všecko právo tiem listem svědčície na téhož Vojtěcha a na dědice jeho tiemto listem převodiece a přenášejíce tak, aby oni to měli, drželi a toho požívali bez našie, budúcích našich, králuov českých, i všech jiných lidí všeliké překážky. A k tomu jakož jsme dlužni pozuostali sto kop grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského témuž Vojtěchovi za službu i za škody, těch sto kop grošuov českých připsali jsme a připisujem a k první summě přiražujem jemu a dědicóm jeho. Tuto milost jemu a dědicóm jeho při tom také činiece a dávajíce, aby oni na dělánie a stavenie již psané tvrze do sta kop grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského naložiti mohli; a což do té summy na opravu té tvrze naložie, ješto to registry nebo hodným svědomím okáží, to jim má s summú hlavní i také s těmi sty kopami groši širokými českými za službu i za škodu připsanými v cele a úplně při vy-

placování již psané tvrze, vsí a zboží i jiných všech a všelikých příslušností dáno a zaplaceno býti. A když jim ty všecky summy dány a zaplaceny budú vedle toho, jakož se nahoře vypisuje, tehdy mají nám neb těm, od kohož ty summy přijmú, již psaných tvrze, vsí a zboží se všemi jich příslušnostmi postúpiti a list tento s svrchu dotčeným listem naším navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A ktož by tento list měl s již psaného Vojtěcha neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v středu před svatým Václavem leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého sedmého, královstvie našeho leta sedmnáctého.

Ad relacionem Johannis de Rupow, suppremi notarii tabularum regni Bohemie et magistri curie domini regis ɔc.

4.

Na hradě Pražském 1488, 6. února. — Král Vladislav II. Jindřichovi z Vřesovic dává moc, aby mohl zříditi statek svůj dědičný, manský nebo zápisný. (Vidimus perg. C primum.)

My Vladislav z božie milosti král český, markrabě moravský, lucemburské a slezské knieže a lužický markrabě ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že prošeni jsme od statečného Jindřicha z Vřesovic, věrného našeho milého, abychom jemu povolenie naše dáti ráčili, aby on statek svuoj, jakž se jemu najlépe zdáti bude, zřéditi mohl. My hlediece k věrným a ustavičným službám téhož Jindřicha, kteréž nám činil, činí, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, i jsúce v tom k jeho prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú již psanému Jindřichovi tuto milost učinili jsme a tiemto listem činíme a dáváme, aby on všecken statek svuoj dědičný, manský nebo zápisný, který má dskami nebo na listech nebo kterak koli jinak, nebo který ještě v časiech budúcích mieti bude, dáti, poručiti nebo odkázati mohl společně nebo rozdílně za zdravého života nebo na smrtedlné posteli, komuž se jemu kolivěk zdáti bude, kromě duchovních osob; a také aby mohl poručníky dětí i statku svého zdělati též, kohož se jemu zdáti a líbiti bude, a to bez našie i všech jiných lidí všeliké překážky. Kteréžto dánie, poručenie nebo odkázánie i také poručníkuov dětí i statku zdělánie tak a vedle toho, jakož se nahoře vypisuje, chceme, aby tolikéž moci a pevnosti mělo, jako by dskami zemskými nebo dvorskými zapsáno a utvrzeno bylo. Přikazujíce větším i menším úředníkóm desk zemských i dvorských, věrným našim milým, nynějším i budúcím, když by požádáni byli od již psaného Jindřicha nebo poručníkuov jeho, kteréž zdělá, aby tento list ve dsky oboje vložili, tak aby učinili bez všeliké odpornosti. Tomu na svědomie pečet naši

královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v středu den svaté panny Dorothy leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého osmého, královstvie našeho leta sedmnáctého. Ad relacionem domini Johannis de Sselnberk, cancellarii regni Bohemie.

5.

Na Budíně 14[illegible]3, 4. června. — Král Vladislav II. Vojtěchovi Tvochovi z Nedvídkova ku předešlým summám připisuje na tvrzi Brozanech 150 kop gr. č. na opravu. (Vidimus perg. D primum.)

My Vladislav z božie milosti uherský, český, dalmatský, charvátský ꝛc král, margkrabě moravský, lucemburské a slezské knieže a lužický margkrabě ꝛc, oznamujem listem tiemto všem, že jest nás zpravil slovutný Vojtěch Tvoch z Nedviedkova, věrný náš milý, že by chtěl na tvrzi Brozanech, kterúž v zápisiech drží, některá platná a potřebná stavenie zdělati, a při tom prosil jest nás, abychom jemu ráčili na taková stavenie puol druhého sta kop groší českých k prvním summám připsati; k kteréžto prosbě jsúce nakloněni, svrchu psanú summu, to jest puol druhého sta kop groší českých témuž Vojtěchovi na stavenie jmenované tvrze připsali jsme a tiemto listem připisujem a k prvním summám, kteréž na též tvrzi zapsány má, přiražujem milostivě, tak aby jmenovaný Vojtěch, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, mohl do té jmenované summy na stavenie svrchu dotčené tvrze pronaložiti a vydati. A což by kolivěk do té summy na stavenie dal a pronaložil, ješto by to vskutku řádně registry aneb hodným svědomím okázal, to jemu aneb dědicóm jeho má od nás aneb od budúcích našich, králuov českých, při vyplacování svrchu dotčené tvrze s sumami hlavními, kterež zapsány mají, dáno a konečně vyplněno býti bez zmatku i všelijaké odpornosti. A ktož by tento list jměl s již psaného Vojtěcha aneb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v úterý po svaté Trojici leta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho, a království našich uherského ꝛc třetího a českého dvamezcietmého. Ad relationem domini Benedicti ex Waytmille, purgkrauii in Carlsteyn ꝛc.

6.

B. m. 150[illegible], 24. pros. — Vojtěch Tvoch z Nedvídkova zápisy, které má na tvrz Brozany, postupuje dobrou vůlí po smrti své Zdenkovi z Waldeka, Bohuslavovi Žlebovi z Střížkova a Purkartovi i Oldřichovi bratřím Čichalovcům z Čichalova. (Vidimus perg. G primum.)

Já Vojtěch Tvoch z Nedviedkova a na Brozanech vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ty všecky zápisy a listy na pargameně dole dotčené: — první najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava

krále českého a markrabě moravského ɔc, pána mého milostivého, jímžto jeho milost zapsati a zastaviti jest ráčil tvrz a ves Brozany s vesnicemi Hostnici a Rochlovem, s lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, vinicemi, kury, vajci, robotami, luhy, řekami, s pastvami, s kostelním poddacím i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a požitky k tomu od staradávna příslušnými, kterýmižkoli jmény mohly by jmenovány býti, a s plným panstvím v patnadcti stech kopách groších [sic] širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského urozenému pánu panu Lithvínovi z Klinšteina a na Týřově a jeho dědicóm, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis s visutú jeho milosti pečetí to šieře v sobě zavierá a svědčí, od kteréhožto pana Lithvína já nadepsaný Vojtěch Tvoch ten list mám s jeho dobrú volí pod jeho a jiných dobrých lidí na svědomie pečetmi řádně psanú; — druhý zápis téhož kniežete a pána, pana Vladislava českého krále ɔc, jímžto jeho milost svrchu psaného zápisu na tvrz a ves Brozany se všemi příslušnostmi výš dotčenými vznícieho a té dobré vuole mně ot již psaného pana Lithvína na ten zápis učiněné ve všech kusiech, článciech a klauzulech, právo to všecko výš dotčené na mne a na dědice mé převodě, ráčil jest potvrditi milostivě, připsati mi také ráčiv za mú službu, kterúž jsem jeho milosti činil, a za škody ku prvnie summě přiraziti sto kop grošuov českých, i nad to nade všecko tu milost mi učiniti ráčiv, abych mohl na túž tvrz Brozany na opravu až do sta kop grošuov českých bez své a dědicóv svých škody naložiti, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis pod jeho milosti královské pečetí visutú to vše plnějie v sobě zavierá; — zápis pak třetí a poslední opět téhož pana Vladislava uherského, českého, dalmatského, charvátského ɔc krále, jímžto jeho milost opět znova k mé prosbě a žádosti ráčil jest puol druhého sta kop grošuov českých připsati a mně na opravě a nákladu již dotčené tvrze Brozan ku prvním summám přiraziti milostivě, tak a s takovými také přímienkami, jakož ten zápis pod visutú jeho královské milosti pečetí to plnějie v sobě zavierá, — dal jsem dobrovolně a s dobrým mým rozmyslem i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí po mé však jeliž smrti dávám urozenému pánu, panu Zdenkovi z Waldeka a na Břvech, a urozeným vladykám Bohuslavovi Žlebovi z Střiežkova, Purkarthovi a Oldřichovi bratřím Čichalovcóm z Čichalova, moc i plné právo jim při tom dávaje, to všecko sbožie, na něž tíž zápisové a listové krále jeho milosti i tudiež dobrá vuole mně učiněná svědčí, jmieti, držeti a toho svobodně požívati, i s tiem se vším a s těmi listy i s túto dobrú volí, když a což se jim líbí nebo líbiti bude, jakžto s jich vlastním učiniti bez každých lidí všelikého odporu a překážky, na zpuosob však takovýto a s túto znamenitú výmienkú: aby urozená paní Katheřina z Čejnova, manželka má milá, po mé smrti prvotně toho všeho sbožie výš dotčeného v drženie byla a jeho požívala svobodně bez každých lidí všeliké otpornosti a překážky až právě do své smrti anebo dotud, dokudž by stavu svého vdovského vdáním svým neproměnila, a jsúci

pak toho sbožie svrchu dotčeného v držení, aby všecky dluhy, jimiž bych já komuž kolivěk byl povinnovat, ještoby mohly dobrým svědomím pokázány býti, po mé smrti z statku toho a z duochoduov zaplatila beze všie otpornosti. Pakli by táž paní Katheřina, manželka má, dluhuov mých platiti nechtěla aneb stav vdovský vdáním změnila, tehdy nadepsané sbožie jmá hned připadnúti na svrchu psané osoby, pana Zdenka, Bohuslava, Purkartha a Oldřicha, a oni v nadepsaný statek ihned mají vkročiti a jeho býti v držení a dluhy platiti. Toto pak při tom znamenitě vymieňuji a v moci sobě tiemto listem pozuostavuji, abych mohl a plnú moc jměl z toho sbožie a statku mého již jmenovaného za svého zdravého života neb na smrtedlné posteli buďto kšaftem aneb listem svým zvláštním nebolito ústně otkázati, poručiti a dáti, komuž by mi se líbilo a zdálo, až do puol třetieho sta kop grošuov českých, a to, komuž bych co otkázal, aby paní Katheřina, manželka má, po mé smrti jsúci toho sbožie v držení, každému zpravila a vydala v plném roce pořád zběhlém ote dne smrti a umřenie mého konečně, jináč toho nečinieci; pakli by se jie to obtiežné býti zdálo, a toho učiniti nechtěla, tehdy ihned výš jmenovaní páni a dobří lidé, přátelé moji, aby se v to sbožie mé mocně uvážiece, to všecko, jakož svrchu psáno stojí, miesto manželky mé učinili a zpravili, túž moc ote mne majíce.. Jestliže by stav svuoj proměnila a vdala se, aneb [v] vdovstvie umřela, aby se v to mé sbožie tak, jakož se jim napřed dává, mocně uvázali a mé vuoli i tudiež rozkázánie mému nahoře psaným obyčejem dosti učinili. Na potvrzenie i budúcí pamět toho pečet mú vlastní dal jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozeného pána pana Marše z Švamberka, a urozených vladyk Jeronyma z Skuhrova, miestokomorníka královstvie Českého, Jindřicha z Běšin, miestosudieho téhož královstvie Českého, a Václava ze Tmáně, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podlé mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán leta ot narozenie Syna božieho tisícieho pětistého ten čtvrtek po svatém Thomáši apoštolu božiem.

7.

B. m. 1502, 22. dub. — Zdeněk z Waldeka, Purkart a Oldřich bratří Čichalovcové z Čichalova i Bohuslav Žleb ze Střížkova zápisy, které mají po nebožt. Vojtěchu Tvochovi na tvrz Brozany, postupují dobrou vůlí Jindřichovi z Vřesovic. (Vidimus perg. H primum.)

My Zdeněk z Waldeku a na Břvech, Purkarth a Oldřich bratřie Čichalovcové z Čichalova a Bohuslav Žleb z Střížkova vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ty všecky zápisy a listy na pargameně dole dotčené: — první najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava krále českého a markrabě moravského ɔc, pána našeho milostivého, jímžto jeho milost zapsati a zastaviti jest ráčil tvrz a ves Brozany s vesnicemi Hostnici a Rochlovem, s lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, vinicemi, kury, vajci, robotami, luhy, ře-

kami, s pastvami, s kostelním podacím i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky k tomu od starodávna příslušnými, kterýmižkoli jmény mohly by jmenovány býti, a s plným panstvím v patnádcti stech kopách groších [sic] širokých českých ɔc urozenému pánu, panu Lithvínovi z Klinšteina a na Týřově a jeho dědicóm, tak s takovými přímienkami, jakož týž zápis s visutú jeho milosti pečetí to šíře v sobě zavierá a svědčí, od kteréhožto pána Lithvína nebožtík pan Vojtěch Tvoch z Nedviedkova ten list jměl jest s jeho dobrú volí pod jeho i jiných dobrých lidí na svědomie pečetmi řádně psanú; — druhý zápis téhož kniežete a pána, pana Vladislava českého krále ɔc, jímžto jeho milost svrchupsaného zápisu na tvrz a ves Brozany se všemi příslušnostmi výš dotčenými vznícieho a té dobré vuole výš dotčenému nebožtíkovi Vojtěchovi Tvochovi ot již psaného pana Lithvína učiněné na ten zápis ve všech kusiech, článciech a clausulech, právo to všecko výš dotčené na téhož Vojtěcha a na dědice jeho převodě, ráčil jest potvrditi milostivě, připsati mu také ráčiv za jeho službu, kterúž jest jeho milosti činil, a za škody ku prvnie summě přiraziti sto kop groš. č., i nad to nade všecko tu milost jemu učiniti ráčiv, aby mohl na túž tvrz Brozany na opravu až do sta kop grošuov českých bez své a dědicuov svých škody naložiti, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis pod jeho milosti královské pečetí visutú to vše plnějie v sobě zavierá; — zápis pak třetí a poslední opět téhož pana Vladislava uherského, českého, dalmatského, charvátského ɔc ɔc krále, jímžto jeho milost opět znova k téhož nebožtíka Vojtěcha Tvocha prosbě a žádosti ráčil jest puol druhého sta kop českých připsati a jemu na opravě a nákladu již dotčené tvrze Brozan ku prvním summám přiraziti milostivě, tak a s takovými také přímienkami, jakož ten zápis pod visutú jeho královské milosti pečetí to plnějějě [sic] v sobě zavierá a svědčí, — kteréžto zápisy a listy výš dotčené všecky my nadepsaní Zdeněk z Waldeku, Purkarth a Oldřich bratřie Čichalovcové a Bohuslav Žleb z Střížkova od často jmenovaného nebožtíka Vojtěcha Tvocha majíce s jeho dobrú volí dostatečně a řádně psanú, dali jsme také dále dobrovolně, a s dobrým naším rozmyslem i mocí tohoto listu s naší plnú svobodnú a dobrú volí dáváme urozenému a statečnému rytieři panu Jindřichovi z Vřesovic ɔc i jeho dědicóm, moc i plné právo jim nebo jednomu z nich při tom dávajíce, to všecko sbožie, na něž tíž listové a zápisové krále jeho milosti výš dotčení, i s dobrými volemi, jednú od pana Lithvína nebožtíkovi Vojtěchovi Tvochovi, a potom druhú nám od téhož Vojtěcha Tvocha na ty zápisy učiněnými svědčí, jmieti, držeti a toho svobodně požívati, i s tiem se vším a s těmi listy i s těmi dobrými volemi již dotčenými, když a což se jim nebo jednomu z nich líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich vlastním učiniti bez všeliké našie i jiných všech lidí otporu a překážky. Na potvrzenie i budúcí pamět toho pečeti naše vlastní dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosivše urozeného pána pana Pavla z Hrádku, a urozených vladyk Mikuláše Pecingara z Bydžína, Vá-

clava Dobrského ze Tmáně a Ladislava Malešického z Černožic, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podlé nás přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán leta ot narozenie Syna božieho tisícieho pětistého druhého, ten pátek před svatým Jiřím.

8.

Na hradě Pražském 1509, 21. září. — Král Vladislav II. potvrzuje Jindřichovi z Vřesovic zápisy předešlé na tvrz Brozany. (Vidimus perg. E primum.)

My Vladislav z boží milosti uherský, český, dalmatský, charvátský oc král, markrabě moravský, lucimburské a slezské knieže a lužický margkrabě, oznamujem tímto listem před každým, že předstúpil jest před nás statečný Jindřich z Vřesovic a na Brozanech, věrný náš milý, a ukázal jest nám list na pargameně s visutými pečetmi, kterýmž jsú jemu a dědicóm jeho někdy urozený Zdeněk z Waldeka a Oldřich a Purgkart bratří z Čichalova a Bouslav Žleb z Střečkova [sic] na některé majestáty, listy a zápisy, dobřé vuole a spravedlivosti, kteréž jsú oni po někdy slovutném Vojtěchovi Tvochovi z Nedvídkova na tvrz Brozany s vesnicemi Hostěnici a Rochovem se vším jich příslušenstvím [měli], dobrú vuoli udělali a právo své jemu dali a naň převedli, jakožto týž list dobré vůle v sobě šíře zavírá, naše potvrzení [sic]; a opět při tom nás snažně prose svrchu psaný Jindřich, abychom jemu těch všech majestátů, listů a zápisů s těmi dobrými volemi ještě dále potvrdili, a poněvadž jest toho statku v držení, abychom jemu další milost při tom učiniti ráčili. K jehožto snažné prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách témuž Jindřichovi a dědicóm jeho těch všech majestátů, listů, zápisů, dobrých volí, kteréž má na tu tvrz Brozany a vsi Hostěnice a Rochov, milostivě potvrzujem ve všech puntích [sic], glauzulech i artikulech, tak jako by tuto slovo od slova stály, a naň to právo všecko a na dědice jeho tímto listem převozujem a všecky sumy peněz nákladních, kteréž by on svrchuopsaný Jindřich aneb jeho dědicové výše nad ty sumy od nás prve připsané vedle výše dotčených majestátů a listů znících a svědčících na těch gruntích k Brozanóm a vsi Hostěnicóm a Rochovuo příslušejících, buďto na stavení tvrze a dvoru aneb na jiná diela rybničná a vodní jakéžkoli pronaložili, ješto by takové nákladné a pronaložené sumy peněz rejstry, svědomím aneb skutečným zděláním ukázati na jmenovaných gruntích mohli, to jemu a dědicóm jeho všecko k prvním sumám přirážíme a připisujem. Avšak nad to témuž Jindřichovi a dědicóm jeho pro jeho věrné služby, a tím lépe aby nám i s dědici svými slúžiti mohl, vyšší a další milost tímto listem učiniti sme ráčili tak, aby on často psaný Jindřich i dědicové jeho tu tvrz s vesnicemi Brozany, Hostěnici a Rochovem jměli a drželi se vším jich příslušenstvím, od žádného z toho statku a zbuoží již psaného Brozan a vesnic Hostěnic a Rochovu splacováni nejsúce žádným

obyčejem bez jich vůle a dobrovolného k výplatě svolení. A když by jich dobrá vůle k výplatě byla, tehdy tepru budú moci ty osoby duchovnie, jimž by to zbuoží a statek k jich duchovenství a klášterství příslušel, od jmenovaného Jindřicha aneb dědicův jeho vedle jmenovaného spůsobu vyplatiti, avšak tak: dadúce jim za výplatu sumu peněz v svrchu jmenovaných zápisích a majestátích položenú i se všemi svrchu jmenovanými nákladními sumami a pronaloženými, ač by které on svrchu psaný Jindřich aneb jeho dědicové na svrchu jmenovaná a řečená diela pronaložili; a oni přímúc takové sumy peněz jiż psané zúplna a docela v svú moc, tepru povinni budú také toho statku těm osobám duchovním, od nichž by ty sumy často psané přijali, postúpiti a jináč nic, a list tento náš i s jinými listy nám zase navrátiti. A jestliže bychom komu na tvrz Brozany a vsi Hostěnice a Rochov, kterýmkoli osobám duchovním aneb světským, jaké výplaty dáti ráčili, kteréž by proti tomuto našemu dání byly, ty všecky tímto listem kazíme, moříme, v nic obracujem, tak aby žádné moci neměly. A ktož by tento list náš měl s dobrú volí od nadepsaného Jindřicha aneb dědicův jeho, chcme, aby tomu příleželo plné právo všech věcí v tomto listu položených. Tomu na svědomí pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském na den svatého Matúšě leta tisícého pětistého devátého, a království našich uherského devatenáctého a českého třidcátého osmého. Ad relacionem magnifici domini Alberti de Kolowrat et Liebstein, supremi cancellarii regni Boemie ꝛc.

9.

B. m. 1515, 4. dub. — Jindřich z Vřesovic a na Brozanech odkazuje statek svůj synům Jaroslavovi a Jiříkovi. (Vidimus perg. I primum.)

Já Jindřich z Vřesovic a na Brozanech oznamuji tiemto listem všem, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jakož mám list od najjasnějšieho kniežete a pána pana Vladislava, ty časy krále českého, markrabě moravského, lucemburského a slezského kniežete a lužicského markrabě, pána mého milostivého, abych mohl statek svuoj dáti neb poručiti i odkázati, komuž by mně se koli zdálo, jakož pak týž list na pargamenu napsaný s pečetí jeho královské milosti to vše sám v sobě šíře zavírá a okazuje: kdež já, maje takové obdarování od jeho královské milosti, s dobrým rozmyslem dál sem a mocí listu tohoto dávám za oddíl synóm svým Jaroslavovi a Jiříkovi tyto tvrze své a zboží níže psané: tvrz řečenú Brozany a tvrz Libčoves s vesnicemi, s dědinami, s lukami, s lidmi, s dvory kmecími, platy, robotami, lesy, s háji, s luhy, s řekami, s rybníky, štěpnicemi a kostelniem podacím a se vším plným panstvím. A těch již psaných tvrzí a vsí s lidmi a se vším příslušenstvím postúpil sem a tiemto listem nadepsaným synóm svým postupuji a dávám ku požívání a pravému držení. A my svrchupsaní bratří, přijavše vděčně a dobrovolně od

pana otce našeho ty svrchupsané tvrze a zboží za oddiel, tiemto listem oznamujem všudy, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jsme s dobrým rozmyslem při zdravém rozomu [sic] o ta nadepsaná zboží konečné rozdělení tiemto listem učinili mezi sebú tak, že mně Jaroslavovi dostalo se na muoj diel tvrz Brozany s vesnicemi Brozany, Hostinici, Rochovem, s dědinami, s lidmi, s dvory kmecími, s platy, s kurmi, s robotami, s lukami, štěpnicemi, s vinnicemi, s luhy, s řekami, s kostelniem podacím a s plným panstviem a té již psané tvrze a vsi příslušenstvím; a mně Jiříkovi toto mi se na muoj diel dostalo: tvrz Libčoves s dědinami, se vsí Libčovsí, s lidmi, s dvory kmecími, s platy, robotami a všelijakými poplatky, s lukami, štěpnicemi, s vinnicemi, s rybníky, s lesy, s háji a kostelniem podacím a se vším plným panstviem a též již psané tvrze Libčovsi a vsi příslušenstvím. A my svrchupsaní bratří nemáme sobě na ten již psaný statek, o kterýž jsme se rozdělili, sahati žádným obyčějem ani kterým právem dielu dobývati jeden na druhém, a tíž dědicové naši. Také na pana otce našeho a na ten statek jeho, kterýž sobě pozuostavil, nemáme sahati, ani dědicové naši na potomní dědice naše ani na to, ač by kterému z nás pán Buoh popřál čěho dobýti neb přikúpiti. Protož pan otec náš i také každý z nás svrchu psaných bratří ten již psaný statek svuoj bude moci dáti neb zapsati z nás jeden druhému, aneb komuž se jemu zdáti bude, buďto zastaviti neb prodati. A jestliže by kterého z nás svrchu psaných bratří v tom pán Buoh smrti neuchoval bez dědice, a že by statku svého žádnému nedal neb nezapsal, jakž se svrchu píše, tehda ten jeho statek a zboží má na pana otce našeho zase připadnouti; pakli by otce našeho nebylo, a že by s světa sšel, tehda má na druhého bratra živého a po něm zuostalého a dědice jeho ten již psaný statek a zboží připadnúti; pakli by dědice po sobě pozuostavil, a otec náš živ byl, tehda on má mocným poručníkem toho dědice neb dědicuov býti. Jestliže by také pán Buoh pana otce našeho neuchoval, a že by s. světa sešel a žádnému toho svého statku, kterýž sobě pozuostavil, nedal aneb nezapsal, tehda ten jeho statek jakýžkoli po něm pozuostalý má také na nás svrchupsané bratří neb na dědice naše přijíti. A toho všeho, což se v tomto listu vypisuje, na svědomí a pravé zdržení já svrchu psaný Jindřich a my svrchu psaní bratří Jaroslav a Jiřík dali sme své vlastní pečeti přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. A pro širší svědomí prosili sme urozených pánuov, pána pana Bohuslava z Žeberka a na Oparně, pána pana Jana Mičana z Roztok a z Klinšteina a na Pátku, urozených vladyk, pana Bohuslava ze Vchynic a na Oparně, pana Zdeslava Kapléře z Sulevic a na Košťálově, pana Fridricha Sekyrky z Sedčic a na Milešově, pana Václava z Vřesovic a na Stoličkách, že jsú také dali své pečeti přivěsiti k tomuto listu na svědomí, sobě bez škody. Jenž jest dán a psán leta od narozenie Syna božieho tisícieho pětistého patnáctého v středu před hodem slavným Velikonočniem.

D. XVI.

VÝPISY Z KNIH VINNIČNÝCH

z let 1358—1576.

Vybral **V. J. Nováček.**

(Čísla 1—50 z let 1358—1461 tištěna jsou v Archivě Českém XV. str. 509—560.)

51.

Svědomí o propůjčení místa k stavbě domku obcí Košířskou a o volbě rychtáře téže vsi.

1461, 25. května. — III. C. 7.

Svědomie Havla z Košíř. Dameš vyznal takto: Když jsú sě byli v hromadu sešli obec Košířská, tehdy Michálek s svú ženú Kačkú i s synem svým Havlem prosili jsú obce Košířské, aby jim dali miesto k stavení vedle starého domku. I potázavše sě o to i dali jim miesto beze všech platuov od svrchnie hráze až doluov do potoku, jakož jeho prvnie hráze okazuje. A na to dali již psané obci čber a ten jsú pili na tu pamět.

Item Jíra z Košíř a Pědík vyznali jednostejně tiem obyčejem a v táž slova.

Item Franěk Jíra a Pědík z Košíř vyznali takto: Když smy dělali u Havla přiekop okolo jeho vinice, rozdělávajíce přiekop, a když který pacholek chtěl sáhnúti dále mimo přiekop, nedopustil toho Havel, by dále sáhli, než pokudž jest jeho. Pak panna Katherina od Svaté Anny z Malé Strany Pražské také sě na to městiště táhla, jsúci navedena od některých lidí, že tu má plat na tom městišti; i Košířská obec toho odpierala, že tu nemáš nic aniž jmáš práva ižádného, neb jesti obec Košířská, a to smy vydali, právo k tomu majíce.

Item Augustín od Raka, měštěnín v Starém městě, Jan Tichava z Košíře vyznali takto: Když obec Košířská pohromadě byla pro usazenie rychtáře, tehdy přikázali, aby rychtářem byl Havel. On jest odpor učinil, že nechci býti, leč prve

zviem na nich, co mají ke mně mluviti anebo z čeho mě vinie. Tehdy vyšli jsú na potaz obec Košířská. Potázavše sě, z jedné vuole řekli a pověděli, že nemámy tebe z čeho viniti; a tak potvrzen jest Havel v rychtářstvie od obce svrchupsané. A při tom také byli jsú Franěk, Pědík a Jíra.

To seznánie stalo sě jest před panem Václavem času toho pergmistrem, a před jeho pány konšely Janem Studničkú, Vání, Jarošem, Fraňkem ostrožníkem, ten úterý po svatém Duše anno ɔc LX primo.

52.

Mezi Janem Mudrochem a Janem Hedvikou o chmelnici.

1461, 26. května. — II. G. 5.

Stala jse jesti přátelská smlúva a dobrovolná skrze múdrého muže Václava, pergmistra hor vinničných, a rozšafného Petra od Kozluov, měščenína v Starém městě Pražském, mezi slovutným Janem Mudrochem přebývajícím na Újezdě s jedné strany, a opatrným Janem Hedvikú, také měščenínem v Starém městě, s strany druhé, o chmelnici, kteráž příslušela k tomu měscišci, v němž přebývá předepsaný Mudroch. Kterýžto Jan Hedvika pravil se jmieti právo, že by ta chmelnice příležela a příslušela k vinnici Hedvikově, i předřečený Jan Mudroch podal Janovi Hedvikovi, aby na tu chmelnici právo okázal. I nemohl toho dokázati ižádným právem; i učinil přátelskú smlúvu, tak že za to právo, kteréž se pravil jmieti, vzal a vyzdvihl kopu g. hotových peněz od Jana Mudrocha předepsaný Jan Hedvika. A tak již psaný Hedvika té chmelnice mocně jest postúpil Janovi Mudrochovi, jeho dědicóm a budúcím, i vzdal, sám sobě aniž svým budúcím aniž dědicóm ižádného práva viece nepozuostavuje nynie i budúcně. A ta se smlúva stala ten úterý po svatém Duchu anno Domini M°CCCC°LX primo.

53.

Konšelé vinniční vypovídají mezi Václavem perkmistrem hor vinničných a Bartošem dědicem Tyršovým ve při o vinnici.

1461, 16. června. — II. G. 6.

Jakož mnohé nesnáze i súdové nejednú ani druhé dáli se a trvali jsú až dosavad mezi opatrným Václavem pergmistrem hor vinničných s jedné, a Bartošem, přietelem Tyršovým z Nového města Pražského, s strany druhé, o chmelnici a o pole, k kterémužto poli a k chmelnici již psaný Bartoš pravil [se] právo jmieti lepšie nežli předepsaní Václav pergmistr. A tak týž Václav pergmistr žádal toho na svých pániech konšelech vinničných, aby Bartoš svá práva okázal, a to proto a tudy, aby

již pomlúvánie pokútnie nedálo se viec od častopsaného Bartoše o Václavovi pergmistrovi.

A když sú strany vyslyšeli páni konšelé vinniční, přikázali stranám, aby práva svá před námi položili. I vyslyševše právo Bartošovo, jakožto kšaft, kterýmžto kšaftem pravil se právo jmieti k té chmelnici a k tomu poli; a dále i také vyslyševše s pilností práva Václavovy pergmistrovy, jakožto trh otce jeho Tomáška, ješto tu chmelnici i to pole kúpil u Jakuba Kunšova syna a u Petra bratra jeho, [a] jim to zaplaceno hotovými penězi úplně a docela, dále také súdy čtyři provolány na rathúze v Starém městě Pražském podle starodávních práv, i list pod pečetí hor vinničných, ješto ten list vydán Kunšovi od pergmistra na tu pustú vinnici; a také dále vyslyševše Duchkovo Tyršovo mocné vzdánie před úřadem Tomáškovi pergmistrovi, ješto to vzdánie šířejie stojí v knieh[ách] vepsáno, i také svědomie viery hodné vyslyševše, i také ortel a oderčenie Bartošovo vyslyševše, ješto to také stojí vepsáno u vinničné kniehy; i tak ty všeckny věci s pilností a s bedlivú radú váživšě i vyslyševšě my konšelé vinniční, potvrdili sme i mocí toho zápisu i ortelem naším potvrzujíc potvrzujem všech práv i zápisuov i prvních orteluov Václavových pergmistrových, tak aby Bartoš častojmenovaný i s svými dědici a budúcími té chmelnice i toho pole viece nenařiekali ani se práva pravili jmieti, nežli aby Václav, jeho dědici a budúcí, té chmelnice i toho pole požívali, držali, prodali, zastavili, směnili a učinili, což by se koli jim líbilo a vidělo, jak to s svú věcí vlastní a dědičnú bez překážky Bartošovy, jeho dědicuov a jeho budúcích. A to jse stalo vyrčenie a výpověď skrze pány konšely vinničné Jana Studničku, Váni s Quietova, Franka Ostrožníka, Jaroše porybného, ten úterý po svatém Vítě anno domini M°CCCC°LX primo.

54.

Mezi osadou sv. Štěpána na Novém městě Pražském a Janem Tapíkem o vinnici.

1461, 11. července. — II. G. 5.

Jakož mnohé nesnáze a súdové trvali jsú až dosavad mezi opatrnými lidmi, a zvláště osadú Svatoštěpánskú na Rybníčce z Nového města Pražského s strany jedné, a Janem Tappíkem a Heřmanem přietelem jeho strany druhé, kteřížto Janek s přietelem svým pravili jse právo jmieti a spravedlnost k vinnici Janově někdy Kuckově, nynie pak kteráž jesti k uosadě a k kostelu svatého Štěpána na Novém městě Pražském na Rybníčce ɔc. A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely vyslyševše žalobu a otpor obojich stran, přikázali jsú, aby obě straně práva svá, kteráž majie, položili jě před úřadem. I položili sú obě straně, a zvláště Janek položil jest list pod pečetí hor vinničných, kterýžto list svědčí na tu jistú vinnici, a takto v něm stojí psáno, že Řehoř z Přiekopa kúpil sobě a manželce své Dorotě vlastní vinnici

úplně a docela hotovými penězi zaplacenú; též i osadní Svatoštěpánščí dva listy kšaftovnie i také výpis z knieh Novoměstkých položili, kterýžto jeden kšaft učinil Řehoř, když jesti jměl umřieti, a v tom kšaftu takto stojí psáno, že Řehoř odkazuje svú vinnici dědičnú i se vším jiným statkem Dorotě manželce své; druhý kšaft panie Doroty ženy Řehořovy takto svědčí, že táž Dorota majíc plné právo a poručenstvie po svém muži Řehořovi k té vinnici, chtiec z tohoto světa jíti, také jest poručila a mocně dala tu jistú vinnici Vichně sestřenici své. Kterážto Vichna pojala Jana Kucku z Nového města, a tak Jan Kucka maje právo k té vinnici po své ženě, prodal jest na té vinnici kopu grošuo platu k svatému Štěpánu na Nové město a té osadě k lampě do kostela.

A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely s pilností váživše ty listy i kšafty i výpis z knieh rathúzských Nového města i také Jankuov list řečeného Tappka s pečetí hor vinničných, kterýmžto listem činil jse právo jmieti k té vinnici. a tak že jemu aniž jeho přátelóm nic nesvědčí v tom listu, nežli Řehořovi a manželce jeho Dorotě; a tak my pan pergmistr i [s] svými pány konšely ty věci všeckny svrchudotčené s pilností váživše, ne skrze omylnost aniž skrze neopatrnost, ale s dobrým rozmyslem a zdravú pamětí takový jsme ortel konečný vyřkli a vynesli takovým obyčejem dole psaným: že jsme z svého úřadu přikázali a mocí tohoto zápisu přikazujem, aby týž Janek i s přietelem svým Heřmanem viece té osady Svatoštěpánské i jich potomních nenařiekali aniž té vinnice, aniž jse práva viece jmieti [chtěli] k ní nynie i budúcie časy, ale aby oni vládli, držali a požívali jakožto dědicové bez překážky jich a také jich dědicuov a budúcích. A to jse stalo před panem pergmistrem Václavem hor vinničných a před jeho pány konšely Janem Studničkú, Vání z Qwietova, Jarošem porybným, Frankem ostrožníkem, tu sobotu před svatú Margretú leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého prvého.

55.

Vaněk Černý prodává zahradu Václavovi perkmistrovi hor vinničných.

1462, 15. června. — II. G. 28.

Jakož jesti Václav, tehdáž pergmistr hor vinničných okolo Prahy, smlúvu učinil s Vaňkem Črným, tehdáž rychtářem od úředníkuov obú měst tehdáž usazený[m], takovým obyčejem dolepsaným, že Václavovi pergmistrovi, dědicóm a budúcím jeho mocně vzdává i tiemto zapisuje, mocně postupuje i dává zahradu svú dědičnú, kteráž leží mezi zahradami Vaňka Búbele řečeného s jedné strany a Martina Hulana s strany druhé, sobě tu viece ižádného práva nepozuostavuje ani svým dědicóm aniž svým budúcím nynie i potom, za kterúžto zahradu Vaněk Črný vzal i vyzdvihl penieze od svrchupsaného Václava pergmistra, však pod tako[vú] vymienkú dolepsanú: naj-

prve že Václav pergmistr dal jest i svolil z dobré vuole své Vaňkovi Črnému, aby tu v zahradě byl až do své smrti, a tu což se koli v té zahradě na štěpí urodí, aby Vaněk Črný toho polovici pravú vzal a vyzdvihl věrně a právě, žádných v tom nepravostí nečině. Také Václav pergmistr tomu chce, aby častopsaný Vaněk tu a v té zahradě poctivě a řádně přebýval mezi súsedy, jakožto na dobrého člověka záleží, zádav ižádných mně a súsedóm nečině. Dále se Vaněk Črný svolil, že jmá sám od sebe a skrze jse samého všeckny dluhy, jimiž jesti lidem kdežkoli povinen nebo-li dlužen, je sám zaplatiti. Item jestliže by mezi tiem pán Buoh Václava pergmistra neuchoval, jehož pane Bože nedaj, prvé nežli Vaňka Črného, tehdy Vaněk Črný nemá aniž viece bude jmieti práva ižádného k té zahradě, nežli jedno do své smrti tu býti, ale již jmenovaný pergmistr i [s] svými budúcími bude jmieti moc i celé právo dáti, prodati, odkázati a učiniti jakožto s svým vlastním dědičným statkem. A na to svolenie i na to vzdánie Václav pergmistr dal jesti čber súsedóm na tom panství vedle řádu a obyčeje starodávného. A ta smlúva ohlášena jest před panem Václavem od Dietek, Jarošem porybným, Jindřichem mazanečníkem, měščenínem z Nového města, ten úterý den svatého Víta anno Domini M°CCCC°LXII°.

56.

Mezi Martinem Maišnarem a Anežkou Jandovou o vinnici.

1462, 17. června. — II. G. 29.

Jakož mnozí súdové a nesnáze trvaly až dosavad mezi slovutným Martinem Mišnarem s jedné, a Anežkú manželkú Janovú Mandovú s strany druhé, o vinnici někdy Martina Kačera, kterážto paní Anežka nařiekala Mayšnera i pravila, že by jí tu vinnici prodal za dědičnú, aby se v tom ižádného nebála, když jeho právo jmieti bude. Ale Mišnar odepřel toho, a proti tomu že jse táhne na kniehy vinničné a že jest jinak neprodával než jakož v kniehách zapsáno stojí. I přikázali jsú pan pergmistr i [s] svými pány konšely, aby práva svá s uobú stranú položili, a tak jse jest stalo. I vyslyševše práva i svědomie s uobú stranú, ne skrze omylnost aniž skrze neopatrnost, ale zdravú radú a s dobrým rozmyslem takový jsme ortel vynesli a vypověděli: najprve jakož jest Mayšnar na vinnici někdy Kačerovu zveden byl, maje přípověď s jinými dobrými lidmi v dluhu za nebožčíka Kačera, to právo jest paní Anežce prodal a vzdal, sám sobě aniž svým dědicóm práva nezuostavuje, a tomu dosti učinil vedle práv našich, jakož zápis okazuje. Protož přikázali sme Anežce, aby svrchupsaného Martina v pokoji nechala, jeho viece nenařiekala, ale toho práva sama, kteréž jest u něho kúpila, požívala i učinila, co by se koli jí líbilo. Actum presentibus magistro moncium Wenceslao et dominis consulibus eius Francone calcarista, Wenceslao a pueris, Jarossio porybný, feria quinta in die Corporis Christi vel ipso die sancti Viti anno domini LXII°.

57.

Velíkovi Goliášovi a Jiříkovi Trubačovi slevuje se z platu, který odvádějí ke kapli Betlemské z vinnic zádušních.

1462, 26. srpna. — II. H. 2.

My mistr Václav z Drachova, správce kaply Bethleema, a kostelníci též kaply Laurin mydlář, Vojtěch barvieř, Havel sladovník, vyznáváme jednostajně tiemto zápisem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že znamenavše obtieženie pergrechtu nad úrok přidaného na vinnicech ɔc, z dobré vuole a z milosti složili jsme Velíkovi Goliášovi XX grošuov se čtyř strychuov vedle prvotnieho vydánie, tak aby on, jeho dědicové i budúcí jeho toliko kopu gr. platili do kaply Bethleema beze všech nesnází a bez dalšieho prodléváuie. A Jiříkovi trubačovi z domu páně Zdenkova Konopištského též milost a láska stala jse jest, tak jakož platil jesti kopu grošů se tří strychuov, složují jemu té kopy XII grošuov, tak aby platil nynie i budúcně on i jeho budúcí a dědicové paddesáte grošů bez dvú grošů. Jestliže by svrchupsaný Goliáš [a] Jiřík, jich dědicové a budúcí neplatili toho úroka dvě neděli po svatém Havle do Bethleema, tehdy tiem vším obyčejem, jakož prvnie vydánie zápisu okazuje, majie připraveni k tomu býti skrze pana pergmistra, kterýž jest nebo potom bude. A to jse stalo před panem pergmistrem Václavem a před jeho pány konšely Frankem ostrožníkem, Václavem od Dietek, Jarošem porybným, ten čtvrtek před svatým Augustinem anno Domini LXII°.

58.

Mezi Václavem perkmistrem a Janem Piplmáskem řezníkem o vinnici.

1462, 25. listopadu. — II. H. 5.

Jakož jsú mnohé nesnáze byly i súdové mezi opatrným mužem panem Václavem pergmistrem hor vinničných s jedné a Janem řezníkem řečený[m] Piplmásko s Menšie Strany Pražské z druhé, o vinničku držící v sobě dva strychy, s kteréžto vinničky puol kopy grošů jest platu, jenž leží podle cesty, ješto jdú a jedú do Strašnic podle pusté vinnice Šierlinkovy s jedné a Janem Rohozníkem strany druhé, takže již psaný Jan Piplmásko pravil jse právo jmieti lepšie nežli svrchudotčený Václav pergmistr. I vyslyševše obě straně páni konšelé vinniční i jich práva s pilností, i podali jich na přátely. A tak v to vloživše jse přietelé tehdáž páni konšelé Velikého města Pražského, jménem pan Martin od Vlčieho hrdla, pan Jan Pražák, pan Zika súkeník, i uručivše jě pod desieti kopami grošů na vyrčenie a na zdrženie, takto jsú vypověděli a vyřkli mezi stranoma obyčejem dolepsaným, aby pan Václav pergmistr dal Janovi Piplmáskovi kopu gr. A to hned učinil a dal po tom vyrčení panském. A Jan častojmenovaný odřekl jse i tiemto zápisem odřieká se věčně a budúcně sám skrze se

a jménem svých dědicuov a budúcích od svrchupsané vinničky i s tiem platem puol kopy groš[ů], nic sobě aniž svým dědicóm aniž svým budúcím ižádného práva nepozuostavuje. Act. presentibus dominis consulibus vinearum Francone calcarista, Wenceslao a pueris, Jarossio porybny, feria quinta ipsius beate Katharine anno domini LXII°.

59.

Mezi sirotky nebožtíka Jana Svačiny a držiteli vinnic na hoře Hynkově o lis.

1463, 8. února. — II. H. 7.

Jakož jsú byly mnohé nesnáze a súdové mezi sirotky nebozčíka Svačiny Jana a poručníky jeho strany jedné, a Janem s Pořieče řečeným Peškem, Mikulášem Zbadaným, Janem vozatajem s Malé Strany, Haškem, Mikulášem řezníkem, Hájkem, Mařikem, Janem Lithochlebem strany druhé, o lis, kterýž leží na huoře někdy Hynkově, i se vším příslušenstvím, že též sirotci pravili se k němu právo jmieti dědičné po svém otci Janovi a mateři, a přijímatelé a držitelé též vinnice Hynkovy hory že by ižádného práva nejměli; a oni odepřeli jsú, že každý s nich jmá takové právo na své strychy, jakožto i sirotci na své. A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely přikázali stranám obojím, aby svá práva položili i svědomie, kteréž by jměli, aby je před úřadem položili a postavili. I stalo jse jest tak. I vyslyševše práva obojích stran, najprve list na pargameně pod pečetí hor vinničných i jiné zápisy i sepsané svědomie i ústnie, i s pilností a s bedlivú radú ty všeckny věci váživše, ne skrze omylnost, aniž skrze neopatrnost takový jsme ortel a nález učinili a vynesli obyčejem dolepsaným: tak aby svrchu dotčení sirotci i [s] svými přátely již viece nenařiekali, ani jse práva pravili jmieti kterého dědičného po svém otci a po mateři své k tomu lisu, nežli vedle jiných držiteluov té vinnice majie k tomu lisu právo jmieti, což se na jich strychy dostane, jakožto i jiní, kteříž tu horu držie někdy Hynkovu, a toho lisu aby všickni požívali ze spolka a ze spolka jej opravovali na jeden náklad, což by bylo potřebie k tomu lisu. Acta sunt hec per magistrum moncium vinearum Wenceslaum et dominos consules eius Franconem calcaristam, Wenceslaum a pueris, Jarossium porybny, feria tertia post Dorothee anno domini ↄc LXIII°.

60.

Směna vinnic mezi Martinem mečířem a Mikulášem.

1463, 21. února. — II. H. 8.

Martin mečieř, měštěnín Většieho města Pražského, učinil směnu vinnicí svú na vinnici Mikulášovu, kterážto vinnicě Martinova usazena jest vedle Kubky s jedné strany a Lišky strany druhé, a vinnicě Mikulášova usazena jest na zboží Olšanském vedle Duchka z Pořiečie s jedné strany a Mikuláše tesaře strany druhé, tak aby

každý jeden z nich [s] svými ženami a [s] svými dědici i budúcími těch vinniček požívali v témž právě, jako každý z nich držal a požíval, k mění, prodání i dědičnému požívání. Z kteréžto vinničky Martin, dědici jeho mají úročiti urozenému panu Zdeňkovi z Postupic a k jeho dvoru v Olšanech XXV gr. každá léta beze všech otporností. Mikuláš má a dlužen bude úročiti [z] své vinničky Zikmundovi XL gr. bez dvú gr. A tak budú každá léta úročiti beze všech nesnází. A slíbila sta sobě je[de]n druhému zpraviti podle městského práva a práv vinničných. To sě stalo před pergmistrem Václavem a před jeho pány konšely Václavem od dietek, Frankem ostrožníkem ɔc, ten pondělí na masopust léta ɔc LXIII°.

61.

Mezi Martinem sladovníkem a Vaňkem Zeleným o chmelnici.

1463, 9. června. — II. H. 12.

Jakož mnohé nesnáze a róznice dály jse od mnohých časuov mezi Martinem Chudé zetěm s jedné a Vaňkem Zeleným s strany druhé o chmelnici Martina sladovníka, kterýž přebýval v domu někdy Rakovu v Dlúhé středě, jenž leží ta chmelnice podle cesty, kteráž vede do Radlic; kterúžto chmelnici nadepsaný Martin sladovník zapsav v kniehy pergmistrovy dobrovolně a Martinovi Chudému ve dvú kopú grošů, jakož Jan slíbil jest k Augustinovi Rakovi za II kopy g., pak ten Martin sladovník mimo ten zápis Martina Chudého postúpil té chmelnice Vaňkovi Zelenému v jeho dluhu. I jsúce obesláni před úřad páně pergmistruov Martin sladovník a Augustin Rak, tu Martin sladovník stoje před úřadem spravil jest pana pergmistra i jeho pány konšely, kterak jest nesl chmel, chtě jej dáti Martinovi Chudému, aby jeho vypravil z rukojemstvie od Augustina; a Augustin potkav jeho, kázal k sobě ten chmel nésti, řka, že jest dluh muoj. A k tomu jse Augustin seznal, a u něho položen. Tehdy pan pergmistr i [s] svými pány konšely vyslyševše strany se vší pilností i Augustinovo ústnie seznánie, že jest od Martina sladovníka chmel vzal, toho všeho s pilností pováživše, takovú jsú výpověď a vyrčenie mezi stranami učinili: Jakož Martin sladovník, kterýž byl dlužen Augustinovi II kopy gr., tomu dluhu dosti jesti učinil, poněvaždť chmel položil, a chmel v ty časy platil strych po XX gr., tehdá Martin Chudý, jenž byl rukojmí za Martina sladovníka, jmá býti prázden a prost. Dále rozkázáno skrze pana pergmistra a pány konšely jeho, aby Vaněk Zelený dal Martinovi Chudému ½ kopy gr. To jest učinil a dal vskutku. A tu chmelnici aby Vaněk držal dědičně a bez překážky všech lidí a bez otpornosti každé osoby. Actum presentibus magistro moncium Wenceslao et dominis consulibus eius Martino a rostro lupi, Jarossio porybný, Wenceslao Colinsky, Mathia Pellician, f. quinta post festum sancte Trinitatis anno domini LXIII°.

62.

Správce a kostelníci kaple Betlemské vysazují vinnice a chmelnice zádušní pod úrok dědičný.

1463, 4. července. — II. H. 11.

Magister Wenceslaus de Drachow, director spiritualis cappelle Bethleem in Maiori ciuitate Pragensi, et vitrici eiusdem cappelle ad hoc deputati et electi, videlicet Laurencius saponista, Wenceslaus braseator de domo Gessaconis, ac tota parochia dicte cappelle notum facimus tenore presencium hanc proscripcionem audituris uel lecturis presentibus vel futuris, quod nos prehabita bona deliberacione, sano consilio vnanimiter, manu indiuisa et in solida exposuimus et exponimus vineas nostras duas, vnam Wyenczek nuncupatam, et aliam Machutowska nominatam, et humuleta ad dictas vineas cum omnibus ipsorum attinenciis spectantibus, circumspectis viris Wenceslao a pueris prope pontem Pragensem III strichones in vinea Wienczek, Wenceslao a tunica Domini III strichones vinee in Wienczek et II strichones humuleti ibidem, Vincencio institori III strichones in Wienczek, Wenceslao braseatori de angulo III strich. in Wienczek vinee cum vno quartali, heredibus et successoribus ipsorum. In vinea autem Machutowska statim in vicinatu penes Wenczek, Welikoni a Golia IIII strichones vinee, Georgio de domo domini Zdenconis tibicine III strichones cum vno quartali, Katharine ab igneo curru II strichones humuleti in Machutawka, heredibus et successoribus ipsorum omnibus, omni eo jure, prout prenominati expositores habuerunt, tenuerunt, ad habendum, tenendum, vtifruendum ac hereditarie et pacifice possidendum. Qui quidem susceptores vinearum et humuletorum quidam ex ipsis debent censuare annuatim in festo Galli nunc proxime venturo de quolibet strichone per XV grossos, uel infra duas septimanas post Galli, absque omnibus fatigiis, gwerris, iudiciis et impensis semotis, censuabunt singulis annis; sed Weliko dictus Golias de Machutowska debet censuare annuatim de quolibet strichone per X grossos, et hoc in festo Galli, et Georgius de domo domini Zdenconis tibicina ille debet et tenetur censuare de quolibet strichone per XI grossos cum heredibus suis, dilationibus et judiciis et impensis procul motis, prout superius tactum, expositoribus vinearum et humuletorum vel vitricis cappelle Bethleem, qui sunt uel fuerint in futuro, nullas prolongaciones censite superius tacti aliquas excusaciones facientes, sub excepcionibus notabilibus inferius scriptis. Quod si aliquem censum in aliquo termino terminorum superius nominati censite uel heredes ipsorum non dederint expositoribus uel uitricis cappelle, qui sunt uel fuerint pro tempore, tunc propter non solucionem census nomine pene crescent II gr. qualibet septimana, et hoc tamdiu crescet, quousque plene et integre censum cum penis desuper accretis effectualiter non dederint integre. Et si id non curarentur vel negligerint facere et tribuere censum prenominati censite uel heredes ipsorum, tunc prenominati expositores uel vitrici cappelle Bethleem cum

auxilio magistri moncium, qui est uel fuerit pro tempore, sepefatos censitas possunt inpignerare in bonis ipsorum mobilibus et immobilibus, ubicunque habitis uel repertis in ciuitate uel extra ciuitatem, quocunque vocabulo possint nominari, et in vineis et in humuletis ipsorum, et hoc ad satisfaccionem census et pignoris desuper accretis; ipsi vero susceptores vinearum et humuletorum, heredes ipsorum, non debent loqui neque contradicere huic inpignoracioni per se uel per alias personas spirituales uel seculares per nullum modum, sed quid faciunt, iuste et veraciter procedunt et faciunt. Item prenominati susceptores vinearum et humuletorum, heredes ipsorum, debent dictas vineas et humuleta laborare, fodere, putare et omnes labores excercere, prout moris est ab antiquis temporibus versus Pragam vineas et humuleta laborare, et non obmittere sibi ipsis et expositoribus in detrimentum et in dampnum. Quod si obmitterent et non laborarent, tunc expositores et vitrici capelle Bethleem cum auxilio magistri moncium vinearum, qui est uel fuerit, possunt aliis exponere secundum libitum sue voluntatis, contradiccione non obstante susceptorum vinearum et humuletorum, heredum ipsorum, et intromittere se viceuersa in vineam et humuletum tanquam in rem suam propriam et hereditariam. Item expressum est vlterius, quod si prefati susceptores vinearum et humuletorum vellent quis ex ipsis suam porcionem uel partem vinee vel humuleti in toto uel in parte vendere, tunc cum voluntate et consensu magistri Wenceslai de Drachow vel vitricorum cappelle Bethleem vendant persone probe et idonee, ut possint explere censum, prout ipsi expositores collaudauerint et susceperint eundem emptorem, sed semper sub eodem iure, non alio. Item torculari omnes susceptores debent vti et frui cum heredibus suis et vsibus omnibus, qui spectant ad torcular, dissensionibus et iudiciis inter se pretermissis. Item torcular super vnius impensis et expensis debent emendare, quantum quis ex ipsis tenuit; qui plus possidet, plus det, qui minus tenet, eo minus det, et consimiliter. Item illo propugnaculo vulgariter wiežky omnes simul et vnanimiter debent vti et frui et emendare super vnius impensis et expensis, qui plus tenuerit, plus tribuat de pecunia, qui minus, tribuat eo minus. Item illa semita, que est mediocris in vinea Wienczek, susceptores vinearum et humuletorum debent vti et frui vnanimiter et habere plenam libertatem ambulandi et exeundi, nullus alteri faciens aliquod nocumentum. Item fonte illo omnes susceptores vinee et humuleti vtantur et fruantur, prout cui videbitur in melius; qui plus tenuerit, plus de pecunia tribuat super emendatione et mundacione fontis, qui minus possidet, eo minus tribuat de pecunia pro emendacione; et hoc debent facere absque omnibus fatigis, gwerris, dissensionibus, iudiciis semotis, prout concernit probos et bonos homines. Et magister Wenceslaus cum vitricis cappelle Bethleem promittunt corporali fide vineas et humuleta disprigare ante omnes alios census, dempto censu priori et superius nominato, et omnibus agrauacionibus ut sint sprosstieny, quicunque fuerint, et suportati, sed ut pacifice vi-

neas et humuleta possideant. Actum presentibus Wenceslao, magistro moncium, et dominis consulibus eius Martino a rostro lupi, Wenceslao Colinsky, feria secunda ipsius beati Procopii confessoris, anno domini ↄc LXIII°.

63.

Mezi měšťany Ambrožem od Koníka a Prokopem z domu Slancova o lis vinničný.

1463, 2. října. — II. H. 17.

Jakož jsú byly mnohé nesnáze, róznice i súdové od mnohých časuov mezi Ambrožem od Koníka, měščenínem Velikého města Pražského, s jedné, a opatrným Prokopem z domu Slancova, měščenínem Nového města, z strany druhé, o lis, kterýž jest ustaven u vinnici někdy Hlasovské, takže předepsaný Ambrož pravil se jmieti lepšie právo k té vinnici a k tomu lisu po Janovi Hlasovu synu nežli Prokop svrchupsaný. Kterýžto Prokop otpor učinil proti Ambrožovi pravě, že lepšie právo jmám nežli ty Ambroži, a že jsem kúpil tu vinnici i s lisem a zaplatil jsem, jakož zápis okazuje v kniehách pergmistrových. A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely, vyslyševše žalobu i otpor, přikázali stranám, aby svá práva položili. I to učinili a položili. Ta práva obojích stran kázali zevně čísti, jakožto list pod pečetí pergmistrovú vydánie prvotnieho skrze Katheřinu Hlasovu manželku dobré paměti, a také slyševše zprávu Jany ženy Petrovy Kostečkovy, měštky z Nového města, kterak muž její Petr kúpil tu vinnici Hlasovskú i s lisem a bez překážky každého držal a beze všeho nařiekánie; a také sme trh a zápis zapsaný Prokopuov v našich kniehách široce znící vyslyšeli; a vyslyševše všeckny ty věci i zápisy i svědomie, žaloby i otpory obojích stran, ne skrze omylnost, ani skrze neopatrnost, ale s dobrým rozmyslem takový jsme ortel konečný vynesli mezi stranoma takto: Jakož jsú předkové a dědicové po nebožci Hlasovi, jsúc vděčni těch úrokuov na svých vinnicech, tehdáž, nynie i potom nikdá toho lisu nenařiekali ani kterého práva pravili se jmieti, i my Ambrožovi to přikazujem, aby již psaného Prokopa při pokoji nechal a toho lisu jeho věčně nenařiekal sám skrze jse anižto skrze své dědice a budúcie, ale my svrchupsanému Prokopovi, jeho dědicóm a budúcím, ten lis mocně přiřiekáme s jeho se všemi příslušenstvími, tak aby učinil, což by se koli jemu líbilo, buďto dáti, prodati, zastaviti, směniti bez překážky častopsaného Ambrože, jeho dědicuov a budúcích. Actum presentibus magistro moncium Wenceslao et dominis consulibus eius Martino a rostro lupi, Jarossio porybný, Wenceslao Colinský, Mathia Pellician ut supra, die quibus [II infra octavam s. Wenceslai anno domini M°LXIII°].

64.

Král Jiří dům s vinnicí Vaňka z Valečova podkomořího osvobozuje ode všech platů.

1463, 27. října. — II. H. 18.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemberský a

Slezský vývoda a Lužický markrabie oznamujem tiemto listem všem: Jakož statečný Vaněk z Valečova, podkomořie věrný náš milý, kúpil jest sobě a dědicóm svým duom s vinnicí, s dědinami, štěpnicemi, chmelnicemi i se vším právem a příslušenstvím, což k tomu domu přislušie, kterýž leží před branú Horskú proti šibenici, u Štěpána měščenína Nového města Pražského, za šestdesáte kop grošuov, který jest témuž Štěpánovi úplně a docela zaplatil; že my předepsanému Vaňkovi a dědicóm jeho ten duom i se všemi věcmi napřed jmenovanými vysvobozujem ode všech úrokuov, pergrechtuov i všelikých jiných poplatkuov a obtiežení, a dáváme jemu jej a svobodně i jeho dědicóm pro zaslúženie jeho věčně, přikazujíce pergmistru našemu nynějšiemu i budúcím, aby mimo toto královské osvobozenie a dánie na svrchupsaného Vaňka i na dědice jeho v žádné věci, poplatky ani v pergrecht nesáhali, nenapomínali, ani kterak koli překáželi, žádným obyčejem pod vyvarováním hněvu našeho královského. A ktož by tento list jměl z dřieve psaného Vaňka neb dědicuov jeho dobrú a svobodnú volí, ten jmá i jmieti bude všeckno právo a svobodu, tak jakož jse svrchu píše, jakožto on sám Vaněk podkomořie častojmenovaný. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek u vigiljí svatých Šimona a Judy apoštoluov božích, léta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého třetieho, a královstvie našeho léta šestého.

65.

Václav perkmistr a konšelé jeho vyznávají, že král Jiří osvobodil dům s vinnicí podkomořího Vaňka z Valečova ode všech platů.

1463, 29. října. — II. H. 18.

My Václav pergmistr hor vinničných okolo Prahy a měščenín Velikého města Pražského, Jaroš od Múřenínuov, Matěj Pellician, Václav Kolinský, konšelé přísežní předepsaných hor a měščené předepsaného města, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi nynějšími i budúcími, ktož jej čísti anebo čtúce slyšeti budú: Jakož urozený pan Vaněk z Valečova, podkomořie královstvie Českého, kúpil jest k dědicství sobě a dědicóm svým duom s vinnicí, s dědinami, štěpnicemi, s chmelnicemi i se vším právem a příslušenstvím, kterýž leží pod bránú Horskú proti šibenici, u Štěpána formana, měščenína Nového města Pražského, za LX kop grošuov, který jest témuž Štěpánovi úplně a docela zaplatil; protož týž Štěpán odřekl jse jest i odřieká jménem svým a svých dědicuov a budúcích jménem toho domu i s vinnicí, s chmelnicí i se všemi příslušenstvími, práva sobě ižádného nepozuostavuje. Kterýžto duom s vinnicí, s dědinami i štěpnicemi, s chmelnicemi i se vším právem a příslušenstvím najjasnějšie knieže a pán pan Jiří, král Český oc, vysvobodil jest k věčnosti ode všech úrokuov, pergrechtuov i jiných všelikých poplatkuov a obtiežení předepsanému panu Vaňkovi a dědicóm jeho, dav jemu na to svobodu, list svuoj

královský, mně a budúcím pergmistróm po mně přikazuje, abychom mimo JMti list a obdarovánie a svobody na to svrchupsanému panu Vaňkovi ani dědicóm a budúcím jeho nikterakž nesáhali, aniž kterakskoli překáželi, že já to jmám i chci rád zdržeti a zachovati jej i dědice a budúcie jeho v té králově milosti, svobodě a obdarování; a pakli by kto jemu na tom chtěl překážeti anebo škoditi, že já podle úřadu mého chci jeho v tom i dědice a budúcie jeho obraňovati. A ktož by tento list jměl [s] předepsaného pana Vaňka anebo dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, ten jmá a jmieti [bude] též právo a svobodu ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, jakožto on častojmenovaný pan Vaněk podkomořie. Těch všech věcí na potvrzenie pečeť úřadu našeho s naším dobrým vědomím přivěsili jsme k tomuto listu. Dán od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého třetieho, tu sobotu po svatých Šimona a Judy apoštoluov Božích.

66.

Buzek ze Skrejšova, měštěnín Starého města Pražského, a manželka jeho Machna v dluhu 30 kop gr. č. zapisují Janovi z Přívory a manželce jeho Barboře svůj plat 4 kop gr. č. ročně na vinnici někdy Zvanovské.

1464, 7. ledna. — II. H. 22.

Slovutný Buzek z Krayšova, měščenín Velikého města Pražského, i [s] svú manželkú paní Machnú, jednostajně vyznali jse, svých dědicuov a budúcích jménem, dlužni býti v pravém a spravedlivém dluhu ve třidceti kopách groš[ů] dobrých peněz střiebrných rázu Pražského slovutnému panoši Janovi s Přievory a paní Barboře manželce jeho ze Zhořie, v kterémžto dluhu předepsaný Buzek a paní Machna manželka jeho zastavují a zapisují svuoj úrok dědičný čtyři kopy groš[ů] na vinnici někdy Zvanovské, na XII stryšiech i s lisem i s tiem kusem vinničky ležící[m] podle téhož lisu i na držitelech té vinnice, a zvláště na Kvěchové XL grošuov se dvú strychú, a na Anně Flaškové XL groš. se dvú strychú, na Klímovy XL gr. se dvú strychú, na Janovi rukavičníkovi i s synem pět groš[ů] a kopu groš[ů] se tří strychuov a s věrtele; však pod takovým obyčejem dolepsaným, že pan Jan i s manželkú svú paní Barború majie vybierati s těch čtyř kop gr. úroka toliko tři kopy gr. napřed na všech úročníciech s té vinnice XII strychuov bez jich všelikteraké překážky, totižto pana Buzka i panie Machny i jich všech dědicuov a budúcích, na svatého Havla nynie najprve příštieho. A když by již pan Jan předepsaný i [s] svú manželkú paní Barború vybrali své tři kopy grošuov na té vinnici i na všech úročnících svrchupsaných i na lisu, tehdá což by viece přeběhlo úroka přes tři kopy gr., to pan Buzek a paní Machna jmajie sobě k své ruce bez překážky svrchupsaných pana Jana a panie Barbory obrátiti. A to tak majie dlúho vybierati úrok častopsaní pan Jan a paní Barbora manželka jeho, doniž by pan Jan a Barbora manželka jeho nedali Buzkovi

a paní Machně napřed věděti rok; a zase též když by Buzek i s manželkú svú paní Machnú panu Janovi a Barboře manželce jeho dali napřed věděti rok, chtiece své zase vyplatiti, od svatého Martina v rok zběhlého po napomenutí majie od nich penieze přijieti, totižto třidceti kop g. dobrých peněz střiebrných i s úrokem tří kop grošuov; a když by přijali penieze od pana Buzka a od panie Machny manželky jeho, majie jim toho platu dědičného zase postúpiti beze všech nesnází a oťpornosti a zápis quitovati a propustiti. Pakli by pan Jan a manželka jeho paní Barbora napomenuli pana Buzka a paní Machnu, aby jim třidceti kop grošuov dobrých peněz, jakož se předpisuje, dali v rok od dánie věděnie, totižto od svatého Martina pořád zběhlého, a že by po zběhlém roku věděnie nechtěli anebo nedbali, tehdy svrchupsaný pan Jan a paní Barbora manželka jeho i [s] svými dědicemi i budúcími majie a budú moci jse uvázati v tu vinnici ve XII strychuov, i v ten úrok čtyři kopy groš[ů] dědičného platu i s lisem i s tiem kusem vinničky před lisem ležící, i také podle toho prvotnieho vydánie vinnice i s tiem se vším právem, jakožto v kniehách páně pergmistrových šíře stojí položeno a zapsáno. Acta presentibus Wenceslao, magistro montium, et dominis consulibus eius, Jarossio porybný, Wenceslao Colinský, Mathia Pellician, sabbato post Epiphaniam domini anno domini M⁰ ɔc LXIIII. A proti tomu uvázání nemajie mluviti, nebo jim dáváme plnú moc i plné právo k tomu uvázání my napřed psaní pan Buzek a paní Machna manželka jeho.

67.

Kostelníci kostela sv. Petra na Poříčí dávají vinnici zádušní pod plat dědičný.

1464, 1. března. — II. H. 24.

Kostelníci kostela svatého Petra na Pořiečie v Novém městě Pražském k tomu vyvolení a vydaní ode všie osady svrchupsané s povolením a s plnú volí, totižto Přibík sladovník, Jan Rytieř, Matěj Duščin, Mikuláš Jiraňovic, vydali jsú a vydávají vinnici jich dědičnú čtyři strychy v sobě miery mající na hoře Žižkově, jenž leží podle Roda řezníka s jedné a Paly s strany druhé, v úrok roční a dědičný Thomkovi a Benešovi, měščanóm Nového města Pražského, dědicóm a budúcím jich v tom ve všem právě, jakožto sami kostelníci a osada svrchupsaní jměli, drželi a vládli, k jmiení, držení, ku prodání a k dědičnému požívání. Kteřížto přijímatelé vinnice, dědici a budúcí jich, majie a dlužni budú úročiti a platiti již řečeným kostelníkóm kostela svatého Petra, kteříž jsú anebo potom budú, kopu gr. dědičně na svatého Havla nynie najprve příštieho, a tak budú úročiti a platiti každá léta beze všeho dalšieho prodlévánie a beze všech súduov a všelikterakých nákladuov. Jestliže by kterého úroka na který rok rokuov neplnili a nedali kostelníkóm kostela svatého Petra na Pořiečie, tehdá pro nezaplacenie úroka každý týden budú rósti dva groš[e] jménem

pokuty, a tak rovná pokuta rósti bude, dokud by úplně a docela nedali a nevyplnili úroka i s pokutami srostlými. Jestliže by toho nedbali ancbo zmeškali dáti a splniti úroka kostelníkóm, kteříž jsú anebo budú, tehdy s pomocí pana pergmistra, kterýž jest anebo potom bude, kostelníci častopsaného kostela svatého Petra na Pořiečie anebo skrze posla pergmistrova přijímatele vinnice, dědice a budúcí jich, budú moci fentovati jie na jich na všem zboží movitém i nemovitém, kterýmžkoli jménem mohlo by jmenováno býti, buďto v městě anebo za městem, až do dostiučiněnie úroka i s pokutami svrchu zrostlými. A proti tomu fentování přijímatelé vinnice i dědicové jich nemajie mluviti žádným obyčejem, žádnú měrú. Toto znamenité položeno s uobú stranú, když by kolivěk kostelníci kde kúpili plat k kostelu svatého Petra, tehdá přijímatelé vinnice, dědicové jich, budú-li moci s to býti jednu kopu g. platu zaplatiti, a jich vinnice od té kopy, kteráž jest na vinnici, svobodná jmá býti; pakli by přivedli tu kopu vinničnú přijimatelé na jinú kopu dědičnú, majie to od nich kostelníci, kteříž jsú anebo budú, i osada přijieti, a jich potom vinnice má býti svobodná. Acta sunt presentibus Wenceslao, magistro montium, et dominis consulibus eius Jarossio porybný, Wenceslao Colinský, Mathia Pellician, feria quinta ante dominicam Oculi mei semper ad Dominum, anno Domini M°CCCC°LXIIII°.

68.

Máře vdova po Jindřichovi s pastorkem svým Petrem spojuje statek svůj i Petrův se statkem Svatoše zetě svého.

1464, 15. března. — II. H. 26.

Stala jse jesti přátelská a dobrovolná úmluva mezi Maří vdovú po nebožci Jindřichovi před Horskú branú, a Petrem pastorkem jejím a Svatošem zetěm Maruščiným, a to skrze opatrné muže Matěje střelce, Thuomu sladovníka, Thuomu od Svinské brány, Mikuláše Heralta, měščany Nového města Pražského, takovým obyčejem dolepsaným, že již řečená Máťa i s Petrem pastorkem svým napřed dotčenému Svathošovi svěřují se i mocně porúčejí jemu jse s tiem domkem, s polem, z zahradú i s tiem se vším příslušenstvím, což koli k tomu přísluší, ležiece za Horskú branú na levé straně, aby již dotčený Svatoš choval jie poctivě do jich smrti na ztravě, potřebami jich neopúštěje nižádnými, křivostmi jich neutiskuje, tak jakož jesti jim slíbil to svú dobrú věrú beze všie zlé lsti i všelikého jim obtiežení příkořistmi učiněných, ješto jemu toho věřie nad jiné přátely. A statek svuoj, kterýžkoli má a kdež by koli jměl, ten má přiložiti k nim k svému i k jich užitku. Také viece mezi sebú toto jsú umluvili, aby paní Máňa anebo pastorek její Petr tuto měli moc, když by jě pán Buoh nemocí navštievil anebo že by umřieti jměli, aby Máňa anebo Petr pastorek její jeden každý z nich odkázati mohli po pěti kopách g. tomu anebo kam by se jim líbilo a zdálo, a to aby bylo vydáno s toho ze všeho statku

bez prodlévánie a všelikteraké otpornosti Svathošovy, dědicuov a budúcích jeho, a to jmenovitě ve dvě letú po jich obú smrti. A když by se již událo umřieti Máři a Petrovi pastorku jejiemu, tehdy ten veškeren statek napřed jmenovaný má mocně připadnúti na Svathoše i na Katheřinu ženu jeho beze všie překážky přátel Mářiných a Petrových. Dále také Svathoš nižádným obyčejem Mářú anižto Petrem nemá s tohoto statku jimi kam hýbati, ani toho prodávati, ale na tom statku má jich obú smrti poctivě a řádně dochovati, leč by vuole jiná byla Mářina a Petrova. Pakli by pán Buoh prvé neuchoval Svathoše, jehož Bože ostřez, nežli Máry anebo Petra pastorka jejieho, tehdá hned zase ten domek i s polem i s zahradú i se vším příslušenstvím jmá připadnúti mocně i dědičně a plným právem jakožto kdy prvé na Mářu a na Petra pastorka jejieho podle dielu z nich každého, bez otpornosti dědicuov a budúcích i přátel všelikterakých Svathošových. Také toto na konci jest povědieno, jestliže by Mára a Petr pastorek její nemohli zbýti s Svathošem pro hodné příčiny k nim učiněné od něho, a zvláště že by se ne tak zachoval, jakož se jest smlúva stala i sám sliboval dobrovolně, tehdy Mářa a Petr pastorek její i Svathoš s Katheřinú ženú svú, povážíce a pošacujíce toho statku s přátely na tři diely, mohú i moci budú jse jeden každý z nich na svuoj diel navrátiti a z nich každý svého dielu požívati jakožto pravý dědic, jeden druhému v tom nepřekážeje. Pakli by mezi tiem pán Buoh prvé neuchoval Máři nežli Petra, tehdy to právo a ten diel její jmá spadnúti mocně na Svathoše a na Katheřinu ženu jeho a na dědice i na jich budúcie. Ista pronuncciacio benivola facta est coram domino Wenceslao, magistro moncium vinearum, et dominis consulibus eius Jarossio porybný, Wenceslao Colinský, Mathia Pellician feria quinta ante dominicam Judica me Deus, que cantatur in ecclesia Domini, anno domini M⁰CCCC⁰LXIIII⁰.

69.

Mikuláš Věchtíkův prodává vinnici Karlštýnku Fridrichovi Vojířovi z Očedělic a Kateřině z Janovic manželce jeho.

1464, 24. března. — II. H. 27.

Opatrný muž Mikuláš, syn někdy Věchtíkuov dobré paměti, měščenín Velikého města Pražského, přistúpil osobně před pana pergmistra a před jeho pány konšely, nejsa přinucen aniž připuzen, ale dobrovolně s dobrým rozmyslem, s dobrú pamětí, svým a svých dědicuov jménem vyznal jse jest, že jesti prodal a mocí tohoto zápisu prodává vinnici svú i s polem dědičné i s platem k tomu příslušejíciem, ješto slove Karlštýnka, kterážto vinnice i s polem držie v sobě X strychuov pravé miery, jenž leží podle vinnice Pavlovy od Bab s jedné a Flaškovy s strany druhé, i s úročníky a držieteli té vinnice, i s polem, a to jmenovitě na Pavlovi Metlařovi LXXX g., na Janovi Kalebečníkovi XL g. a na Pavlovi Kruppovi z Nového města

Pražského XL g., i na jich dědiciech i na jich budúcích i ktož by koli byl v držení té vinnice i toho pole, a toho platu jest tři kopy g. bez XX g., urozenému Fridrichovi Vojieřovi z Uočedělic a urozené paní Katheřině z Janovic, manželce jeho, jich dědicóm a jich budúcím, za třidceti kop g. dobrých peněz stříebrných rázu Pražského, témuž Mikulášovi úplně a docela zaplacený[ch] hotovými penězi, a to ve všem právě, jakož předepsaný Mikuláš jměl, držel a vládl, k jmění, držení, ku prodání, směnění a k dědičnému požívání. Kterýžto Mikuláš slíbil jest spraviti statkem svým do dne a do roka podle práva městského a vinničného. A ten úrok svrchupsaný úročníci a držitelé vinnice i toho pole, dědicové a budúcí jich majie a dlužni budú platiti a úročiti jeden každý z nich úročníkuov na svatého Havla nynie najprve příštieho, a to toliko jednú v rok; a tak na každého svatého Havla budú platiti a úročiti beze všech nesnází a všelikterakých odporností i všech súduov ohlašovánie svrchupsanému panu Fridrichovi a urozené paní Katheřině z Janovic, dědicóm a budúcím jich. A to všickni úročníci majie učiniti pod těmi pokutami, tak jakož zápis v kniehách páně pergmistrových vydánie té vinnice dále a šířejie a plnějie okazuje. A v tom majie státi a trvati nic jinak podle práv starodávních vinničních. Dále toto vymieněno s uobú stranú, aby s těch úročníkuov a držiteluov té vinnice i toho pole žádný z nich anižto z jich dědicuov nemá aniž majie prodávati té vinnice, jakož se píše, bez vuole urozeného Fridricha a urozené panie Katheřiny manželky jeho, jedno s jich plným povolením a dobrú jich volí. Také urozený Fridrich, dokužd jesti v živnosti v své, plné sobě právo zuostavuje i moc plnú dáti, prodati, zastaviti a učiniti s tú vinnicí i s polem a s platem, což se jemu koli líbí, a k svému užitku a potřebě obrátiti bez překážky všech lidí. Act. presentibus Wenceslao, magistro moncium, et dominis consulibus eius Jarossio porybný, Wenceslao Colinský, Mathia Pellician sabbato ante diem palmarum anno domini M^{o}CCCC^{o}LXIIII°.

70.

Mezi Markétou vdovou po Ondřejovi, synu Jíry Frankovic, a Jarošem zvoníkem u sv. Michala ve Starém městě Pražském, o plat z vinnice.

1464, 11. června. — II. J. 1.

Pře a nesnáze, kteráž stála a trvala od mnohých časuov až do sie chvíle mezi poctivú vdovú paní Margrethú po nebožci Ondřejovi, synu Jírovú Frankovic z Nového města Pražského, s jedné, a Jarošem zvoníkem toho času u svatého Michala v Starém městě Pražském, s strany druhé o dvú kopú groš. platu ročnieho, kterýžto Jaroš pravil se právo jmieti po svém dědu na té veliké vinnici ležící nad Nuosli s té strany ku Praze, nežli paní Margretha svrchupsaná. A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely vyslyševše žaloby i otpory obojích stran, přikázali jim, aby

s právy svými určený čas před úřadem stály i s tiem, což by koli k jich při potřebie bylo. A tak vyslyševše se vší pilností práva jich i svědomie, kteréž jesti vedl Jaroš, i ne skrze omylnost aniž skrze neopatrnost, ale s bedlivú radú těch všech věcích považivše, a zvláště toho listu Jarošova, kterýmžto listem pravil jse právo mieti na té veliké vinnici ke dvěma kopama g. platu, takže jemu ten list nic nesvědčí; i protož přikazujem z úřadu našeho tiemto konečním naším ortelem, aby Jaroš i [s] svými potomními viece nenařiekal panie Margrethy, jejích dědicuov a budúcích jich, aniž jse kterého práva pravil jmieti, aby jie u pokoji nechal nynie i časy budúcie. Actum presentibus Wenceslao, magistro moncium, et dominis consulibus eius Jarossio porybný, Wenceslao Colinsky, Mathia carnifice dicto Pellician, feria secunda ante festum beati Viti, patroni regni Bohemie, anno LXIIII°.

71.

Poručníci nebožtíka Ambrože od ryté věže úrok z vinnice řečené Kozí Hřbet odkazují na věčné světlo k záduší sv. Havla.

1464, 7. listopadu. — II. J. 6.

Opatrní mužie Ondřej Mayskithl, Jaroš porybný, měščané Velikého města Pražského a mocní poručníci i správce dobré paměti Ambrože od ryté věže, přišedše osobně před pana pergmistra a před jeho pány konšely, nejsúce přinuceni aniž připuzeni, ale dobrovolně s dobrým rozmyslem ten úrok, kterýž jměl Ambrož na vinnici své a na úročnících též vinnice, jakožto na Janovi Hluozkovi puol kopy a pět gr., na Matějovi od svatého Štěpána v Novém městě XXIIј gr., na Prokopovi pernikářovi XXIIј gr., kterážto vinnice leží podle vinnice, jenž slove Kozí chbřet [sic] s jedné a proti vinnici Pavlově methlářově s strany druhé, ten úrok svrchupsaní poručníci vzdali jsú a mocí tiemto zápisem vzdávají a postupují k kostelu svatého Havla na Velikém městě Pražském a osadě i kostelníkóm téhož kostela, kteříž jsú a potom budú, a to jmenovitě na novú lampu, aby hořela před velebnú svátostí Těla božieho věčně, a budúcně na nic jiného neobracujíce, a to za duši svrchupsaného Ambrože i za jeho předky, a to s výmienkami dolepsanými: jestliže by kostelníci již jmenovaného kostela svatého Havla, kteříž sú anebo budú, aneboli osada opustili tu novú lampu, že by nehořela před božím tělem, svým nedbáním, tehdá častopsaní poručníci mají plnú moc, ten úrok zase zdvihnúti k své ruce a obrátiti, kam se jim zdáti bude, bez překážky osady svrchupsané svatého Havla i kostelníkuov té osady, kteříž by toho času byli. Actum presentibus Wenceslao, magistro moncium, et dominis consulibus eius Mathia Pellician, Wenceslao Colinský ꝯc feria quarta ante festum sancti Martini confessoris anno domini LXIIII°.

72.

Poručníci nebožtíka Jana Hedviky úrok z vinnice odkazují záduší sv. Michala na věčné světlo.

1465, 7. ledna. — II. J. 9.

Opatrní mužie a měščené Velikého města Pražského Jaroš porybný, Jan maršálek pánuov již řečeného města, a mocní poručníci dobré paměti Jana Hedviky, přišedše osobně před pana pergmistra a před jeho pány konšely ꝛc těch L grošuov úroka ročnieho a dědičného, kterýžto Jan Hedvika dobré paměti jměl na své vinnici i na svých úročníciech též vinnice, jakožto na Křížovi puol kopy gr., na Řehořovi XX gr., kterážto vinnice leží podle Prokopa Mučinka s jedné strany a nad vinnicí Brože od svatého Haštala s strany druhé, těch paddesáte groš[ů] napřed psaní poručníci mocně dávajie a postupují dědičně k kostelu k svatému Michalu na Velikém městě Pražském a k té osadě i těm kostelníkóm, kteříž jsú a potom budú, a to jmenovitě na lampu novú, aby hořela věčně a budúcně před velebnú svátostí těla božieho, jakož jest svrchudotčený Jan Hedvika vuoli svú plnú, jsa v živnosti a na smrtedlné posteli, kšaftem dal a rozkázal, aby častopsaný úrok nikam jinam nebyl obracen nežli na lampu novú do již psaného kostela k svatému Michalu, tak aby zřetedlně hořela bez přestánie budúcně za duši jeho a jeho manželky i za jich všeckny duše předkuov jich. Toto znamenitě položeno, jestliže by poručníci anebo sirotek nebožce Hedvikuov k letóm rozumným přišel, a oni to spatřili a shlédli očitě, že by ta lampa nová v již psaném kostele u svatého Michala před velebným tělem božím nehořela anebo že by jí kostelníci, kteříž jsú anebo potom budú, opustili, tehdá s pomocí páně pergmistrovú, kterýž jest anebo bude, i s svými pány konšely k žádosti poručníkuov a sirotka majie kostelníky i osadu k tomu připraviti svým právem, aby jse předepsaného Jana Hedviky plná vuole stala, jakož jesti toho žádal na svých poručníciech. Act. presentibus magistro moncium Wenceslao et dominis consulibus eius Mathia carnifice dicto Pellician, feria secunda post Epiphaniam Domini, anno domini ꝛc LX quinto.

73.

Správce a kostelníci kaple Betlemské vinnici zádušní vysazují pod úrok Tobiášovi z Bráníka.

1465, 23. dubna. — II. J. 15.

Magister Wenceslaus de Drachow, director capelle Bethleem, et vitrici dicte capelle, videlicet Adalbertus ꝛc, cum consensu et voluntate dicte parochie exposuerunt et exponunt vineam ipsorum omnino desolatam et anichilatam, spinis et tribulis involutam, quantumque est de eadem, supra Branik penes petram vulgariter podle skaly locatam, in censum annuum et hereditarium Thobie de Branyk, vxori sue Margarethe, heredibus ipsorum omni eo iure, prout expositores habuerunt, tenuerunt et

possederunt, ad habendum, tenendum, vendendum ac hereditarie possidendum, sed sub tali notabili exclusione interposita, nam Thobias, heredes sui habent absolam ad quatuor annos continue currentes, ut nichil soluant neque censuare debeant ad cappellam Bethleem, elapsis vero quatuor annis quinto vero anno incipient censuare susceptores de illa vinea quantumcunque est de eadem X gr., et hoc in festo Galli, magistro Wenceslao vel vitricis cappelle Bethleem, qui pro tempore sunt vel fuerint, dilacionibus et judiciis procul motis. Quod si aliquem censum in aliquo termino terminorum non dederint prenominati susceptores vinee, tunc dicti victrici cappelle cum auxilio magistri moncium uel per nunccium ipsius dictos censitas possunt impignorare in bonis ipsorum mobilibus et ymmobilibus, ubicumque habitis uel repertis in ciuitate uel foris ciuitatem, usque ad satisfaccionem census et pignorum desuper accretorum. Item prenominati susceptores vinee, heredes ipsorum debent dictam vineam laborare, fodere, putare et omnes labores exercere secundum iura antiqua moncium vinearum, et non obmittere sibi ipsis et vitricis cappelle in detrimentum. Quod si obmitterent, tunc vitrici cappelle, qui pro tempore fuerint, possunt aliis exponere, cuicunque voluerint, contradiccione susceptorum vinee non obstante. Actum presentibus Wenceslao, magistro moncium, et dominis consulibus eius Jarossio porybny, Mathia Pellician, feria III. ipsius beati Georii martyris anno domini LXV[to].

74.

Správce a kostelníci kaple Betlemské vysazují pod úrok dvě vinnice zádušní.

[1465, s. d.] — II. J. 21.

Mistr Václav z Drachova, správce duchovní kaply Bethlema na Starém městě Pražském, a kostelníci též kaply k tomu zpósobení a vyvolení, totižto Laurin mydlář, Václav sladovník z domu Ješatova, a všecka vosada řečené kaply známo činíme, ktož tento zápis uslyšie anebo čísti budú, nynějším aneb potomním, že my s dobrým rozmyslem a s zdravú radú jednostajně rukú nerozdielnú vydali sme a vydáváme vinnice dvě naše, jednu, kteráž slove Věnček, a druhú, kteráž slove Machutovská, a chmelnice k dřiev řečeným vinnicem se všemi jich příslušenstvími opatrným mužuom Václavovi od dietek blíž mostu Pražského tři strychy na vinnici na Věnečku, Václavovi od sukně tři strychy na Věnečku a dva strychy chmelnice tudiež na Věnečku, Vincenciovi kramáři tři strychy na Věnečku, Václavovi sladovníku z kútka tři strychy vinnice a věrtel na Věnečku, dědicuom a budúcím jich; a na vinnici Machutovské hned podle Věnečku Velíkovi od Goliáše čtyři strychy vinnice, Jírovi z domu páně Zdenkova trubači tři strychy a jeden věrtel, Katheřině od vohnivého vozu dva strychy chmelnice, dědicuom a budúcím jich, v témž právě, jakož dřieve jmenovaní vydavatelé jměli a drželi, k jmění, držení, k dědičnému a k pokojnému po-

žívání. Kteřížto přijimatelé vinnic a chmelnic někteří z nich mají úročiti na každý rok na svatého Havla najprv příštieho s každého strychu po patnásti groších, aneb dvě neděli po svatém Havle beze všech nesnází, sváruov, súduov a nákladuov po všecka leta úročiti mají; ale Velík řečený Goliáš s Machutovské má platiti ročně s každého strychu po desieti gr., a to na svatého Havla, a Jiřík z domu páně Zdenkova trubač, ten má a dlužen bude platiti s každého strychu po XI g. s dědici svými beze všech prótahuov, súduov a nákladuov, jakož svrchu dotčeno jest, tak aby svrchu dotčení úročníci vinnic a chmelnic vydavateluom anebo kostelníkuom kaply Bethlema, kteříž jsú anebo kteříž by potom byli, žádných pruotahuov ani výmluv nečiniece, pod výmienkami znamenitými dole psanými. A jestliže by kterého úroku na některý čas již jmenovaných časuov svrchu dotčení úročníci anebo dědicové jich nedali vydavateluom anebo kostelníkuom kaply, kteříž jsú anebo byli by v tom času, tehdá pro nezaplacenie úroka jménem pokuty každý týden dva groše rósti budú, a to tak dlúho, dokovad by úplně a docela úroku s přirostlými pokutami skutečně nedali; a jestliže by toho zanedbali anebo zmeškali učiniti a dáti úroku dřieve jmenovaní úročníci anebo dědicové jich, tehdá dřieve jmenovaní vydavatelé nebo kostelníci kaply Bethlema s pomocí pergmajstrovú, kterýž jest anebo byl by potom ten čas, často jmenované úročníky moci budú fentovati na statciech jich movitých i nemovitých, kdež by kolivěk jmieni aneb optáni mohli býti v městě aneb za městem, kterým kolivěk jménem mohli by jmenováni býti, na viniciech a na chmelniciech jich až k splnění a k dosti učinění úroka a přirostlé pokuty.

75.

Správce a kostelníci kaple Betlemské vinnici zádušní vysazují pod úrok Pavlovi Sirotku z Vršovic.

1465, 1. listopadu. — II. J. 27.

Reuerendus magister Wenceslaus de Drachow cum Paulo Orphano in exposicione vinee. Reuerendus magister Wenceslaus de Drachow, director cappelle Bethleem, cum consensu vitricorum dicte capelle, videlicet Adalberto, Gallo, ad hoc electorum, exposuerunt et exponunt vineam ipsorum hereditariam in monte quondam Mezrzieczie Iȷ̵ strichonem mensure habentem, situatam penes Paulum Pobrziezny ex vna et Simonem institorem ex parte altera, in censum annuum et hereditarium Paulo Orphano de Wrssowicz, Margarethe vxori ipsius, heredibus et futuris ipsorum omni eo iure, prout prenominati expositores habuerunt, tenuerunt et possederunt, ad habendum, tenendum, vendendum et hereditarie possidendum. Qui quidem susceptores, heredes ipsorum debent et tenebuntur censuare annuatim in festo Galli XXIIȷ̵ grossos magistro Wenceslao, directori cappelle Bethleem, posteris suis, qui pro tempore existerint, et sic semper censuabunt singulis

annis, dilacionibus et prolongacionibus, iudiciis procul motis. Quod si aliquem censum in aliquo termino terminorum prenominati censuales, heredes ipsorum non dederint magistro Wenceslao, posteris ipsius, tunc propter nonsolucionem census nomine pene crescent II gr. qualibet septimana, et sic consimilis pena crescet tamdiu, quousque plene et integre censum antedictum non suppleuerint vna cum penis desuper accretis. Et si id neglexerint tribuere uel facere, tunc prenominati expositores vinee, heredes ipsorum cum auxilio magistri moncium, qui est uel fuerit, ante nominatos censitas, heredes ipsorum poterunt impignorare in bonis ipsorum mobilibus et ymmobilibus ubicunque habitis uel repertis in ciuitate uel extra ciuitatem, quocunque vocabulo possint nominari, et hoc usque satisfaccionem census et pignoris desuper accreti. Ipsi vero censite contra illam impigneracionem non debent quidquam loqui per ullum modum. Item prenominati susceptores, heredes ipsorum debent et tenebuntur dictam vineam laborare, fodere, putare et omnes labores exercere secundum antiquam consuetudinem vinearum laborandi versus Pragam, et non obmittere sibi ipsis et magistro Wenceslao, posteris ipsius in dampnum. Quod si obmitterent et non laborarent, tunc cum adiutorio magistri moncium, qui est uel fuerit, possunt aliis exponere, cuicunque voluerint, contradiccione Pauli, heredum ipsorum non obstante. Acta presente Wenceslao, magistro moncium, feria VI ipso die Omnium sanctorum anno domini LXV⁰.

76.

Mistr Vávra, střelec na bráně Kartouzské, odkazuje 4 své vinnice příbuzným.

1466, 2. května. — II. K. 5.

Ve jméno božie amen. Já mistr Vávra, střelec na bráně Kartúské, vyznávám tiemto zápisem zevně přede všemi, ktož jej čísti anebo čtúce slyšeti budú, kterak nejsa přinucen aniž připuzen, ale z dobrú pamětí a z dobrým rozmyslem i s přátel mých radú, nechtě, aby po mé smrti mezi přátely mými a příbuznými kteří svárové a nesnáze dály jse o muoj statek, toto mé poručenstvie právě a mocné spuosobuji a řiedím a činím: najprve odkazuji mé všeckny vinnice, jednu, kteráž leží na arcibiskupově hoře dva strychy v sobě mající, pak druhá Skalka, třetie Hosovka, čtvrtá Brožovka, i s jich se všemi příslušenstvími bratranu mému Jankovi a Duoře bratraně mé, dětóm Václava [bratra] mého, a to po mé smrti; nežli moc sobě pozuostavuji, dokužd jsem živ, i s svými děty [sic] abych toho požíval, a po mé smrti aby jim v moc přišlo. Dále odkazuji jim štěpničku za zdí městskú podle fortny na pravé ruce, jako z města jdú, a druhú novú štěpničku vedle té ležící, i k tomu lis muoj dědičný i s měščísčem ležící na Újezdě, i jiné všeckny věci i svrchky jim odkazuji tiem vším obyčejem, jako svrchu psáno stojí. Tomuto také chci, jestliže by mne Vávry střelce pán Buoh neuchoval a děti bratra mého Václava, tehdy napřed aby deset postavuov

sukna za duše nás všech přátel chudým aby rozdáno bylo, a což by statku mého viece zuostalo, aby na rovný diel přátel mých bylo tiem poděleno skrze poručníky. Ale toto znamenitě činím a tomu chci: Mikuláše koželuha, bratra mého, a Havla, tovařiše střelcovského bratrana mého, odvolávám a odřiekám všieho statku mého, aby všelikterakým obyče[je]m toho prázdni byli. Toho všeho na svědomie a pro lepší jistotu i pevnost prosil jsem s pilností slovutných a opatrných mužuov a měščan Velikého města Pražského Václava pergmistra tehdáž hor vinničných, Řehoře mečieř a Ondrážka, měščenína Nového města Pražského v Šilinkově domu, kteréžto jsem zvolil za pravé a mocné poručníky dětí napřed dotčených a věře jim nad jiné mé všeckny přátely a příbuzné, že věrně a právě budú jim radni a pomocni napřed psaným dětem. To jse stalo před pány konšely vinničnými Jarošem od múřenínuov, Matějem Pellicianem, Václavem Colinským, ten pátek den svatého Sigmunda, léta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého šestého.

77.

Karel, měštěnín Nového města Pražského, Frankovi ostružníku v dluhu zapisuje úrok z vinnice.

1466, 10. července. — II. K. 8.

Karel měštěnín Nového města Pražského i s manželkú svú Margrethú seznávají sě dlužni býti v dluhu pravém a spravedlivém v desieti kopách grošů dobrých rázu Pražského opatrnému muži Frankovi ostřožníkovi, měštěnínu Velikého města Pražského, a Anně manželce jeho, dědicóm a budúcím jich, v kteréžto sumě peněz zastavuji úrok svuoj dědičný LXXX gr., kterýž mám na vinnici a na úročníku držiteli té vinnice Matějovi řečený Albus, měštěnínu Nového města Pražského. Až do dvú letú pořad zběchlých má napřed dotčený Franěk z těch osmdesáti gr. sobě jednu kopu gr. bráti, a ostatek Karel má k své ruce bráti; a když by dvě letě přišle, tehdy již řečený Karel má a mieti bude bez meškánie i všelikého prodlévánie sumu deset kop grošů i s úrokem napřed dotčenému Frankovi a Anně manželce jeho, dědicóm a budúcím jich dáti a vyplniti jim. Pakli by toho neučinil a nedal, tehdy má a moci bude sě uvázati dědičně pravým právem v tu kopu gr. s pomocí pergmajstrovú, kterýž by te[h]dáž byl, bez všelikého odporu a překážky Karlovy i jeho budúcích. A mezi tiem jestliže by Karel chtěl komu ten plat prodati, má napřed na Franka znésti, chtěl[-li] by jej u něho kúpiti, a mimo jiné má jemu jeho přieti. To sě stalo před pergmajstrem Václavem a jeho pány konšely Jarošem porybným, Matějem Pelcianem, Vaňkem Kolinským ten čtvrtek před svatú pannú Margrethú léta od narozenie syna Božieho M°CCCC°LXVI°.

78.

Karel, měštěnín Nového města Pražského, Frankovi ostrožníku v dluhu zapisuje úrok z vinnice.

1467, 1. ledna. — II. K. 15.

Karel měštěnín Nového města Pražského i s manželkú svú Margrethú seznávají sě dlužni býti v dluhu pravém a spravedlivém v desieti kopách grošiech dobrých rázu Pražského opatrnému muži Frankovi ostrožníkovi, měštěnínu Velikého města Pražského, a Anně manželce jeho, dědicuom a budúcím jich. V kterézto sumě peněz zastavují úrok svuoj dědičný, kterýž mají na vinnici a na úročníciech držitelech té vinnice kopu grošuov, a to až do dvú let pořád zběhlých, na Matějovi řečenému Alba, měštěnínu Nového města Pražského, čtyřidceti gr., a na Hasíkovi X gr., a na lisu, kterýž jest v též vinnici Karlově, X gr., kteráž vinnice leží podle vinnice Matějovy z kostela s strany jedné a podle vinnice někdy Šrolovi s strany druhé. A jestli že by těch desieti gr. s dřieve řečeného lisu nebylo placeno již jmenovanému Frankovi, dědicuom a budúcím jeho po dvě létě již nadepsané, tehda svrchupsaný Franěk i dědicové jeho má zřenie mieti k témuž lisu té vinnice, a to pro neplněnie těch X gr. A když by dvě létě přišle, tehdy již řečený Karel má a mieti bude bez meškánie i všelikého prodlévánie sumu deset kop grošů i s úrokem napřed dotčenému Frankovi a Anně manželce jeho, dědicuom a budúcím jich, dáti a vyplniti jim. Pakli by toho neučinil a nedal, tehdy má a moci bude sě uvázati dědičně pravým právem v tu kopu grošuov s pomocí pergmistrovú, kterýž by tedáž byl, bez všelikého odporu a překážky Karlovy i jeho budúcích. A mezi tiem jestliže by Karel chtěl komu ten plat prodati, má napřed na Franka znésti, chtěl-li by jej u něho kúpiti, a mimo jiné má jemu jeho přieti. To sě stalo před pergmistrem Václavem a jeho pány konšely, Jarošem porybným, Matějem Pelicianem, Václavem Kolinským, ten čtvrtek na Nové léto léta Božieho LXVII°.

79.

Mezi Zikmundem z Malešic a Jankem služebníkem z mince o vinnici.

1467, 5. března. — II. K. 18.

Pře a nesnáze, kteráž jest byla a trvala mezi slovutným Zigmundem z Malešic s jedné a Jankem, služebníkem z mince, s strany druhé, tak že předepsaný Zigmund pravil sě lepšie právo mieti než Janek k vinnici a k úrokuom na též vinnici, kteráž leží za Vyšehradem podle Ambrože řečeného Les s jedné a podle Štěpána, rychtáře s Vyšehradu, s strany druhé; tak pan pergmistr s pány konšely svými vyslyševše žalobu i odpor, přikázali jsú stranám, aby práva svá před nimi položili i svědomie, jakož sě na ně tiehnú, postavili. A tak sě jest stalo, že jsú práva položili i svědomie postavili. I ne skrzě omylnost, ale s dobrým rozmyslem, práv i svědomie

s pilností považivšě, takový vortel jsme vynesli: Jakož Zigmund těmi listy a právy chtěl jest obdržeti vinnici i úrok proti Jankovi, znamenali sme, že jemu listové ti nic nesvědčie, ani k jeho spravedlnosti co slúžie; přikázali sme, aby Jankovi v jeho držení nepřekážel, dokudž lepšieho a stálejšieho práva neokáže. Stal sě zápis za Václava pergmistra a konšeluov jeho Jarošě od porybných, Matěje Peliciana, Václava Kolinského, léta od narozenie Božieho ↄc LXVII, ten čtvrtek na středopostie.

80.

Mistři kolleje Všech Svatých vinnici téže kolleje na 20 let dávají pod úrok.

1467, 28. října. — II. K. 23.

Magistri collegii Omnium Sanctorum in Maiori civitate Pragensi: prepositus eiusdem collegii magister Martinus de Swin, magister Paulus de Dobryn, magister Simon de Chrudim, magister Wenceslaus Pala de Praga, magister Johannes de Thabor, exponunt vineam suam hereditariam hominibus infrascriptis, videlicet Andree de Minori civitate Pragensi duos strichones, Blasio de Minori civitate Pragensi II strichones, Georgio sutori de Minori civitate Pragensi duos strichones, Martino IIɟ strichones, heredibus et successoribus ipsorum, et hoc ad viginti annos. Peractis vero viginti annis, pretacti susceptores debent condescendere eandem vineam pretactis magistris, et hoc si vellent eandem vineam soli laborare. Si autem vellent aliis exponere, tunc nulli alteri debent exponere aut in censum alicui alteri dare secundum concordiam eorundem magistrorum, quam cum eis fecerunt, eo omni iure, prout soli habuerunt, tenuerunt et possederunt, ad habendum, tenendum ac hereditarie possidendum. Qui quidem susceptores, videlicet Andreas et Blasius, debent habere absolam ad quinque annos, et sexto anno debent censuare annuatim de quolibet strichone per XV gr., et hoc in festo s. Martini, prius nominatis magistris et successoribus ipsorum ad iam dictum collegium Omnium sanctorum. Alii vero, videlicet Georgius sutor et Martinus, debent habere absolam ad VI annos, septimo vero anno Georgius debet censuare de quolibet strichone XII gr., Martinus vero eciam septimo anno debet censuare de IIɟ strichonibus et quantum ultra est ɟ sexag. gr., et hoc eciam in festo sancti Martini; et sic semper quolibet festo sancti Martini omnes censite debent censuare absque omnibus dilacionibus semotis; quod si aliquem censum in termino pretacto non soluerent, tunc pena duo gr. debent qualibet septimana accrescere, et hoc tam diu, donec censum pretactum cum penis accretis non expleuerint; et hoc cum auxilio magistri moncium, qui est aut fuerit, debent ad hoc teneri, ut satis facerent secundum exposicionem. Et eciam debent laborare omnes labores, secundum quod moris est vineas circum Pragam laborare, et non obmittere sibi ipsis in dampnum et prius nominatis magistris. Si autem non laborarent, tunc pretacti magistri poterunt se potenter de eadem vinea intromittere absque omni contradiccione eorum, et alteri exponere, cui

placuerit. Si autem aliquis eorum vellet vendere, tunc poterit vendere illi aut illis, qui poterit aut poterint laborare et censum soluere, sed cum scitu et voluntate predictorum magistrorum. Actum ut supra anno et die [f. IV ipso die Simonis Jude anno domini ↄc LXVII⁰].

81.

Václav Vaněk z Valečova a z Opočna dům svůj s vinnicí prodává Chvalovi z Kolína a Jakubovi z Kadaně i Johance manželce jeho.

1467, 9. listopadu. — II. K. 24.

Já Václav alias Vaněk z Valečova a z Opočna známo činím tiemto listem všěm, že jakož sem kúpil duom s vinnicí, s dědinami, ščepnicemi, chmelnicemi i se vším právem a příslušenstvím k tomu domu příslušejícím, ležící před branú Pražskú, jenž slove Horská brána, proti šibenici, od Štěpána měštěnína Nového města Pražského, a to jemu úplně sem zaplatil. S kteréhožto domu, vinnice, dědin, ščepnic, i všěch příslušenství placen jest perkrecht anebo kopa grošuov platu ročnieho do komory královy milosti; a z toho platu najjasnějšie knieže a pán pan Jiří král Český, pán muoj milostivý, ráčil jest mně, dědicuom a budúcím mým ten duom s příslušnostmi osvoboditi, list svuoj na to dáti. Ten pak jistý duom, vinnici, dědiny, štěpnice, chmelnici se vší ohradú svú v těch meziech, jakožto záleží, se vším příslušenstvím i s tú svobodú prodal sem slovutnému panoši Chvalovi z Kolína, písaři královy Mti v kanceláři, Jakubovi z Kadaně, měštěnínu Starého města Pražského od duhy, a Johance manželce téhož Jakuba, i jich dědicuom a budúcím za sto a za třidceti kop grošuov, kteréž jsú mi úplně zaplatili; a ten list královy Mti i druhý list, kterýž od pana pergmistra hor vinničných okolo Prahy měl sem, vydal sem jim dobrovolně, i k těm listóm tiemto listem plnú svú dobrú vuoli jim dávám, aby oni již psaný duom s vinnicí, s dědinami i všěmi příslušnostmi, tak jakož sě svrchu jmenuje, bez mé, dědicuov i budúcích mých i všěch jiných lidí všeliké překážky měli, drželi a toho požívali jakožto svého dědictvie vlastnieho. Pakli by kto jim na to sáhl, buď duchovní nebo světský, tehdy já, dědicové i budúcí moji máme a slibujem jim to zpraviti podle práva hor vinničných okolo Prahy. A ktož by tento list měl s předepsaného Chvala a Jakuba a Johanky dobrú a svobodnú volí, ten má i mieti bude všecka práva svrchupsaná, jakožto oni sami. Na potvrzenie toho pečet svú vlastní dal sem přivěsiti k tomuto listu, a pro lepší jistotu prosil sem urozených pánuov, pana Viléma z Ryzmberka a z Rabí a pana Jana z Kolovrat a z Bezdružic, a statečného rytieře pana Samuele z Hrádku a z Valečova, podkomořieho královstvie Českého, a slovutných panoší Mikuláše Nosa z Drazavic, úředníka od desk zemských, a Jana z Radieče maršálka pánuov Staroměstských, aby své pečeti k tomuto listu

vedle mne přivěsili, jim však bez škody. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého sedmého, ten pondělí před svatým Martinem.

82.

Matěj Žlutický kovář ve 40 kopách gr. zapisuje otci svému Tomanovi pole své.

1467, 19. listopadu. — II. K. 26.

Matěj kovář řečený Žlutický, měštěnín Nového města Pražského, přišed osobně před Václava pergmistra a konšely jeho Jaroše od mouřenínuov a Matěje Pelliciana, nejsa přinucen ani připuzen, ale dobrovolně zapisuje čtyřidceti kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského na poli svém dědičném, kteréžto leží podle pole Václavova řečeného Berún s strany jedné a proti vinnici, kteráž slove Konstanská, Tomanovi kováři ze Žlutic, otci svému, a to po své smrti, ale však moc i právo sobě pozuostavuje, to změniti anebo tak nechati; s takovúto výmienkú: jestliže by chtěl mezi tiem to pole prodati, bude mieti plnú moc a právo beze všeho odepřenie otce svého napřed dotčeného; také dále jestliže by chtěl na smrti to pole komu oddati anebo to, což zapisuje otci svému, ten zápis aby jemu na zkázu nic nebyl, ale že bude moci jinému, komu bude chtieti, dáti to, anebo při otci svém nechati, jakž sě jemu koli líbiti bude, beze všie odpornosti otce jeho i všelikterakých přátel i příbuzných. Stal sě zápis ten čtvrtek na den svaté Alžběty léta božieho ɔc LXVII°.

83.

Bartoš švec, rychtář na Újezdě, postupuje po své smrti úrok vinničný Vojtěchovi mlynáři, bratranci svému, a manželce jeho Lidmile.

1467, 25. listopadu. — II. K. 26.

Bartoš švec s Újezda, ta doba rychtářem jsa tudiež na Újezdě, přišed osobně před pergmistra V. a konšely jeho, nejsa přinucen ani připuzen, ale s dobrým rozmyslem dává, vzdává a mocně postupuje, a to po své smrti, toho úroku, totižto tří kop grošuov a dvanásti gr., kterýžto má na vinnici své dědičné a na úročníciech té vinnice, kterážto leží na Věnečku podle vinnice Ondřejovy od desk zemských, Vojtěchovi mlynáři, bratranu svému, a Lidmile manželce jeho, dědicuom a budúcím jeho; ale pod takovúto výmienkú: jestliže by pán Buoh neuchoval dřieve řečeného Barthoše dřieve nežli Marklety manželky téhož Barthoše, tehdá svrchu dotčený Vojtěch má ji k sobě vzieti na svú práci a ji slušně opatřiti živností i oděvem až do skonánie jejieho života, a po smrti Marklety již řečené ten úrok dřieve jmenovaný má mocně a dědičně spadnúti na dřieve jmenovaného Vojtěcha a na Lidmilu manželku téhož Vojtěcha, na dědice a na budúcie jeho, a to beze všie odpornosti všech přátel Barthošových i všech jiných lidí. Stal sě zápis za Václava pergmistra a za konšeluov

jeho Jarošě od mouřenínuov, Matěje Pelliciana, tu středu na den svaté Katheřiny léta božieho tisícieho čtyrstého šedesátého sedmého.

84.

Ambrož z vápenice před právem vinničným dává svědomí o desátku z vinnice.

1467, 21. prosince. — II. L. 19.

Ambrož z Malé Strany z vápenice vyznal jest před Václavem, ta doba pergmistrem, a konšely jeho Jarošem porybným a Matějem Pellicianem, když jest byl v držení vinnice někdy Špieřeřovy, že jest nikdy neplatil desátku se všie vinnice k dvoru Košířskému, jedně po viežku s toho kusu proti vinnici Zajímačově, a o ten desátek umlúval sě jest na pomezích. A s té strany za viežkú neplatil jest desátku, jedno pergrecht. Actum ut supra anno LXVII, ipso die beati Thome ɔc.

85.

Král Jiří vinnici odumřelou dává Pavlovi proboštovi kláštera Zderazského.

1470, 27. listopadu. — II. L. 29.

Serenissimus princeps et dominus dominus Georgius rex Bohemie et marchio Morawie ɔc, dominus noster graciosus, cognitis jugibus et [sic] oracionibus religiosi viri Pauli prepositi claustri Zderasensis, quibus serenitati sue studiose obsequebatur, paratusque future tam promcius, quam amplioribus premiis a sua serenitate auctus famulari, ipsi igitur et successoribus suis non errore aut improuide, sed de certa sciencia, sano desuper habito consilio, auctoritate regia, per nobilem dominum Paulum de Skal consiliarium suum, relatorem, dedit ac donauit graciose vineam supra Nuosl situatam vna cum censu in eadem vinea quondam Laurencii cerdonis, ciuis Nowe ciuitatis, que post mortem eiusdem Laurencii pleno jure ad magestatem suam fuerat deuoluta, ad habendum, vendendum, dandum ac hereditarie possidendum. Actum presentibus Wenceslao magistro moncium, Jarossio poribny, Jeronimo tonsore, Sigismundo ab aue, Johanne pellifice, consulibus eius, f. III ante Andree appostoli anno domini LXX°.

86.

Purkmistr a konšelé Nového města Pražského vysazují městiště za Konskou branou pod právo vinničné.

1471, 25. června. — II. M. 8.

My Jíra Manúšek purgmistr, Petr Peniezek kramář, Kliment Kostelecký, Martin Ráček, Duchek kožišník i jiní konšelé Nového města Pražského, a Ondřej Řešeták a Mikuláš Křemenc, úředníci téhož města Nového, vyznáváme přede všemi, že sme vydali a vysadili s povolením všie obce našie měštiště za Konskú branú

k obci naší příležijíce u právo vinničné Petrovi Tulařovi, měštěnínu Starého města Pražského, dědicóm i budúcím jeho ku pravému dědictví pod úrok roční XVI g. s takovú výmienkú, aby již psaný Petr úročil po XVI g. každý rok pánóm a obci města Nového Pražského, a to ot tohoto svatého Havla nenie příštieho v rok pořad zběhlý počna platiti, a tak léta budúce vždy den svatého Havla bude mieti platiti, a také všecka jiná práva bude mieti zachovávati, jakožto jiní dobří lidé v dielech svých sě zachovávají, i s pokutami v těchž vysazení položenými. Act. f. III post Johannis Baptiste, presentibus Wenceslao, magistro montium, et consulibus eius anno ɔc LXXp°.

87.

Viktorin, Jindřich starší, Jindřich mladší knížata z Minstrberka a Boček z Kunštátu dávají vinnici Kantorku Erazimovi z Čermník.

1472, 9. března. — II. M. 22.

My Viktorin, Jindřich starší, Jindřich mladší jinak Hynek, boží milostí kniežata vývody Minstrberští, hrabie Kladští, a Boček, páni z Kunstatu a na Poděbradech, vyznáváme tiemto listem všem, před nimiž čten nebo čtúce slyšán bude, že vzhlédše na mnohé věrné a ustavičné služby slovutného Erasima z Črmník, kamrmejstra našeho věrného milého, kteréž nám z mladosti našie činil jest, činí a ještě tiem lépe aby činiti mohl, ne skrze omyl, ani nerozšafnost, a s dobrým rozmyslem a radú našich věrných milých dali sme a za jeho službu milostivě dáváme vinnici naši dědičnú u Prahy řečenú Kantorku blíž Zlíchova proti Vyšehradu se vším příslušenstvím, tak a v témž plném právě, jakož sme ji sami držali a měli, ku pravému dědictví, žádného práva nám ani dědicóm našim k nadepsané vinnici nepozuostavujíc, a dědicky jemu jie stúpili sme a mocí listu tohoto stupujem tak právě a cele, jako bychme jemu ji v kniehy pergmejstra vinničného vložili a zapsali; žádajíc poctivých pana purgmistra a rady Starého města Pražského, aby nadepsanému Erazimovi svrchu dotčenému vinnici v kniehy vinničné vepsati kázali se vší ohradú, která k tomu přislušie, tak jako bychme osobně při tom byli. Toho na potvrzenie pečeti naše vlastnie kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dat. Podiebrad anno domini M°CCCC°LXXII f. II. ante Gregorii.

88.

Perkmistr hor vinničných a jeho konšelé uvozují Erazima z Čermník v držení vinnice Kantorky.

1472, 8. dubna. — II. M. 22.

My Václav času toho pergmistr hor vinničných, Jarossius od múřenínuov, Jan mydlář, Vávra od tří k[rálů], Kilian, přísežní konšelé téhož úřadu, znamenavše a vědúce takové milostivé od již psaných kniežat a pánuov z Poděbrad Erasima služebníka

jich obdarovánie, mocí úřadu našeho téhož Erasima v tuž vinnici uvedli sme a mocí zápisu tohoto uvozujem jakožto mocného a pravého též vinnice dědice, tak a takovým obyčejem, aby on mohl tu vinnici prodati, dáti, změniti, vydati a tak s ní učiniti, což sě jemu nejlépe líbiti bude, jakožto s svú vlastní a dědičnú, a to bez všeliké svrchupsaných kniežat a pánuov i jich dědicuov překážky. Act. f. IIII post Ambrosii anno LXXII°.

89.

Petr Blažkův v dluhu 90 kop gr. zapisuje vinnici svou perkmistru Václavovi.

1473, 17. června. — III. A. 8.

Petr někdy chudého Blažka syn od svatého Jiljie, přišed osobně před Jaroše od múřenínóv a Kiliana, konšely vinničné, seznává sě v pravém a spravedlivém dluhu v devadesáti kopách gr. Václavovi, tehdáž pergmistru hor vinničných, dědicóm i budúcím jeho, v kteréžto summě zapisuje vinnici svú i se vším užitkem té vinnice, kteráž leží na huoře Vysoká jmenované, dvanácte strychuov v sobě míry držecí, tak však, aby nejpřednější pergmistr přede všemi k nie zřenie měl; s takovými výmluvami a vymienkami: jestliže by tu vinnici chtěl kdy prodati, tehdy jie nemá i ani bude moci prodati jinému, nežli Václavovi pergmistru, leč by sě jemu nelíbilo kúpiti, tehdy bude moci s jeho povolením jinému prodati; a jestliže by pán Buoh na mě již psaného Petra smrt dopustil nynie anebo kdy potom, tehdy tomu chci, aby ta vinnice mocně po mé smrti na Václava pergmistra připadla v jeho dluhu napřed, a pakli by již dluhu nebylo, tedy též aby naň spadla mocně, a což bych slušného na nie odkázal přátelóm svým, to skrze Václava pergmistra má jim vydáno býti, však tak, aby všickni přietelé moji přirození i dalecí i jiní, kdož by pro mě kdy učiniti chtěli, všemi řečmi i súdem napřed dočenému Václavovi v tom nepřekáželi, ale při mé vuoli jej držali a zachovali. Stal sě zápis ve čtvrtek den slavnosti Těla Božieho před konšely svrchupsanými léta ͻc sedmdesátého třetieho.

90.

Jan Střelec vinnici a pole odstupuje své matce, manželce a dětem.

1473, 20. července. — III. A. 9.

Jan Střělec někdy syn Mathúšuov Střelcuov, měštěnín Nového města Pražského, zdravého rozumu užívaje i paměti dobré, osobně přišed před Václava, času toho pergmistra, a konšely jeho Jaroše od múřenínuov, Jana Mydláře, Vávru od tří k[rálů] a Kiliana, z svobodné vuole své, nechtě, aby po smrti jeho které ruoznice mezi bližními přátely jeho byly o vinnice i o pole k vinnicem příležície, i zapisuje je Váně manželce své, Burianovi synu svému, Katheřině dceři své, a Adlétě mateři své, jim všem na

rovný diel, tak však, jestli že by pán Buoh kterého z mých dětí neuchoval, tehdy aby živý diel umrlého bral, a jestli že by pán Buoh manželky mé neuchoval, tehdy aby ten diel na dietky mé a matku mú právem přišel, a také jestli že by Buoh matky mé prve neuchoval, tehdy aby diel její na manželkú mú a dietky mé připadl; však ještě moc a vuoli dobrú sobě pozuostavuji, navštievil-li by mě milý Buoh nemocí, abych já mohl z téhož statku dáti přátelóm svým a příbuzným anebo komužkoli, což mi sě zdáti bude, bez překážky matky i manželky mé; též i oni s mú dobrú volí jestliže by co otkázali přátelóm svým na smrtedlné posteli slušného, že já také proti tomu nejsem. Actum feria 3. ante Magdalene Anno 73.

91.

Jan Střelec dědicům svým odkazuje majestát krále Vladislava na osvobození od perkrechtu vinničného.

[1473, 20. července.] — III. A. 9.

Já Jan Střělec, někdy syn Mathúše Střělce, měštěnín Nového města Pražského, vyznávám tiemto zápisem přede všemi: Jakož z obdarovánie nejjasnějšieho kniežete pana Vladislava, krále Českého a markrabě moravského ɔc, mám list pod majestátem JMti na vinnice mé a pole, kteréž u vinničném právě ležie, k svobodě proti právu vinničnému, jenž slove pergrecht: na ten list mú dobrú vuoli činím, aby manželka má a matka má i dědici budúcí moji téhož majestátu se všemi svobodami v něm zapsanými úplně a docela požívali, jakož sem já sám požíval a v držení byl. Actum mox ut supra.

92.

Král Vladislav kostelu Matky Boží před Týnem stvrzuje držení platu z vinnic.

1477, 22. února. — X. f. 405'.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že přistúpili před nás někteří osadní fary a kostela Matky božie Týna v Starém městě Pražském, věrní naši milí, a zpravili nás, že za některých předkuov našich, králuov Českých, drželi i ještě za nás držie plat k též faře a kostelu, kterýžto plat dává sě s některých vinnic, s chmelnic, s polí, s pustin; i prosili sú nás, abychom jě při tom zuostaviti ráčili. My hlediece toho, aby sě za nás čest a chvála boží neumenšovala, ale rozšiřovala, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskou již psaný plat na vinniciech, chmelniciech, polích a pustinách zapsali sme a tiemto listem zapisujem k jmenovanému kostelu a faře, tak aby kostelníci již psané fary Týnské anebo ti, komuž se ta věc od osadních té osady poručí, ten plat svrchupsaný brali a vybierali a k kostelu a k faře jmenovaný osady jej obracovali bez našie,

budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, a to do vuole a odvolánie našeho neb budúcích našich, králuov Českých. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze, první sobotu v postě léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého sedmého, královstvie našeho léta šestého. Ad relacionem domini Samuelis de Hradek et Waleczow, succamerari regni Bohemie.

Ingrossatum f. 2. post d. Reminiscere 8. Martii k žádosti úředníkův záduší kostela Matky boží před Tejnem, s dovolením JMCské pana pergmistra a pánův konšelův anno 1610.

93.

Anna Michalova všecko právo své k vinnici na Vítkově jinak Žižkově hoře postupuje Matiášovi písaři desk zemských.

1477, 18. prosince. — III. F. 2.

Já Anna dcera někdy Michalova od puolkola, měštěnínka Starého města Pražského, vyznávám tiemto zápisem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že všecko právo své nebolito nápad, který bych kolivěk měla po někdy nadepsaném otci mém a po paní Anně jeho manželce, matce své milé, a znamenitě po někdy dobré paměti panu Fridlovi Kusmfemkovi, příteli našemu milému, buďto nápady po dědictví anebo po kšaftiech, kterak by to koli anebo kterakkoli a kterým právem mohlo okázáno býti, dojištěno a shledáno býti, a to k vinnici, která leží na Vítkově jinak na Žižkově hoře, podle vinnice Janovy Ráčkovy, měštěnína Nového města Pražského, proti silnici k Hoře jedúc s strany jedné, a podle vinnice Hanuše Němce a Beny proti poli špitalskému s strany druhé, tak a s tiem právem a v těch mezech a hranicech, jakož táž vinnice v sobě záleží a jakož on a předkové jeho drželi, měli a požívali, to všecko právo své, kteréž kolivěk sem měla anebo mieti mohla, tak jakož již jest svrchu dotčeno, dala sem a mocí zápisu toho dávám slovutnému Mathiášovi od desk, úředníku a písaři desk zemských, jeho dědicóm i budúcím ku pravému dědictví, k mění, k držení, k požívání, k prodání i k zastavení i zapsání a k učinění s nie, což sě jemu a jeho dědicóm budúcím zdáti a líbiti bude, jakož svého vlastnieho dědictvie bez všelikterakého odporu a překážky mé i budúcích mých; takovú však, jestli že by kto buďto mým právem nebolito mých předkóv kšafty anebo nápady na tu vinnici sahati chtěli, že já již psaná Anna to všecko tiemto zápisem ruším, kazím i odvolávám, aby jim ižádné právo folkovati a slúžiti nemohlo, neb sem jemu, jakož svrchudotčeno jest, to všeckno právo své a spravedlnost svú i nápady, toliko co sě té vinnice dotýče, dala a vzdala, konečně tiemto zápisem dávám, utvrzuji, postupuji, nižádného sobě práva ani komu jinému po mně chtieti majícemu k té vinnici nepozuostavujíc. Actum feria V ante Thome apostoli. Praesentibus ɔc, anno domini M°CCCC°LXXVII° ɔc.

94.

Perkmistr a konšelé hor vinničných vypovídají mezi Janem Střelcem a Annou Paříčkovou a Annou Pražákovou ve sporu o příkop a mezníky mezi vinnicemi.

1479, 23. června. — III. G. 12.

My Martin od zlatého kola, času toho pergmistr hor vinničních okolo Prahy, Matěj od vola, Jan Slanský, Vratislav a Jakub mydlář, přísežní konšelé hor vinničných, vyznáváme tiemto zápisem: jakož mnohé nesnáze byli jsú vznikly mezi Janem Střelcem s jedné a mezi paní Annú Paříčkovú a paní Annú Pražákovú strany druhé o přiekop a mezníky, kterýžto přiekop leží pod vinnicemi již psaných osob a nad štěpnicí Janovú Střelcovú, v tom prosili jsú nás, abychom výchoz udělali a to opatřili. I vyšli sme, také stranám přikázavše, aby s přátely a držiteli těch vinnic od starodávna i s svědky a s lidmi těmi, kteříž by ty věci pamatovali, také při tom byli; i tak sě jest stalo. A když jsú ty věci skrze nás ohledány i s pilností vedle svědomie držiteluov dávných pověřili, i v tom sme jim rok přátelsky položili, aby mezi sebú o to přátelsky uhodili. I to sě státi nemohlo. A potom podruhé a potřetie výchoz sme udělali k opatřenie těch věcí. A v tom shledavše jisté znamenie mezníkuov a plotu a přiekopa, vedle zprávy držiteluov oboje strany od staradávna, i toho s pilností pováživše, toto vyrčenie mezi stranami učinili sme: aby Jan Střelec přiekop k sobě vyvrhl a jej opravoval a spád vody vinničné do příkopa přijal, a vedle lisu struhú od staradávna té vodě výchoz udělal, anebo ji k sobě bez škody svrchupsaných osob obrátil. A přiekop má sě odtud počieti metati, jako mezníky osazeno jest; a mezníci mají tak sazeni zuostati, jakož úřadem sazeni jsú. A komu by sě náš nález nelíbil, máť vyššie právo. Ten nález Jan Střelec s přátely svými přijel jest, nám z toho spravedlivého nálezu poděkovav. Ale strana druhá vrhli sú sě ku právu vyššiemu. A v tom pan purgmistr se pány konšely svými vyslyševše nás i s svědomím oboje strany, a s pilností toho pováživše, tento ortel mezi stranami vyřkli jsú: kterýž nález a ortel pan pergmistr i se pány svými mezi stranami vyřkli a nalezli jsú, že jsú právě a spravedlivě vyrčenie a nález udělali. A my ve jméno Božie to mocníme, tvrdíme a pevníme nynie i budúcně, aby sě ty věci tak zachovaly, jakož sě svrchu píše ꝛc. Actum feria III. ante Johannis Baptiste, anno domini ꝛc 79.

95.

Podkomoří Samuel z Hrádku svoluje, aby Roman služebník jeho vydal vinnici svou Janovi písaři radnímu.

[1480]. — III. G. 14.

Samuel podkomořie. Pane pergmistře se pány! Jakož jsem Romanovi, někdy služebníku svému, dal právo své na vinnici, kteréž sem měl po nebožtíkovi panu Maříkovi; i zpraven sem, že by vzdal Roman před pergmistrem panu Janovi

písaři radniemu. Protož jest-li tak, máť jest k tomu dobrá vuole, ať jemu vedle práva jest zapsána. Datum sub secreto domini Samuel s. ut supra.

96.

Perkmistr a konšelé hor vinničných vypovídají mezi Zdeňkem z Postupic a držiteli vinnic ke dvoru jeho v Olšanech náležejících o placení úroku z těch vinnic.

1484, 22. července. — III. J. 14.

My Prokop Podkova, měšťan Starého města Pražského a pergmistr hor vinničných vuokol a okolo Prahy, Jan Slanský, Václav Huc, Havel, Jakub mydlář, Pavel mečieř, měšťané svrchupsaného města a konšelé přísežní hor vinničných, vyznávámy tiemto zápisem, kterak přistúpivše před nás Mikuláš, písař urozeného pana Zdenka z Postupic a na Litomyšli, kterýžto toho dvoru v Olšanech v držení jest byl vedle poručenstvie urozeného pana Jana Kostky, s Janem hospodářem jeho i slovem jeho žalovali sú na osoby dolepsané: na Václava Cihláře, Martina Ohánku, Kříže, Jana Poláka, Annu vdovu, Dorotu vdovu, Václava Uhlíka, Blažka Tančivuodka, že by pánu jich úroku spravedlivého z vinnic svých, kteréž příslušejí ke dvoru Olšanskému, platiti nechtěli. V tom strana druhá potaz vzemše, otpor jest udělala řkúc: předkové naši i my po nich ty vinnice smy v svobodě bez překážky drželi a ižádných úrokuov jsme z nich neplatili od vysazenie těch vinnic až dosavad, a ještě bohdá platiti nebudem. Potom Mikuláš písař řekl jest: že chci na to právo okázati. I přinesl jest list královský s visutú pečetí, kterýž jest dán na ten dvuor z obdarovánie královského a s téhož dvoru příslušenstvím. A v tom my ten list vzemše a s pilností jej ohledavše a těm všem věcem, kteréž v tom listu psány jsú, porozuměvše, i otázali sme se písaře i s jeho tovařišem: S plnú-li mocí jste od pána svého k tomuto úřadu posláni? Pověděli jsú, že s plnú mocí. A my ty všecky věci a řeči žalobnie i odpornie s pilností před sě vzeli smy a s bedlivostí jich pováživše, aby sě ižádné straně neukrátilo, ve jméno božie toto smy vyrčenie a konečný ortel mezi stranami vyřkli: aby svrchupsaní držitelové těch vinnic nynie i budúcně i s svými dědici i budúcími pokojně užívali v těch svobodách, jakožto jsú prve i nynie drželi, bez všelikterakých obtiežení úročních a platuov; toto na konci přidavše: zdálo-li by sě kte[ré] straně, že by jím na nie něco ukráceno bylo, vyššího jim práva nezavierámy. A potom proti tomu ižádný jest odpor nevyšel. Actum feria V. Marie Magdalene anno 84to.

97.

Opat a konvent kláštera Strahovského dávají Bartošovi řezníku a manželce jeho Anně vinnici svou pod úrok na 30 let.

1487, 11. listopadu. — III. M. 13.

My kněz Jan, [z] smilovánie božieho opat kláštera Strahovského řádu Premonstrateckého, i vešken konvent vyznáváme tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie

nebo čtúcě slyšěti budú, že jsme vydali a mocí listu tohoto vydáváme vinnici naši dědičnú, kterážto leží podle vinnice, jenž slove Betlemská, s strany jedné a vedle páně Mikulášovy tkaničníkovy strany druhé, múdrému a opatrnému Bartošovi řezníku a panie Anně manželce jeho i jeho dědicóm, dva strychy, v úrok roční, totižto na každého svatého Martina z strychu patnácte grošóv miešenských povinni budú platiti nám i našim budúcím beze všie odpornosti; a mají té vinnice v držení býti do třidceti let po dání listu tohoto a nic dále, však s takovúto vymienkú, aby svrchupsaná vinnice nebyla obmeškávána obyčejnými diely, jakož vinničné právo svědčí. Pakli by svrchupsané vinnice dělati netbali, jakož psáno jest, a úrokuov platiti nechtěli nám i budúcím našim, tehdy my i budúcí naši budem moci sáhnúti na tu vinnici i na jich statek až do dostiučiněnie nám i budúcím našim, a to s pomocí páně pergmistrovou, kterýž nynie jest anebo potom bude. A když by vyšly leta v listu postavená, tehdy beze všie odpornosti mají nám i budúcím našim postúpiti té vinnice a list tento vrátiti, víno sberúc a úrok vydadúc a odtud nic jiného neberúc. A také týž Bartoš a paní Anna manželka jeho budú moci túž vinnici prodati, dáti, směniti neb zastaviti, a to v též právo, jako jim tuto vydáno jest. A toho všeho pro lepší jistotu a potvrzenie přivěsili jsme své pečeti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého sedmého, v neděli na sv. Martina.

98.

Stanislav Kadeřávek v 30 kopách gr. č. zapisuje vinnici svou Anně z Protivína.

1488, 12. ledna. — III. M. 15.

Stanislav Kadeřávek z Šárky, měštěnín Starého města Pražského, stoje osobně před úřadem pergmistrstvie hor vinničných přiznal sě jest, že jest dlužen pravého a spravedlivého dluhu věnného třidceti kop grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu Pražského, aneb šedesáte kop grošuov míšenských mečových, také dobrých střiebrných, slovutný panie Anně z Protivína, manželce Hanuše Manvice, a Janovi Humpolcovi z Prostiboře, věrné rucě jejie, kterážto jistina grošuov nahoře dotčených dostala sě jest na něho za rukojemstvie Hanuše Manvicě. I tu summu grošuov již jmenovaných, nemoha s jinými rukojměmi obnoviti listu věnného, zapsal jest a zavázal a mocí tohoto zápisu zapisuje a zavazuje na vinnici své veliké dědičné na Šárcě, jenž leží proti dvoru, kterážto v sobě drží a zavierá miery strychuov . . .*) obyčejem takovýmto: Jestliže by nadepsaný Hanuš Manvic prve s tohoto světa sšěl, nežli paní Anna manželka jeho, tehdy má jie a povinen a dlužen bude summu groš. nahoře pověděných hned po smrti jeho v polúletí pořád zběhlém vyplniti a zaplatiti pojednú a pospolně. Pakli by toho neučinil, tehdy nadepsaní paní Anna aneb Jan Humpolec, věrná ruka jejie, budú sě moci za tu summu groš. nade-

psaných v tu jistú jeho vinnici, aneb ktož by ji po jeho smrti držal, právem a zvodem pergmistra hor vinničných uvázati, tak aby ji držali, jie požívali bez otpory i všie nesnáze manželky a dědicuov výš pověděného Stanislava Kadeřávka i jiných všich lidí překážky dotad a tak dlúho, doniž by jim nadepsaná summa grošuov úplně a docela nebyla zaplacena; s takovúto však vymienkú: jestliže by nadepsaný Stanislav v tom času dřieve nežli Hanuš Manvic umřel, tu vinnici komu prodal, aby ta summa grošuov jmenovaných byla položena u některé dobré a znamenité osoby k věrné rucě do smrti Hanuše Manvicě, na kterúž by sě obě dvě straně svolile; a jestliže by nahoře jmenovaná paní Anna prve s tohoto světa sešla nežli Hanuš Manvic, tehdy tento zápis žádné moci ani práva nebude jmieti k ničememuž. Pakli by pán Buoh v tom času neuchoval Stanislava Kadeřávka nadepsaného dřieve nežli panie Barbory manželky jeho, aby měla též právo i plnú moc summy častopsané k zaplacení a vinnice výšě dotčené vyplacenie a vysazenie, jako sám Stanislav Kadeřávek častopsaný. Stal sě zápis tento leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého osmého, tu sobotu před ochtábem božieho křtěnie.

*) Vynecháno v rukopise.

99.

Kunrád Šveitker vinnici svou zapisuje klášteru Strahovskému.

1488, 4. prosince. — III. R. 13.

Já Kunrád Šveitker, měštěním Starého města Pražského, jménem svým a Hanuše Šveitkera, strýce mého, ménem vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúci slyšeti budú, že tu vinnici nad svatým Janem v uoboře, kterúž sem byl kúpil od Betlémské a penězi hotovými zaplatil, přijal sem a přijímáme ji do svého a Hanuše, strýce mého nadepsaného, našich dvú životuov od velebného otce kněze Jana z Plané, opata kláštera Strahovského, a jeho konventa, tak abychom my tu vinnici dělali, drželi a jí svobodně požívali do našich obú dvú životú bez jich a potomních i búdúcích jejich všeliké překážky. A když by nás obú pán Buoh smrti neuchoval, tehdy ta vinnice má sě zasě svrchu jmenovanému klášteru a konventu svobodně navrátiti a připadnúti, beze všeho úplatku a odporu i všeliké překážky každého člověka. A oni, totiž opat Strahovský a konvent jeho, mají ihned a povinni budú mne i strýce mého předřečeného vepsati do svých kněh zádušních, a za nás a za naše přejští jakožto za své dobrodince na svých mšech i jiných modlitbách a hodinách svých pána Boha prositi věčně, neb sem já statek svuoj znamenitý a veliké peníze dal za tu vinnici. Také dopustil-li by na mne pán Buoh nebo na strýce mého často jmenovaného za našeho zdravie kterúkoli nouzi nebo potřebu, nemáme nižádné moci míti té vinnice zastaviti ani prodati, ani kterým obyčejem zavaditi, ale tak ji svobodně držeti a zachovati slibujem do naší obú smrti

beze všech zamatkuóv, aby sě tak svrchujmenovanému klášteru zasě svobodně navrátila. Na svědomie toho pečeť svú vlastnie k tomuto sem listu přivěsil; a pro širšie svědomie, jistotu a pevnost prosil sem urozených panoší Levy z Mašťova, místosudího královstvie Českého, a Ondřeje z Tišnova, místopísaře desk zemských, že jsú také pečeti své kázali přivěsiti k tomuto [listu], sobě však bez škody. Jenž jest dán léta od narozenie syna Božího tisícího čtyřstého osmdesátého osmého, den svaté panny Barbory.

100.

Stanislav Kadeřávek z Šárky s manželkou svou v dluhu zapisují vinnici svou Zikmundovi z Boršic a Anně z Protivína manželce jeho.

1489, 19. března. — III. N. 18.

Stanislav Kadeřávek z Šárky, měštěnín Starého města Pražského, a Barbora manželka jeho, stojíc osobně před úřadem pergmistrstvie hor vinničných, přiznali jsú sě dobrovolně, že jsú dlužni pravého a spravedlivého dluhu věnného třidceti kop grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu pražského, aneb šedesáte kop grošuov miešenských mečových také dobrých střiebrných, urozenému panoši Zikmundovi z Boršic a na Stochově a urozené panie Anně z Protivína, téhož Zikmunda manželcě, kterážto jistina grošóv nahoře dotčených dostala sě jest na již dotčeného Stanislava i na Barboru manželku jeho za rukojemstvie někdy Hanuše Manvicě, prvnieho manžela jejieho. I nemohúc prvniemu zápisu pro svuoj nedostatek dosti učiniti, k žádosti a snažné i k veliké přímluvě a prosbě mnohých dobrých lidí tu summu grošů již jmenovaných mají a povinni budú výše dotčeným panu Zikmundovi a panie Anně na rok podepsaný zaplatiti, protož tu summu grošů zapsali jsú a zavázali a mocí tohoto zápisu zapisují a zavazují na vinnici své veliké dědičné na Šárcě, jenž leží proti dvoru, kterážto v sobě drží a zavierá miery strychóv . .*) obyčejem takovýmto: tak že nadepsaný Stanislav s Barború manželkú svú mají a povinni budú častojmenovanému panu Zikmundovi a panie Anně dáti a zaplatiti a vyplniti třidceti kop grošóv českých širokých, od vydánie neb zapsánie tohoto zápisu hned na vánocě najprv příštie aneb v sedmi dnech pořád zběhlých, pojednú a úplně a docela bez odporu a vymlúvánie všelikterakého pod pokutú takovúto: jestliže by na ten čas a rok peněz častopsaných jim nedali a nesplnili, aby hned pan pergmistr hor vinničných úřadem svým, když by jemu neplněnie oznámeno bylo, jich, točižto Stanislava a Barbory, neobsielajě, nadepsané pana Zikmunda aneb paní Annu již manželku jeho na tu jistú jich vinnici zvedl a jich jie zmocnil, tak aby jí držali a jie požívali dotud a tak dlúho, doniž by jim nadepsaná summa grošů úplně pojednú a docela nebyla zaplacena, anebo ji prodali nebolito zastavili a s ní učinili jako [s] svú vlastní dě-

dičnú, bez odporu i všie nesnázě výšpravených Stanislava a Barbory i jiných všěch lidí překážky i také všělikterakých jich forteluov, již viece žádné věci fortelné ani jiného žádného z lidí sobě ku pomoci buďto duchovních neb světských neberúc; s takovýmto však dále přičiněním: jestliže by který z dopuštěnie božieho z nadepsaných manželuov s tohoto světa ššel prve, než by čas ku plnění přišel, aby druhý anebo ten, ktož by po jich obú dvú smrti tu jistú vinnici držal, moc měl plnú k zaplacení osobám častojmenovaným; pakliby také který z nadepsaných manželuov a věřiteluov před časem plněnie umřel, aby druhému, nebo komu by bylo od nich poručeno, plněno bylo pod pokutú již pověděnú. Pakli by Stanislav častopsaný dřieve času již dotčeného vinnici častojmenovanú prodada, summu peněz častopsaných manželuom a věřiteluom svým výše dotčeným splnil a zaplatil úplně a docěla, tehda hned od týchž věřiteluov svých z tohoto zápisu má propuštěn a kvitován býti. Stal sě zápis tento leta Božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého devátého, v čtvrtek po svaté panně Kedrutě.

*) Vynecháno v rukopise.

101.

Kubík jinak Kubec ve 100 kopách gr. č. zapisuje dvě vinnice své Maršovi z Švamberka.

1489, 27. června. — III. O. 3.

Jakož Kubík alias Kubec, syn nebožky Štrabochové, dlužen jest dluhu pravého i spravedlivého urozenému pánu panu Maršovi z Švamberku sto kop grošuov pražských a českých, udělal list na sě na pergameně s rukojměmi těmito: Bavorem z Podmokl, Zdenkem z Něměic, Karlem z Dúbravy, Ješkem z domu též Štrabochové, Václavem synem Masojedkovým, a Václavem synem někdy Martina Kostečky, a v těch sto kopách grošuov týž Kubec výš psanému panu Maršovi z Švamberku postúpil platu svého, kterýž má na zemi, jakož týž list již dotčený šíře v sobě zavierá a ukazuje. Jestliže by týž pan Mareš, jsa z toho platu vyveden, sáhl na rukojmě již psané, tehda týž Kubec rukojmiem zavazuje své dvě vinnici řečené Ráj a druhá Lancmanka, kteréž v sobě držie miery XIX strychóv, v již psaných sto kopách gr. Actum presente domino Martino a scrofa, magistro montium, sabbato ante Petri et Pauli apostolorum, anno ↄc 89.

102.

Mezi Janem zetěm Klešovým a Janem Skákalíkem o hranici mezi vinnicemi.

1489, 15. července. — III. O. 4.

[O] nesnáz, kteráž byla mezi Janem zetem Klešovým s jedné strany a Janem Skákalíkem z Židovské zahrady z domu řečené[ho] Samaritánka s druhé strany, stala sě smlúva přátelská přátely stran obú dvú a skrzě lidi starobylé. Kterakkoli tíž lidé

starobylí jsú jim vyznali a okázali, tak jsú za to přijali a na tom přestali obě dvě straně; a měřič páně pergmistruov a vinař přísežný, jménem Matěj z Hřebenky, ten s Jeremiášem sadili mezníky; a od těch mezníkuov Jan Klešuov zavázal sě přiekop dělati a dále nesáhati mezníkuov, ale toliko po mezníky; a tak sě svolil dělati časy budúcie i s svými budúcími. A to sobě potvrdili zápisem tiemto pro časy budúcie před panem Martinem od svině, ty chvíle pergmistrem. Actum feria IIII. in diuisione apostolorum, anno ꝯc LXXXIX°.

103.

Úřad perkmistrský Jana z Újezdce v dluhu uvádí ve vinnici Martina Volejníka.

1490, 8. ledna. — III. O. 19.

Jan z Újezdce puojčil jest Martinovi Volejníkovi a Martě manželce jeho, ciui Antique ciuitatis Pragensis, sto kop míš., na kterýchto sto kop Martin s Martú, manželkú svú, zastavili jsú vinnici svú dědičnú, jenž ležie na hoře Mezřícké, Janovi z Újezdce vedle zprávy té, jakož v knihách vinničných u pana pergmistra slovo od slova znie, tak že těch kop sto Martin Volejník s Martú manželkú svú měli položiti Janovi z Újezdce na svatého Martina; pakli by toho neučinili, tehdy nadepsaný Jan z Újezdce s pomocí páně pergmistrovú měl sě uvázati u vinnici mocně vedle zprávy zápisu. A když jest přišel svatý Martin, tehdy nadepsaný Martin s Martú manželkú svú tomu dosti nemohúc učinici [sic] a těch sto kop položiti, i uprosili sobě u téhož Jana z Újezdce roku až do druhého svatého Martina bez škody zápisu jeho. A když druhý svatý Martin přišel, tomu opět Martin s Martú manželku svú dosti neučinili, Janovi z Újezdce ani těch sto kop nepoložili, až i přišel třetí svatý Martin. Znaje Jan z Újezdce, že Martin s manželkú slibu svému dosti nečinie, předstúpil jest před pana pergmistra, i žádal jest, aby zachován byl vedle zápisu, kterýž má v knihách vinničných. Pan pergmistr obeslal jest Martina a mluvil jest k němu: „Pane Martine, teď Jan z Újezdce žádá, abych [se] vedle jeho zápisu zachoval a práva. Muožeš-li ty míti těch sto kop na někom dobrém v puojčenie a jemu dáti?“ Odpověděl Martin: „Nemohu dosti učiniti, ani sě kde v peníze objíti.“ A v tom Martin dal jest povolnost svú, aby Jan z Újezdce byl uveden panem pergmistrem na vinnici. A když měl odjíti Jan z Újezdce od pana pergmistra, dal jest moc svú plnú Pavlovi, někdy písaři páně Samuelovu, měščenínu Většího města Pražského, k tomu zvodu. Pan pergmistr chtě jednoho každého zachovati vedle práva, pojal jest téhož Pavla i zvedl jest jeho na túž vinnici vedle zápisu práva vinničného. Actum feria VI. post Epiphanie anno ꝯc nonagesimo, presentibus magistro montium Martino a scropha.

104.

Zikmund z Boršic s manželkou svou kvitují Stanislava Kadeřávka a manželku jeho z dluhu a propouštějí jim vinnici v dluhu tom zapsanou.

1490, 21. ledna. — III. N. 18.

Urozený panoše Zikmund z Boršic a na Stachově s urozenú paní Annú z Petrovína, manželkú téhož Zikmunda, seznali jsú sě před úřadem páně pergmistrový[m], Martinem od svině a konšely jeho, že jsú zdvihli společně LX ſſ míš. gr. od Stanislava Kadeřávka [z] Železné ulice, miščenína [sic] Většího města Pražského, a od Barbory manželky jeho, za rukojemstvie věnné někdy Hanuše Manvice, manžela již řečené Anny z Petrovína. Z kterýchžto LX ſſ nadepsaný Zikmund z Boršic a na Stachově s Annú, manželkú svú z Petrovína, quittují, propúščejí a svobodna činie Stanislava Kadeřávka a Barboru manželku jeho, nynie i v budúcí čas, a vinnici jeho dědičnú Stanislavovi a Barboře manželce jeho propúščejí, kterážto v zápisu Zikmundovi a Anně manželce jeho byla jest, tu jim zase svobodnu činie před úřadem páně pergmistrovým. Actum feria V. ante conuersionem sancti Pauli, anno ɔc nonagesimo.

105.

Jan z Landšteina prodává Janovi od tří studnic vinnici s příslušenstvím.

1490, 21. března. — III. R. 27.

Já Jan z Lanštajna a na Tuchorazi známo činím ɔc. Službu svú vzkazuji, pane pergmistře milý ɔc. Věděti dávám, že sem prodal Johanesovi od tří studnic, měštění[nu] Většího města Pražského, a Kateřině manželce jeho, dědicóm budúcím jeho k dědictvie zahradu za summu již mně zaplacenú zúplna a docela, jakož tak v knihách Vašich zapsáno máte; a k též zahradě přidávám témuž Johanesovi, manželce i budúcím jeho potok, podkudž zahrada káže, i [s] zástružkem, s vrbinami, s olším, a za potokem přidávám jemu za dva záhony lúky, aby mohl sobě příkop učiniti aneb co by sě jemu líbilo, a k tomu aby mohl sobě vodu vésti, kudy by mohl do též zahrady, beze všech lidí překážek. Actum feria VI. post Salus populi, anno ɔc nonagesimo.

106.

Perkmistr Martin od Svině vkládá si v knihy vinničné vinnici, z níž sběhl Kubík pro nešlechetnost.

1490, 14. dubna. — III. P. 5.

Jakub alias Kubik, filius Rachantonis, emit per se Anne, contorali sue, heredibus et successoribus suis vineam IV strichonum cum media pomerii mensure tenentem, et sita est penes murum regis vinee ex una et Johannis Chudolazek parte ex altera, cum via libera, erga Gallum de Ugezd pro XL sex., super quo foro arravit mox VI sex., et circa Nativitatem Christi dedit XI sex.; a nezaplativ ji zúplna, učinil

jest skutek nešlechetný, vztahuje tu ruce, kde vztahovati neměl, škody čině králi pánu JMti, i jiným nákladníkóm, ježto jsú poznávali své střepy a jiné věci na tom kruntu, ježto i s jistinú jest popaden. I znaje sám, že jest nešlechetně a neprávě učinil proti králi pánu JMti a proti nákladníkóm i své cti, ušel a utekl jako ten vinný. Krunt se všiem přislušenstviem jsúc odběžný připadl jest a připadá pravým právem na pergmistra hor vinničných, ty časy Martina od svině; v kterúžto vinnici i s tiem všiem příslušenstviem uvázal sě jest a mocí uvazuje, k tomu právo a spravedlivost maje, tak jakož práva vysazená hor vinničných ukazují. A přijav tu vinnici s příslušenstvím a maje ji v moci své, náklad jest činil, jakož na vinnici slušie, ramovániem, řezániem, kopániem i co k tomu přislušie, nelituje práce nákladu činiti jako na svú dědičnú. Při tom nebyvši táž vinnice zúplna zaplacena tomu, číž jest prve byla, jakožto Havlova z Újezda, pergmistr svrchupsaný jsa již v d[r]ženie té vinnice odběžné, i doplatil jest tuž vinnici odběžnú Havlovi svrchupsanému z Újezda docela a doplna hotovými penízi. Z kteréhožto zúplna zaplacenie Havel již jmenovaný kvituje, propuštie a svobodna činie pergmistra, pana Martina od svině. Kterúžto vinnici vkládá a zapisuje v knihy vinničné sobě, Kateřině manželce své, dědicóm svým i budúcím tím všiem právem k měnie, k držerie a ku požívánie, jakož sám Havel z Újezda držel, vládl a požíval.

Actum feria IV pasce, praesentibus consulibus Gregorio pannitonsore, Jacobo saponista, Georgio ab aureo cervo, anno ꝯc nonagesimo.

107.

Purkmistr a radda Starého města Pražského stvrzují výpověď úřadu perkmistrova učiněnou ve při mezi Řehořem postřihačem a Duchkem Košíkem o užívání dveří i stezky mezi vinnicemi.

1490, 1. července. — III. Q. 9.

V té při od úřadu pergmistrova do plné rady odvolané mezi Řehořem postřihačem, měštěnínem Starého města Pražského, strany jedné, a Duchkem Košíkem, měštěnínem Nového města Pražského, s strany druhé, kdežto týž Řehoř vinil jest Duchka Košíka, že by jemu těch dvéřec a stezke [sic] užívati nedal, ani hnoje klásti, kteréžto dvéřce i stezka jsú při vinnicech v Konstanci, pravě tak, že bych dvéřec i stezku on i prvnějšie držitelé jeho za staradávna beze všie nesnázky užívali, odvolávaje sě na svědomie, kteréžto před pány postavil jest. Proti tomu Duchek Košík odepřel jest, že by ty dvérce i stezka jeho dědičné byly, a že by týž Řehoř těmi dvércemi i stezkú žádné neměl spravedlivosti choditi neměl, táhna sě na některé zápisy kněh vinničných i také odvolávaje sě na svědomie. Pan purgmistr i se pány žalobu a odpor vyslyševše, svědomie i zápisů kněh vinničných s pilností pováživše, ortele pergmistrova ráčili sú potvrditi; a vedle téhož ortele stranám jsú roz-

kázali, aby těch dvéřec i stezky i hnoje, tu kdež obyčej s druhé strany cesty byl kladenie, při té vinnici společně beze všie nesnáze nynie i v budúcích časích oni i potomní držitelé těch vinnic užívali. Actum et definitum in consilio feria V. post Petri et Pauli anno ɔc LXXXX⁰.

108.

Jan z Landšteina Janovi od tří studnic dává plnou moc k prodání vinnice na Bohdalci.

1490, 31. července. — III. R. 29.

Já Jan z Lanšteina a na Tuchorazi tiemto listem vyznávám přede všemi, ktož jej čísti budú aneb čtúc slyšeti: jakož mám vinnici svú na Bohdalci, porúčím ji mocně a plnú svobodu dávám k prodání panu Janovi a paní Kateřině manželce jeho od tří studnic Starého města Pražského, jako bych tu sám osobně byl, a ten trh aby mohl vložen býti do kněh pergmistrových skrze téhož pana Jana od tří studnic jmenovaného tu, kdež sě jiné hory vinničné zapisují, nic sobě v tom nepozuostavujíc ani budúcím svým. A na svědomie svú vlastnie pečet kázal sem přitisknúti k tomuto listu, jenž jest dán a psán v sobotu po svatém Jakubě léta božího ɔc LXXXX⁰.

109.

Jan Kohout odkazuje to, což má na právě vinničném, manželce své Markétě.

1490, 11. prosince. — III. P. 17.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen. Já Jan řečený Kohút na Oujezdě známo činiem tiemto zápisem, že ačkoli v kázni boží jsa, ale však s pamětí a s rozumem dobrým, poslal sem dva súsedy, Jana truhláře a Ondřeje nožíře, oba měštěny Většího města Pražského, ku panu pergmistrovi, žádaje, aby dva z pánuov svých od ouřadu svého ke mně vyslal; jakož sě tak stalo, že sú přišli Jeroným a Řehoř oba postřihači, měštěné Většího města Pražského, před nimižto [jsem] tuto vůli a zřízenost učinil. Nechtě by jaké nesnáze po smrti mé znikaly mezi příbuznými a přátely mými, najprv toto chci míti, aby vinnice má dědičná ve tři strychy, která leží vedle vinnice Miláčkovy s jedné a Jana dlažiče strany druhé, v moc Margéty manželky mé vešla. Zahradu, kteráž leží vedle Vacavovy zahrady s jedné a Petrželkova zetě strany druhé; druhou zahradu, kteráž leží vedle Dacha s jedné a Kubky strany druhé; duom muoj dědičný, při něm jest také zahrada, to vše Margétě manželce své věrné mocně porúčím, k tomu také statek svuoj mohovitý i nemohovitý, jímž mne jest milý pán Buoh naděliti ráčil [z] své štědroty, to ji všecko vzdávám, porúčím, odkazuji i mocna činiem tiemto zápisem, bez všelikterakého člověka překážky. Při tom žádal sem múdrých a opatrných mužuov Jana truhláře a Ondřeje nožíře, obú měštěn

Většího města Pražského, aby již řečené Margéty, manželky mé, ochránce byli, ač by jich v čem potřebovala, jim toho úplně a docela věřím, jako přátelóm svým milým. Při tom sem žádal pánuov pergmistrovi [sic], aby tuto mú vůli a mé zřiezenie i v knihy pergmistrovy vloženo bylo pro budúcí lepší. Actum sabbato post conceptionem Marie, anno ɔc nonagesimo.

110.

Václav Zlatský před právem vinničným oznamuje, že Jan Bořek z Dohalic dskami převedl právo věnné ze Zlaté na Práče.

1491, 24. února. — III. Q. 5.

Wenceslaus Zlatský, ciuis Maioris ciuitatis Pragensis de vico Ferreo, fassus est coram officialibus stans personaliter, quod Borzek z Dohalic převedl jest věnné právo dckami [z] Zlaté na Práče, jakož dcky samy v sobě šíře ukazují a zavírají; a co se dotýká vinnice mé dědičné, kteráž leží za Konskú branú penes viam, qua pergunt in Strassnicz, ex una et campum item Wenceslai dicti Zlattsky parte ex altera, tu sobě v moc pozůstavuje, a jestli že bych tu vinnici prodal a za jakú summu, tehdy abych těch peněz nikam neobracel bez vůle Joh. Bořka z Dohalic. Actum sabatto, Mathie apostoli, presentibus magistro montium Martino a scropha, anno ɔc nonagesimo primo.

111.

Purkmistr a rada Starého města Pražského perkmistrovi hor vinničných dávají naučení, jak se má chovati při vykupování platů dědičných z vinnic.

1491, 21. července. — III. T. 24.

My purgmistr a rada známo činíme mocí zápisu tohoto všem vůbec nynějším i budúcím, že Martin od Svině, ty chvíle pergmistr hor vinničných, před nás do rady předstupoval jest, žádaje nás za naučenie i správu, kterak sě má zachovati při ouřadě svém vinničném, že sě často přichází, kterak před úřad jeho často přistupují lidé vo platy a ouroky, ješto sě z vinnic platí a na vinnicech jsú zapsány, takže držitelé těch vinnic, ješto úroky platí, chtěli by z vinnic svých ty úroky splatiti, a ti, ktož ty platy berú a na vinnicech je mají, toho popříti a dopustiti nechtie, pravíc, že takové splacenie býti nemuož. A jestli že by kto plat svuoj, kterýž na vinnici a hoře kteréžkolivěk má a jinému prodal, tehdy ten, ktož vinnici drží a plat nebo úrok s nie dává, tomu trhu odpírá, právě, že on bližší byl by ten plat s vinnice své splatiti a peníze prodávajícímu plat vinničný položiti a dáti, než-li by jej jiný na něm a na vinnici jeho kúpiti jměl. My pak v ty puotky a nesnáze o platy a úroky vinničné jsúce často od pergmistra nadepsaného za naučenie a zprávu, jakož sě svrchu dotýče, požádánie, i nahlédše s pilností v práva, svobody a vysazenie vinnic okolo měst

Pražských, s potazem také starších obecních takto za naučenie a právo nalézáme: na kteréžkoli vinnici jest plat a úrok od pána gruntovního, kterýž jest svú horu aneb pole své k štípenie a k vzdělánie vinnice lidem vydal anebo vinnici svú dědičnú štiepenú a vzdělanú pod úrok, toho platu takového žádný vinnice držitel splatiti nemuož bez vuole téhož pána, kterýž ten plat má a jej vybírá; než ktož by koli a kterýkolivěk plat svuoj vinničný komu jinému než držiteli té vinnice prodal, tehdy držitel vinnice, muož-li s to býti, bližšie jest sebe a své vinnice plat splatiti a ty peníze pánu toho platu položiti, než by jiný jej kto na něm a na vinnici jeho kúpiti jměl, a to pro osvobozenie a obtrzenie a břemen s vinnic zdviženie, aby tiem dostatečnějie dělány mohly býti a králi JMti pergrecht placen býti mohl. Actum in consilio f. V. ante Marie Magdalene anno ↄc XCI°, Johanne Ziz magistro montium existente.

112.

Úřad perkmistrský vypovídá mezi obcí Nuselkou a Psářskou a Janem Čihařem ve při o cestu a spád vody do štěpnice Čihařovy.

1492, 11. listopadu. — III. Q. 28.

Jakož byla nesnáze, ruoznice a súdové mezi obcemi z Nuosl a ze Psář strany jedné a Janem Čihařem, měštěnínem Nového města Pražského, strany druhé o cestu svobodnú, kterúž jdú nebo jedú do měst aneb z měst Pražských, a o spád vody, kteráž má vcházeti do ščepnice Jana Čihaře, tak že Jan Čihař nedal, by voda jměla vcházeti do jeho ščepnice. Svrchupsané obce z Nuosl a ze Psář tomu odpírali pravíce, že jest voda do té štěpnice vcházela, a jest silnice svobodná byla od vody té, v tom dokládajíce sě lidí starobylých a že to pamatují. Pan pergmistr [s] svými pány konšely s pilností a bedlivostí vyslyševše, přikázali stranám, aby svědomí s uobú stran vedli. I to učinili. A tak pan pergmistr i [s] svými pány nechtie, by další a další kyselosti, nesnáze a súdové mezi nimi ruostli, vyšli ku spatřenie svrchupsané silnice a vody jití, a netoliko by to sami opatřili a ohledali, ale svědci víry hodní při tom byli, aby sě stranám dosti spravedlivé stalo. Pan pergmistr [s] svými pány porozváživše toho s pilností a svědomie, kteréž bylo a seznávalo, ne skrze omylnost, ani skrze neopatrnost, ale zdravým rozumem a těch svědků dobrú pamětí, takovúto výpověď učinili mezi stranami: Najprve aby obec oboje z Nuosl a ze Psář práh k zastavenie vodě od silnice společně přivezli a ze spolka jej v místo to vložili, kdežto jest starý práh prve ležel, a voda aby šla aneb spadala do ščepnice Jana Čihaře a jeho budúcích, kdož tu ščepnici držeti a míti bude, a o ten práh aby voda zástavu jměla, silnici nebýti k zkáze, než silnice aby byla svobodná bez skazu [sic] a vajmoluóv té vody, kteráž má a míti bude padati a vcházeti do již řečené ščepnice, a tak tú silnicí aby lidé [s] svými potřebami mohli jeti i jíti svobodně do měst i z měst Pražských; a potom na budúcí čas Jan Čihař i jeho budúcí má i míti budú po-

tomně ten práh opravovati i znovu činiti toliko, kolikokrát by toho bylo potřebie, bez nákladuov a práce svrchudotčených obcí, totižto Nuoslské a Psářské. A víc aby voda ta silnicí nešla nynie ani na budúcí čas, kteráž má vpadati do již řečené ščepnice, krom vody té, kteráž by dštěm sprchla. Ten výnos nebo rozsúzenie slyševše obě straně, které sě stalo, přijali jej za spravedlivé a dobré rozeznánie. A ten výnos nebo rozeznánie stalo sě jest při svatém Martině skrze pana pergmistra, pana Martina od sviní, a konšely Řehoře postřihače, Jeronýma postřihače, Stanislava krajčíře, Michala [z] Železné ulice, leta božího tisícého čtyřstého devadesátého druhého.

113.

Jan z Landšteina za plnomocníky své před úřadem perkmistra hor vinničných stanoví Jindřicha Horynu z Honbic a Jana od tří studnic.

1492, 20. listopadu. — III. R. 27.

Já Jan z Lanštaina a na Tuchorazi známo činím tiemto listem všudy, kdežkoli čten a slyšán bude, že já nadepsaný Jan z Lanštajna nemoha sám osobně býti beze lsti pro zaneprázdněnie svých některých potřeb před panem pergmistrem hor vinničných v Starém městě Pražském, o mé potřeby a poplatky a krunty, co sě dotýče okolo Košíř, i tu všecku potřebu mou poručil sem a tiemto listem mocně porúčím na mém místě na zisk a na ztrátu urozenému panoši Jindřichovi Horynovi z Honbic a panu Janovi od tří studnic, jima oběma spolu aneb jednomu každému zvlášť, tak mocně, jako bych tu sám osobně byl. A toho na svědomie já nadepsaný Jan z Lanštaina svú vlastnie a přirozenú pečeť dal sem přitisknúti k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta Božího tisícího čtyřstého devadesátého druhého, v úterý po svaté Alžbětě.

114.

Jakub Dousek z Dehnic kus dědiny své prodává Mikulášovi sklenáři a manželce jeho.

1492, 1. prosince. — III. Q. 23.

Jakub Dousek z Dehnic známo činiem tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že s dobrým mým rozmyslem a zdravú radú předešlú, i tudíž s potazem přátel mých milých, prodal sem a tiemto listem mým prodávám klín dědiny své ležící nad královskú horú, vedle vinnice Mikuláše sklenáře s jedné a vedle dědin kněze opata Strahovského a jeho konventu strany druhé, témuž Mikulášovi sklenáři a Anně manželce jeho, dědicóm i budúcím jich za VI kop grošů penězi hotovými od něho mně úplně a docela zaplacenými, [k] kterėžto summě přidal mi kuši a hever, a to ku pravému drženie a dědičnému svobodnému vládnutí beze všeho platu. Kterýžto klín dědiny svrchupsané týž a Anna, jeho dědicové, budúcí jich budú míti moc dáti, prodati, směniti, zastaviti aneb požívati a k svému líbeznému

užitku obrátiti a přivésti a s tím jakožto svým vlastním učiniti, jakož se jim najlépe a najužitečněji zdáti a viděti bude, bez mé, dědicuóv a budúcích mých překážky všelikteraké. Kromě já svrchupsaný vyměňuji sobě místo kladenie hnoje až po samý příkop, pokud jest ohrazeno, a to toliko do mého života a nic dále; a po smrti mé to místo má jemu Mikulášovi a Anně manželce, dědicóm budúcím jeho zuostati k témuž klínu. Paklibych já častopsaný Jakub za zdravie života svého dvuor svuoj tudíž v Dehnicích prodal komu, tehdy ihned po mém prodaji ten, ktož by téhož dvoru ode mne kúpeného v držeuie byl, k témuž místu žádného práva více míti nebudú, ale při témž Mikulášovi, manželce, dědicích budúcích jeho věčně má zuostati. Tomu na zdrženie a pro lepší jistotu já Jakub nahořepsaný pečeť mú vlastnie mým jistým vědomím a s celým plným přiznániem dal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, a pro širšie svědomie prosil sem urozeného panoše pana Václava z Brodce a slovutného Jakuba, písaře a měštěnína Menšího města Pražského, že také pečeti své bez škody sobě dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna Božího tisícího čtyřstého devadesátého druhého, tu sobotu po svaté Kateřině.

115.

Perkmistr Martin od Svině s Petrem Šťáhlavcem stanoví meze mezi svými vinnicemi.

1493, 14. května. — III. T. 20.

Stala sě smlúva mezi Martinem od svině, ty časy pergmistrem hor vinničných, a Pavlem Šťáhlavcem strany druhé o mezi a mezníky, kterážto meze dělána jest a měřena provazcem podle úřadu pergmistrova, a mezníci jsú při tom také sazeni podle obyčeje vinničného, tak aby stezka byla lokte [s] šíří svobodná od mezníka Pavlova až k břehu samému Martina od svině, a tak se zachovati mají. A při tom byli: Blažek Drda, Řehoř postřihač, Jeronym od Skřidlice, Staněk krajčí a Michal [z] Železné ulice, Jaroš Huda, Václav Laudat. Actum feria III. ante Sophie, anno ɔc XCIII.

116.

Karel z Doubravy a Martin Pirant připovídají se k vinnici Ondřeje Laby.

1494, 19. února. — III. N. 5.

Carolus z Doubravy a Martin Pirant připověděli jse na vinnici Ondřeje Laby, která leží na Letni podle Strabocha s jedné a Mouřenína s druhé, což jest jí míry, z příčiny rukojemstvie za téhož Ondřeje, tak jakož listové hlavnie na pargameně pod pečetmi ukazují visutými, a to před jinými věřiteli. Actum sabbato ante Mathie, presentibus magistro moncium Martino a Scropha, anno ɔc XCIIII.

117.

Mezi Michalem z Železné ulice a sousedy jeho o lisy, věž a spád vody.

1494, 16. září. — III. S. 15.

Jakož nesnáze byla jest mezi stranami Michalem [z] Železné ulice strany jedné, a Martinem krajčím, Lukšem krajčím, Valentínem Mládkem, Janem Ovsem, Proškem, Vávrú synem Krtovým strany druhé, o dva lisy, menšie a většie, o věži a o spád vodě, pan pergmistr i svými pány, nechtě, by ta zlá vůle sě rozšiřovala, vyšel jest i [s] svými pány den a hodinu uloženú. A k tomu jsú povolali Jeronyma postřihače, pána kruntovního, Jana Pytle, Matěje od zlaté hvězdy, Martina od Bab i jiných dobrých lidí, aby s nimi výchoz učinili na též vinnice, kdežto též lisové s věží i spád vodě příleží; jakož sě tak stalo, že sú vyšli, tu nesvornost chtějíc mezi stranami vohledati. Pan pergmistr [s] svými pány i s jinými dobrými lidmi vyšedše, žalobu i odpor slyševše, toho povážívše, nechtíc, by ta věc súdem byla rovnána neb dělena, ale přátelskú a dobrú smlúvú aby mohli smluveni býti, a k tomu obě straně sě naklonily a své povolenie k tomu daly. I takto mezi nimi přátelská smlúva jest vyrčena: Aby Michal [z] Železné ulice s Margetú manželkú i svými budúcími tu věži, kteráž po cihly jest, mocně a vlastně držal bez překážky každého člověka; a lis nový, kterýž jest udělal Michal sobě vedle starého lisu, toho také místa aby užíval [s] svými budúcími; a studnici s dvorem, toho má spolu [s] súsedy užívati, i vrat se dvércemi. Byla-li by potřeba opravovati, to spolu opravu činiti mají. A Michal díly své, kteréž jměl v lisích společně [s] súsedy svými, ty mocně propúští a jich sě odřiká i [s] svými budúcími; než však s túto vymienkú: jestliže by Michal potřeboval při vinobranie v kterém lisu dělati, toho mají jemu příti za jeho peníze jako jiným dobrým lidem. Také ti súsedé k těm lisóm příslušející, jimž jsú lisové přiřčeni přátelskú smlúvú, těch lisuov mají společně užívati. Také budú míti vůli, prolomiti veliký lis naproti cele a dvéře sobě učiniti, aby mohli jimi vycházeti i vcházeti. Také spád vodě ti sousedé svobodný mají sobě učiniti ven skrze zeď za velikým lisem k silnici, jakož jim pergmistrem a pány ukázáno. Také budú-li míti malý lis znovu děla[ti] aneb opravovati, tu mají nic dále stavěti, jediné pokud voda střechy spadá dlí a šíře od lisu až do polí ke zdi. To obě straně přijaly jsú za přátelskú smlúvu. V tom obě straně prosily jsú pergmistra, aby ta přátelská smlúva byla zapsána v knihy hor vinničných. Actum feria III., die sancte Ludmile, presentibus magistro montium Martino a scropha et consulibus eius anno ͻc XCIIII.

118.

Úřad šestipanský vypovídá ve při o vinnici mezi Matějem Koboliským z Bráníka a sousedy jeho.

1494, 16. září. — III. S. 16.

Jakož byla nesnáz a ruoznice mezi Matějem Koboliským z Bráníka o vinnici

strany jedné a Kakasem a jinými súsedy též z Bráníka strany druhé, páni úředníci šestipánuov nechtíce, by další a dalšie mezi nimi rostly kyselosti, vyjeli jsú ku patřenie svrchupsané vinnice. A netoliko aby sami opatřili a ohledali, ale lidé starobylí při tom jsú byli přítomnie, aby stranám spravedlnosti dosti sě stalo. Páni úředníci, považivše s pilností lidí starobylých i jich seznánie, kteréž bylo na již psané vinnici, ne skrze omylnost ani skrze neopatrnost, ale zdravým rozmyslem a s těch lidí starobylých dobrú pamětí takovúto učinili výpověď mezi stranami: Aby řečený Matěj s Dorotú manželkú i svými budúcími užíval té vinnice, kteráž leží právě a spravedlivě na kruntích Matějových, tak jakož jsú ti lidé starobylí vyznali. I páni úředníci rozkázali jsú Kakasovi i jiným súsedóm, kteříž jsú toho Matěje vinili, aby již psaného Matěje s pokojem nechali, Doroty manželky i jich budúcích. A ti úředníci rozkázali jsú pergmistrovi, aby tuto smlúvu kázal vepsati v knihy vinničné. Stalo sě za úředníkuov ty časy šestipánuov pana Adama, Jana Korunky, Jana Pytle, feria III. die Ludmile anno XCIIII.

119.

Úřad perkmistrovský Karla z Doubravy a Martina Piranta uvádí v dluhu v držení vinnice Ondřeje Laby.

1495, 17. února. — III. N. 5.

Karel z Doubravy a Martin Pirant s Malé strany zvedeni jsú na vinnici Ondřeje Laby úřadem pergmistrovým Martinem od svině, která vinnice leží na Letni podle Mouřenína a Štrabocha s druhé strany, z příčiny rukojemstvie listovního, jakož listové na pargameně pod pečetmi ukazují, a podle oučtu Karlova s jedné a Martina Piranta s druhé. Karlův oučet: za Ondřeje dal jest XLVII ſſ a L gr. i s ourokem; oučet Martina Piranta také za Ondřeje XXVII ſſ a puol kopy ouroka. I zvedeni jsú ve dvú stú kopách a XX ſſ na túž vinnici. A Karel s Martinem Pirantem mají tu vinnici doplacovati sto kopami a XVII ſſ; a co mimo to placenie summy zuostane, mají jiní přípovědníci zdvihnúti. Actum feria III ante cathedram Petri, anno ɔc XCV. Z kteréžto vinnice ouročiti má kostelu k svatému Jiljí II ſſ XIII gr., a do zádušního domku pannám I ſſ.

120.

Opat i konvent kláštera Strahovského vinnici řečenou Lichvice dávají na 50 let pod úrok Mikulášovi ze Skur.

1495, 5. června. — X. f. 20.

My kněz Jan, smilováním buožím opat, i vešken konvent kláštera Strahovského řádu Premonstranského vyznávám[e] tiemto listem obecně přede všemi lidmi nynějšími i budúcími, že sme vydali a mocí tohoto listu vydáváme vinnici naši dědičnú

jmenovitě čtrnácte strychuov, jenž slove Lichvice, kteráž leží nad vinnicí Václava Žáby s jedné strany a vedle cesty Třešovské s druhé strany, slovutnému Mikulášovi ze Skur a Kateřině manželce jeho, jich dědicuom a budúcím, pod plat a úrok roční; totižto počnúc na svatého Martina od datum tohoto listu nejprv příštího mají nám a budúcím našim platiti s každého strycha patnácte grošuov na míšenské groše počítajíc, a tak i jiná léta potomně a budúcí na každý svatý Martin nám a našim budúcím vždy platiti a úročiti mají beze vší odpornosti, až do padesáti let úplně od datum listu pořad zběhlých. A jestliže by kterého úroka na který rok, jakož se svrchu jmenuje, nedali a nesplnili, nám nebo našim budúcím, tehdy my nebo naši budúcí budem se moci v tu vinnici uvázati s pomocí pana pergmejstra, kterýž by toho času byl. Také svrchupsaný Mikuláš, Kateřina manželka jeho, jich dědicové a budúcí mají tu vinnici dělati, kopati a jie neopouštěti žádným obyčejem, tak jakož práva vinničná ukazují. Toto také jest vymíněno, že svrchupsaný Mikuláš, Kateřina manželka jeho, i jich budúcí budú moci tu vinnici dáti, prodati, zastaviti v témž právě a pod takovými výminkami, jakož sami držali a požívali, ale však do těch padesáti let a déle nic. A po vyjití těch padesáti let mají nám nebo našim budúcím té vinnice v naši moc zase postúpiti beze vší odpornosti, zberúce užitek svůj a úrok nám neb našim budúcím dadúce. Tomu na svědomí a budúcí pamět pečeti naše kázali jsme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán léta od narození syna buožího tisícieho čtyřstého devadesátého pátého, v pondělí den sv. Petra a Pavla apoštoluov buožích.

121.

Mezi Duchkem Chlupatým a syny jeho a Frankem nožířem o dvéře vinnice.

1495, 19. července. — III. T. 5.

Jakož nesnáze a súdové od dávních časuov byli sú mezi stranami odpornými, Duchkem Chlupatým a syny jeho Jiříkem a Jozephem s jedné, a Frankem nožířem s druhé, oběma měštěny Nového města Pražského, z příčiny dvéřec, kterýmižto Duchek Chlupatý i [s] syny svými nedali sú choditi Frankovi; kteréžto dvérce příleží k chmelnici Chlupatého a k vinnici Frankově, nebo ta chmelnice Chlupatého i vinnice Frankova bylo jest to oboje jedno[ho] držitele, a jest i podnes v jednom položenie. Pan pergmistr i [s] svými konšely nechtějíc, by další ruoznice a súdové mezi stranami znikali, kázal oběma stranoma, aby svědky s obú stran vedli. Tehdy Franěk vedl jest svědky, lidi víry hodné, Kubku rychtáře z Tešnova, Jana mlynáře řečeného Bleška, Maříka Volejníka, Jana z Tešnova; a ti stojíce před úřadem jednostajně seznali sú pod závazkem vysokým, že jest jim to dobře v paměti od mnohých let, že ty dvéřce i stezka byly svobodné na tu vinnici, kterúž nynie drží Franěk nožíř, mimo chmelnici Chlupatého. Pan pergmistr i [s] svými konšely slyšíc i odpor, žalobu i svědomie hodné vyslyševše s pilností, ne skrze omylnost, ani skrze neopa-

trnost, ale s dobrým rozmyslem a zdravým takovýto nález mezi stranami vyslovili jsú: Aby Jiřík a Jozeph, synové Duchka Chlupatého, těch dvéřec spolu užívali s Frankem nožířem společně a nerozdílně, oni i jich budúcí obojí strany, a je společně opravovali, ač by toho potřeba bylo, beze všech súdů a nesnází. Ten nález slyšíce obě straně vyslovený panem pergmistrem, konšely jeho, ten nález obě straně přijaly sú a zachovati jsú slíbily, tak jako na dobré lidi slušie. Stalo se jest v neděli po svaté Margetě před úřadem pergmistrovským, Martinem od sviní, a konšely jeho, Řehoře postřihače, Jeronýma od Skřidlice, Stanislava krajčíře, Michala [z] Železné ulice, anno ɔc XCV.

122.

Jan Cholupický v dluhu připovídá se k loučce Ondřeje Laby.

1495, 8. září. — III. U. 5.

Jan Cholupický, měštěn Většího města Pražského, připovídá se na loučku Ondřeje Laby z příčiny rukojemstvie, za kteréhožto slíbil jest za XV ſſ a XX gr., za něhožto i dal jest, která leží podle Blažka z Malé Strany s jedné a Vltavy s druhé, a pod skalú s třetie, před jinými věřiteli. Stalo sě den narozenie matky boží před úřadem pergmistrovým Martinem od svině anno ɔc XCV.

123.

Úřad perkmistrský Jana Cholupického uvádí v držení louky Ondřeje Laby.

1495, 8. září. — III. U. 5.

Jan Cholpický [sic], měštěnín Většího města Pražského, zveden jest ouřadem pergmistrovým na lúčku někdy Ondřeje Laby, co jí míry jest, která leží podle Blažka z Malé Strany s jedné a vody Vltavy s druhé pod skalú, z příčiny rukojemstvie listovního za XV ſſ a XX gr., kterýchž XV ſſ s XXti gr. dal jest za téhož Ondřeje Laby; i zveden jest z té příčiny Jan Cholpický na túž loučku tiem vším právem k měnie, k drženie, i k požívánie, jakéž sám Ondřej Láb jměl i požíval. Z kteréžto loučky ouročiti má pánóm ouředníkóm do celnice XX gr. Actum die Nativitatis Marie, anno ɔc XCV.

124.

Anna z Litohlav a z Kdýčiny dvě vinnice své poroučí po své smrti dceři své Dorotě.

1495, 7. října. — III. T. 7.

Anna z Litohlav a z Dajčiny, stoje osobně před úřadem pergmistrovým Martinem od Svině, dobrovolně vzdala jest a vzdává po smrti své vinnice dvě vlastní a dědičné: — jedné VI strychů míry držící, i zahradu podle Kristanny s jedné a též

Anny s druhé, koupená od Jeronyma postřihače za dvě stě a za X kop již zaplacená; a druhé jest tři strychy bez věrtele míry držící, která leží mezi vinnicí Jana Knechta, také zaplacená, — synóm svým Divišovi a Janovi. A jestliže by pán Buoh kterého z nich smrti neuchoval, tehdy aby s jednoho na druhého spadlo. Pakli by pán Buoh oba dva s tohoto světa vzal dříve let došlých, tehdy chci, aby ty vinnice připadly na Dorotu dceru mú z Moravěvsi, a na Žibřída zetě mého ze Istodna*) a děti jeho, které s ní míti bude. Ale vždy moc sobě zuostavuji tím vším právem, jakož sem sama vládla a požívala, tak jakož zápisové v knihách pergmistrových v sobě sami šíře ukazují podle toho znamenie počtu P XV a druhá O VII. Stalo se jest feria V post Francisci anno ɔc XCV.

*) Snad z Ejstebna, z Jistebna.

125.

Král Vladislav stvrzuje odkaz Elšky Zajímačové ze Sobětic učiněný Jindřichovi a Jiřikovi Šoffům z Helfmburka a z Waldšteina.

V Báči 1496, 7. ledna. — IV. A. 28.

Dni regis. Pánuom Šuoffóm. My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král a markrabie Moravský ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že jsú na nás vznesli statečný Jindřich Šuoff z Holfmburka a z Waldštaina, a Jiřík Šuoff bratr jeho, komorník náš věrný milý, kterak jest slovutná Elška z Sobětic, manželka někdy urozeného Jindřicha Zajímače, tetka jejich, svuoj duom v Starém městě Pražském i všecek statek svuoj, kterýž jest jměla, jim a dědicuom jich dala a odkázala, prosiece nás, abychom jim k tomu jejiemu dání a odkázání povolenie naše dáti ráčili. K jichžto prosbě a žádosti pro služby, kteréž nám činie a činiti nepřestávají, jsúce nakloněni, dali sme jim svrchupsanú [?] jejiemu dánie a otkázánie jisté a konečné povolenie naše a tiemto listem jakožto král Český dáváme, tak aby voni duom a statek svrchupsaný buďto movitý nebo nemovitý, kterýž jest jim již psaná Elška, tetka jejich, dala a odkázala, jměli, drželi a jeho požívali tak a tiem obyčejem, jako by od nás list mocný měla bez umenšenie. A nad to jim z milosti našie všecko právo a nápad, ač jest na nás které po též Elšcě na statku jejiem přišlo a připadlo, dali sme a tiemto listem dáváme, tak aby jeho požívati a s ním jako s svým vlastniem učiniti mohli a moc měli beze všie překážky; přikazujíce sudiemu i jiným úředníkuom desk dvoru našeho, věrným milým, abyšte již psaným Jindřichovi a Jiříkovi a dědicuom jich list provolací na ten statek, kterýž po svrchupsané Elšce na dědicstvie zuostal, dali, a poznáte-li, že jest to na nás podle práva spravedlivě přišlo, uvésti jich v to, řád práva zachovajíc, neobmeškávali. Však proto chceme, aby toto dánie naše bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přitisknúti sme dali. Dán v Báči, ve čtvrtek po hodu bo-

žieho křštěnie, léta božieho MCCCCXCVI°, královstvie našich Uherského šestého a Českého pětmezcietmého. Ad relacionem magnifici domini Johannis de Sselnberg, supremi cancellarii regni Bohemie.

126.

Král Vladislav stanoví nový řád vinničný.

Na Horách Kutnách 1497, 21. července. — IV. na posledním listu.

Podle originalu otiskl JUDr. Jaromír Čelakovský v Privilegiích měst Pražských pod č. 189 na str. 308–310.

127.

Král Vladislav horu Pytlíkovskou za hradem Pražským vysazuje pod právo vinničné.

1497, v listopadu. — IV. A. 26.

Vladislav z božie milosti král Uherský ɔc, vyznáváme tiemto zápisem přede všemi, že s dobrým rozmyslem a s radú kniežat, pánóv ɔc horu naši, kteráž leží za hradem, jenž slove Pytlíkovská, vysadili sme a pergmistru hor vinničných poručili a přikázali vysaditi lidem dole psaným, každý strych v úrok XV gr. míšenských a k tomu pergrecht; najprve Ješkovi Strojetickému, úředníku našemu, čtyři strchy, a Václavovi Řepnicovi IIII strchy, Purkrabovi sedláři II strchy, Pavlovi synu někdy Václava pergmistra II strchy, Janovi písaři II strchy, Štěpánovi šenkéři IIɉ strchu, Řehořovi s tarmarku II strchy, Jakubovi koláři II strchy, Janovi Zavřiústovi, měštěnínu z Malé Strany, kožišníku Iɉ, Jírovi Goliášovi II, Mikulášovi sklenáři Iɉ strchu, ke jmění, držení a dědičnému vládení tiem vším právem, jakož sme sami drželi, tak aby ti držitelé těch vinnic dělali všecka diela, kteráž k horám příslušejí vinničným, aby tudy nám i budúcím králóm Českým poplatek nesch).

A jestliže by který dělati nechtěl, tak jakož se svrchu píše, anebo dielo obmeškával, tehdy pergmistr, kterýž jest anebo bude v ty časy, tuž vinnici témuž vzieti [může] a dáti jinému, kterýž by chtěl slušně dělati. A také ti lidé budú moci ty vinnice dáti, prodati, směniti v též právo bez našie i budúcích našich králóv Českých všeliké překážky. Actum ante Martini annorum ɔc 97. Relatio domini Albrecht.

128.

Král Vladislav vinnici odumřelou dává Jeronymovi ze Skuhrova.

Na Budíně 1501, 12. března. — IV. H. 1.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král a margkrabie Moravský ɔc, oznamujem listem tiemto všem, že jest na nás vzneseno jménem slovutného Jeronyma z Skuhrova, miestokomorníka královstvie Českého, věrného našeho milého, kterak jest s světa tohoto sšel Jan Strašnický z Buštevsi, dědicuov ani jiných pří-

buzných přátel po sobě nepozuostaviv, a jedné vinnice blíž Prahy ležície a ku právu pergkrechtniemu Starého města Pražského příslušejície odumřel, kterážto, poněvadž jest bez dědicuov a přátel příbuzných umřel, že jest na nás jakožto na krále Českého přišla a připadla; prošeni při tom jsúce jménem nadepsaného Jeronyma, abychme jemu a dědicuom jeho právo naše, kteréž nám na té vinnici příslušie, dáti ráčili. K kteréžto prozbě nakloněni jsúce, pro služby svrchupsaného Jeronyma, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali sme jemu a dědicuom jeho všecko právo a nápad náš, kterýž na nás po smrti napřed jmenovaného Jana na té vinnici přišel a připadl, a tiemto listem dáváme, tak aby on, když ji podle práva pergkrechtnieho tiemto naším listem a dáním obdrží, jměl, držel a požíval, tak a tiem obyčejem, jakožto i jiní vinnic svých pod týmž právem ležících požívají a požívati mohú, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přikazujíc perkmistru našemu Pražskému, aby ohledaje a v pravdě seznaje, že jest na nás svrchupsaná vinnice po častopsaném Janovi spravedlivě přišla a připadla, uvésti ho v drženie a požívánie neobmeškával, než v knihy mu ji pergkmistrské vložil a podle práva zapsati rozkázal, jináč toho nečině. Všakž proto chcme, aby toto dánie naše bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přitisknúti jsme kázali. Dán na Budíně, v pátek den svatého Řehoře, let království našich Uherského jedenáctého a Českého třiadvacátého, a od narozenie božieho tisícého pětistého prvnieho. Ex commissione propria Maiestatis Regie per Joannem Sslechtam, prothonotarium ac secretarium Maiestatis Suae cancellarie Bohemicae.

129.

Král Vladislav Petrovi z Častrova lis nad Srpovými horami dává v dědičné užívání.

Na Budíně 1501, 23. dubna. — VI. f. 380.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsme před nevelmi dávným časem dali lis náš nový veliký v pustých zdech na horách našich vinničných nad Srpovými horami ležící slovutnému Petrovi z Častrova, měštěnínu Starého města Pražského, až do jeho živnosti se všemi nádobami a příslušenstvím jeho; i vznesl jest na nás týž Petr, kterak jest nyní u téhož lisu veliký diel zdi upadl, kteréhož bez dosti velikého nákladu opraviti moci nebude, proše nás, abychme jemu při tom některú dálší milost učiniti ráčili. K kteréžto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž nám tím pilněji činiti má a povinen bude, čím k sobě milost naši hotovější pozná, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách tuto jsme témuž Petrovi a dě-

dicóm jeho při drženie lisu svrchupsaného další milost učinili a tímto listem činíme, tak aby po smrti jeho dědici a budućí jeho svrchupsaný lis se vším jeho a všelijakým příslušenstvím a s zvyklými od starodávna poplatky jměli, drželi a jeho požívali, a to bez našie a budúcích našich, králuov Českých, i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž lidé ti, kteříž tu vokolnie vinnice mají a držie, mají a moci budou v něm vína svá dáviti a presovati podle obyčeje a zvyklosti starodávnie, a jim s toho to dávati a činiti, což jest prvé jiným držitelóm jeho dáváno a placeno bylo. Však sobě to pozuostavujem a vymieňujem: jestliže bychme buď my anebo budúcí naši králové Čeští těch vinnic zase v drženie a požívání byli, že nám jeho také postúpiti mají a povinni budou, ale jináč nic. Přikazujíc pergmistru hor našich vinničných nynějšiem i budúcím, abyšte svrchupsaného Petra s dědici a budúcími jeho v milosti jim od nás na tom lisu dané jměli, drželi a zachovali beze všeho přerušenie. A ktož by list tento jměl s svrchu psaného Petra, dědicuov jeho a budúcích dobrú a svobodnú volí, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně, v pátek den svatého Jiří, léta božího tisícího pětistého prvního, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého.

Ex commissione propria Maiestatis Regie per Joannem Sslechtam ex Wssehrd, prothonotarium cancellarie Maiestatis Sue Boemicalis.

130.

Král Vladislav opatovi Strahovskému nařizuje, aby držitelům vinnic klášterních v Oboře vydal list na dědičné týchž vinnic držení.

Na hradě Pražském 1502, 23. března. — IV. L. 18.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝛc král a margkrabie Moravský ꝛc. Poctivý nábožný náš milý! Věz, že jsú u nás byli někteří z měšťan a obyvateluov Pražských, oznamujíce nám, kterak jsú v držení některých gruntóv, vinnic a zahrad, kteréž přislušejí k témuž klášteru Strahovskému v Oboře, a že těch gruntuov v dědičném držení nejsú; proséce nás, abychme my k tomu povolenie naše dáti a jim toho potvrditi ráčili, aby ty vinnice a zahrady dědičně měli, drželi a jich požívali, a tobě a konventu tomu, nynějším i budúcím, že oni s těch vinnic, zahrad i gruntuov ty platy platiti chtie i s budúcími svými, kteréž odtud a s toho dávati mají, a nám také že s toho pergrecht i budúcím našim, králuom Českým, rádi dávati chtie beze všeho zadržovánie. Jichžto žádost slušnú znajíce, dali sme jim povolenie naše, aby oni to dědičně měli, drželi a toho požívali, a tobě i budúcím opatuom kláštera toho ty poplatky platili a dávali, kteréž odtud platiti mají a povinni jsú, i s budúcími svými, a nám také pergrechty aby dávali podle práva a obyčeje hor vinničných.

Porúčejíce tobě, aby ty jim na to s konventem svým list dal tak a k tomu rozumu, jakož se nahoře píše, neb tobě na tom žádná škoda ani ujma nebude ani klášteru tomu, poněvadž se jim to jináč [nedá], nežli pod plat, kterýž tomu klášteru dávati povinni jsú a budú. Datum in arce Pragensi, f. IIII ante dominicam Pasche, anno regnorum nostrorum Hungarie XII°, Bohemie vero XXXI°.

Ex mandato proprio Maiestatis Regie.

Poctivému Matúšovi, opatu kláštera Strahovského, nábožnému našemu milému.

131.

Úvod k páté knize vinničné sepsaný písařem Mikulášem od Louže.

1508. — V. na počátku.

Anno 1508. Člověk byl-li by ctností dokonalý, jest ze všech zvieřat najvýbornějšie; tak také byl-li by odlúčen od zákona a spravedlnosti, jest ze všech najhoršie; primo polliticorum. Ten mudrce smysl že pravý jest, ne nesnadno poznáno býti muože; neb člověk ctnostmi ozdobený nižádnému svévolně útiskuov a nesnáze nečiní, netoliko nečiní, ale od jiných křivdy sobě činěné trpělivě snášie, kterýžto dosti maje na ctnostech rozličných, hadrovánie najvíce z lakomstvie pocházejíciech a hrozné závisti, kteráž se z pýchy rodí, snadně usedává, a takovým marným úsilím, lidským pracem, nesnesitedlným a nečíslným nesvornostem se posmívá. Ale spravedlnosti a práva neb zákona zbavený člověk, (ač však takového člověkem jmenovati slušie), co nad sebe horšieho, co škodlivějšieho mieti muože, kterýžto ani přirozeným ani psaným nespravuje se zákonem, ctností také všech prázden jsa, samú lakomú žádostí, z kteréž všickni jiní hřiechové jakžto z kořene, podle apoštola, pocházejí, veden jsa, v nečíslná se vydává nebezpečenstvie, a ani svému vlastniemu, ani také cizieniu životu odpouští, tohoto o statek z lakomstvie, onoho z závisti o čest připraviti usiluje, tomu spravedlnosti od sebe svévolně učiniti nechce, jinému skrze nelibost divné úklady až k smrti strojí ɔc. Takové přirozenie převráceného lidi onen Julius ciesař, a že by přirozeného práva neb zákona zachovávati nechtěli, srozuměv, práva jim psaná, jich[ž] podnes všecky Germanské země užívají, ustanovil, a pokuty těžké uložil, kterýmiž by aspoň, poněvadž přirozeným výborným nechtějí, k spravedlnosti a k řádu navedeni býti mohli. Nechám Numa Pompilia, prvnieho Římského krále, kterýž nemoha jinak lidu hlúpého a svévolného sobě v poddanost uvésti, vymyšlenú chytrostí pod spuosobem jakéhos náboženstvie toho dovedl.

Co pak všecky jiné opúštie, velmě slavné paměti ciesař Karel, kterýž hodně otec vlasti slúti má, královstvie České nad jiná zvelebiti chtěje, a Většie město Pražské, jakožto hlavu téhož královstvie, nad jiná města vyzdvihnúti, tiem jiného

mínil, když práva hor vinničných okolo Prahy ustanovil, když pokuty mnohé uložil, když pergmistra usadil, jediné aby před takovými již pověděnými převráceného rozumu ne lidmi, ale šelmami hroznými, je ubezpečil a svobodné učinil, aby takoví jakžto některakými uzdami od škod zdržáni byli právy a pokutami, a dobří svobodu majíce, živnosti své pod jeho panováním slušně provozovali.

Ale aby takový řád a práva slušně usazená mohla před se jíti a zachovávána býti, Václav Thoniš, pergmistr týchž hor vinničných, Sigmund Tvárský z Lestkova, Jan Legáth, Michal Železník a Mates uzdář, konšelé jeho, měšťané Většieho města Pražského, tyto kniehy tak na tento spuosob udělali, v nichž by pořádně všickni ortelové, smlúvy i jiní zápisové hor vinničných zapisováni byli let božích patnáctistého osmého, Nicolao de Lacu calcographo tunc scriba existente.

132.

Perkmistr Zikmund Vaníčkovic stanoví vinaře přísežné a starší k najímaní dělníkův.

1509. — V. na počátku knihy.

Anno Domini 1509 per dominum Sigismundum Waniczkonis, magistrum montium, jurati ex vinitoribus vtriusque ciuitatis Pragensis constituti:

Kotas na Humpolcově.
Na páně Sekprově Jíra.
Vávra v Ráji.
Bartoš p. Tvarského.
Na Království u Petra od duhy.
Kukla Švábuov.
Staněk na Žabově.
Na Sedlákově Kozel.
Vrabec na Cakrmanově.
Na Brožkově Křtěn.
Na Vysoké Jakub.
Suchan na Baccalařově.
Na Dúbravského.
Na Štrabochově Pavel.
Na Babě Smrž.
Na Michalově Duchek.
Pavel na Peckově.
Vondráček p. Legátuo.
Kokeš kabátníkuo.
Pavel Rudel Ječmenkuo.
Prokop Brože Zelenohorského.
Na Folimanu Havel.
Petr Packozuo.
Brož na Kněžské.

Seniores pro conuentione operariorum:

Jiřík od trúby.
Petr Bečvář.
Jiřík Vlk.
Brož Zelenohorský.

133.

Mezi Ješkem a Bohuslavem kamenníkem o plat za vinnici.

1511, 4. února a 27. března. — V. f. 108.

V té při, kteráž jest vznikla mezi panem Ješkem, Kunkou manželkou jeho s jedné, a Bohuslavem kamenníkem z strany druhé, kdež i Ješek vinil Bohuslava,

že by jemu za vinnici podle rokuo v zápisu položených a potom podle ortele učiněného neplatil, jakož zápis trhový i ortel to šíře okazuje, žádaje při tom za opatřenie. Tu p. pergmistr s pány svými Bohuslavovi rozkázali, aby ve dvú nedělích těch X ſſ, potom ve třech dnech, a pak do slunce západu panu Ješkovi položil. A když tomu všemu Bohuslav dosti neučinil, obeslal jeho Ješek před úřadem, žádaje podle práva za opatřenie.

K tomu Bohuslav pověděl, že já té vinnice nemám čím platiti, ale ji vzdávám a zase postupuji panu Ješkovi; též žádaje za opatřenie. A pan Ješek mluvil, že se mně nezdá té vinnice přijíti, poněvadž Bohuslav s nie užitek sebral a vinnici zpustil, ale aby prvé těch X ſſ položil; a když to učiní, bude-li potom chtieti vinnici pustiti, toho vuoli bude micti. Tu p. pergmistr se pány svými žaloby i odpory vyslyševše a s pilností je váživše, takto o tom vypovídají: Poněvadž Bohuslav jsa po předešlém orteli k tomu právem držán a napomínán, aby Ješkovi podle zápisu platce byl, tomu jest dosti neučinil, panu Ješkovi vinnici přiříkají; a což Bohuslav za tu vinnici zavdal, i kteréž penieze po závdavku dal, těch p. Ješek jemu nebude povinen navracovati.

A což se Xti ſſ zadržalých, z kterýchž napomínán a viněn byl, dotýče, poněvadž prvé užitek sebral, nežli rok kladenie těm desieti ſſ přišel, Bohuslav těch Xti ſſ jemu nenie povinen dáti. Kteréž by se pak straně této výpovědi přijíti nezdálo, právo se jie vyžšie nezavírá. Actum feria III ante Dorothee anno 11° Georgio magistro moncium existente, Georgio Lopata de Libiechov, Joanne Legato, Gregorio Chaniczky de Wssehrd et Georgio a tuba, consulibus eius.

(In margine alia manu:) Jakož Ješek s Kunkú s manželkú svú otvolavše se k vyššiemu právu, mluvili sú proti tomuto orteli praviece, že se jim zdá, že by se jim v tom ukrátilo, že on Bohuslav sebrav užitek, i tepruv jim vinnici púštie nezdělanú, a k zdělánie přistúpiv; a že se jim vidí, chtěl-li jest a nemohl-li jest jim platce býti, že jest jim jměl s užitkem postúpiti, tak jakož jest k užitku přistúpil. Tu pan pergmistr*) a páni vyslyšavše jich řeči a jich pováživše, i takto o tom nalézají: Poněvadž se toho nenalézá, by on Bohuslav kamenník s svým jakým ziskem té vinnice jim postupoval a s jich Ješkovú a Kunčinú škodú, nébrž s ziskem jejich a s jeho škodú, i z té příčiny ortel tento tvrdie. Než kdyby uznáno bylo, že by s ziskem svým svého se platce býti nechtěl, věděli by to páni jak vážiti a jak opatřiti. A protož v potomních časech pan pergmistr aby se tak v takových věcech zachovával, ktož by svévolně a s ziskem svým kterého trhu držeti nechtěl, aby to žádnému neprocházelo. Než ktož by, nemaje s toho gruntu žádného zisku a odjinud nejměl čím téhož gruntu platiti, že ten má při právě zuostaven býti. Actum fer. V post Annunciacionis beate virginis anno ↄc XI, Vito antiquo porybný . . .

*) Nepochybně má se čísti purkmistr, t. j. purkmistr Staroměstský Vít starý porybný, jenž toho času držel osmé místo mezi konšely v Starém městě Pražském (Tomkův Děj. Pražský IX. 274). Od úřadu perkmistrovského šlo odvolání k purkmistru a radě Starého města Pražského, jakož jest viděti výše v č. 107 na str. 362.

134.

Král Vladislav vinnici Plaskou Jana Vlčíhrdla ze Všehrd osvobozuje od platu perkrechtního.

Na Budíně 1511, 25. července. — V. f. 151.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský margkrabie ꝛc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem slovutného Jana Vlčíhrdly ze Všehrd, obyvatele Starého města Pražského, věrného našeho milého, abychom jemu vinnici, kteréž říkají Plazská, z platu pergrechtnieho tří čtvrtcí osvoboditi, z milosti naší královské jemu to dáti ráčili. My pak rozváživše mnohé pilné a povolné služby, jimiž jest týž Jan Vlčíhrdlo nám slúžil a slúžiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radou věrných našich a naším jistým vědomím k tomu jsúc nakloněni, mocí královskú v Čechách jakžto král Český z milosti a moci našie tu svrchujmenovanú vinnici řečenou Plaskú jemu dali a osvobodili jsme, a listem tiemto se všemi a všelikterakými platy pergrechtními dáváme a ji osvobozujem, chtiece tomu tak konečně, aby on Jan Vlčíhrdlo s dědici i budúcími svými nyní i budúcie věčné časy žádnými platy pergrechtními z té vinnice nám, dědicóm i budúcím našim, králóm Českým, povinen nebyl a jich nevydával ani platil, než svobodně a zpurně [?] jakožto jiného svého dědičného statku beze všech a všelikterakých platuo neb úplatkuo tu vinnici jměl, držel a jie užíval, i s nie, jak a pokud by se jemu za najužitečnější zdálo a líbilo, učinil a moc učiniti měl a mohl, bez našich, dědicóv i budúciech našich, králuo Českých, i jiných všech a všelikterakých lidí překážky. A ktož by list tento jměl aneb mieti bude s dobrou vuolí svrchupsaného Jana, dědicóv aneb budúcích jeho, chceme, aby tomu přieslušelo i přieslušeti má plné právo všech věcí v tomto listu položených a zapsaných bez umenšenie, tak jakožto jim samým.

A protož přikazujem všem poddaným našim království Českého, a zvláště pergmistru našemu nyniejšiemu i budúciemu, věrným našim milým, abyšte již psaného Jana Vlčíhrdlo, dědice i budúcie jeho, podle tohoto listu a dání našeho jměli, drželi a ve všem tak, jakž se svrchu píše, neporušitedlně zachovali, jináče toho nečiníce. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně, v pátek den sv. Jakuba apoštola božieho, léta patnáctistého jedenáctého, a královstvie našich Uherského dvamezcítmého a Českého čtyřidcátého léta.

Tuto jest pak v kniehy vložen v pátek před svatú Maří Magdalenskú, léta ꝛc XII [15. července 1512], za pergmistrov[stv]ie pana Sigmunda Vaníčkovic ꝛc.

135.

Perkmistr Martin Holec z Květnice stanoví řád o dělání vinnic.

1516, 10. února. — V. f. 408.

Zřízenie při horách vinničných okolo Prahy za pergmistrzví pana Martina Holce. — Presente domino Wito, magistro montium.

Léta od narozenie syna božího patnádcstistého šestnádcstého pan Martin Holec z Květnice, pergmistr hor vinničných okolo Prahy, s konšely svými znamenav toho pilnú potřebu a užitek netoliko všech pánuov nákladníkuov vinnic, ale všech obyvateluov měst Pražských, kdyby při těch horách něteraký řád a zpráva zachována byla, tyto artikule dole psané s povolením a schválením pánuov purgmistruov všech měst Pražských i vší rady, též všech pánuov nákladníkuov hor vinničných jsú za řád a za právo nalezli a ustanovili, aby je všickni chudí i bohatí zachovávali a jimi sě zpravovali nynie i časy budúcí věčně. Pakli by který artikul méň potřebný a užitečný tuto položený potomně skutečně a rozumně poznán a zkušen byl, ten sě bude moci opraviti, jakž by najslušněji a najužitečněji panu pergmistru nyniejšímu neb budúcímu, jeho pánóm i všem pánóm nákladníkóm sě zdálo a vidělo; též pro lepší zpuosob a řád viec artikuluov, kteříž by časy budúcími potřebni užitečni a chvalitebni těm horám i všem nákládníkóm a obyvatelóm býti mohli, oc přičiniti a tuto přidati.

Item najprve ustanovili a na tom sě všickni svolili, aby žádný vinař neb nákladník na žádné dielo vinničné viec pacholkuov neb dělníkuov nenajímal, než kolikž strychuov vinnice má, tolik neb raméřuov neb řezcuov neb kopačuov oc aby měl a viec nic. Jestliže by sě pak vinař který tak nezachoval, má ho pergmistr vazbú trestati; pakli který súsed neb nákladník, ten má pokuty 1 ſß pergmistru položiti. Pakli by kto prvé počal dělati na horách, nežli by jiní dělali, anebo že by sě opozdil kto dielem, jako pod zelené když větší počet nákladníkuov zkopá, a dělníkuov by zbývalo na nájmě: tehdy ten, ktož by jich viec potřeboval, bude moci najieti, co bude chtieti, s vědomím však a povolením pergmistra.

Item každý vinař se všemi dělníky má v rázu býti hned, jakž slunce počne z hory vycházeti, a sám několiký jednoho nemá čekati; kteříž by sě pak koli zpozdili a s jinými té chvíle v ráz nezastúpili, těch a takových nemá vinař toho dne přijieti, pod trestáním vinaře.

Item na krytbě aby všickni v rázu byli, hned což sě rozední.

Item aby pacholci prostranně v rázu stávali, jeden od druhého najméň dva lokty vzdálí, ti aby bez forteluov spravedlivě a pilně dělali, všech řečí, rozprávek daremních, a zvláště nestydatých, oplzlých a hanebných, aby nechali, kteréž jsú i proti pánu Bohu všemohúcímu i proti každému dobrému. Pakli by kto napomenut

jsa od vinaře, aby od toho mluvenie neb jiné stydkosti přestal, nechtěl uposlechnúti, má jemu z vinnice preč rozkázati; a neučinil-li by toho vinař, má jej pergmistr vazbú trestati i toho pacholka nestydatého.

Item ktož by žen potřeboval, ty mají samy v svém rázu tiem zpuosobem jako pacholci stávati; a těm méň, než pacholkóm, o dva peníze placeno býti má.

Item žádný prvé nemá s dělníky z rázu choditi k snídanie, k obědu neb k svačinám a ohně dělati, leč starší na těch horách zatrúbí, hned starší neb jiný vinař kaž ženě aneb pacholku některému oheň udělati, a sám buď při čeledi; a jakž počne hořeti, kaž dělníkóm k ohni.

Item aby žádný při snídanie, při obědě neb při svačině déle neseděl, než jakž sě nají; hned starší aby zatrúbil, a hned všickni do rázu šli, nic nečekajíce.

Item ohňuov ráno i vždycky bezpotřebných dělati nemají, leč by toho pilná potřeba kázala, a tyčí neb dříví potřebného aby nepálili; pakli by kto v tom shledán byl, má jej pergmistr vězením trestati.

Item s vinnic doluov žádný vinař nemá prvé čeledi púštěti, leč starší přísežní své pacholky pustí; a ten žádný přísežný nemá prvé púštěti, než na hodinu před večerem. Pakli by který přísežný prvé pustil, takovému přísaha má zdvižena býti, a k tomu jej má pergmistr vazbú trestati. Jestliže by pak to který nákladník učinil, má pergmistru pokuty 1 ſſ dáti.

Item žádný vinař ani pacholek tyčí s vinnic bráti nemá, též s nuošemi a putnami na vinnice choditi nemají; ktož by pak v tom postižen byl, že by cožkoli tyčí neb jaké dříví s vinnice nesl, má jej pergmistr jako zloděje trestati.

Item což sě sázenie nájmu dotýče, ten kterakžkoli usazen bude, tak jej mají všickni vinařové i nákladníci zachovati. Pakli by který vinař z obecních nájem přestúpil, toho má pergmistr vazbú trestati. Jestliže by sě pak přísežný podle nájmu nezachoval, tomu přísaha má zdvižena býti, a pergmistr jej má k tomu vazbú trestati; pakli súsed, ten 1 ſſ pokuty dáti má.

Item při hájenie vína vinařové s ženami na vinnicech nemají bývati, též s žádným v lisích kvasiti, ani kterého neřádu dopúštěti. Pakli by sě kto toho dopustil, má jej pergmistr podle zdánie svého trestati.

Item v lisích při dělánie vína též vinařové s ženami bývati nemají, a mají pilnost přičiniti, aby dostatečně vzdělávali a vína v mlátě nenechávali. Pakli by kteří tak sě nezachovali, má je pergmistr podle vuole své trestati.

Item což sě pak jiných věcí horám vinničným náležících dotýče, při těch všech tak sě všickni zachovati mají, jakž majestátové císaře Karla svaté paměti i krále JMti nynějšího, pána našeho všech milostivého, ukazují.

Item pergmistr nynější neb budúcí má a povinen bude mezi hory vyjezditi

a opatrovati, kterak sě na horách dělá; a shlédne-li kde co neslušného, má vinaře trestati jakžto mrhaře statku pána jeho.

Item žádný z vinařuov ani z nájemníkuov aby čeledi po hospodách neb kdekoli jinde nenajímali, než na nájmě, a jeden druhému čeledi aby nelúdil žádným obyčejem. Jestliže by pak to vinař který učinil, má vazbou trestán býti; pakli nákladník, ten kopu grošuov dáti má.

Item žádný z nákladníkuov a obyvateluov všech měst Pražských, z zahradníkuov i z sedlákuov žádného réví nižádnému dávati, ani reflinkuov, sazenic, štěpuov jakýchžkoli prodávati, ani z vinnic nositi nemá bez vědomí a bez cedule pana pergmistra. Pakli by ktokoli v tom shledán a postižen byl, má pergmistru kopu pokuty dáti a k tomu vězením trestán býti.

Item všickni na vinnicech i na zahradách húsenky s štěpuov prvé, než sě rozlezú, sebrati mají. Pakli by ktokoli toho neučinil, ten kopu pokuty pergmistru dáti má.

Item žádný vinař nebo pacholek na dielo nemá k žádnému do měst, do vsí, ku pánom neb k zemanóm choditi a jiných s sebú voditi. Pakli by kteří tak sě nezachovali, ti času zimního s ženami i s dětmi v městech Pražských bývati nemají.

Item vinařové ani pacholci přes cizí vinnice choditi nemají, a přílezuov dělati nemají. Pakli by který v tom postižen byl, má jej pergmistr podle zdánie svého trestati.

Item myslivostí všech aby prázdni všickni byli po vinnicech. Pakli který bude postižen, bude trestán. Jámy kteří po vinnicech mají, ty aby zbořili pod pokutú starodávnú; kto by jí nesbořil a lécel by ɔc.

Item aby sě žádný vinař za vinaře u žádného nejednal, kterýž by vinnici svú měl. Pakli sě zjedná, že ten každý takový trestán bude podle zdánie pergmistrova; a kterýž by sě nákladník toho dopustil, že by takového za vinaře přijal, ten 1 ſſ g. českých panu pergmistru propadne bez milosti.

Na vinaře.

Item také jsme se na tom všickni svolili, znamenajíce a to uvažujíce, kterak vinařové rok od roku vždy sobě mzdy přitahují a přivětšují; protož aby již žádný z nákladníkuov více vinařovi mzdy nedával, nežli z strychu po XXti gr. míš. na bližších horách, a na dalších horách aby jim placeno bylo po XXIIII gr. m. Jestliže by pak z pánuov nákladníkuov ktokoli přes toto svolení jináč učinil a z toho vystúpil, ten každý takový panu pergmistru ʝ ſſ g. pokuty propadne; a vinař, který by se toho dopustil, zjednajíc se u jinýho, po tom čase k prvnímu pánu by se obrátil, aby toho roku u žádného za vinaře se nejednal, a k tomu skutečně vězením ztrestán byl, a potomně aby se podle téhož zřízení choval a jednal. Jestliže by pak

pro touž příčinu který z vinařuov ven z města na jiné hory dělati odšel, ten takový každý, na kohož by to pokázano bylo, hor vinničných Pražských i měst prázden býti má.

Actum dominico die in festo Scolastice virginis, anno ɔc 27 [10. února 1527] Johanne Legat magistro montium, Georgio Welik de Ssonow notario existente.

136.

Snešení obce Pražské o čepování vína cizího.

[1521]. — VI. na začátku.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen. Poněvadž město Praha s větší strany horami vinničnými již času tohoto netoliko v své povaze stojí a trvá, ale také roste a vzdělává se, ješto veliký počet i měšťanuov i robotného a pracovitého lidu těmi horami své provádí živnosti; ale že mnohý veliký a škodlivý nepořádek k zlehčení a zkažení týchž hor proti jich výsadám a proti právu města tohoto k znamenité škodě všech obyvateluov i k odjití živností všech lidí robotných, kteříž se těmi horami v těchto městech drží a jedni druhými své živnosti provodí, a tak i k zpuštění s nemalé strany města tohoto až posavad dopouštěn jest a trpín, takže nákladníci den ode dne a rok od roku veliké a znamenité náklady prvotně pro vzdělání města tohoto a potom také pro své živnosti městské na ty hory činiti nepřestávajíce, a velmi znamenitý počet lidu pracovitého a robotného při těchto městech držíce a sebou živíce, pro takový však veliký nepořádek vín svých z týchž hor, na kteréž bez přetržení takové náklady činí, vybývati a vyšenkovati slušně nemohou, a tak netoliko k škodám, ale mnozí i o statky své přicházejí. Kterýžto škodlivý nepořádek, ačkoli i odjinud, ale však najvíce skrze vezení nepořádné vín cizozemských a hostinských do těchto měst neb také skrze města tato na zámek Pražský i na jiné zámky a tvrze vymyšlenú chytrostí proti právu až posavad dopouštěl se; a protož pro vzdělání obecného dobrého takový škodlivý nepořádek přetrhnúti a zkaziti, a dobrý prospěšný i užitečný městuom Pražským a všem obyvateluom pořádek uvésti, zřéditi a zpuosobiti chtějíce, s dobrým rozmyslem i s dotazem a s povolením pana purgmistra, toho času pana Martina od Helmuov, i vší rady v starší obci a potom i u veliké obci toto svolení a artikulové níže tuto sepsaní časy budúcími k držení a zachovávání, společnému obecnému oblíbení jednostajně přijati jsú za právo bez přerušení:

První artikul. Item poněvadž vína cizozemská a hostinská proti právu a svobodám města tohoto, a zvláště proti zápovědi slavné paměti krále Vladislava, do těchto měst a skrze města rozličně vymyšleným zpuosobem až posavad vezena býti vždy nepřestávají, k nemalé záhubě obecného dobrého; a protož jsme se všichni spolu na tom podle téhož majestátu krále Vladislava jednostajně svolili, aby žádná

vína uherská, rakouská ani jiná hostinská od svat. Havla až do sv. Jiří do měst Pražských ani skrze města Pražská pod žádným zpuosobem vezena nebyla.

Druhý artikul. Item kteráž vína cizozemská a hostinská od času sv. Jiří do sv. Havla svobodně podle znění téhož majestátu do těchto měst vezena a v nich skládána i šenkována bývají, těch vín hned, když by přivezena byla, pergmistr s konšely svými a s pány úředníky šestipanskými koštovati má, proto a z té příčiny, aby jich žádný nesměl temperovati, cukrovati a jinak opravovati k nezdraví lidem a k lehkosti města tohoto, ale aby tak šenkována byla beze všeho temperování, kterakž jsú přivezena a koštována; pakli by je ktožkoli kterakkoli temperoval, aby hned per[k]mistr ta vína beze vší milosti osekati kázal jakožto falešná.

Třetí artikul. Item také jsme se na tom všickni svolili jednostajně, aby ta cizozemská vína pány úředníky sázena každému tak byla a tím zpuosobem, kterýž se jest při tom vždycky od starodávna zde zachovával a všudy se ještě zachovává; a bez sazení aby jich žádný nešenkoval žádným obyčejem.

Čtvrtý artikul. Item kterýchž by kolivěk hostinských vín kteříkolivěk podle téhož majestátu do času svatého Havla nevyšenkovali a nevybyli, těch vín aby na hrad Pražský neb blíže čtyř mil od Prahy nevozili a neskládali. Pakli by kteří ta vína na zámek Pražský neb blíže čtyř míl od Prahy uvezli, těch vín zase do měst Pražských při svatém Jiří vézti, skládati ani šenkovati nemají pod ztracením těch vín. A šrotéři přísežní od takových vín cajchy tajně i zjevně bráti mají a je znamenati, a ty cajchy pergmistru k chování dáti; potom při sv. Jiří to pilně opatrovati mají, aby nádoby ohledávali, a najdú-li kterú cejchovanú, mají to hned per[k]-mistru oznámiti, pod pokutú zdvižení přísahy a ztracení živnosti; a nepokážie-li toho ten, čiež by ta vína byla, že blíž od Prahy čtyř mil složena nebyla, mají hned pobrána býti pergmistrem.

Pátý artikul. Item na tom jsme se také svolili, aby žadný z souseduov a obyvateluov měst Pražských těchto v takových cizozemských a hostinských vínich s těmi, ktož by osedlí sousedé a měšťané Pražští nebyli, žádných spolkuov nemíval. Pakli by se ktokoli toho dopustil, to víno per[k]mistr těm společníkuom hned pobrati má anebo peníze za to víno vyšenkované, když by o tom neřádu zvěděl.

Šestý artikul. Item aby žádný z souseduov žádnému s městem netrpícímu a neusedlýmu sousedu žádných skladuov těch vín cizozemských a šenkuov v sklepích a v domích svých nižádným obyčejem nedopouštěl. Pakli by kto v tom nalezen a shledán byl, ten každý VIj ſſ pokuty pergmistru hned položiti má, a to víno pobráno býti má bez milosti.

Sedmý a poslední artikul. Item což se pak židuov dotýče, na tom jsme se také svolili, aby již posavad žádných vín cizozemských, ani Litoměřických a hostinských, sobě a k své obci nevozili nižádného času, ale poněvadž měst Pražských

užívají, aby také vína Pražská od nákladníkuov sobě kupovali a obyčejem svým dělali. Pakli by se kteří tak nezachovali a přes toto naše svolení Litoměřická neb jiná vína hostinská sobě přivezli, ta vína hned pergmistr jim pobrati má beze vší milosti, a ty židy trestati podle vuole své. Actum ut s.

137.

Král Ludvík vinnici Jana Hlavsy z Liboslavě hofrychtéře osvobozuje na vždy od placení perkrechtu.

Na Prešpurce 1523, 1. listopadu. — VI f. 147.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ꝛc, oznamujem tímto listem všem: Jakož najjasnější kníže pán Vladislav Uherský, Český ꝛc král ꝛc, otec náš najmilejší slavné paměti, slovutnému Janovi Hlavsovi z Liboslavě, hofrychtýři měst našich v království Českém, věrnému našemu milému, tu milost učiniti a z perkrechtu toho, kterýž z vinnic svých dávati povinen byl, do živnosti jeho vysvoboditi ráčil, tak jakož týž list to v sobě šíře zavírá a ukazuje; i prošeni jsme od téhož Jana, abychom se milostivě k němu ukázali a na věčné budúcí časy jeho i s dědici a budúcími jeho z toho perkrechtu propustiti ráčili. K jehožto prosbě pro služby téhož Jana Hlavsy, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, nakloněni jsúce, majíce také o to sobě mnohé přímluvy, protož s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách vysvobodili jsme a prázdna učinili téhož Jana Hlavsu, dědice a budúcí, z perkrechtu, aby jeho z vinnic, kteréž slovou Křížkovská neboližto Štěpanovská hora, z té, kterúž drží za Košíři, žádnému člověku nedávali a platiti povinni nebyli, a to nyní i v časích budúcích, bez naší, budúcích našich, králuov Českých, a všech jiných lidí všelijakých překážek a otporností. Přikazujíce všem úředníkuom a poddaným našim, a zvláště pergmistru hor vinničných nynějšímu i budúcím, věrným našim milým, abyšte svrchupsaného Jana s dědici a budúcími držiteli těch vinnic při tomto obdarování a vysvobození našem jměli, držali a neporušitedlně zachovali, žádných jim v tom zmatkuov a překážek nečiníce ani komu činiti dopouštějíce, pod uvarováním hněvu našeho a nemilosti naší. A pro budúcí toho pamět per[k]mistru svrchudotčenému přikazujem, aby tento list v registra pergmistrská vepsati dal, všech vejmluv a odtahuov na straně nechaje. A ktož by tento list s svrchupsaného Jana neb dědicuov jeho dobrú vuoli měl, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán v Prešpurce, v neděli den Všech Svatých, léta buožího tisícího pětistého třímezcítmýho, království našich Uherského a Českého vosmého ꝛc.

Actum f. II. die Dorothee virginis anno 23 [rozuměj 6. února 1524, nikoli 1523].

138.

Král Ludvík Jana Kozla z Pokšteina osvobozuje na čas života od placenní perkrechtu z vinnice.

Na Prešpurce 1523, 1. listopadu. — VI. f. 210.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král a markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ꝯc oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni jménem slovutného Jana Kozla z Pokštajna, věrného našeho milého, abychom jeho z pergkrechtu, kterýž nám z vinnice své, kteráž leží nad Vršovici podle vinnice Jana Pikharta s jedné a Václava Kaše krajčího strany druhé, má a povinen jest dávati, vysvoboditi jsme [sic] ráčili. K jehožto prosbě, znajíc, že nám rád slúží, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem, jistým vědomím, mocí královskú v Čechách vysvoboditi jsme ráčili nahoře psanýho Jana Kozla z téhož perkrechtu a tímto listem vysvobozujem, tak aby on jeho z vinnice své, kterúž nad Vršovici má, nedával a dávati povinen nebyl do své živnosti. Než po smrti téhož Jana Kozla dědicové neb budúcí držitelé svrchu dotčené vinnice mají zase a povinni budou nám i budúcím našim, králuom Českým, ten perkrecht platiti a dávati bez zmatku a všelijaké otpornosti. Přikazujíc všem úředníkuom královstvie Českého, a zvláště pergmistru našemu hor vinničných nynějšímu i budúcím, věrným našim milým, abyšte jmenovaného Jana Kozla při témž obdarovánie měli, drželi a neporušitelně až do jeho živnosti zachovali, žádných jemu zmatkuov v tom a překážek nečiníce, ani komu činiti dopouštějíce. A pro větší toho paměť pergmistru poroučíme, aby tento list v registra pergmistrní beze všech odtahuov vepsán byl. A ktož by tento list jměl svrchupsaného Jana Kozla s dobrou vuolí, chcem, aby jemu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán v Prešpurce, v neděli den Všech svatých léta božího tisícího pětistého třímezcítmého, královstvie našich Uherského a Českého vosmého. Ad relacionem magnifici Domini Adami de Nova Domo, supremi cancellarii regni Bohemie.

Ale v knihy vložen jest v pondělí den svatého Rufa mučedlníka [27. srpna] léta božího 1526.

139.

Král Ludvík vinnici Jana Vopice z Třebska na 20 let osvobozuje od placení perkrechtu.

U vojště v Erdu 1526, 26. července. — VI. f. 211.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český král a margrabie Moravský, oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni od slovutného Jana Vopice z Třebska, měštěnína Pražského, věrného našeho milého, jakož má vinnici na Srpových horách a pod Srpovými horami ležící, puol jedenmezcítma strychu, abychom jej z perkrechtu

vinničného vysvoboditi ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách vysvobodili jsme jeho a prázdna učinili, aby téhož perkrechtu z svrchupsané vinnice neplatil a nedával člověku žádnému, a to toliko do dvatcíti let od datum tohoto listu pořad zběhlých; však proto tomu chcme, když bychom my koli do královstvie Českého přijeti v těch letech ráčili, aby jej on byl platiti povinen. Protož přikazujem všem úředníkuom a poddaným našim, a zvláště pergmistru hor vinničných nynějšímu i budoucím, věrným našim milým, abyšte svrchupsaného Jana při tomto obdarování a vysvobození našěm jměli, držali a neporušitedlně zachovali do toho času bez zmatku a všelijaké otpornosti. A pro budúcí toho pamět přikazujem pergmistru svrchudotčenému, aby tento list náš v registra pergmistrská vepsati rozkázal beze všech odtahuov. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přitisknúti jsme rozkázali. Dán u vojště v Erdu, den svaté Anny, léta buožího tisícího pětistého šestmezcítmého, království našich Uherského a Českého jedenáctého. Ludouicus rex manu propria.

Ale v knihy vložen jest f. 3. ante Francisci anno oc 26 [2. října 1526].

140.

Soud hejtmanský odkazuje při abatyše Svatojirské s Jindřichem řezníkem o užívání klášterní zahrady v Tejnce před právo perkmistra hor vinničných.

1532, 2. prosince. — VII. f. 141.

Vedle toho obeslánie, kdež panna Barbora z Šelmberka a z Kosti, abbatyše kláštera sv. Jiří na hradě Pražském, obeslala jest před Jich Mt pány hajtmany Jindřicha řezníka, měštěnína Nového města Pražského, z toho, že jest se týž Jindřich uvázal nepořádně, toho užívaje, v grunt její klášterský dědičný, totiž v zahradu v Tajnci, a že z téhož gruntu vytištěn Mathúš Soumar, tak jakž též obeslání ukazuje.

Proti tomu od Jindřicha řezníka jest mluveno, oč jest obeslání, že ta věc jest prvé se začala v komoře před zřízenými raddami komory krále JMti, a zřézení zemské jest: kteráž pře kde se začne, že se tu vykonati má, davše čísti zřézenie zemské. Při tom páni Pražané se ohlásili, že se tuto vinnice dotýče, ješto o vinnice k pergmistru náleží. A z komory krále JMti jest povědieno, že té věci při pergmistru zuostavují, že také žádají, aby při majestátu a vajsadách vinničných zuostaveni byli.

K tomu od panny abbatyše jest povědieno, že se tomu zřiezení místo dává, však tak, kdyby pořádným se pře začala, a že jinde souzeno býti nemá; ale v komoře JKMti rady žádného soudu vysazeného pořádného nemají, protož se to zřízení na ně nevztahuje; a což se pánuov Pražan ohlášení dotýče, že není o vinnici pře, než o zahradu, ješto zahrady samy bez vinnic k pergmistrskému úřadu nenáležejí, a to že by se ukázati mohlo.

Tu Jich Mt páni pan Jindřich Berka z Dubé a na Dřevenicích, pan Wolfart Planknar z Kynšperku, podkomoří království Českého, krále JMti a téhož království hajtmané, se pány a vládykami, krále JMti radami, slyšíce obeslání. otpor i v [z]řízení zemské nahlédše, takto o tom vypoviedati ráčí: Poněvadž jest se tomu vyrozumělo, že se tu dotýče gruntuov majestátuov krále JMti pergmistrského, ješto takové věci k soudu hajtmanskému na konci stavěti nenáleží, z těch příčin se to obeslání zdvihá. Dal památné. Actum f. II. post Andree anno 1532.

Tento vajpis této vajpovědi vypsán jest z rejstr úřadu hajtmanského, a vydán z rozkázání urozeného pána pana Jindřicha Berky z Dubé a na Dřevenicích, urozeného a statečného rytíře pana Wolfartha Planknara z Kynšperku, podkomořího království Českého, krále JMti a téhož království hajtmanuov, a pod sekrethy Jich Mtí f. II. ut s.

141.

Mezi mistry kolleje Karlovy a abbatyší i konventem kláštera sv. Ducha o plat vinničný.

1536, 8. září. — VII. f. 145.

Jakož jest nesnáz a nevole byla vznikla mezi poctivými mistry z Veliké koleje císaře Karla ve Starém městě Pražském puovodem s jedné, a pannú Johannú, abbatyší kláštera sv. Ducha, a konventhem téhož kláštera z strany druhé o plat roční a dědičný, kdež mistr Bartholoměj Pacovský, toho času probošt z Veliké koleje, na místě všech jiných mistruov též koleje obeslal jest pannu Johannu abbatyši z toho, že jim překážku činí s konventem svým a sahá jim na ten plat jich roční a dědičný XXXI gr. mieš., který se platí a platiti jim má z toho gruntu a vinnice II strychy míry držící, kteráž leží na Fráňovské hoře vedle někdy Hajtmánka s jedné a Dlúhého z strany druhé, kterúž jest někdy držel Duchek tobolář a platil jest jim ten plat, jakož pak zápis téhož Duchka libro 3°, folio R. 14. o tom šíře svědčí a ukazuje, i jiných potomních držiteluov též vinnice ɔc. I ukazoval jest a čísti dal ty zápisy z kněh pergmistrských, k tomu také i některé svědky vedl, kteří jsú toho pamětníci, že sú ten plat pánuom mistruom do Veliké koleje platili a dávali ɔc. Panna Johanna abbatyše na místě toho konventu dala proti tomu mluviti, že jest to plat jich a jim že sú z toho gruntu ten plat platili a platiti mají, a na to že se jest i rozsudek od tohoto úřadu stal; i dala ten rozsudek čísti ɔc. K tomu mistr Bartholoměj s jinými mistry pověděl, oč jest se a nač rozsudek stal, toho při tom nechává; ale že jest toto jiná vinnice, z kteryž jim ten plat vychází a vycházeti má, a na tom panna abbatyše omyl má, majíc s jedné vinnice plat jí přisúzený bráti, i béře se dvú vinnic a chce bráti. Při tom požádali obě straně, aby pan pergmistr s konšely svými tam na ty grunty vinničné výchoz učiniti ráčil. Jakož se pak i tak stalo. Potom

jsúce na přátelskú smlúvu od úřadu pana pergmistra podáni a s obú stran majíc přátely, takto sú se o to přátelskou smlúvou srovnali a tu věc na budúcí časy na místě jsú postavili: že panna Johanna abbatyše i na místě toho konventu kláštera sv. Ducha nynějších i budúcích od toho platu pustila jest a tímto zápisem pouští od něho, tak aby páni mistři do Veliké koleje ten plat z té vinnice někdy Duchka tobolečníka dva strychy míry držící svrchu dotčené sobě vyzdvihovali a přijímali bez překážky její i toho konventu všeho, nynějších i budúcích; a zase také páni mistři z Veliké koleje nynější i budúcí jí panně abbatyši předepsané ani tomu konventu kláštera sv. Ducha v tom platu, kterýž jest jí také ortelem a rozsudkem úřadem pana pergmistra přisúzen na tom gruntu vinničném aneb na vinnici II str. míry držící, kteráž leží na Fráňovské hoře, kterúž také někdy držel jest Duchek tobolář libro 3°, R. 15., ale již Beneš apatekář nyní ta dva strychy vinnice drží, a platí i platiti má z těch II str. XXX gr. mieš., v tom platu žádné překážky nyní i na časy budúcie činiti nemají, ale ten plat panna Johanna abbatyše s konventem téhož kláštera sv. Ducha i budúcí jich mají sobě jej vybierati a přijímati bez překážky nadepsaných i jiných všech mistruov Veliké koleje císařovy nynějších i budúcích. Actum f. VI. die Natiuitatis beate Marie virginis anno domini 1536.

142.

Ferdinanda I. krále Českého instrukce úřadu perkmistra hor vinničných vydaná.

Na hradě Pražském 1549, 11. března. — X. f. 411.

Nížepodepsaná JCskéMti instrukcí pečetí JCskéMti ɔc stvrzená podepsáním ruky vlastní i jiných pánuov, jakž se pod pečetí nachází, podepsaných a šňórou hedbávnou bílou, žlutou a červenou usoukanou svázaná, pergkmistruom k ouřadu jich daná, v kniby tyto vložena a vepsána jest, poněvadž častejm užíváním zetlela a na díle strhána byla, a to pro budoucí pamět pánuov pergkmistruov i konšeluov jeho, podle čeho by se řiditi mohli, a potud, pokudž by JCskáMt při tom toho zanechati aneb jinak o ouřad svuoj vlastní pergkmistrský nařiditi a milostivě poroučeti ráčí:

Ferdinand z boží milosti Římský, Uherský, Český ɔc král, infant v Hišpanii, arcikníže Rakouské a margkrabie Moravský ɔc:

Instrukcí slovutnému Jiříkovi z Gelčie, pergkmistru našemu hor vinničných, jak se s konšely jemu od nás přidanými při spravování, řízení úřaduov jich při městech Pražských i také při jiných městech, kdež vinnice jsou a se rozdělávají, z nichž nám, dědicuom a budúcím našim, králuom Českým, pergkrecht do komory naší království Českého náleží, zachovati mají.

Nejprve má týž pergkmistr náš ovšem, jakž tato instrukcí naše a práva pergmistrská ukazují, tento pergkmistrský úřad, k kterémuž jsou od nás a budou ustanoveni, věrně a právě vésti, v něm jsouce zlé tupiti, dobré velebiti, věrnost i tejnost zachovati, chudému i bohatému vejnosy a nálezy spravedlivé, řád a právo zachovajíce, podle nich činiti, tak jakž za právo ustanovené vedle chvalitebných obyčejuov jest, a privi-

legia, od nás jim Pražanuom na dotčené vinnice anebo jiným městuom dána, to ukazují, dopomáhati; a což by koli a v čemkoli naše a dědicuov našich dobré a užitečné býti poznali, anebo o tom přezvěděli, nic toho před námi tajiti nemají, tak jakž přísaha jim z poručení našeho zvláštního vydaná to šíře v sobě obsahuje.

A poněvadž jsme městuom našim Pražským a jiným některým městuom jakožto komoře naší na jich ponížené prosby privilegia a vejsady na rozdělání a rozšíření vinnic v království našem Českém pro jich a jiných poddaných našich živnosti z milosti své královské zase dáti, navrátiti a znovu propůjčiti ráčili, však nám při tom a dědicuom našim v moci své královské zuostavujíce, abychom pergkmistra nynějšího a budoucího sami saditi a ustanoviti, a to vše při tom, což by koli k dobrému řádu a chvalitebným obyčejům mezi poddanými našimi sloužilo, zřéditi mohli, což i nám jakožto králi Českému spravedlivě učiniti náleží. A protož on pergkmistr náš nynější a budoucí soud a právo své aby držel a [s] konšely jemu přidanými, tu kdež bychom jemu místo ukázati ráčili, pilnost při tom maje, jakž napřed dotčeno jest. A kdož by koli z přistupujících ku právu a spravedlnosti o grunty vinničné i o jiné věci a pře témuž úřadu náležité na vejpovědi a nálezu pergkmistra našeho a konšeluov jeho přestati nechtěl, tu jeden každý z těch aby se mohl na osobu naši královskú, a v nepřítomnosti naší na osobu a rady naše k appellacím zřízené a ustanovené, nedada dvěma neděluom projíti, odvolati; a odvolávající, kdož by o grunty vinničné činiti měl, jednu kopu grošů k ouřadu pergmistrskému složiti má, a o dluhy nebo o vína toliko puol kopy grošuov českých. A při takovém odvolávání on pergkmistr s konšely svými k stranám se zachovati mají, jak vejpověď naše v appellacích ukazuje.

Item jestliže by se při knihách, zápisích gruntovních vinničních jaká pokuta našla, buď že by někdo grunty duchovní za dědičné sobě kladli neb prodávali, takové věci před nás neb na místě našem do komory naší podávati a oznamovati se mají.

Jakož jsme také po dvě létě všech pergkrechtuov nám do komory naší královské spravedlivě od starodávna příslušejících nákladníkuom hor vinničných milostivě odpustiti ráčili, ač někteří v tom jsou se v letech předešlých k nám dosti nevděčně ukazovali a o vinnicích v nově rozdělaných a rozšířených pergkmistruom našim předešlým neoznámili; i chtíce my to skutečně skrze pergkmistra našeho vyhledati, aby se nám ani žádnému jinému v ničemž neublížilo, podle předešlého rozkazu krále Vladislava, slavné paměti předka našeho nejmilejšího, kterýžto rozkaz v registřích královských krále Vladislava ouzkých červených aksamitových v B. IX. zadu, to jest listu 252, léta božího tisícího čtyřstého devadesátého sedmého, ve čtvrtek po sv. Prokopu [1497, 6. července], se nachází a slovo od slova takto zní:

Král JMt ráčil jest pro pamět toto v *registra* zapsati *rozkazuov:* Item o vinnice a o úřad pergkmistru takto JMt rozkazuje, aby pergkmistrovi v jeho úřad žádný nesáhal,

a ten aby na Starém městě i na Novém i jinde všady vedle vejsad svých aby napravoval a řídil beze vší překážky všech lidí, a ujmy na jeho právu a vejsadě aby se mu od žádného nedálo. Pakli by kdo ji činiti chtěl, že JMt přikazuje purgkmistruom a konšeluom Staroměstským i Novoměstským, aby mu proti tomu byli radni a pomocni. A pergmistr má bez meškání kázati volati, aby všickni před ním seznali, a to aby sepsáno bylo pergkmistrem, co kdo drží na kderé vinnici strychuov, a to aby se sepsání stalo do sv. Václava pod ztracením své vinnice od každého, kdož by se neseznal. A jakž vína sebrána budú, pergkmistr má rozkázati všecky vinnice změřiti konečně do sv. Martina. A kdež by se tak koli nenašlo vedle sepsání prvnějšího, ten aby svú vinnici ztratil bez milosti. A jistoty všecky aby sobě kladli do kněh pergkmistrových a zapisovali, i všecky trhy vinničné, a jinde nikdež. Stalo se ve čtvrtek po sv. Prokopu, léta M°IIII^C^XCVII° [1497, 6. července].

Protož přikazujem pergkmistru našemu a konšeluom od nás ustanoveným a jemu přidaným, aby neprodlévajíc tak se vedle téhož poručení královského i našeho zachovali, a všecky vinnice po oznámení a sepsání znovu a spravedlivě provazcem vinničným, jak vejsada císaře Karla i také již dotčený rozkaz krále Vladislava a náš ukazuje, pilně a bedlivě vyměřili a vyměřiti dali; a kteréž by vinnice od nás a předkuov našich, králuov Českých, s strany pergkrechtu dávání pořadně osvobozené nebyly, a držitelé týchž vinnic nebo předkové jich majestátuov pořádných na to daných a na se převedených ani vejsad schválených a dostatečných neměli, ti všickni a jeden každý z nich spravedlivým pergkrechtem podle vysazení císaře Karla slavné paměti, jehož datum jest v Praze léta božího M°III^C^LVIII°, první pátek před masopustní nedělí [1358, 9. února], nám do komory naší České povinni jsou a na budoucí časy budou, pergkrechty spravedlivé do komory naší ihned, jakž kdo víno zbéře, platiti; a kdož by po sebrání vína ve dvou nedělích pořád zběhlých pergkrechtu nedal, neb víno staré s novým mísil a nám dávati chtěl, ten podle uznání spravedlivého skutečně trestán bude. A má se z každého strychu vosm pinet Pražské míry dávati; a každej strych má bejti šestnácti prutuov zdýlí a vosmi prutuov zšíří, a má každej prut vosm loket Pražských jmíti, jakž míra obyčejná vinniční majestátu císaře Karla ukazuje. Protož pergkmistr náš s konšely svými toho pilen a bedliv býti má, aby takové pergkrechty nám spravedlivě náležité z každé vinnice vyměřené bez umenšení i beze vších forteluov vycházely a placeny byly.

Dále pergkmistr náš v ouřadu svém s strany cizích vín do měst Pražských nečasného vezení a šenkování i v jiných artikuolích tak se chovati má, jakž vejsady císaře Karla Čtvrtého a krále Vladislava majestát a rozkaz, i také vejpověď na místě našem arciknížetem Ferdinandem, synem naším nejmilejším, učiněná a toto naše jisté poručení ukazuje.

A což se při tom všech branných u všech měst Pražských, Starého, Nového, Menšího města Pražského, na Vyšehradě i na Hradčanech, kudyžkoli vína do dotčených měst se vezou, dotýče, o to aby branní zvláštní a všelijakú pilnost při tom zacho-

vali, kdožbykoli a jakážkoli cizí vína krom Pražských do týchž měst vezli, aby o tom pergkmistru našemu ihned bez meškání oznámili a do měst Pražských bez oznámení jich nepouštěli; a on pergkmistr s konšely svými je v branách koštovati má proto a z té příčiny, aby jich nesměl žádný a nemohl nikderakž jinačiti k nezdraví lidem, než tak při tom nechati, jakž jsou zrostly, pod pokutou krále Vladislava napřed položenou. Pakli by kdy který branný z toho vystoupil a v takových víních cizích a zapověděných buď ve dne neb v noci přivezených pod jakýmižkoli obmysly pergmistru neoznámil a z daruov komu tejně propouštěl, ten branný má podle uvážení našeho aneb rad komory naší trestán býti. A kdo by přes to postižen byl, že vína uherská neb jiná i domácí bryndaje a opravuoje, a při tom, jakž zrostla a přivezena, nezanechá, ten neb ti nám taková vína beze všeho prostředku propadnouti mají; neb tomu konečně chceme, aby lidé na takových bryndovaných víních nezdraví svého za své peníze sobě nekupovali.

Což se také sazení anebo obnovení konšeluov a téhož ouřadu pergmistrského opatření dotýče, poněvadž nemalé věci před týž ouřad a soud přicházejí, aby všem poddaným našim měst Pražských i jiným lidem v spravedlnostech jich spěšnější konce učiněny býti mohly, takto o tom rozkazovati ráčíme: aby pergkmistr nynější i budoucí ze všech tří měst Pražských šestnácte osob nám neb zřízeným radám komory naší České každého roku sepsaných podával, a my neb oni z nich vosm osob vybrati a témuž pergkmistru za konšely usaditi mají.

Také osoba hodná za písaře úředního má volena býti, a posel neb komorník, kterýž lidi obsílá; a ti všickni mají nám a dědicuom našim přísahou zavázáni býti, a na soudu třikrát do téhodne, v pondělí, v středu a v pátek sedati: pakli by toho potřeba kázala, tehdy celý tejden; a lidem bez prodlévání k spravedlnostem jich dopomáhati. Pakli by který cizozemec aneb hostinský člověk hostinského práva žádal, to mu má též osazeno býti na žádost jeho a do třetího dne se vykonati, a od takového hostinského osazení má dáno býti k úřadu ʝ ſſ gr. českých.

Item poněvadž od starodávna vždycky zde i jinde tak se jest zachovávalo a všudy se i po tento čas ještě zachovává, aby vína všelijaká bez ohledání, koštování a posazení od nižádného žádným obyčejem šenkována nebyla, jakož býti nemají; i pro obecné všech poddaných našich v království našem Českém dobré a lidí z jiných zemí, kteříž k této stolici naší přijíždějí, a z hodných příčin mocí královskú v Čechách a jakožto král Český rozkazovati ráčíme, aby každý, kdož víno přespolní a cizí načíti chce, vezma puol pinty, nejprve k pergkmistru našemu a konšeluom jeho jemu přidaným a od nás k tomu zvoleným, v čas a místo od nich k tomu uložené N. přijíti má a toho vína koštovati dáti; a oni takového vína koštujíce, je ohledajíce, mají je vedle svých přísah spravedlivě posaditi a na sudu připsati dáti, po čem to víno sazeno jest, a špunt na témž sudu zapečetiti, a tak má to víno,

a ne vejš, šenkováno býti. Pakli by kdo víno přespolní a cizí kterékoli bez sazení dával aneb dráže, nežli sazeno bude, šenkoval, to víno má pergkmistrem vzato a tu obráceno býti, kdež my aneb rady naše komory české rozkáží. Také jestliže by to víno posazené zaměněno neb zplundrováno bylo, a to se vskutku poznalo, ten hospodář neb šenkéř má podle uvážení trestán býti, a to víno chudým do špitála dáno buď. Pakli by zplundrováno a zkaženo bylo, jako se toho mnoho, jakž spraveni býti ráčíme, přihází, a ku pití se nehodilo, a to v skutku uznáno bylo a vyprubováno, má vytaženo a rozsekáno býti.

Než co se dotýče sazení a šenkování vin domácích, to sobě každého času v mocnosti a v vuoli naší královské, dědicuov a budoucích našich, zuostavujem, jakž bychom kdy toho potřebu uznati ráčili, a zvláště kdyby ti, kteříž domácí vína šenkují, mimo slušné a nad míru vína svá šenkovati chtěli, abychom je saditi poručiti ráčili.

Item který by šenkéř neb šenkéřka míru nespravedlivú dal neb dávala, aneb žejdlíkuov spravedlivě nedolévala, aneb také jakého jiného fortele nespravedlivě při dávání vína užívala, taková neb takový má pergkmistru a konšeluom jeho I ſſ grošů čes. propadnúti.

Zase kderý by šenkéř vejše a více pinet neb žejtlíkuov, nežli dává, nespravedlivě lidi oklamajíce připsal, a v tom skutečně shledán byl, ten a takový má měst Pražských prázden býti.

Však osobám stavu panského, rytířského i městského tato svoboda se zuostavuje, aby každý hospodář ku potřebě své domácí a pití svému vína na každý čas jemu příhodná jakážkoli vézti a přivézti dáti mohl, ale ne k šenku, než k svému pití, jakž prvé bejvalo; a ty osoby z stavu panského a rytířského, dadouce sobě k svému trunku vína složiti, s měšťany ani s šenkéři v tom srozumění žádného jmíti nemají.

Jestliže bychom také mimo napřed tyto položené artikule pro vyzdvižení hor vinničných Pražských i jiných, pro naše a obecné dobré tohoto království našeho Českého ustanoviti ráčili, to se vše v moci naší královské a dědicuov našich zuostavuje, abychom tyto artikuole vedle uznalé potřeby změniti, přidati neb ujíti mohli a moc jměli nyní i na časy budoucí.

Také pergkmistru našemu nynějšímu i budoucímu obzvláštně a s pilností poroučeti ráčíme, aby registra ouřadní jemu a písaři jeho svěřená v moci své jměli, je s pilností vopatrovali. A písař ouřadní od nás ustanovený nynější, i budoucí i také měřič suduov přísežný jím pergkmistrem se zpravovati mají. A k týmž knihám a registruom pergkmistr i písař klíč jmíti mají; a dotčený písař v knihy pergkmistrské ani v registra vinničné ouřadní bez přítomnosti a vuole pergkmistra a konšeluov jemu přidaných nic vpisovati nemá pod skutečným trestáním, tak aby dobrý pořádek při tom při všem zachován byl, lidem v spravedlivostech jich a potřebách aby se

všelijaké spravedlivé pohodlí dálo; a byl-li by kde jaký nedostatek při tom nalezen, před námi a radami komory naší královské nic toho netajili, a k nám se v tom ve všem a k radám našim do komory zření majíce, věrně a k lidem spravedlivě se chovali, a na tom jistou vůli naši královskou naplní.

Dán a na hradě našem Pražském, v pondělí po neděli postní Invocavit jinak před sv. Řehořem, léta od narození syna božího tisícího pětistýho čtyřidcátého devátého, a království našich Římského devatenáctého a jiných dvadcátého třetího.

Ferdinand. Griespek.

Jan mladší z Lobkowicz rukú svú. Kašpar z Granova.

143.

Arcikníže Ferdinand slibuje, že na příště nedá svolení k dovážení cizího vína do měst Pražských.

1558, 8. září. — X. f. 406'.

Poručení JMti arciknížecí o vína hostinská. JMt arcikníže oc ráčil jest supplikací Pražanuov všech tří měst Pražských z strany vození vín hostinských porozuměti, a jim tuto milostivú odpověď na takovú jich poníženú prosbu dávati ráčí, že po dnešní den, ač bude-li kdo toho při JMti arciknížecí hledati, aby mohl taková hostinská vína do měst Pražských přivézti a šenkovati, žádnému proti obdarování a privilegium Pražanuov toho dopustiti neráčí, nébrž jednomu každému oznámiti, poveze-li, aby na svú škodu vezl, nébrž kdo hostinských vín má, ty aby svobodně až do sv. Havla nejprve příštího vyšenkovati mohli, a dále nic. Neb JMt arcikníže nad Pražany a privilejími jejich milostivú svú ruku držeti ráčí. Actum in consilio archiducis die 8. Septembris anno 1558.

144.

Císař Ferdinand Pražanům Staroměstským povoluje čepování vín cizích v obecním sklepě.

Na hradě Pražském 1562, 22. září. — X. f. 408.

Z originálu otiskl JUDr. Jaromír Čelakovský v Privilegiích měst Pražských pod č. 256 na str. 430-435.

145.

Císař Ferdinand Pražanům Malostranským povoluje čepování vín cizích v obecním sklepě.

Na hradě Pražském 1562, 30. září. — X. f. 407.

Z originalu otiskl JUDr. Jaromír Čelakovský v Privilegiích měst Pražských pod č. 257 na str. 437-439.

146.

Císař Ferdinand Izaiašovi Velíkovi z Šonova k žádosti Pražanů Malostranských nařizuje, aby od čepování vína cizího, jež mu byl do odvolání povolil, po třech měsících přestal.

V Inšpruku 1563, 30. března. — X. f. 406.

Některé potřebné vejpisy majestátů a listuov mezi jinejmi věcmi po nebožtíkovi Janovi medaři nalezených a v knihy tyto vloženy, kteréž slovo od slova takto zněly:

Přípis listu JMti císaře Ferdinanda. Slovutný věrný náš milý! Jakožť jsme předešle, budouc na hradě našem Pražském léta ꝛc LXI⁰ minulého, tu milost učiniti a k tomu povoliti ráčili, aby všelijaká vína i domácí šenkovati dáti mohl, však s tou vejmínkou, aby takové obdarování naše toliko do vuole naší trvalo, a kdyžť by se tři měsíce napřed oznámilo a věděti dalo, aby od toho šenku přestal, jakž v sobě reces z kanceláře naší české tobě danej šířeji o tom svědčí; i vědětiť dáváme, že jsou na nás opatrní purgmistr a konšelé Menšího města Pražského, věrní naši milí, skrze vyslané své poníženě oznámiti a na nás vznésti dali, že jsou k dobrému a užitečnému obci a podle milostivého nadání našeho domy šenkovní pronajali, a tobě v tom, aby od takového šenku podle takového majestátu, milosti a nadání jim od nás, jakž dotčeno, přestal, oznámili, než ty že neohlídajíc se na to, šenk svůj před se provozuješ, nás při tom za milostivé opatření poddaně prosíc. I znajíc prosbu jejich slušnú býti a chtíc nad obdarováním naším ruku naši císařskou držeti, ráčíme tobě takový šenk od datum tohoto listu našeho tři měsíce pořád zběhlé napřed vypovídati a při tom přístně poroučeti, aby po vyjití těch tří měsícuov od takového šenku přestal, a nic, co by k újmě obdarování a nadání našemu od nás jim Malostranským danému bylo, před se nebral; neb ta vína, kteréž zkoupená nyní máš, v tom času dobře vyšenkovati a tak před škodou ujíti budeš moci. Toho jsme tebe, aby se věděl čím spraviti, tajna učiniti neráčili. Dán v městě našem Inspurku, v outerej po neděli postní Judica, léta ꝛc LXIII⁰. Izayášovi Velíkovi z Šoňova.

147.

Ferdinand arcikníže nařizuje pergmistru hor vinničných, aby nepřekážel Pražanům Novoměstským u vezení vína rýnského do jich sklepu obecního.

Na hradě Pražském 1564, 19. prosince. — X. f. 408.

JMti arciknížete Ferdinanda ꝛc reces o vína rejnská pánuom Nového města Pražského danej. JMt arcikníže, pán náš milostivý, oznamovati ráčí pergmistru hor vinničných, že jsou na JMt arciknížecí purgmistr a konšelé Nového Města Pražského vznesli, kterak by jim dotčený pergmistr vín rejnských do Nového města Pražského do domu od nich k šenku takového vína obranému vézti dopustiti nechtěl, JMti v tom za milostivé opatření poníženě prosíce. I poněvadž jest slavné paměti JMCská ꝛc netoliko Starému městu Pražskému, ale také Novému i Menšímu městu Pražskému milostivě reversem svým k tomu povolení své dáti ráčil, aby v každém městě domy neb místa k šenkování vín rejnských obrány byly, jakož jsou pak oni Novoměstští duom k tomu obrali a zřídili; nechtíc JMt arciknížecí, aby dotčený pergmistr proti takovému slavné paměti JMti císařské povolení v čem na odpor bejti a takovejch vín rejnskejch do Nového města Pražského voziti zbraňovati měl, témuž

pergmejstru jménem a na místě JMCské poroučeti ráčí: když koli taková vína přivezena budou, aby je do Nového města Pražského branami, kudyž je povezou, i přes most propustil, a do jejich šenkhauzu podle JMCské slavné paměti, jakž již dotčeno, recessu bez překážky skládati dopustil, jináče nečiníce. Actum na hradě Pražském v kanceláři JMCské české, v outerej po Moudrosti buoží léta ɔc LXIIII.

148.

Komora česká Pražanům Staroměstským nařizuje, aby nepřekáželi perkmistrovi hor vinničných v trestání šenkýřů, kteří odběratele své u měření vína zkracují.

Na Horách Kutných 1569, 16. ledna. — X. f. 410.

Níže podepsaný přípis listu Jich Mtí pánuov a rad JCskéMti ɔc při komoře v království Českém zřízených pánuom Pražanuom Staroměstským z Hory Gutny odeslaný v létu ɔc 69. o šenkýře a ouřad pergkmistrský ɔc, jehož mně téhož léta vt supra, co se jim píše, odeslaný a v knihy tyto pro budoucí pamět mou Jana Ornyusa z Paumbergka, JMCské pergkmejstra, a budoucích potomkuov mejch, JMCské pergkmejstruov, v tyto kniby vepsán jest.

Slovutné poctivosti páni Pražané milí! Nejedna stížnost na nás vznešena jest, když ouřad JMCské pergkmistrský, jakž od starodávna bývalo, šenkýře, kteří lidem měr vína spravedlivých a dolitých nedávají, trestati chce, že se mu v tom od vás překážka děje. Protož jménem a na místě JMCské, pokudž by tak bylo, poroučíme vám, abyšte v tom jemu pergkmistru, což mu s ouřadem jeho náleží, v tom překážky nečinili, anýbrž raději jemu v tom, aby nadepsaní šenkéři spravedlivě vína míry dotočovali a dolívali, nápomocni byli. Kdež o vás nepochybujem, že se tak zachováte, neb na tom JMCské jistou vůli naplníte. Dán na Horách Gutnách, v neděli [po] svatém Šťastném léta ɔc LXIX^{0}. Staroměstským.

149.

Komora česká perkmistrovi hor vinničných dává za právo proti některým osobám, jež zastihl při dovážení vína cizího do Prahy, i proti jiným, kteří v té příčině staršími privilegiemi se zastírali.

1576, 23. března. — X. f. 417'.

N á l e z z k o m o r y o v í n a c i z í a p ř e s p o l n í. Vedle toho vznešení na JMti pány JMCské rady zřízené komory v království Českém od JMCské, pána našeho nejmilostivějšího, perkmistra hor vinničných okolo měst Pražských Jana Ornyusa z Paumbergka při přítomnosti Pražan Starého a Nového měst Pražských z strany vvezení od Hans Eyba jinak Franka desíti suduov vína Litoměřického do kláštera Strahovského, a od Hanuše Milešaura šesti suduov do domu jeho k Bílé labuti na dlažení k Strahovu jdouc, od Lorence Kostnara tří suduov do Starého města Pražského, od Jana Zlatohlávka tří suduov Mělnického do předměstí před branou Poříčskou, JMt nadepsané rady jmenovaného pergkmistra s již oznámenými

osobami k jistému dni sročivše, a pruovody i odvody jich při přítomnosti k tomu dožádaných pánuov rad nad appellacími zřízených slyševše i bedlivě s nimi to uváživše, takto o tom nalézati ráčí: Poněvadž jest to svědky, majestáty, instrukcí a mandáty JMCské od nadepsaného pergkmistra hor vinničných dostatečně prokázáno, že taková vína hostinská proti týmž majestátuom, instrukcí a mandátuom do měst Pražských uvezena jsou, z těch příčin výš jmenovanému JMCské pergkmistru hor vinničných dává se za právo proti napřed jmenovaným osobám, tak že taková vína v pokutě JMCské proti privilejím od císaře Karla Čtvrtého a krále Vladislava městuom Pražským daným jsou propadena.

A jakož jsou také osadní sv. Jana v Oboře jinak pod horou Sion ňáký přípis majestátu nespečetěný králový Anny, císařové Římské, ukázali, jehož datum v Praze den sv. Řehoře léta Páně tisícého třístého šedesátého třetího [1363, 12. března], táhnouce se na něj, jakoby svobodu jmíti mohli cizí vína při své vosadě dáti šenkovati, okázali; tolikéž kněz Jakub z Šternovic opat Strahovský okázal jest vidimus spečetěný majestátu krále Vladislava opatuom Strahovským a konventu téhož kláštera na vinnice jich toliko svědčícího, kderéhož datum v Vídni den sv. Jakuba léta buožího tisícího pětistého patnáctého [1515, 25. července]: i aby to oboje proti obdarováním a privilejím starším slavných pamětí císaře Karla toho jména Čtvrtého a krále Vladislava městuom Pražským daným postačiti mohlo, toho se neuznává. Actum in consilio camerae Boemicae, assidentibus d. Gabriele Swiechino a Paumbergk, d. Martino Widerino ab Ottrspach, d. Marco a Lidlau et d. Joanne Sdiffio XXIII Martii anno MDLXXVI°.

150.

Vilém z Rožmberka, nejvyšší purkrabí Pražský, vinnice k úřadu nejvyššího purkrabství náležité vysazuje pod úrok dědičný.

1583, 24. června. — Kniha purkrechtní nejv. purkrabství Pražského č. 19 z r. 1659 v kr. českém zemském archivu.)*

My Vilém z Rožmberka, vládař domu Rožmbergského a nejvyšší purkrabí Pražský, oznamujem tímto listem vejsadním a handfestem všech[n]ěm vůbec i jednomu každému, kdož jej uzří, čísti anebo čtouce slyšeti bude a budou, že s jistým JMtiCské, jakožto krále Českého pána našeho nejmilostivějšího, a všech tří stavův království tohoto vědomím a povolením na sněmu obecním, kterýž na hradě Pražském leta 1581 v pondělí po smrtedlné neděli držán byl i zavřen **), a podle našeho jak na JMtCskou, tak stavy království tohoto vznešení a v známost uvedení, kterak mnozí obyvatelé království tohoto, vyššího i nižšího řádu, též i měst Pražských sousedé

*) Přidáváme tento list sice z jiného zřídla, ale náležitý do knih vinničných.
**) Srovnej Sněmy VI, str. 12, 72, 73 a 89.

a nákladníci hor vinničných na dědinách k ouřadu nejvyššího purkrabství náležitých s nemalým nákladem mnoho vinnic počali sou dělati a rozdělali, chtíce také nad takovými grunty vinničnými vedle vejsad hor vinničných Pražských od předkův slavné a svaté paměti císaře Karla Čtvrtého a krále Vladislava Jich Mtí, též i jiných potomních císařův a králův takových privilegií potvrzení[m] pojištěni bejti a je svobodně beze vší naší i potomkův našich, nejvyšších panův purkrabův Pražských, překážek na budoucí věčné časy dědičně pod jisté k ouřadu nejvyššího purkrabství Pražského platy a úroky roční míti a držeti, toho při nás hledali.

A majíce my z počátku psaný Vilém z Rožmberka, nejvyšší purkrabí Pražský, dotčeným sněmem k takový vejsadě aneboližto handfestu dotčené vinnice na gruntech nejvyššího purgkrabství Pražského náležité, a pro užitečné dóbré téhož ouřadu na vinnice rozdělání povolení, tímto listem naším vejsadním neboližto handfestem mocí ouřadu našeho na (způsob) vejsad starých z počátku dotčené míry obyčejné vinničné, ty a takové všecky vinnice, což jest jich koli na týchž gruntech k ouřadu nejvyššího purkrabství Pražského náležitých prve rozděláno, i také nyní se rozdělává, i ty, což by jich koli potom více ještě se od kohožkoliv, tak jakoby zejména do tohoto handfestu našeho vejpsány a vloženy byly, rozdělávalo, všech vyšších i nižších stavův obyvatelům království tohoto, dědicům a budoucím těch všech držitelův týchž vinnic a gruntův i jich potomkům na budoucí věčné časy dědičně vysazujeme a dáváme, tak že oni nadepsaní držitelové týchž vinnic, nynější i budoucí, budou moci ty vinnice a grunty držeti, užívati, dáti, prodati, směniti, odkázati a o nich kšaftovati bez všelijaké překážky naší i jiných budoucích nejvyšších panův purkrabův Pražských, na časy budoucí a věčně, však na ten níže poznamenaný způsob: že oni všichni držitelové týchž vinnic a gruntův, nynější i budoucí, budou povinni z těch a takových vinnic a gruntův k úřadu nejvyššího purkrabství Pražského náležitých platy a úroky k témuž úřadu nám i potomkům našim, nejvyšším pánům purkrabům Pražským, ročně platiti a dávati, z jednoho každého strychu podle vyměření míry Pražské staré úřadu perkmistrského po 6 gr. českých, jeden každý groš po 7 penězích bílých počítajíc, a takové platy mají vyplňovány býti každého roku při čase sv. Martina nyní i na časy budoucí.

Pakli by kteří z nadepsaných držitelův těch vinnic a gruntův při kterémžkoli sv. Martině těch platův a úrokův dáti a vyplnieti pominuli a zanedbávali, tehdy budeme moci my i potomní nejvyšší páni purkrabové Pražští v touž vinnici se uvázati, ji držeti a užívati dotud, dokudž by takoví všichni platové zadržalí k témuž úřadu nejvyššího purkrabství Pražského i se všem nákladem a dílem, jestliže by v tom čase co na též vinnici děláno a nakládáno bylo, dáni, navráceni a vyplněni nebyli. A když by takoví platové a nákladové dáni a vyplněni byli, tehdy takovému každému má zase táž vinnice jeho v moc jemu uvedena býti.

A jestližeby pak kteří držitelové nynější i budoucí kterékoli vinnice skrze svou nedbanlivost opouštěli, a tudy platy k ouřadu nejvyššího purkrabství Pražského zmenšovali, a my nebo potomní páni purkrabové Pražští to uznali: taková věc má skrze perkmistra nynějšího i budoucího k vočitému spatření v přítomnosti hejtmana nebo ouředníka nejvyššího purkrabství Pražského, kterýž by koliv tehdáž byl, přivedena bejti; a ten a takový má od perkmistra i také hejtmana nebo ouředníka nejvyššího purkrabství Pražského dostatečně napomenut býti, aby se v tom opravil, vinnice a gruntu neodpouštěl; pak-li by takové napomenutí při něm platnosti nenašlo, tehdy ten a takový má od perkmistra skutečně přiveden býti, aby tejž grunt v jistém a náležitém času prodal a jej lepším hospodářem osadil. Co kdyby se tak zachovati a takového gruntu prodati v tom čase zanedbal, aby hejtman nebo úředník náš nynější i budoucí se v týž grunt nám nebo budoucím nejvyšším panům purkrabím Pražským uvázati a jej k užitku našemu obrátiti mohl.

Dále pak této moci a práva sobě i budoucím nejvyšším pánům purkrabům Pražským na časy budoucí tímto handfestem pozůstavujeme: poněvadž ty grunty k ouřadu nejvyššího purkrabství Pražského náležité jiným gruntům, na kterýchž vinnice okolo měst Pražských rozdělané, rozdílné jsou, a tu víc ne osob, ale vší země jest; jestliže by kterejkoli držitel nynější i nebo budoucí postředkem smrti bez kšaftování a pořízení z tohoto světa sešel, a dědicův buď mužského neb ženského pohlaví, též také ani přátel krevních a příbuzných též obojího pohlaví po sobě nepozůstavil, tehdy ti a takoví gruntové a vinnice všechny po něm pozůstalé nemají na žádného jiného, nežli na nás i jiné budoucí pány purkrabí Pražské připadnouti.

Také tomu chceme, aby držitelé týchž gruntův a vinnic nynější i budoucí mezi sebou lásku, svornost a dobrou přívětivost chovali, jedni druhým se v dobrém propůjčovali, škod sobě neučinili. A pakli by kterému co od druhého učiněno bylo a že by toho mezi sebou sami urovnati nemohli, anebo mezi nimi nějaké nevole buď o vinnice nebo o meze, peníze gruntovní a očkoli jiného, což by se těch vinnic dotejkalo, vzešly: bude se moci k ouřadu císaře JMti perkmistrskému a pánu perkmistru jakožto k pravidlu utécti a dalšího opatření a právního rozeznání očekávati a hledati; však s tímto při tom znamenitě doložením: aby lidé poddaní naši od dvorův a živností svých, vinnic a gruntův žádných bez jistého našeho, hejtmanův a úředníkův našich vědomí a povolení žádným způsobem odprodávati, zastavovati, ani jich žádnému zavazovati nemohli.

A poněvadž podobnými příčinami častokráte gruntové a živnosti jich k zmenšení a k zlehčení na ujmu toho úřadu nejvyššího purkrabství Pražského přicházejí, při úřadě nejvyššího purkrabství Pražského jedny kniehy, a při úřadě JMCské perkmistrském druhé obzvláštní kniehy aby nařízeny a založeny byly, a do těchž kněh aby tento list náš handfestní a vejsadní předkem a napřed přede všemi zápisy slovo

od slova všecken vepsán byl, pro lepší a snadnější vyrozumění a vyhledání týchž našich vejsad a bezpečnost těch vinnic a gruntův, (a potom pak teprva všickni zápisové nynější i budoucí do týchž kněh šli a vpisováni byli). A kdyžby kdokoliv z dotčených osob nákladníkův grunt neb vinnici svou jinému odprodati chtěl, aby obě strany, jak prodávající tak také kupující, povinny byly před hejtmanem nebo úředníkem úřadu nejvyššího purkrabství Pražského nynějším neb budoucím, tak jako i při ouřadě JMCské perkmistrským se postaviti, a takový trh sobě pořádně do kněh dáti vepsati.

Toho všeho pro lepší důvěrnost k tomuto listu handfestnímu pečeť naši vlastní přitisknouti sme dali a se v něm svou vlastní rukou podepsali. Jehož datum na hradě Pražském v pondělí den památky svatého Jana Křtitele Páně, jenž jest 24. Junii, léta od narození Božího tisícího pětistého osmdesátého třetího.

Vilém z Rozmbergku rukou vlastní.

A. XXXI.

LISTY DO KOUŘIMĚ ZASLANÉ

z let 1422—1525.

Sebral a k vydání upravil **Václav Schulz.**

Úvod vydavatelův.

Starobylost a dávnou slávu klidné nyní Kouřimě dosvědčuje vedle dvou překrásných mosazných pečetí městských z počátku XIV., ne-li již z konce XIII. století pocházejících, a vedle dobře zachované brány Pražské s nepatrnými zbytky ostatních hradeb též *archiv městský*. Bohužel, zachovaly se i z tohoto na naše časy poměrně jen nepatrné zbytky.

Nejstarším jeho kusem jest kniha nadepsaná později *Kniha privilegiorum bílá*. Obsahuje na 255 listech nejrozmanitější záznamy, jež v tomto pořádku následují: fol. 1—34 přiznání k dědictví a smlouvy před radou městskou učiněné v l. 1405—1434; mezi latinskými jsou nejstarší kusy české jen z r. 1410, 1422 a 1423, od r. 1425 objevují se již častěji; f. 35—54 zápisy a vyznání rady městské a opisy různých listů z l. 1434—1499; f. 55—108 podobné ze století XVI; f. 108—119 opisy privilegií královských; f. 121—132 smlouvy a listy císařů i nejvyšších úředníků z 2. pol. XVI. století; f. 175 zápisy; f. 177—194 testamenty měšťanů latinské i české z l. 1484—1498; f. 199—200 listy krále Matyáše; f. 202—203 přípisy ze století XVIII; f. 204 b—216 testamenty české z l. 1501—1523; f. 217—237 opisy kvitancí a paměti o platech z l. 1567—1574 s opisy příslušných privilegií starších. Na počátku chybí tři listy; fol. 133—174, 176, 198, 201, 204 a 238—255 nejsou popsána. V knize této nalézá se i několik opisů listů, jež do Kouřimě zaslány byly. Pět z nich, a sice č. 1, 4, 6, 408 a 514 pojato jest do sbírky této; dva jiné, a sice list Pražanů o stížnosti ku králi ze dne 17. května 1512 a list krále Vladislava o stávání na soudě zemském ze dne 1. července 1512, uveřejní prof. JUDr. Jaromír Čelakovský budoucně v Archivě Českém. — Jí stářím nejbližší jest *Kniha zápisů o prodejích domů a gruntů* z let 1457—1476, v níž poznámky ku konci připojené až do r. 1481 sáhají. Kniha tato není úplná, neboť zachovaly se jen listy A_2—C_8 a D_1—F_7. Mezi zápisy latinskými roztroušeny jsou dosti hustě i zápisy česky psané, z nichž nejstarší pochází z r. 1457.

Na to následují *Kniha ouroků* z l. 1478—1515 a *Kniha příjmů a vydání purkmistrů* z let 1486—1499, výborně zachovaná, latinská, v níž první český záznam jest teprv z r. 1498 a zní takto: *„Ten pátek po sv. Jakubu apoštolu buožiem předepsaný Jan Smolař ouřad purgmistrstvie, počet učiniv, zdal jest, a Mikuláš kramář tajž úřad vedle pořadu přijal jest. Příjem Mikuláše kramáře —. Vydánie Mikuláše kramáře —.“* Z počátku XVI. století jsou *Liber contractuum* 1504—1550, *Kniha lozuňků* 1507 a zlomek *knihy o hospodářství městském* 1514—1542. Nejstarší *Kopiář městský* počíná se teprv r. 1555.

Vedle těchto kněh zachovaly se z bývalého zajisté velmi bohatého archivu i četné *dopisy*, které do města za různými příčinami byly poslány. Nejstarší z nich pochází sice již ze dne 4. listopadu 1422, avšak souvisleji a v počtu četnějším objevují se listy teprv v r. 1508 a sáhají až do r. 1520. Z doby následující opět jen výjimečně a po různu se zachovaly. Listy každého roku na radnici došlé bývaly asi hned po sv. Silvestru roztříděny dle zasílatelů a v balíky svázány, jak dokazují současné nápisy na zadní straně některých listů, které patrně na vrchu balíků ležely. Tak čteme na zadní straně listu ze dne 20. dubna 1510: „Stav pan. ryt. vla. hejt. úřed. 1510“, t. j. listy stavu panského, rytířského, vládyckého, hejtmanů a úředníků z r. 1510; na listu ze dne 20. dubna 1514: „Z měst a městeček léta 1514“; na listu ze dne 19. března 1516: „Z měst a městeček léta 1516“; a na listu ze dne 27. března 1519: „Stav pa. ry. vla. hejt. úřed. 1519“. Na počátku r. 1521 byly všecky dopisy z dob dřívějších shrnuty ve dva veliké balíky, jak tomu nasvědčují nápisy na zadní straně listu ze dne 17. dubna 1520: „Listové od stavu městskýho na léta 1496, 1505, 1507, 1509 a až do léta páně 1520“, a na listu ze dne 10. června 1520: „Stav panský, vládycký, rytířský let 1505, 6, 7, 8, 9, 1510, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 1520“.

Později, dle písma číslice v druhé polovici XVII. století, byl archiv městský, či vlastně snad již jen zbytky jeho, které po bouřích války třicetileté, jimiž město hrozně trpělo, náhodou asi se zachovaly, opět přerovnán a upraven. Při tom byly listy i listiny nehledě k jich stáří roztříděny alfabeticky dle jmen jich zasílatelů a vystavovatelů, a sice napřed pánů a rytířů, po nichž města a panství teprv následují. Takto roztříděné listy a listiny byly pak v souvislé řadě číslovány bez ohledu na dobu, z které pocházejí.

Podávaje níže nejstarší část zachovaných listů, totiž z let 1422—1525, na veřejnost, připojil jsem toto běžné číslo, kterým každý list takto ku konci XVII. století byl opatřen, k regestu jeho v [ ]. Seřadíme-li zasílatele listů alfabeticky dle jmen jejich a připojíme-li ku každému číslo jeho, obdržíme dosti jasný obraz o stavu, v jakém starší část archivu Kouřimského ku konci XVII. století se nacházela.

Bylit tu zastoupeni listy svými *pánové a rytíři*: Ahník č. 2; Amcha č. 13—15; Anděl 17; Báderský z Újezda 34—40; z Bahna 44—48; z Bezdědic 100, 101; Bílský 142—147; Bohdanecký 186, 188, 189; Braun 256; z Chrastovic 285; Chrt z Ertína 287, 288; Čabelický 324—326; ze Čbanova 329—331; z Černožic 345; Cetenský 347; Čejka z O. 349—351; z Dobročovic 420; z Dražovic 537—539; z Dřešína 557, 558; z Elstiboře 625; z Fulšteina 672—675; z Gutšteina 790; Hampl 809; Hanykýř 810, 811; Haugvic 821, 822; Hložek 561—563, 860, 895; z Hostovic 909, 910; z Hrádku 914, 915; Janovský 971; z Javora 973; z Jelení 721, 722; z Jelčan 723, 724; z Jenišovic 727; Kačice 982; z Kamenice 1006; z Kamenné Lhoty 1007; Kapoun 1009; Karlík 1022; z Kunic 1046—1058; z Kestřan 1083; z Klinšteina 1089, 1090; z Koberovic 1103, 1005; z Kolovrat 1126—1129, 1178; z Kopidlna 1146, 1147, 1149, 1150; z Kosoře 1162—1164; z Kornic 1179; z Krajku 1225;

z Královic 1228—1230; z Kravska 1247; Kučela 1260; Kule 1261; Kustoš 1289; z Kunštátu 1301, 1302, 1304—1324, 1326—1329; z Leskovce 1368, 1369; Levinský 1373; Libenický 1385; z Lipan 1502; Lev z Rožmitála 1511—1517; Lorecký z Elkouše 1527; z Lažan 1537; Lupát 1539; z Lukavce 1543; z Maličína 1570, 1571; z Mezného 1644; Mírek 1667, 1669; Mitrovský 1712; z Nestajova 1768; Nosákovec 1786; z Opatovic 1842; z Pašiněvsi 1867—1869; z Pernšteina 6721, 6722; Pezolt 1918; z Plané 1933, 1934; z Podvek 1962; Popel z Vesce 1973; z Práchňan 1978—1980; z Příčiny 2001; Rašín 2069—2071; Rendl 2125—2127; Rod 2137; z Ronova 2162, 2201, 2208; z Rožmberka 2176; Roztocký 2183, 2184; z Říčan 2205—2212; ze Sabénic 2244; Sádlo 2248; z Šellnberka 2321; Šlechta ze Všehrd 2332—2343, 2345—2354, 2358; ze Sendražic 2402; Škopek 2419; Škorně 2420; Slavata z Chlumu 2446—2476, 2478; ze Slavkova 2490; ze Šternberka 2587—2608, 3507; ze Střimelic 2667—2675; Sulek z Hrádku 2682; Svadba 2684—2686; Trčka z Lípy 2756, 2775—2778, 2780—2783, 2785, 2787—2796, 2819; Troskovec 2828; z Trojanovic 2829; z Waldšteina 2878—2881; z Vrchovišť 2935; z Vilmanic 3013—3019, 3022, 3023; z Witpachu Hampl 3044; z Vitenče 3051; ze Vchynic 3054; Vlk z Kvítkova 3102, 3106, 3107; z Wlkavy 3109; Voděradský 3117—3122; z Vojslavic 3152—3154; Vorelský 3159; z Vrabí 3165, 3166; Vrbík 3174; ze Zap 3338—3340; Želenský 3376—3390; Žišovský 3490, 3491; Žito 3492, 3493; Zrucký 3503; ze Zásmuk 3510, 3511.

Města a panství: Benešov 4008; Brandýs n. L. 4028; Brod Český 1148, 4037—4055; Bydžov 4081; Chrudim 4084—4086; Čáslav 4092; Skalice 4100; Čestín 4106, 4109; Jílové 4116; Jičín 4123; Litoměřice 4415, 4714; Hradec Kr. 4502; Kolín 4504—4515, 4517—4519, 4521—4527, 4529, 4530, 4818, 4820, 4948—4949; Kadaň 4544; Koštelec 4548—4553, 4555, 4557—4570; Kutná Hora 4626—4628, 4639-4642; Litomyšl 4722, 4723; Lošany 4719, 4720, 4746; Pňov 4757; Poděbrady 4758—4769, 4771—4773, 4775; Přerov 4811, 4812; Příbram Uhelná 4816; Rataje 4830—4835; Sázava [Prokop sv.] 4849, 4850; Tábor 4923, 4924, 4954, 4432; Vlašim 4940, 4941, 3508; Zásmuky 4950, 4951, 4953, 4955—4957; Kouřim 4952, 2779; Praha 5101, 5102, 5105, 5022, 5180, [bývala i sama pro sebe zvlášť číslována] 3, 4, 6—17, 20—50, 53—55, 75, 102, 131, 135, 136, 3024, 4712; Jihlava na Moravě 6305—6308. Nejvyšší číslo vůbec má pán z Pernšteina 6721, 6722.

Všecky listy níže otištěné, vyjímaje pět svrchu uvedených opisů z nejstarší knihy městské, jsou originály a nacházejí se nyní v archivu Musea království Českého. Jest jich celkem 643 a dotýkají se nejrůznějších záležitostí, jak právě to život s sebou přináší. Vedle listů královských a nejvyšších úředníků zemských četné upomínky o dluhy, dědictví a spravedlnosti; dopisy o chytání, mučení i popravách lupičů a zlodějů střídají se s oněmi o obstavování poddaných, o stavbách a rybnících; a opět jiné jsou důležitosti všeobecné, jednajíce o poradách a zbrojení celého stavu městského proti pánům a rytířům na sněmích i sjezdech krajských výhrůžně vystupujícím. V několika málo případech zachovaly se buď na zadní straně listu neb na zvláštních proužcích papíru nedatované koncepty odpovědí. Připojil jsem je k příslušným listům jako vysvětlující a doplňující poznámky, nechtěje jich úplně mlčením pominouti.

Při městském úřadě v Kouřimi mimo několik starších kněh z bývalého archivu městského nalézají se nyní jen knihy a listiny z XVIII.—XIX. století. Vše ostatní zlobou času bylo zničeno. Ale i mnohé ze zachovaných a zde otištěných kusů utrpěly velice, okousány byvše od myší v míře někdy velmi značné. Poněvadž takto porouchaných listů jest počet poměrně veliký, neuváděl jsem to při každém z nich zvlášť, nýbrž označil jsem vůbec slova zničená

v textu tečkami..., a bylo-li možno z domyslu mezeru vyplniti, uzavřel jsem slova takto doplněná v [ ]. Z tohoto zbytku archivu Kouřimského byly v AČ. otištěny až posud jen kusy tři, a sice č. 1, 49 a 72, při nichž příslušný odkaz jest učiněn. Pravopis upraven jest dle pravidel pro AČ. vůbec platných.

V Praze v červenci 1899.

Václav Schulz.

1.

1422 d. 4. listopadu. — Pražané oznamují Kouřimským, že tři sousedé jejich vrátivše se k poslušnosti a k pravé víře Kristově, od Sigmunda knížete Litevského na milost byli přijati.

Z nejstarší městské knihy f. 23. b. tištěno v AČ. VI. 406.

2.

1462 d. 6. října. — Rada Starého města Pražského oznamuje radě města Kouřimě, že schvaluje rozsudek vynešený nad Mařikem Hříchem a Vicenem jako poručníky záduší od Václava bednáře r. 1439 pořízeného. [5101.]

Purgmistr a radda Starého města Pražského. Opatrní přietelé milí! Jakož od nás naučenie a rozsudku v níže psané při žádáte, ji takto vypsavše: kterak nebožtík Václav bednář spolusúsed váš poručenstvie své poslednie zpósobuje, mezi jiným řiezením na památku a duši své i svých předkuov spasitedlné obvesselenie k záduší a věčnému poručenství čtyři kopy gr. platu ročnieho a věčného odkázal a poručil jest, kteréhožto zádušie poctivú ženu paní Dorothu, manželku svú milú, k řiezení zvolil jest, a kterým obyčejem a kde ty čtyři kopy gr. již pověděných měly by obracovány býti, vuole jeho tato byla, kteréžto pamět a zápis v knihách městských jest v tato slova:

Nos Nicolaus Brodensis magister ciuium, Jakubko, Hynko ceterique jurati presentibus protestamur, quod discretus Wenceslaus doleator conciuis noster ultimam legationem faciens, eandem perpetuis temporibus in hunc modum voluit et optauit fieri roborandam: assignans primum braseatorium suum contra hospitale nostrum situm idoneo Mathie Nicolai Prager heredi ad habendum, tenendum et possidendum jure hereditario sub conditionibus infra scriptis; in et super quo braseatorio vnam sexagenam census annui et perpetui pro testamento similiter perpetuo relinquens voluit, ut dicta sexagena census tribus vicibus per annum quouis anno pro balneo animarum pauperibus exhibendo per testamentarios, pro tempore qui fuerint, tempore eis conuenienti attencius conuertetur [sic]. In domo insuper, quam inhabitabat, que domus...*) vendita nunc dinoscitur, vnam iterum sexagenam perpetui census pro quadruplicibus vigiliis singulis, quam... annuatim deputandam... fieri per testamentarios in ecclesia parrochiali sancti

*) List jest při jedné straně a uprostřed velmi porouchán; místa zničená naznačena jsou .... aneb jsou-li z domyslu doplněna [ ]. To platí při tomto i při všech následujících listech, z nichž mnohé plísní nebo od myší jsou poškozeny.

Stephani more solito... Hee, inquam, due [sexagene census perp]etui in predictis bonis, postulauit, ut permanerent et ne aliqua... aut habundanciori... alia per possessores conuerterentur. Quod si aliter fieri non posset et si non... saltim in bo... mptus summa habundanciori aut pinguiori ad premissa ordi... quenda ut trad... terciam sexagenam census annui super domo premissa sua. Et super... Prager quartam... duarum sexagenarum traduci et conuerti poterit in bona... ante necessitate et... in opera pietatis sanctarum elemosinarum pro largicione... egencium nostra in... quod ipsis testamentariis salubrius videbitur conuenire. Cuius... prefatus Wenceslaus... dominam Dorotheam coniugem suam legittimam constituit in commissariam... potestate et auctoritate... vnum vel plures testamentarium uel testamentarios commit... nandi premissa... et oportunum. Actum feria quinta ante Judica anno domini ɔc XXXIX°....

čtyřech letech ... Dorotha bednářka po smrti muže svého výšepsaného ... vuoli svú poslední ... la jest a žádala, aby zádušie mužem jejím zpósobené ... amene po smrti ... bylo jednáno a vydáváno, jakož vuole jeho byla; a toho jest ... poručníky zvolila ... paní Markletu někdy manželku Vicena kramáře našeho [a Maříka] Hřiecha vašeho sp ..., jakožto šíře a světlejie kšafft již psané Dorothy ukazuje, kte ... také poslali ste potom po smrti prvé psanee Dorothy bednářky poručníci již oznámení ... zádušie tak, jakož jest jich obú vuole i Václava bednáře i panie Dorothy jeho manželky byla ... a řéditi jsú netbali ani úrokuov vybierali, ale na jeděch zadržali, druhým otpustili a s ... penieze hlavnie, na kterýchž bylo zapsáno, pobrali a plat svedli a jinam nepřevedli, tak jakož vuole těch byla, ktož jsú jim toho svěřili a jakož zápis výše psaný okazuje. Ale vy jakožto [poruč]níci najvyšší to i jiné zádušie opatřiti chtiece podle úřadu vašeho, i také z rozkázánie naj[jasn]ějšieho kniežete a pána pána a krále našeho najmilostivějšieho, tudiež i pana podkomořieho, [Maří]ka Hřiecha poručníka výšepsaného jste napomenuli, též i Vicena, když jest sě po ženě své [nebo]žce panie Markletě na to poručenstvie táhl, jestliže by právo měl, aby okázal. A když jest [okáz]al právo, hned jste jeho podle druhého poručníka toho poručenstvie zmocnili a tak rozkázali, [aby] to oba spolu jednala a řiedila, jakož jest vuole osob často psaných byla a jakož jim jest svě[řen]o. V tom také poněvadž jsú od smrti nebožky bednářky svrchupsané toho zádušie téměř [nic] nevedli, jakož jsú měli vésti, žádali ste, aby vám pověděli, kde aneb na kom ty penieze [m]ají úročnie; tu jsú vám slušně nic nepověděli, než Vicen ukázal na Hřiecha pravě, [že] on jest tiem vládl a vybieral, ale já sem nic z toho nevzal. Hřiech zasě na Vicena utekl řka, [že] jest úroky odpúštěl bez vuole mé; a také když sem třidceti kop gr. peněz hlavních vzal od [Ly]ska, kázal mi, abych jich nikam nedával bez vuole jeho.

A tak když jsú sě o to smluviti nemohli, podali ste jim smlúvy přátelské; ale přietelee jich smluviti se nemohúce, zasě jich k vám podali. A vy to vždy k slušnému konci uvésti chtiece, a tomu záduší aby se dosti stalo, tak jakož jest vuole

těch byla, ktož jsú je nadali, počeli ste jako od kruntu najprvé o hlavnie penieze, poněvadž jsú odtud svedeny, jakož zápis ukazuje, s těch statkuov, a že Mařík Hřiech jest je vzal, k tomu jste vedli, aby je na svém statku zapsal. Mařík diel peněz hotových chtěl jest položiti a ostatek odkázati a plat uvésti na jednoho spolusúseda vašeho. Ale Vicen jest žádal, aby peniezi hlavní byli na právě položeni; druhé žádal, abyšte podle práva ortel řkli o ty penieze hlavnie. Ale vy ty věci s pilností váživše podle práva, přísahy i úřadu vašeho ortel ve jméno božie našli a vyřkli ste, aby Mařík Hřiech těch třidceti kop gr. peněz hlavních, kteréž jest od Lyska zdvihl, na svém všem statku zapsal, proto, neb podle zápisu výše oznámeného na tak dobré bude převedeno, neb jest Hřiechova statku tak mnoho jako tu, kde a na kom jest byl ten plat; kterýžto plat i úrok tu i jinde, kdež jest prvé uveden, oba poručníky spolu vybierajíce zádušie to podle zápisu již oznámeného řieďta a jednajta. Pakliby Hřiech na svém statku toho platu mieti nechtěl, ale aby převedl na tak dobré s volí druhého poručníka a podle pochválenie vašeho. Také list, kterýž jest udělán na Thománka a jeho statek a vzní toliko k ruce Hřiechově, aby byl obnoven a oběma poručníkoma aby vzněl k řiezení. O zanetbalé pak a zadržalé, když toto k miestu bude přivedeno, podle práva a spravedlnosti mieníte rozvážiti a k konci slušnému přivésti. I nezdálo sě jest Vicenovi často psanému ortele a výpovědi vašie přijieti, než k nám k právu vyšiemu sě jest odvolal.

Protož myť ve jméno Božie ortele vašeho jakožto řádně nalezeného a řečeného podle práva našeho potvrzujem i pochvalujem tiemto listem, jenž jest dán v středu po svatém Francišku leta od narozenie Syna Božieho tisícieho čtyřistého šestdesátého druhého.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Kúřimě, přátelóm milým.

3.

1479 [?] d. 24. listopadu ve Vlašimi. — Rada m. Vlašimě podává k vyššímu právu rozsudek svůj ve při Jana písaře a Prokopa souseda v příčině výnosu z prodeje šafránu. [4941]

Múdří a opatrní páni nám přízniví! VMti službu svú povolnú vzkazujem a na VMt jakožto na pány opatrné a právo vyší práv našich vznášíme, že předstúpili před nás, tu kdež jsme seděli ve čtyřech stolicech súdných v zahájeném súdu, kdežto všeliká věc, kteráž k súdu postavena bývá, podle práv našich konec a místo beřě; protož my ne všětečností ani s lechkostí přijali jsme je ku právu našemu, ale z rozkázání pána našeho JMti že jsme je ku právu našemu přijali. Jan písař, služebník pána našeho JMti, to již žalobník [z] strany jedné, a Prokop spolusúsed náš [z] strany druhé ꝯc. A my ne všetečně ani omylně, prvé než jsme stranám přáli přistúpiti k mluvení, a povstavšě a stojícě ve čtyřech stolicech, žádali jsme pokorně jednohlasně a nemalými prozbami pana Jana Lukaveckého, hajtmana pána našeho JMti, kterýž jesti

sudím při tom času byl, aby ráčil stranám přátelské smlúvy příti a nás a právo naše takovými neobyčěnajmi [sic] věcmi nezaprázdnovati. I tu pan sudí svrchu dočený jsa nakloněn k naší spravedlivé prozbě, řka: „Jáť jsem tomu rád, jedno chtí-li strany k tomu přistúpiti?“ I tu jesti bylo tázáno od pana sudío [sic] obou stran, chtí-li toho strany na přátelech anebo-li smlúvu přátelskú mezi sebou vzéti. I tu sě strany ohlásily, že nikoli jináč než po vás konec a místo chcme vzéti. I my poruzoměvše [sic], že ta věc nemůž s nás složena býti, i kázáno jest, aby strany k právu přistúpily podle práva a obyčeje a řádu práv našich. A tu jsme je slyšeli.

Tehdy jesti Jan písař vedl jest žalobu skrzě řečníka svého a dávaje vinu Prokopovi, že sta sě složela vespolek penězi na koupi šafránu, a menuje skrzě řečníka svého, že jesti dal Jan písař k tomu spolku ſſ XXXti a Prokop ostatek. I tu jesti tázán Prokop od pana sudío, zná-li sě Janovi písaři v tom spolku. A Prokop jesti sě sěznal. A Jan písař na to památné položil. I tu jest Prokop zasě svój odpor položil řka: Jene písaři, když jsi svou jistinu ode mne prvé vzal, než sě jest ten šafrán prodal, že se mnú žádného zisku nemáš. I tu přiřiká Jan písař: když jest svou jistinu zase od Prokopa vzal, že by Prokopovi řěkl, že ještě chci zisk s tebú míti. Též zasě Prokop přiřiká, že Jan písař, když jest bral svou jistinu, že sě neoznámil k žádnému zisku, ale obě straně toho průvodóv na sě nemáta. Protož jsme my toho nevážili. Dále tázáno jest též strany požalované od pana sudío, co k tomu odpovídá. A on vedle obyčeje, práva a řádu před právem zachovávaje sě, odpovídal jest Prokop od prvnieho slova žaloby až do poslednieho za nevinu. I nade vše na to Jan písař žádá jmíti s toho složení spolku od Prokopa zisku XVIII ſſ míšenských na svou stranu. I tu jest Prokop odpor svój položil a řka: Jene písaři! víšiš ty o jakém zizsku, ty pověz. Jáť o žádném zizsku nevím, než vím o nákladích a o práci své. Též Jan písař odpor svój položil proti Prokopově řeči a řka: Ty mi velíš o zizsku praviti, a já jsem toho šafránu neviděl, jak jsej do Prahy dones. I opět Prokop přiřěkl a řka: Jáť o zizsku nevím, než vím o outratě své, jezdě častokrát do Prahy a nemaje vuole v prodaji toho šafránu. Tehdy Janovi žalobníku nezdálo sě jemu za to přijíti, i volal sě k svědomí. A my než jsme svědomí slyšeli, i odložili jsme stranám až do soudóv.

A když jsú súdové přišli, tu sú sě obě straně před právem postavily. Tu jest Jan písař před právem naším žalobu svú v táž slova obnovil pořadem výše psaným. A Prokop vždy odpovídaje za nevinu a odpor svój kládá řka: Jene písaři! chceš zisk se mnú učiniti, vzav svou jistinu ode mne prvé, než jsem koupě odbyl; vzav minci dobrú, grošě, zlaté, prácě s tím žádné nemaje ani nákladóv čině ani outrat veda, jakož jsem já to vše mušěl podstúpiti, chtěl-li jsem to speněžiti. A bral jsem penízě drobné, jesto jsem k škodě přišel na nich. Proti všěm těm odporuom Jan písař volal sě k svědomí. Tu pan sudí jsa nakloněn k žádosti Jana žalobníka, přál jest jemu svědomí vystaviti. I tu jest Jan písař svědomí své vedl pana Probasta,

kterýž jesti ty čassy rozkazoval na valech dělati u pána našěho JMti. Ten jesti z[nal, že] sem tu stál v Domašíně některé čassy na trhu, ano Anna Prokopova žena prodávala toho šafránu loth po VI gr. m. Druhé svedomí vedl jest týž Jan žalobník slovutného Maršálka, purkrabí starého. Ten jesti znal, že téhož Prokopa žena prodávala šafránu loth po VI gr. minus 2 d., a řka: ale nevím, ten-li šafrán čili jinaj. Ten jest tak znal. Neb jest Prokop prodal ženě své toho šafránu IIII libry po II ſſ a po X gr. míšenských.

Druhá strana požalovaná tázána jest od pana sudío, má-li také jaká svědomí, aby vedl proti Janovi žalobníku. Tu sě jest ohlásil, že má listovní z Prahy Starého města od pana Jakuba*) mydláře a od ouředníkóv váhy kořený; a jakož ti listové šíře sami v sobě svědčiti budú a vašě oppatrnost ráčíte je opatřiti a slyšěti.

A my ty věčky věci slyševše, žaloby jich, odpory jich i svědomí obou stranú ústní i listovní slyšěvše, s pilností i s vyptáním před sě vzavše podle práva našeho i odklady jim čінivšě i přáli jsme jim, aby sobě svědomí lepšili, která by strana toho potřěbovala, aby žádné straně nic ukráceno nebylo. A to všě učinivše, tázali jsme obou stranú jednú, druhé i třetí, již-li na tom svědomí zavazují. Tu jsú sě obě straně ohlásily, že zavazují. A my právo své ohradivše pod právem vyším ve jméno boží podle jich žalob i jich odporuov a svědomí jich obou stranú [sic] i vypověděli jsme pod právem vyším, že pře strany obžalované lepší jest pře než Jana žalobníka, a to tudy: Jan písař když jest svou jistinu vzal prvé od Prokopa nesčakav, aby sě ta koupě odbyla aneb prodala, prácě s tím žádné nemaje ani nákladóv čině, i tak sě právu našemu zdá, žeť Prokop nic povinovat nenie; i protož aby Prokopa na pokoji nechal. A při té vajpovědi sěděl na miestě pana sudío urozený panoše pan Petr Měděnec, úředník pána našěho JMti. A tu jesti tázal stran, přijímají-li rosudek a nález práva našěho. Tu jest Jan žalobník potaz sobě uprossil, a přišed z potazu i řekl: práva a nálezu vašeho nehaním, než [chci si] u práva vyšieho lepšiti. Tu jesti tázáno od pana sudío Jana písaře, proti komu sobě chce lepšiti u práva vyšieho, proti-li právu čili proti straně odporné. Tu jest Jan odpověděl, že proti straně odporné. Tu sobě potaz uprosil, aby sě o to poradil. A my podle práva našěho p[řáli s]me jemu za XIIII dní pořád zběhlých, aby sě o to radil, s kajm by sě jemu zdálo, a v strnástý den aby sě zasě před právem postavil a úmysl svój konečný zvěstoval. I zdálo se Janovi písaři, že by mu bylo rosudkem naším a vajpovědí ukráceno; i volá sě k vyšímu právu a k orteli.

A my teď k vaší opatrnosti dva s tovařišóv našich vysíláme, kteréž sobě strany volily, s tímto vajpissem, kterak jsú nám tyto strany právem naším rozeznané, a vaší opatrnosti prossíme jakožto pánuov opatrných a práva vyšieho práv našich, že ráčíte nám jasnější naučení zvěstovati, při čem tyto strany zuostaveny býti mají. Ex Wlassim tu v středu před svatú Kkatheřinú. — Konšělé spoluradní z Vlašimě.

Vzácné a mnohé opatrnosti pánu purkmistru a raddě města Kúřimě, pánuom nám příznivým buď d[odán].

*) Jakub mydlář byl konšelem Starého m. Pražského v l. 1484—1486.

4.

1490 d. 17. dubna. — Rada m. Hory Kutné sděluje poslední vůli Jana Dvořky. [Z nejstarší knihy městské f. 182. a.]

Šephmistři a radda na Horách Kutnách. Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a konšeluom města Kúřima, přátelóm milým! Službu naši vzkazujíce oznamujem listem tiemto, že k snažné prozsbě Václava, ukazatele listu tohoto, dali jsme jemu výpis kšaftu, kterýž nebožtík Jan Dvořka, někdy súsed váš, na smrtedlné posteli leže v městě našem vedle řádu a práva vašeho zřiedil a zpuosobil. Kterýžto slovo od slova sě takto podpisuje:

Já Jan Dvořka z Kúřima leže v kázni Boha všemohúcieho, proto však paměti a rozomu zdravého užívaje, činím toto pořiezenie o statku svém, kterýmž jest mne milý pán Buoh ráčil naděliti, abych, kdyžbych s tohoto biedného světa skrze smrt vzat byl, mezi příbuznými mými žádná příčina ruoznice vzniknúti nemohla ꝛc. A najprvé toto oznamuji a konečně tak mieti chtě, neuchová-li mne pán Buoh smrti, tehdy duom i všecek statek svuoj mocně porúčím manželce své, tak aby jie na to žádný živý nesáhal, ale aby ona jeho užívala bez překážky do své smrti. A pakli by jie pán Buoh smrti neuchoval, tehdy ten statek aby spadl na Dorothu dceru mú všecek ꝛc.

Item oznamuji, komu sem co dlužen: špitálských peněz dlužen jsem XX ß gr. míšenských. Item školních X ß gr. míšenských. Item Lipanského XXV ß míšenských. Item Kláře XX ß míšenských, a s toho má sjíti každý rok po LXX gr. míšenských s sklepu, kolik let držela. Item Krumpolcovi I½ ß míšenských. Item Hromádkovi II ß XXIIII gr. míšenských. Item Bartákovi V ß gr. míšenských. Item Havlovi ševci LXX gr. bielých. Item Václavovi střelcovi, jakž se učtú, vedle toho buď zpraveno. Item Václavovi zeti svému XXX ß míšenských. Item dále oznamuji, že Thomsa z Hoštic dlužen mi VIII ß míšenských bez X gr.

Item toto také oznámil, aby manželka jeho z toho statku učinila za duši jeho a obrátila, kamž se jie koli zdáti bude, jako věrná ꝛc.

Takovému jeho zřiezenie na svědomie pečet města našeho přitisknúti jsme dali k tomuto listu v sobotu před nedělí próvodní léta ꝛc devadesátého.

5.

1493 d. 30. ledna v Humpolci. — Bohuslav z Leskovce přimlouvá se, aby Janovi člověku jeho k dluhu jeho dopomohli. [1368.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé moji milí! A jakož sem vám prvé psal o Jana Vítova syna z Dlužinuov, člověka svého, o ten dluh, kterýž jest jemu Lukeš povinovat: i milí páni a přietelé dobří věztež, žeť vám to [chci] v své pravdě psáti, že mi jest nebožtík otec jeho blízko před sm[rtí] svú pravil, radě se

o to se mnú, že jest jemu týž Lukeš dlužen XVj ſſ gr. míšenských. I milí páni! Tomu muožete porozuměti, že vám to mohu v pravdě řieci, že nebožtík Vít, otec Januov, byl jest člověk dobrý a zachovalý, a to jest mnoho dobrým lidem svědomo ... Ale což se dotýče Lukše, páni milí, to jest také svědomo dobrým li[dem v] kraji, že jest mnoho dobrých lidí vo jich statky položil. A toť jest jemu samému svědomo; bychť pak vám mnoho o to vypisoval, jakožby se to v pravdě bohda shledalo ꝯc. I milí páni! Věřím já vám, jakožto přáteluom svým dobrým, že mne i mého člověka v tom opatříte, jakožbych já vašemu každému též chtěl rád udělati, kdyby sě kdy komu za mnú taková věc přihodila. Ex Humpolecz feria IIII. ante purificationem Marie annorum ꝯc LXXXXIII⁰. — Bohuslav z Leskovcě.

[Múdrým] a opatrným pánuom purg[mis]tru a raddě města Kúřima, přáteluom mým milým.

6.

1494 d. 4. října v Praze. — Nejvyšší kancléř oznamuje, že král odúmrť po Kubíkovi tesaři dal Pavlovi z Bezdědic. [Z nejstarší knihy městské f. 51. b., kde v čele listu stojí: Copia littere domini Johannis de Ssellnberg, cancellarii regni Bohemie, ex parte Pauli baccalaurei.]

Jan z Šelnberka ꝯc. Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a konšelóm města Kouřimě, přátelóm mým dobrému [sic]. Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Tajno vás nebuď, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest dáti právo své ke všemu statku movitému i nemovitému, kterýž na JMKskú přišel a připadl po smrti Kubíka tesaře, někdy spoluobyvatele vašeho, Pavlovi z Bezdědic, spoluměštěnínu vašemu. A protož to znajíce, na miestě krále JMti vás napomínám a prosím od sebe, abyšte jmenovanému Pavlovi v tom radni a pomocni byli a v ten statek jej uvedli a jeho zmocnieli. I znajíce to, nepochybuji o vás, že se tak zachováte a to opatříte, aby on dánie královského skutečně užíti mohl. A což mně v tom povolnosti okážete, toho já vám jakožto přátelóm dobrým rád zaslúžiti chci. Datum Prage sabbato die Francisci beati annorum Domini ꝯc XCIIII⁰.

7.

1496 d. 5. května v Kolíně. — Rada městská přimlouvá se, aby židu Pinkasovi k penězům jeho dopomohli. [4504.]

Službu naši [vzkaz]ujem. Múdré opatrnosti páni, súsedé a přátelé naši milí! Zpraveni jsme od [Pinka]sa žida, že by pan hejtman náš VMti psal o [ně]ho po třikrát pro dluh nebožtíka pana Miloty Lipanského, kterýž vzal XXX ſſ a IX ſſ gr. po míšen. na Tateckého, a sám také sobě vzal od téhož žida VI ſſ gr. po míšen.; a lichva na to jde více než od roku. A bratr páně Milotóv, přijev některý čas k nám, s židem se pro to neumluvil, a žid své mieti chce.

A dále týž žid nás jest zpravil, co se dotýče paní Dorothy, manželky Vavřince

Poláka, súseda vašeho, že jest k němu slíbila za téhož Vavřince, muže svého, na všecek statek svuoj za XVIII ß gr. alb. a jemu dávno plniti měla, neplní. I věděti račte, že žid žádal jest nás za propuštění práva k stavování súsed vašiech pro oba dluhy svrchu psaná. VMti znáte, že jemu toho slušně otepříti nemuožeme, poněvadž pod právem našiem sedí. Protož znajíce takovú věc, račte k tomu držeti dlužníky předepsané, ať židu učiní, což učiniti mají, aby nevinní za vinné škod nebrali; kteréžto věci takové neradi bychom nižádnému p[řáli., Datum] Nova Colonia feria V die sancti Floriani*) annorum ꝺc 96. — Purgmistr a radda města Nového Kolína nad Labem.

Mnohé opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, pánóm přátelóm a súsedóm našiem milým.

*) R. 1496 připadl svátek sv. Floriana dne 4. května na středu; ve čtvrtek (feria V) bylo 5. května.

8.

1500 [?] d. 11. ledna v Hoře Kutné. — Michal z Vrchovišť nabízí 35 grošů v náhradu za splašeného vola, který v lesích jeho zabit byl. [4109.]

Službu svú vzkazuji múdrým a opatrným pánóm, panu purgmistru a konšelóm, přeje jim všeho dobrého, jakožto súsedóm svým milým, aby ve zdraví jsúc dobře se měli. Páni súsedé a přátelé milí! Jakož mi píšete, že Jiřík příjmím Rubín a Jan Dráb řezníci, spolusúsedé vaši, vznesli jsú na vás, kterak pacholek jich kúpiv vuol, měl jej přihnati domuov, a on z příhody, že by se jemu zvášnil a že by vběhl do mých lesuov a tu v léči že by zabit byl etc. Toto napřed račte věděti, že já o tom nic jsem nevěděl, aniž také obchozi tee s léčí moji činili jsú pro toho volka. Než k spravedlivému přistúpíc mám za to, že co jsou jemu zaň dávali bez vuole mé, mohl na tom přestati, anebo sobě dobytče nezbednee zase vzíti služebník jich. Však milí páni sousedé, poněvadž jedna řeč jest řeči puol, nebo dokonalá spravedlnost v jedné řeči vyhledána býti nemuož, toto vám v skutku oznamuji, kterak se jest při tom přihodilo; a když to sami rozvážíte, srozumíte tomu, že jest mi se mnohem větší toho hovada škoda stala. Neb jsou byli obešli zvěří několik, ješto v tom vokolí súsedóm ve vsech překážku velikú jsú činily, k tomu také zajíce i lišky etc. Také léč, kteráž polécena byla, jest mi skrze to dobytče velmi ztrhána; pacholky snad dva ranilo jest, a by neměli při sobě braní, nevím, by jim se bylo teež nestalo jako tomu dobytčeti. Protož, milí páni súsedé, složíce jich škody s mými, tomu račte vyrozoměti, nebť já smlúvy přátelské neodpírám a k zaplacení se mám; než měl-li bych i od toho dobytčete za ranění lékařóm platiti i spolu za dobytče nezbedné, to račte rozvážiti.

A přes to přese všecko dle přátelství a súsedství chci učiniti, že jim chci dáti ꝭ kopy a V grošuov. Pakli k tomu přistúpiti nechtí, pouštím se k spravedlnosti.

Datum ex Montibus Cuthnis sabbato post Epiphaniam Domini. — Michal z Vrchovišť a na Dobřeni.

Múdrým a opatrným pánóm panu purgmistru a raddě města Gúřima, súsedóm a přátelóm mým milým.

9.

1500 [?] d. 15. ledna v Hoře Kutné. — Michal z Vrchovišť zvyšuje náhradu za zabitého volka na 46 gr. č. [2935.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a súsedé milí ꝛc! Z té odpovědi, kterúž jste psali, že hotovi jsúce v dobrém súsedství, mně žádné protimyslnosti učiniti nemíníte, to vězte, že já týž jsem ꝛc, a pouštějíce se ke mně, abych v tom spravedlivě rozhodna, jim toho dobytčete škodovati nedal. I milí páni sousedé a přátelé! Pro vás co mi možného jest bez mé škody, zvlášť k přímluvě vaší, chci to rád učiniti i pro přímluvu pana Jindřicha. Neb jest on mne toho dostatečně zpravil, že by ti thovaryšie byli při potřebnosti ꝛc. Takto chci učiniti: teď jim dávám XL gr. a VI gr. českých. Mám za to, že se tím mohou hojiti neb sou totéž zaň sami dali. Pak prosím vás, milí páni, prohlédnětež k tomu, jaké jsem já škody skrze ten volek vzal. Mám za to, že kdyby mi kto hotovú kopu položil grošuov a to dobrovolně, nevím, bych k tomu přistúpiti chtěl. Než totoť, cožť jsem učinil, k vuoli vaší a k přímluvě to se jest stalo. Datum ex Montibus Cuthnis feria IIII. ante Fabiani. — Michal z Vrchovišť a na Dobřeni.

Múdrým a opatrným pánóm panu purgmistru a konšelóm města Gúřimě, súsedóm mým milým.

10.

1500 [?] d. 18. července v Kalenicích. — Jindřich Sádlo z Kladrubec přimlouvá se za člověka svého ze vsi Kozlova. [2248.]

Službu svú vzkazuji, múdří, opatrní páni a přítelé milí! Vznesl jest na mne člověk můj Filip z Kozlova, kerak by člověk váš Průcha z Bošic pozůstal člověku mému, ukazateli listu tohoto, služby jeho spravedlivé, keré on vás ústně zpraví. I věřím vám, že vy témuž človyku řozkážete [sic] jemu právu býti, k čemuž spravedlnost má. Pakliby se toho nestalo, tehdy bych já člověka svého nemohl opusti[ti], tak jakž zrýzenie [sic] zemské ukazuje. I vdy vám věřím, že mne k delším nákladóm připravovati nebudete a jemu spravedlivé učiniti rozkážete. Dán v Kalenicích v sobotu před svatú Máří Madalenu. — Jindřich Sádlo z Kladrubec.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a radě města Kouřimi, přátelóm mým dobrým buď d[odán].

11.

1500 [?] d. 19. října v Nemyšli. — Bohuslav Mitrovský z Nemyšle přimlouvá se, by lidem jeho dluh byl zaplacen. [1712.]

Službu svú vzkazuji, slovutní páni a přítelé milí! Za to mám, že v paměti máte psaní má, keráž sem vám činil, žaluje vám na Pavla Beránkova spolusúseda vašeho, kerý že lidem mým dlužen Matějovi a Janovi a ještě jim pozůstal osm kop; kerýmžto penězům sú rokové vyšli, keré že on sobě ten jistý Pavel sám menoval, a jim až do tohoto času dáti nechce, a lidmi mými darmo trmácí a je k škodám svývolně připravuje. I milí páni a přítelé! Věřím já vám, že vy témuž Pavlovi rozkážete a jej k tomu míti budete, aby on lidem mým zaplatil jich dluh spravedlivý, kerý že jim pozůstal. Pakli by se toho nestalo, již bych já déle lidem svým nemoh práva hájiti k stavování ani jich v tom opusti[ti]. Dán na Nemyšli v pondělí po svatém Havle. — Boslav Mitrovský z Nemyšle.

Múdrým a opatrným panu purkmistru a pánům radě města Kúřimě, přátelóm mým dobrým.

12.

1500 [?] — Matyáš z Kosoře přimlouvá se za poddaného pána svého. [1164.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Vznesl jest na mě Martin Ušák, člověk poddaný pána mého JMti, že jemu před právem stavil Komorsa, a na nás jest toho nevznesl. I milí páni! Poněvadž jste Komorsovi právo pustili, račtež Komorsovi rozkázati, ať dá Pavlovi Kabáthovi ȷ̶ ſſ gr. b., kteréž jest byl dlužen Komorsa Čáslavskému, kdež jest již Pavel Kabáth Čáslavskému zaň dal. Pakliby sě to od vás nestalo, již bych já člověku poddanému pána mého JMti práva zhájiti nemohl, kdež Pavel Kabáth Komorsovi dlužen nenie než XXV gr. bílých, neb jemu dal doma V gr. bílých. — Matias z Kosoře. [Bez adressy.]

13.

1500 [?] na Mlékovicích. — Jindřich Voděradský z Hrušova o dluhu poddaného svého za kuši. [3120.]

Službu svú vzkazuji, páni sousedé, přátelé milí! Jakož mi oznamujete, že by znesl na vás Matěj Hřídel, poddaný súsed váš, že by jemu Jíra člověk můj za kuši nějakú dlužen byl dvě kopě míš., a že by to na mě znášel a že bych řekl do Kouřima s Jírou přijeti: i snad jest chtěl Hřídel sám jeho súditi. A také ráčíte psáti, že by to na mě znášel několikrát. I já toho nepomním, aby on kdy žaloval na něho, než mluvíval jest se mnú několikrát v Kúřimi, a já sem mu odložil, aby na Mlékovice přišel; a žaloval, i nepřišel jest nikda. A dále mi ráčíte psáti, abych člověka svého k tomu přidržal, pokud jest jemu dlužen, aby mu dal; i to já chci

učiniti, když on příde ke mně. Tu cožkoli na Jíru jaký dluh uvede, musí mu práv býti. Dán na Mlékovicích ɔc. — Jindřich Voděracký z Hrušova a na Mlékovicích.

Slovutné opatrnosti pánuom purmistru [sic] a radě města Kouřima, pánuom přátelóm mým milým.

14.

1500 [?]. — Jindřich ze Stežova žádá, aby směl veřejně ohlásiti, že dostal od krále clo v Úvale. [4136].

Službu svú vzkazuji, páni a příteli moji milí! Tajno vás nebuď, že k žádosti mé a pánů a přátel mých milých král JMt, pán muoj milostivý, ráčil jest vzhlédnúti na záhubu mú i mých chudých lidí, ráčil mi jest dáti clo tu v Úvale, mně i dědicuom mým. Kdež já vám to oznamuji a vás za to žádám, abyšte mi toho dopustili v městě vašem to oznámiti při trhu poslem vaším z mých peněz, aby sě ke mně každý tak zachoval vedle obdarování krále JMti, pána mého milostivého. Odpovědi žádám po tomto poslu. — Jindřich z Težova a na Hostýni ɔc.

Vzácné opatrnosti panu purmistru a raddě města Kouřima, pánuom a přáteluom mým milým.

15.

1501 d. 10. června v Kolíně. — Martin z Dřešína, purkrabí a purkmistr, o dluh Matěje šrotéře. [4516.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelie moji milí! Jakož ste ráčili pánuom Kolínským psáti, žádajíce za přímluvu k Smolíkovi, aby týž Smolík od Matěje šrotéře, poddaného vašeho, na ně[ja]ké roky ty penieze bral ɔc. Milí páni! S Smolíkem o to sem mluvil. Žádnú měrú s práva se strhnúti nechce, a že dluh jest velmi dávný; tak praví, že na Matějových šermiech o ten dluh VIII let stál jest. Jakož i já několikrát o to VMtem psával sem žádaje, abyšte ráčili Matěje k zaplacení toho dluhu připraviti. A proto se jest toho nestalo. Až teď k obstavení nevinný skrze to přišel jest. I poněvadž již Smolík po právu jde, já jeho s práva stisknúti nemohu. Datum Colonie ff. V Corporis Christi anno Domini M 5^01^0. — Martin z Dřešína, purkrabie i purgmistr Kolínský.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

16.

1502 [?] d. 30. prosince na Kostelci. — Zdeněk Kačice z Konic žádá K., aby donutili sedláře odvésti mu dvě dlužná sedla. [982.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni milí! Žalujiť vám na sedláře spolusouseda vašeho, že jest mi dlužen sedlo jedno nové, kteréž sem já jemu zaplatil a dal sem jemu za to sedlo XXV gr. bielých. A druhé sedlo staré dal jsem

jemu opravit. Toho mi jest také zase nevrátil. A o ta obě dvě sedla jest mnoho s sobě rok jest brával. A rychtáři vašemu sem naň žaloval, a proto mě nic dáno nenie. Kdež já vás žádám, že vy témuž sedláři rozkážete, aby mi ty obě sedle přinesl tuto neděli najprv příští. A pakli by se toho nestalo, již já se vám psaním tiemto opoviedám, že já svého dobývati budu podle práva. Ex Kostelecz feria VI ante novum annum. — Zdeněk Kačice z Konic.

Slovutným opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřimi, pánuom a přáteluom dobrým.

17.

1503 [?] d. 23. listopadu na Kolodějích. — Mikuláš Vlk z Kvítkova žádá, aby donutili sousedy své zaplatiti vlnu koupenou. [3107.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti pane purmistre [sic], příteli milý! Žaluji vám na spolusúsedy vaše ty, kteréž vám zejména bude menovati pan Rajthar spolusúsed váš. Když sú lidé pána mého JMti vlnu mu prodali v městě vašem do městečka páně Holického, tu sou spolusousedé vaši zaň slíbili až do svatého Václava. I tomu jest se dost nestalo od jisce [sic] ani od rukojmie. I prosím vás, že je k tomu držeti budete spolusúsedy vaše, aby mi tomu dosti učinili podle slibu svého, kteréž vám menovati bude pan Rajthar. Pakli by se toho nestalo, musil bych svého právem dobývati na spolusúsedech vašich. Ale já tu vieru do vás mám, že vy to opatříte, že toho potřebí nebude. Odpovědi žádám listem vaším po tomto poslu. Datum na Kolodějích v čtvrtek den s. Klimenta. — Mikuláš Vlk z Kvietkova, purkabie [sic] na Kolodějích.

Slovutné opatrnosti panu purmistru a radě města Kouřimě, pánuom a přáteluom milým d.

18.

1503 [?] d. 28. listopadu na Kolodějích. — Mikuláš Vlk z Kvítkova domáhá se důrazněji dlužných peněz. [3106.]

Slovutné opatrnosti pane purmistře a páni přátelé milí! Jakož sem vám psal prvé žádaje vás, abyšte mi rozkázali spolusousedu svému Janovi, za cest [čežť] mi slíbil, aby mi tomu dost učinil, kdež jest pan Rajthar, spolusúsed váš, jej na místě mém přijímal v ten slib. I zpravil jest mne člověk pána mého JMti, kteréhož sem k vám posélal, že by týž Jan před vámi pravil, že bych já s tím jiscem smlúvu bral a roku přidával. I pravím vám takko: ktožkoli praví, že mluví jako nepravý a nešlechetný člověk, bych já jakých rokuov přidával. Z příčiny té sem tak dlúho neupomínal, chtě rád, aby mi dluh muoj byl zaplacen bez nákladuov a škod. Pak račtež věděti, cožkoli na to nakládati budu, žeť toho škoden býti nechci. A vámť skutečně věřím, že jej k tomu držeti budete, ať mi zaplatí. Pakli byšte toho ne-

učinili, tak já se zachovám podle prvniešího psaní k vám mého. D. na Koloději v úte. po s. Kateřině. — Mikulaš Vlk z Kvietkova, purkabie [sic] na Kolodějích.

Slovutné opatrnosti panu purmistru a radě města Kúřimě, pánuom a přáteluom milým.

19.

1503 [?] d. 30. prosince. — Petr z Trojanovic: aby provolati dali přiložený list královský. [2829.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a přátelé milí! Teď vám posielám list od krále JMti z poručenie najvyššieho pana purkrabie pražského JMti, abyšte provolati rozkázali podle zněnie téhož listu krále JMti, aby lidé všech stavuov vědúce vuoli a rozkázánie JKMti, tak se zachovali. Protož vás žádám, znajíce takovú vuoli JMKské a rozkázánie, že tiem neobmeškáte. Datum sabbato ante Novum Annum. — Petr z Trojanovic, úředník krále JMti ungelthu.*)

Vzácné opatrnosti purgmistru a radě města Kouřimě, pánóm a přátelóm mým milým.

*) Úředníkem tím byl do r. 1501 Jan Jeníšek z Újezda, od r. 1507 Jan Vlčíhrdlo ze Všehrd. Roku 1510 byl Petr z Trojanovic již místokomorníkem.

20.

1504 d. 22. května na Kostelci. — Jan z Kamenné Lhoty, purkrabí na Kostelci, žádá. aby Janu Kavanovi dlužné 3 kopy grošů byly zaplaceny. [1007.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Kdež mi píšete, odpověd mi dávajíc na mé psaní, co Jana Kavana dotýče, a že jest se svolil před vámi státi a rozeznán býti s Hronkem koželuhem ꝛc; i k tomu se zná, že jest toho na vás žádal, a vy vyslyševše svědomie jeho, rok k stání jemu několikrát pokládali, a že jste jemu konce o to neučinili. A když jest najposléz stál, že jest již viec nepřiříkal před vámi státi, než s JMtí pánem se o to raditi. Neb sem spraven od purkrabí starého, že ten Hronek z jedné opatrnosti do druhé vždy jde. Neb dobře víte, že člověk JMti vašich neviní z větší sumy než ze III ſſ gr., o které Hronek s ním smlúvu učinil a kdy by mu je platiti měl. Tomu se od něho dosti nestalo. I já vás žádám, že člověku JMti [pána] mého již psanému rozkážete zaplatiti. Pakli by se toho od vás nestalo, že se vám tiemto listem opovídám, že člověku JMti pána práva k ostavení vašich na gruntech JMti pána mého odepříti nebudu moci. Datum Kostelecz ff. 4ª ante Penthecostes anno ꝛc 154. — Jan z Kamenné Lhoty, purkrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánóm purmistru města Kúřimě, pánóm a přátelóm milým.

21.

1505 [?] d. 29. července ve Vlašimi. — Jan Levinský z Lukonos, úředník na Vlašimi, přimlouvá se za poddaného v záležitosti šindele. [1373]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Vznesl jest na mne Jan Zeman z Čáslavského, člověk pánův mých JMtí, kterak jest jemu se stala nějaká příhoda dosti nenadálá v městě vašem, kdež za to mám, že vám jest již i vědoma oc. A podle zprávy člověka pánův mých JMtí jeho Janovy, kdež mne zpravoval, že pan purgmistr s některými pány, když jest tu svú příhodu na vás vznesl, k tomu jste se spravedlivě míti ráčili, a tu pak dále že člověku pánův mých JMtí ste rok k stání jako zítra bohdá položili. I milí páni! Za to vás žádám, že člověku tomuto podle toho a nýbrž i podle spravedlnosti radni a pomocni budete tak, jakž jistě zřetedlně sami znáte. A poněvadž jest tomu jistému člověku člověk pánův mých JMtí toho neporučil, aby on ten šindel měl sobě vyčítati, a počavše vyčítati aneb s vozu metati, když jest peníze nalezl, hned jest vyčítání nechal a preč ušel, a potom ještě i toho zapříti chtěl, že jest ho s vozu nemetal. Ale však tak mne zpravuje člověk tento, že jest se k tomu seznal před vámi některými; a by se pak pamatovati nechtěl, bude jinými pamatován. I již věc tu všecku znajíce lépe nežli já, vám věřím, že k tomu člověku pánův mých JMtí dopomůžete, aby k svému zasc přišel. A já také jistě, když by se jaká věc přihodila kterému z obyvatelův vašich na gruntech pánův mých JMtí, chtěl bych se spravedlivě v tom k vám zachovati. Actum Vlašim den sv. Marty. — Jan Levinský z Lukonos, úředník na Vlašimi.

Slovutné opatrnosti pánům purgmistru a radě města Kouřimě, přátelům mým milým.

22.

1505 [?]. — Jan ze Lstiboře žádá, aby člověku jeho odkaz jeho vydán byl. [625]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přítelé a sousedé milí! Tajno vás nebuď: Vznesl jest na mě Jíra Svátkuov syn z Elstiboře, kterak by mu odkázal Trčka pacholek jeho Vj ſſ míš., kdež pak kšaft šíře v sobě ukazuje; kterýž kšaft slyšal rychtář váš a má jej při sobě. I přišel jest týž člověk muoj s přátely svými k rychtáři vašemu žádaje ho, aby od Jana Němce z Třebovle, poddaného vašeho, kterýž ty peníze při sobě má, spravedlivé učinil. I člověk muoj nemohl jest přijíti k tomu, aby skrze rychtáře svého dosáhnúti mohl. I protož já vás žádám dle spravedlnosti, že vy člověku mému od svrchu jmenovaného člověka vašeho spravedlivé učiníte, aby on mu zaplatil bez další o to práci [sic]. Pakli by sě toho nestalo, již bych já člověku svému práva stavního obhajovati nemohl. Kdež o vás nepochybuji, že sě toho nedopustíte. Odpovědi žádám. — Jan z Elstiboře a na Klučově.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Gúřima, přáteluom a souseduom milým.

23.

1506 [?] d. 29. dubna v Zásmukách. — Jindřich z Vojslavic přimlouvá se, aby vdově kmetičně ze Sobučic dlužná částka byla zaplacena. [4948]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni sousedé moji milí! Račte věděti, že jest na mě znesla vdova tato z Sebučic kmetična páně Janova, kterážto nyníčko jest v poručenství mém, že jest byla [dlužna?] nebožtíkovi Matějíčkovi, o kterýmžto dluhu tak ona praví, že jest VMtem vědomo; kdež ona tak zpravuje, že jste jí ráčili po smrti téhož Matějíčka na doplacení té sladovny ještě kopu přidati ꝛc. I milí páni a sousedé! Já Vašich Mtí prosím, že to pro mé učiniti ráčíte, poněvadž jiným některým již snad zaplaceno jest, že jí také ráčíte jejího dluhu spravedlivého dopomoci. Datum Zassmuky ff. IIII. ante Filipi et Jakobi annorum ꝛc. — Jindřich z Vojslavic a na Zásmucích.

Múdré a vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima ꝛc, pánuom přáteluom a sousedóm mým milým buď [dodán].

24.

1506 d. 13. června v Praze. — Albrecht z Kolovrat: že na Hynka hejtmana Poděbradského to vznesl, aby porovnal souseda Přemysla s židem Pinkasem. [1126]

Služba má, múdří a opatrní přátelé milí! Vězte, že jsem tu věc, což jse Pinkasa žida a Přemysla spolusouseda vašeho, o kteréhož jste mi, přimlúvajiece se oň, psali, dotýče, panu Hynkovi hajtmanu Poděbradskému k vyslyšení a mezi nimi k slušnému porovnání, seč by soused váš býti mohl, poručil jsem. Protož to vědúce, již vy sousedu vašemu Přemyslovi o tom oznámíte, aby jse k tomu pohotově jměl, kdyžbykoli k tomu obeslán byl, aby již tu na ten čas s týmž Pinkasem před ním stál. A list ten, kterýž panu Hynkovi o to píši, vám také posielám po tomto vašem poslu. Datum Prage sabbato post festum Corporis Christi anno ꝛc VI. — Albrecht z Kolovrat a na Libšteině, najvyššie kancléř královstvie českého ꝛc.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

25.

1506 [?] d. 14. srpna. — Bartoš z Práchňan přimlouvá se za člověka svého z Chvatliny, aby mu k dluhu jeho dopomohli. [1978]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a přáteli moji milí! Zpravil jest mne Blažek člověk muoj z Chvatliny, tohoto ukazatel listu, že by jemu byla dlužna Hromádková souseda vaše III ſſ grošuov českých. Nějakaj jemu toho vodpor činí, praviedci jemu, že by dlužna nebyla. I milí páni! Já VMti prosím, že vy člověka mého laskavě vyslyšíc, pokudž jest spravedliv, ráčíte jemu konec a místo učiniti, aby von mohl k svému dluhu spravedlivému přijíti, aby on mne o to více a já

VMti nestaral. Datum feria VI post Tiburcii. — Bartoš z Práchňan na Horách Kuttnách.

Vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima, pánuom a přátelóm mém [sic] milým.

26.

1506 d. 20. listopadu v Kolíně. — Martin z Dřešína, purkrabí na Kolíně, žádá, aby mu dopomohli k penězům za prodané ryby. [4505]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelie milí! Mám za to, že jest k VMti prvé pan Samson, písař Podjebradský, psal o dluh, kterýmž jest povinovat Martin Lán v městě vašem za XII čb[eruov] ryb po XLVI gr., facit IX ſß XIII [sic] gr., a za to jsú rukojmie Prokop Vrbík, Václav řezník, Doubek krejčí, Martin Málek, všickni z města vašeho; na svatého Václava dáti měli, a po dnes na nich nic dobýti nemuožem. A Jíra Stejskal též za VI čbe[ruov] IIII½ ſß VI gr.; rukojmie Havel Racek, Pavel Kocolt, Vondráček kožoluh [sic]. VMti prosím, milí páni, že ráčíte ty rukojmie k zaplacení toho dluhu připraviti. Pakli bych skrze vaši pomoc k těm penězuom přijíti nemoh, již bych jim toho dýle trpěti nemoh, ale, ačkoli nerad, právem stavním toho dluhu dobýti musil bych. Ale VMti věřím, že je ráčíte skutečně k zaplacení připraviti. Datum Colonie feria VI post Elizabet anno domini M 56. — Martin z Dřešína, purkrabie na Kolíně.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

27.

1506 d. 7. prosince v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech, žádá důtklivě, aby mu vymohli dluh za ryby pro komoru královskou. [34]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Mám za to, že jest vám dobře v paměti, kterak Václav Komrsuov, spoluobyvatel váš, zastavil jest rukojmie za dluh za ryby do komory krále JMti, pána mého milostivého, kteréž přijavšě, v registra města vašeho zapsati jste rozkázali; při tom po napomenutí služebníka krále JMti ode mne poslaného psanie vaše učinili ste a žádost, abych strhna se s vás, penieze v Kolíně registry městskými témuž Václavovi na zahradě zapsané přijal. I milí páni a přátelee! K žádosti vašie rád bych to byl učinil, bych co jistého v Kolíně našel; ale Vaněk Komrs znaje, že sem nic v Kolíně nepřijal, proto se k tomu nemá, by platce byl dluhu, ani ti rukojmovee ɔc. I jáť vás žádám jako pánuov a přátel svých milých, a věřím, že ty rukojmie k skutečnému zaplacení tak, jakž registry zapsáno jest, přidržeti budete. Pakliby se toho nestalo, již bych dluhu spravedlivého krále JMti, pána mého milostivého, právem dobývati musil. A tiemto listem se vám opoviedám, že stavovati káži hned druhý týden po datum listu tohoto,

jestliže dluh ten nebude vyplněn. Ale vždyť vám věřím, že toho nedopustíte, abych měl kázati obstavovati. Ex Poděbrad feria II. post Nicolai annorum 1506. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přáteluom mým milým.

28.

1506 d. 26. prosince v Poděbradech. — Jan z Jelení, purkrabí Poděbradský, žádá, aby královskému poddanému dopomohli k penězům za prodané ryby a za dovoz jich. [721]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Člověk krále JMti Blažek ze Činěvsi spravil mne, kterak by spoluobyvateli vašemu Vaňkovi Suchému ryb vyjednal od pana Ostrovce, a za ně že dáti musil IIIIj ſſ gr., a od fury pozůstal mu XXIIj gr. vše českých. Ten dluh vešken o minulým nynie svatým Václavě měl se vyplniti; a tomu dost se nestalo. I milí páni přátelé! Já vás prosím, že vy bez odtahu spolusúseda vašeho držeti budete, aby člověku krále JMti dluh jemu zaplatil. Pakliby se toho nestalo, já jemu práva stavného déle hájiti nemohu, poněvadž ten dluh ne teprv jest. To znajíce, věřím já vám, že ho k tomu skutečně přidržeti budete a nevinných pro vinného hyndrovati nedopustíte. Datum in Podiebrad sabbato ipso die s. Stephani anno 1506. — Jan z Jelenie, purkrabie Poděbradský.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kúřimě, pánuom přáteluom mým milým.

29.

1506 d. 28. prosince v Kolíně. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech, žádá, aby donutili Přemysla zaplatiti summu dlužnou. [Není číslován.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelie milí! Jakož mi psaním svým oznamujete, že by Přemysl, maje mi se stavěti den uložený, že by vám nějaké odepsánie učinil, že by pro neprázdnost svú toho učiniti nemoh ɔc; a při tom ráčíte dotýkati, abych na jeho tuočku pomyslil, kterúž před se béře. Páni přátelé moji milí! V paměti dobře mám, že ne Přemysl sám od sebe stavěti mi se měl, neb sem jeho ani na rukojmě dával, ani jemu a řečem jeho co věřil; než vy ste mi jej stavěti měli, a zaň ste rukojmie přijímali, a já vám toho, ale ne jemu sem věřil; nebo znejte, že tůček jeho dobře sem svědom před několika léty, i protož mi se s samejm nikdy takového nic mieti nezdálo činiti.

Kdež pak ráčíte v psaní svém dotýkati, že by mi se páni a spoluradní vaši opověděli, znajíce jej nekonečného býti, že by vy ani oni nechtěli ničím povinni býti: i milí páni přátelie! já bez mnohého o to psanie i zaneprázdněnie tohoto na vás žádám, poněvadž skrze posly a spoluradné své ráčili ste nejednú mi vzkázati, že ste se Přemyslem dobře ujistili a že jej na rukojmiech máte, kdyžkoli vám den

jmenovati budu k stání, že jej postavíte, tomu ať mi se dosti stane. A pakli toho učiniti neráčíte a jeho že tento pátek nejprve příští nepostavíte přede mnú na Kolíně anebo v moc panu purkrabí panstvie Kolínského, tehdy konečně věděti račte, pr[o ono]ho žida nařiekánie že musím rozkázati stavovati, ne pro Přemysla, ale pro vaše nepostavenie jeho, a pro tu sumu, pro jistinu i pro lichvu, kterúž on Přemysl jest židu vinovat. A jakož mi i to ráčíte oznamovati, kterak by pán jeho Přemysluov psáti ráčil, že by od něho každému spravedlivé ráčil učiniti: já to rád slyším, vám nechať jest to ku pomoci. S tiem nechci před pánem jeho nic mieti činiti, nebo já řečem vašim věřil sem a ještě bez pochyby věřím, že mi se jím dosti stane. Datum Colonie feria II. Innocentium puerorum anno domini M 56. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

30.

1507 d. 20. března v Zalešanech. — Jiřík z Kolovrat oznamuje K., že spolusouseda jich Šimka Šatného pro rukojemství do své vazby vsaditi kázal. [1127]

Služba má, moudří a opatrní páni a přátelé moji milí! Jakož sem vám prvé psal, žaluje vám na Šimka Šatného, souseda vašeho, i žádaje vás, pokudž jest zaň slíbil člověk muoj Jíra Albrechtuov z Myškovic, že jej k tomu přidržeti budete, aby člověka mého z ruokojemstvie vyvadil, pokudž jest zaň z viery slíbil: i vězte, že sem já téhož Šimka Šatného souseda vašeho dnes do své vazby vsaditi kázal pro téhož Jíru člověka mého, aby ho z toho rukojemstvie vypravil. Protož páni a sousedé milí, zdá-li se vám po téhož souseda svého poslati, chci já jej vám vydati; a jestliže jej chcete k tomu přidržeti a člověku mému dopomoci, pokudž jest zaň slíbil, aby jej vyvadil, odpovědi žádám listem vaším. Ex Zalessian sabbato ante Judica annorum VII° — Jiřík z Kolovrat a na Bezdružicích 2c.

Moudré opatrnosti purgmistru a radě města Kouřimě, přátelóm a sousedóm milým d.

31.

1507 d. 31. března v Zalešanech. — Jiřík z Kolovrat: že dle register dvoru v Zalešanech nic dlužen není. [1178]

Služba má, moudří a opatrní páni a přáteli milí! Jakož mi piešete oznamujíc mi, kterak Jakub Kácovský a Jan Dráb sousedé vaši že by správu před vámi učinili, že Jakub, někdy ouředník muoj v Zalešanech, za správy ouřadu svého dluh některý jim pozuostal ke dvoru mému, a že by o tom dluhu přede mnou oznámili, že by ještě slušně přede mnou okázati mohli, žádajíce mě za to, abych jim toho škodovati nedal. I táhnu se té věci na pana Burjana Troskovce, když jest u mne před některým [časem] den v Zalešanech byl. Votažte se jeho, že sem já mu dosti slušného podával

Drábovi i také druhému [podle něho] Kácovskému, jestliže se ten dluh v rajstřích najde v těch, z kterých mi jest Jakub počet činil, že jim chci rád zaplati[ti]. A ty jsou rajstra podnes zapečetěny, ješto jest též Jakub při tom byl; a majm sekretem a jeho sou rajstra zapečetěna od toho času až do nyenější chvíle. A k tomu ke všemu když sem se téhož Jakuba tázal, zuostal-li je v městě vašem neb kdekoli jinde jaký dluh, i tak jest pravil, že žádnému nic nezuostal, že jest každému zaplatil. A to se muož dobrými lidmi okázati, že jest ke mně mluvil. Protož páni sousedé milí, muožte rozuměti, že já se jiným nemám čím zpraviti než s rajstry. Datum ex Zalessian feria IIII. post Domine ne longe annorum MV^c^VII°. — Jiřík z Kolovrat a na Bezdružicích ɔc.

Múdré opatrnosti purgmistru a radě města Kouřimě, přátelóm a sousedóm milým.

32.

1507 d. 10. září v Budíně. — Král Vladislav oznamuje, že jmenoval Burjana Trčku z Lípy podkomořím, a nařizuje, by jeho poslušni byli. [37]

Vladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král a margkrabie Moravský ɔc. Opatrní věrní naši milí! Věděti vám dáváme, že jsme úřad náš podkomořstvie království Českého statečnému Burjanovi Trčkovi [z Lípy a] na Lipnici, věrnému našemu milému, dáti ráčili a jemu na to zde při nás přísahu vydali. Protož vám poroučíme přísně přikazujíc, abyšte se k němu poslušně podle úřadu jeho jměli a tak zachovali, jakž jste se k podkomořiemu našemu na místě našem zachovati povinni, tak jakož předkové vaši za předkuov našich i za nás jsú se poslušně i poctivě k podkomořiem královstvie Českého jměli a zachovali. Znajíc v tom býti konečnú vuoli a rozkázání naše, v tom se tak zachováte poslušně, jakož vám píšem, jinač toho nečiníce, pod uvarováním hněvu a nemilosti naší. Datum Bude feria VI^ta^ post Nativitatis gloriose virginis Marie anno ɔc XV^c^VII°, regnorum autem nostrorum Hungarie XVII°, Boemie vero XXXVI^to^. — Ex commissione propria regie Majestatis.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Kouřimě, věrným našim milým.

33.

1508 d. 10. ledna v Ledči. — Jan Kustoš z Ostružna žádá, aby Loukotkovi poddanému Ledečskému zaplatili povinných 5 kop gr. č. [1289]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož v paměti máte při některém času již minulém, že pán mój JMt pán Ledecký ráčil jest žádati pana Popela Malotického a mně rozkázati jako služebníku svému, abychme s JMti člověkem s Loukotkou vstoupili před VMt na rathouz o jeho spravedlnost, kterúž jest chtěl mieti v Chrašťanech na gruntích vašich, kdež pak obapolně žaloby i odpory sú byly před VMtmi; potom jest skrze VMt přišla smlúva přátelská,

že jim dáno 3 ſß gr. českých zadržalých, a při tom se odevzdal páně člověk JMti poddaný statku toho, na který se jest táhl v Chrašťanech. A ráčili jste řieci, že ještě 5 ſß gr. českých na hod slavný posvěcení vašeho má Loukotkovi a jeho manželce jim dáno býti. Kdež pak pána JMti poddaní Loukotka i Loukotková k VMtem po ně chodili po dvakrát, a vdy jim dáno nic nenie i do dneška. I milí páni! Žádám vás, abyšte vo to Loukotkovi i manželce jeho pracovati viece nedali, bez větších vo to prací a outrat a nákladuov aby jim byly dány, aby pána svého JMti v tom viece nestarali za opatření. Neb voni nemají k žádnému jinému vo to hleděti než k VMtem pane purgmistře i ku pánuom, neb jest skrze VMt ta smlúva učiněna. Jakož jiné viery a naděje o VMti nemám, než že se tak stane, o čež VMtem píši. Za odpověd žádám listem vaším. Datum Ledecz ff. II. post Epiphaniam domini annorum ɔc VIII. — Jan Kustoš z Ostružna.

Vzácné slovutnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom a přáteluom mým milým b[uď] d[odán].

[Na přiloženém lístku toutéž rukou psaném, co list hlavní, čte se:]

Opatrný pane purgmistře mně příznivý! Tento list zapečetěný, kterýž VMti a pánuom svědčí, nemoha sám s tiem listem před VMtmi býti, i prosil sem rychtáře z Volešky po manželce své, ukazatele cedule této, aby toho listu zapečetěného VMtem dodal; sám nemoha tam býti, než žena má jede do Prahy, i po ní sem prosil téhož rychtáře Volešského, aby to pro mne učinil. A za to prosím, těch 5 ſß gr. českých že mi je ráčíte po něm poslati, kteréž v listu zapečetěném stojí napsaný. A jestliže mně po něm pošlete, tehda já z nich ani manželka má viece upomínati nebudem. A za to já slibuji touto cedulí. Cedule dána ode mne Václava Loukotky v Ledči v pondělí po božím křtění léta božieho ICCCCCVIII.

34.

1508 d. 11. ledna. — Rada Nového m. Pražského žádá, aby vydali 50 kop gr. míš., které Jindřich Amcha z Borovnice u nich složil, koupiv dvůr Vilmanice od Duchka Káby. [12]

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že pan Duchek Kába, spolupřísežný konšel s námi na raddě a tohoto času purgmistr, zprávu jest před námi učinil, že urozený vladyka Jindřich Amcha z Borovice [sic] kúpil ot něho dvuor Vilmanice, jakož vám muož o tom vědomo býti, i kněhami vašimi zapsáno, a že on pan Amcha položil jest na právě před vámi padesáte kop gr. m. za týž dvuor za rok s. Jiřie již minulého; protož on pan Duchek žádá, že ty penieze L ſß vydáte tomu, kohož on vám listem svým oznámí, a že on pan Duchek tiemto listem pana Amchu častopsaného z těch padesáti kop za rok již jmenovaný přijatých kvittuje, prázdna a svobodna činí, i ovšem konečně

propúštie. Dán v úterý po Božiem křtění léta páně patnástistého osmého. — Purgmistr a radda Nového města Pražského.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

35.

1508 d. 11. ledna na Kunstberce. — Jiří z Ronova žádá, aby sousedé Komrs a Vondráček dluh lidem jeho splatili. [2202]

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož lidé moji slíbili jsú za Komrsa souseda vašeho k ouředníkóm páně Trčkovým, týž pak Komrs nemoha jim dáti na ten čas, i uručil jest Vavřincem [sousedem] tu na předměstí, na hotové peníze. I nestalo se jest toho až do sie chvíle, maje jim dáti o svatém Vavřinci již minulém. A když jsú lidé moji přišli téhož Vavřince upomínati, tehdy pokrýval se jest. A nemozše toho na něm dosáhnúti, i prosili sú mne k vám za přímluvu. Protož já znajíce to, vás prosím, abyšte vy jej k skutečnému zaplacení připravili. Neb nestalo-li by se to, lidem svým práva slušně k obstavovánie hájiti bych nemohl. Jakož věřím, že se toho nedopustíte a tak uděláte, aby o to viec nesnází nebylo. [Co] se pak Vondráčka dotýče, kterýž v vašem městě jest, také jest slíbil týmž lidem mým svú věrú svú [sic] jest před vámi na rathouze. Též měl dáti při sv. Václavě IIIIʝ ſſ míš. a při sv. Vavřinci IIIIʝ ſſ míš. I žádám já vás, abyšte vy jej připravili, ať svému slibu dosti učiní a mé lidi vypraví. Datum Cunstberg castro ff. III. post Epiphaniam domini anno domini ɔc V^c^8^o^. — Jiří z Ronova a na Kunstberce.

Moudrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým buď [dodán].

36.

1508 d. 11. ledna v Kolíně. — Purkrabí Kolínský Martin z Dřešína žádá, aby Kuba zahradník zaplatil Matouši Hrobskému mlynáři peníze, za něž spolu ručil pánu Pernšteinskému. [4506]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé milí! Vznesl jest na mne člověk krále JMti Mathúš Hrobský, mlynář z Kolína, kterak jsa sám čtvrtý k panu Perštýnskýmu za ryby za Jiříka Albrechtova syna z Myskovic v rukojemstvie za IIIIʝ ſſ gr. českých do času určeného: i když jich nadepsaný jistec z rukojemství nevypravil, jmenovaný člověk za všecky jiný i svuoj díl skrze časté páně Perštýnského napomínání dáti jest musil, kteréhož dílu na každého zvlášť I ſſ VIIʝ gr. českých dáti jse dostane. Kdež pak jeden z obyvatelů města vašeho s ním v tom rukojemstvie jest, jménem Kuba zahradník. I milí páni a přátelé! Poněvadž člověk krále JMti obyvatele města vašeho Kubu zahradníka často napomínal, aby jemu díl, kterýž jest zaň I ſſ VIIʝ gr. českých dal, zase navrátil, i netbá tomu dosti činiti:

i milí páni, já vás prosím, že jeho k tomu přidržeti budete, aby on bez dalších o to nesnázek krále JMti člověku dluh jeho spravedlivý zase navrátil a zaplatil. Pakli by jse toho nestalo, již bych člověku krále JMti svého dluhu právem dobývati zahájiti nemohl. Věřím vám, že toho nedopustíte, aby nevinní za vinného trpěti měli. Datum Colonie f. III. post Epiphanie 1508 anno. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

37.

1508 d. 16. ledna na Zručích. — Aleš Zručský z Chřenovic žádá za pomoc pro služebníka svého Havla ze Zbizub. [3502.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni súsedé, přieteli milí! Zpraven sem od Havla [z] Zbizub, že jest prosil rychtářě vašeho, aby jemu dopustil obstaviti člověka Podveckého Mladého pro dluh spravedlivý, a on jest mu to za odpověď dal, že nesmie pro vás. I prosím já vás za to, poněvadž oni jemu platce nechtie býti, že vy to pro mě učiníte a služebníku mému právo pustíte k obstavení týchž lidí v túž odplatu. Dán na Zručiech v neděli pře [sic] sv. Antonína léta VIII^{0}. — Aleš Zrucký z Chřenovic.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Kúřimě, súsedóm mým milým.

38.

1508 d. 20. ledna na Kunstberce. — Jiří z Ronova prodlužuje Vavřinci Voleníkovi lhůtu k placení lidem poddaným do středopostí. [2201.]

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož mi píšete o Vavřince Voleníka, kterýž jest slíbil lidem mým na hotové peníze a času pln[iti a tomu] dosti jest neučinil, a že by se k tomu poddával a právem dědičným že by to lidem mým ujistiti chtěl a na časy jim to vyplniti, a já jestliže bych to lidem mým přál, aby to od něho přijali. I nezdá se lidem mým tak dlúhé časy čakat, a jest jim nemožné to učiniti, neb se oni musí umluvit a tomu dosti činiti, zač jsú slíbili. Než jestliže jim to uručeno bude dostatečně do středopostie, aby všech devět kop jim dáno bylo, již sem já rozkázal lidem svým, aby to přijali. I žádám já vás, abyste jej k tomu držali, aby se tomu dosti stalo; a viece škod ať na lidi mé nežený. A což se Vondráčka dotýče, za to žádám, abyste jej k tomu měli, aby slibu svému dosti činil a lidi mé vypravil. Pakli by se od nich lidem mým dosti nestalo, sami znáti muožete, že bych jim již právo k stavování hájiti nemohl. Datum Cunstbergk castro ff V. Fabiani anno ↄc 508. — Jiří z Ronova a na Kunstberce.

Moudrým a opatrným pánóm purkmistru a radě města Gouřimi, přátelóm mým milým d[odán buď].

39.

1508 d. 24. ledna v Poděbradech. — Purkrabí na Poděbradech oznamuje, že se Zígy ze Pňova doptati nemůže. [722.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přietelé moji milí! Jakož panu hajtmanovi o dluh Václava Komrsa psáti ráčíte, kterýmž jemu Zíga z Pňova povinovat jest, žádajíce toho, aby témuž Komrsovi platce byl ɔc.; i račte věděti, ač pana hajtmana doma nenie, že bych já téhož Zígu k tomu skutečně držeti chtěl, aby Komrsovi zaplatil anebo se s ním smluvil. Ale že o tom Zígovi nic nevím, aniž se jeho doptati mohu, kde jest; než jestliže Komrs o něm co ví, muože-li k němu přijíti a jeho dosíci, chtěl bych jemu v tom býti pomocen, a konec i Vodičkovi tak, což by slušného a spravedlivého bylo, učiniti. Kdež pak v psaní svém dotýčete, že byšte práva stavného Komrsovi i Vodičkovi již déle hájiti nemohli: páni milí, já vás od pana hajtmana i sám od sebe prosím, že toho dopustiti neráčíte, znajíce, že úřadem páně hajtmanovým ani mým týmž lidem nic neschází. Ex Podiebrad ff. II ante conuersionem s. Pauli anno 1508. — Jan z Jelení, purkrabie na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

40.

1508 d. 30. ledna. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby Mach z Chrášťan Jarošovi z Ledec dluh splatil. [321.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Jaroš z Ledec, pána mého JMti člověk, znesl na mě jest, že by Mach z Chrašťan poddaný váš vedlé té námluvy, kteráž jest byla mezi VMtí a mnou o dluh téhož Jaroše, zachovati se nechtěl a svévolně jemu platce býti nechce. Kdež i nějakú smlúvu s ním jest učinil, a ničemémuž jest dosti neučinil. A člověk páně při tom mne žádá za opatřenie. Kdež VMti již nejednou ale několikrát jest žádáno ode mne, abyšte jej k zaplacení dluhu člověku páně držeti ráčili, toho na VMti nikterakž dosáhnúti nemohu, než konečně tomu člověku za sebou viece choditi nedám. Nebude-li to VMtí opatřeno, právo k dobývání dluhu jeho spravedlivého propustím. Datum dominico ante Purificationem Beate Virginis anno ɔc.V°VIII°. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým d[án buď].

41.

1508 d. 2. února na Konopišti. — Jiří ze Šternberka žádá, aby mu dluh bez prodlení byl zaplacen. [2587.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Věděti vám dávám,

že dluh, kterýž jest náležel Petrovi Velikému a Anně manželce jeho u Štajdle spolusouseda vašeho, a toho jest XXXV ſſ, ten jest na mě připadl. Protož já vás za to žádám, aby[ste] vy téhož Štajdle k tomu měli, aby mi tu summu dal a zaplatil bez meškánie. Odpovědi žádám. Ex Konopisst ff. IIII die Purificationis sancte Marie virginis anno domini M⁰V^cVIII⁰. — Jiří z Šternbergka ͻc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm dobrým.

42.

1508 d. 7. února. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic důtklivě upomíná, aby Stýskalka zapravila dluh Jarošovi mlynáři Ledeckému. [320.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé moji milí. Jaroš mlynář Ledecký, pána mého JMti člověk, opět mi jest žaloval na Stýskalku spolusúsedu vaši pro dluh svuoj, o kterýž i před vámi jest ne jednú ale několikrát ústně i listem na ni žalováno. Kdež týž člověk nemoha skrze mne k svému přijíti, pánu JMti jest to oznámil. Kdež jest pán ráčil ke mně slova některá mluviti, ješto kdy[by] bylo proti komu jinému nežli proti vám, konečně by to pán poznal, že bych vám hřbetu nedržel a viec vás sobě nevážil, nežli pána aneb lidí jeho. I milí páni! Již Vašich Mtí prosím, nechcete-li pro právo a pro spravedlivost lidem páně dluhuov jich dopomáhati, ale račte mne [lito]vati a pro mne to učiniti, a račte mu kázati zaplatiti i jiným, kterýchž znáte dluhy spravedlivé jmieti na poddaných svých. Pakli se to od VMtí nestane, již bych já konečně na něco jiného pomysliti musel; ale věřím vždy o vás, že to opatřiti ráčíte něakterak, aby dobře bylo; neb znáte, že já vašim hned, když dluh znám býti, bez odporu platiti velím. Datum ff. II post Dorothee anno ͻc V^c VIII⁰. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým d[odán buď].

43.

1508 d. 7. února. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby Sochor zaplatil za dříví. [3016.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí: Znesl jest na mě Příčina z Svrabova, hajný pána mého JMti, že by mu byl dlužen Sochor spoluobyvatel váš za les padesáte gr. bílých bez dvou; maje dáti o Matce boží semenné [8. září] již dávno minulé, až posavad dáti zanedbává, anébrž i jeho se pokrajvá. I milí páni! VMtí já prosím, že vy téhož Sochora k tomu vedle práva připravíte a jím se ujistíte, aby on pánu mému JMti dluh svrchupsaný zaplatil. Datum ff. II post Dorothee anno ͻc V^c VIII⁰. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým d[odán buď].

44.

1508 d. 10. února v Přelouči. — Štěpán Anděl z Ronova žádá, aby Chladová zaplatila kmetičně jeho Johance za koně. [17.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni přítelé milí. Zpravila mne Jana kmetična má, kerak by muož její Mikuláš nebožtík, člověk muoj, koně prodal, nechal u bratra svého jménem Chlada obyvatele vašeho osm kop na míšensko, a to jest oznámil na smrtedlné posteli a rozkázal manželce své Janě, aby [j]dúci do Kúřima, ty penízě sobě vzala. Kdež jest pak Jana kmetična má tak učinila a k Chladové jest pro ty peníze přišla, aby jí je dala. Chladová pravila před pány konšely a rychtářem, že těch peněz nenie osmi kop, než sedm kop. Budiž i těch sedm kop, [k] kterýmž se jest znala. Já vás prosím jako přátel milých, že kmetičně mé dopomůžete na Chladové dluhu spravedlivého bez odtahu, jakož bych já též vašemu každému učinil. Pakli by se toho nestalo, musila by právem živa býti, a já opustiti bych ji nemohl v tom. Dán na Přelúči den s. Školastiky panny léta páně ɔc pětistého VIII. — Štěpán Anděl z Ronovce a na Přělúči.

Múdré opatrnosti pa[nu purgmi]stru a radě města Kúřimě, pánuom přátelům m[ým] d[odán buď].

45.

1508 d. 14. února. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby Průša z dolejší lázně zaplatil za dříví Šimonovi z Olešky. [4549.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a moji přietelé milí! Znesl jest na mě Šimon z Olešky, člověk pána mého JMti, že by Pruoša z dolejšie lázně byl otci jeho Jankovi z Lipan dlužen puol druhé ß míš. za drva, kdež on na smrtedlné posteli leže dluh ten jemu a bratřím jeho, synuom svým, jest odkázal. Ačkoli týž Pruoša praví, že by jemu zaplatil, ale toho žádným jest neprovedl. I milí páni! Já VMti věřím, že vy spolusúseda svého již psaného k zaplacení dluhu svrchupsaného držeti ráčíte, aby on mne o to viece nestaral; a já [od] vás odpovědi žádám. Datum ff. II. die Valentini anno ɔc V^c^VIII^o^. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým d[odán buď].

46.

1508 d. 16. února v Soběslavi. — Hejtman na Soběslavi Rynart z Říčan ujímá se Mařka kováře z Třebelic, že za vlnu v Nymburce koupenou nic více dlužen není. [2205.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a přietelé milí! Znesl na mě Mařík kovář z Třebelic, člověk páně Španovského v poručenství mém, kterak by

obstaven byl na právě vašem od Pavla Kocolta pro dluh za vlnu, kterúž sú spolu kúpila v Linburce. Kdež mě tak zpravuje, že týž Pavel Kocolt přišel jest k němu napomínaje svrchupsaného Maříka, aby stranu svú dal za vlnu, že jeho napomínají. A tu jest Mařík jemu dal po dvakrát, najprvé XL gr. a potom II ſß dal. A též mě zpravuje rychtář z Malšic a Koláček z Malšic a Brož odtudž z konšel, že sú toho svědomi, že jest před nimi to jemu dáno a zaplaceno. A na to kovář památné postavil a s ním účet učinil před týmž rychtářem a konšely, a za své přijal. Páni a přietelé milí! Znajíce takovú věc, věřím já vám, že na člověka páně Špaňovského, švagra mého, dalších nesnází nedopustíte, a k čemu by u [sic] spravedlnost měl, že jemu toho dopomuožete. Pakliby přes mé rovné poddánie vám člověk páně Španovského, švagra mého, konce mieti nemohl, již nemiení viece o to choditi, než právem by svého musil dobývati. Odpovědi od vás žádám. Datum Soběslav f. IIII post s. Valentini ao. domini 1508. — Rynart z Říčan, hajtman na Soběslavi.

Vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, pánóm a přátelóm mým dobrým.

47.

1508 d. 18. února v Kolíně. — Purkrabí Kolínský Martin z Dřešína žádá, aby Matěj sladovník zaplatil Smolíkovi z Radovesic dluh. [557]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Zvnesl [sic] jest na mne člověk krále JMti Smolík z Radovesic, kterak by jemu Matěj sladovník, spolusúsed váš, čas velmi dávný IIj ſß XV gr. českých dluhu spravedlivého dlužen byl. Přitom předepsaný člověk krále JMti téhož spolusúseda vašeho často napomínaje a skrze to škodu velikú beře; i netbá a nechce jemu platce býti. Milí páni a přátelé! Já vás prosím, že jmenovaného spolusúseda vašeho k tomu držeti budete, aby on člověku krále JMti dluh jeho spravedlivě povinný bez-dalších jeho škod a prací vedenie skutečně zaplatil. Jestliže by jse pak toho vždy státi nemohlo, a člověku krále JMti spravedlivý jeho dluh od spolusúseda vašeho dán nebyl, již bych já krále JMti člověku jeho dluhu spravedlivého právem dobývati dopustiti musil, ačkoli nerad dle dobrého přátelstvie. Ale však věřím, že k tomu přijíti nedopustíte. Datum Colonie f. VI^a post ipsum Valentini diem 1508 dominice Nativitatis anno. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Gúřima, přátelóm mým milým.

48.

1508 d. 27. února v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka posílá za sebe s plnou mocí Hynka z Říčan a Jana ml. z Podvek. [2591.]

Službu svú vzkazuji, mudří a opatrní páni přietelé milí! Teď k vám posielám urozeného pana Hynka z Říčan a urozeného vládyku Jana mladšieho z Podvek, slu-

žebníky své, kterýmž sem poručil některé věci vám oznámiti, s které příčiny na tento čas u vás v Kúřimi nebudu. I cožkoli v tomto poselstvie ode mne nynie s vámi mluviti budú, prosím, že jim toho věřiti budete tak, jakož bych já s vámi sám osobně mluvil; neb znáte, že sem se já vždycky k tomu měl skutečně, což se jest dálo z rozkázánie krále JMti aneb z sněmu obecního, kterýž jest byl z rozkázánie aneb s povolením JKMti. Datum Lesstne dominico die ante translationem s. Wenceslai 1508 anno. — Petr Holicský z Šternbergka, najvyší sudí královstvie českého.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kúřimě, přáteluom dobrým.

49.

1508 d. 1. **března v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda hejtman na Poděbradech žádá, aby Důra z Blyny statek nebožtíka muže ošemetně vyvezený vrátila.** [36.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přietelé moji milí! Jakož mi podruhé píšete o Duoru z Blyny, již nynie kmetičnu vaši, přimlúvajíce se za ni, abych ji s rukojemstvie propustil: mám za to, že vás snad tajno nenie, kderak Duora některakým kvaltem statek nebožtíka Václava, prvnieho muže svého, žádnému úředníku neopověděvši se, z Poděbrad ošemetnú řečí vymluvivši vyvezla jest; kderýžto Václav bez vuole mé i jiných úředníkuov, nejsa výhostní, na cizí grunty se přiženil, kdęž mi jest to velmi proti mysli bylo. Páni milí! Já vás za to prosím, že vy kmetičnu svú k tomu, poněvadž jest již pod vámi, držeti budete, aby to, což jest odvezla, zase tak vcele na též mięsto přivezla; a když to učiní, že já ji také s rukojemstvie propustiti chci, a při tom že jí vaší přímluvy poněkud užiti dám. Co se pak spravedlnosti jeho nebožtíka na gruntu JKMti, kterúž v Uosečku měl, dotýče, žádáte, aby též Duoře podle kšaftování propuštěna byla: vězte, že sestra jeho nebožtíka vlastní, nejsúcí s ním dielná ani odbyta, připověděla se jest na tu spravedlnost, kderéž by po něm jakožto neodbytá ráda chtěla užiti. A když to právem rozeznáno bude, bude-li Duoře spravedlnost po muži jejím přisouzena, že jí bude moci užiti. Ex Podiebrad f. IV ante Translationem s. Wenceslai ao. 1508. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purkmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

50.

1508 d. 12. **dubna v Zásmukách. — Jindřich z Vojslavic žádá pro člověka svého za právo k stavování.** [4949.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a sousedé moji milí! Račte věděti, že sem posílal ku panu Jiříkovi a ku paní Kateřině žádajíc jich, aby člověku svému rozkázali, aby člověku mému dluh jeho spravedlivý rozkázali zaplatiti. I toho

jsú nechtěli učiniti až dosavad. Protož VMtí prosím, že člověku mému práva k stavování lidí jich dopustíte, poněvadž od lidí svých nechtí spravedlivého činiti. Datum Zassmuky ff. IIII^a ante Domine ne longe annorum ɔc MV^CVIII⁰. — Jindřich z Vojslavic a na Zásmucích, frzuchar království Českého.

Múdré a vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě ɔc, pánuom sousednom mým milým buď [dodán].

51.

1508 [?] d. 24. dubna v Kostelci. — Michal z Chlumu a Košumberka žádá, aby Ucho z Chrašťan opuštěný grunt hodným člověkem osadil [2449].

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a sousedé milí. Kdež mi píšete, což se Ucha z Chrašťan poddaného vašeho dotýče, žádajíce mne, abych vám za zlé neměl, že jste jeho nemohli mieti, který jest mi rukojmí za Jana Vichra Srubova vedle jiných. I kdež sem vám prvé psal, žádaje vás, abyšte se témž Uchem dostatečně ujistili a mně od něho spravedlivé učinili, neb aby základ dal, aneb aby ten krunt, za kteréž [sic] jest slíbil, osadil hodným člověkem s jinými rukojměmi, a že tiem konečně již déle prodlévati nechci, a to proto, že se na témž krunthu nic nesěje. I dajte mi toho odpověd, k čemu jej chcete mieti? K tomu-li, aby mi ten krunth hodným člověkem osadil s jinými rukojmiemi, a dokudž by toho kruntu neosadil do určitého dne, aby ten krunt opravovali a osievali a poplatky zastávali, anebo aby základ dal tu, což naň přijde, jakož sem toho prvé na vás žádal. Dán na Kostelci v pondělí po Velce [no]ci. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutným opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kouřima, pánóm a sousedóm millým.

52.

1508 d. 30. dubna. — Christofor z Gutšteina oznamuje, jaké násilí na něm někteří ze soudců zemských páchali. [790.] — Otištěno již AČ. VI. č. 86 str. 373.

53.

1508 [?] d. 3. května na Hradě Pražském. — Záviše Sulek z Hrádku žádá, aby vdova bakalářka zaplatila sestře jeho Kateřině z Čachrova za dům. [915.]

Službu svú vzkazuji, páni přietelé moji milí! Zpravila mne paní Katheřina z Čachrova, sestra má, že by jí nynie paní bakalářova vdova za duom XVI ſſ^b gr. míš. položiti měla. Kdež pak píše o to panu Burjanovi Troskovcovi, aby ty penize na místě jejím přijal, a když by k soudu komornímu jel, proséc jeho, aby jí ty peníze s sebú přinesl, kdež jemu i mocný list na to dala. I milí páni! Já prosím, že již psanú paní bakalářivu [sic] k tomu držeti budete, aby ona peníze ty bez odtahuov

položila. Datum ex Castro Pragensi ff. IIII. die Invencionis s. Crucis. — Záviše Sulek z Hrádku, hajthman hradu Pražského.*)

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Gúřimě, přátelóm mým milým.

*) Záviše Sulek z Hrádku byl hejtmanem hradu Pražského v l. 1499—1516; svátek Nalezení sv. Kříže připadá na středu r. 1503, 1508 a 1514.

54.

1508 d. 8. května v Ml. Boleslavi. — Jindřich Hložek z Žampachu: o spravedlnost Pankráce cihláře. [860.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé moji milí! Na psanie od vás ku panie mé Jejie Mti, což se Pangrací cihláře tkne, učiněné Jejie Mt ráčila mi rozkázati odpověd tuto dáti, že Jejie Mti nenie známé, pro jaké jeho proviněnie od purgrabí Rohozeckého Jejie Mti mělo by se to mocí sáhnúti a vězením trápenie státi, a že by to Jejie Mt byla ráda od téhož cihláře ráčila slyšeti, ješto o mnohé své potřeby k Jejie Mti přístup měl, i tudiež se mnú mluvíval. A ktož jest jej toho spravil, aby to byl před Jejie Mtí aneb přede mnú seznal, ješto by to Jejie Mt věděla kterak obrátiti. A zdá-li se jemu i ještě to učiniti, že by to Jejie Mt ráčila rozkázati vyslyšeti a při spravedlnosti zuostaviti. Než co se klejtu tkne, račte věděti, že mnohem větší věc k žádosti vaší JMt by učiniti ráčila. Ale pro nějaké zlehčenie a jeho nepotřebnú žádost nezdálo se panie mé JMti toho glejthu jemu připsati, ješto i on sám o takú věc pro svú lehkost státi by neměl, než spravedlnosti jakožto svobodný aby svobodně dosáhal. A jestliže pak on svobodně on [sic] k své spravedlnosti státi nechce, za to já vás prosím podle ohlášenie vašeho k němu, že se jím ujistiti ráčíte. Že já také z rozkázánie panie své JMti na purgrabí Rohozeckém tomu vyrozuměti chci; ač ještě nyní nevím, bude-li co povinovat Pangrací panie mé JMti, aby jste od něho spravedlivé učiniti ráčili. Ex Boleslaw ff. II. die s. Stanislai annorum 1508. — Jindřich Hložek z Žampachu, hajtman na Boleslavi.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kúřimě, přáteluom mým milým.

55.

1508 [?] d. 14. května. — Jan z Libochovan [?], purkrabí na Čestíně, žádá, aby pan Přemysl ryby zaplatil. [2775.]

Službu svú vzkazuji VMtem, slovutné opatrnosti páni a přátelé milí! Kdež mi ráčíte VMt psáti, že by se pan Přemysl nepamatoval v svém psaní ke mně; dále VMt správu jeho ráčíte psáti, že bych mu měl oznámiti, po čem jim bych chtěl ryby dáti a na jaký rok, kdyby on rukojmie přijal a mně psal, abych jim teprv ryby dal. I teď VMti přípis psaní jeho posílám; ráčíte u VMtí spravedlivě rozvážiti. Také VMt ráčíte psáti, že bych nedočkav rukojmí, oznámených ryby jim vydal.

Však móž dobře pan Přemysl ku paměti sobě přivésti, — i jeho psaní bych ještě nalezl, kteréž jest jiným úředníkóm psával o nějakého Jiříka Němce i o jiné takové, — že k vám posílám kupce, abyšte jim ryby prodali a mně oznámili, po čem prodáte, že rukojmie přijmu k ruce vaší, též jakož i nynie psal mi. Kdyby mi byl psal: hodímť kupce na ryby; strží-li, nedávaj jim, leč za to prvé rukojmie přijmu, oznámě mi, co jich budú chtíti vzieti; byl bych se v tom zachoval. A také když sem jemu po dvakrát psaním svým oznamoval hned, co sú těch ryb vzali a po čem i rok dokud, žádaje jeho, aby to spravil, odpověd mi na to dal, že to chce rád učiniti. A potom při tomto času zkázal mi, že jich k tomu nemóž připraviti. I toho račte povážiti, neb sem já mněl, že jest ta věc na miestě postavena. VMtí prosím, že ráčíte spravedlivé učiniti od spoluradného VMtí. Pakli by toho nebylo, VMtem se opovídám, že bych musil právem dobývati toho dluhu a k němu o to hleděti, kdež bych toho nerad proti VMtem učinil. Odpovědi žádám od VMtí. Datum Dominico post Stanislai. — Jan z Lippchovan [psáno: Lippch[n]], purgrabie na Češtíně.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, pánóm a přátelóm milým.

56.

1508 d. 16. května na Vlašimi. — Václav Nosakovec z Odlochovic, purkrabí na Vlašimi, žádá, aby Hylík koželuh s rukojmími svými zaplatil za kože. [3508.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přítelé milí! Pán muoj JMt ráčil mi jest rozkázati vám psáti na Hylíka koželuha, spolusúseda vašeho, a na rukojmie tyto: na Václava Vodičku, Thomášě Peřinu, Jana krajčího, Martina Molka, že sú slíbili zaň za Hylíka a za jeho thovařiše Martina za XL koží hovězích, každú po XXIII gr. českých. I kdež sú měli za ty kuože o massopustě peníze dáti, jakož pak on Hylík dal jest na svuoj díl za polovici XX koží, a za druhú polovici že dáno není. Kdež pak já sem nechtěl jeho Hylíka z toho tak odsud z Vlašimě propustiti, až mi toho prvé nějakú jistotu učiní, aby byla druhá polovice dodána, tu jest mi on Hylík slíbil rukou dání [sic], že mi ty peníze chce v hody velikonoční přinésti, by měl své zaň dáti. I tomu jest dosti neučinil. I protož, páni milí, já vás žádám, že vy k tomu napřed tyto rukojmě svrchupsané a jej Hylíka k tomu přidržeti budete, aby ti penízi byli hned dáni bez meškání a přineseni pánu mému JMti na Vlašim. Pakli se toho nestane, že pán muoj JMt ráčí rozkázati vaše obstavovati. A jestliže skrze to obstavování jaké škody pánu mému JMti přišly by, že o to pán muoj JMt ráčí k těm rukojmím a k Hylíkovi hleděti. Datum Wlassim f. III. post Zoffie annorum 1508. — Václav Nosakovec z Uodlochovic, purgkrabí na Vlašimi.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřima, pánuom přáteluom milým

57.

1508 d. 21. května v Brandýse. — **Purkrabí na Brandýse Petr z Krsovic** píše v příčině **dluhu Průšova i Václavova** [4028].

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni Kouřimští, přátelé moji milí! Jakož mi píšete o Pruošu i také o Václava, že ste mi o ty dluhy prvé psali a že sem vám na to odpovědi nedal; věztež, milí páni, že při vašem psaní prvniem přišel ke mně Sochor soused váš, a k tomu sem i Pruoši zavolal, a ta [sic] Sochor pověděl: že Pruoša té vdově nic viec dlužen nenie než XV gr. alb. I dal sem vám odpověd po témž Sochorovi. A Václav i Pruoša s Sochorem měli jieti do Kouřima. Nevím, kudy jest Sochor obmeškal i s Václavem, že sou toho nespravili tak, jakž sou přede mnou mluvili. Pruoši doma. nenie. Když domuov přijde, rozkáži já Pruošovi, aby on té vdově dluh jejie zaplatil. Co se tkne Václava, ten jest zde byl v podružstvie pohostinu, ale již bydlí v Kostelci; již já jeho k tomu připraviti nemohu. Než komuž jest dlužen, ten jej v Kostelci najde. Datum ex Brandys Dominico ante Urbani anno 1508°. — Petr z Skrsovic, purgrabie na Brandejse.

Múdrým a oppatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým millým buď [dodán].

58.

1508 d. 22. května. — **Michal z Chlumu žádá, aby zámečníci smlouvu o mříže dodrželi.** [2446.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni sousedé milí! Jakož mi píšete o ty zámečníky, kteříž jsú u mne mříže zednali, žádajíc mne za to, abych je propustil z toho, což sú zednali: i vězte, že já toho potřebuji pilně a toho učiniti nemohu. Než já vám věřím, že vy se jimi ujistíte a je k tomu připravíte, aby tomu, což jsú se mnú smluvili, dosti učinili. Než proto pro přímluvu vaši o přidánie peněz nad smlúvu, což by slušného bylo, neodpierám. Datum ff. II. ante Vrbani anno ɔc V^C^VIII°. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutné opatrnosti panu [purgmistru a raddě města] Kúřima, pánuom sousedóm [dobrým].

59.

1508 d. 26. května. — **Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic oznamuje, že ani Duchkovi lazebníku ani židu nic dlužen není** [3023].

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přietelé moji milí! Jakož mi psáti ráčíte o Duchka lazebníka, poddaného vašeho, kterak by vás zpravil, že bych já jemu a nějakému židu jednal některé služebníky pána svého JMti, aby je hojil, a za záplatu sliboval ɔc. Páni milí! K tomu já se znám, že z rozkázánie páně já sem s židem smlúvu činil, ale Duchka jest při tom nebylo a s ním sem o nic nesmlúval. Než psanie vaše pánu JMti sem okázal; kdež tak ráčil pověděti, že týž

žid jich jest nedohojil, že mu nenie JMt povinen nic. A dokudž jest byl živ, že jest toho žid k žádnému konci nedovedl, aby to pokázal, že jest té smlúvě dosti učinil. A konečně kdyby on to pokázal, že jest tomu dosti učinil, pán muoj JMt mne pro to by hyndrovati nedopustil, neb jsem sám z sebe nic, ale z rozkázánie JMti činil. Kdež mi se tak zdá, že témuž Duchkovi já nic povinen nejsem. Datum ff. VI post Urbani anno ɔc V^C^VIII^0^. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom a přátelóm mým milým.

60.

1508 d. 27. května na Vlašimi. — Václav Nosakovec z Odlochovic, purkrabí na Vlašimi, posílá Ješka řezníka pro peníze za kože. [1786.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přitelé milí! Jakož sem vám prvé psal od pána svého JMti rozkázáním žaluje na Hylíka a na Martina koželuhy, spolusúsedy vaše, a na rukojmie, kteříž za ně slíbili za dluh ku pánu JMti za XL koží hovězích, každú po XXIII gr. českých; jakož pak i to sem psal, že jest dáno za XX koží od něho od Hylíka na jeho díl, a za XX koží že dáno není od Martina: i divno mi jest to, že jste vy spolusúseda vašeho k tomu i rukojmí nepřidrželi, aby dali ten dluh bez dalších nesnází. Protož teď k vám Ješka řezníka páně JMti posílám k vám, aby ti penízi po něm byli posláni. Pakli by se toho nestalo, již konečně pán muoj JMt ráčí rozkázati právem svého dobývati. Datum Wlassim f. sabbati post Urbani annorum 1508^0^. — Václav Nosakovec z Uodlochovic, purgkrabí na Vlašimi.

Múdrým a opatrným pánúom purgmistru a radě města Kouřima, pánuom a přáteluom milým.

61.

1508 d. 4. června na Hradku. — Jan Šlechta ze Všehrd žádá, aby mlynářce z Vlčích Dolů peněz nevydávali, dokud ona poddaným jeho nezaplatí. [2333.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji zvláště milí! Za to mám, že VMtí, ač ne všech, ale některých tajno nenie, kterak mlynář muoj a Martin Valšuov z Toušic musili jsú rozsudkem a nálezem některých dobrých lidí za tu mlynářku z Vlčích Doluov panu Žlebovi dvě kopě gr. dáti. I slyším, že by nějaký hrnčieř, téhož města obyvatel, k ruce té mlynářky před VMtí na právě vo svátciech letničních jisté peníze klásti jměl. Kterúž věc znaje, VMti prosím, že to pro mne a dle spravedlnosti učiniti a těch peněz jí mlynářce vydávati dopustiti neráčíte, leč vona prvé z toho a vodtud (ač bude-li těch peněz tak mnoho, co za ni dáti museli) práva bude a jim dosti učiní; jakož bych já se k lidem vašim (trefila-li by se kdy buď taková nebo podobná věc) též jmieti a zachovati chtěl. Ex Hradek

Dominico post Ascensionem Domini anno a natali Christi 1508. — Jan Šlechta ze Všehrd oc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kúřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

62.

1508 d. 7. června. — Mikuláš Karlík z Nežetic žádá, aby loupeživého mlynáře Blažka vězením opatřili a na tovaryše jeho se doptali [1022].

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé moji milí! Zpraven jsem, že by v vazbě VMtí některaký Blažek mlynář seděl, kteréhož jsem některým časem od smrti vyprosil, kterúž v Úvale vzíti měl, a za něho sem urozenému pánu panu Janovi Škvoreckému přiřekl a urozenému vladyce panu Jindřichovi Hostýnskému, že jim žádných škod ani pohrůžek činiti nebude, domnievaje se, že on těch věcí zlých přestane. I nepřestal jest až posavad; ale chodě po silnicech loupil. Protož milí páni! já VMti žádám jako svých souseduov i přátel milých, že se takovým lotrem zločincem dostatečně podle země svolení ujistiti ráčíte, jako na zločince příleží. Pakli byšte toho VMt učiniti neráčili, tehdy já nemohl bych k žádnému jinému o to hleděti nežli k VMti. Kdež nepochybuji, že to učiniti ráčíte a jím se ujistiti, a při tom aby dostatečně byl opatřen, a právo jemu učiniti ráčíte, jako na zločince přílеží. Odpovědi od VMti žádám. Datum ff. IIII ante festum Spiritus sancti ao. XV°VIII°. — Mikuláš Karlík z Nežetic.

A co se jeho tovaryše dotýče, kterajž rozličná jména má: Pavel v Hradečtě a zde Vaněk aneb Jan, ví-li on vo něm, ať on VMt zpraví, kde jest. Nebť jest veliký zloděj a lotr, smrti hoden. Kdybyšte ho VMt míti mohli, tím abyšte se také ujistiti ráčili.

Múdrým v opatrnostech pánóm purgmistru a radě města Kúřimě, přátelóm a sousedóm mým milým.

63.

1508 d. 13. června v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech: o dluhy poddaných. [35.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Jakož o dluh spolusouseda vašeho píšete, kterýž praví se mieti na Žíkovi ze Pňova, člověku krále JMti, žádajíc, abych vám práce umenšíc, jej k zaplacení dluhu, kterýž člověku a sousedu vašemu dlužen jest oc, přidržel oc. Též i Janovi z Kel abych za pivo Mikuláši Syrovýmu súsedu vašemu, za kteréž dlužna jemu býti praví Jana Kelského, rozkázal: Milí páni! Souseduom vašim pověděl sem, že svrchu psané dlužníky jich před sebe obešlí, a seznají-li se, zaplatiti rozkáži nebo umluviti. Pakli oni se neseznají, anebo nezaplatí, seznají-li se oc, tehdy aby v den sv. Jana na Poděbradech aby stáli; tu

konec, pokudž spravedlnosti náležeti bude, zachovám se. Ex Podiebrad f. III. Spiritus sancti anno 1508. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kúřimě, pánuom přáteluom mým milým.

64.

1508 d. 13. června v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech, žádá, aby Janovi služebníku královskému škoda jeho nahrazena byla. [40.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přietelé milí! Zpravil jest mne Jan, služebník krále JMti, tohoto listu ukazatel, kderak by někderakú ženu, kteráž jemu škodu učinila, v městě vašem postihl, a že ji ku právu dal. Potom pan rychtář váš túž jistú ženu na někderaké rukojmie dal, kteříž měvše ji postaviti v den určitý, i nepostavili. Páni milí! Já vás za to žádám, že panu rychtáři vašemu ráčíte rozkázati, aby on ty rukojmie podle práva napomenul, zač sú slíbili, aby tomu dosti učinili, a tomuto krále JMti služebníku aby se na právě vašem spravedlivé státi mohlo tak, aby k své škodě jemu učiněné uhoditi mohl. Kdež o vás nepochybuji, než že se podle práva a spravedlnosti zachovati a jemu o to, s sebe toho neskládajíce, rozsudek i konec učiniti ráčíte. Nebo pan Slavata kdež psaní k vám učiniti ráčil, že by od kmetičny své, kdož by jí z čeho vinu dal, že každému od ní spravedlivé učiniti chce: věděti račte, že sem služebníku JKMti na Kostelci, (bez pohoršenie pře své, a rukojmí se ani práva vašeho nestrhuje), státi rozkázal, přikázav jemu, jestliže jej co slušného potká, aby přijal. I poněvadž k svému uhoditi jest nemohl, viece jemu tam státi nedám, než právem vaším v té při aby rozeznán byl. Ex Podiebrad f. III. post festum Penthecostes annorum 1508. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým millým.

65.

1508 d. 13. června v Čáslavi. — Podkomoří Burjan Trčka z Lípy oznamuje, že zítra přijede obnovit úřad městský. [2781.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přietelé milí! Věděti vám dávám, že, dá-li Pán Buoh, zítra bohda u vás budu ku poledniemu pro obnovenie ouřadu krále JMti. Protož to znajíce, již se k tomu zpravte tak vedle obyčeje, jakož se při tom zachovati máte ꝛc. Také vězte, že pro tento čas nebezpečný na cestách tiem větčí počet sebú mieti budu. Tak tuším, že koní všech jiezdných i vozníkuo na LXX. To také znajíce, abyště se věděli čím zpraviti. Datum ex Czaslaw ff. III. post Spirytum sanctum annorum ꝛc M^{o}V^{c}VIII°. — Burjan Trčka z Lípy a na Lipnici, podkomoří královstvie českého.

Múdrým opatrným pánóm purgmistru a konšelóm města Kúřima, pánóm přátelóm milým.

66.

1508 [?] d. 15. června na Kostelci. — Michal z Chlumu žádá, aby mu Přemysl ryby zaplatil. [2447.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a sousedé milí! Jakož mi píšete, což se Přemysla dotýče o ten dluh, kterýž jest mi za ryby dlužen, a že by něco peněz na potřebě mé utratil, a ostatek že by zapraviti chtěl: i teď já tam Hotovce posielám. Již vám věřím, že jej k tomu připravíte, aby mi ty penieze hned dal, neprodlévaje. Ex Kostelecz ff. V. ante dominicum Trinitatis. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutným [sic] opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kouřima, pánóm a sousedóm dobrým.

67.

1508 d. 18. června na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd posílá návrh přípisu ku králi a slibuje opatřiti spolehlivého posla do Budína. [2335.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a sousedé moji zvláště milí! Vedle psanie a žádosti vašie jakýs sem přiepis, pokudž mohlo na pospěch býti, udělal, vedle kteréhož by jste měli králi JMti psáti. Pak zdá-li vám se co viece přidati anebo ujieti, poněvadž potřebu svú lépe znáte a jí rozomiete nežli já, ujměte aneb přidajte jako ti, jichž jest věc a potřeba; a mně za zlé nemějte, jestliže sem se čeho poobmeškal. Což se pak posla s tiem listem k králi JMti dotýče, já bych rád někoho jistého a svědomého odsud poslal, ale prostě nemám zde žádného takového. Než zdálo-li by vám se to, já pro vás rád učiniti a do Prahy panu Janovi Vlčiehrdlovi, strýci svému, psáti chci, že mi ten posla sem jistého a svědomého vypraví; neb já do Uher vodtud posly posielám, a mám tu také ty posly, že sedmý den z Prahy v Budíně bude. Pak líbilo-li by vám se to, dajte mi znáti. Hned bych já do Prahy ceduli psal a vám poslal, abyšte jie strýci mému dodati rozkázali. A králi bych JMti vedle vás také potřebně psal i doktorovi Augustinovi, strýci svému, tak že by se potřeby vaše dobře jednaly. Ex Hrádek dominico die Trinitatis anno Christi 1508. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a sousedóm mým zvláště milým.

68.

1508 d. 19. června na Hradě Pražském. — Záviše Sulek z Hrádku žádá, aby sestře jeho Kateřině Čachrovské peníze její vydány byly. [2682.]

Službu svú vzkazuji, páni přietelé moji milí! Jakož sem prvé vám psal, což sě týče paní Katheřiny Čachrovské, sestry mé, o peníze, kteréž jí za duom na právě vašem klásti mají oc, i slyším, že by jí v tom nějaký zmatek někteří učiniti, obsta-

vujíc peníze, chtěli. I muožte znáti, že to nenie v řádu našem za právo, aby která vdova po muži svém dluhy jeho věnem svým platiti měla. I milí páni! Věřím já vám, že vy tomu na právě vašem nedopustíte, ale jí peníze propustíte, kteréž pan Troskovec na místě jejím bráti a vyzdvihnúti má i zase kvitovati. Pakli by se toho nestalo, již bych jí v tom právem, ač nerad, proti vám hájiti chtěl. Kteż nepochybuji, že znajíce v tom spravedlnost její, že jí peníze z práva vašeho propustíte. Dán na hradě Pražském v pondělí před slavným hodem Těla Božieho léta $XV^{C}VIII^{o}$. — Záviše Sulek z Hrádku, hajthman hradu Pražského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Gúřima, přátelóm mým milým.

69.

1508 d. 21. června ve Vlašimi. — Mikuláš Trčka st. z Lípy žádá, aby Hylík koželuh donucen byl zaplatiti za kože, a nabízí víno na prodej. [2777.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé milí! Co se Hylíka koželuha, spolusúseda vašeho, dotýče, věřím vám, že jej k tomu přidržíte, ať mi ty peníze přinese, za kteréž slíbil za Martina thovařišě svého za XX koží, kdež jest vysoce slíbil on Hylík, že tomu dosti chce učiniti, slibuje purkrabí mému Václavovi Nosakovcovi před Johanesem písařem a před Ješkem řezníkem, že ty peníze chce přinésti v hody velikonoční. I tomu jest i podnes dosti neučinil. I věřím já vám, milí páni, že vy jej Hylíka k tomu připravíte, ať on své řeči a slibu dosti činí, a ty peníze ať mi přinese a list, kterýž byl na ty kuože udělán, vezme. Pakli toho nestane se, již konečně rozkažie vašě obstavovati. A to dle dobrého súsedství že učiníte. A také praví mi, kdož pro slady k vám jezdí, že tomu jistému Martinovi velmi od deště shořelo duom. Datum ex Wlassim f. IIII. ante Corporis Christi annorum 1508. Odpovědi žádám listem vaším, abych se věděl čím zpraviti. A chce-li k vám kdo dobrého vína kúpiti červeného poloufudří a bílého puol drejlinku? — Mikuláš Trčka starší z Lippy a na Vlašimi.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom milým.

70.

1508 d. 21. června. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby dluh nebožtíka Martina Lána byl zaplacen. [3014.]

Službu svú vzkazuji, slovutní v opatrnostech páni a přietelé moji milí! Jakož jsem s VMtí nejednou ale několikrát mluvil o dvě ſſ a IX gr. vše českých, kteréz jest Martin Lán, někdy spolusúsed váš, pánu mému JMti dlužen pozuostal, kteréhož jsem před vás za živnosti jeho připravil, žádaje od VMti podle práva zachován býti. Co jste ke mně při tom mluviti ráčili, mám za to, že mi nenie potřebie v tom VMti

pamatovati ɔc. Páni milí! Čehož jsem prvé žádal, ještě téhož na VMti tiemto psaním žádám, abyšte to bez prodlévánie opatřiti ráčili, aby pánu mému JMti dluh již psaný zaplacen byl a tudy řeči té, kteráž jest mezi VMtí i tudiež mnou o to byla, aby se dosti stalo, znajíce, že jest již ten čas dávno minul. Kdež tu konečnou naději mám do VMti, znajíce, že má věc nenie ale páně, již to opatřiti ráčíte, abych VMti o to viece nestaral. Neb kdy[by] bylo proti komu jinému, jistě račte znáti, že bych uměl o to jináč napsati. Ale k VMti v tom i v jiném ve všem mně možném dobré přátelstvie zachovati chci. Datum ff. IIII. ante Corporis Christi anno salutifero V^C^VIII^o^. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutným v opatrnostech pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom a přátelóm mým milým d[odán buď].

71.

1508 d. 25. června. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby Vávra Kadečkův zaplatil Jarošovi z Ledec dluh. [3019.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé moji milí! Znesl jest na mě Jaroš z Ledec, člověk pána mého JMti, že by mu dlužen byl XXVIII gr. b[ílých] Vávra Kadečkuov, spoluobyvatel váš, kteréhožto dluhu dobrovolně na něm člověk páně nikterakž dosáhnúti nemuož až posavad. I milí páni! Prosím já VMtí a vám věřím, že vy. téhož Vávru k tomu držeti ráčíte, aby on dluh svrchupsaný člověku páně zaplatil, aby on mne a já vás o to již viece starati přestal. Datum dominico post Johannis Baptiste anno ɔc V^C^VIII^o^. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom a přátelóm mým milým d[odán buď].

72.

1508 d. 25. června v Hoře Kutné. — Tomáš Chvojko z Plané slibuje vyhověti přání strany varhan. [4640.]

Službu svú vzkazuji, slovutný a opatrný pane purgmistře a konšelé milí! Zdravie a štěstie a všecko dobré VMtem přeji jakožto svý[m] přátelóm milý[m]. A jakožto mi VMt píšete o varhany, ať bych VMtem radil ɔc. I milí páni! Znajteż mě k sobě povolného v tom i mnohem věčiem. Jakožkoli mi píšete, mát sě to ode mne státi a VMtem k žádosti učiniti a k tomu sě mieti jako váš služebník. A s tiem buďte pána Bohu poručeni a jeho milé matce. Datum ex Montibus Guttnis dominica post Trinitatis annorum ɔc 5^o^8. — Thomáš z Plané Chvojko na Horách Guttnách.

Múdrým a opatrný[m] panuom purg[m]istru a radě města Kúřimě, pánuom a přátelom milým buď d[odán].

73.

1508 [?] d. 27. června na Svojšicích. — Jindřich Amcha z Borovnice žádá, aby Sochor zaplatil Janu krčmáři kopu grošů. [4905.]

Službu svú vzkazuji, páni sousedé a přátelé moji milí! Mluvil jest se mnú Jan krčmář, člověk muoj z Svojšic, že by jemu dlužen byl Sochor kopu grošuov, a za něho jest rukojmie Vavřinec Volejník. I prosím já vás jako přátel svých milých, že ráčíte jej Vavřince k tomu držeti, aby člověku mému dáno bylo. Dán na Svojšicích v úterý po Božiem Těle. — Jindřich Amcha z Borovnice a na Svojšicích.

Vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, pánuom souseduom a přáteluom mým milým.

74.

1508 [?] d. 27. června na Svojšicích. — Jindřich Amcha z Borovnice stěžuje si na lidi v jeho potocích u Vilmanic neprávem lovící. [4906.]

Službu svú vzkazuji, páni sousedé a přátelé milí! Znášiem na vás, kterak mi v potocích lovie u Vilmanic, a to ne jednou, ale vždycky. A muoj syn jest s nimi mluvil; a oni pravie, že vy jim odpúštiete. A lidé vaši z Bošic též lovie a mluviec hrdě: že lovíme v svém, nech nám zabrání. I já sě vám opovídám, že svého hájiti budu. Neb muožte rozuměti, žeť tu také něco mám toho potoka. Odpovědi žádám. Dán na Svojšicích v úterý po Božiem Těle. — Jindřich Amcha z Borovnice a na Svojšicích.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, souseduom a přáteluom milým d[odán buď].

75.

1508 d. 29. června. — Rada Starého města Pražského zve ke schůzi stavu třetího na den sv. Markéty na radnici St. m. Praž. [5102.] Otištěno již v AČ VI. č. 89 str. 377.

76.

1508 d. 1. července v Jelčanech. — Jiřík z Jelčan s manželkou svou Kateřinou z Javora oznamuje, že lesů a gruntů po předcích zděděných dále užívati bude. [723.]

Službu svú vzkazuji, slovutnie pánie sousedy a přátelie moji mielie! Jakož vás tajno nenie, kdež sme spolu prosili z jednostajný vuole pana Šlechty a pana Amchy, aby ráčili mezi námi jednateli bajti, což se těch mezí dotýče: tu sou nám ráčili rok složiti na svatýho Petra. I tu jen pan Šlechta vyjeti ráčil; a já sem taky vyjel i s manželkou svou panie Kateřinou i s jinajmi dobrajmi lidmi i s těmi, keříž sou mi k tý věci přieležali. I poněvadž ste vy k tomu položenýmu roku nepřijeli a prvý ste také k položenajm rokuom nestáli, i již já vám věřím, že vy mi v tom za zlý míti nebudete, že já těch lesů a gruntů, kderajchž sou předkoví moji pokojně

a bez naříkánie užívali za práv a za řádu, též jich jako vonie užívati budu. I zdá-li vám se pak, že k niem lepšie spravedlnost máte nežli já s manželkou svou, máte právo před sebou. Dán na Jelčanech v sobotu po svatým Petru a Pavlu léta božieho M⁰V^C^VIII⁰. — Jiřík z Jelčan a Kateřina z Javora.

Slovuotným v uopatrnostech panu purgmistru a radě města Kouřimě, přáteluom a souseduom našiem milajm d[odán buď].

77.

1508 po d. 1. července. — Jindřich Amcha z Borovnice žádá, aby k ohledání mezí jiný den ustanoven byl. [4907.]

Službu svú vzkazuji, páni sousedé a přátelé moji milí! Jakož mi píšete, co se dotýče těch mezí mezi vámi a mezi panem Jelčanskám [sic], a píše vám, že by chtěl, abyšte ho právem hleděli. A také píšete mi, že by se zdálo panu Šlechtovi, mohlibybych [sic] k té věci býti v tento úterý. I neviem, bych mohl býti. Neb hned pryč jedu. I zdá-li se vám, mluvte s panem Janem Šlechtou, ať toho den jmenuje jiný, já budu. A také že by mluvil s panem Jelčanskám [sic], chce-li k tomu dni státi, který jmenován bude. — Jindřich Amcha z Borovnice a na Svojšicích.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom a přáteluom mým milým.

78.

1508 d. 2. července v Kolíně. — Purkrabí na Kolíně Martin z Dřešína oznamuje, že kmetičně Heflici peníze dříve vydány nebudou, dokud bývalý svůj grunt v Libodržicích nevyčistí. [4509.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Jakož mi píšete o kmetičnu města vašeho Hefličku, že by jí spravedlnost její hyndrována od Štúry z Libodržic byla beze vší příčiny. I milí páni a přátelé! Tajno vás nebuď, že ti penízi na právě leží. Ale s té příčiny súsed podle toho gruntu, kterýž Heflík prodal v Libodržicích, peníze ty jest obstavil, že plotu purkrechtního jest nevysvobodil a nevyčistil. Neb Štúra, kterýž od Heflíka kúpil, více plotuov hraditi na sebe bráti nechce, než což jemu Heflík ukázal. Ale jiný súsed podle toho gruntu praví, že by dále hraditi měl. Kdež pak Heflík úplatel [sic] 1 ſſ gr. za to učiniti chtěl, aby podlejší súsed toho gruntu tu hrázi a plot hradil. I nechtěl k tomu svoliti, než aby jemu II ſſ gr. dal Heflík; i nyní [sic] na žádném konci postaveno. Protož milí páni a přátelé! Chce-li ta Heflice peníze bráti, ať grunt, za kterýž peníze bíře [sic], vedle obyčeje vyčistí. Datum Colonie dominico ante Procopi 1508. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Gúřima, pánóm a přátelóm mým milým.

79.

1508 d. 4. července na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd oznamuje, že Jiřík z Jelčan slíbil súčastniti se jízdy k ohledání mezí v Nesměni. [2334.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji zvláště milí! Jakož jste mi včera psali oznamujíc, že se pan Amcha k tomu uprázniti a ráno buohda v příští čtvrtek v Nesměni býti chce, abych, znaje to, dal to také Jelčanskému znáti a k tomu jeho přivedl, aby nechaje toho úmyslu, kterýž před se vzal a vám jej psaním oznámil, dal se tu také na ten čas s přáteli a potřebami svými najíti: i učinil jsem tak a k němu dnes ráno posielal, předloživ jemu to, poněvadž onehda ta věc ani volí ani příčinú vaší nepřišla, že jste na ty meze nevyjeli, než páně Amchovú, aby takového předsevzetie, kteréž by jemu spieše škodu nežli zisk přineslo, na straně nechal a buohda ve čtvrtek ráno s lidmi a potřebami svými na těch mezech byl; a my že tam s panem Amchú také budeme, a vy že toho též neobmeškáte. I vzkázal mi, ač jemu přátelé jeho někteří radili, aby té jiezdy na ty meze nechal, že on proto raději rady mé uposlechnúti a tam ráno ve čtvrtek i s manželkú svú a potřebami býti chce. A protož znajíc to, již toho neobmeškávajte, abyšte tam také byli na ten čas. A k panu Amchovi, zdá-li vám se, ještě pošlete, ať znaje to, také se k tomu uprázní, abyšte tam darmo i se mnú nejezdili. Ex Hradek f. III. die beati Procopii anno Christi 1508. — Jan Šlechta ze Všehrd 9c.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

80.

1508 d. 4. července v Brandýse. — Purkrabí na Brandýse Petr z Krsovic slibuje přiměti Průšu, aby dluh zaplatil. [4029.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni Kouřimští, přátelé moji milí! Po prvním psaní vašem svedl mě s toho jeden soused váš, kterajž byl sem po svědomí přišel, že Pruoša té vdově Lance nenie nic dlužen než XV gr. českých. Proto sem rozkázal Pruošovi, aby s tím člověkem vaším tam šel a té vdově zaplatil aneb se s nie smluvil. A von to řekl učiniti. Neučinil. Na druhé psaní vaše přísně sem jemu rozkázal, aby tam se vypravil a jie zaplatil. Von ubezpečiv mě na tom, tomu jest dosti neučinil, až mi teď nynie přišlo psaní vaše, kdež opět Pruoši doma nenie. Než mám za to, že bude ve dvou aneb ve třech dnech. Já jej k tomu skutečně mieti budu, aby té vdově, paní Lance, dluh jejie zaplatil. Pakliby se to kterak zmátlo, že by von Pruoša vdy tomu dosti neučinil po mém rozkázání, již bude moci na něm právem svého dobývati tak, jakž psáti ráčíte. Datum ex Brandys f. III[a] die s. Procopi anno 1508°. — Petr z Skrsovic, purgrabie na Brandýse.

Múdrým a opatrným panu purgmistru a raddě města Gouřima, přáteluom mým milým.

81.

1508 d. 14. července v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka stěžuje si na liknavost v zasílání listů přiznavacích. [2590.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přítelé milí! Jako ste mi poslali list přiznavací, ten sem přečetl i na tento čas k sobě přijal až do delšího [sic] opravení. Páni a přítelé milí! Vězte, že má list, aby svědčil mne a panu Hynkovi Vrabskému společně; i nemeškajte jím ke mně poslati; a já vám tento zase vrátím, neb bych já ještě chtěl rád sjed [sic] v městě vašem položiti. Ale těmi listy přiznavacími veliký se zmatek děje, že jich nedávají. By ti dáváni byli, shledali byšte buohda, že by lépe v tomto kraji bylo, leč by lidé svého slibu držeti nechtěli. Vy šte až dosavad meškali, a jiní snad ještě dýl; a v tom všickni škodu a nebezpečnost nesem. By se tomu dosti dálo, co jest zřízeno a slíbeno, mnoho zlého by buohda bylo zastaveno. Hajtmanuom nepřičítajte viny, než těm, kdož listů přiznavacích nedávají. Víte, co jest nás v Kouřimi bylo. Nemám než od vás teprv strnástý [sic] list. Někteříť sú zapoměli, coť sou tu přiříkali, pak zvlášť na obecném sněmě. Datum ex Lesstna in vigilia sanctorum appostolorum 1508. — Petr Holický z Šternbergka, najvyššie sudí kr. Č.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřimi, přátelóm mým milým.

82.

1508 d. 17. července v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech, žádá, aby služebníku královskému nový den ku při byl ustanoven. [39.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přietelé moji milí! Psal sem vám prvé o služebníka krále JMti žádaje vás, abyšte jeho s práva vašeho nikam jinam nepodávali, než sami na právě vašem konec o to spravedlivý abyšte učinili, co se té škody, kterúž jemu ta žena učinila, kterúž v městě vašem ku právu dal oc, dotýče; k žádosti mé to jste ráčili učiniti a služebníku krále JMti, aby s potřebami svými stál a na ni dovozoval, den jmenovali jste. Ale že služebník krále JMti z příčiny této nestál jest, že maje list, nedal jeho žádnému; až sem já se vrátil, teprv mi jeho dodal; a den jemu uložený již byl pominul. Protož páni a přietelé milí, poněvadž jemu to z úmysla nepřišlo, než z mého nebytí doma, vás vždy ještě za též jako i prvé žádám, že jemu s tú ženú na právě vašem konec učiníte a den jiný k stání té pře jmenovati budete. A jestli že by nestál a to obmeškal, sám sebú vinen bude. Než toto první nestání jeho, vám věřím, že škodné jemu nebude. Ex Podiebrad f. II. post divisionem apostolorum anno 1508. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

83.

1508 d 23. července v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá o vrácení kmetičny Trčkové do Sázavy a o zatknutí jejích únosců. [1301.]

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni sousedé moji milí! Žaluji vám na Petra Strajcova syna a na Valšova nožieřova syna, kterak sú mi vylúdili a pomohli vykrásti Trčkovú s sirotkem mým i s jinými věcmi z Sázavy z gruntu mého. I to znajíc, já vás prosím i věřím, bez dalšie nesnáze že vy týž svrchupsané budete k tomu držeti, anébrž jimi se ujistíte, aby mi oni zase kmetičnu mú postavili v mú moc i s sirotkem i s tiem, což jest pobrala. Kdež já plné doufánie do vás mám, že tak učiníte. Odpovědi žádám. Datum ex monasterio s. Procopi dominica post Marie Magdalene anno 1508. — Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Vzácné opatrnosti panuom purgmistru a raddě města Kouřima, souseduom mým milým.

84.

1508 d. 5. srpna. — Městský rychtář Martin krejčí přijal rukojmí Mikulášovi st. Trčkovi z Lípy za koželuha Hylíka. [2779.]

Já Martin krajčí, rychtář města Gúřimě, známo činím listem tiemto obecně přede všemi lidmi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jsem přijal v slib a v rukojemstvie k ruce urozeného a statečného rytieře panu Mikulášovi staršiemu Trčkovi z Líppy a na Vlašimi opatrné Jakuba Neřáda a Vávru Kadečkova, súsedy našě, za spolusúseda našeho Jana Hylíka koželuha za sedmdesáte kuoží telecích, každú teletinu jednu počítajíc po pěti groších míš., na rok do středopostie najprv příštieho. Tak jistec i rukojmie všichni rukú společnú a nerozdielnú slíbili jsú tomu dosti učiniti a summu dluhu toho na čas svrchu jmenovaný skutečně bez odporu i protahu dalšieho vyplniti. Na potvrzenie toho a pro stálejší jistotu k žádostem jich pečeť z úřadu mého dal jsem k listu tomuto přitisknúti sobě bez škody. Dán v sobotu den svatého Ozwalda léta narozenie Syna Božieho tisícého pětistého osmého.

Poznámka na přehnutém okraji: S. Potom posláno jemu Hylíkovi Ij ß XV [sic] koží telecích.

85.

1508 d. 8. srpna v Praze. — Markvart Cetenský z Cetně žádá, aby vyslali lidi své k odhadu platů na dědinách v Přebozích. [347.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přietelé moji milí! Vězte, že jest mne žádal urozený vladyka Jiřík z Kosíkova, měštěnín Nového města Pražského, abych jemu podle práva a úřadu svého odhádání učinil na platu na dědinách v Přebozích. Protož já vám oznamuji a tímto listem vás podle práva obsielám, abyšte vy některé

osoby z sebe, spolusousedy a obyvatele vaše, na též dědiny vyslali, aby na týchž dědinách byli, když slunce vyjde ráno, při témž odhádání ten úterý před svatým Bartholomějem najprvé příštím, a to pod pokutú na to od staradávna uloženú. Dán v Praze u desk zemských léta $M^{o}V^{C}VIII^{o}$ v úterý po svatém Sixtu. — Markvarth Cetenský z Cethně, místokomorník království Českého.

Múdrým a opatrným purgmistru, konšelóm i vší obci města Kouřima, přátelóm mým milým.

86.

1508 d. 9. srpna v Kolíně. — Purkrabí Kolínský Martin z Dřešína upomíná, aby Matěj sladovník Smolíkovi z Radovesic dluh zaplatil. [4510.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Před časem minulým oznámil jsem vám, kterak spolusúsed váš Matěj sladovník člověku krále JMti, pána mého milostivého, Smolíkovi z Radovesic jsa dlužen od VI[ti] nebo VII let IIj ſſ[P] XV gr. českých, i nechce jemu platce býti. Oznámili ste mi psaním vaším žádajíce mne, aby týž člověk krále JMti spolusúsedu vašemu do času nedlúhého strpení toho dluhu jměl. I k žádosti vaší na člověku krále JMti to jsem obdržal, aby na něho nekvapil. I týž posavad jemu nic nedal, ani smlúvy s ním jaké učinil, jakoby jemu nic vinovat nebyl. I ještě vás žádám, abyšte téhož Matěje k tomu přidržali, aby on člověku jmenovanému dluh jeho zaplatil bez ottahu a takových tůček a škod. Jestliže by se pak toho nestalo, již bych člověku krále JMti jeho dluhu právem dobývati zahájiti nemohl. Čehož vám věřím, že vždy ještě k tomu přijíti nedopustíte. Dán na Kolíně f. IIII[a] ante Lavrentii diem 1508. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Kúřima, přátelóm mým milým.

87.

1508 d. 21. srpna v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka oznamuje, že svolal sjezd krajský do Kouřimě na den 30. srpna. [2588.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a příteli milí! Znáti vám dávám, že sem položil sjezd do města vašeho Kouřimě tohoto kraje Kouřimského tu středu před s. Jiljím. Znajíce to, prosím, kažte potřeba [sic] opatřiti. Také vás prosím, páni a příteli milí, abyšte mne někde vopatřili hospodu na XXXX koní. Datum ex Leesstna f. II. ante Bartholomei appostoli anno domini 1508. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie českého.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm mým milým.

88.

1508 d. 29. srpna v Praze. — Pražané zvou pány, rytířstvo i kr. města kraje Kouřimského ke sjezdu strany pod obojí z Čech i z Moravy do Prahy na den sv. Václava.

Urozeným pánóm pánóm JMtem, pánóm z rytieřstva a opatrným purgmistróm a konšelóm i všem městóm královským kraje Kúřimského s strany pod dvojím zpuosobem královstvie Českého, pánóm a přátelóm našim milým, my purgmistři a raddy Starého a Nového měst Pražských službu svú vzkazujeme. Páni a přietelé milí! VMtem oznamujeme, kterak o svatém Jakubě nynie minulém drahně osob z stavu i duchovnieho i světského z řádu tudiež panského, rytieřského i městského strany našie předpověděné, ssedše se spolu na rathúze Starého města Pražského, jednú i druhé dlúho a mnoho jsú rozmlúvali a rozjímali mezi sebú, jaká újma a jací útiskové se dějí rozličně též straně našie pod dvojím zpuosobem od strany římské, a den ote dne více a viece kterak se rozmáhají zde v Čechách i v Moravě; ješto kdyby taková věc málo déle zanetbána byla, strach, aby táž strana ot druhé brzo udušena nebyla. Rozjímali jsú tudiež i to, kterak by tomu mohlo překaženo býti. Ale vidúce, že k takovému předsevzetí nejsú všichni s strany naší a také že ta věc bez pánuov JMtí a pánuov z rytieřstva moravských, pánuov přátel našich a bratřie u vieře, ani jednána ani jak zavierána býti nemuož, i k společnému o to sjetí a rozmluvení rok jsú položiti a jmenovati ráčili na den sv. Václava najprvé příštieho v Praze. A týž rok hned svým listem a psaním oznámivše pánóm Moravským a jich jím požádavše k přijetí a z sebe k vyslání o takovú pilnú, znamenitú a potřebnú věc, nám jsú poručili, abychom všecky VMti k témuž dni a roku o touž věc také obeslali ɔc.

Protož VMtí všech spolu i každého zvláště, páni a přietelé milí, žádáme a prosíme, že pro božské dobré, pro pravdy jeho a přetrženie toho zlého, kteréž se proti týmž pravdám děje, že k témuž dni býti v Praze všickni i jeden každý z VMtí ráčíte, a tu společně s sebú a s pány Moravskými o takové potřeby že rozmlúvati a jednati budete, té věci nikterakž neobmeškávajíce, příkladem otcuov a předkuov svých, kteříž pro pravdy Kristovy a takové útisky netoliko jsú práce a nákladuov svých nelitovali, ale i svých těl nasazujíce, krev svú vylévali, hlediece na samu otplatu Božskú. Pro kterúžto i pro naše tudiež služby a pilné žádosti VMti to učiniti račte, abyšte k předpověděnému roku a dni pro věci předpověděné nezanetbali do Prahy přijeti, nebo i z jiných krajóv páni, rytieřstvo i města, kterýmž o témž píšem, také k tomu dni budú. Toho na svědomie pečeti menší měst našich kázali jsme přitisknúti k tomuto listu. Jenž jest dán v Praze den Stětie svatého Jana Křtitele syna Božieho, léta téhož syna Božieho patnádctistého osmého.

89.

1508 d. 30. srpna v Přerově. — **Jaroslav ze Šelenberka přimlouvá se za kmetičnu svou z Nehvizd.** [2321.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přítelé milí! Vězte, že jest na mne znesla kmetnična má z Nehvizd, že by chtěla viniti z nějakých věcí člověka vašeho před vámi, jménem Machka z Bošic. I protož já vás prosím, že vy téhož Machka obešlete, aby dnes před vámi stál, a kmetična má také před vámi bude po polednách. I toho vám věřím, že tak učiníte, a seznajíce, což bude člověk váš kmetničně mé spravedlivě povinen, že jej k tomu držeti budete, aby kmetničně mé práv byl. Jakož bych já k žádosti vašie chtěl se tak k vám zachovati, ač byšte kdy čeho potřebovali. Dán na Přerově v středu po s. Bartholoměji léta ꝛc VIII⁰. — Jarcslav z Šelnberga a z Kosti ꝛc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kúřima, přátelům mým dobrým buď [dodán].

90.

1508 d. 3. září. — **Petr Holický ze Šternberka o artikulích na sjezdu krajském předložených.** [2593.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, příteli milí! Jako ste mi psali o poslání artikuluov při sjezdu nyní na miesté vašem v Kouřimě oznámenajch a zjednanajch: páni a příteli milí, ač sem jinými věcmi zaneprázdněn byl, ale pro žádost vaši k tomu sem se uprázdnil a to spuosobil, abych z dostatkem vám to poslal. Kdež vám to teď posielám po poslu vašem. A jest-li při možnosti vaší, prosím, zbavte mne té práce a oznamte to pánóm Pražanóm obojího města, přátelóm mým i vašim milým. Než ať proto toho nyní nerozhlašují i vy také, až se najprvé vyrozumí, k čemu pánuov správcí vuole a rada bude; neb já sem také na tom, že to hned najvyšímu panu purgrabí Praskému oznámiti chci, aby on také, má-li které pány správce zemské při sobě, s nimi rozmluvil a na to mysliti ráčil, jestliže bychom my co všickni na tomto sjezdu z nedostatku svého obmeškali, aby bylo napraveno, aby řád a právo zachováno bylo, bude-li vuole Buoží. Kdež jest največší potřeba jeho svaté milosti o to žádati; neb ten všemohúcí pán nad rozumy lidské puosobiti a jednati ráčí, kdož se jeho svaté milosti pokoří, lép než ti, kteříž nyní v své pomocníky rozličné ufají. Datum ꝛc dominico die post Egidii confessoris anno domini V^C^VIII⁰. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí kr. Č.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

91.

1508 d. 5. září na Přerově. — Purkrabí na Přerově Václav z Nehvizdek žádá, aby při kmetičny z Nehvizd na budoucí sobotu odložili. [4811.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přítelé milí! Pán můj JMt ráčil [vám] jest oznámiti, že jest s vámi pozůstal skrze pana Václava Bradáče, co se dotýče kmetničny JMti z Nehvizd a člověka vašeho Machka z Bošic, že by zítra bohdá před vámi měli ještě o nějakú při státi. I milí páni! Vězte, že z nějaké hodné příčiny to stánie nebude moci býti. Ale dá-li Buoh, v sobotu najprv příští kmetničná JMti před vámi stane, a pán JMt vedle ní také někoho vyslati ráčí. I znajíce to, račtež člověku svému tu věc oznámiti a k sobotě jemu rozkázati státi. A z čehož jej kmetničná JMti viniti bude, to tak, dá-li Buoh, uslyšíte. Dán na Přerově v úterý před Matkú b[oží] narození léta ɔc VIII°. — Václav z Nehvizdek, purkrabie na Přerově.

Múdrým a opatrným pánům purgmistru a radě města Kouřima, pánům přátelům mým dobrým buď [dodán].

92.

1508 d. 22. září na zámku Kolínském. — Purkrabí Kolínský Martin z Dřešína žádá, aby Jiřík z Myškovic zaplatil dluh svůj Matouši Hrobskému, mlynáři v Kolíně. [4507.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Jiřík Albrechtů syn z Myškovic, čas dávný člověku krále JMti, pána mého milostivého, spravedlivě jsa povinovat dluh a dlužen, nechce jemu (s častého upomínání i listem mým naň úředníku žalováním) platce býti Mathúšovi Hrobskýmu, mlynáři z Kolína. Milí páni a přátelé! Prosím já vás, že jemu spravedlivého jeho dluhu na právě vašem dobývati a pro ten dluh obstavovati hájiti nebudete. A já touž libost, bylo-li by vám kdy toho potřebí, i každému zvlášť z obyvateluo města vašeho učiniti chci. Věřím vám, že to pro mne učiníte. Datum in arce Coloniensi 1508 anno f. VI^a post ipsum Mathie diem. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Gúřima, přátelóm mým milým.

93.

1508 d. 30. září v klášteře sv. Prokopa. — Jiřík od Dubu, purkrabí kláštera sv. Prokopa: aby Průšovi ze Střimelic zaplaceno bylo od sekání ovsů. [4849.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Vězte, že jest na mne znesl pána mého JMti člověk Pruoša ze Střemelic, kterak by mu lidé vaši dlužni byli od sekánie ovsuov: Vávra rychtář z Chrašťan Iⅉ ſſ° II gr. míš., vdova Vichrova odtudž XL gr. míš., kdež jsú sobě roky dávno brali k placení, a tomu jsú dosti neučinili. I věřím já vám, že je k tomu jmieti budete, ať jeho

dluh spravedlivý zaplatí, jakož bych já též učinil. Datum ex monasterio sabbato post Michaelis anno ɔc 508. — Jiřík od Dubu a z Radimo[vic], purkrabie na klášteře svatého Prokopa.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgkmistru a raddě města Kouřima, pánuom a přáteluom mým milým.

94.

1508 d. 15. října v Kostelci. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby Vávra Kadečkův dluh pánu jeho zaplatil. [3018.]

Službu svú vzkazuji, slovutní v opatrnostech páni a moji přietelé milí! Jakož sem s VMtí některú chvíli mluvil i psal o Vávru Kadečkova, o dluh o ten, který Jarošovi z Ledec, hajnému pána mého JMti, jest dlužen, kdež ráčili jste, uznavše spravedlnost, jemu rozkázati zaplatiti ve dvou nedělí; a tomu čas dobře dávní jest; a tomu se dosti nestalo až posavad. I milí páni! Já VMti žádám, poněvadž jest tomu vedle rozkázánie vašeho dosti neučinil, že jej k tomu vedle práva připraviti ráčíte, ať on pánu mému JMti zaplatí to, což jest dlužen. Neb nestalo-li by se toho, muož VMt znáti, že bych já dluh[u] toho právem stavným dobývati rozkázal. Datum Costelecz dominico ante Galli anno ɔc V^{C}VIII^{0}. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutným v opatrnostech pánuom purgmistru a raddě města Kúříma, pánuom a přátelóm mým milým.

95.

1508 d. 17. října v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu si stěžuje, že kmetična jeho Trčková ze Sázavy posud mu vrácena nebyla. [1302.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni sousedé moji milí! Jakož mi píšete na mé psanie, co se Trčkové s Sázavy dotýče, že sú jie hledali tíž rodičové města vašeho a nemohli sú jie najíti. Při tom píšete mi, že jste je do vazby hned vzali: i o tom já dobře viem, že jste tak učinili. A v tém sú se oni tak pochlúbali, že o nie dobře vědí, kde jest; a přitom sú oni vypuštěni od vás, a já podnes na grunt zase kmetičny s sirotkem nemohu dosáhnúti i s jinými věcmi podle mého prvnějšieho psanie. Přitom jakož mi píšete: jestliže by jie dosáhnúti nemohli, abych toho laskavě považil: i muožte dobře znáti, že já po všechny časy ve všem dobrém sousedství vám se zachovával a ještě bych se rád zachoval. Než pokudž mi se od takových lotříkuov stalo, toho já sobě lehce nevážím, aniž mi jest možné, abych já jim to měl prominúti. Však byšte mě měli sami v tom litovati. I ještě vás žádám, abyšte mě v tom opatřili tak, abych já kmetičnu svú mohl zase jmieti v své moci s sirotkem i s tím se vším. Pakliby se toho nestalo, již by mezi námi sousedství

zrušeno býti musilo. Ex monasterio ff. III. post Galli anno ɔc 508. — Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a raddě města Kouřima, souseduom mým milým.

96.

1508 d. 20. října v Žumberce. — Jan Janovský ml. ze Soutic žádá za povolení ležení pro dlužníky své. [971.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé moji milí! Prosím já vás jakožto přátel svých milých, že mi dopustíte hospody při ležení v městě vašem u Vraštíka, spolusúseda vašeho, na pana Jana Zapského jistce a na rukojmie jeho pana Václava z Vrabí, na pana Ladislava Malešického, na pana Oldřicha Popela a na pana Zikmunda Vyšehňovského. I věřím vám, že to pro mne učiníte podle práva, řádu a obyčeje země této. Vězte: a pokládám jim v listu obsélaje ten pátek po Všech Svatých ležení. Datum Žumbergk ff. VI. post festum s. Luce annorum 1508. — Jan Janovský mladší z Sútic a na Lukavici.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom přáteluom mým milým.

97.

1508 d. 23. října v Lipnici. — Burjan Trčka z Lípy přimlouvá se u pana Matouše za člověka svého Havla a žádá jeho, by mu pomohl zatknouti zloděje. [2782.]

Urozený pane Mathouši, přieteli milý! Havel tento, listu tohoto ukazatel, člověk muoj, vznesl jest na mě, kterak by některú chvíli v městě vašem nechtěli jemu stávky dopustiti v městě vašem na lidi pana Podvedského, leč by ode mne list měl. Medle pane Mathouši, dopustež mu té stávky v městě vašem.

Také, milý pane Mathouši, vědětiť dávám, kterak sou mi nešlechetně udělala dva holomky, pokradši mi na zámku. I spustili se dolóv nočně. Kdež slyším, že by tu byla oba dva aneb jeden při městě vašem, jménem Podhola, že jest u ňákého vodáka, kteréhož tento Havel dobře zná. I prosím já tebe, že jemu k tomu raden i pomocen budeš, abych já mohl k němu přijíti. Pakli tu bude, věřímť, že se jím dostatečně rozkážeš ujistiti a mně o té věci dáš znáti, abych já poň poslal. Neb sou oba dva má dědičná od zámku tuto. A že mi na tom velikú vděčnost a libost okážeš, když mi to zjednáš, nynie nebo potom málo, kde jest odšěl. To konečně viem, že jest tu byl nedávno. Jedné to opatř, ať by neušěl. Já tobě toho všiem přátelstvím chci se odplatiti. Ex Lipnicz ff. II. post 11 millia virginum annorum ɔc 1508. — Burjan Trčka z Lípy ɔc, podkomořie královstvie Českého.

Urozenému pánu Mathoušovi z N. v Kouřimi, příteli mému milému.

98.

1508 d. 24. října v Kostelci. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic žádá, aby Vítovi z Brníka podíl jeho na domě Kocoltově byl vyplacen. [3013.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Jakož sem některú chvíli s vámi mluvil o Víta z Brníka, člověka pána mého JMti, abyšte mu spravedlivost jeho, kterúž se praví mieti po otci svém na domu Kocoltovu, propustiti ráčili; kdež pak pro pána JMt ráčili ste přiřéci to učiniti. I milí páni! On na mě vždy nacházie, žádaje mne za to, abych mu to k nějakému konci dovedl. I já VMti žádám, že to pro pána mého JMt ráčíte učiniti a jemu to oznámiti, kdy a kteraj čas on by měl k tomu státi a o svú spravedlivost, kterúž má knihami vašimi zapsanú, konec bráti, aby on mně a já vám o to viece starosti nečinil. Datum Costelecz ff. III. ante Crispini anno ɔc V^C^VIII^o^. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom a přátelóm mým milým.

99.

1508 d. 28. října na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd žádá za pomoc pro okradeného úředníka svého Beneše. [2336.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji zvláště milí! Vězte, že jest mne zpravil Beneš úředník muoj s Kostelce, kterak jest jemu nějaký klíčník pana Jindřicha, kterýž jest na Zásmuciech byl, kožich vlčí ukradl a při tom některé jiné věci. A ten kožich že jest zastavil krčmářovi Třebovelskému. K kterémuž když jest posielal několikrát, oznamuje jemu, že ten kožich jeho jest, žádaje na něm, aby ho nikam neodbýval, protože jemu při tom kožichu i jiné věci jeho pobrány jsú; kterýž neobrátiv se na to nic, prodal to, komuž se jemu zdálo. Kdež on chtě po své škodě státi a dále jie hledati u toho, od kohož se jemu stala, nemuož toho tak před se duovodně vzieti, poněvadž mu již psaný krčmář kožich ten přes jeho žádost prodal. [I prosil] mne, abych vám voň psal a na váš žádal, abyšte témuž krčmáři rozkázali, aby mu kožich ten zase vrátil, tak aby se mohlo toho i . . . škodu, která . . . kterak jest jemu strýc spolu . . . rukojmí byl . . . nebožtíkovi pánu Mikulášovi Popelovi; vo kteréžto rukojmí když jeho často napomínal, aby mu již dle slibu svého dosti učinil, že toho až dosavad dosíci nemohl. Prose také, abych vám voň psal a přimluvil se, aby jemu vedle slibu svého dosti učinil. I poněvadž věci slušné a spravedlivé žádá, prosím já vás jakožto přátel svých milých, že to pro mne a pro spravedlnost učiníte a jemu k těm obojím věcem dopomuožete, tak aby jemu o to viece pracovati ani jiných lidí vo to hyndrovati potřebie nebylo. Jakož bych já se k vám i k vašim lidem též jmieti a zachovati chtěl. Ex Hrádek sabbato

die sanctorum Symonis et Jude appostolorum anno Christi 1508. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

List jest značně porušen, tak že z tří prostředních řádků sotva několik slov přečísti lze.

100.

1508 d. 31. října na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd sděluje, co zvěděl o nastávajícím příjezdu královu do Čech. [2332.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji milí! Jakož mi psáti ráčíte ptajíce se na mně, věděl-li bych co jistého vo příjezdu krále JMti sem do Čech, a při tom žádajíce, abych vám to psaním svým oznámil; i vězte, že jiného neviem než to, že před vosmi dny psal mi z Uher vo jednu svú potřebu jeden dobrý člověk dvořenín krále JMti, a datum listu jest v Rábu; a při tom mi tak píše, že král JMt na cestě jest jeda do Čech, a že v Prešpurce několik dní pobude; než vodtud potom hned do Olomúce a potom sem do Čech že jeti ráčí. A když jsem tento pátek u Hory byl, u pana mincmistra, tu jeden z Brna přijev jistil to, že již JMt v Přešpurce jest a že vodtud od JMti někteří přijeli. Pak poněvadž jest před těmi dny v Rábu byl, nenie věc nepodobná, aby již v Prešpurce býti neměl, neb z Rábu do Prešpurka nenie než IX mil. Jiného vám co vo tom psáti neviem. A také jest JMt psáti ráčil, že se sem pro tyto neřády a roztržnosti, které jsú v zemi povstaly, bez meškánie vypraviti ráčí. Ex Hradek ff. III. in vigilia Omnium Sanctorum anno Christi 1508. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

101.

1508 d. 4. listopadu v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka dává věděti, jak má zníti list přiznavací k hejtmanům krajským a kdy svolati míní sjezd krajský. [2592.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přítelé milí! List, který ste mi opět poslali přiznavací, jest s prvním bez proměny v jednostajná slova, krom že napřed něco poctivosti mé více jest dotčeno v posledním nežli v prvním. Páni a přítelé milí! Mohli ste s psaní mého porozuměti, že list váš měl by svědčiti na mne a na pana Hynka Vrabského jednostajně a přitom nás zejména menovati oba. Neb takto list váš neukazuje, koho chtiete poslušni býti. Když to pilně ohledáte, mě se zdá, že tak najdete. Nebylo-li by vám protimyslné, snad by neškodilo, abyšte tento preambul a počátek v listu udělali:

Urozenému pánu panu Petrovi Holickému z Šternbergka, najvyšímu sudímu královstvie Českého, a urozenému vládyce panu Hynkovi z Vrabí a na Dřevčicích, hajtmanóm kraje Kouřimského ɔc. Služby naše povlovné vzkazujem. Jakož najjasnější kníže pán a pán Vladislav Uherský a Český král ɔc, pán náš milostivý, hajtmany po krajích ɔc.

To již aby tak před se stalo, jakož list váš vokazuje, až do konce. Neb páni a přítelé milí! V těchto listech, které ste mi poslali, já neznám, byšte co mně neb pánu Hynkovi thovařiši mému slibovali v hajtmanství, v tom nás poslušni býti; neb list váš žádné osobě nesvědčí, než všem vuobec. I to znajíce, opatřtež to podle rozumu svého, aby vámi nezcházelo, což by kraje našeho dobrého bylo. Neb se jiní přitom zachovávají, kteříž listy přiznavací posielají, že nám oběma listy píší, zejména nás menujíc.

Byl sem na tom, chtěje rád sjezd položiti do města vašeho ten svrtek před svatém Martinem a odtad do Prahy jeti; i najvyší pan purgrabie Praský dlúho zdržal posla mého, že již pro odjezd do Prahy tomu nebudu moci co učiniti, až buohda po světým Martině bude, však tak, budú-li mi listové přiznavací dáváni. A teď vám zase tento dnešní list posielám. Při čemž mne dále zuostavíte, pánóm správcím při světým Martině buohda oznámím. Dattum ex Lesstna sabbato post Omnium Sanctorum anno domini 1508. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie českého.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm mým milým.

102.

1508 d. 17. listopadu ve Vlašimi. — Mikuláš Trčka st. z Lípy o dluhu Jiříka Koblasy za Janem postřihačem. [2776.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přítelé milí! Psaní, kteréž jste mi učinili o dluh nebožtíka Jana postřihače a ženy jeho, pravíc, že by byli povinovati Jiříkovi Koblasovi: i tak praví ona žena téhož nebožtíka postřihače, že jest ona nebrala od něho nic, zač by jemu měla dlužna býti. Než muž její že by bral. Kděž jest ona nebohá u velikých dluzích zůstala po něm po nebožtíkovi, a že nemá čím platiti. I protož nechť jest zde v Vlašimi Jiřík Koblasa v středu neb ve čtvrtek najprv příští. A tu budú-li se moci smluviti, kterak aby ona jemu měla platce býti, že já toho rád přeji; pakli by nemohli, že se jemu Koblasovi poví, aby ku právu stál, a tu že se jemu má vše spravedlivé státi. Datum Wlassim ff. VI. ante Elizabeth annorum 1508. — Mikuláš Trčka starší z Líppy a na Vlašimi.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, přáteluom milým.

103.

1508 d. 19. listopadu v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech: aby lidem na gruntech královských tolik peněz nepůjčovali. [38.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přietelé moji milí! Psaní vašemu, kteréž jste ke mně učinili, žalujíce na poddané krále JMti pod úřadem mým, kteří

jsú súsedóm vašim dlužni, porozuměl sem ꝛc. Páni milí! Divná mi jest věc, proč súsedé vaši na grunty krále JMti lidem nekonečným tak zlehka puojčují, ješto zdá mi se, kdyby někdo jich požádal, kterýž rád platí, že by jemu tak hotoví k puojčení nebyli jako jim. I žádám vás, že súsedóm svým rozkážete, ať takovým nekonečným lidem tak zlehka nepuojčují, a pakli puojčovati budú, že jim k dluhóm takovým velmi protimyslné bylo by mi dopomáhati, poněvadž sám na nich poplatkuov královských JMti mieti nemohu. Kdež pak žádáte, abych ty lidi pod úřadem svým přidržel, aby súsedóm vašim bez prodlévání platce byli: k žádosti vaší chci já ty lidi obeslati a jim přísně rozkázati, aby se s súsedy vašimi smluvili, a smluvíce se, jim platce byli.

Co se pak rychtáře mého z Pátku dotýče, kdež mi psaní své první ku paměti přivodíte, abych Petrovi Haškovi dluh jeho zaplatiti rozkázal: i vězte, že hned po vašem prvním psaní byl sem jemu rozkázal, aby se s ním smluvil anebo zaplatil. Kdež za jiné sem neměl, než že jest tak učinil. I poněvadž jest tomu dosti neučinil, hned poslal sem po něho a jeho vsaditi rozkáži; a jistě puštěn nebude, leč penieze hotové položí, anebo do času jmenovitého jisté rukojmie zastaví. Ex Podiebrad dominica die Elizabeth XV^C^VIII^0^ anno. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm mým milým.

104.

1508 d. 25. listopadu. — Matouš mlynář v Hrobech žádá za dopomožení k dluhu svému na lidech v Myškovicích. [1128.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, páni Kouřimští! Pane purgmistře milý i s pány! VMti tajno nebuď! Věztež, že mi jest rozkázáno skrze urozeného pána pana Albrechta z Kolovrat a na Libštaině a na Krupce, pana kancléře najvyšieho královstvie Českého, pána mého milostivého, abych k vám psaním svým oznámil, VMtí žádaje, i prosím, že ráčíte urozenému vládyce panu Matyášovi z Zkal a na Zalešanech purkrabí oznámiti, že já z rozkázání pána svého milostivého VMtí prosím za právo k stavování pro Jiříka Albrechtova z Myškovic pro puol osmnetcitma [sic] groše a pro II ſſ českých gr., též pro Jiříka Zemana tu z Myškovic pro VI ſſ gr. českých, kteréž sem puojčil osmi ſſ gr. Zemanovi, a netbají mi zaplatiti. Protož VMtí žádám a prosím, že mi práva přejíce dopomoci ráčíte k dluhu spravedlivému na právě vašem na svrchu psaných Myškovských. Datum sabato in die Catherine virginis anno ꝛc 1508. — Matúš mlynář Hrobský.

Múdré opatrnosti panu purgmistru a radě města Kouřima, pánuom a přáteluom mým milým.

105.

1508 d. 26. listopadu v Zásmukách. — Oldřich Popel z Vesce žádá za předvolání lidí některých na radnici. [4950.]

Službu svú vzkazuji, pane purgmistře milý! Žaluji vám na Václava Třídvorského, kdež mi jest měl dáti na sv. Martin již minulý IIII ß gr. a XX gr., kdež mi jest slíbil za Václava Komrsa. Žádám vás, že jej k středě obešlete k této, aby stál před vámi a pány na rathúzce. A dále vás žádám od pana Zikmunda Zápského, bratra svého, abyšte k témuž dni rozkázali státi Martinovi krajčiemu a Jakubovi bakaláři a hospodáři z dolejšé lázně, aby také před vámi a pány stáli na rathouzce. Ex Zásmuk dominico post Katherine anno 1508°. — Voldřich Popel z Vesce a na Zásmucích.

Múdrému a opatrnému pánu Janovi Smolaři, panu purgmistru města Kouřimě, příteli mému milému.

106.

1508 d. 29. listopadu v Kolíně. — Martin z Dřešína, purkrabí na Kolíně, žádá za ochranu pro královského poddaného proti utrhání na cti. [4511.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé moji milí! Vznesl jest na mne člověk krále JMti, pána mého milostivého, kterak nějaká žena Blažkova z města vašeho bez jeho provinění jeho hanebně zhaněla, pravě, že zloděj, vrah a biřic jest. I milí páni přátelé! Já vás za to žádám, poněvadž ona tak nešlechetného člověka býti jeho praví, ať na něho to hodným svědomím pokáže, všecky tři kusy, aby ne ona sama, ale já i jiní lidé to na něho věděli. Pakli toho na něho nepokáže, za to vás žádám, že túž ženu pro tak mrzké zhanění ji trestati slušně, a jmenovanému člověku krále JMti, tak jakž obyčej a řád jest, zase napraviti rozkážete. Játť tak pravím, žeť jsem nic zlého o něm nikda neslyšel a jeho za dobrého mám. Protož vám věřím, že téhož člověka spravedlivě opatřiti vám protimyslné nebude, jakož bych já též, byla-li by kdy toho potřeba, k žádosti vaší učinil. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum Colonie f. IIII. ante ipsum festum Andree appostoli amicique Christi XV^C^VIII°. — Martin z Dřešína, purkrabie panství Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Gúřima, přátelóm mým milým.

107.

1508 d. 1. prosince v Praze. — Zikmund ze Zap žádá, aby dluh do dvou neděl mu byl zaplacen. [3340.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož mi píšete o spolusousedy vašě, jakož sou mi povinovati dluh spravedlivý, přitom oznamujíc mi sousedstvie a přátelstvie své, a přitom oznamujíc, kterak by dva diely leželý

a třetí že by u vazbě byl, píšíc mi, abych to pro vás učinil a jiných súsed nehyndroval. Páni a přátelé milí! Což by mně možného bylo učiniti, toť bych já rád učinil, ač znáte a viete, že se[m] mnohé náklady proto já činil, a oni že sou se k tomu neměli. Znáte to, že sou mně v ceduli povinovati nerozdielnú rukú. I protož já vám věřím, že mi je rozkážete vedle cedule zněnie na Dubeč přinésti, a to konečně ve dvú nedělí po datum listu tohoto. Pakli by se toho nestalo, již vám věřím, že mi za zlé mieti nebudete, neb svého právem dobývati chci. Dán v Praze v pátek před s. Barború. — Zigmund z Zaap a na Dubči.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, pánuom a přátelóm mým dobrým.

108.

1508 d. 8. prosince v Kolíně. — Purkrabí Kolínský Martin z Dřešína oznamuje, že ustanovil stání v příčině hráze v Libodržicích. [4508.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelie mojí milí! Jakož mi psáti ráčíte o Hefličku o penieze purkrechtnie, že se jí neplatie oc. Milí páni přátelie! Jest tam v Libodržicích pře o jakús hráz, a z té příčiny Štěpánek, který má s ní o tu hráz činiti, zbraňuje jí peněz vydávati, leč tu hráz vysvobodí. I pokládám o to den k stání tu v Libodržicích na svatého Tomáše. I račte rozkázati Hefličce, ať také tam na ten den stojí, s kejmž se jí zdá. A já také tam budu. Souseduom i tomu, s kejmž Heflička činiti má, rozkázal sem po tomto poslu, aby mne dočkali. Datum Colonie ff. VI. concepcionis Marie anno domini M 508. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kúřima, přáteluom mým milým.

109.

1508 d. 11. prosince na Kostelci. — Přemysl z Vilmanic, purkrabí na Kostelci: aby Průša lazebník za dříví zaplatil. [3017.]

Službu svú vzkazuji, slovutní v opatrnostech páni a přietelé moji milí! Šimon z Olešce, pána mého JMti člověk, listu tohoto ukazatel, znesl jest na mě, že by Pruoša lazebník, spolusúsed váš, dlužen jemu byl XLti gr. českých za nějaká drva, kteréž otci jeho dáti měl před časy dávnými. Kdež pak týž Pruoša skrze pana Václava Vodičku, spolupřísežného a souseda vašeho, s tiemto Šimonem smlúvu vzav, jie dosti nečiní až posavad, a člověk páně mne žádá za opatřenie: I milí páni! Já VMtí žádám, že vy téhož Pruošu k zaplacení dluhu svrchupsaného držeti budete vedle práva, aby on mne a já vás o to starati přestal. Ex Costelecz ff. II. ante Lucie anno V^{C}VIII^{0}. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutným v opatrnostech pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým.

110.

1508 d. 13. prosince na Šternberce. — Petr Holický ze Šternberka vyzývá proti zločincům v Bečvářích a Košicích se zdržujícím. [2589.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přítelé milí! Vězte, že mi jest znáti dáno, že zločinci stanoviště mají v Bečvářích a v Košicích, a že jich bývá na XXti aneb na XXXti. I milí páni a přítelé! Mějtež po nich špehy a lidi pohotově. A byla-li by vám toho potřeba, dajte znáti na Rataje a na Šternbergk. Neb sem purkrabí Ratajskému rozkázal, aby měl něco lidí pohotově. A já také zde spuosobím tak, abychom mohli ty zlé lidi přestrašiti, aby se takoví lúpežové a mordové nedáli. Datum ex z Ssternbergk [sic] f. IIII. die Lucie virginis annorum ɔc 8⁰. — Petr Holický z Šternbergka, najvyšší sudí král. Českého ɔc.

Múdré opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým dobrým.

111.

1508 d. 18. prosince v Poděbradech. — Hejtman Hynek Báderský z Újezda: aby Hartunkové z Kel byl vyplacen odkaz Havla Slanaře. [37.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přietelé moji milí! Opět žena Hartunkova z Kel žádala jest mne k vám za přímluvu, co se těch IIII ſſ gr. českých dotýče, kteréž jí nebožtík Havel Slanař kšaftem odkázal, o kteréž sem vám prvé psal, vás žádaje, aby jí ty peníze podle kšaftování vydány byly. Páni a přietelé milí! Vždy vás ještě za též jako i prvé žádám, že jí Hartunkové mé přímluvy v tom užiti dáte a jí ty peníze vydati rozkážete. A pakli by toto možné bylo, aby na tom gruntu v Zibohlavech tě II ſſ gr., kteříž pozuostali, bez překážky vyzdvihnúti mohla, a druhé II ſſ gr. některaký řezník Tlouk, kteréž podle zprávy její s téhož gruntu vzíti nemaje vzal, aby je zase položil anebo jí dal. Jakož o vás vždy nepochybuji a věřím, prohlédnúce k její chudobě i také k spravedlnosti, že jí má přímluva při vás prospěšna bude. Ex Podiebrad f. II. ante festum s. Thome apostoli ao. 1508. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

112.

1508 d. 22. prosince. — Rada Starého města Pražského zve k poradě o věcech duchovních i světských na den Hromnic. [34.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Páni Jich Mt, rytieřstvo i všecka města královstvie Českého strany pod dvojím zpuosobem od těch, komu náleží, obsielají se ke dni Hromnic*) najprvé příštieho [sic], aby se sjeli do Prahy o potřeby božské a strany té. Že pak jsú jiné potřeby světské stavu zvláště našeho městského

pilné a velmi znamenité, o kteréž nám spolu rozmluviti jest potřebie, i zdálo se jest nám za slušné, abychom vámi opět znovu nehýbali pro ně, abychom vás k témuž dni požádali, abyšte i pro ty potřeby k nám vyslali a o nich svým poslóm poručili. Kdež pak tak činiece, jako svých milých pánuov přátel milých žádáme, že toho neobmeškáte, než že k tomu dni Hromnic*) pro takové stavu našeho pilné potřeby k nám některé s sebe do Prahy vyšlete, pro naše, vaše i všeho stavu městského dobré to učiniece. Datum ff. VI. post Tome apostoli anno oc V^C^VIII^0^. — Purgmistr a radda Starého města Pražského.

Opatrným pánóm purgmistru a konšelóm města Gúryma, přátelóm našim milým.

*) Původní „Božieho křtěnie" přeškrtnuto.

113.

1508 d. 27. prosince. — Jan Žito z Hoštic: aby cihlářka v Chrašťanech donucena byla k placení. [3492.]

Službu svú vzkazuji, vzácní v opatrnostech páni a přátelé milí! Oznamuji VMti, že cihléřka v Chrašťanech na gruntu Vichrově, kmetična poddaná VMti, dlužna mi jest dluhu spravedlivého LIIII gr. míš., kteréhož po častém napomínání na ní dobýti nemoha, rychtáře Chrašťanského, též člověka a ouředníka VMti, o tu věc staral jsem, aby mi dluh ten zaplatiti rozkázal. I on toho učiniti zanedbává až i podnes. Protož, páni přátelé milí, já VMti snažně žádám, že dle práva a spravedlnosti to učiniti ráčíte a ji k skutečnému dluhu plnění mieti a držeti ráčíte, aby mně dluh muoj zaplatila bez dalších odtahuov a nesnází. Pakli by toho učiniti zanedbávala, tehdy musil bych se podle práva zachovati a právem živ býti, ač bych VMti nerad hněval v tom ini [sic] v jiném, ale VMti raději chtěl bych poslúžiti. I věřím, že to učiniti ráčíte. Odpovědi od VMti žádám. Datum ff. IIII. die Joannis Ewangeliste anno 1508. — Jan Žitto z Hoštic.

Slovutně vzácným v opatrnostech pánóm purgmistru a raddě města Gúřimě, přátelóm mým milým.

114.

1508 d. 29. prosince v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá konečnou odpověď strany odvedené kmetičny Trčkové. [1304.]

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé milí! V paměti muožte jmieti, že ne jednú ale několikrát psaním svým vznášel sem na vás, žalujíc vám na Strýcova syna Petra a na Valšové nožierčina syna, kterak jsú mi Trčkovú kmetičnu mú i s sirotkem vyloudili a vykradli i s jinými věcmi, kdež mi jest i podnes pústka a poplatci moji mi scházejí. I potom jste mi na mé psanie dávali odpovědi, že se chcete v tom dáti slušně najíti a od nich spravedlivé učiniti. Kdež potom naposledy

Mathouš a Vodička ke mně přijiezdili, žádajíc toho od vás na mně, abych jim to milostivě vážil. Kdež sem já jim to za odpověď dal, že mi to nenie možné, abych jim to tak lehce prominul. Potom jsú mě žádali, abych jim dal příročie až do těchto Vánoc již minulých. I to sem učinil k žádosti jim, kdež mi se tím vždy prodlévá. I já vás žádám, že mi dáte konečnú odpověď na mé psanie, abych se uměl čím zpraviti, abych vám viece o to psanie nečinil. Datum ex monasterio s. Procopi f. VI. ante Silvestri pappe anno ɔc 508. — Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgkmistru a raddě města Kouřima, přáteluom milým.

115.

1508 [?] d. 31. prosince na Svojšicích. — **Jindřich Amcha z Borovnice: aby opatřen byl lotr Viktorán, který v městě se hojí.** [4909.]

Službu svú vzkazuji, páni sousedé a přátelé moji milí! Zpraven sem, že by ten Viktorán v městě vašem ležal a tu sě hojil, z těch lotruov jeden, kteréž sem kázal zjímati tu v krčmě své; a on jest odtud utekl. I vězte, páni a sousedé milí, že když jest pan rychtář z Hory přijel ke mně po ty lotry, kteříž jsú tu zjímáni byli, že je se ptal s pilností na toho Viktorajna a pravě, že ho má psancem. A teď mi píše ceduli, že ten jeden lotr, kteréhož jest ode mne vzal, že naň praví, že jest také při tom byl, když sou tu v Krychnově brali. A také sem zpraven, že by nějaké pohruožky činil. I to znajíc, račtež tu věc opatřiti, jak sě vám zdá. Dán na Svojšicích den svatého Sylvestra. — Jindřich Amcha z Borovnice a na Svojšicích.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kouřimě, pánóm souseduom a přáteluom milým.

116.

1508 v Ratajích. — **Purkrabí na Ratajích Václav z Příčiny posílá dlužníka k výslechu.** [2001.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Jakož ste mi VMt ráčili psáti, i teď já VMti posielám toho člověka, kterýž jest ten dluh dlužen. Tu VMt ráčíte jě vyslyšěti s suobou [sic] stran, kto k čemu spravedlnost bude mieti. Neb Buoh zná, že já v ničem proti VMti, než v súsedstvie a v dobrém přátelstvie chci býti. Kteréhož sě služebníka dotýčě VMti Petra Smrkovského. Datum Ratag ff. V. anno VIII°. — Václav z Příčiny, purgrabie na Ratajích.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kúřima, přáteluom a súseduom mým milým.

117.

1508 na Šternberce. — **Jaroslav Kapoun ze Svojkova žádá zaplacení koupeného ovsa.** [1009]

Službu svú vzkazuji, slovutnie pánie a přátelé milí! Zpravil jest mne člověk pána mého JMti, Mikuláš krejčí z Divišova, že by mu kmetična vaše jménem La-

hodníková [s] synem svým byla povinna XX c. ovsa, kterýž jest koupil u jejího muže nebožtíka; a vona jest od něho brala peníze i [s] synem za ten voves. I pánie a přáteli milí! Poněvadž jest v statku vostala i [s] synem, mně se zdá, že jest mu povinna platiti a zaplatiti. I prosím já vás, jako pánů a přátel svých milých, že dluh spravedlivý ráčíte kázati zaplatiti kmetičně své i [s] synem člověku pána mého JMti bez dalších odtahóv. Jakož bych já se chtěl k témuž míti, kteréhož by se vašeho taková věc dotejkala. Ex Sternbergk die sabati 1508 anno. — Jaroslav z Svuojkova ɔc.

Slovutným purgmistru a radě města Kouřimě, pánům přátelům mým milým.

118.

1508 [?] — Přemysl z Vilmanic píše o dluhu svém a táže se, proč jej v lehkost uvésti chtějí. [3015.]

Páni Kouřimští! Jakož sem vám psal žaluje na některé spolusúsedy vaše pro některý dluh svuoj, aby mi zaplacen byl, oznamuje vám, komu ty penieze dáti mám; kdež mě žena má zpravuje, že by ji často Kačer napomínal, aby mu penieze za duom položila: i žádám já vás, nechcete-li pro mě, ale sami pro se to učiňte a kažte jí ty penieze dáti, ať ona jemu je dá. A teď vám je na ceduli*) vypsané posielám.

A také vám oznamuji, že jest mě došla řeč od některých mých dobrých přátel, že by vy aneb někdo z obyvateluov vašich strojil mi se lehkost nějakú učiniti, kdybych do města vašeho vjel. I neviem, z vašeho-li by to povolenie bylo, ješto mně se zdá, že by již toho mělo dosti býti, což mi se jest vod vás dělo bezo všeho mého proviněnie. A jistě, kdybych se na to dal, že bych já snad mohl někomu z vás tak brzy učiniti, jako on mně. I jestliže sem vám co vinen, oznamte mi to proviněnie. Chci vám napraviti, jakž se dobrým lidem zdáti bude, ne z jaké bázni se vám v to podávaje, ale svévolné nesnáze s vámi uvarovati se chtěje. Nebo pokudž u pána JMti jsem a ženu a děti své mezi vámi mám, snad by potřeba páně aneb i má přijíti mohla, že bych musel mezi vás přijeti. Pak jestliže jest vám co takového v mysli, ješto by mně najprv od vás a potom snad i vám od někoho k škodě býti mohlo, že mi to psaním svým oznámíte; neb i já to pánu JMti oznámiti mám, jaká mi odpověd na to psanie od vás dána bude. Nebť já mocí živ býti nechci, než právem, proti vám i každému, ktož by mi co vinen byl. — Přemysl z Vilmanic.

Panu purgmistru a pánuom Kúřimským.

*) Jmenovaná cedule přiložena není.

119.

1508 [?] — Přemysl z Vilmanic o kradeném dříví a o dluhu ženy své. [3022.]

Páni Kúřimští! Vězte, že mi jest oznámil Jaroš z Ledec, člověk a hajný pána mého JMti, kterak by nějaká drva pobrána byla na lesiech Lipanských zlodějsky

a vezena byla do města vašeho, a Šatnaj neb žena jeho že by pravili, že by je od někoho kúpili. Kdež pak týž Jaroš s těmi, komuž jest prodal je v městě vašem, u ně [sic] jest poznal a je právem vaším aneb rychtářem obstavil. I ráčil jest mi pán JMt rozkázati vám psáti, že JMt toho žádá, poněvadž jsou u vašich obyvateluov a v městě vašem ta drva poznána, že se těmi osobami svrchu psanými ujistíte, že JMt k nim hleděti ráčí jako k zlodějóm, leč JMti soukupa toho vystavie, od koho jsou je kupovali. A to psaním svým oznamte, kterak přitom k JMti zachovati se chcete.

Také vězte, že mi jest oznámila žena má, že byšte ji z peněz napomínali, kteréž za duom, v kterémž jest, dány býti mají. I psal sem vám, oznamuje vám dluh svuoj na spolusúsedech vašich. Poněvadž ste právo měli na mně každému dopomáhati, kažtež, ať jí také dadie, což jsou mi spravedlivě dlužni. A když jí dáno bude, ona také hned to před vámi položí, což dáti má. A již vy pak to dávajte, komuž se vám zdáti bude. Cedule ode mne Přemysla z Vilmanic.

120.

1509 d. 8. ledna v Boleslavi Ml. — Johanka z Krajku posílá Zachaře ze Stránky o odúmrť po matce mistra Havla. [1225.]

Modlitbu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Teď k vám posielám urozeného vládyku pana Zachaře z Stránky, jemu poručivši s vámi mluviti o tu odoumrt a spravedlnost, kteráž jest příslušala mistru Havlovi po mateři jeho. Kdež pak týž mistr Havel maje s tohoto světa odjíti, zřiezením svým ty i jiné spravedlnosti jemu příslušejície na mne převedl jest. A protož vás prosím, abyšte již psanému panu Zachařovi, slyšenie k tomu dadouc, což mluviti bude ode mne v tom na místě mém, věřili a povolně sě k němu zachovali. A já takového přátelstvie chci vám ráda, ač byšte mě v čem potřebovali, touž libostí odplatna býti. Ex Boleslaw ff. II. post Epiffanie domini annorum ɔc V^C^VIIII^0^. — Johanka z Krajku a na Mladém Boleslavi.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přáteluom milým buď [dodán].

121.

1509 d. 9. ledna v Praze. — Písař podkomořský Jindřich Čejka z Obramovic o zaplacení peněz lotovních podkomořímu a platů hofrychtéři i sobě. [350.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přietelé moji milí! Což se lotovních peněz dotýče, keréž ste dávali panu podkomořiemu prvnějšiemu*) každý rok X ß XL gr. českých, jakož to registra páně podkomořieho v sobě ukazují, kdež pak za mého písařstvie mně ste toho nikdy nedali: i žádám vás za to, že mi to psaním svým dáte znáti po tomto poslu, z které příčiny těch lotovních peněz ne-

platíte. Neb pán můj JMt ráčil jest mi o tom poručiti, abych vám o tom psal a na vás to přezvěděl. Kdež vám věřím, že mi to vždy oznámíte ͻc.

Což se pak práva páně hofrychtéřova i mého dotýče od ouřadu sazenie, divno mi to, že mi toho tak dlúho nepošlete. A byl jest řekl pan Matúš spolutovařiš váš, že to ke mně do Prahy bude posláno. I což se jest nestalo. Ale za to prosím, aby se stalo, neb u mne jest chud klášter. Datum ex Praga ff. III. post Epiffaniam domini annorum ͻc M°V^C^VIIII°. — Jindřich Čejka z Olbramovic ͻc.

Múdré opatrnosti panóm purgmistru a končelóm města Kúřima, pánóm a přátelóm mým milým.

*) Kr. podkomořím byl 1486—1507 Albrecht z Leskovce, 1508—1515 Burjan Trčka z Lípy.

122.

1509 d. 16. ledna v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda, hejtman na Poděbradech: že dlužníky předvolati nemůže, ježto ku králi odjíždí. [4759.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Jakož mi píšete, což sě Hartunkové z Kel dotýče, připomínajíc mi přímluvu mú, kterúž jsem za ni k vám učinil ͻc, při tom žádáte, abych i jiným dlužníkuom vašim den k stání s vámi jmenoval, kteréžto mi sepsané zejména na ceduli posíláte: I vězte, milí páni, že já nynie dne k tomu vám jmenovati nemohu, nebo na tom jsem, abych k králi JMti při panu kancléři JMti jel. Než když sě bohdá zase vrátím, chci vám o to deņ jmenovati a od lidí krále JMti spravedlivě vám učiniti. Také vězte, že nyní Hartunka doma není, že jest preč ušel. I budú-li jej moci kde dlužníci jeho postihnúti, nechť jej káží vsaditi. Ex Podiebrad ff. III. ante Antoni anno 1509. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, přáteluom mým milým.

123.

1509 d. 17. ledna v Poděbradech. — Jiřík z Maličína, purkrabí na Poděbradech: aby záležitost Vaňka z Peček ku konci přivedena byla. [4758.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Člověk krále JMti Vaněk z Peček zprávu jest mi učinil, kterak by před časem předešlým zlodějkyni svű postihl na právě vašem a tu ji obstavil. A rychtář váš dal ji na rukojmie a položil jim rok k stání o to ve dvú nedělí. Kdež jest týž Vaněk na ten čas jest stál, a ona nestála, jakož jest to všecko vám lépe vědomo. I psaní jste o to od pana hajtmana měli. Kdež jste pak teď najposléz s ním na tom zuostali, když jemu znáti dáte, aby před vámi o to stál; a to sě teď prodlévá, a jemu jest se škodú o to dalších útrat činiti. Protož já vám věřím, že jemu o to bez prodlévání konec učiníte. Pakli by sě toho nestalo, tehdy on o to k rychtáři hleděti chce; poněvadž jest ji

rychtář z prvnějších rukojmí propustil a na jiné ji vzal, že on s těmito nic nechce míti činiti o to, než s rychtářem. Ex Podiebrad ff. IIII. die Antoni anno 1509. — Jiřík z Maličína, purgrabie Poděbradský.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, přáteluom mým milým.

124.

1509 d. 21. ledna v Praze. — Podkomořský písař Jindřich Čejka z Olbramovic: proč peníze lotovní kr. podkomořímu platiti nechtějí? [349.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přietelé moji milí! Kdež mi odpověď dáváte krátkými slovy, že toliko z té příčiny peněz lotovních panu podkomořiemu, JMti pánu mému, neplatíte, že té povinosti nemáte ɔc: i žádám já toho na vás vedle poručenie pána svého JMti, pana podkomořieho, aby tu příčinu oznámili, proč té povinosti nemáte, poněvadž předešlým pánóm podkomořím penieze lotovnie od vás placeny bývaly, jakož toho duovuod registry páně podkomořieho muož se pokázati, že od vás z Kúřimě Xɉ ſſ̊ X gr. českých peněz lotovních placeno bývalo. I když to panu podkomořiemu oznámíte a pán mně ráčí řeknúti, abych já vás z toho nenapomínal, hned já vám dám o to pokoj. Neb muožete znáti, žeť já jako služebník páně, což pán ráčí poručiti a rozkázati, nerad bych toho obmeškal.

Což se práva páně hofrychtéřova a mého dotýče, velmi bych rád, aby mi to bylo tiem dřieve posláno. Datum ex Praga dominico post Fabiani Sebestiani annorum ɔc M°V^CVIIII°. — Jindřich Čejka z Olbramovic.

Múdré opatrnosti pánóm purgmistru a končelóm města Kúřimě, pánóm a přátelóm mým milým.

125.

1509 d. 22. ledna. — Rada města Tábora přimlouvá se, aby Václavu Markoušovi z Domašína vydán byl opis poslední vůle bratra jeho. [4923.]

Službu naši, slovutné vzáctnosti páni a naši milí přátelé, vzkazujem! Václav Markouš, člověk náš poddaný v Domašíně, listu podatel, zpravil nás, že by bratr jeho, kterýž před časy v městě vašie vzáctnosti prací úsilé svého živnost svú obmajšlel, někdy přišed v nedostatek zdravie, pořiezenie o jmění svém podle práv města vašie vzáctnosti učinil. I jest taková věc. Ten jistý bratr, o kterémž vaše vzáctnost širší zprávu od tohoto člověka vzéti ráčíte, zabil se jest v Benešově. A on naděje se spravedlivost k statku téhož po přibuzenství jakožto bratr životný jmieti, předstúpil jest před urozeného pána pana Jiřie z Šternbergka a na Konopišti, maje list od nás přímluvní a žádaje, aby statek po jeho bratru zuostalý jemu byl propuštěn. I ráčil jest JMt odpověd dáti, má-li k čemu spravedlnost, že jemu práva svého nezavierá, aby ji pokázal. Protož vašie vzáctnosti prosíme jako pánóv a svých milých přátel,

jestli jest jaké často psaný bratr jeho rozkázanie v městě vašem učinil, že jemu vypsané dáti ráčíte, to učiniece k naší žádosti i ku pomoci jemu dosaženie té spravedlnosti, kterúž se po bratru svém mieti naděje. Datum ff. II. ipso die Vincencii anno 1509. — Purgrmistr a radda města Hradiště Hory Thábor.

Slovutné vzáctnosti panuom purgrmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom zvláště milým.

126.

1509 d. 25. ledna v Libodržicích. — Purkrabí Kolínský Martin z Dřešína přimlouvá se za Vondráka Krčína z Krychnova. [4514.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelie moji milí! Vondrák Krčín z Krychnova, člověk krále JMti, znesl jest na mě, že jest slíbil za Jíru Němce z Nového města paní Martě Kačerce za IIj ſſ gr. českých, a ten Jíra že jest nadepsaného Vondráka nevypravil. A paní Marta tohoto Vondráka velmi tuze napomíná. Zaplatil by jí rád; nemá čím. Milí páni a přátelie! Věřím vám jako přáteluom svým milým, že ráčíte toho Němce, souseda svého, k vypravení člověka krále JMti přidržeti, aťby pro něho hyndrován nebyl a za něj aťby s svú škodú neplatil. Však tomu dobře rozuměti ráčíte: dal-[l]i by za Jíru Němce co anebo vzal-[l]i by jakú škodu skrze jeho nevypravenie, že by toho všeho zase na něm hned podle práva dobývati musil, kdež i já jemu v tom raden a pomocen býti bych musil, nemoha jeho opustiti. A to všecko přišlo by s věčími škodami a nesnází. I mělo-li by potom se škodou a nesnází to srovnáváno býti, věřím vám, že to ráčíte přetrhnouti a jisce k zaplacení dluhu že ráčíte přidržeti, aťby paní Marta Krčína při pokoji nechala. Pakli by se to státi nemohlo ꝛc. Datum in Libodrzycz ff. V. conversionis sancti Pauli anno domini 1509. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kúřima, přáteluom mým milým.

127.

1509 d. 27. ledna na Zvěstově. — Jindřich Škopek z Otradovic žádá za zapůjčení mistra popravního. [2419.]

Službu svú vzkazuji, slovutné múdrosti a opatrnosti páni a přátelé moji milí! Prosím vás, abyšte to ráčili pro mne učiniti a pójčiti mi mistra popravného, neb mám nějaké lotryně, ješto jsú mord učinily; i chtěl bych jim jich právo učiniti. A poslal bych poň k vám v sobotu. Také jestli toho potřebie, chci já jej od vás vyručiti pod slušný základ a list vám psáti pod svú pečetí, že za to slibuji. Odpovědi žádám po tomto poslu. Ex Zwiestow sabbato post conversionis sancti Pauli annorum 1509. — Jindřich Škopek z Bielých Otradovic a na Zvěstově.

Slovutné múdrosti a opatrnosti panu purgmistru a konšeluom města Kouřimě, pánóm a přáteluom mým milým.

128.

1509 d. 28. ledna v Polné. — Hynek Boček z Kunštátu propouští jim poddaného svého Jana. [1326.]

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní páni, přátelé milí! K snažné prozbě vaší Jana, listu tohoto ukazatele, pod vás propouštiem a list jemu vejhostní dal sem. Dle toho, kdyby kdy má žádost v čem slušném k vám byla a pro dobré přátelstvie, naději mám, vám věře, že byšte se v ní proti mně také povolni a hotovi dali najíti. Ex Polna dominico ante Purificacionis domini 1509. — Hynek Boček z Kunštátu a na Polné.

Moudrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm mým millým.

129.

1509 d. 30. ledna na Dubči. — Zikmund ze Záp slibuje vyříditi záležitost Jiříka kožešníka a žádá zaplacení pohledávek svých. [3339.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož mi píšete o souseda svého Jiříka kožišníka a přitom mi oznamujíc, abych jemu rozkázal vydati některé věci, kteréž by on stihl na mých gruntích: I páni milí! račte znáti, žeť jsem já nic neveděl o té věci až do vašeho psaní. I položil jsem súsedóm vašim o to rok až do dvú nedělí od datum listu tohoto. I račte znáti, že týž člověk jest Pon švec a stál jest k zdejšiemu právu. A mně se zdá, že ještě stane. Jestliže stane, jestliže se o to setrou, já rozkáži vydati tomu, číž bude. A nemáte se k tomu, abyšte mi rozkázali súsedóm vašim zaplatiti, kdež vás i súsedy vaše musím k škodám připravovati. A to jistě nerad udělám. Dán v úterý na Dubči před Hromnicemi leta páně ɔc V^C^IX^o^. — Zigmund z Zápp a na Dubči.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kouřima, pánuom přátelóm dobrým.

130.

1509 d. 5. února na Kostelci. — Purkrabí na Kostelci Přemysl z Vilmanic: o vyřízení záležitosti Vávry z Chrašťan. [4555.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a moji přietelé milí! Račte věděti, že jest mne žádal pan Zdeněk Kačice s panem Alšem švagrem svým, abych jim na zboží pána mého JMti právo stavné propustil na spolusúsedy vaše pro Vávru z Chrašťan, poddaného úřadu vašemu, za kteréhož jsú oba dva, pan Zdeněk i s panem Alšem, za tři ſſ gr. českých slíbivše, své dáti museli. A já sem toho učiniti nechtěl, abych právo stavné jim propustil na zboží páně, leč bych vám to prvé oznámil. I milí páni! Znajíce jaková se věc chýlí na spolusúsedy vaše, slušné by bylo, abyšte to před časem opatřiti ráčili, aby nevinní pro vinného hyndrováni nebyli. Neb já

maje v tom rozkázánie pána JMti, slušně bych jim toho opřieti [sic] nemohl, jestliže by ta věc v brzkosti opatřena nebyla. I račtež mi to oznámiti psaním svým, co jest při tom úmyslu vašeho, abychom oni i já, čím se spraviti, věděli. Ex Costelecz ff. II. Agathe virginis anno ꝛc IX⁰. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým buď [dodán].

131.

1509. d. 6. února v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu: že Jakubovi Černému od lidí ze Sázavy bude zaplaceno. [1306.]

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni, přátelé milí! Jakož jste mi psali, žalujíc mi na lidi mé s Sázavy, že by byli dlužni Jakubovi Černému spolusousedu vašemu dluh povinný ꝛc. I věztež, že já úředníku svému rozkázal sem, aby ty lidi obeslal před se a je k tomu měl, aby témuž Jakubovi Černému zaplatili, což jsú povinni. Datum ex monasterio beati Procoppi f. III. in die Dorothee virginis anno 1509. — Jan Zajimač z Kunštátu ꝛc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgkmistru a raddě města Kouřima, souseduom mým milým.

132.

1509 [?] d. 12. února na Svojšicích. — Jindřich Amcha z Borovnice žádá, aby zajatí lupiči byli popraveni. [4908.]

Službu svú vzkazuji, páni sousedé a přátelé moji milí! Jakož sem ty lotry k vám poslal, kteříž jsú při lúpeži zjímáni, kdež jsú pak již i tázáni na právě vašem. Tu jsú vám již vědomi skutci jich, které jsú činili. Pro kteréž, mně sě zdá, že by byli hodni na hrdle trestánie. I již vy račte to rozeznati. Mám za to, že vám to příležie, poněvadž sě ta věc děje na právě vašem. Neb kdybychom sě k těm lotruom slabě měli, mám za to, že by jich stěžkem ubývalo. A teď já od nich posélám tomu popravniemu člověku. Dán na Svojšicích ten pondělí po s. Školastyce. — Jindřich Amcha z Borovnice a na Svojšicích.

Vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, souseduom a přáteluom mým milým.

133.

1509 d. 15. února na Lipnici. — Podkomoří Burjan Trčka z Lípy zve ku korunování krále Ludvíka. [2783.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přátelé moji milí! Jakož za to mám, že vás tajno nenie, že král JMt pán náš korunovati ráčí krále Ludvíka JMt, syna svého najmilejšieho, na království České druhú neděli v puostě, to jest na den přenesenie svatého Václava, a vám také psáti ráčí, abyšte přitom byli. Kdež mi jest

od JMKské oznámeno, že na vás toho žádati ráčí, když na korunování přijedete krále Ludvíka, JMti syna najmilejšieho, dary nějakými pro poctivost JMti i vaši také abyšte darovali. Jakož pak já jsa napomenut od JKMti vám to oznamuji a na vás vznáším, abyšte se skutečně k tomu jměli a tak se zachovali, jakožto při tom času býti má. A JKMt, jakožto pán váš, že vám to vší milostí nahražovati ráčí. Kdež já nepochybuji o vás, znajíce v tom vuoli JMKské i skrze mé toto oznámenie, že se tak zachováte. Kdež JKMt, když seznati ráčí vaši takovú povolnost a skutečné ukázání, já také chci JKMti o tom připomínati, aby JKMt v vašich potřebách k vám se milostivě ráčil ukazovati jakožto pán váš. Kdež pak, když teď na sněm vyšlete do Prahy, kterajž jest položen, abyšte tiem osobám poručili se mnú rozmluviti a na tom zuostati. Ex Lippnicz ff. V. post Valentini 1509. — Burjan Trčka z Lípy na Lippnici, podkomořie královstvie Českého.

Múdré opatrnosti pánuom purgkmistru a radě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

134.

1509 d. 18. února. — **Rada města Brodu Českého: aby pekaři k nim chleba nevozili, poněvadž jim dosti ho zbylo od pobytu králova.** [4037.]

Službu svú vzkazujem, vzácní v opatrnostech páni a přátelé naši milí! Tajno VMti není, že král JMt a pán pán nás všech milostivý příjezdem račil jest u nás tento čas býti. Kdež my z rozkázání páně podkomořiemu [sic] pekařóm našim hojnost chlebuov pro JMt i pro jiné pány napéci sme rozkázali, kteréhož sú odbýti nemohli. Protož, páni a přátelé milí, VMt znajíce, že by k škodě skrze to přišli, VMti žádáme, že pekařóm vašim ráčíte rozkázati, aby chlebuov do města našeho nevezli, až by naši svých napečených odbýti mohli, to VMti dle dobrého přátelstvie a sousedstvie učiníce. Datum dominico post Valentini anno 1509. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutně vzácným v opatrnostech pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm a sousedóm našim milým.

135.

1509 d. 22. února na Hradčanech. — **Albrecht z Kolovrat žádá za vyslání několika radních jako svědků svých k soudu do Prahy ke dni 6. března.** [1129.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Za to mám, že vás tajno není, kterak král JMt, pán náš milostivý, mně s stranú odpornú rok položiti a den k tomu první čtvrtek v puostě jmenovati ráčil, abychom před JMtí na hradě Pražském stáli. Pak již JMt z některých hodných příčin ten rok odložiti a nám k tomu stání jiný den jmenovati jest ráčil, tak abychom od tohoto úterého najprve příštího v témdni před JMtí na hradě Pražském stáli. Kdež vás jako svých milých přátel

prosím, že vy některé spoluradné své k tomu dni do Prahy vypravíte a jim poručíte, aby se mnú vedle jiných pánuov a přátel mých na tom roku stáli, vám toho nepochybytedlně věříc, že to pro mně v takové mé potřebě učiníte. A já se vám toho buohda vším dobrým zase odplatiti míním. Datum Prage in Hradssena ff. V. die Cathedre sancti Petri anno ↄc IX^{0}. — Albrecht z Kolovrat a na Libštejně, najvyší kanclieř královstvie Českého.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

136.

1509 d. 23. února v Hoře Kutné. — Jan Ahník z Křešic žádá, aby lidé z Chrášťan Říhovi konířovi dluh svůj splatili. [2.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé milí! Vznesl jest na mě Řieha konieř, súsed náš, kterak by jemu lidé vaši rychtář z Chrašťan VI kop gr. českých, a súsed vedle téhož rychtáře v Chrašťanech II½ kopy gr. též českých dluhu spravedlivého povinovati byli. Kterýžto tak mě zpravuje, že jest již mnohokrát na vás vznášel zvláště za purgmistřství pana Jiříka Koblasy, žádaje, aby tiež lidi vaše k tomu držáni byli, aby jemu zaplaceno bylo; proto toho dosieci nemohl i podnes. I protož, páni přátelé milí, já vás za to se vší pilností žádám i prosím, že nadepsané lidi vaše skutečně k tomu jmieti a držeti ráčíte, aby súsedu našemu dluh nadepsaný zpraven a zaplacen byl bez dalších již v tom všeliakých odtahuov a nesnází, a to konečně v témdni pořád zběhlém. Pakli by se toho po tomto mém psaní již nestalo, vězte, že bych já jemu práva k stavování slušně odepříti nemohl. Odpovědi žádám. Dán na Horách Kuthnách v pátek u vigilji s. Matěje apoštola božieho létha 1509. — Jan Ahník z Křešic, rychtář na Horách K.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přáteluom a súsedóm millým buď [dodán].

137.

1509 d. 26. února v Poděbradech. — Hejtman Hynek Báderský z Újezda naléhá na vyřízení záležitosti okradeného Václava z Peček. [4761.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé milí! Opět nynie v příjezdu mém na Poděbrady od poddaného člověka krále JMti, pána mého milostivého, Václava z Peček vzneseno jest na mne, kderak týž poddaný člověk JKMti k nápravě škody své, kteráž jemu stala se jest zlodějsky od někderaké ženy, a kterúž když jest v městě vašem postihl, ku právu vašemu dal, přijíti nemuože. Stání o to [před] panem Jirú tehdáž rychtářem vaším i před vámi často mievaje, proto konce žádného jste učiniti až do sé chvíle neráčili, ješto ti lidé, ktož podle poddaného krále JMti člověka stávají, za podivenie mají. Já také nerozomím konečně, co se to děje, poněvadž

člověk krále JMti zloděje svého v městě vašem postihl a ku právu dal, a pan rychtář tu jistú osobu na rukojmie dal a rok k stání před sebú pod tu při ztracením jim položil. Člověk krále JMti stál, strana druhá nestála. A pan rychtář pověděl, že jsú člověku krále JMti vinni. A potom rukojmie propustil té jisté zlodějkyni.

I milí páni a přátelé! Poněvadž pan rychtář ty jisté rukojmie křivý proti člověku krále JMti nalezl, z které příčiny je propustil, toho nevím. Protož prosím vás, že pana Jíru, rychtáře svého předešlého, k tomu ráčíte držeti, poněvadž stranoma rok k stání před sebú pod tu při ztracením jest položil, a že ti rukojmie té zlodějkyně nestavěli sě, a on to zlehčil, ať člověku krále JMti tu škodu napraví. Pakli byšte toho učiniti neráčili, vězte, že já člověka krále JMti v tom opustiti nemíním, než právo zachovaje, pana rychtáře vašeho předešlého z toho viniti chci. Jakož bych byl to dávno učinil, ale skrze psaní vaše jsa žádán, abych tiem prodlil a člověku krále JMti abych před vámi státi rozkázal, že v tom spravedlivě se chcete mieti a zachovati, to k žádosti vaší rád sem učinil, plnú naději maje, že bez mé o to další starosti konec učiníte. Ano pak, což rozumím, čím dále vždy na delší prótahy člověka krále JMti pře se stahuje, a k škodám větším jeho těmi odtahy připravujete. Kdež sem se toho nebyl nadál, aby ta pře k takovým odtahuom přijíti měla. Ex Poděbrad f. II. post dominicam Invocavit anno 1509. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

138.

1509 d. 9. března. — Jan Žito z Hoštic opětně upomíná o dluh svůj. [3493.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé moji milí! Kdež sem VMti psaní časem předešlým učinil o dluh, kterajž mám na vdově té v Chrašťanech, poddané VMti, kteráž jest na Vichrově místě; i že k tomu vždy ještě přijíti a na ní dobýti svého až i podnes nemohu, protož VMti se všie pilností žádám, jakož i prvé žádal sem, že ji k tomu skutečně přidržeti ráčíte, aby mi dluh muoj spravedlivý bez dalšieho prodlévání zaplatila. Pakli byšte toho učiniti zanedbávali, již právem musil bych svého dobývati, ač bych VMti nerad hněval. Datum ff. VI. ante Gregorii anno 1509. — Jan Žitto z Hoštic.

Slovutným a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm mým milým.

139.

1509 d. 14. března. — Rada města Brodu Č. žádá za vyslání radních k popravě zločinců. [4041.]

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti páni a přátelé naši milí. Nepochybujem, že VMti ta věc není tajná, že velmi znamenité zločince u vazbě našie držíme,

k kterýmž bohdá zítra právem přistúpiti mínime. I protož, páni milí, VMti žádáme, že z spoluraddných vašich k tomu trápení k nám vyslati bez meškání ráčíte, pro VMti i naše dobré to učiníce. Datum ff. IIII. post Gregorii anno 1509. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutně vzácným v opatrnostech pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm našim a sousedóm milým.

140.

1509 d. 18. března v Kolíně. — Purkrabí Martin z Dřešína žádá za vyslání koňů i ozbrojeného lidu k průvodu královskému. [4512.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelie moji milí! Dnes pan Marek, komorník krále JMti pána našeho milostivého, v Kolíně noclehem jest. Poručil milosti [sic] k vám psáti, abyšte XX vozníkuov do Brodu se šlemi poslali, tak aby tam v polodne byli; a lidu pěšieho se zbroji, jakúž kto muož zbroň mieti, do Plaňas anebo k Libčanuom dvě nebo III^{C} pacholkuov, viece-li a liep. Nebo dnes lidé krále JMti s panstvie Hradištského a lidé páně Peršteinského, na Ij^{M} lidu a na I^{C} koní, provodili je až do Kolína z Pardubic. A páni Horníci s Kaňkovskými dali koně do vozuov, že jich uherští koni na miesto jsú ustali. A páni Kolínští dáti mají vzejtra až do Brodu koně a lid až k Libčanuom. Pak dále vy s pány Brodskými lid i koně abyšte dali, jakož teď panuom Brodským o též píši. Má ten komorník XVIII vozuov; v každém musí býti VI koní. Věřím vám, že se v tom ve všem povlovně a chvalitebně zachováte činiece pro pána svého JMt. Jakož pak teď listem fedrovním šíře se zpravíte. Datum Colonie dominico Letare anno domini M509. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti panuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým d[odán buď].

141.

1509 d. 19. března v Brodě Č. — Rada městská přimlouvá se, aby Janu Žitovi dluh jeho splacen byl. [4038.]

Službu svú vzkazujem, oppatrní páni, přátelé naši milí! Jan Žitto soused náš vznášeje na nás, že dluhu svého spravedlivého XXII gr. bílých na vdově v Chrašťanech poddané VMti, kteráž jest na Vichrově místě, dosáhnúti a dobýti nemuože až i podnes, nás jest žádal, abychom jej v tom podle práva opatřili a k VMti přímluvu učinili. I VMt, milí páni a přátelé! Vašich oppatrností podle své všie možnosti žádáme, že tu jistú osobu k dluhu zaplacení svrchupsanému Žittovi přidržeti ráčíte bez dalších odtahuov, to dle práva a přímluvy naší učiníce, i také pro uvarování pokuty

stavovní, a abychom my VMt i on nás o to více nestaral. Ex Broda Boemicali ff. II. post Letare ao. 1509. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutným v opatrnostech pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm a našim milým sousedóm.

142.

1509 d. 24. března na Lipnici. — Zdeněk z Lukavce, purkrabí na Lipnici: aby poddaným za dva koně bylo zaplaceno. [1543.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přietelé moji milí! Vznesl jest na mě Vašek z Tisu, poddaný pána mého JMti, listu tohoto ukazatel, že by prodal kuoň Jiříkovi sousedu vašemu za VII ſſ mieš. bez 5 gr. českých; a Hromada ze Zbožie, též poddaný pána mého JMti, prodal jest témuž kuoň, i zuostal mu zaň VII ſſ mieš. bez IIII gr. českých. Kdež sou mě toho zpravili lidé pána mého JMti, že by byli u vás a žádajíc vás za to, abyšte toho jim dopustili, aby se připověděli k jich statku i domu. I toho se jest vám nezdálo učiniti, a to z té příčiny, to ste jim dali toho za vodpověď, že se vám jest poručila; a tudy jim zastieráte jich spravedlnost tiem poručenstvím. Kdež to muožte dobře znáti, že jest to všudy za právo, že se dlužníci k těm kruntóm připoviedají, kdož by jim platce nemohl býti. Kdež já vám věřím, že vy to opatříte, lidi pána mého JMti, aby voni mohli k svému přijíti, a toho jim dopustíte, zač sou vás žádali, bez dalších o to nesnází. Paklit by se toho nestalo, již by voni musili právem živi býti a sousedy vaše stavovati, kdež by mohli, a svého dluhu spravedlivého dobývati. Odpovědi žádám psaním vaším. Ex Lipnicz sabbato ante Annunciationem beate Marie virginis annorum ɔc 1509. — Zdeněk z Lukavce, purgrabí na Lippnici.

Múdré opatrnosti panuom purgrmistru a raddě městha Kúřimě, pánuom a přáteluom mým millým.

143.

1509 d. 9. dubna v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá zaplacení odebraného dříví. [1305.]

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni sousedé moji milí! Psaní sem vašemu porozuměl, kdež mi píšete o ten les, kterýž sem vám k vašie žádosti rozkázal prodati, kdež již žádnému takový les se již neprodává ani dává, nebo jej já sám k své potřebě od jiných kupuji. Než co se jest stalo, to se stalo k žádosti vašie, kdež sem já ho mohl jináč lépe užiti. I protož věřím vám, že mi ten les rozkážete zaplatiti, pokudž jest hajný muoj s vašimi zuostal; neb mi má on s toho i s jiného počet učiniti. Ex monasterio s. Procopi ff. II. Pasce anno ɔc 509. — Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, souseduom mým milým.

144.

1509 d. 13. dubna v Táboře. — Jan, mistr v stavbě vodních trub, táže se, kdy má práci dodati, a oznamuje, co která věc stojí.

Službu svú vzkazuji, vašě milosti slovutných a vzáctných opatrností, páni mně velice přiezniví ɔc! Psanie toto jsem učinil k VMtem najprv, abych zvěděl a uslyšal, kterak se máte, a již-li les trúbám a srubu pohotově jest neb poněkud kámen, abych se vypravil, co bych najprve mohl. A v tom VMtí žádám za radu, mám-li počekati, až všecky trúby, pušky i jiné věci úplně hotovy budú, abyšte po vše spolu poslati ráčili. Neb rozumiem, že ledva okolo dvú neděl to vše muož býti hotovo. A o tom žádnému jinému nepravím a VMti prosím, že též učiníte. Než v ten den, kterýž by měli poslati, že já vám dám znáti. A jakož ste ráčili panu purgmistru a pánóm psáti, ráčili jsú povolenie dáti. Což se dvú centnéří železa dotýče, za ty po LXXX[ti] a po IIII gr. miešenských ráčíte poslati po tomto poslu, že já jemu toho věřím ɔc. Za cín II ꝭ a za pušky ještě II ꝭ. A tovařišie kovářští o spropitie dóvěrnost mají. A jest-li VMti proti mysli, uhodím já s nimi o to, neb sem je ledva napravil, aby trúby dělali, a přiřěk sem jim X gr. bielých dáti. Buďtež pánu Bohu poručeni. Dán na Tháboře v pátek před Provodní nedělí kniežete pokoje od narozenie létha 1509. — Item za kopu trub XXIIII ꝭ, ale když je budú bráti; ne nynie. — Jan rernmaister generalis.

Slovutným a vzácných opatrností pánóm purgmistru a radě města Kúřima, pánóm mně velice přieznivým, tento list daj!

145.

1509 d. 19. dubna v Kolíně. — Purkrabí Martin z Dřešína žádá za vydání spravedlnosti Říhovi Kordovi z Nové Vsi. [4515.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Vznesl jest na mne člověk krále JMti, pána mého milostivého, Říha Kordů syn z Nové, Vsi, kterak spravedlnost po ženě své, nebožtíka Jeniše dceři, v městě vašem má k penězóm sirotkuov téhož nebožtíka Jeniše. Poručník jest Ruozha. I tak mne spravil předepsaný člověk krále JMti, že již často pracoval a chodil k témuž poručníku, aby jemu jeho spravedlnost po ženě puštěna byla. Vždycky jemu odtahy činil. Nyní pak opět na svatého Jiří den jmenoval člověku krále JMti, že jemu ženy jeho spravedlnost dána bude. Milí páni přátelé! Prosím já vás, jestliže by předepsaný súsed váš a poručník těch sirotkuov jaký další odtah těm penězóm činiti chtěl, že jemu rozkážete bez dalšího odtahu člověku krále JMti dáti, aby on o to věčích útrat a prací nečinil. Čehož vám věřím, že to učiníte. Datum Colonie f. V[a] post Conductum Pasche 1509 anno. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Gúřima, přátelóm mým milým.

146.

1509 d. 3. května na Stříbřině. — Václav Tluxa z Vrabí přimlouvá se za poddaného svého. [3166.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přietelé moji milí! Psal sem VMti o člověka svého a ženu jeho, kdež VMti jest v paměti, což se smluv a kšaftu dotýče. I ráčili ste jako dnes tomu rok položiti, k kterémuž bych rád s člověkem svým přijel. Ale že pro svú i jiných potřebu přijeti nemohu, ale člověku svému kázal sem státi, tu plnú vieru do VMti maje, že se jemu spravedlivé stane, což se toho kšaftu dotýčě. Neb on, což se smlúvy dotýčě, za to rukojmie má, a keří sú s vašeho zbožie, za to já žádám, aby k tomu drženi byli, aby se smlúvě dosti stalo. A když by se taková neb k té věc podobná stala, chtěl bych učiniti pro VMt jako pro pány a přátely své milé, zač byšte mne možnieho žádali. Datum Střiebřina den sv. kříže nalezenie annorum domini ɔc IX°. — Václav Tluxa z Vrabí a na Střiebřině.

Slovutné opatrnosti pánuom panu purgmistru a radě města Kouřimě, pánuom a přátelóm mým milým.

147.

1509 d. 4. května. — Rada m. Brodu Č. žádá, aby Šimkovi Kuli dluh jeho byl splacen. [4039.]

Službu svú vzkazujem, vzácní v opatrnostech páni přátelé a sousedé naši dóvěrně milí! Šimek Kule, spoluraddný náš, na nás vznesl jest, že Vávra z Chrašťan, člověk poddaný VMti, dlužen jemu jest dluhu spravedlivého za masso III ſſ m. a VIIII gr. I před časy minulými týž Vávra sliboval jemu platce býti. I až dosavad tomu dosti jest neučinil. V tom žádal naší přímluvy k VMtem. Kdež my vás, přátel milých, žádáme, že téhož Vávru, člověka poddaného VMtí, k skutečnému plnění bez již dalších prótahuov navésti a přidržeti ráčíte, aby výš psanému Šimkovi ten dluh napraven a zaplacen byl, aby skrze to lidé poddaní VMtí potom hyndrováni nebyli. Datum ff. VI. die Gothardi*) anno 1509. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutným v opatrnostech pánóm purgmistru a raddě města Gúřima, přátelóm a sousedóm našim milým.

*) Roku 1509 den sv. Gotharda 5. května připadl na sobotu, ne na pátek.

148.

1509 d. 9. května na Hradě Pražském. — Záviše Sulek z Hrádku: aby Jírovi vydány byly peníze na právě uložené. [914.]

Službu svú vzkazuji, páni přietelé moji milí! Jakož vás tajné není, což se týče Dorothy, dcery nebožtíka Michala, kteráž již nynie poslední peníze na právě vašem bráti jměla, V ſſ gr. míšenských. I táž Dorotha jest nynie smrtí zachvácena. I teď Jíra manžel též nebožky Dorothy na místě jejím těch V ſſ gr. míš. vyzdvihnúti

má. I věřím já vám, že vy ty peníze jemu rozkážete vydati, a on na místě manželky své má a bude podle práva kvitovati. Dán na hradě Pražském v středu po s. Stanislavu léta XV^{C}VIIII^{0}. — Záviše Sulek z Hrádku, hejtman hradu Pražského.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Gúřimě, přátelóm mým milým.

149.

1509 d. 21. května na Kostelci. — Purkrabí Přemysl z Vilmanic o vydání Barbory kmetičny z Brníka. [4551.]

Službu svú vzkazuji, slovutní v opatrnostech páni a přietelé moji milí! Račte věděti, že Barbora, kmetična pána mého JMti z Brníka, sešla jest z gruntuov páně a jest v městě vašem u Strýce pekaře, spolusúseda vašeho. I teď po ni posielám a VMti věřím, že ji pánu mému JMti vydati ráčíte jako kmetičnu dědičnú páně a s těmito mi ji posly poslati. Ex Costelecz ff. II. ante Vrbani anno ɔc V^{C}VIIII^{0}. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutným v opatrnostech pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým buď [dodán].

150.

1509 d. 21. května na Kostelci. — Přemysl z Vilmanic, purkrabí na Černém Kostelci, vytýká, že Barboru kmetičnu z Brníka varovali, aby z města odešla. [4552.]

Službu svú vzkazuji, slovutní v uopatrnostech páni a přietelé moji milí! Jakož jsem k VMti psal z rozkázánie pána svého JMti o Barboru kmetičnu JMti z Brníka, kteráž jest byla v městě vašem, po kterúž jsem i lidi páně poslal, žádaje toho, aby pánu JMti vydána byla. Kdež pak tak zprávu slyším od lidí těch, že jste je na rathúze drželi za dobře dlúhý čas, až ona jest v tom z města ušla, jsúci někým vystřežena. Kdež pak takovú věc pánu JMti já oznámiti musím, kterak jste se při tom k JMti zachovati ráčili, ješto konečně já v takové věci jinak bych se k vám zachovati chtěl a vás sobě viec vážiti, než takových padesát bab. I poněvadž pak tak se jest stalo, to tak býti musí. Než abyšte věděti ráčili, že jsem zápis nalezl, kdež jí jest ode mne Strajcová pekařka na Dobrém Poli vyrukovala, majíc mi ji zase postaviti o svatém Duše nynie rok minulém. Tomu se jest dosti nestalo, a z toho rukojemstvie ode mne propuštěna nenie. I milí páni! Za to já vás žádám, že vy Strýcovú k tomu držeti ráčíte, ať mi ji postaví hned bez prodlévánie, že já ji ještě přijieti chci. Pakli se toho nestane, že já ji z základu upomínati budu a právem toho dobývati. A proto to shledáte, žeť já baby pod časy dosáhnu, lečť ji čertie do pekla vezmú. Než tomu se divím, proč vy mé lehkosti všudy hledáte, ješto já k vám ve všem upřiemě jdu, a od vás mi se jaksi všecko jináč nalezá. Než již já tomu rozumiem, že mi jest potřebie rozumem se proti vám viece zpravovati nežli proti jiným, budu-li

se chtieti zlé vuole a snad i škody od pána JMti uvarovati. Ex Costelecz ff. II. ante Vrbani anno ɔc V^C^VIIII°. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnósti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým buď [dodán].

151.

1509 d. 22. května na Chocenicích. — Tomáš z Dobročovic žádá, aby byla Janovi vydána spravedlnost, kterou má ve Třech Dvořích. [420.]

Službu svú vzkazuji, slovutný pane purgmistře a páni přátelé milí! Znes jest na mě Jan člověk můj, ukazatel listu tohoto, jakož má spravedlnost po manželce své ve Třěch Dvořích, jakož VMti tajno není, že jest jemu zdala Kateřina manželka jeho v plný radě na rathúzě VMti. I prosím já vás za to jako svých milých přátel, že to pro mě učiníte, a já pro vás také chci učiniti mnohem více, že jemu ten dluh kážete Václavovi plniti na ty roky bez umenšení, člověku mému. Dán na Chocemicích ten úterý před svatým Duchem léta tisícího pětistýho devátýho. — Tomáš z Dobročovic a na Chocemichích [sic].

Múdrý opatrnosti panu purkmistru a radě, pánům města Kúřima, pánům přátelům mým milým.

152.

1509 d. 25. května na Kostelci. — Purkrabí Přemysl z Vilmanic: aby žena Duchka Kalucha z Lipan byla z vězení propuštěna. [4553.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a moji přietelé milí! Zpraven jsem, že by žena Duchkova Kaluchova, člověka pána mého JMti z Lipan, držiena byla u vazbě vaší. Proč aneb z kterých příčin, toho neviem. Jestliže pro dluh muže svého, znáte to, páni milí, že žena, pokudž za mužem jest, dluhuov mužových povinna nenie platiti, leč by ovdověla. A by pak snad povinna byla i platiti, nemělo jest na ni saháno býti, leč by to bylo prvé zneseno na pána JMt. To znajíce, že pán také na některých spolusúsedech i lidech vašich dluhy má, avšak takovou měrou na ně neukvapuje, leč prvé na vás ne jednou ale několikrát to znese. I milí páni! Já VMti na miestě pána JMti žádám, poněvadž od JMti k sobě dobré přátelstvie i upřiemé [sic] súsedstvie seznáváte v takové věci i v jiné, že se k JMti též zachovati ráčíte a tu jistú ženu propustiti rozkážete. Neb já muže jejieho již u vazbě mám; a jest-li že jest on kterému súsedu vašemu aneb člověku co dlužen, račtež mu rozkázati v pondělí najprv příští na Kostelci před pánem JMtí státi. A tu JMt od člověka svého každému spravedlivé učiniti ráčí. Za odpověd žádám psaním vaším. Datum Costelecz f. VI. die Vrbani anno ɔc V^C^VIIII°. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým, buď [dodán].

153.

1509 d. 25. května. — Rada m. Kouřimě žádá Oldřicha Popela z Vesce, aby odňatou zbraň vrátil. [4952.]

Službu svú vzkazujem, urozený pane milý! Oznámena jest nám příhoda, kteráž nenadále na gruntiech vašich přišla jest na Kašpara obyvatele s námi v městě, když šěl po poselství Václava Střelce súseda našeho, že služebníci nebo poddaní vaši nad ním pych učinivše, ručnici a meč mocí vzali bez proviněnie, jakož on zpravuje; kteráž zbroj ne jeho, ale súsed našich jest. Milý pane súsede! Myť vám věříme, že lidem svým toho nedopustíte, aby oni s našimi svévolně v nesnáze zacházeli a moc pokazovali. Nebo my k vašim ve všem slušnost zachovávámy bez lehkosti všie. I věříme, že ručnici tu i meč navrátiti rozkážete i Kašpara z rukojemstvie svobodna učiníte. Pakli by ta vuole vaše byla, aby z města našeho přěs grunty vašě po potřebách svých nechodili, když nám to oznámíte, také my poddané našě v tom zpraviti moci budeme. Datum f. VI. ante Spiritus Sancti anno XV^{C}9. — Purkmistr a radda města Kúřimě.

Urozenému vládyce panu Oldřichovi Popelovi z Vesce a na Zásmucech [sic], panu súsedu a přieteli našemu milému.

154.

1509 d. 28. května v Kolíně. — Purkrabí Martin z Dřešína vytýká, že nepřiměli Němce koníře k placení dluhu. [4513.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelie moji milí! Některú chvíli nedávno psal sem VMti, že Vondrák Krčín z Krychnova slíbil jest za Němce konieře, obyvatele vašeho, k Kačerovi súsedu vašemu za II slady IIȷ ſſ gr. Žádal sem VMti, abyšte ráčili Němce k vypravení Krčína přidržeti. Zkázali ste mi, že co jediné Němec doma bude, že ráčíte tu věc k miestu přivésti. Pak Němec doma byl jest, a VMt Krčínovi nic ste neoznámili a konce a miesta žádného o to ste neučinili, až Němec odjel. A Kačer upomínati a Krčína hyndrovati nepřestává. I věřím vám, přáteluom svým milým, že to tak opatřiti ráčíte, aťby Krčín od Kačera viece hyndrován nebyl, nebo konečně nemá jemu čím platiti. Datum Colonie f. II. Pentecosten anno domini M 509. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kúřima, přáteluom mým milým.

155.

1509 d. 29. května v Praze. — Administrator M. Pavel z Žatce o rozvodu manželství. [II. 75.]

Modlitba má VMti pane purgmistře a páni milí! O příhodě, kteráž stala se u vás, ráčíte ke mně psáti, přitom zprávy ode mne žádajíce. Páni milí! Nález krále JMti a panský váže při sobě, což se manželstvie tkne, ten okazuje, že žena při muži zuostati má; a to jest podle Boha i práva našeho duchovního, což k rozeznánie našeho

ouřadu příleží. Než což se statku týče, o kterýž pán Klučovský stojí, o tom VMti nic neumiem jiného psáti; neb v takových věcech nejdu, aniž to ouřadu duchovniemu právovati příleží. Než jakž nález v sobě jest, ten dosti otevřeně okazuje v takové věci, jak by se měli zpraviti. Ale na tomto psanie nic nespoléhajíce, když teď k sněmu obecnému přijeti ráčíte, s těmi přátely se raditi budete, kteří by vám v tom dostatečněji zprávu dáti mohli. Ex Praga f. III. Penthecosten 1509. — Mistr Pavel z Žatce, v duchovenstvie administrator ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kouřimě, pánóm a přátelóm v Pánu Bohu milým.

156.

1509 d. 2. června v Poděbradech. — Purkrabí Jiřík z Maličína: aby obstaveny byly věci, které rychtář z Chotouně v Chrašťanech si uložil. [4760.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přieteli moji milí! Věděti račte, že poddaný krále JMti, pána mého milostivého, rychtář z Chotúně, udělav nešlechetně, lidi o statky položiv, vykradl se jest na grunty vaše do Chrašťan k Janovi člověku vašemu, u kteréhož jsú krávy postiženy a právem obstaveny. Kdež za jiné nemám, než že i jiné všecky hospodářské nábytky také k němu vystěhoval ɔc. Páni a přátelé milí! Vás prosím, že se týmž Janem dostatečně ráčíte rozkázati ujistiti, neb já a pan hajtman napřed k němu o to jakožto k jinému zločinci hleděti chci. Také vás žádám, že ty krávy i jiné nábytky ráčíte rozkázati zase na grunty krále JMti vstěhovati. Odpovědi žádám listem vaším. Ex Podiebrad sabbato ante Trinitatis ao. 1509. — Jiřík z Maličína, purkrabie na Poděbradech.*)

Slovutné opatrnosti panuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

*) Na zadní straně listu načrtnutý koncept odpovědi zní: „Službu ɔc. U. p. purkrabie ɔc. Jakož nám oznámil jsi psaním svým, že by rychtář z Chotúně, úřadu vašeho poddaný, udělav nešlechetnost, s gruntu KMti p. na. milostivého, sě jest vykradl a nějaké krávy do Chrašťan k Janovi, poddanému člověku našemu, přihnali ɔc. O tom aby znali, že rychtář náš Chrašťanský nás jest spravil, že súsedé Chotúnští u něho byli prvé, než psanie vaše nás jest došlo, a krávy si obstavili. Kterých jim vydati jest neodpieral. I my té vuole jsme, oč tu súsedy těmi Chotúnskými zastzeno [sic] jest přes vuoli vaši, aby držáno nebylo. Datum sabbato ante Trinitatis V^C 9.“

157.

1509 d. 4. června v Praze. — Vyslaní ku králi měšťané žádají za zaslání dřívějších privilegií i jiných potřeb týkajících se platů kr. podkomořímu. [1105.]

Službu svú vzkazujem, slovutných opatrností pane purgmistře a VMti páni milí a naši najmilejší thovaryši! Vězte, že od JMKské, pána všech nás najmilostivějšího, dán nám jest list, kderýž teď k VMtem posíláme, jímžto se budete moci zpraviti. I račtež znáti, že jsme se o to s panem Janem Šlechtú radili a jeho za to prosili, neb teprva jako dnes v pondělí přijel, abychom před JMKskú vstúpenie měli a JMti skrze přímluvu pánuov JMtí žádali, aby JMt při těch milostech, kde-

rýmižto od slavné paměti krále Václava, předka JMti, i tudy JMti tvrzením a znova milostným obdařením nás zanechati ráčil. Kdež pak bez majestátuov těch na to zpuosobených tomu dosti se učiniti nemuož. I zdálo se panu Janovi Šlechtovi, aby po ně posláno bylo. Protož račte to opatřiti a je nemeškajíc s tú škatulí i s těmi listy, kdeříž při nich jsú, poslati po těch osobách, tak to opatříce, pokud toho potřeba k uopatřenie káže. A tento list královský zase nám také při těch majestátích pošlete, neb i toho potřebí nám bude před JMtí jej ukázati. Příčiny nenie potřebí psáti. Než nezanechávajtež nic doma z těch potřeb, abychom to z dostatkem měli, co se kvitancí páně podkomořího prvnějšieho dotýče. Dán v Praze v pondělí po sv. Trojici léta ɔc XV^c^IX^o^. — Mathúš z Koberovic. Václav Vodička.

Slovutně vzácným v uopatrnostech pánuom, panu purgmistru a radě města Kúřimě, pánuom přáteluom a našim najmilejším thovaryšuom.

158.

1509 d. 6. června na Rabí. — Zachař z Opatovic, purkrabí na Rabí: aby Václav Kolínský vydal peníze Temlovi z Bojanovic. [1842.]

Službu svú vzkazuji, opatrní páni a přietelé milí! Tajno vás nebuď, kterak člověk pána mého JMti, Kouba Telecí z Bojanovic, maje se bráti z tohoto světa na budúcí, odkázal Temlovi otci svému též z Bojanovic, dotateli tohoto listu, puol jedenácte kop na míšenské počítajíce, kteréž dal schovati k věrné ruce Václavovi Kolínskému, spolusúsedu vašemu, a že toho svědoma jest hospodyně jeho a Duchek Maneš podruh jich, a že na to jim nebožtík dlužen XX gr. bielých. I milí páni a přietelé! Věřímť vám, že témuž Václavovi Kolínskému rozkážete a jej k tomu držeti budete, aťby ty penieze vydal tomuto Temlovi otci jeho, člověku pána mého JMti, dle spravedlnosti, znajíce to, že jest tam k vám daleká cesta, aťby o to viece nepracoval. Datum ex Rabie ff. IIII. proxima ante festum Corporis Christi anno ɔc 5^C^IX^o^. — Zachař z Opatovic, purgrabie na Rabí.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm milým.

159.

1509 d. 11. června v Kolíně. — Purkrabí Martin z Dřešína přimlouvá se, aby Jírovi z Nové Vsi spravedlnost jeho byla vydána. [558.]

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Již podruhé na mne znášie Říha z Nové Vsi, o tu spravedlnost starati mne nepřestává, kterúž má po Mandě manželce své k penězuom na kruntu Diblíkově, obyvatele vašeho. A ty penieze předepsané Mandě měl by zpraviti a dáti Jíra Ruozha [sic], že jest to po otci svém na se přijal ɔc. Z toho pak ktožkoli zpraviti a zaplatiti má, ten tomu dosti učiní, jakož pak VMt v tom se nic omýliti neráčíte. I prvé já o touž věc VMtem psal sem. Odpovědi žádné neměl sem, než toliko Říha předepsaný zprávu

jest mi učinil, že po prvniem mém psaní ráčili jste jemu den k stání položiti. A když stál, odložiti ste ráčili, aby i žena jeho stála. A když stála i s mužem [již] po dvakrát, opět ste odložili. I stál Říha opět i s ženou. Tedy ten, jenž jim penieze položiti měl, ujel jest pryč. Milí páni! VMti prosím, pánuov a přátel svých milých, že ráčíte o to již Říhovi konec a miesto učiniti a těch rokuov jemu ukrátiti, a k čemuž spravedlnost má po manželce své, že ráčíte jemu ji propustiti i rozkázati dáti a splniti. Jakož bych já touž libost i mnohem věčí VMtem k vuoli podle možnosti své okázati chtěl. Datum Colonie ff. II. post Corporis Christi anno domini M 509. — Martin z Dřešína, purkrabie panstvie Kolínského.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

160.

1509 d. 12. června v Praze. — Jan Šlechta ze Všehrd: aby Dorotě Polákové ze Tří Dvorů spravedlnost její byla vydána. [2339.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé a súsedé moji zvláště milí! Vězte, že jest mne k vám na miestě Dorothy ženy své za přímluvu žádal Vavřinec Polák ze Tří Dvoruov vo nějakých vosm kop gr. míš., kteréž jí za duom její na právě vašem položeny jsú, a vydati jí jich nechtie. Jehožto žádosti zbejti slušně nemoha, vás prosím, nenie-li vo ty penieze Dorothy ženy jeho žádných takových nesnází, které by na sobě lepší a dostatečnější spravedlnost nesly, než-li jest jejie, že to pro mne i pro spravedlnost učiníte a jí toho užiti dáte, což by dostatečnějšieho a gruntovnějšieho nežli jiní k těm penězóm provedla a vokázala. Paklit k tomu spravedlnosti nemá, viem, že se v tom neomejlíte, jak co a pokud komu vedle spravedlnosti jeho učiniti jmieti budete. Ex Praga f. III. post Barnabe appostoli anno Christi 1509. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kúřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

161.

1509 d. 12. června v Poděbradech. — Purkrabí Jiřík z Maličína žádá, aby Tlouk řezník vydal peníze za dvůr Zibohlavský. [4773.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přietelé moji milí! Znesl jest na mne poddaný krále JMti, pána mého najmilostivějšího, Benda z Kel, zprávu mi dávaje, kterak by Tlouk řezník, obyvatel města vašeho, penieze s práva Horského, kteříž jemu nenáleží, za dvuor Zibohlavský vyzdvihl, jakož vás týž Benda toho šíře ústně zpraví ɔc. Páni a přátelé milí! Vás prosím, že téhož Tlouka k tomu, aby ty penieze zase položil, přidržeti ráčíte, poněvadž podle zprávy k nim žádné spravedlnosti nemá. Pakli by se jemu toho učiniti nezdálo, račte jemu na témž právě Horském

tento pátek příští rozkázati státi, aby jimi pány Horníky, bude-li k těm penězóm jakú spravedlnost mieti, rozeznán byl spravedlivě. Jinak pak, jestliže by v tom své vuole užívati chtěl s radú páně hajtmanovú, nemohl bych poddaného krále JMti podle jeho spravedlnosti v tom opustiti. Ex Pod. f. III. ante festum s. Viti annorum 1509. — Jiřík z Maličína, purkrabie na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti panuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

162.

1509 d. 14. června na Lichtmburce. — Úředník Arnošt z Chrastovic: strany Beneše Homoláče ze Starkoče. [285.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož pánu mému JMti píšete vznášejíc na pána mého JMt, kerak jest vám Beneš Homoláč z Starkoče psaní k vám učinil, a v tom že by pohruožka od něho vám zdála sě býti, kdež pak i ten přípis, kerýž vám Beneš Homoláč psal, pánu mému JMti jste poslali, kdež v tom přípisu žádná pohruožka od něho sě nerozumí ɔc. Páni a přátelé milí! Já toho dokonale nevím, on-li jest vám takové psaní učinil. Než chci sě na to ptáti, jaká jest toho věc. A má-li v městě vašem na spoluvašich jakú spravedlnost, já vám věřím, že jemu ji uděláte. A také zasě jestliže by kdo Benešě Homoláče z čeho viniti kdy chtěl, že sě spravedlně od něho udělá. Datum ex Lichtmburg in vigilia s. Viti anno domini 1509. — Arnošt z Chrastovic, úředník na Lichtmburgce.

Múdrým a opatrným panuom purgmistru a raddě mésta Kouřimě, přáteluom millým.

163.

1509 d. 21. června na Kostelci. — Purkrabí Přemysl z Vilmanic žádá za rozhodnutí v příčině dvou vězňů. [4550.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a moji přietelé milí! Pán muoj JMt ráčil jest mi rozkázati k vám psanie učiniti o toho bednáře i druhého tovaryše jeho, kteříž z žádosti vašie držie se u vazbě páně; proč aneb z kterých příčin, to VMti jest známo. Kdež pak ta věc k konci žádnému se nevede, aby oni chutně za vinné aneb za nevinné držáni byli, ačkoli pán JMt dal se jest v tom skutečně vám najíti. Té příhody, kteráž se jest stala v městě vašem, lituje; ale však, by se měl beze všie jistoty s poddanými svými trápiti, že se zdá JMti protimyslné učiniti, ač-koli jich pán v ničemž nezastává. I milí páni! Máte-li úmysl to k jakému konci jistčiemu vésti, to mi račte oznámiti, ať já to také JMti umiem pověděti. Datum Costelecz ff. V. ante Johannis Baptiste anno XV^c^VIIII^o^. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým d[odán buď].

164.

1509 d. 26. června na Šternberce. — Krajský hejtman Petr Holický z Šternberka nařizuje oznamovati v dny trhové rozhodnutí královské v příčině udržování pokoje. [2595.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přítelé milí! Král JMt, pán náš milostivý, ráčí psáti mně a panu Hynkovi Vrabskému, thovařiši mému, aby po kraji oznámeno bylo zuostání a zřízení zemské, aby každý to znaje dostatečně, tím se spraviti uměl, pokad své dobré pověsti povinovat jest. Milí přítelé! To všecko znajíce, co JKMt psáti a rozkazovati ráčí nám dvěma i po kraji psáti ráčí, dajtež to sobě přepsati a to lidem v trhové dni oznamujte dostatečně, aby se JKMti vuole a rozkázání naplniti mohlo. A žádal-li by kdo toho na vás, nechť písař váš každému toho přípis dá, aby to mohlo vždy tím dostatečněji známo býti, aby se řád a pokoj tvrdil, a neřád a nešlechetnosti aby zastaveny byly. A sami se k tomu mějte i své k tomu skutečně přidržte, aby se toho přidrželi a takové zřízení skutkem naplňovali. Kdež sme toho bez pochyby já i pan Hynek, tovařiš muoj, že pro dobré královstvie tohoto při tom svú pilnost míti budete. Datum ex Sternbergk f. III. die sanctorum Johannis et Pauli anno ꝛc VIIII°. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie Českého ꝛc.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

165.

1509 d. 27. června. — Pražané vybízejí k vybírání berně 2 grošů českých z hlavy, jak obyčejem jest po korunování krále. [4.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Král JMt, pán náš milostivý, povolav nás před se onehda, ráčil jest nám oznámiti najprvé, kterak se ráčí pamatovati, že JMti najprvnějšie berně z měst dána jest po dvú groší českých s hlavy. Potom ráčil jest na nás požádati, abychom podlé svolenie na sněmu obecniem zuostalého takovúž JMti berni nynie dali a hned vybierali, pro JMti vlastnie i zemské pilné a znamenité potřeby, a zvláště pro zkaženic a přetrženie toho lotrovstva, kteréž se jest v této koruně nad obyčej rozmohlo. A druhé, abychom vám to oznámili i všem jiným městóm ꝛc. My pak znajíce JMti dobrý úmysl v tom a k tomu, že nynie lid chudý spieše muože diela s to býti, nežli při času onom podzimním, znajíce tudiež, že jest tomu vždy býti, i JMKské k tomu sme svolili a přistúpili, aby taková JMti prvé bývalá po korunovánie krále*) berně byla dávána a hned pro takové pilné potřeby vybierána byla. A vašim opatrnostem i také jiným městóm to oznamujem, abyšte i vy podlé nás a jiných měst svolenie prvé dotčeného túž berni JMti dali a hned vybierali, což najdřiev moci budete, JMKské abyšte u moc dali pro potřeby JMKské a zvláště zemské prvé dotčené, a tiem JMKské milosti abyšte

hojnějie sobě zaslúžiti mohli. Datum ff. IIII. post Johannis Baptiste anno 1509. — Purgmistři a raddy Starého a Nového měst Pražských.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

*) Ludvík, syn krále Vladislava, korunován byl na krále českého dne 11. března 1509.

166.

1509 d. 30. června na Kostelci. — Michal z Chlumu zve k soudnímu stání. [2452.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, sousedé milí! Jakož mi píšete o bednáře i o druhého tovaryše jeho, kteříž u vězení mém jsú, žádajíc toho, abych vám o to den jmenoval, kdy bych právo na ně pustiti chtěl: i poněvadž to pak jinak býti nemuože, aby se s tiem neprodlévalo, již já vám o to den jmenuji v pondělí najprv příští, abyšte tu již s těmi potřebami, kteréž ku právu přiležie, přijeli, že já se ve všem při tom vedle práva zachovati chci. A některé dobré lidi k tomu také obeslati chci.

A což se pana Zdenka, služebníka mého, dotýče, jakož mi píšete, že byšte toho na mně a na těch, kohož bych k sobě přijéti chtěl, přestali, mne za to žádajíc, abych to k sobě přijal: I milí páni sousedé! To já pro vás učiniti chci a to slyšeti s těmi dobrými lidmi, kteříž při mně budou. A budem-li to moci mezi vámi srovnati, chcme to rádi učiniti s jeho i s vaší dobrou vuolí. Ex Costelecz sabbato ante processionem*) beate Marie semper virginis anno salutifero XV^C^VIIII^0^. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutné opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom súseduom mým milým.

*) Svátek tento v kalendářích se neuvádí; je-li totožným s Visitatio B. M., připadajícím na den 2. července, pak jest list tento ze dne 30. června.

167.

1509 d. 1. července. — Rada města Č. Brodu posílá výpověď, kterou lotr jakýsi na trápení učinil. [4040.]

Službu svú vzkazujem, vzácných opatrností páni přátelé a sousedé naši milí! Ráčili ste nám VMt psáti, žádajíce za též osoby, kteréž tento pátek minulý byly vyslány k VMtem, abychom je dne zajtřejšieho na Kostelec vypravili ꝯc. I páni a přátelé milí! Ráčíte VMt znáti, že pro dobré přátelstvie a k žádostem vašich opatrností chceme učiniti a vyšleme. Dále kdež nás ráčíte žádati za některaké vyznání nějakého lotra, kterýž při právě našem byl trápen, že by něco pravil na Jana z Třebovle, člověka VMtí, o škodě pana Zdenka Kačice, abychom VMti vydali: I VMt, milí páni, račte věděti, že sme se na to s pilností ptali, což by VMti i člověku vašemu k lepšiemu bylo, abychom VMti vydali; než že nic takového sme se

neuptali, co by by [sic] k lepšiemu; však k žádosti VMti to vyznání a pamět toho lotra teď vypsanú posíláme, ač dobře známe, že jest k horšiemu člověku VMti, abyšte se věděli čím zpraviti. Pakli toho vždy žádati budete, my chcme tak učiniti a VMti vydati. Datum dominico ante processionem*) beate Virginis anno 1509. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutných opatrností pánóm purgmistru a raddě města Gúřimě, přátelóm a našim milým sousedóm.

*) Viz poznámku k listu předešlému.

168.

1509 d. 9. července na Kostelci. — Purkrabí Přemysl z Vilmanic žádá, aby váhaví dlužníci k zaplacení dluhů svých přidržáni byli. [4555.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přietelé moji milí! Znesl jest na mě Příčina, hajný pána mého JMti z Svrabova, že by mu dlužen byl Pruoša, lázebník váš z lázně dolejšie, puol devátý ſſ gr. bez VIII gr. českých za les, a roky sobě mnohé bera, kteréž sem mu jednal od pána JMti, tomu ničemuž dosti nečiní až posavad. Kdež pak pánu JMti na těch jeho řečech nekonečných déle státi se nezdá. I já VMti za to žádám, že jej k zaplacení dluhu svrchupsaného bez dalšieho prodléváníe držeti račíte. Pakli by se to nestalo, ráčil jest pán rozkázati dluhu toho právem dobývati.

Také VMti žaluji na mlynáře z velikého mlýna, že jsem mu k žádosti jeho pó[j]čil kopy gr. českých, za kteréž mi jest slíbil Matěj Hřiediel, váš spolusúsed, ve čtyřech nedělech řekše mi zase oplatiti. Již viece nežli rok čekám. Od jistce ani od rukojmie nikterakž k svému přijíti nemohu. VMti prosím, račte mi kázati zaplatiti.

Při tom také VMti oznamuji, že Markleta koželužka zuostala mi jest za kuože panské, kteréž jsem jí prodal, puol pátý ſſ gr. bez III gr. českých. Také na ní nikterakž toho dobýti nemohu. Za to žádám, abyšte ráčili jí rozkázati zaplatiti, aby o to nesnáze nějaké nebylo, kteréž bych já z úmysla žádnému z vašich nerad učinil. Kdež tu plnú naději mám, že přitom se vedle žádosti mé spravedlivě zachovati ráčíte, aby ti dluhové pánu JMti i mně také zaplaceni byli. Ex Costelecz ff. II. post Kyliani anno XV^C^VIIII°. — Přemysl z Vilmanic, purgrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým.

169.

1509 d. 14. července v Pelhřimově. — Purkrabí Jan z Kamenice žádá, aby Václav pekař donucen byl zapraviti dluh svůj. [1006.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přieteli milí! Václav z Outěchovic, poddaný panuov mých JMtí, na mne jest vznesl, kterak jemu Václav pekař, spolutrpící váš, jest povinen dluhem, to jest IIIj ſſ míšenské minus II gr. O to sobě mnohé roky bral, jimž pravě že dosti učiní, proto dosavad ničemémuž podle námluv

jest dosti neučinil, než svévolně člověka pánuov mých JMtí k prácem a k škodám připravovati by chtěl. I já vás prosím dle libosti též a kázání svrchu psaného pekaře k skutečné nápravě připraviti, aby člověka pánuov mých JMtí odbyl. Neb znáte, že jest spravedlivá věc: kdo komu čím vinovat jesti, tomu aby dosti učinil. Jakož bych já též učiniti chtěl, ač by se kterému taková věc neb k tomu podobná pod úřadem mým přihodila. Odpovědi žádám. Ex Pelhrzimow sabbato post s. Margarete annorum XV^C^VIIII^o^. — Jan z Kamenice, purgrabie na Pelhřimově.

Múdré opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým millým.

170.

1509 d. 18. července na Lipnici. — Burjan Trčka z Lípy: o zločincích, kteří na svobodné cestě loupili. [2785.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přátelé moji milí! Přišel jest ke mně Židka poddaný muoj [s] synem svým, listu tohoto ukazatelé, zpravuje mně, kterak by syn jeho jal tři zločince v Třebovli v krčmě, kteříž u vazbě v městě vašem sedí, kteříž jsú otce jeho oblúpili a pobrali na cestě svobodné, když jest jel od pana Slavaty ku panu Zajimačovi na klášter, kdež jsú i s jistinú postiženi. I žádal jest mne, vám abych psal, aby jemu to zase navráceno bylo, což jsú jemu pobrali. I věřím já vám, že to jemu, což jest pobráno, zase vrátiti rozkážete. A dále také víte, kterak a pokud k takovým zločincuom, kteříž po svobodné cestě berú a loupí, zachovati se máte vedlé zřízení zemského, a zvláště kteříž s jistinú postiženi jsú. Ex Liippnicz ff. IIII. ante Marie Magdalene 1509. — Burjan Trčka z Líppy na Lippnici, podkomořie královstvie českého.

Múdré opatrnosti panuom purgkmistru a raddě města Kouřima, přáteluom mým millým.

171.

1509 d. 19. července. — Rada Starého m. Praž. žádá, aby Jindřich Kůrka, který Uhry okradl, zatčen byl. [3.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Aby vás tajno nebylo, že majíce v své kázni něakého Jana, Strajcova syna ot vás, na něho jsme právo pustili; kterýžto Jan jsa trápen a tázán, mezi jinými věcmi seznal jest na Jindřicha Kuorku, nožieřova syna, někdy súseda vašeho, kterak by týž Jindřich před ním k vieře pověděl, že jsa tehdáž u nás v Praze, když jest teď před sím nějaká puotka na Uhry byla, že jest jim vzal dvě šubě a tři koflíky, a že jest s tiem ušel k vám do města vašeho, a to Anně mateři své, spolusúsedě vaší, schovati dal, a u vás v městě od té doby že obývá. Protož, páni a přietelé milí, znajíce takovú věc, myť vás prosíme, abyšte tu věc ihned opatřili a tiem jistým Jindřichem Kuorkú ujistiece se dobře, ty věci pobrané abyšte od mateře jeho vyzdvihli, aby to Uhróm zase na-

vráceno bylo, neboť jest věc královská. S pilností se k tomu přičiňte a tu věc opatřte, abyšte JMKské v hněv neupadli a pokutováni nebyli. Datum ff. V. ante Marie Magdalene anno ↄc V^C^VIIII°. — Purkmistr a radda Starého města Pražského.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřimě, přátelóm našim milým.

172.

1509 d. 19. července na Kostelci. — Michal z Chlumu povoluje Průšovi lazebníkovi lhůty k zaplacení dluhu. [2453.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, súsedé milí! Jakož mi píšete o Pruošu lazebníka, spolusúseda svého, o dluh o ten, kterýž mi jest dlužen za les, žádajíc toho, abych od něho pomalu bral; i však on dobře vie, že jest to již dávno zaplatiti měl a roky sobě mnohé bral; tomu dosti neučinil až posavad. I proto k žádosti vašie to já učiniti chci. Ať mi každý týden platí po puol kopě gr., a ty peníze ať klade u pana Mathúše. A také ať to uručí, aby tomu dosti činil až do vyplněnie té summy, kterúž mi jest dlužen. Pakli by toho mi pojistiti nechtěl, aby mi platil tak na ty roky, jakož vám píši. Již vám věřím, že jej k tomu připravíte, aby mi mé zaplaceno bylo. Datum Costelecz ff. V. ante Marie Magdalene anno XV^C^VIIII°. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutné opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom súseduom mým milým buď [dodán].

173.

1509 d. 21. července v Lipnici. — Burjan Trčka z Lípy žádá za zapůjčení stanu. [2784.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přátelé moji milí! Prosím vás, že to pro mě učiníte a puojčíte mi stanu svého toho, jako mistr Jan vodák pod ním dělal. A já vám jej zase, což by jediné pán Buoh dal zase se vrátiti, odtud hned vrátím. Věřím, že pro mě to učiníte pro odplatu takovúž i mnohem větčí. Ex Liippnicz sabbato ante Magdalene annorum ↄc 1509. Dajte mi toho odpověď do Čáslavě ve čtvrtek ráno. Já poslu zaplatím. — Burjan Trčka z Líppy na Lipnici, podkomoří královstvie Českého.

Múdré opatrnosti pánuom purgkmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

174.

1509 d. 23. července na hradě Pražském. — Bernart z Waldšteina žádá, aby z vazby propustili Jiříka, služebníka bratra jeho. [2878.]

Múdří a opatrní přátelé moji milí! Vzneseno jest na mne, že byšte Jiříka, služebníka bratra mého, do vazby vašie vzieti a vsaditi kázali pro příčinu, že by on při tom účinku, kterýž jest se v Praze na Malé straně od Pražských některých na

Uhry stal, tu také byl, a pro nějaký vzatek ɔc. I vězte, že toho zpraven sem od mnohých, že by on toliko sukni nějakú komus na potkání odjel, a tu že jest hned zase navrátil. I protož já vás žádám, poněvadž v jiném ničem jistém postižen ani nařiekán nenie než o tu sukni, že vy jeho držeti nebudete, než jeho propustíte. Pakli byšte jeho pustiti nechcete [sic], tehdá jeho před králem JMtí postavte, a tu on se z toho vyměří před JMtí podle své neviny ɔc. A což se mateře jeho dotýče, též vám věřím, abyšte jie žádným trápením bez hodné příčiny neobtěžovali. Kdež o vás nepochybuji, než že tak k této slušné žádosti mé učiníte. Ex Arce Pragensi ff. II. ante Jacobi appostoli annorum XV^C^IX^0^. — Bernarth z Waldšteina a na Bělé, najvyší mincmejstr kr. Českého.

Múdrým a opatrným panu purgmistru a konšelóm města Kúřimě, přátelóm mým milým.

175.

1509 d. 30. července na Leštně. — Petr Holický z Šternberka nařizuje o stavění vojáků. [2594.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přáteli milí! Jakož vás tajno nenie vuole a rozkázánie krále JMti, pána nás všech milostivého, abychom se všichni sjeli krajani na den svatého Jakuba v Kouřimi k rozvážení a uložení čtyř set pěších kraje našeho Kouřimského; i věztež, kteříž sme tu koli pospolu byli, že se jest nám všem za slušné zdálo na vás IIII pěší s toho statku, kterýž zde v kraji Kouřimském máte, uložiti. I proto já to na vás znáším sám od sebe i od pana Hynka Vrabského, tovařiše svého, abyšte při rozkázání krále JMti zachovali, aby ten počet podle kraje poslali. A teď posélám přípis toho artikule, pokadž mi jest JMKská psáti a rozkázati ráčil. A ten outerý před svatém Vavřincem u Říčan tak s tím se vším s rejči, s motykami, s nosatci, sekyrami, což jest JKMt na desátek uložiti ráčil; i tak abyšte se při tom při všem zachovali, jakož listové posilací, kterýž po kraji poseláni jsú, šíře ukazují. A také byl-li by kto u vás, ješto by peníze na ourocích měl, aby s tisíce kop míš. jednoho pěšího dal. Protož to od krále JMti vám oznamuji, abyšte to každému pověděli. Pakli by kto pod tisíc měl, tedy se z druhým i s třetím smluviti a srovnati má, kdož by také na ourocích měl, aby také jeden pěší dán byl s tisíce. Tiem se umějte spraviti.

Také JMKská ráčil mi jest rozkázati vám oznámiti a na vás toho žádati pro krátkost času, jestliže byšte věděli kde kterého nápravníka neb dědiníka blízko okolo vás, aby[šte] mu oznámili, že JMKská každému z nich pod milostí a pokutou uloženou rozkazuje, aby každej osobou svou podle kraje táhl. Pakli by z nich který JMKské rozkázánie obmeškal, že bude trestán na statku i pokutou. Datum ex Lesstna ff. II. post Jacobi appostoli anno ɔc XV^C^VIIII. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie českého ɔc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru města Kouřimě, přátelóm mém milém [sic].

176.

1509 d. 7. srpna na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd přimlouvá se za domovníka svého Pavla Žáčka. [2338.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji milí! Pavel Žáček, domovník muoj, přijev dnes ke mně zpravil mne, kterak se naň včera v krámiech pan Václav Vodička utrhl, neviem pro čí cizí dluh, a ulál ho i uhaněl mnohými neslušnými slovy. Kteréhož když prosil, aby mu nelál a jeho nehaněl, než má-li co proti němu, aby ho právem hleděl, že jemu chce rád práv býti; a nemoha se toho na něm doprositi, odpieral mu takového haněnie některými slovy. Pro kterúžto příčinu že jest od něho před vás k zajtří obeslán, proše mne k vám za přímluvu, v čemž vinen nenie, aby neviny své užiti mohl. Kdež já znaje, že jste tak spravedlivými pány, že jakož bohatému též i chudému křivdy neučiníte, a z té příčiny že jemu mé k vám přímluvy nic potřebie nenie; a když za to vždy přes to prosil, tak vás prosím jakožto přátel svých milých, v čemž by vinen nebyl, že mu jeho neviny užiti dáte, tak jakož jste to i jindy činili. Ex Hradek f. III. die sancti Donati anno Christi 1509. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým milým.

177.

1509 d. 8. srpna v Přerově. — Purkrabí Václav z Nehvizdek žádá za zapůjčení mistra popravního do Č. Brodu. [4812.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé moji milí! Pán muoj JMt ráčil mi jest rozkázati, abych k vám psanie učinil a vás od JMti žádal za mistra popravnieho, aby jste jeho odpuštili v pátek dobře ráno s Václavem rychtářem Hořanským a s jinými lidmi pána JMti do Brodu Českého. Neb ten den pan hajthman kraje Boleslavského mienie právem přistúpiti k tomu Havlovi, kterýž jest onehdy v Brodě také tázán. A já vám zase toho mistra poslati chci na též místo, odkudž jej pojmu. I věřím vám, že to učiniti ráčíte. A vedle toho jestliže by jste ráčili koho k tomu vyslati, aby při tom byl, neb jest konečně toho potřeba, aby se ti nešlechetníci vyhledávati mohli. Ex Przerow ff. IIII. ante Laurenti annorum 1509. — Václav z Nehvizdek, purgrabie na Přerově.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, pánuom a přáteluom mým milým.

178.

1509 d. 7. října na hradě Pražském. — Král Vladislav zve stavy kraje Kouřimského na sněm do Prahy ke dni sv. Alžběty 19. listopadu. (Opis.)

Vladislav z Boží milosti Uherský, Český ꝛc král a margkrabie Moravský ꝛc,

urozeným, statečným, slovutným a opatrným pánóm, rytieřóm, vládykám a městóm kraje Kouřimského, věrným našim milým, milost naši královskú a všecko dobré vzkazujeme. Věrní milí! Vězte, že pro některé a znamenité naše i také dědicuov našich potřeby, také pro tohoto královstvie obecné dobré zdá se nám býti potřebné, abychom sněm obecnie, prvé než bychom z tohoto království vyjeli, položiti ráčili, a na tom sněmu to zřiediti a tak to opatřiti s raddú vás všech, jak by věci naše, dědicuov našich i tudíž řád a právo a pokoj po odjezdu našem státi vedle zřiezení zemského mohl, tak aby každý, chudý i bohatý, pod řádem a právem stoje, pokoje užil.

I z těch i z jiných příčin pokládáme sněm obecní tak, abyšte se k němu všickni sjeli a na hradě našem Pražském sešli v pondělí na den svaté Alžběty, a tu sjedúce se nerozjížděli, leč by ty všecky potřeby, kteréž by se našly býti potřebné tomuto královstvie, na konci postaveny byly. Nepochybujíce o vás o všech, že vy jakožto milovníci našeho i dědicuov našich a obecného dobrého tak se zachováte, jakož vám píšem, jináče toho nečiníce, než že ten den na hradě Pražském se sjedete. Ktož by pak svévolně nepřijel, již bychom do takového znali, že by našeho, dědicuov našich a obecného dobrého milovník nebyl. A proto my s těmi, kteříž přijedú, potřeby naše, dědicuov našich i zemské jednati chcem. A což tu s raddú těch, ktož se sjedú, zjednáme a zavřem, to stálé a pevné jmieti chcem, aby to ode všech stavuov držáno a zachováno bylo bez přerušení. Datum in arce nostra Pragensi die dominico post festum sancti Francisci anno domini ɔc XV^{C} nono, regnorum autem nostrorum Hungarie XX^{0}, Boemie uero XXXIX. — Ex commissione propria regie Majestatis.

179.

1509 d. 29. října na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd přimlouvá se za Bendu rychtáře z Chvatliny. [2337.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji milí! Benda, rychtář a člověk muoj z Chvatliny, prosil jest mne, což se dluhu jeho nějakého dotýče, vo kterýž s panem Smolařem, spoluměštěnínem vaším, činiti má, abych vás ještě prosil a k vám se přimluvil, abyšte jemu, vo to s ním rok složiece, konec a miesto učiniti ráčili. Kdež já znaje, že věci slušné i spravedlivé žádá, prosím vás i věřím, že jemu vo to rok před sebú položiece a spravedlnost jeho rozvážiece, konec a miesto učiniti ráčíte. Ex Hradek f. II. post festum beatorum Symonis et Jude appostolorum domini anno ɔc 1509. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

180.

1509 d. 2. listopadu na hradě Pražském. — Nejv. purkrabí upomíná o zaplacení berně povolené na místě pěších. [1514.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož JMKská ráčil jest vám psáti, což se té berně místo pěších, kterúž ste již na čas minulý JMKské dáti měli, dotýče, s kteréžto berně ráčil jest JMt mně a některým jiným osobám ty dluhy a summy, co JMt z toho komu a nač dáti má, poručiti vydati. I když jest přišel čas těch sum k placení ve dvú nedělí po svatým Havle, kterýžto čas jest již minul, napomenuli sou ti, komu se dávati má, aby jim dáno a zaplaceno bylo. Jakož pak ta jest věc vznesena na krále JMt. I oznámili sme JMti, že bychom rádi ty dluhy platili, ale že v tom veliký nedostatek máme, poněvadž ještě mnozí té berně sou nedali; jakož i vás, poněvadž ste také nedali, JMti sme oznámili. I jest to JMKské s podivením, že vy tou věcí prodléváte, poněvadž mnozí jiní i páni Pražané dávají. Anébrž i to sobě JMKská obtěžuje, poněvadž ste toho ještě neučinili, že sobě tudy JMKské psaní lechce vážíte. I ráčil jest mi JMt poručiti vám psáti a k tomu napomenúti, abyšte hned tu berni na hrad Pražský poslali. A jestliže by skrze vaše nedánie JMt obmeškán byl a k jakým škodám přišel, jakož již mnozí vlehnúti chtí, a mnozí ve dvú neb ve třech dnech, nedá-li se jim, vlehnou, že JMt tomu ráčí, aby o ty škody k vám hleděno bylo, poněvadž by JMt skrze vaše nedání k nim přišel. I přátelé milí! Za to vás žádám, že hned bez meškání tu berni sem na hrad Pražský pošlete. Neb jestliže by se toho nestalo, tehdy kterýmž jest JMt poručiti ráčil, museli by o ty o všecky škody, kteréž by na JMKskú skrze to přišly, k vám hleděti, a podle toho mohli byšte JMKské i v nemilost upadnúti, ješto bych vám toho nepřál. A protož vždy vám věřím, že toho pro JMKskú i také sami pro sebe neobmeškáte. Pakli ste hajthmanuom toho kraje již tu berni dali, žádám, to mi oznamte. Dán na hradě Pražském léta ɔc $V^{C}VIIII^{0}$ v pátek po Všech Svatých. — Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blathné, najvyší purkrabie Pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

181.

1509 d. 6. listopadu v Praze. — Matouš opat Karlovský upomíná o plat roční. [135.]

Modlitbu naši a žádost všeho dobrého vzkazujem VMti pane purgmistře i všickni páni, nám v Pánu Bohu milí! Známo jest VMti, jaková smlouva jest mezi námi byla o ten plat, kterýž nám vydáváte do let menovitých, jakož pak cedule té smlouvy dále to ukazuje; kteréžto léta sú již minuly. Protož VMti vzkazujem a pokorně prosíme, abyšte ráčili již tak nám vydávati, jakož to toho list a obdarování slavné paměti císaře a krále Karla svědčí. Kterážto summa jest XLI hřivna,

každú hřivnu v padesáte a šest gr. praských počítaje. I poneavž tak dáno i nadáno jest, VMti věříme i prosíme jako pánuov a přátel našich dobrých, že se ráčíte v té věci tak zachovati jako páni zpravedliví a přátelé naši dobří, a nám tak úplně vydávati. Odpovědi milostivé a konečné po tomto poslu žádáme od VMti. Datum Prage ff. III. in die sancti Leonhardi anno 1509. — Kněz Mathúš, oppat i všěcek konvent kláštera svatého Karla na Novém městě Pražském, kaplané VMti.

Múdrým a opatrným pánóm, panu purgmistru a vší radě města Kúřimě, pánóm a přátelóm našim v Pánu Bohu milým, d[odán buď].

182.

1509 d. 18. listopadu na hradě Pražském. — Nejv. purkrabí táže se po zachovalosti sedmi osob ze zlodějství podezřelých, a rada městská odpovídá. [1513.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Vězte, že jest vzato v Ouvalu něco osob z příčiny té, že jsú v podezřenie v některých neslušných a v zlodějských věcech; kdežto z nich sedm jest dáno na hrad Pražský do vazby, kteřížto praví nevinni se býti a že jsú z města vašeho řemeslníci. Však abych tomu šieře vyrozuměti mohl, teď vám posielám jich jména napsaná z poručenie krále JMti, a za to vás žádám, kterak jste v pravdě vědomi o jich zachování a nejsú-li v ničemž podezřelí, že mi to oznámiete, abych já, maje toho jistú správu, věděl, co mám v tom králi JMti oznámiti a podle JMti vuole a rozkázánie dále se v té věci zachovati, aby pokudž jest za spravedlivé a jich vinny, aneb nevinny, k nim se jmieno bylo. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Alžbětú léta ɔc IX. — Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blathné, najvyší purkhrabie Pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

Na přiloženém lístku tato jsou jména: Matúš, jako na Zalešanech dělal; Kuba šenkéř, bydlí u Řéhy; Matúš, Kuba, ti u hrnčieřky v předměstí; Vaněk u Přemysla; Vaněk Žabonoský; Vondra mlátí a na den dělá.

Na přiloženém lístku zachoval se koncept této odpovědi rady městské: Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý a nám laskavě příznivý! Jakož VMt ráčili jste nám oznámiti psaním VMti o pacholcích v Úvale vzatých a na hrad Pražský u vazbu skrze podezřenie zlodějstvie daných, kteréž věci oni nevinny se býti pravie, k uobytu města našeho sě hlásiece, při tom VMt zprávy od nás žádati račiec ku poruzoměnie širšiemu ɔc. Pane milý! VMti toto oznámiti muožem, že na pacholky ty, jež jmenované nám psaním svým oznámiti jste ráčili, na jich podezřelost bedlivě jsme se ptali, nebo před právem našim nikdy nic neslušného prožalováno nebylo jest na ně. Ale nejedni súsedé naši a městu našemu přísedící před námi osobně seznali, jakožto pan Matyáš s Skal, úředník JMti pána pana Jiřieho Bedružického [sic] na Zalešanech, že čtyřie z těch pacholkóv tu u něho v dvoře od chvíle dávnie i léta předešlého v stodolách dělali a někteří slámu řezali. A též také o Kubovi šenkéři, druhém Kubovi, Matúšiech obú, též i Vácslaviech i Ondrovi Přemysl z Vilmanic i sú-

sedé naši jiní v počtu drahniem vyznali, že času dobře dávnieho u nich v dvořiech a jináč diela nádennie dělali a že nikdy na ně v řeči ini v skutku nic neslušného jsú neshledali. Datum.

183.

1509 d. 29. listopadu na Vrabí. — Hašek z Vrabí žádá, aby lidé z Třebovle dluhy své Jírovi z Kounic zaplatili. [3165.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přietelé millí! Vznesl jest člověk mój z Konic Jíra, že by jemu lidé vaši z Třebovle dlužni byli dluh spravedlivý: Vondrák IIj ſſ míšenských, Chlad II ſſ, Michálek IIII ſſ, Jícha II ſſ XIIII gr. míšenských, kterýmžto jest těch peněz pójčil ke žni a k jich potřebám, čině jim dobře. A oni jemu řěkli dáti hned po dielech: a tomu sú dosti neučinili. Kdežto pak nadepsaný Jíra, člověk muoj, již často je o to staral napomínaje, a oni vždy pla[t]ce netbají býti jemu dluhu jeho spravedlivého. I protož, páni millí, za to já vás prosím dle spravedlnosti, že vy nadepsané osoby, lidi ty vaše, k tomu držěti budete, ať sú pla[t]ce člověku mému dluh jeho spravedlivý beze všech odtahův, ať by on již o to více práce a nákladův nečinil. Pakli by se toho nestalo, již bych já člověka svého v tom opustiti nemohl, ale podle práva aby on svého dobývati mohl a lidí vašich obstavováním, kdež by mohl, podle práva země této. Ale jakož pak věřím, že se toho nedopustíte, ale že jemu rozkažte [sic] zaplatiti, jakož bych já též chtěl učiniti, když by taková potřeba se přihodila od lidí mých vám. Dán na Vrabí ve čtvrtek před sv. Ondřejem léta ꝯc V^C^VIIII. — Hašek z Vrabí.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřimu, přátelóm millým d[odán buď].

184.

1509 d. 3. prosince na hradě Pražském. — Nejv. purkrabí nařizuje, aby plat klášteru Karlovskému počítán byl na groš český. [1512.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Vznesl jest na mne kněz opath kláštera Karlovského, což se toho plathu, kterýž od vás jemu a tomu klášteru má vydáván býti, dotýče, že jste toho otporni na český groš vydávati, jakož také od některých z vás, kteříž jsú o to se mnú mluvili, tomu porozoměl jsem, vkládajiece v to tu příčinu, že jest prvé na míšenský groš dáváno ꝯc. I spraven jsem, že jmenovanému klášteru ten plath na český groš svědčí. A protož vás žádám, že ten plath tak vydávati budete, aneb vydávati, tak jakž vám přieslušie, rozkážete. Neb muožete tomu rozoměti, jestliže jest on kněz opath co promíjel a opouštěl, že jest to činil s dobré vuole. Ale již, co mieti chce s potřeby své, a to, což jste jemu povinni, že jest slušné, abyšte jemu to z úplna vydávali podle spravedlivosti toho kláštera na groš český. Jakož věřím vám, že tak učiníte a o to mne i sebe

více starati nedopustiete. Odpovědi žádám po tomto poslu. Dán na hradě Pražském v pondělí před svatú pannú Barború létha ɔc VIIII°. — Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blathné, najvyší purkhrabie pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

185.

1509 d. 7. prosince v Cerhenicích. — Mikuláš z Dražovic přimlouvá se za Kubu rychtáře z Dobřichova, aby mu lhůta k placení dluhů byla prodloužena. [539.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přietelé moji milí! Kdež ráčili ste mi psáti, toto snad již podruhé žádajíc, abych člověka svého Kubu, rychtáře z Dobřichova, skutečně k zaplacení dluhóv Václavovi Vodičkovi a Martinovi krajčiemu držal ɔc: i račte věděti, že hned po prvniem psaní vašem tuze sem jemu přikázal, aby vašim zaplatil, ale vidím, že nenie odkud. Kdež pak za to mám, že ste toho tak dobře svědomi jako já. Jakž pak koli již sem jemu přísně přikázal, aby se před vámi postavil, a s spoluradnými vašimi aby se umluvil a jim to lidmi jistými uručil, a muož-li býti, aby mu toho do svatého Jiřie sečkali: tehdy já jim sám za to přiřiekám, že jim zaplaceno býti má. Znajíce povolnost mú a jeho nedostatek, věřím, že se přičiniti ráčíte, aby jemu do toho času rok dán byl. Datum Czerhenicz v pátek po svatém Mikuláši létha páně ɔc V^C^VIIII. — Mikuláš z Dražovic a na Cerhenicích.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, přáteluom mým milým.

186.

1509 d. 10. prosince v Poděbradech. — Hejtman Hynek Báderský z Újezda žádá za spravedlnost pro Václava z Peček. [4762.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Vznesl jest na mne Václav z Peček, poddaný krále JMti pána mého milostivého, kterak by před některým časem Barboru zlodějkyni svú v městě vašem postihl, a ji ku právu před pana Jiříka Klobásu, ty časy rychtáře v městě vašem, dal. Potom ku právu dostál jako spravedlivý, a ta Barbora nic. Při tom člověka krále JMti orteloval, že jest práv, a že mu škody platiti povinni jsú rukojmové ti, kteříž té Barbory nestavěli. Mezi tiem spravedlivého nedopomohv člověku královskému, ty jest rukojmie propustil.

Milí páni přátelé! Já vás žádám dle spravedlnosti a dobrého sousedstvie, abyšte pana Jiříka Klobásu k skutečnému dopomožení práva a spravedlnosti přidrželi bez odtahuov a dalších nesnází. Pakli by se toho nestalo, já se vám tiemto listem opoviedám, že té spravedlnosti podle práva poddanému krále JMti dopomáhati

chci. Odpovědi žádám po tomto poslu. Ex Podiebrad f. II. ante Lucie virginis annorum 1509. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým.

Na psaní toto odpověděla dle zachovaného konceptu rada města takto: Službu svú vzkazujem, urozený pane hajtmane a přieteli náš milý! Jakož psáti ráčíte o Václava z Peček, poddanému [sic] úřadu VMti, že před časem minulým Barboru [zlodějku*)] svú na právě našem postihl a ji ku právu před Jiříka Klobáss, času toho rychtáře města našeho, dal, i že by týž rychtář túž Barboru na rukojmie dal a spravedlivosti Václavovi nedopomohl ɔc, nás žádati ráčíc, abychom Jiříka Klobáss k dopomožení práva [a] spravedlivosti přidrželi ɔc: aby VMti známé bylo, že dnes počet některý znamenitý spoluradních našich [k] králi JMti, pánu našemu milostivému, odjeli sú [s nimiž týž Jiřík Klobáss také jest*)], kdež z té příčiny VMti odpovědi konečné na psanie vašě dáti nemóžem. Než když se domóv navrátí, po poslu našem jistější odpověd dámy.

*) Slova v [ ] jsou přeškrtnuta.

187.

1509[?] d. 16. prosince v Kostelci. — Purkrabí Jan z Rašovic upomíná o peníze za koně. [4557.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni milí! Vznesl jest na mě Štěch ze Kšel, člověk JMti pána mého, že by jemu dlužen byl Vávra rychtář z Chrašťan, poddaný váš, za kóň Ij ſſ a XX gr. vše českých, kdež jest měl plniti jemu na sv. Václava již minulého; kdež on toho zanetbává jemu platce býti až posavad. I milí páni! Já vás žádám, že vy téhož rychtáře, poddaného vašeho, k tomu přidržeti budete skutečnému plnění, aby on svrchupsanému Štěchovi, člověku JMti pána mého, ten dluh zaplatil bez prodlévánie. Kdež on mne tak zpravuje, že jest rychtáři vašemu Kúřimskému na téhož Vávru, poddaného vašeho, několikrát žaloval, kdež jest vždy proto nemohl k svému dluhu přijíti. A pakli by on jemu zanetbával platce býti, kdež bych já člověku JMti pána mého práva k obstavovánie poddaných vašich hájiti nemohl, ač bych nerad. Kdež já vám vždy věřím, že to opatřiti ráčíte. Ex Kostelec dominico ante Thome apostoli. — Jan z Rašovic, purkrabie na Kostelci.

Slovutným opatrností panu purgmistru a raddě města Kúřimi.

188.

1509 d. 21. prosince. — Jiřík z Kopidlna žádá, aby služebníka jeho Zlatohlávka z vazby propustili. [1146.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Zpraven jsem, že by Zlatohlávek služebník muoj seděl u vazbě vaší, a z té příčiny, že by naň Hložek žádal práva. Mám za to, že vás tajno není, že já mám smlouvu a vajpověď skrze krále JMt, že má bajti prominuto všem mým pomocníkuom a služebníkuom, kteříž jsú mi v té válce pomáhali. Protož já vám oznamuji a žádám, abyšte vy jeho pro-

pustili, služebníka mého Zlatohlávka. Neb jsem já o to králi JMti psal a ještě psáti chci, abych té smlúvy užíti mohl i pomocníci a služebníci moji. A což mi JMt za odpověď dá, to vás také tajno nebude. A pakli přes toto mé psaní co jemu na zdraví učiníte, již já sě o to raditi dále chci. Odpovědi žádám. Dán v pátek den sv. Thomášě appoštola páně létha ɔc V^C^VIIII^o^. — Jiřík z Kopidlna.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě měšta Kúřima, přáteluom mým milým.

189.

1510 d. 3. ledna na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd omlouvá souseda Vávru, že jen z opilosti úřad urazil. [2340.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji zvláště milí! Račte věděti, že jsa prošen k VMti za přímluvu jménem Vávry, spolusúseda vašeho, a některých přátel jeho, nemohl sem se žádosti jich nezbedné obrániti, abych té přímluvy prázden byl, a zvlášť proto, že skutek, který jest proti některým z VMtí hanebný a neslušný učinil, má příčinu, kterúž muož vymluven býti, a to tu, že se jest byl vožral. Neb VMt znáti ráčíte, že člověk vopilý nenie než blázen časný, a tiem se toliko vod blázna přirozeného dělí, že blázen přirozený v bláznovství trvá až do smrti, ale vopilec do zstřezvenie. Než podobné jest obojieho bláznovstvie. Neb oba dva při paměti a při rozumu nejsú, a oba dva činie i mluvie neslušné věci, a oba dva, co činie, nepamatují a nerozomějí.

A protož, poněvadž se jest taková věc témuž Vávrovi z vopilstvie přihodila, VMtí prosím, že to pro mú přímluvu učiniti a ten jemu skutek, ač neslušný, milostivě vážiece odpustiti ráčíte. Byť to učinil svévolně a z úmysla a ne z·opilstvie, nechtělť bych se voň jistě přimlúvati, znaje, poněvadž vy zprávce a úředníci města toho jsúce, miesto krále JMti držíte, a kdo by vás a úřad váš lehčil, lehčil by krále JMti, kteráž věc nemá žádnému málo ani lehce vážena býti. Věřím, že VMti témuž Vávrovi přímluvy mé užiti a účastnu býti dáti ráčíte. Ex Hradek f. V. in octava Johannis appostoli et ewangeliste anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

190.

1510 d. 6. ledna. — Jindřich Hložek ze Žampachu: že o Zlatohlávka s Jiříkem Kopidlanským činiti nemá. [895.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé moji milí! Kdež mi poséláte přípis od pana Jiříka Kopidlanského jej praviec býti, o to, což se Zlatohlávka tkne ɔc: se panem Jiříkem já o tu věc nic činiti nemám ani poddaní panie

mé JMti. Než byl bych rád od vás spravedlivého dosáhl. Ale poněvadž mi se to státi nemóž, již já se o to raditi budu, co s tiem dál činiti mám a kterak bych poddané panie své JMti v jejich škodě opatřiti měl, tak jakož sem vám prvé o to psal. Datum dominico ante*) Trium Regum annorum ɔc X. — Jindřich Hložek z Žampachu, hejtman kraje Boleslavského.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, přátelóm mým millým.

*) Správně má býti snad „die"; připadlť r. 1510 svátek Tří Králů na neděli.

191.

1510 d. 7. ledna v Poděbradech. — Hejtman Hynek Báderský z Újezda opět zakročuje ve věci Václava z Peček. [4764.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Jakož mi odpověd dáváte psaním svým na mé předešlé psanie o Václava z Peček, poddaného krále JMti pána mého milostivého, že byšte ještě tu při chtěli slyšeti a srovnati, jestli že by k tomu mé povolenie bylo. Milí páni přátelé! Toho sem prvé na vás žádal, abyšte spravedlivé učinili výš jmenovanému Václavovi. I poněvadž nynie to chcete k sobě přijieti a srovnati, velmi sem tomu rád. Vám věřím, že to skutečně naplníte bez dalších nesnází. A já témuž Václavovi rozkáži před vámi státi tento pátek najprv příští se všemi potřebami. Ex Podiebrad f. II. post Epiphanie Domini XV^C desátého léta. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přáteluom mým milým.

Dle zachovaného konceptu zněla odpověď rady městské takto: Službu svú vzkazujem, urozený pane hajtmane milý, nám přieznivý! Jakož psáti ráčíte, abychom ještě Václava z Peček, poddaného krále JMti pána našeho milostivého, s Jiříkem Klobass, spoluradním našim, slyšeli a je srovnali, že témuž Václavovi pátku nynie příštieho před námi státi byšte rozkázati ráčili: milý pane hajtmane! to bychom pátku jmenovanému [sic] před se konečně byli vzali, ale máme za to, že VMti tajno nenie, že póhon majíce na hrad Pražský psaním krále JMti, pána našeho milostivého, větčí počet starších spoluradních našich času nynějšieho doma nemámy, kteréž věci a stání Václava před námi stánie shověnie mieti ráčíte od pátku tohoto nynie příštieho přes týden. Neb bychom neradi, aby Václav nadarmo pracoval. Datum ff. III. post Epiphaniam D.

192.

1510 d. 8. ledna v Kopidlně. — Jiřík z Kopidlna opětně přimlouvá se za služebníka svého Zlatohlávka. [1147.]

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní pane purgmistře se pány! To vám oznamuji, co se dotýče služebníka mýho Zlatohlávka, že jest o to nějaká námluva se paní Boleslavskou JMtí i se panem Václavem Bradáčem, že jest toho na mně přestáno. Kdež by on Zlatohlávek i list byl z sebou přines od paní Boleslavský JMti k vám; ale že jí doma není, protož já vám věřím, že vy naň nedopustíte nic

takovýho, čím by on měl býti trápen, ani sami od sebe. Neb já taky tou věcí meškati nebudu, a že vám list od paní Boleslavský JMti pošli. Kdež bych já taky zase pro vás učinil, což by mi příležitýho bylo ɔc. I věřím vám, že tak učiníte. Dán v Kopidlně ten outerý po Božiem křtění líta M°V^{C}X^{0}. — Jiřík z Kopidlna.

Moudrým a opatrným panu purkmistru se pány města Kouřima přátelóm milajm d[odán buď].

193.

1510 d. 9. ledna v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda souhlasí s odložením stání Václava z Peček. [4765.]

Slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Kdež mi psáti ráčíte o Václava z Peček, člověka krále JMti pána mého milostivého, žádajíc, abych toho stánie před vámi k srovnání s Jiříkem Klobású, spolusousedem vaším, do druhého pátku odložil, pokládajíc toho příčinu, proč byšte tento pátek jich slyšeti nemohli: milí páni přátelé, to já k žádosti vašie rád chci učiniti a jemu Václavovi před vámi státi od tohoto pátku v témdni státi rozkáži. Vám věřím, jakož píšete, že nadarmo pracovati nebude. Ex Podiebrad f. IIII. post Epiphanie Domini annorum XV^{C}X^{0}. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přáteluom mým milým.

194.

1510 d. 13. ledna v Poděbradech. — Hynek Báderský z Újezda povoluje další odklad ve věci Václava z Peček. [4763.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Jakož mi píšete žádajíce, aby poddaný krále JMti Václav z Peček do pátku den sv. Pavla stání svému před vámi prótah učinil ɔc, k žádosti vaší Václavovi ten prótah učiniti a na ten den jemu před vámi státi rozkázati chci. Ex Podiebrad dominico in octava Epiphanie annorum XV^{C}X^{0}. — Hynek Báderský z Újezda, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

195.

1510 d. 22. ledna v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka přimlouvá se za Jana šlajferníka z Janovic. [2596.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Vznesl jest na mne Jan šlajferník, človok muoj z Janovic, kterak by v městě vašem obstaven jsa pro dluh zaplacený, divně sazen byl; že mu to nic neprospělo, co jest se ke mně hlásal. Páni a přátelé milí! Bylo-li by tak, to by věc přátelská nebyla. Neb, vězte, že se on táhne na pana Oldřicha Popela, za kterýmž jest prvé byl, že jest on toho dluhu

odbyl, jsa proň prvé hyndrován. I prosím já vás dle dobrého přátelství, že takového hyndruňkuo na člověka mého více nedopustíte, než že se spravedlivě vyptáte, kterak ta věc sama v sobě jest. Jakož bych já též pro vás i vašeho každého učiniti chtěl. Neb znáti muožete, poněvadž jest jemu věřeno nebylo než rukojmím, a on rukojmí odbyl, co to na sobě nese. Datum Lesstne ff. III. in die Vincencii anno Virginei partus ɔc X°. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí království Českého ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

196.

1510 d. 28. ledna na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd odvolává přímluvu svou za Jana Pekárka v příčině pečení preclíků. [2343.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji milí! Jakož mi psáti ráčíte vo Jana Pekárka, vo kteréhož jsem na zprávu a k žádosti jeho přímluvu učinil k panu Mathúšovi spoluradnému vašemu vo pečenie preclíkuov, oznamujíce mi gruntovně, jak ta věc a nesnáze mezi ním a cechmistry řemesla jejich v pravdě v sobě jest, omlúvajíce se v té věci, poněvadž v sobě daleko jináč jest, nežli on mne zpravoval, abych vám za zlé nejměl, že jste toho k mé žádosti a přímluvě proti spravedlnosti řemesla pekařského slušně učiniti nemohli ɔc. I milí páni a přátelé! Znáti ráčíte, žeť lidé od lidí v potřebách a věcech svých mnohokrát přímluv žádají; žádá-li pak kto přímluvy vo věc slušnú, podobnú a spravedlivú, tak toho požive, jakž zpravuje. Neb jakož vám něco proti spravedlnosti a slušnosti učiniti příležité nenie, tak ani mně se vo to k vám přimlúvati. I poněvadž jest mne jináč zpravoval, nežli ta věc v sobě jest, nechžť toho tak požive. VMti já v tom nic za zlé nemám.

A což jste pro mne a přímluvu mú tomu Waltrovi učinili, toho sem od VMti velmi vděčen, na tom zase jsa, co bych já mohl k vuoli a žádosti VMtí učiniti, že bych to rád vedle své všie možnosti učinil, jakožto pro pány přátely a súsedy své milé. Datum Hradek f. II. post Conversionem beati Pauli anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

197.

1510 d 28. ledna na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd děkuje Matoušovi z Koberovic za služby jeho. [2341.]

Službu svú vzkazuji, urozený pane Mathúši, příteli muoj milý! Z psanie vašeho i pánuov vašich porozuměl jsem, že jest Pekárkova pře daleko jinačejštie, nežli jest mne on zpravoval. A poněvadž jest jinak, nechžť toho tak požive, jakž jest mne právě zpravoval. Vám já, muoj milý pane Mathúši, velmi děkuji, že netoliko v mých

věcech, ale i v cizích k mé přímluvě přátelsky se a hotově nacházeti dáváte. Cožť bych já mohl zase pro vás aneb pro ty, vo kohož byšte se přimluvili, učiniti, jistě vězte, že bych to rád učinil, cupiens diu et foeliciter valere. Datum Hrádek XXVIII. Januarii anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Urozenému vládyce panu Mathúšovi z Koberovic, přieteli mému milému.

Z téže doby pochází asi koncept listu od rady městské nejmenovanému zaslaného, jenž zní: Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane pane nám milostivě a laskavě milost vaše příznivý! Zdraví i všeho dobrého toho VMti napřed bychom věrně přáli, jako pánu k sobě laskavě příznivému. A kdež VMt psaní nám učiniti ráčili ste o Matúše z Koberovic, spoluměštěnína a súseda našeho, abychom jej jakožto člověka VMti vydali, jináč že byšte se k nám vedle zřízenie zemského, ač neradi, zachovati chtěli oc: i VMt aby ráčila znáti, že my též psaní Matúšovi z Koberovic jsme pokázali; [k] kderémužto on tak praví, že k němu práva ani spravedlnosti žádné nemáte. Jakož my pak VMti při tom i při jiném nic jiného než všeho dobrého přejíce, za to žádáme i prosíme, že VMt jeho u pokoji zanechati ráčíte, abychom my i on raději VMti slúžili, nežli v čem VMt hněvali.

198.

1510 d. 1. února. — Michal z Chlumu žádá, aby Jan vodák zaplatil dříví z lesů jeho koupené. [2457.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni sousedé milí! Znesl jest na mě Bartoň, hajný muoj z Konojed, že by prodal Janovi rormaistru vašemu trámy a krokve na lesiech Hačeckých, dokudž sem já jich v držení byl; a ty jest vyvezl bez překážky; a zaplatiti mu svévolně nechce. I věřím já vám, že vy téhož rormaistra k tomu držeti budete, aby on to, což jest u hajného mého koupil, bez prodléváníe jemu to zaplatil, kdež pak on toho vás šíře zpraví. Datum ff. VI. ante purificationem Beate Virginis anno XV^{C}X^{0}. — Michal z Chlumu a z Košmbergka,

Slovutné opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom sousedóm milým.

199.

1510 d. 7. února v Starém městě Pražském. — Václav Lupát žádá Jana Bukače rychtáře, aby mu u dlužníků peníze vymohl. [1539.]

Službu svú vzkazuji, pane rychtáři, přieteli muoj milý! Zdravie, štěstie i všeho dobrého rád vám přeji i se paní Anežkú, manželkú tvú milú. Dále, milý pane rychtáři, za toť vás velice žádám a prosím, abyšte tyto osoby zejména před sebe obeslali: najprve Průšu Sviňáka, že jest mi měl dáti II ſſ míš. na svatého Vácslava, i tomu jest dosti posavad neučinil; a druhý Řieha Kolínský 1 ſſ míš. měl mi dáti na Nové létho; též tomu dosti neučinil svému rčení. I za toť já tebe prosím jakožto spravedlivého soudce, že ty je k tomu míti a držeti budeš, aby ona oba dva mně muoj spravedlivý dluh zaplatila. Pakli by mi jse tomu dosti nestalo skrze rozkázánie vašě, že já jse vám v tom opoviedám, že chci sstavovati, a cožkolivěk na to viece nákladu

učiním, že o to k nim oběma chci o tu škodu hleděti. I protožť já vám věřím, že je k tomu míti budete pro dalšie nesnáze a jich škody. Datum Prage Antique Ciuitatis ff. V. die Dorotee*) virginis annorum ɔc V^C X^o. — Vácslav Lupát.

Slovutnému pánu Janovi Bukačovi, rychtáři města Kouřima, přieteli mému milému d[án buď].

*) Sv. Doroty jest 6. února; r. 1510 připadl svátek ten na středu; ve čtvrtek (fer. V.) bylo 7. února.

200.

1510 d. 14. února ve Vlašimi. — Zdeněk Trčka z Lípy žádá za řád a právo pro ševce ve Vlašimi. [2780.]

Službu svú vzkazuji, múdré oppatrnosti páni přátelé milí! Předstúpili jsú přede mne lidé moji z městečka Vlašimě řádu ševcovského i prosili sú mne jako pána svého, abych jim přál, aby mohli řádu a práva, kterýž by k jich řemeslu náležal, užívati. Kdež já takové jich slušné žádosti nezdálo mi se [sic] odepříti, i žádám já vás, že vy jim toho podle řádu a práva vašého přieti budete, a to, což za řád jest k jich řemeslu, že jim toho podle řádu a práva vašého potvrdíte a v cech je uvedete, tak jakož ste se k jiným řemesluom a poddaným mým zachovávali. Kdež též řemeslo podle tohoto mého k vám psanie [z] sebe své staršie vysielají. Dán na Vlašimi ve čtvrtek v první puostě [sic] 1500 desátého. — Zdeněk Trčka z Lípy a na Vlašimi.

Múdré opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, přáteluom millým.

201.

1510 d. 20. února v Hoře Kutné. — Poslové dávají zprávu o svém pořízení. [1667.]

Službu svú vzkazujem, slovutně opatrní páni, thovaryši naši milí! Tajno VMtí nebuď, že páni Litoměřičtí žádali jsú nás k VMtem za přímluvu, co se nějakého Matúše řezníka dotýče, kderý něco proti panu rychtáři našemu řečí provinnil, a akžkoli [sic] vás jako svých tovaryšuov a přátel milých žádajíce prosíme, že jemu to pro nás a pány jeho, pány Litoměřické, přátelsky vážíce k slušnému konci přivésti ráčíte. A co se našich potřeb dotýče, vězte, že ještě žádného slyšení neměli jsme; a s JMtí o to mluveno, aby JMt ráčil nám to oznámiti, nemohli[-li] bychom slyšenie mieti, abychom domuov jeli. Tu JMt ráčil oznámiti, že nevíme; neb pilné potřeby zemské se jednati mají; abychom proto neodjížděli. Mívajte se dobře. Dán v Hoře v středu Suchých dní annorum X^o. — Beneš Mírek z Solopisk a jiní všickni poslové.

Slovutně opatrným panu purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom přáteluom a thovaryšuom našim milým.

202.

1510 d. 12. března. — Jindřich Hložek ze Žampachu: aby Zlatohlávka s rukojmí propustili. [563.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé moji milí! Kdež v paměti máte, kterak Zlatohlávek na právě vašem když jest byl zdržán a skrze psaní mé na

rukojmie vzat, tak jakož skrze psaní některá má jest vám to široce dost známo, kdež pak z rozkázánie paní své JMti s rukojmí jej propustiti mám, vás tímto psaním svajm žádám, abyšte jej s rukojmí propustili. Datum ff. III. ipso die Gregorii anno oc 10. — Jindři[ch] Hložek [z] Žampachu, hajttman kraje Boleslavského.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom majm milajm.

203.

1510 [?] d. 17. **března na Škvorci. — Krištof ze Saběnic, purkrabí na Škvorci: o vydání výpovědi statého lotra.** [2244.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni milí! Pán muoj JMt rozk[áz]al mi vám psáti, že jste dali nějakého lotra nedávno stieti, kdež jest člověku pána mého JMti, krčmáři z Květnice, také nějakú škodu učinil. A kdež mám za to, že jest na trápenie také pověděl o tom, že to nekterým dal anebo nechal: protož já vás prosím, jestliže jest co toho, že mi oznámíte psaním svým po tomto poslu. Ex Sskworecz dominico die Judica. — Krištuof z Sabenic, purkrabie na Škvorci.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a raddě města Kouřima, přáteluom milým.

204.

1510 [?] d. 27. **března na Vlašimi. — Jindřich z Pašiněvsi, úředník na Vlašimi, žádá za vydání Jana sladovníka.** [1868.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přietelé milí! Pane purgmistře se pány! Žádám vás za to, že to učiníte a že se ujistíte Janem sladovníkem, kterýž jest u Koleby na sladovni, neb jest člověk pánův mých JMtí, a že mi jej vydáte vedle zřiezenie zemského. A věřím, že mi to dáte znáti, chcete-li to učiniti a pánuom mým JMtem jej vydati, a kdy bych já měl po něj poslati. Pakli by se vám toho nezdálo učiniti a jej vydati, tehdy pán JMt k vám chtěl [by] o to právem hleděti. Datum Wlassim ff. IIII. post Palmarum. — Jindřich z Pašiněvsi, úředník na Vlašimi.

Múdré opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Kúřima, pánóm a přátelóm mým milým d[án buď].

205.

1510 [?] d. 4. **dubna v Zásmukách. — Jindřich z Vojslavic žádá za radu v otázce roboty a platu z gruntu se týkající.** [3154.]

Službu svú vzkazuji, múdré a vzácné opatrnosti páni a přátelé a sousedé moji milí! Račte věděti, že rychtář a konšelé moji žádali jsú mne k VMtem za přímluvu, abyšte jim ráčili raditi k ta[ko]véto věci: že Diviš člověk muoj prodal jest krčmu a k tomu nějakú poustku Machovi, týž člověku mému, kterýž jest pode mnú. I tato ruoznice jest mezi nimi, že týž Mach praví, že jest jemu Diviš nemenoval na litkupu

nežli dva dny roboty a s toho se všeho jedno XXVI gr. jednoho ouroka a druhého tolkéž. I v tom sem já od pana Žlieba koupil, a pan Žlieb mne na tom menoval IIII dny roboty a s krčmy XXVI gr. jednoho ouroka a druhého tolkéž, a s pustýho přijatého VIII gr. a vopět VIII a čtvero kur. A když mi jest postúpiti měl, tedy jest mi dal jedna rajstra a sám držal druhá a po rajstřích mi [po]stupoval. A týž Mach k těm robotám i s těmi poplatky jest mi se přiznal. A když já na něm poplatky a roboty míti chci, tedy on položiv za krunt penízě, i zase jest na právě stavil. Ale týž Diviš nic víc nepraví, by s čím jiným prodal, než jakž ten krunt za právo má. I za to prosím, že jim raditi ráčíte k tomu. A dále VMt oustně zpraví. Datum Zassmuky ff. V. post Pasce annorum ɔc. — Jindřich z Vojslavic a na Zásmucích, frzuchar království Českého.

Múdré a vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřima ɔc, pánuom přáteluom mým milým buď [dán].

206.

1510 d. 11. dubna na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd žádá, aby Havlovi šafáři k penězům jeho dopomoženo bylo. [2346.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé a súsedé moji milí! Vězte, že jest na mne vznesl Havel šafář muoj z Hrádku, oznamuje a žaluje mi, kterak jemu od rychtáře v Libodržicích penieze jeho, kteréž jemu na právě položeny byly, obstaveny jsú, ješto naň mně prvé žádný nežaloval, aby komu co dlužen byl. Vo kterúžto věc když jsem k nim posielal, aby jemu penieze jeho propustili, a jest-li komu co vinen, že já od něho hned bez odtahuov spravedlivě učiniti chci, i nemohl sem toho na nich jmieti. A protož já vás prosím, že témuž šafáři mému, nalez[l]-li by koho v městě vašem vodtud, stávky dopustíte, tak aby tudy k spravedlnosti své přijíti mohl. Ex Hradek f. V. ante Reliquiarum anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

207.

1510 d. 21. dubna v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skařišova naléhá na vyřízení záležitosti Václava z Peček. [4766.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni přátelé milí! Poddaný krále JMti, pána mého milostivého, Václav z Peček, znesl jest na mne, kterak byšte jemu za prvnieho úředníka mnoho rokuov složivše, žádného konce učiniti neráčili, skrze kterúžto věc a prótahy znamenitú škodu béře ɔc. Páni a přátelé milí! Ještě vás žádám, že tu věc před se bez protahuov vezmúce, člověku krále JMti s Jírú Klobasú rok složiti ráčíte, aby poddaný JKMti bez dalších škod, prací a nákladuov činění o svú

spravedlnost konec mieti mohl. Pakli by toho nebylo, již bych poddanému JKMti právem stavným súsed vašich své spravedlnosti dobývati hájiti nemohl. Ex Podiebrad dominico ante Georgii annorum 1510. — Jan Bielský z Sskaříšova, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

208.

1510 d. 30. dubna v Boleslavi Ml. — **Jindřich Hložek ze Žampachu přimlouvá se za Pankráce cihláře.** [561.]

Službu svú vzkazuji, páni a přátelé moji milí! Podle psanie posledníeho, kterýmžto odpověď dali jste mi o Pankracieho cihláře, jej teď k vám posélam, toho žádaje podle téhož připsánie, že sě k němu v potřebě jeho a spravedlnosti přátelský mieti ráčíte, a tak jakž jest dotčeno v vašem psaní, že mu přímluvy mé dobrým požiti dáti ráčíte. Plné doufánie mám jakožto od svých milých přátel, že jemu již o to viec pracovati nedopustíte, ale že již poslední práci jeho tuto, tak aby měl z čeho děkovati, jemu skutkem naplníte napřed pro paní mú JMt i také pro okázanie ode mne též i mnohem větčie libosti. Ex Boleslaw ff. III. ante Philippi et Jacobi appostolorum annorum ɔc V^C^X^0^. — Jindřich Hložek z Žampachu, hajtman kraje Boleslavského.

Moudrým a opatrným pánuom purgkmistru a konšeluom města Kouřimě, přáteluom mým milým.

209.

1510 d. 2. května v Poděbradech. — **Jan Bílský ze Skaříšova doporučuje zakončení pře Václava z Peček.** [4767.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Jakož poddanému krále JMti, pána mého milostivého, dá-li Buoh zítra rok Václavovi z Peček ráčili jste složiti k rozeznání té pře, kteráž jest mezi Klobású súsedem vaším a jím Václavem ɔc: Věděti račte, že úmyslu sem toho byl před vámi s poddaným JKMti státi, ale že potřeba krále JMti jiná pilnější mne zašla, že toho učiniti nemohu. Protož na miestě svém posílám z úřadu konšelského města Poděbrad Matěje Kusého a Ondřeje Kavku, jimž sem poručil, potká-li je co slušného, rozsudek práva přijíti i zase od poddaného JKMti na miestě mém učiniti. Kdež o vás nepochybuji a věřím, že o tak dlúhú nesnáz spravedlivý konec učiniti ráčíte pro ukrácenie starosti a práce mé i vaší také. Ex Podiebrad f. V. die Sigismundi annorum 1510. — Jan Bielský z Kaříšova, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým millým.

210.

1510 d. 2. května. — Rada Starého města Pražského zve na sjezd strany pod obojí ke dni 22. května. [5105.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! O Svátosti najprv minulé sjelo se bylo k súdu komorniemu něco pánuov a z rytieřstva i z měst lidí s strany naší. I při témž času sjití společné u veliké kolleji jsú učinili. A tu pan administrator otpověď jim oznámil a čiesti jest rozkázal, kteráž dána jest z rozkázánie a poručenie krále JMti, pána našeho milostivého, na ty kusy a artikule, kteříž jsú JMKské byli podáni ote všech stavuov strany našie z Čech i Moravy. Kterúžto odpověď a ktož jsú ta doby byli, ač jsú koli rozvažovali, však bez jiných a bez pánuov Moravských k ní a na ni nezdálo se jest nic mluviti; než na tom jsú zuostali a k tomu i pány Moravské jsú již obeslali, aby všichni tři stavové strany našie pro takovú pilnú potřebu viery a pravd Ježíše pána sjeli se do Prahy v úterý letniční najprve přieští všichni, a v středu do kolleje veliké ráno sešli a tu společně se pány Moravskými i o tu odpověď i o jiné potřeby aby namluvili, najednali i skutečně na něčem aby zuostali a zavřeli.

Protož my vašich opatrností žádáme, že k tomu času z té potřeby některé z sebe vyšlete a jiným městóm strany naší u vašem kraji, jsú-li které, že to také oznámíte, aby i oni k tomu času z sebe vyslati k nám podle vás neobmeškali, v tom již pro božské dobré ani práce ani nákladuov nelitujíce sobě. Neb i jiným městóm o témž píšem a za jiné nemáme, než že se podle té potřeby a žádosti našie hotovi v tom najíti dadie. Datum ff. V. die sancti Sigismundi anno ͻc V^C^X° — Purkmistr a radda Starého města Pražského.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

211.

1510 d. 3. května na Hrádku. — Jan Šlechta ze Všehrd přijímá úkol přátelského prostředníka. [2342.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé a súsedé moji zvláště milí! Jakož mi psáti ráčíte, kterak pro některé nesnáze mezi panem Albrechtem Troskovcem a některými spolusúsedy vašimi vzniklé a zašlé, volili jste sobě k přátelskému ruoznic těch srovnání některé dobré lidi, kteréž jste v psaní svém jmenovali, a mne také vedle nich, žádajíc vo to roku jmenovánie: i věztež, milí páni a přátelé, že já pro dobrého mezi vámi přátelstvie zachovánie vedle těch dobrých lidí rád se k tomu přičiniti chci, aby ty nesnáze mezi vámi a panem Albrechtem k dobrému konci, miestu a srovnání (ač možné bude) přivedeny byly. Než vo položenie roku toho račte psáti těm pánóm, kterýchž jste prvé žádali; a kdež oni tomu rok položie, chci já se k tomu také, ač ještě na nohy dobře zdráv nejsem, vypraviti. Než v tento

příští pondělí a úterý doma nebudu. Protož byla-li by ta věc těch dvú dní jednána, nemohl bych při tom býti. Ex Hradek f. VI. die Inventionis sancte Crucis anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

212.

1510 d. 8. května v Bělé. — **Jan a Bernart bratří z Waldšteina hlásí se k penězům čeledína svého Štěpána.** [2879.]

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Vězte, že jest nám dnes ušel čeledín náš Štěpán, o kteréhož jsme k vám teď před některým dnem psali, vás žádajíce, abyšte mu nějakého dluhu na Václavovi ve Třech Dvořích forberečníku, poddaném vašem, dopomohli, kdež jest mu byl něco týž Václav za jeho službu zuostal. I žádáme vás jako svých milých přátel, že tomu jistému Václavovi, poddanému vašemu, rozkážete, aby těch peněz témuž Štěpánovi nevydával, neb my se k nim vedle práva připoviedáme; a jestliže by tu přišel týž Štěpán, buď s tím listem naším svrchu dotčeným k vám anebo k němu Václavovi, že se jím ujistiti kážete, a nám tu věc oznámíte. Kdež tu vieru k vám máme, že tak učiníte, jakož bychom my též v takové neb v jiné věci túž i větší vuoli přátelskú vám okázali. Ex Biela f. IIII. ante Ascensionem Christi XV^{C}X°. — Jan a Bernarth bratřie z Waldsteina a na Bělé.

Múdrým a opatrným panu purgmistru a raddě města Kúřima ꝛc, přátelóm našim milým.

213.

1510 d. 11. května v Ratajích. — **Purkrabí Jan ml. z Podvek žádá za puštění práva na lidi Popela z Vesce.** [4830.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé milí! Jakož vás tajno nynie [sic], kdež jest pána mého JMti písař psal vám list, žádaje vás za propuštěnie práva na lidi páně Popelovy, i nedali ste jemu na jeho psanie nižádné odpověďi. I já vás prosím, že vy právo pánu mému JMti propustíte na páně Popelovy lidi, kdež jest vám prvé oznámeno, z které příčiny, skrze Matyáše písaře pána mého JMti. Za to mám, že to v paměti máte. Kdež bych já také to učinil pro vás na JMti pána mého právě, kdyby vám tu potřeba přišla, i jiné všecko, což by mi možné bylo. Odpovědi žádám. Datum Ratay sabbato post Ascensionem domini ꝛc V^{C}X°. — Jan mladší z Podvek, purgrabie na Ratajích.

Múdrým a opatrným panu purgmistru a konšelóm města Kúřima, pánóm a přátelóm mým milým.

214.

1510 d. 20. května na Chlumci. — Purkrabí Zdeněk Vorelský ze Sán žádá peníze za prodané vepře. [3159.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Zpravili sú mne lidé pána mého JMti Augustin z Staré Vody a Brož z Chajšť, že jest jim dlužen Próša, spoluobyvatel váš, za pět vepřóv hladových, jakž od nich kúpil takto rok. A na jeho pěknú řeč viece by jemu byli svěřili. I netbá jim zaplatiti i po dnes. Páni a přietelé milí! Já Vás za to prosím, že to pro mne učiníte a tomuto člověku rozkážete, ať týž Prošek jemu dá všecku summu, kteréžto jest IIj ß VI gr. českých, neb jest jemu daleko pracovati. Pakli by se tomu dosti nestalo, ta věc poručena bude, kdo toho dluhu podle práva dobývati má. Ex Chlumecz ff. II. post Penthecosten annorum ɔc V^C^X^o^. — Zdeněk Vorelský z Sán, purgrabí na Chlumci.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

215.

1510 [?] d. 30. května v Kostelci. — Michal z Chlumu: aby Linhart truhlář dílo mu dodělal. [2456.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a sousedé milí! Kdež jsem vám prvé psal, což se Linharta truhláře dotýče, kdež jest u mne diela zjednal, žádajíc vás, abyšte jej k tomu připravili, aby mi tomu dosti učinil, což jest se mnú smluvil, kdež pak toho zanetbává přijíti dělat. I žádám já vás, že jej k tomu připravíte, aby on hned přišel těch děl dělat a dodělal a nikam neodcházel. Pakli by se toho nestalo, již se vám opoviedám tiemto listem, že poddané vaše stavovati rozkáži. Neb tak tomu rozumím, posielaje poň, že bych viece na posly naložil, nežli což jsem jemu měl dáti. Ex Kostelecz ff. V. Corporis Christi. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutným opatrností pana purgmistru a raddě města Kouřima, pánóm a sousedóm dobrým.

216.

1510[?] d. 5. června v Kostelci. — Michal z Chlumu táže se po pozůstalosti bednářky. [2450.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a sousedé milí! Jakož jest z rozkázanie mého s vámi mluvil Přemysl, služebník muoj, o ty penieze, kteréž se kladú na právě vašem Kubovi a Jírovi, bednářóm mým, žádaje vás, abyšte jě před sebú položiti rozkázali, a vydávány aby žádnému nebyly bez vědomie mého; neb já na týchž bednářích dluh některý mám, chtě svého tu dosáhnúti. A také což se šatóv nějakých tkne, které jsú byly mateře jich, kdež jest mne bednář muoj zpravil, že by vedle kšaftu a poručenstvie, kteréž jest ona před některým časem jsúc nemocná

učinila, k nim spravedlnost měl, a něco, tak jakž mne zpravuje, bratru jeho že byšte toho vydali, žádaje vás týž Přemysl ode mne, abyšte se též k tomuto, k čemuž by spravedlnost měl, zachovali. Kdež mě jest tak zpravil Přemysl, že byšte mu řekli na to dáti odpověď, kteréž jsem já čekal až posavad. I protož vás žádám, abyšte mi to oznámili psaním svým po tomto poslu, co se vám zdá při tom učiniti. Ex Kostelec ff. IIII. post Corporis Christi. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutným opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřimi, páuóm a súsedóm [milým].

217.

1510 d. 8. června. — Rada m. Brodu Č. se omlouvá, že pro opravu mlýna dlaždiče poslati nemůže. [4042.]

Službu svú vzkazujem, slovutní v opatrnostech páni, přátelé a naši sousedé milí! Kdež nám opět ráčíte psáti o dlažiče, abychom ho k VMtem pro pilnú potřebu vaši vystrojili ɔc. I páni přátelé milí! VMt věděti račte, že po prvnějším psaní vašem to bychom pro dobré sousedstvie rádi byli učinili a jej vyslali, ale že veliká škoda stala se nám na mlýnu, kterýž jsme ujali k uobci, a on to hned opravovati má, jakož již počal, a kdyby se to neopravilo, k znamenité škodě skrze to musili bychom přijíti, kteréž byšte bez pochyby nám nepřáli. Však když to u nás zpraví a udělá, chcem ho a na tom jsme k VMti vypraviti. I znajíce takovú potřebu naši pilnú, věříme VMti, že nám v tom za zlé mieti neráčíte. Datum sabbato post Bonifacii ao 1510. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutným v opatrnostech pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm a sousedóm našim milým.

218.

1510 d. 9. června v Pardubicích. — Úředník Jiřík z Maličína píše o dluh Jíry Němce. [1570.]

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní páni a přátelé milí! Zpravili mně úředníci a služebníci pána mého JMti, že by postihli Jíru Němce, kterýž mezi vámi obýval, rukojmí jsa za IIIIj ß, měv splniti před časem dávným, jakož i jiní vedle něho byvše rukojmové diely své jsú zplnili, a von svého nic až dosavad. I poněvadž sú jej úředníci a služebníci pána mého JMti na právě vašem postihli, věřím vám, že jej v tom právem držeti budete, aby on JMti pánu mému dluh povinný zaplatil. I zprávu mi učinili, že by týž Jíra Němec nemožnost svú v tom kladl, aby ten dluh dávno zdržený pánu JMti zaplatil, než že by chtěl na nějakém svém dluhu, kdež statek prodal, dluh pánu JMti odkázati, a vy že ste se zaň přimlouvali. I milí páni! K vaší přímluvě [tak učiním], jestli ráčíte to opatřiti, aby on dluh ten tu ukázal, a ten aby zapsán byl v knihy města vašeho, aby pánu JMti ten dluh bez dlúhého prodlievanie vyjíti mohl; pakli by to věc možná jemu nebyla i vám učiniti, že jej

dodržeti právem ráčíte a mně to oznámiti, abych já poň poslal a vy abyšte mi jej vydali jakožto dlužníka pána mého JMti. Datum Pardubicz dominico post Bonifacii anno 1510. — Jiřík z Maličína, ouředník na Pardubicích.

Múdrým a opatrným pánuom panu purgmistru a raddě města Kouřimě, pánóm a přátelóm milým.

219.

1510 d. 24. června. — Michal z Chlumu přimlouvá se za Beneše z Lipan. [2455.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, sousedé milí! Znesl jest na mě Beneš, rychtář Lipanský, člověk muoj, že by měl nějakú spravedlivost k některým penězuom na sladovně Matějíčkovské při městě vašem, kteréž jest jemu před vámi zdala a zapsala Anna z Subučic*), dchyně jeho. I žádám já vás, jestliže znáte, že by on k tomu spravedlnost měl, že jemu toho dopomuožete, den jemu toho jmenujíc, kdy by o to před vámi státi měl. Za odpověď vás žádám. Datum ff. II. die s. Johannis Baptiste anno XV^C^X^o^. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutné opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom souseduom mým milým.

*) To jest z Sobočic.

220.

1510 [?] d. 4. července v Kostelci. — Michal z Chlumu a Košumberka o kšaftu a pozůstalost Mnišky, matky bednářů svých. [2448.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a sousedé milí! Jakož mi píšete o kšaft Mnišky, mateře bednářuov mých, že by u vás poslední kšaft držal a moc měl; a kterak ona nešlechetně učinivši, co jest komu odkázala, s tiem se jest na onen svět brala, a že by mi to poněkud vědomo bylo: i mně to nic vědomo nenie, jaký jest ona při tom času kšaft činila, leč k tomu rozumu miníte, že by při smrti své pravila na Kubu bednáře mého, že by jí toho, proč jest ona smrt vzala, pomocník byl. I jestliže jest ten rozum psanie vašeho, viete dobře, že sem já hned po smrti její na žádost vaši jím sem se ujistil vedle práva, naň vám právo pustiv. To vy pak viete dobře, doptali-li ste se čeho na něm čili nic. I by on měl tudy o svú spravedlnost přijíti, nejsa vámi ani žádným za vinného odsúzen, zdá mi se, že by to spravedlivé nebylo. Kdež pak píšete, že by ty věci, na kteréž se bednář mój táhne, bez omyly [sic] tu obrátili, kdež výsady města vašeho ukazují; i poněvadž takové výsady pravíte se mieti, za to vás žádám, že mi to psaním svým oznámíte, který den bych měl k vám poslati, aby mi ty výsady oznámeny byly, a měl-li by bednář mój jakú spravedlnost, aby jemu od vás propuštěna byla, jakož bych já též k vám se zachovati chtěl. Ex Kostelecz ff. V. die sancti Procopii. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutným opatrností pánu purgmistru a raddě města Kúřimi, pánuom a sousedóm mým milým.

221.

1510 d. 9. července v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skaříšova o vypátrání peněz, jež Václav písař ztratil. [142.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé moji milí! O příhodě a ztrátě peněz Václava písaře, mám za to, že vás tajno nenie, kdež púvodem některakým člověka do vazby vašie dal, naději maje, že by on ty penieze, jda za ním z města vašeho, najíti měl, jakož podle zprávy jeho tak, jakž ten člověk řeči plete, naděje jest, že on o těch penězích vie ɔc. I milí páni a přátelé! Vás prosím, porozumějíce jeho neustavičné řeči, nebude-li z dobré vuole chtieti zase navrátiti, jím se ujistiece dostatečně, že naň právo pustiti ráčíte; neb já v tom služebníka krále JMti, pokudž by spravedliv byl, nemoh bych opustiti. Jakož o vás nepochybuji a věřím, že se k tomu spravedlivě a skutečně mieti ráčíte, a jeho svědky slyšeti dostatečně a zapsati že ráčíte rozkázati zapsati [sic]; a uznáte-li toho člověka skrze tu očlivú řeč křivého býti, aby služebník krále JMti k té ztrátě uhoditi mohl.

A jakož jste ráčili služebníku krále JMti dnes rok položiti, aby před vámi stál na rathúze, i račtež věděti, že bych já rád sám s ním byl jel, ale nemám kdy pro některé pilné potřeby krále JMti. Než když jemu ráčíte kolivěk den jmenovati před sebú státi, že já s služebníkem krále JMti státi chci. A vždy vám věřím, v čem by služebník krále JMti spravedliv byl, že jemu spravedlivého dopomuožete, to učiniec pro mne v touž libost okázánie aneb mnoho větší. Datum Podiebrad ff. III. post Kyliani anno 1510. — Jan Bielský z Kaříšova, hajthman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm mým milým d[án buď].

222.

1510 [?] d. 13. července v Čestíně Kostele. — Václav z Říčan žádá Matouše z Koberovic, aby mu připravil ležení v městě. [2207.]

Službu svú vzkazuji, urozený pane Matouši, příteli můj milý! Zdravie a štěstí všeho dobrého rád bych přál jako příteli svému milému. A prosi vás, a prosím vás [sic], učiňte to pro mě; proste pana purmistra a pánův vode mne, že by mne ráčili přítti v městě vašem vlehnútti. Ktež vám tento list posílám, kerýmž vleh[n]úti chyci [sic]. I budú-li mi pánie příttie, i prosím vás, přičinte sě, aby ten list bul hned napsán; a vode mne taky kažte napsattie; neb vám teď sek[r]yt posílám. A nechť jest hospoda ukázána u pana Vraštíka v tuto sobotu najprv příštie, že já tam budu. A dajte mi znátti psaním svajm, a mnoho-li vem [sic] Matějková za pivo dlužna. Když k vám přijedu v sobotu, přinesu vám peníze vod nie. A nechť hospodář písaři vod listu zaplattí, i poslu. A můj milý příteli! Dále to všecko vešemu [sic] rozumu porúčím a věřím

vám, že mě v tom neopustíte. Dán v Čestieně Kostele na den sv. Markéty ꝯc. — Václav z Říčan.

Urozený vládyce panu Matoušovi z N., příteli mému milému buď dán.

223.

1510 d. 29. července v Hoře Kutné. — Zikmund ze Záp žádá za sdělení výpovědi Jana Bezpalce. [3338.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Tejno vás nenie, jakož jest konec vzal ten zločinec za své zlé skutky u vašem městě a na vašem právě. I žádám VMtí, že mi toho svědomie dáte, což jest týž zločinec seznal, Jan Bezpalcaj, tak mu řiekali, na trápenie i po trápenie před spoluradnými vašimi. Neb jest mi toho pilná potřeba, kdež svého člověka v tom nemieniem opustiti, kdež mu on učinil škodu i s tovaryši svými. I věřím vám, že mi vdy dáte to svědomie bez nesnáze. Jestli že byšte mi ho neráčili dáti, musil bych vás k tomu právem připraviti, ač nerad. Dán na Horách Kutnách v pondělí před svatým Petrem létha ꝯc $V^{C}X^{0}$. — Zigmund z Zápp a na Dubči.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom a přátelóm milým.

224.

1510 d. 3. srpna v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka žádá za vydání ženy, jež byla Pavlu Svačinovi ze Strhařova ulouzena. [2597.]

Službu svú vzkazuji, múdří, opatrní páni a přítelé milí! Spravil jest mně člověk muoj Pavel Svačina z Trhařova, že by někteří sousedé nalezli ženu jeho, kteráž mu jest ulouzena, v městě vašem u Vondřeje Lysýho, spolusouseda vašeho, a tajž Vondřej že by jim ji vydati nechtěl. I teď nyní opět, když sú jí rukojmie hledali i s mužem jejím, nalezli u téhož Ondřeje šaty její i toho jistého, kterýž jest ji uloudil; a toho jistého že by on před vás postaviti nechtěl. I prosím já vás, milí páni a přítelé, že vy téhož Vondřeje, spolusúseda vašeho, k tomu míti budete, aby on rukojmím a člověku mému manželku vrátil, a toho jistého aby vám v moc dal, kterýž jest ji uloudil, poněvadž jest jej prvé před vámi postaviti nechtěl; a vy abyšte jej trestali jakožto takového, kterýž nešlechetně učinil, a cizí ženy loudí a statky z domu a z s [sic] kruntu béře a krade. Neb takový nešlechetník nic zloděje lepší není, než též k šibenici přísluší jako jiný zloděj. Vo fedrovníky potom spolu porokujem. Byšte se dobře měli, toho bych vám rád přál jakožto přáteluom svým milým. Datum Lesstne sabato ante beate Marie nyvis anno ꝯc X^{0}. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie Českého ꝯc.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

225.

1510 d. 7. září v Bohdanči. — Heřman z Hodkova slibuje zapůjčiti 200 kop gr. č. [186.]

Službu svú vzka[zu]ji, múdré a vzácné opatrnosti páni a súsedé moji milí! Jakož mi píšete žádajíce mne vo puojčku peněz, k vaší žádosti to chci učiniti a puojčiti vám II stě ß gr. českých, nebudu-li moci prvé, ale dvě neděli po svatém Havle konečně. Jedno již vám to porúčém, abyšte mne jistotú opatřili podle potřeby, jedno ať stojí s polúletím. Dán na Bohdanči v sobotu před narozením Matky Božé létha patnástistého X°. — Heřman z Hodkova a na Bohdanči.

Múdré a vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, pánóm přátelóm a súsedóm mým milým d[án buď].

226.

1510 d. 17. září v Zásmukách. — Oldřich Popel z Vesce o narovnání různice mezi poddanými. [4951.]

Službu svú vzkazuji, pane purkmistře a páni, milí súsedé! Kterážto různice jest mezi poddanajmi VMtí Vávrou a Jiříkem Újezdeckém a Vankem, i rač VMt věděti, kdež sme spolu na tom zuostali, že Jiřík a Vaněk slíbili sú pokojně se zachovati k poddanému vašemu svrchudotčenému i přáteluom jeho; i téhož žádají na VMti, abyšte jim to ráčili připsati listem svým, že týž Vávra že jest takéž slíbil před VMtí k nim se pokojně zachovati i s přátely svými do té pře skonání. A což se dotýče těch pánů ubrmanů, kteréž ste menovali k rovnání té nesnáze: i jest taková věc, milí páni, že mi jest Jiřík Újezdecký oznámil, že s panem Janem Šlechtou že sú v nějaké nyní nelibosti, a pan Mírek že jest spolusúsed váš. I VMti já sám prosím, že ráčíte jiné menovati za prostředky a ráčíte mi dáti znáti psaním svým. A oni hned také své přátely menovati chtějí, které by chtěli vydati k tomu rovnání. Ex Zasmuk ff. 3. die sancti Lamperti anno ꝛc X°. — Voldřich Popel z Vesce na Zásmucích.

Múdrým a opatrným pánuom, panu purkmistru a radě města Kouřima, pánuom súseduom mým milým d[án buď].

227.

1510 [?] d. 20. září v Maleticích. — Oldřich Popel z Vesce přimlouvá se za Havla Dudka. [1973.]

Službu svú vzkazuji, pane purkmistře, páni milí! Žádal mě jest k VMtem za přímluvu Havel Dudek. I prosím já VMtí, že to ráčíte pro mě učiniti a jemu klejth dáti, aby von mohl zprávu před VMtí učiniti a vo své věci s VMtí jednati. A nebude-li tak daleká jeho vina proti VMti, věřím, že jemu to ráčíte milostivě vážiti. A já také VMti k vuoli, což jest možnýho, chci učiniti. Datum in Maloticz in vigilia s. Mathei apostoli et ewangeliste anno ꝛc. — Voldřich Popel z Vesce.

Moudrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřima, pánuom souseduom mým milým.

228.

1510 d. 11. října. — **Rada města Litomyšle sděluje, proč Svatoš, syn Anny nožířky, u nich jest uvězněn.** [4723.]

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti páni a přietelé naši milí! Jakož nám psáti ráčíte, oznamujíc žádost Anny nožieřky, spolusúsědy vašie, přimlúvajíce sě, bude-li mieti rukojmie syn její, který u vazbě našie sedí, aby jemu toho přieno bylo, aby sě zpravil, že jeho proviněnie neznáte ꝯc. Páni milí! Račtež věděti, že Svatoš, syn súsědy vavašie [sic], do vazby našie přišel jest z příčiny této, že Jiřík Vajtřasa z Mýtha Vysokého ptaje sě po zločinciech těch, kteříž jsú Komínka od Hory, zetě jeho, zlúpili a škodu jemu znamenitú učinili, z některé příčiny jednoho súsěda našeho hledajíc některých věcí u jedné vosoby u Mýtha, našli jsú sukna bez mála postav zstezeného; a Jiřík Vajtřasa připraviv Jiříka bratra Svatošova v Mýtě před právo, dal jest jej do vazby. A Svatoš jest z Mýtha hned ušel. A Jiřík Vajtřasa jest po něm jel a na právě našem jej postihl. A tudy jest podle práva do vazby našie přišel. A tu sedě poznal sě jest, že jest to sukno jednomu súsědu našemu kraječi voknem z sklepu pokradl, a na milost sě jemu dával. A tudy z vazby našie nesnadně vajde. Dattum ff. VI. post Dionisii 1510. — Purgmistr a radda města Lithomyšle.

Slovutné múdrosti a opatrnosti pánuom, panu purgmistrovi a všie raddě města Kúřimě, přáteluom našim milým d[án buď].

229.

1510 d. 19. října na Hrádku. — **Jan Šlechta ze Všehrd přimlouvá se za Ježka mlynáře, který pro hospodskou rvačku o ruce přijíti má.** [2344.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé moji zvláště milí! Vězte, že jsem prošen od některých přátel Ježka mlynáře, kterýž těchto i předešlých časuov tu při městě vašem živnost svú vedl a obydlé své jměl, a kterýž těchto dní byv na víně u pana Linharta Hřiecha s některými z obyvateluov města vašeho, všel s nimi najprv v svádu a potom v nějakú bitvu krčemní, pro kterúžto příčinu do vazby a kázně vašie vzat jest, a že vedle práva i vo ruce přijíti má, prosiece mne s velikú prosbú, abych, znaje to, přimluvil se voň k vám, abyšte jemu tu milost učiniti a při zdraví jeho zuostaviti ráčili.

Kdež já znaje, že jsú věc neslušnú učinili a k lehkosti netoliko úřadu vašeho, ale hospodáři a domu jeho, a že takoví neřádové pro uvarovánie podobných i jiných horších příhod lehčeni a tak snadně promíjěni býti nemají; však jakž se jest kolivěk stalo, prosím já vás, poněvadž taková sváda a bitva z příčiny a počátku jeho (jakož slyším) nepřišla jest, že to pro mne a přímluvu mú učiniti a s ním tak milostivě naložiti račíte, aby při zdraví zuostati a živnosti své někde jinde krom města vašeho hleděti mohl. Neb tu naději mám, nalezne-li od vás k mé přímluvě tu milost,

že se pan Linhart i s paní Dorothú manželkú svú také v tom k němu najíti dadie, a jemu to, což jest k škodě a lehkosti osob i domu jejich učinil, také odpustie.

Ale snad někto die, že se k vám vo koho dobrého řiedko kdy přimlúvám, než toliko vo ty, ktož něco neslušného učinili. Páni a přátelé milí! Ovšem jest tak, že dobrý dobré chváliti, velebiti a jim (jakož hodni jsú) poctivost a dobře činiti má; ale znáte to, že dobří nic neprovinivše, jakož milosti tak i přímluvy nepotřebují, než toliko ti, kteříž v něco proti právu, řádu a spravedlnosti upadli. A protož ti jakož milosti tak i přímluvy jiných lidí potřebovati musejí. A protož, poněvadž z tohoto ani příčina ani počátek nepřišel, vždy prosím, že se k němu milostivě jmieti a najíti dáti ráčíte. Datum Hradek sabbato post Luce euangeliste anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

230.

1510 d. 30. října v Kolíně. — Hejtman Jindřich z Vojslavic přimlouvá se za Mikulu. [4517.]

Službu svú vzkazuji, slovutné a vzácné opatrnosti páni Kouřimští! Přieteli moji milí! Žádán sem k vám za přímluvu od pana Mikuly, poddaného krále JMti, abyšte na miestě vašem dopustili jemu stávky na lidi páně Jindřichovy Mlíkovského. I poněvadž týž Mikula ani skrzě pana Amchu ani skrzě mne k dluhu svému přijíti nemohl, já žádám, pokudž Mikula spravedlivého na právě vašem žádati bude, že jemu právo pustíte. Datum Kolín ff. IIII. ante Omnium Sanctorum annorum ɔc. XV^C^X^o^. — Jindřich z Vojslavic, hajtman na Kolíně.

Slovutné a vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě ɔc, pánuom přáteluom mým milým buď [dán].

231.

1510 d. 2. listopadu v Libenicích. — Jan Libenický z Práchňan odmítá přímluvu za Václava z Dolan. [1385.]

Službu svú vzkazuji VMtem, slovutní páni a přietelé moji milí! Ráčili ste mi psáti o Václava, syna Jírova z Dolan, člověka mého, připomínajíce mi VMtí prvnie žádosti, kteréž ste ráčili učiniti za něho, též přímluvu pana otce mého milého dobré paměti, kterúž jest učinil za téhož Václava. I milí páni! Mám za to, že jest vám to v paměti, kteříž ste tu žádost na nebožtíka pana otce mého i na mne zkládali, kterakú jest on věc proti mně učinil, před vámi sem oznámil; kterúž ste ráčili slyšeti. Kdežto sem jí málo nevážil. Ale nechtě oslyšeti vás jako své milé přátely, a pro vás všecko možné učiniti [chtěje], dal sem VMtem na to tuto odpověď, že mi na ten čas není možné učiniti. Než ať mi se on staví na Libenicích v mou moc; a když

to udělá, že já na vaši žádost pamatovati chci; a což učiním jemu jakú milost, že toho všeho užívá pro přímluvu VMtí.

I milí páni! Václav jest toho neučinil a nestavil mi se jest nikdyž. I poněvadž jest toho neučinil, neměl sem co, abych učinil k přímluvě a žádosti VMtí. A poněvadž on té své vuole užívá, neračtež se zaň přimlúvati více. Již já budu věděti, co s ním učiniti. Datum ex Libenic sabbato die Animarum anno Domini 1510. — Jan Libenicský z Práchněn a na Libenicích.

Vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, pánóm a přáteluom mým milým.

232.

1510 d. 2. listopadu v Litomyšli. — Rada města Litomyšle: že Svatoše jen na rukojemství propustí. [4722.]

Službu svú vzkazujem, slovutné múdrosti a opatrnosti páni a přětelé naši milí! Jakož psaním svým žádost na nás vložiti jste ráčili, což sě syna súsědy vašie a sirotka vašeho dotýče, který u vazbě našie sedí, prosiec, aby s ním kvapeno nebylo a základu, pod který by na rukojmie dán měl býti, umenšeno. Milí páni, račtež věděti, že prosby vašie málo sobě nevážiec, to jsme ještě zdržali a změnili: Bude-li Svatoš rukojmie mieti, že bude na rukojmie dán pode sto kop groší českých, a jinak nic. A rok k tomu vyručení má od pondělka příštího do dvú neděl. Pakli v těch dvú nedělech vyručen nebude, že my již déle zdržovati nebudem moci, neb k němu konečně právem přistúpeno bude. Jistěť jest jemu přátel potřebie. Ex Lutomyssl sabbato post Omnium Sanctorum anno ɔc XV^{C}X^{0}. — Purgmistr a radda města Litomyšle.

Slovutné múdrosti a opatrnosti pánuom, panu purgmistrovi i všie raddě města Kúřimě, přátelóm našim milým.

233.

1510 d. 4. listopadu v Čestíně Kostele. — Václav z Říčan ohražuje se proti tomu, aby pacholek jeho pivo rozvážející na právě trápen byl. [2208.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé milí! Znesl jest na mě Zahuna pacholek muoj, že by byl obstaven na právě vašem od pana Jakuba Černého a od pana Václava Nechuty i od některých jiných soused vašich, praviec, že by jim sliboval za piva, kteráž jest vozil Žákové a Matějkové koňmi mými. Kdež on tomu odpierá, že jest nesliboval žádnému, kromě že jest slíbil za Čápa z Petrovic za dva sudy s kolářem z Janovic. A ty mají položeny býti u koláře v Janovicích ten týden. Neb sem já vo to s Čápem mluvil, a on jest řekl, že je položí; a to Čáp učiniti musí. I já vás prosím, že pacholka mého kážete s práva propustiti a u pokoji nechati. A komu jsú pivo vystavovali, nechť k těm hledie. A znáte, že

jsú koni moji, a pacholci moji dosti piva z Kúřima vozili, a žádnému já ani pacholci moji neslibovali. Pakli by přes to pacholek muoj trápen byl právem vaším, já jeho konečně nemienim vopustiti. A nikda sem se nenadál nepřátelstvie takového od vás; mně nic žádný naň nežalovav, proti právu a zřiezení zemskému staven. Již to nynie tak býti musí. Než muož býti vzájem odplata, ač bych byl radši s vámi všecko přátelstvo zachoval. Ex Czast. Kost. ff. II. post Omnium Sanctorum anno ↄc $V^{C}X$. — Václav z Říčan.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, pánóm a přátelóm mým milým buď [dán].

234.

1510 d. 5. listopadu. — Michal z Chlumu žádá, aby Průša lazebník a Vaněk Hluchý zaplatili mu dluhy. [2454.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, sousedé milí! Vězte, že Pruoša lazebník, spolusúsed váš, od času dobře dávnieho jest mi dlužen některú summu peněz za les, o kterémž dluhu pan Mathouš dobře vie a zaň se jest přimlúval, žádaje mne, abych mu čekal a pomalu od něho bral, přiřiekaje mi, že jej k tomu držeti budete, aby tomu dosti učinil a mně zaplatil. I tomu se jest dosti nestalo až posavad. I věřím já vám, že jej k tomu držeti budete, ať mi zaplatí, že já déle čekati nechci. Neb ste i vy mne za to žádali, abych mu prodlenie dal.

A také Vaněk Hluchý, též spolusúsed váš, jest mi dlužen za šest čberuov ryb, maje mi dáti na sv. Havla již minulého. Také vám věřím, že jej k tomu držeti budete, ať jest mi to všecko zaplaceno konečně do neděle, že jest mi nynie peněz pilná potřeba. Datum ff. III. post Omnium Sanctorum anno $XV^{C}X^{0}$. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutné opatrnosti panu purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom sousedóm milým b[uď] d[án].

235.

1510 d. 6. listopadu v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skařišova žádá pro Šimona z Velimě za shovění. [143.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé milí! Kdež mi píšete o Šimona z Velimě žádajíce, aby Kácovskému za sud piva XIII gr. bíl. a za prázdný sud zaplatil, věděti račte, poněvadž jest dluh rovný, že bych to k žádosti vaší hned učiniti a zaplatiti rozkázal, ale jistě jest člověk přílîš potřebný, že ani úrokuov neplatí; a také letos z dopuštění božieho od krup pobití znamenitú škodu vzal. Však proto podle jeho možnosti, sezná-li se k dluhu, rozkáži jemu, aby se s týmž Kácovským umluvil a jemu zaplatil. Ex Podiebrad ff. IIII. ante Martini. — Jan Bielský z Kařišova, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

236.

1510 d. 10. listopadu v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka žaluje na bývalého písaře svého Václava. [2598.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přítelé milí! Psaní vašemu sem porozuměl, co se dotýče Václava písaře, že by byl ode mne slibem zavázán ɔc. I mně se zdá, že bylo mně podobněji, bych já vám naň žaloval, nežli on na mně; by to byl dokonal, co jest před se bral, nebyl by hoden, aby obyt svuoj měl mezi vámi míti. Příčinu abyšte znali: Když mi jest bylo povědíno, že by chtěl preč jíti, a pravě, že jest u mne doslúžil, poslal sem po něj. Mluvil sem s ním. K tomu se jest znal, a pravě, že by od syna mého vodpuštění vzal. Tomu se jest mně nezdálo věřiti, neb syn muoj ještě jak živ žádného vodpuštění bez vuole mé nedal. Při tom sem mu to předložil: by pak tak bylo, co praví, že by ho proto takové vodjití nectilo, poněvadž jest ještě počtu s purgrabí mi neudělal i také sám svého, kdež jest peníze mé osobú svú k sobě přijímal i také vydával bez jiných oúředníkň. Při tom sem k němu mluvil, aby neodcházel, až by mi se tomu počtu dosti stalo. Toho učiniti nechtěl; a já sem ho z té příčiny a tiem slibem tak zavázal, aby neodcházel, leč mi se od něho tomu dosti stane, poněvadž mi jest prvé o žádném odpuštění nepověděl, a že já jemu chci za ten čas, co zde pobude, zaplatiti. S tiem sem se s ním rozšel. Kéž vám toho žaluje, jaké mi jest neposlušenství tento čas dělával svým vožralstvím, i také že mi skuro jednoho dobrého urozeného člověka zamordoval; kdež sem já všemu dobřě jíti dával a stokrát víc prozbámi nežli horlivými slovy jeho prosieval, aby mi toho nečinil. Kdež se jest pak v tom nezachovával. Uproše se na dva neb na tři dni, v několika nedělích mi se nevracovával. Proto pro všecko není mu ode mně příkré slovo povědíno. To všecko znajíce v pravdě, prosím, mějtež mne výmluvna podle neviny mé. Dattum Lesstne Dominico die ante Martini anno X°. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie Českého ɔc.

Múdrým opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

237.

1510 d. 25. listopadu. — Tomáš Chvojka z Plané v Hoře Kutné oznamuje, že právem bude vymáhati dluhy své. [1933.]

Službu svú vzkazuji, opatrné slovutnosti pane purgmistře a konšelé milí! Napřed rád bych, abyšte zdrávi jsúce dobře se měli. Tohoť bych vám přál s pravú věrú. I milý pane purgmistře i se pány konšely! Žaluji vám na Markethu Přistavodovu z dluhu pravého a spravedlivého VIII ß gr. bielých, a na Katheřinu Žekálku z kopy grošuov bielých, kdežto sem psal dvakrát aneb třikrát, i ústně zkazeval, a že mi jest nikdy odpovědi nedala. I protož chci z radú pánuov svých toho dluhu

právem dobývati a stavovati, jakož bych to nerad učinil a vás v čem hněval; ale již musím pro neplnění toho dluhu učiniti. A s tiem buď [sic] Pánu Buohu poručeni a jeho milé matce. Datum ff. II. in die Katherine virginis annorum ɔc X°. — Thomáš z Plané Chvojka na Horách Guttnách.

Múdrému a opatrnému panu purgmistru a radě města Gúřimi a přátelóm mým milým buď d[án].

238.

1510 d. 26. listopadu na Hrádku. — **Jan Šlechta ze Všehrd přimlouvá se za Pavla Žáčkova, aby mu s placením dluhů poshověno bylo.** [2345.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé moji milí! Věžte, že jest na mne vznesl Pavel Žáčkuov, domovník muoj, kterak by některým z spolusúsed vašich některé dluhy za slady dlužen a povinovat byl, kteréž maje jim dáti a zaplatiti, nemohl jest tomu až dosavad dosti učiniti, proto že jemu někteří krčmáři moji za piva, kterýchž jim věřil, až dosavad dlužni jsúce nezaplatili, proše mne k vám v tom za přímluvu. I mluvil jsem já s těmi krčmáři, u kterýchž ty dluhy má, aby jemu právi byli a zaplatili; kteříž mne prosili, aby toho nějaké prodlenie jměli, až by také na lidech dluhy své vyupomínali. I poněvadž to ne jeho příčinú jde, než těch krčmářuov, prosím já vás, že také ty, kterýmž za ty slady týž Pavel dlužen jest, napomenete, aby v tom některé strpenie jměli, dokudž by jemu těch dluhuov ti krčmáři nezaplatili. Ex Hradek ff. III. post Katherine anno Christi 1510. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým zvláště milým.

239.

1510 d. 3. prosince na Leštně. — **Petr Holický z Šternberka přimlouvá se, aby rodáku svému Maděrovi pobyt u sebe dopřáli.** [2599.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přítelé milí! Byli sú někteří dobří lidé u mne i také přátelé nějakého Maděra, kdež slyším, že jest rodem z města vašeho Kouřimě, prosíce mně, abych mu milost jednal od pánuov správcí JMtí, na právě že by chtěl rád dobrý býti, a že jest naň mnoho praveno i čas[em sn]ad napsáno, vysokými přísahy [sic] zavazuje, že by vinen nebyl v mn[ohých] kusích, co jest naň vyznáváno. Páni a přítelé milí! Slyše [sic] takové výmluvy a žádost jeho páni správce JMti ráčili sú k tomu své povolení dáti, aby gleith měl a bezpečenství až do vánoc, a v tom času aby milosti hledal. I skrze přátely své u mne jí hledá, abych já vás dále o to staral i prosil, aby mu při městě vašem milost i bezpeče[n]ství dáno bylo, aby on živnost řemesla svého svobodně a bezpečně vésti mohl a snad pro nebez-

pečnost zdraví svého aby se v něco jiného nedal; i jestliže jest kde komu škodku jakú učinil, aby snad potom celé škody nečinil.

Protož já to znaje prosím vás, jakožto přátel svých milých, nečinil[-li] jest vám zvláštních škod takových, a co drobného se utrousilo, že jemu milost svú pro mú přímluvu dáte, aby on při městě vašem svobodně se živiti mohl. Neb některým jiným pánóm městóm i jiným dobrým lidem o též píši. A bude-li při tom vuole vaše i jiných také, u pánuov správcí JMtí chci se rád starati, aby další milost měl a dobrý byl a své živnosti jinady aby hledal. Pakli[by co] takového a vám protimyslné bylo, dajte mi znáti psaním svým. Chci [já se] takového jednání zbaviti; neb znáti muožte, že sem já se málo kdy o takové lidi přimlúval.

Bude-li při tom vuole vaše, aby on bezpečen byl, bylo-li by vám možné, chtěl bych rád věděti, máte-li jej kde psancem; [protož] aby se to také tak puosobilo u těch, aby on milost míti mohl j[ejich. Neb] věřte, co sem já srozuměl, že on vysokú výmluvu má, [že] mu se na mnohých věcech veliká křivda děje. Odpovědi p[saním] žádám po tomto poslu. Znáti muožte: pták pod nebem létá, [též] jako on; nyní vida přěz tento sníh z ziemě, bude dosti bezpečen; z jara muož se ke zlému zase navrátiti, s havránky spolu. Také svědomost jeho po zemi mohla by někomu víc uškoditi nežli jiného. Dattum ex Lesstna ff. III[a] in vigilia s. Barbare anno ͻc X°. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie Českého ͻc.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

240.

1510 d. 14. prosince ve Vlašimi. — Úředník Jindřich z Pašiněvsi dává zprávu o dvou poddaných. [1867.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé milí! Jakož mi píšete, že by na vás vznesl Petr Hašek soused váš, kterak by mne zpravil o dluhu svém, kterýmž jemu Kubec Jenikovský povinovat jest, o ten žádajíc, abych člověka páně JMti svého k tomu přidržel, aby zaplatil sousedu vašemu: Páni přátelé milí! Já bych to rád učiniti chtěl, ale že týž Kubec téměř hned nic nemá, i nevím kterak bych jej k tomu měl připraviti. Než to chci učiniti, že jej chci sousedu vašemu vydati, kdyžkoli chce. Neb já toho dopustiti nechci, aby jiní, nevinni jsúce, pro vinné měli škody a práce i nesnáze trpěti. A což se Mautléře dotýče, o tom vězte, že pod úřadem mým není, ale pod úřadem Pelhřimovským. Ex Wlassim sabbato post Lucie annorum 1510. — Jindřich z Pašiněvsi, úředník na Vlašimi.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, pánuom přáteluom mým milým.

241.

1510 d. 19. prosince v Rožďalovicích. — Úředník Jiřík z Vlkavy žádá, aby Křížovi zaplaceno bylo za maso. [3109.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Znesl jest na mě člověk Kříž z Rožďalovic, poddaný panie mé JMti, že byšte jemu byli povinni VII ℔ míš. a X gr. míš. za masso, kteréž do špitála brali. I za to VMtí prosím, že jemu ráčíte placce býti bez dalších mezi námi spolu nesnází. Neb tak praví, že jest tomu čas dávní. I protož vědouc mou žádost, že tomu konec jeho upomínání učiníte. Pakli by sě toho nestalo a jemu sě vaším neplacením prodlévalo, tehdy bych jemu práva hájiti nemohl. Protož sě VMtem tiem listem opoviedá. Kdež tak duofánie to mám k vám, že sě toho nedopustíte. Dán v Rožďalovicech ve čtvrtek před svatým Tomášem anno M°5°10 ɔc. — Jiřík z Vlkavy, ouředník v Rožďalovicech.

Múdrým a opatrným panu purgmistru a radě města Kouřima, přáteluom majm milajm buď [dán].

242.

1510 [?] na Svojšicích. — Petr Kučera z Dřínova žaluje na žoldnéře městské pro násilí. [1260.]

Službu svú vzkazuji, pane purkmistře a páni milí! VMti žaluji, kteraký jsú kvalt a pych učinili žoldnéři vaši, ježto mně sě zdá, by pan Petr doma byl, že by jim to některým nepřišlo. Najprv krčmáři slepice zbili, oštípy dva ukradli; k tomu někteří na krčmáře z ručnic střieleti chtěli a hrozíc, že krčmu páliti chtěli. I prosím já vás od pana Petra pro tu dobrú vuoli, kterú k vám má, že takové trestati budete a oštíp zase vrátiti rozkážete. Neb druhý jsú zasě postavili před dveřmi, že zlý byl. Dán na Svojšicích. — Petr Kučera z Dřienova.

Vzácné opatrnosti panu purgmistru a pánóm končelóm místa Kúřima, přátelóm milým buď [dodán].

243.

1510 [?] — Jan Šlechta ze Všehrd žádá, aby mu byl zaplacen dluh od Matouše šrotéře. [2347.]

Pane purgmistře a VMt páni, súsedé a přátelé moji milí! Za to mám, že VMtem v paměti jest, kterak když jsem luoni, jako při tomto času, byv zde, VMti žaloval na toho Mathúše šrotéře, oznamuje VMtem, že udělav mi dva slady i prodal je za IIII ℔ gr. č., a peníze ty, kamž se jemu zdálo, utratil; a slíbiv mi je potom na jisté časy dáti a zaplatiti, tomu jest nikdá dosti neučinil, proše v tom VMtí za opatřenie. I ráčili jste mi vzkázati, že mi na takovú mú žádost ústnú odpověď dáti ráčíte; jakož se pak tak stalo, že jste ke mně vo to poslali pana Přemysla a pana Jakuba Kalinu, žádajíc mne po nich, abych znaje potřebnost téhož Mathúše, pro vás

to učinil a s ním vo ten dluh laskavě naložil. Kdež jsem pověděl, že toho lotr hoden nenie, abyšte se voň přimlúvati jměli; ale poněvadž já sobě VMti vážím, že to pro VMt a ne pro něho učiniti chci; poněvadž jest šafáři mému I ſſ dal a ještě sedm kop dáti má, že jemu tu kopu sleviti chci, a těch šest kop aby mi dal polovici v polúletí, totižto na svatého Jana Křtitele, a druhé tři kopy vo Vánocech nedávno minulých; a to aby mi ujistil někým hodným, a že jemu toho samému věřiti nechci.

I děkovali jsú mi od VMti týž pan Přemysl a pan Jakub, že jsem s ním pro VMt tak laskavě naložil. A co se urukovánie těch peněz dotýče, pověděli, že toho potřebie nenie, proto že von tu věc VMti na rathúze ujistiti má, a že mně vo to k němu nebude potřebie viece hleděti, a že na ty časy u VMti bez pochybnosti položeny budú. Kdež jsem já k tomu hned bez odporu přistúpil. A když bylo v létě tři neděle po svatém Janě, dal jsem vo ty tři kopy ceduli k panu Přemyslovi, aby je miesto mne Chybovi kováři dal. I nadál jsem se, že jest se tak stalo. A když jsem těchto dní sem přijel, pověděl mi Chyba, že jemu nic dáno nenie. I musil jsem jemu své peníze dáti. A teď již druhým penězóm dvě neděli přes rok minuly.

I poněvadž jsem já s tiem lotrem k přímluvě a žádosti VMtí tak přátelsky naložil, a jemu ten úlevek učinil a tak prostranný rok dal, a VMti jste tu věc k sobě přijieti ráčili, VMtí já prosím, že mne v tom opatřiti ráčíte tak, aby mi ta summa dána a zaplacena byla, abych z nie také VMtem dva úroky se dvora mého zadržané dáti mohl. Neb já i nynie na tom jsem, což by mi jediné možné bylo, že bych pro VMt rád učinil. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem. [Adressa není].

244.

1510 [?] — **Jan Šlechta ze Všehrd přimlouvá se za uvězněného Pavla šenkýře.** [2348.]

Múdří a opatrní pane purgmistře a páni, přátelé a súsedé moji milí! Račte věděti, že jsem prošen od některých spolusúsed za přímluvu k VMti vo Pavla šenkéře, kterýž jest pro některé obžalovánie v vazbě a trestání vašem některú neděli seděl, a nic naň toho, v čemž jest obžalován byl, uvedeno nebylo, abyšte znajíce takovú nevinu jeho, poněvadž dnes od rukojmí před VMtí postaven býti má, též rukojmie, tudiež i jeho propustiti ráčili. Kteréžto žádosti jejich nemoha slušně voslyšeti, vás prosím, že to pro mne a přímluvu mú učiniti a rukojmie téhož Pavla i s ním také propustiti ráčíte, zvlášť poněvadž v tom, jakož mne zpravili, v čemž jest obžalován byl, nic vinen nenie; znajíce, že já pro VMt rád všecko, což jediné a pokud mi možné jest, rád učiním. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem. [Bez adressy].

245.

1510 [?] — Jan Šlechta ze Všehrd přimlouvá se za Pavla Žáčkova. [2349.]

Múdří a opatrní páni přátelé a súsedé moji milí! Račte věděti, že Pavel Žáčkuov přišed ke mně oznámil jest mi, že jest dlužen Vlasaté II ß gr. č., s kterúž jest byl takovú smlúvu udělal, že jí ten dluh na domu svém zapíše, a když jej prodá, že sobě ty penieze vodtud vezme; pravě, že jemu z toho vycházie, chtiec, aby jí ty penieze ihned dal. Kdež von vzav ten závdavek, dal ty penieze střelci a některým dlužníkóm. Proše mne k vám za přímluvu, poněvadž jie ty dvě ß gr. na tom domu vokázal, aby to vod něho podle té námluvy přijala. Kdež já VMtí prosím, že Vlasaté pověděti ráčíte, ať to vod něho přijme z těch peněz, kteréž jemu za ten duom kladeny budú. — Jan Šlechta ze Všehrd a na Kostelci nad Labem.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm a súsedóm mým milým.

246.

1510 [?] — Jan Šlechta ze Všehrd upozorňuje na nebezpečenství ohně od kotla barvířova. [2350.]

Pane purgmistře a VMt páni milí! Račte věděti, že soused muoj, zeť Kábové, připraviv sobě kotlinu a kotel u samé zdi dvoru mého, kdež tu sukna a některé jiné věci barví. I mám já s druhé strany zdi na dvoře svém mnoho dřievie borového k pivovaru připraveného. I když někdy vietr bývá, a von tu barví, velmi škaredě vod toho kotla jiskry i s uhlím až na to dřievie mé i na chlév padají. I bojím se, aby mi se někdy skrze to a vedle mne i jiným sousedóm škoda vohněm nestala, a někto aby neřekl, že jest ten voheň ode mne vyšel. A protož VMtí prosím, že témuž sousedovi mému pověděti a rozkázati ráčíte, aby sobě raději k takovému barvení nějakú dielnici udělal, kteráž řemeslu jeho příhodnějšie a pro voheň bezpečnějšie bude, nežli kotel tento. — Jan Šlechta ze Všehrd ɔc.

247.

1511 d. 13. ledna v Hoře Kutné. — Jan a Mikuláš bratři z Práchňan nabízejí narovnání o spravedlnost Pavla mlynáře. [1979.]

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti páni a přátelé naši milí! Máme za to, že vám v paměti jest, kdež ste nám psaní učiniti ráčili o Pavla mlynáře, poddaného vašeho, žádajíce, kterú spravedlnost má po manželce své na grunthu našem v Neškaredicích, na kterémž Jan Novák sedí, abychme jemu platcí býti rozkázali ɔc. Páni a přátelé naši milí! Abyšte věděti ráčili, že týž Jan Novák v dluhy jest zašel a že ani grunthu platí ani úrokuov. I z té příčiny vám to oznamujem, abyšte témuž Pavlovi, poddanému vašému, tuto neděli najprv příští u nás u Hory býti rozkázali, a my tu jemu povíme, kterak se při tom bude míti zachovati. Kdež sme mu byli

také prvé stání uložili, ale on jest k tomu býti zanedbal. I jestli že by po tomto našem psaní k své spravedlnosti nestál, již bychme my musili opatřiti gruntt svuoj, jak bychme rozuměli, a ničímž bychme jemu povinni nebyli. Datum ex Montibus Cuthnis f. II. octaua Trium Regum 1511°. — Jan a Mikuláš bratři z Práchňan ꝛc.

Vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě města Kouřima, pánuom a přáteluom našim milým.

248.

1511 d. 3. února na Velíši. — Úředník Petr Škorně ze Stranova upomíná o dluh Božího Muže, řezníka z Jičína. [2420.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé milí! Znáti vám dávám: Zpravil jest mne Boží Muž, řezník z Jitčína, poddaný pána mého JMti, kterak by témuž Božímu Mužovi Pruoša, spolusoused váš, dlužen byl IIj̶ ß gr. českých, kteréž jest měl jemu o Vánocích již minulých splniti. Pak jsa napomenut od téhož Božího Muže, nemá se k tomu, aby jemu dal. Protož já vás žádám, jakožto pánuov a přátel svých milých, že vy téhož Pruošu k tomu ráčíte držeti, aby, což jest poddanému pána mého JMti dlužen, zaplatil bez dalších o to jeho útrat. Pakli by se toho nestalo, již bych já poddanému pána svého JMti práva hájiti nemohl. Ex Veliss ff. II. post purificacionem gloriose Marie virginis annorum ꝛc 5ᶜ11. — Petr Škorně z Stranova, purkrabie na Velíši.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

249.

1511 d. 6. března v Leštně. — Petr Holický ze Šternberka slibuje s panem ze Švamberka v Praze promluviti. [2600.]

Službu svú vzkazuji, múdří opatrní páni a přítelé milí! Psaní, kteréž ste mi učinili o rozmluvení s panem z Švambergkem [sic]. I vězte, že pro některé pilné a znamenité potřeby zemské zapomněl sem s panem z Švambergkem mluviti. I pošlete teď o těchto Suchých dnech do Prahy. Tu já chci s panem z Švambergkem mluviti. Při čem vuole páně z Švambergkova bude, to vás tajno nebude. Datum ex Lesstna ff. Vᵗᵃ post translationem sancti Wenceslai anno XI°. — Petr Holický z Šternbergka, najvyší sudí královstvie Českého ꝛc.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

250.

1511 d. 21. března. — Rada m. Tábora oznamuje, že mistr trub vodních Jan v Žatci se zdržuje. [4924.]

Službu naši vzkazujem, vzáctně vznesené v opatrnostech múdrosti páni, přátelé naši milí! Žádajíce i vinšujíce vám všecko dobré jako svým milým pánuom přáteluom,

tu žádost, kterú k nám máte o mistra Jana rurmajstra, spoluměštěnína našěho, skutku bychom přispolčili rádi, ale on již od některého dávného času dielo, kteréž jest v Žatci začal, ač na některý den by se k nám přibral času zimnieho, k konci dovedení toho diela tam se jest zase navrátil. Protož znajíce o té věci, račtež tam psanie učiniti k němu; neb posel vašie opatrnosti by měl od nás cestu do Žatče činiti, zdá se nám, že by téměř daremné obcházenie vedl, a že jemu mnohem bližšie i upřímějšie cesta bude z města vašich vzáctností. Než byť kde na cestě byl, i psaním napomenutie svým rádi bychom k mistru Janovi učinili. Datum ff. VI. post Reminiscere anno Domini 1511. — Purgrmistr a radda města Hradiště hory Thábor.

Vzáctně vznesené v opatrnostech múdrosti pánuom purgrmistru a raddě města Kouřimě, pánuom přáteluom milým.

251.

1511 d. 2. dubna v Hoře Kutné. — Zdeněk Lev z Rožmitála nařizuje pohotovost potřeb válečných. [1516.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přítelé milí! Za to mám, že vás tajno není aneb že brzo vědomo bude, kterak král JMt ráčil jest obecní sněm tohoto království na hradě Pražském na Svátost najprv příští položiti. A páni zprávce také píší do všech krajóv tohoto královstvie, toho slušné a hodné příčiny rozvážívše, aby všickni na [hotově]*) vojensky byli. Kdežto pak mohla by ta potřeba býti, že by podle práva a zřízení zemského musilo se na pole vojensky vytrhnúti. Protož vás z poručení [pánův a] vládyk, zprávcův tohoto království Českého, i také z úřadu svého . . ., kteráž v městě svém máte, i také prachy i jiné k [tomu potřeby] na hotově jmíti budete. Přišlo-li by k tomu, že by to . . . královské pána našeho a tohoto království potřeby . . . dali povolně a hotově najíti. Kdežto o tom nepochybuji . . . pro obecní dobré podle práva a zřízení zemského, po . . . vojenské všickni stavové a obyvatelé tohoto království . . . obsílají. Dán na Horách Kuthnách v středu před svatým Ambrožem léta ɔc XI°. — Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blathné, najvyší purkhrabie pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

*) List jest téměř z třetiny plísní zničen.

252.

1511 d. 21. dubna v Sendražicích. — Beneš st. ze Sendražic o dluhu svém povinném Kateřině z Sulic. [2402.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni Kúřimští, přátelé milí! Jakož ste mi list poslali z své rady, oznamujíc mi to, kterak urozená paní Kateřina z Sulic hospodu ukazuje tento čtvrtek najprv příští u Přemysla z Vilmanic, a ukazujíc vám

list na mě na dvě stě ſſ gr. českých: i teď já vám posílám z těch II^{C} ſſ gr. českých úrok, a vás za to žádám, jakož sem i prvé žádal, abyšte mě opatřiti ráčili vedle téhož listu vám od ní ukázaného, a jí těch X ſſ gr. českých vydali a nic méň. Neb abyšte ráčili znáti, jakož sem vám prvé oznámil, že vás také tajno nebude, oč já mám s touž paní Kateřinú víc činiti. Věřím vám, že se tak ráčíte zachovati a jinač nic. Pakli byšte se tak neráčili zachovati a mně co v tom VMtmi sešlo, vězte, že bych o to musil k VMtem hleděti. Kdež bych, Buoh ví, nerad, než vás sobě zachovati jakožto pány a přátely své dobré. Ex Sendrazicz ff. II. ante Georgi annorum ɔc XI°. — Beneš starší z Sendražic.

Slovutné opatrnosti panu purgmistrovi a raddě města Kouřimě, pánuom a přáteluom mým milým.

253.

1511 d. 1. května v Kolíně. — **Hejtman Jindřich z Vojslavic zakročuje ve věcech Vavřince Voštípa.** [3153.]

Službu svú vzkazuji, múdré a vzácné opatrnosti páni Kouřimští, páni a přietelé moji milí! Tajno vás nebuď, že jest na mě Vavřinec Voštíp, přikázaný krále JMti, pána mého milostivého, [vznesl], že jsú jemu poškodili a škodu učinili ten jeden, kteréhož u vězení svém máte, a nějaký druhý z Chotouně, kteréhož ženu byl jal a do vězení tu v Chotouni byl připravil, a z rozkázání vašeho že jest pustiti musil. I milí páni Kouřimští! Já vám věřím, že to pro mne učiniti ráčíte, muožte-li jemu zase k čemu dopomoci, aby on k svému zase přijíti mohl, neb by on jim nerad o hrdlo stál.

Dále račte věděti, že jest na mě znesl týž Vavřinec, kterak by Vaněk švec, jako zpívá, a Havlíček také švec, oba dva vandrovní, ženu jeho od něho [s] statkem jeho vylúdili a jí statek pobravše, tu na městě volně chodí a statek jeho utrácejí. I VMtí já prosím dle práva a spravedlnosti, pro též zase i mnohem věčí zase libosti okázání, že o tom rychtáři svému hned poručiti a je do vězení svého pobrati a je že dostatečně ráčíte rozkázati vsaditi, a když sedú, že mi ráčíte dáti oznámiti. Já hned příjezdem meškati [nebudu]. Datum Colonie ff. V. ante Crucis annorum 1511. — Jindřich z Vojslavic, hajtman na Kolíně.

Múdré a vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě ɔc, pánuom přáteluom mým milým buď [dán].

254.

1511 d. 4. května v Praze. — **Burjan Trčka z Lípy zve ke schůzce do Prahy.** [2756.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přietelé milí! Jakož sem vám dal přiepis cedule, což se Jana Bajchorského dotýče, i teď k vám o to nazvále posélám. Pošletež mi jie přiepis po tomto poslu. A také jakož ste měli býti v Praze

o tomto sněmu nynějšém, a tu abych se s vámi sčetl, co ste mi dlužni: i vyšletež ke mně do Prahy některé osoby; zítra bohdá ať jsú v Praze. A tu se spolu sečtem. A tu ceduli o Bajchorském zapečeťte do svého listu, aby jie žádný nemohl dodojíti [sic] a čísti. A posla tohoto hned ke mně zase vypravte, aťby se vrátil tím ranějie zítra bohdá, neb mi toho jest pilná potřeba. Datum ex Praga Dominica post Filipii Jacobii annorum ꝯc $V^{CO}XI^{o}$. — Burjan Trčka z Lípy a na Lipnici, podkomoří královstvie Českého ꝯc.

Múdré opatrnosti pánóm purgmistru a radé města Kúřimě, přátelóm mým milým.

255.

1511 d. 6. května. — Rada m. Jičína žádá za zatčení řezníků, kteří syna Petra Kouřimského a soudruhy jeho zavraždili. [4123.]

Službu svú vzkazujem VMti, vzácné opatrnosti páni a přátelé naši milí! Nebuď vás tajno, že jest vznesl na nás Petr Kúřimský, spoluměštěnín s námi, kterak syn jeho i jiní poddaní pána našeho JMti hanebně zmordováni a zsekáni jsú v městě vašem od řezníkuov a spoluobyvateluov města vašeho, podle zprávy bez proviněnie, jakož VMtem takový neslušný skutek šíře znám jest. Protož, páni a přátelé naši milí, VMtí my prosíme, že podle svolenie země těmi pachateli toho hanebného skutku dostatečně se ujistiti ráčíte. Neb my tu věc na pána svého JMt vznésti chcme, a takového hanebného mordu nemíníme zlehčiti. Jakož i o VMti té dověrnosti jsme, že toho nezlehčíte, ale skutečně litovati ráčíte, co se jest pod právem v městě vašem stalo.

Také dále což by týž Petr Kúřimský, tohoto listu ukazatel, na VMti požádal, VMtí prosíme, že jej v tom spravedlivě opatřiti ráčíte, jakož bychom my k žádostem vašim v témž i ve všem nám možném dali se povolně naleznúti. Dán v úterý na den sv. Jana v oleji vařeného létha božieho ꝯc $V^{C}XI^{0}$. — Purgmistr a radda města Jitčína.

Vzáctné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, pánóm a přátelóm našim milým d[án buď].

256.

1511 d. 12. června v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skařišova žádá, aby Roubíček ryby zaplatil. [144.]

Službu svú vzkazuji, slovútné opatrnosti páni, přátelé milí! Tajno vás nenie o dluhu krále JMti, kterýmž jest vinovat Roubíček za ryby Blatské ꝯc. I žádám vás, že téhož Roubíčka k skutečnému zaplacenie bez odtahuov přidržeti ráčíte. A jestliže muož prokázati, že by ty penieze dal, anebo komu jest je dal, toho upamatovati: já jemu toho věrně přeji, aby po druhé nedával. A pakli byšte tomu jaký prótah

činiti ráčili, věděti račte, že bych, ač nerad, toho dluhu právem stavným dobývati dopustil. Odpovědi žádám. Ex Podiebrad ff. V. ante Trinitatis ao. 1511. — Jan Bielský z Kařišova, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

257.

1511 d. 16. června. — Rada Starého m. Pražského žádá, aby Přemysl z Vilmanic zaplatil dluh Matěji Hlavňovi. [3024.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Matěj Hlavně, náš spolusúsed a úředník v šesti pánech, vznesl jest na nás, kterak by slovutný Přemysl z Jilmanic za dvuor nebožky Marušky, pod právem vaším u Gúřima ležící, jměl byl dáti a položiti jemu osm kop grošuov českých při novém létě již minulém, a toho že jest neučinil i po dnes, prosse nás, abychom vašim opatrnostem o to psali. A protož my vašich opatrností žádáme, že vy jej Přemysla k tomu jmieti a přidržeti podle práva budete, aby on těch osm kop grošuov českých, kteréž jměl dáti při novém létě již minulém, již dal zúplna bez dalšieho prodlévánie a panu Václavovi Troskovcovi v jeho moc položil. Neb on Matěj Hlavně jemu panu Václavovi na svém miestě jest to poručil a tiemto listem ještě porúčí mocně. Pakli by toho on Přemysl učiniti zanetbával, podle práva že jej Matěje Hlavni opatříte, na týž grunth a dvuor jej zvedúce. To učiniece dle práva a spravedlivosti pro naše žádostivé přímluvy a zase ot nás vám pro ukázánie dobrého přátelstvie. Datum ff. II. in crastino sancti Viti martyris anno 1511. — Purgmistr a radda Starého města Pražského.

Opatrným purgmistru a konšeluom města Gúřima, přátelóm našim milým.

258.

1511 d. 24. června v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá, aby Mikuláši rychtáři ze Sázavy jiný den k stání byl dán. [1309.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a súsedé moji milí! Jakož vás tajno není, co se dotýče rychtáře Sázavského mého a sestry jeho s strany jedné a Smolaře obyvatele vašeho s strany druhé, kdež sú měli před vámi státi, jakožto zítra buohda toho čas vámi jest jim položený, o kteréž věci mají před vámi činiti: I vězte, že pro některé pilné mé potřeby Mikuláš rychtář Sázavský nebude moci před vámi státi. I protož vás prosím, aby to nestání téhož rychtáře i sestry jeho k škodě nebylo. Než za to vás prosím, abyšte mi oznámili psaním svým, kdy by měl před vámi státi, že mi toho den oznámíte, abych já ho k tomu měl, aby své spravedlnosti v tom neobmeškal. Odpovědi žádám. Ex monasterio s. Procopii ff. III. ipso die s. Joannis Baptiste annorum ɔc XI° Domini. — Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, súsedóm mým milým.

259.

1511 d. 27. června v Ratajích. — Purkrabí Jan ml. z Podvek varuje před vystavováním piva lidem nemajetným. [4831.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Kdež mi píšete žalujíc mi na Duchka sládka a na Štětinu, abych od nich spravedlivé učinil. I milí páni! Za to mám, že to v paměti máte, že jsú vám prvnější úředníci psali, aby sousedé vaši takovým piva nevystavovali, kteří tomu by dosti činiti nemohli, a zvláště nevosedlým. Tak jsem zpraven od lidí. Ale proto já chci je k tomu mieti, na nějaké roky aby tomu dost činili a o to jse umluvili. Neb muožte tomu rozuměti, že jsú toho také pojednú nevzali. A za to vás prosím, že rozkážete, aby sousedé vaši viec piva takovým nevystavovali. Pakli přes to vystavovati budú, již tomu rozuměti, že skrze to činie, aby soudy a nesnáze mezi lidmi [byly]. Datum Ratag ff. VI. ante s. Petri et Pauli apostolorum anno ɔc V^cXI. — Jan mladší z Podvek, purgrabie na Ratajích.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Gúřima, pánóm a přátelóm mým milým.

260.

1511 d. 2. července [?]. — P. Ondřej kněz na Zderaze pověřuje zástupce svého Jana. [131.]

Modlitbu svú vzkazuji milostem vašim, opatrní páni, pane purgmistře a páni spoluradní a přátelé v Pánu Bohu milí ɔc! Při tom VMti oznamuji, že sem Janovi, listu tohoto ukazateli, své potřeby moc poručil, aby ji jednal a opatřil potad, pokadž spravedlnost mám. O kteréžto potřebě a spravedlnosti mé jmenovitý Jan, služebník pana Jana Šlechty, VMti ústně spraví i psaním správu dá. I milí páni! Milosti já vaší prosím jako pánuov spravedlivých, jestliže v městě vašem svrchu dotčený Jan mé potřeby jednal by, že VMt jemu v tom, což jest za právo, svobodu dadúce, radni i pomocni býti ráčíte pro mé milostem vašim potomnie odslúženie. Dattum in die processionis Marie anno ɔc 1511°. — Kněz Ondřej, kaplan na Zderazu u sv. Václava.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgmistru a spoluradným města Kouřima, pánuom přáteluom v Pánu Bohu milým.

261.

1511 d. 10. července v Hoře Kutné. — Rada městská oznamuje den k jednání o pozůstalosti Helíka. [4626.]

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni, přátelé a sousedé milí! Psanie v předešlém času vašich opatrností, co se Helíkové spravedlnosti dotýče, v paměti jmajíc, dlužníky, kteří jsú nám psaním vašim i skrze poručníky oznámeni, k tomu jsme je přivedli, že jsú peníze na právě položili před námi; a spolusousedé a obyvatelé naši na též peníze připověděli se, pravíc se k nim spravedlnost jmíti, že ne-

božtík Helík jim dlužen byl, toho žádajíc, aby jim propuštěny byly; jakož o tom vám skrze psanie naše dobře vědomo jest. Protož vám oznamujem, abyšte poručníkuom nebožtíka Helíka i samé před námi státi v pondělí najprv příští tím raněji státi rozkázali, neb dlužníkuom čas k tomu dni složen jest. Ex Montibus Cutthnis ff. V. die Septem fratrum anno 1511. — Šephmistři a radda na Horách Kutthnách.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom a souseduom milým.

262.

1511 d. 29. července. — Rada Starého města Pražského žádá, aby Zikmundovi Starému dluh byl zapraven. [6.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Slovutný pan Zigmund Starý pergmistr, náš spoluradní a súsed, požádal jest na nás práva stavného na spolutrpící s vámi pro sedm kop grošuov míšen. dluhu spravedlivého, kterýmž jest jemu povinen Molek, spoluměštěnín váš, a za kteréž jest mu rukojmí Jan Smolař, též váš spolusúsed, a kteréž jemu jměly dány býti o svatém Jiří luoni minulém, tak jakož pan Mathúš z Koberovic s jinými vašimi posly, kteříž tehdáž u nás jsúce, to jemu připověděli a praviece, že jemu Molkovi před vámi na právě peniezi kladeni býti mají, a že mu jich těch VII ß gr. míšen. nevydáte s práva, než že jemu panu Zigmundovi poslány budú v jeho ruce o již svatém Jiří luoni minulém; i že jest se toho nestalo až dosavad. I proto požádal jest nás za právo stavné na spolutrpící s vámi ꝛc. My pak, ačkoli slušného jest na nás žádal, poněvadž tak dlúho svého dluha nemá, ustrnuv na sloviech předpověděných posluov vašich, však proto pro dobré přátelstvie nechtěli jsme mu toho dopustiti, leč bychom vám o to prvé psali.

A protož toto vašim opatrnostem oznamujíce žádáme, že tu věc dávní k brzké a konečné záplatě přivedete pro uvarovánie budúcieho hyndrunku nevinných. Nebo my, nebude-li jemu panu Zigmundovi po této naší žádosti a opovědi zaplacen ten dluh předpověděný, již my jemu práva stavného, kteréhož na nás žádá na vaše za propuštění, déle hájiti nikoli nebudeme moci, ale jemu je propustíme. Ale však vždy věříme, že k tomu přijíti nedopustíte, aby nevinní pro vinné jměli hyndrováni býti. Datum ff. III. die sancte Marthe hospite Domini anno ꝛc V^C^XI^0^. — Purgmistr a radda Starého města Pražského.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

263.

1511 d. 12. srpna v Boleslavi Ml. — Jindřich Hložek ze Žampachu žádá, aby zaplatili dluh bývalému svému cihláři Pankrácimu. [562.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé moji milí! Pankrácie cihlář z Podmichalovic, poddaný paní mé JMti, zpravil mě jest, že by některou

chvíli u města vašeho jsa cihly pálil na poli, tak že vám polovice šla a jemu druhá. Kdež pak, páni milí, tak zpravuje, že by on na to naložil náklad znamenitý, a že by jemu ta jeho polovice cihel pobrána byla k potřebě města vašeho, totiž VIIj^{M} a jedno sto cihel, a že jemu za to dáno nic nenie. A prvé že jest jemu zuostáno od vás za cihly Ij ß gr. alb. a některý groš viec. A on o to že jest váš mnohokrát napomínal, tak jakž zpravuje, a že by k svému dluhu přijíti nemohl. Kdež já vás žádám, páni a přátelé milí, že vy již nadepsanému Pankráciemu dluh jeho spravedlivý zaplatíte bez nesnází dalších. Neb jestliže by sě to nestalo, již bych já člověka poddaného paní mé JMti v jeho spravedlnosti, pokudž by mi příleželo, opustiti nemohl. Ale o tom já nepochybuji, že vy to opatříte, aby toho nebylo potřebie, jako páni spravedliví. Datum ex Boleslaw ff. III. ante Assumcionem beate Marie annorum ꝯc V^C^XI°. — Jindřich Hložek z Žampachu, hajtman kraje Boleslavského.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kúřima, pánuom přáteluom mým milým.

264.

1511 d. 12. srpna. — Rada města Brodu Č. slibuje, že k svátku pošle mladšího svého kněze. [4043.]

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti páni, přátelé naši milí! Kdež jste VMt ráčili nám psáti o kněze faráře vašeho, že jest pryč ujel a VMt i obec v nedostatku služby Boží k těmto slavnostem ostavil, přitom abychom jednoho kněze k VMtem odpustili, aby přes tuto slavnost v uobci vaší popracoval ꝯc. I milí páni přátelé! VMt račte věděti, že lítost majíce [z] příhody vaší, o to jsme pečovali, abychom VMtem dobré přátelstvie okázali, a s knězem farářem naším o to mluvili. I kněz farář náš, ač nedostatek při svém zdraví má, dal jest povolení; a my prohlédajíce k tomu dobrému přátelstvie mezi námi, kteréž jest, kněze mladého VMtem odpúštíme. Protož ráčíte-li pro něj poslati, že ho k VMtem vypravíme; a to nám račte dáti znáti. Pakli byšte neráčili poslati, tehdy my rozkážem ho k VMtem vyprovoditi. A VMtí žádáme, že na něj žádné lechkosti neráčíte dopustiti, ale jej tak opatříte, jako na člověka duchovnieho sluší. Dattum ff. III. post Tiburcii ao. 1511. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, přátelóm a sousedóm našim milým.

265.

1511 d. 14. srpna v Kolíně. — Hejtman Jindřich z Vojslavic přimlouvá se za poddaného Matěje. [3152.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni, přátelé moji milí! T[ajno vás ne]buď, že jest na mne znesl Matěj, poddaný pod zprávú mú, že j[est povin]en,

aby se o nějaký dluh jako dnes postavil, o kterýžto s trubačem činiti má. I tak mne zpravuje, že by týž trubač s ním o ten dluh konec měl, a že by kopy přestúpil na toho krčmáře do Jedlčan; kdež pak toho všeho týž Matěj vás zoustně zpraví. I milí páni Kouřimští! Věřím vám, vyslyšíce zprávu jeho, že jeho ráčíte pro mne opatřiti, a křivdy jemu nedopustíte činiti. Datum Colin ff. V. ante Asumcionem beate Marie virginis annorum ɔc XV^{C}XI^{0}. — Jindřich z Vojslavic, hajtman na Kolíně.

Vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě ɔc, pánuom a přáteluom mým milým buď d[án].

266.

1511 d. 5. září v Podmoklech. — Václav z Říčan žádá, aby mu Hřídel ryby zaplatil. [2209.]

Službu svú vzkazuji, páni a přátelé milí! Kdež sem vám žaloval na Hřídele, poddaného vašeho, že jest mi za ryby dlužen, i ráčili ste mi pověditi, že když zase přide do města, že jej k tomu míti budete, aby mi zaplaceno bylo; i prosím vás, jestliže jest se zase vrátil, že jej k tomu míti budete, ať mi mé jest zaplaceno bez prodlévání. Pakli se jest zase nevrátil do města vašeho, však jest statku nepobral. Věřím vám, jako pánóm přátelóm milým, že mě opatříte, ať bych já moh k svému přijíti bez prodlévání. Odpovědi žádám psaním vaším. Dán v Podmoklech v pátek v den s. Viktorina lléta ɔc XI^{0}. — Václav z Říčan.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Kúřimě, pánóm a přátelóm mým milým.

267.

1511 d. 4. října v Kolíně. — Rada městská omlouvá se, že zdržela Ondřeje orlojníka. [4521.]

Službu naši vzkazujem, slovutné opatrnosti páni súsedé, přátelé naši milí! VMti za to prosíme, že mistru Vondřejovi, orlojníkovi vašemu, za zlé mieti neráčíte, že prodlévá k vám přijíti, že jsme se toho na něm dožádali, aby ot nás neodcházel, dokavad náš k nám nepřijde. Nebo orloj máme neobyčejnaj. A neokázal[-li by] jemu mistr Ondřej, že by skrze to mohl orloj k zkáze přijíti. I vás, súsed a přátel svých milých, za to žádáme, že toho strpenie krátké mieti ráčíte do příchozi [sic] našeho orlojníka. Ex Noua Colonia sabbato die Francisci annorum ɔc 511. — Purgmistr a radda města Nového Kolína nad Labem.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom přáteluom, súsedóm našiem millým.

268.

1511 d. 10. října. — Rada města Kolína povoluje Křížovi gleit. [4522.]

Službu naši vzkazujem, slovutné opatrnosti páni súsedé, přátelé naši milí! Věděti račte, že ne lechce povážili jsme psanie VMti k nám, kterýmž se ráčíte při-

mlúvati za Kříže, rodiče a obyvatele našeho, žádajíce toho na nás, abychom jemu glajt a bezpectvie dali před věřiteli jeho, že by se s nimi umlúvati chtěl a jim jich dluhy platiti. Věděti račte, žeť jest Křiež námi proti sobě nemále pohnul pro své činy takové nemúdré, žeť bychom toho pro něho neučinili, bychom VMtí přímluv nevážili, pánuov súsed svých milých. To k vuoli a k žádostem VMtem činíme, že jemu na ten zpuosob glajt a bezpectvie dáváme za dvě neděli od datum listu tohoto, tak že bude moci bezpečně přijíti i odjíti, než tak však, aby se s věřiteli svými umlúval. Datum ff. VI. post Dionisii annorum Domini 1511. — Purgmistr a radda města Nového Kolína nad Labem.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom súseduom, přáteluom našiem milým.

269.

1511 d. 19. října ve Vlašimi. — Purkrabí Jindřich z Pašiněvsi žádá za zaplacení koží. [1869.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přietelé milí! Pane purgmistře se pány! Mám za to, že v paměti máte psanie mé, kteréž sem k vám učinil. A žaluji vám na rukojmie na urozeného pána Jiříka z Lippan a na Jiříka Svíce a na Jana Zúbka a na Václava Třídvorského, na spolusúsedy vaše, kteříž jsú rukojmie pánu mému JMti za Hylíka koželuha za kože; jakož sú sobě rok vzali do sv. Václava, i po dnes se tomu dosti nestalo. I ještě já vám tiemto listem oznamuji, jestli že se tomu dosti nestane hned bez meškánie, že já toho dluhu chci právem dobývati. Kdež bych toho nerad učinil, leč bych musil pro vaše obmeškánie to učiniti. A mám za to, že přiepis toho dluhu máte. Datum ex Wlassim dominico post Galli annorum Domini 1511. Odpovědi žádám po tomto poslu. — Jindřich z Pašiněvsi, purkrabie na Vlašimi.

Múdré opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, pánóm a přáteluom mým milým d[án buď].

270.

1511 d. 28. října v Janovicích. — Václav z Říčan: o dluhu Hřídelově. [2206.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé milí! Psáti mi ráčíte, že Matěj Hřídel praví, že by mi méň dlužen byl za ryby, než já jej viním, a z toho že mi chc[e] před vámi práv býti. Již sem já pro tu spravedlnost jezdil do Kúřima pětkrát aneb víc. Kdež sem řek, že já již vo to do Kúřima více nepojedu. Móž-li to býti a chcete-li to přijíti svědomí, kteréž mám proti Hřídelovi, že by na právě Janovském před konšely vyznali, a konšelé Janovští že by to vyznání jich pod svú pečetí dali? Jestliže to přijíti ráčíte, to já chci učiniti a k vám poslati s tím svědomím. Pakli byšte toho svědomí listovného neráčili přijíti, dajte mi znáti psaním svým. Datum ex Janowicz die Simonis Jude anno ꝯc XI°. — Václav z Říčan.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, pánóm a přátelóm mým milým.

271.

1511 d. 7. listopadu v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu ohražuje se proti obstavování lidí svých. [1310.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni, súsedé milí! Jakož mi píšete, že žádá na vás Oldřich Popel, abyšte mu dopustili stavuňku na lidi mé pro dluh Šťastného mlynáře, poddaného mého ꝛc. I páni súsedé milí! Já vás prosím, že vy Popelovi ani lidem jeho nedopustíte stavuňku na lidi mé pro téhož Šťastného. Jestliže se zdá Popelovi Šťastného poddaného mého z čeho viniti anebo jeho lidem, chci já rozkázati jemu právo a súd osaditi v Sázavě městečku mém, a tu se jemu spravedlivé státi má skrze nález téhož práva. Ex monasterio s. Procopii ff. VI. ante Quatuor Coronatorum, annorum ꝛc XI⁰ Domini. — Jan Zajimač z Kunštátu ꝛc.

Vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimi, súsedóm mým millým.

272.

1511 d. 1. prosince v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá za odklad soudního řízení. [1308.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni, súsedé milí! Věděti vám dávám, jakož úředník muoj klášterský a rychtář Sázavský měli jsú před vámi státi v tuto středu najprv příští, co se dotýče Matěje z Hryzela služebníka mého, a Přemysla a Smolaře súsed vašich; i vězte, že na ten den nebudú moci o ty potřeby před vámi státi pro některé mé pilné potřeby. Než za to vás prosím, že toho odložíte přes týden. Tu oni mají před vámi státi. Za to vás také prosím, že druhé straně též přikážete, aby se také tak zachovali a na ten den před vámi stáli, a že spravedlivé učiníte mým poddaným. Odpovědi žádám. Ex monasterio s. Procopii ff. II. post Andree annorum ꝛc XI⁰ Domini. — Jan Zajimač z Kunštátu ꝛc.

Vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Kouřimi, přátelóm milým.

273.

1511 d. 2. prosince v Bydžově. — Rada městská naléhá na zaplacení dluhu Hanzlovi. [4081.]

Službu naši vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni a přítelé naši milí! Máme za to, že VMtem psaní naše v paměti jest, kteréž učinili sme o služebníka našeho přikázaného, Hanzle, ukazatele listu tohoto, [o] dluh, kterýž jemu spravedlivý dlužni jsú, IIII ß X gr. ꝛc. Kdež k psaní a žádosti ráčili ste se v tom spravedlivě zachovati a jemu rozkázati zaplatiti. Kdež nás dále zpravuje týž Hanzl, [k] kterýmž škodám ten dlužník jeho svévolně připravoval jest, v kterýchž se jest skrze psaní naše prvé opovídal. I ještě nynie žádáme, že jemu to napraviti rozkázati ráčíte. Neb jestliže by toho nebylo, my bychom Hanzlovi práva k stavování hájiti nemohli. Kdež VMtem

věříme, že to ráčíte opatřiti a je o to srovnati, aby těch dalších nesnází třeba nebylo, pro uvarování větších škod. Datum ex Bydzow ff. III. post festum sancti Andree appostoli anno domini ꝯc XI⁰. — Purgmistr a rada města Bydžova Nového.

Vzáctné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Kouřimě, pánóm přátelóm našim milým.

274.

1511 d. 7. prosince v Kolíně. — Hejtman Jindřich z Vojslavic o dluzích Petra Haška. [4518.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni Kouřimští, páni přátelé m[ilí]! Přál bych vám zdraví i štěstí, všeho dobrého, jako svým milým přátelóm. Jakož mi psáti ráčíte o pana Petra Haška, spolusouseda svého, oznamujíc mi, že by na vás znesl, kteří lidé moji sou povinovati jemu, potřebí není všeho opakovati ꝯc. I milí páni Kouřimští! Já hned tam sám pojedu a na to se vyptati chci, a kteří by byli co povinovati, rád je k placení držeti chci. Jediné za to prosím, ať má nějaké shovění tomu. Datum Colonie dominico post s. Nicolae [sic] episcopi annorum ꝯc XV^{Co}XI. — Jindřich z Vojslavic, hajtman na Kolíně.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě ꝯc, pánuom přáteluom mým milým buď [dán].

275.

1511 d. 9. prosince v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá za odložení stání lidí svých. [1307.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a súsedé milí! Jakož sem onehda vám psal, žádajíc toho na vás, co se dotýče rychtáře Sázavského mého s strany jedné, a Smolaře řezníka, spolusúseda vašeho, z druhé druhého [sic], při tom také co se dotýče Matěje z Hryzela služebníka mého s strany jedné, a Přemysla súseda vašeho z druhé, kdež sú měli před vámi státi jakožto zítra bohdá; i vězte, že S[ázavský] a poddaní moji nemohú k tomu státi pro hodnú příčinu. I pr[oto vás p]rosím, že toho stání odložíte do tohoto pátku najprv příštího. [Tu oni] mají před vámi státi. Za též vás žádám, že rozkážete druhé straně také svým státi. Ex monasterio s. Procopii ff. III. post concepcionem B. Virginis annorum ꝯc XI⁰ Domini. — Jan Zajimač z Kunštátu ꝯc.

Vzácné opatrnosti pánóm a purgmistru a raddě města Kúřima, súsedóm mým milým.

276.

1511. d. 11. prosince v Zbraslavicích. — Jan Svadba z Otradovic žádá, aby lidem jeho slady na dluh dávány nebyly. [2684.]

Službu svú vzkazuji, slovutní páni a přítelí moji milí! Jakož mi píšete, že by pan Jakub spoluradní váš znesl na vás, že by lidé moji byli mu povinni dluh spra-

vedlivaj, při tom žádaje vás, abyšte ke mně ráčili psaní učiniti, abych já k tomu lidi své přidržal, aby jemu jeho dluhy spravedlivý zaplatili. I milí páni! Chci já rád své lidi k tomu přidržeti, aby panu Jakubovi ve čtyřech nedělích jeho dluhy zpravili.

I milí páni! Za toto já vás prosím, od kohož lidi moji slady berú z města vašého, kdožkoli za slad vostane a chtěl by druhaj vyvěřiti, ať mu nevěří, až první zaplatí. Neb bych já všecko přátelství s vámi rád zachoval jakožto s pány a přátely svými milými. Ex Zbraslawicz ff. II. in die concepcionis Marie ao. M^{0}V^{C}XI^{0}. — Jan Svadba z Ůtradovic a na Zbraslavicích.

Slovutným pánům purkmistru a radě města Kouřimě, pánům a přátelům mým milým.

277.

1512 d. 14. ledna v Praze. — Burjan Trčka z Lípy žádá za vydání člověka svého. [2787.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přátelé moji milí! Teď k vám posílám list pod svú pečetí podle zřízenie zemského a toho na vás žádám, abyšte mi vydali Matouše z Koberovic, člověka mého, a po tomto poslu abyšte mi oznámili, kdy bych po něj poslati měl. Pakli by se toho nestalo, ač nerad, ale musel bych se zachovati k vám podle zřízenie zemského. Kdež nepochybuji, bez takových věcí že se v tom podle zřízenie zemského zachováte. Odpovědi žádám. Dán v Praze v středu před svatým Antonínem léta XV^{C}XII^{0}. — Burjan Trčka z Líppy a na Lippnici, podkomořie královstvie Českého.

Múdré opatrnosti pánuom purgkmistru a radě města Kouřima, přáteluom mým milým.

278.

1512 d. 15. ledna v Kostelci. — Eliška ze Sovince upomíná o peníze. [4548.]

Modlitbu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni milí! Žaluji vám na Havla Črného ševce, obyvatele města vašeho, že jest mi dlužen Ij ſſ gr. českých, kdež mi jest měl dáti v tuto neděli již minulú konečně; a sám jest sobě rok dotud vzal a tomu jest dosti neučinil. I protož vás [prosím], že jej k tomu dostatečně připravíte, ať mi je hned bez prodlévání dá a pošle, že jemu jich déle čekati nemohu. Datum Kostelecz f. V. post Juliani anno 1512. — Elška z Sovince ꝛc.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Gúřimě buď d[án].

279.

1512 d. 17. ledna v Slavkově. — Oldřich z Konic žádá za vydání Martina sladovníka. [1046.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé moji milí! Věděti vám dávám na Martina řemesla sladovničího, kterýž byl sě zjednal u mne z X fl. tu

středu před svatým Matúšem do roka, že by tu v městě vašem byl anebo tu blízko někde při městě. Kterýž ode mne něco peněz vybral na službu a neprávě ušel mi jest [v] vánoční hody; k tomu k škodě na sladu, co jest na řádě nechal a nevypravil, k znamenité škodě připravil; i některým mým puojčivkú, co jsú jemu věřili, škodu učinil. Tak sem spraven, že by nějaký pan Matúš písař, spolusúsed váš v městě, jej dobře znal. Protož, páni přítelé milí, ač by tu u vás byl [v] vašem městě, každý z vás od nepravosti a zrady jeho vystříhajte sě; zvlášče prosím, jestliže by tu byl, abyšte sě jím ujistili a mně jej vydali aneb oznámili; již bych já proň na svuoj náklad poslal jako pro svého. Věřím vám jako přátelóm svým milým, což vám v tom najmožnějšího bude učiniti, že sě v tom přátelstvím dobrým okážete v takovém i větším toho odplatu. Ex Slawkow sabbato ante Prisce anno Domini XV^{C}XII^{0}. — Oldřich z Kunic a na Slavkově.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, pánóm a přátelóm mým milým.

280.

1512 [?] d. 27. ledna ve Svojšicích. — Petr, Václav a Albrecht Amchové z Borovnice žádají gleit pro Ondřeje Krtičku. [4910.]

Službu svú vzkazujem, páni sou[sedé a] přátelé naši milí! Žádal jest nás Von[dřej Kr]tička za přímluvu k VMtem, a[by jemu od] VMtí glajtt dán byl i od p[ánuov sou]sed i poddaných vašich, aby mohl bezpečn[ě pře]d VMtmi svú potřebu zpraviti. Za to VMtí prosíme, že to ráčíte dle dobrého sousedstvie a přátelstvie pro nás učiniti, jakož bychom [i m]y v touž odplatu i mnohem většie chtěli pro vás učiniti. Odpovědi žádáme psaním vaším po tomto poslu. Dán na Svojšicích v úterý po svatém Pavlu na víru obrácenie. — Petr, Václav, Albrecht Amchové z Borovnice a na Svojšicích.

Vzáctné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, pánóm sousedóm a přáteluom našim milým.

281.

1512 d. 19. března na Lipnici. — Burjan Trčka z Lípy: aby vrah Šimon zatčen byl. [2788.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přátelé milí! Znáti vám dávám, že Šimon zeť Slámuov, kterýž se tu ke dceři Slámově přiženil v Brodě Německém, zabil jest kmetničnu mú tu v Brodě, kterážto sama v domě bydlela, a něco peněz pobral; neb vždy jde po školách a po farách; u kněží bývá. Prosím vás, jestliže se ho doptáte, že se jím ujistiti rozkážete dostatečně a že mi to oznámíte na mé penieze. Kdež prosím, že se naň ptáti budete, i rozkážete pro takový nešlechetný skutek, kterýž jest udělal. A jest osoba toho Šimona naryšlavý, ne velmi veliký, prostřední člověk, suchý, a má otce v Ledči koláře; říkají mu pravé jméno Vondráček a příjmí Vrzáček, otci jeho.

A prosím pošlete tuto ceduli do Prahy Ješkovi písaři do domu mého, a list tento Limburským, neb jim též píši o toho Šimona, jakož tu jistou v Brodě zabil. Což se pak Matouše člověka mého dotýče, o kderéhož sem vám psal, abyšte mi ho vydali: poněvadž se vám nezdá jeho vydati, již já vás právem pohledám o to. V tom mi za zlé nemějte. Ex Lippnicz ff. VI. ante Letare annorum Domini 1512. — Burjan Trčka z Lípy a na Lippnici, podkomoří královstvie Českého a hajtman kraje Čáslavského.

Múdré opatrnosti pánóm purgkmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

282.

1512 d. 21. března ve Žlebích. — Jan z Nestajova přimlouvá se za narovnání mezi poddanými při prodeji koně. [3289.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé milí! Jakož mi píšete, že by Mach z Kozohled poddanýmu člověku vašemu [z] Ždanic povinen byl dluhu spravedlivého za kůň a za voves ꝛc, při tom mě žádáte, abych já člověka svého k zaplacení držal: I milí příteli! Vězte, že sem já hned o té věci úředníku svému rozkázal, aby on mezi člověkem mým i také vaším o tu věc slušně narovnal. Kdež člověk můj kůň ten hned při počátku vzav od člověka vašeho, nemaje jemu jeho čím zaplatiti, chtěl jest jemu jej zase vrátiti, ale člověk váš jest jeho přijíti nechtěl. A úředník můj trhu mezi nimi porozváživ, žádal jest člověka vašeho, aby jemu toho dluhu počekal až do sv. Václava. A člověk váš toho jest přijíti nechtěl. I milí příteli! Znajíc tu věc, jaká jest, a že jest mu kůň zase vracoval, já vás za to žádám, že vy člověku svému také rozkážete, aby on již toho strpení měl do sv. Václava najprv příštího; a člověk můj také jemu to ujistiti má a musí, že mu jeho dáno na ten čas bude. Ex Zleby dominica Letare annorum ꝛc XII°. — Jan z Nestajova a na Žlebích.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

283.

1512 d. 15. dubna. — Rada m. Chrudimě oznamuje, že Valentin pro vraždu do vězení vsazen byl. [4084.]

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni, přátelé naši milí! Kdež nám ráčíte psáti, že byšte zpraveni byli o Valentinovi, rodilém v městě vašem, že by u vězení našem seděl, neznajíce, z které příčiny jest naň to přišlo, i žádati ráčíte, abychom pro přímluvy vaší opatrnosti to jemu laskavě vážíce, s niem milostivě naložili: I páni přátelé milí! Poněvadž příčiny jeho vězení ještě snad po zprávě předešlé nepoznali jste, VMtem oznamujem, že z té příčiny Valentin, rodilý váš, do vazby naší jest dán, že jest on s jinými súseda nám zabil, dobrého pacholka, v městě

našem; pro kterúžto vraždu hanebnú a šerednú otec a přátelé toho zabitého, súsedé naši, na právo volajíce, za spravedlivé opatření nás žádají. Kterýchž my oslyšeti nemohúce, pokudž za spravedlivé bude, při tom tak se zachovati musíme. Protož nám za zlé míti neráčíte, jestliže by podle žádostí vašich ovšem nepřišlo. Neb my, což by nám možného pro VMt bylo učiniti, k přímluvám vašim dali bychom se rádi hotovi nalézti. Datum ff. V. infra 8am Paschę anno redemptę mortalitatis 1512. — Purgmistr a radda města Chrudimě.

Vzáctné opatrnosti panuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom súsedóm a přátelóm našim milým.

284.

1512 d. 18. dubna. — Matouš z Bahna, purkrabí na Č. Kostelci, upomíná o dluh poddaného. [44.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Vznesl jest na mě Duchek Vajéčko z Jevan, člověk pána mého JMti, že jest jemu povinovat dluhu jeho spravedlivého ꝯ ſſ V gr. alb. Vávra Arnoštů, obyvatel města vašeho v podruží u Hrada, kterýž jest jemu pozuostal od kamen dělání v Kostelci v domě jeho. I protož já vás žádám, že vy též Vávru k tomu skutečně míti a přidržeti budete, aby člověku pána mého JMti, jemu což jest dlužen zuostal, zaplatil bez dalších o to nákladuov a starostí. Datum dominica Conductu Pasce anno 1512. — Matheus z Bahna, purkabie [sic] na Kostelci ͻc.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přáteluom mým millým.

285.

1512 d. 21. dubna v Toušeni. — Purkrabí Jan z Bezdědic slibuje oznámiti, kdy výslech lotrů konati se bude. [100.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přítelé milí! Kdež mi VMt psáti ráčíte, což se Votáhly dotýče, připomínajíc zločince, tovařiše jeho nepravosti, kteříž sou za skutky své nešlechetné v Brodě pomstu vzali, při tom žádajíc mne VMt, když by úmysl muoj byl, k témuž Votáhlovi právem přistúpiti, abych to VMti oznámil, že by k tomu některé spoluradné vyslati ráčili: Pane purgmistře a páni milí! Někdeří lotři, k tomu také více jich jest, a protož kdyžkolivěk o to prvé se paní svú, pány a dobrými lidmi se uradiem, budou míti právem tázáni býti, já VMti k tomu času neobmeškám dáti znáti. Datum ex Toušeň ff. IIII. ante Georgi anno ͻc VCXII0. — Jan z Bezdědic, purgrabie na Toušeni.

Múdré opatrnosti panu purkmistru a pánóm raddě města Kouřimě, pánóm a přátelóm milým.

286.

1512 d. 8. května. — Rady Starého a Nového měst Pražských vybízejí k poradě proti jednání stavu panského a rytířského na sněmě a o opatření dětí královských. [10.]

Službu svú vzkazujem, opatrní páni a přietelé milí! Jakož králem JMtí, pánem nás všech milostivým, sněm obecní položen jest byl na hradě Pražském při Svátosti nyní minulé, k kterémužto sněmu z spoluobyvateluov vašich od sebe i od obcí vašich byli jste jisté osoby vyslali; kdež tíž poslové s námi spolu jsúce rozjímali a naše i našich obcí zuostání sú rozvažovali, kteréž nám se jest zdálo slušné i spravedlivé, aby již při tom sněmu to před se vzato bylo, což se práv a svobod městského našeho stavu dotýče pro uvarování budúcích nevolí i ruoznic mezi panským a rytieřským stavem, na miesto k jistému konci postaveno bylo, aby tak v řádu svém stav náš zachován byl, jakož od staroďávna a předkuov stavu panského a rytieřského zachováni a držáni byli předkové naši i my po předcích svých dotud, dokudž staré obyčeje v nové jsú proměněny nebyly. Týmž vašim poslóm při podání takové věci na ně oznámili jsme, že od takového našeho předsevzetí, ač vuole vaše s naším úmyslem za jedno bude, nikam ustúpiti ani se kam chcme uchýliti, než při starobylém obyčeji, dobrém řádu a zvyklosti pod svými právy městskými, jako na stav třetí svobodný sluší, zachováni býti mieníme. A k čemuž jest svolení naše a proč ku právu zemskému stávati máme, tomu jsme odporni nebyli a nejsme.

I to před sebú majíce, žádost od nás i ode všech stavu městského na panský a rytieřský stav při tom sněmu vznešena jest, ale od nich příjemně přijata nenie, než ji k jinému času jako i prvé nám odkládali jsú. A když nám jest to odloženie obtiežné přijieti bylo, tehdy na zřiezenie zemské nám ukázali., My takové odpovědi na žádost naši dané obvyknúti nemohúce a práv svých žádným obyčejem ustúpiti nechtiece, za slušné se nám vidí, abychom podle žádosti našie na panský a rytieřský stav vzesené stáli, jakož stojíme a státi chcme, že k žádným puohonóm ani při svědomí k potupným přísahám, kterýmiž jsú nás s lidem sedlským k potupě našie srovnali, stávati nebudeme, než k tomu toliko, což se dědin svobodných, lidí a čeledi zběhlé dotýče. Ty tři věci, poněvadž sme podnikli, i z těch věcí právo zemské trpěti chceme.

Protož, páni přietelé milí, seznali jsme to z poslóv vašich, že takové naše předsevzetí jim jest příjemné a dobře jim se slíbilo, při tom toho na nás žádajíc a k tomu napomínajíce, abychom spravedlivosti takové neopúštěli a svobody stavu našeho městského neustupovali, ale zmužile a stále věc před se vzatú k skutečnému konci vedli, tak jestliže by nám svobody naší stav panský a rytieřský pustiti nechtěli a přes naše svolenie nás puohony by obtěžovali, k kterým jsme se nesvolili, k takovým puohonóm povinni stávati nejsme a na miesto že stávati nebudeme. A ktož

to učiní a k takovým puohonóm že nestane, buďto jedna osoba buď jich viec, buď kteréžkoli město, ktožkoli pro takovú věc zajde, toho každého do těch hrdel i do všeho přemoženie našeho neopustíme. I vědúce nepohnutedlnú takovú vuoli naši a konečný stálosti naší úmysl, vás žádáme, abyšte nám úmysl váš a obce vašie oznámili a listy vašimi připsali do Božieho vstúpení nynie příštieho po poslu vašem. Neb králi JMti při tom času o té všie věci od sebe i od vás psanie učiniti chceme. Neb i tento sněm, kteréhož poslové řiedcí stavu našeho, aby se skonati jměl, dočekali, proti všie svobodě i proti všemu starobylému obyčeji a k ujmě stavu našeho držán a zavierán jest. A my takovú nezřiezenost spatřivše a jie trpěti nemohúce, když artikulové stavem panským a rytieřským snesení vuobec čtené [sic] byli, i relatory k tomu vydati chtěli, aby takové jich sněmování v desky zapsáno bylo, takovému jich sněmu a zavierání jeho odepřeli jsme a k mnohým artikulóm v něm položeným žádné jsme vuole nedali, poněvadž tiem pořádkem držán nebyl a hlas stavu třetieho k němu dopuštěn nenie, jako jiných časuov, když sněmová potřeba nastala, že tak dobře stav městský v sněmu hlas svuoj dával, i osoby ob[z]vláštní k jednání obecnieho dobrého z sebe volil. Ale při tomto času to jsú z stavu našeho sňali. I pro tu příčinu od nich jsme se odcizili, nemohúce v těch všech dnech na nich se domluviti, aby nám artikulové, a nač oni se radili a co mezi sebú rozjímali, podáni byli, abychom i my na ně myslili, a co by najlepšieho dobrého, napřed božského, potom krále JMti, JMti dědicuov a obecnieho dobrého bylo, toho povážiece a najslušnějšieho i najužitečnějšieho prostředku pohledajíce, k tomu s stavem panským a rytieřským sejdúce se rozmlúvali, poněvadž k tomu již nynie novému obyčeji přišlo, aby každý stav po ruoznu rokoval; neb upřiemo, jakož jsme z některých jich řečí, kteříž nám snad málo přejí, porozuměli, jako by nám nic tu nenáleželo, své rokovánie, snesše je, ve dcky vložiti chtěli, domnievajíce se toho, že v nás ta útulnost bude a jim proti jich jednání otporu žádného neučiníme. I učinili jsme, že toho sněmu držeti nechceme a povinni nejsme, poněvadž jsme v těch radách nebyli, co jsú oni sobě sepsali a mnoho kusuov proti stavu našemu zřiedili.

Dále, páni přietelé milí, to před sebú máme. Jakož jsme svrchu dotkli, že o takovú věc od sebe, spolu i ode všech měst k králi JMti psáti nám se za slušné vidí a to JMKé oznámiti, aby JMt na nás neráčil takové nové a za našie paměti neobyčejné věci dopúštěti. Neb i toto v témž psaní JKMti chcme připomenúti: kdež jest JKMt ráčil znamenitě, což se krále Ludvíka a kněžny Anny JMtí dotýče, nám připsati, abychme o JMtí dobré též jako jiní stavové jednati pomáhali a to obmyšlovali, co by JMtí dobrého bylo; jakož o té věci v předešlém sněmu o tu věc, jako i o jinú žádnú, v rokování pojati nejsme. Toho jsme při tom nechati musili, ale JMti předkem v tom se jako v jiném oznámíme, že k jednání té věci sami s sebe i vy z měst rádi vyslati chceme, kdež nám JMtí miesto ukázáno a položeno bude. Ale v jiné

věci náš úmysl jest, abychom se vně krom koruny v jednání nedávali, než o to, což se koruny a JMti dědicuov dotýče, aniž nám se slušné zdá.

A v tomto jest nám potřeba v brzkosti se opatřiti, aby taková neobyčejná, netrpělivá i nesnesitedlná věc na nás uvedena nebyla takovými neobyčejnými sněmováními. A snad tu počátku se od některých hledá, abychom hlasu třetieho zbaveni byli.

I milí páni! Těchto věcí spolu s obcí vaší považíte, za to žádáme, a vuole vaší, co se vám při tom za nejlepší zdáti bude, konečný úmysl nám oznámíte, abychom my vědúce a znajíce vuoli vaši, že z takových ponížení a potupení nám pomáhati chcete, a my vám, tiem pilněji tu věc s dobrým rozmyslem, k Bohu všemohúciemu s spravedlivostí svú se utekúc, k miestu a k konci beze všeho oddlévánie abychom vedli. A touž věc i v týchž sloviech do všech jiných měst píšeme. Datum sabbato in die Stanislai anno ɔc V^C^XII^o^. — Purgmistři a raddy Starého a Nového měst Pražských.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

287.

1512 d. 14. května v Kostelci. — Michal z Chlumu žádá za shovění pro Šicha z Chotíše. [2458.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, sousedé moji milí! Jakož mi píšete o dluh, který jest povinovat Šich, člověk muoj z Chotajše, Pruošovi sousedu vašemu ɔc. I vězte, že ta věc tím sě ještě prodlila pro zaneprázdnění ouředníkuov mých pro mé znamenité potřeby, že sú s lidmi Brodskými o to žádné smlúvy dokonalé nemohli učiniti. I ještě vás za to žádám, že tomu malé strpení učiníte, toliko co by ouředníci moji mohli s lidmi Brodskými tu věc k dokonání přivésti. A cožkoliv jest člověk muoj povinovat, má od něho spravedlivé učiněno býti. Datum Kostelecz ff. VI. ante Zophie anno 1512. — Michal s Chlumu a s Košmbergka ɔc.

Slovutné opatrnosti pá[nuom purgmistru] a raddě města Kú[řima . . .].

288.

1512 d. 31. července v Kolíně. — Purkrabí Jindřich z Vojslavic žádá za dědictví pro Víta z Krychnova. [1519.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni Kouřimští, páni a přátelé moji milí! Tajno VMtí nebuď, že Vít rychtář z Krychnova znesl jest na mne, kterak by bratr jeho nyní světa zšel, a statek po témž bratru jeho že by na něho připadl jako na bratra nedielného. I milí páni a přátelé! Já VMtí prosím, že té nedílnosti jemu ráčíte dáti užiti a jemu ji propustiti pro mú přímluvu. Jakož bych já VMtem, což by mně jediné možného bylo, k vuoli všecko rád učinil. Datum Colin sabbato ante s. Petri annorum ɔc V^CO^XII^o^. — Jindřich z Vojslavic, hajtman na Kolíně.

Vzácné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kouřimě ɔc, pánuom přáteluom mým milým buď [dán].

289.

1512 d. 5. srpna v Praze. — Rady Starého a Nového měst Pražských posílají návrh odpovědi na list králův. [7.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Jakož vaše byla jest žádost, aby od nás vám toho byla dána zpráva i naučenie, kterak byšte na to psanie, které král JMt, pán náš najmilostivější, dosti přísně vám i nám jest učiniti ráčil, JMti odpověď pro poctivost JMti dáti jměli; i věztež, že na tomto mezi námi věc taková jest uvážena i postavena, aby k JMKské pro naši znamenitú toho potřebu z našeho stavu některé osoby byly vyslány, kteréžby podle pánóv zprávcí, kteříž také u krále JMti o některé zemské věci na ten čas býti mají, JMKskú o této všie věci dostatečně zpravili. Protož nynie a na tento čas, dokudž to osobnie nebude vysláno poselstvie, abyšte JMKské tuto dali odpověď, kteréžto vám v listu tomto přiepis posieláme, jehožto ne všudy, tak slovo od slova, ale rozum gruntovnie psáti rozkážete, jakž pak vaše opatrnost v tom se rozumem zpraviti muožte.

Což se pak dotýče volenie osob, které by spolu s námi vyslány býti jměly, vidí se nám za dostatečné, abyšte to opatřili tak, aby z vás ze všech měst čtyři osoby podle nás a s námi vyslány byly; z kteréhož pak koli kraje, to se vašie vuoli i opatrnosti porúčí. A konečně aby brzce byly voleny a nám zejména oznámeny. Neb když tento výjezd bude již před námi, — jakož se nadějem podle zprávy pana purkrabie Pražského, že v týden po svatém Bartholoměji v Brně se shledati s JMtí panem Lvem máme, — tehdy k tomu času dá se těm osobám skrze posla našeho znáti, kteréž by k tomu od vašeho všeho stavu byly voleny. Protož toto znajíce, tuto věc opatřte, a napíšíce list JMKské, nám zase po tomto poslu hned pošlete; neb my po našem poslu naši i vaši JMKské odpověď pošleme. Prage ff. IIII. ante Sixti anno XV^C^XII^o^. — Purgmistři a raddy Starého a Nového měst Pražských.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim millým.

290.

1512 d. 13. září v Praze. — Rady Starého a Nového měst Pražských zvou k poradě o potřebách stavu městského na den sv. Václava. [9.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Podle toho pánuov zprávcí královstvie Českého spolu s námi zuostánie jest vám vědomo, i za to máme, v paměti, kterak po tomto našem spolu předsevzetí, což se práv a svobody i všeliké stavu našeho poctivosti dotýče, jměl jest král JMt, pán náš najmilostivější, ote všech společně tří stavuov přítomně žádán býti za sněm proto, aby s JMti povolením o tyto všecky věci a naše obtiežnie zde v zemi mezi pány, rytieřstvem a námi bylo přátelsky rokováno. A na to k JMti vysláni jsú z nás i z vás jisté osoby, aby ty

předložiece JKMti všecku tuto a z veliké již našie potřeby před se vzatú věc, JMti, jakož jest žádati ráčil, příčinu toho oznámili a při tom hned za položenie valnieho všie země sněmu podle pánuov zprávcí žádali.

Protož jest věc slušná i užitečná, poněvadž již předpověděný rok u krále JMti se jedná a snad zjedná, abychme my spolu prvé se sejdúce, na tak věc znamenitú a velikú jedniem úmyslem a ustavičnú obecného našeho dobrého žádostí pomyslili a všecko to, co by se na tom uloženém sněmě před se bráno býti jmělo a naší věci slúžiti mohlo, na hotově při sobě uvážené jměli a k tomu času zachovali. Nad to, by pak i sněm k našie žádosti a potřebě nebyl položen, a naše věc že by nemohla tak, jakož sme se podle práv našich opověděli, svého svobodného jmieti pruochodu, tu jest a bude potřebie skutečně pomysliti, jaké by mělo býti naše opatřenie. I z té příčiny, aby s vámi a vašie obce volí tyto věci jednány býti mohly a s větčí stálostí zavierány, žádámeť vás, abyšte s vaší obcí o to na místo a konečně rozmluviece a na jistém a stálém úmyslu podle práv svých zuostanúce, z vás některé osoby k nám s plnú mocí vyslali; a ti aby se dali nalézti u nás v Praze konečně na den svatého Václava a na rathúze Starého našeho města Pražského s námi i s jinými městy se sešli. Kdež pak tyto i jiné ještě znamenité a veliké věci, kteréž se na nás i na vás s některým vymyšleným nebezpečenstvím ztahují, jestliže tak před se puojde, budú oznámeny i rozvažovány, jmělo-li se jest nám to státi přes to pánuov zprávcí spolu s námi zuostánie.

Protož tuto naši snažnú i užitečnú žádost pro našeho stavu poctivost i svobodu znajíce, k tomu i že jest toho znamenitá potřeba rozumějíce, věříme vám, že se tak, jakož vám oznamujem, bez všelikého v tom obmeškánie s pilností najíti dáte. Prage ff. II. ante Exaltacionem Sancte Crucis anno XV^{C}XII^{0}. — Purgmistři a raddy Starého a Nového měst Pražských.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

291.

1512 d. 15. září v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skařišova žádá za shovění pro Nováka z Chotouně. [145.]

Službu svú vzkazuji, slovutní páni a přátelé milí! Kdež mi píšete, k paměti mi přivodíc, co se dluhu Jana Smolaře na Novákovi z Chotouně dotajče, žádajíce, bez dalších nesnází a o to nákladů abych zaplatiti rozkázal, aby nevinní pro vinného hyndrováni nebyli ɔc. I račtež věděti, že jsem já již nejednou rychtáři z Chotouně i témuž Novákovi rozkazoval a k tomu jeho napomínal, aby on ten dluh zpravil. A poněvadž znáti se muož, jak jest zašěl, ano nouze zniku nedá, že on tomu dosti činiti nemůže, aby toho nějaký prostředek byl vyhledán, aby pomalu na nějaké roky on to mohl zaplatiti; než bych nevinné pro něho měl dáti hyndrovati, že na tom

nejsem, abych měl toho dopustiti, bych měl právem toho zase obhajovati. Nechť potom se mnú se radí, ktož chce tak nekonečným lidem věřiti a je zakládati. Hned mi v tom neračte za zlé míti. Ex Podiebrad ff. IIII. post Crucis ͻc 1512. — Jan Bielský z Skařišova, hajthman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, přáteluom mým milým.

292.

1512 d. 15. října v Praze. — Rady Starého a Nového měst Pražských oznamují, jakou odpověď král poslům jejich dal. [26.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! V tom poselstvie, kteréž se jest k JMti králi, pánu našemu milostivému, ote všeho stavu našeho stalo, co jest zjednáno, teď vám oznamujem, že král JMt k našim poslóm milostivě a laskavě i přívětivě okázati se jest ráčil, k tomu i dobrotivě vyslyšeti. Než po tom tak dobrotivém jich vyslyšení jakú jest jim i nám všechněm odpověď psanú dáti ráčil, z tohoto přiepisu,*) kterýžto slovo od slova teď vám posieláme, domysliti se moci budete. Dále pak my všichni v této naší věci při králi JMti koho jsme jměli za přátely, to vás potom tajno nebude. Než kdež král JMt v své odpovědi psáti ráčí, že tu věc, kterúž jsme my před se vzali, na některé z pánuov a z rytieřstva mocně k rokování podati ráčí: my což jsme koli před se vzali, tak mnoho pro vás jako nás z jednostajné vaší vuole i žádosti jsme vzali. I poněvadž tak mnoho vás jako nás se dotýče, bude-li moci nás co slušného spolu s vámi potkati, budem to moci přijieti. Pakli nebudem nic moci slušného dosáhnúti, my na naší opovědi podle našich svobod státi chcem; a vám též věříme, že v tom podle nás se vší ustavičnú stálostí bez pohnutí všelikého státi budete. A kdež v té odpovědi některého obeslánie dokládati se ráčí na nás od JMti vydaného, o tom vám jistá zpráva dána bude při najprvním [sic] vašem spolu s námi shledání.

Protož toto majíce před sebú, pilně rozjímajte a před časem obmýšlejte, co by nám i vám v této věci k tomu budúciemu sněmu bylo najužitečnějšieho. A když by sněm valní položen byl, abyšte vaše opatrnosti na dva dni napřed konečně z sebe lidi múdré v počtu větčím k nám vyslali, kteříž by na rathúze Starého města Pražského s námi se sešli a věc před se vzatú rozumně obvažovali, tak aby z jednostajného úmyslu a dokonalú stálostí věc tak znamenitá před se dostatečně brána býti mohla. Prage ff. VI. ante Galli anno ͻc XV^c^XII^0^. — Purgmistři a raddy Starého a Nového měst Pražských.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

*) (Na přiloženém lístku stojí): Toto král JMt Pražanóm i jiným městóm královstvie Českého za odpověď dávati ráčí: Že ráčí JMKská některé pány a některé z rytieřstva k tomu vydati, s čehož sú Pražané Staroméstští od JMti obeslani, že se tu všech měst dotýče, kteříž jsú se Pražanóm svými listy zapsali, že sebe

opúštěti nemají. A že JMKská ráčí jim ještě tu milost učiniti, jestliže JMti to napravie podle JMti vuole skrze ty pány a rytieřstvo, ráčí to od nich přijieti; pakli by v tom své vuole užívati chtěli, že JMKská ráčí to právem před se k miestu vésti. A také že JMt ráčí s plnú mocí k tomu jednání na svém miestě poslati. Než toto jmieti ráčí JMKská a přikazuje Pražanóm i jiným všem městóm, aby oni k právóm a k póhonóm předce stávali podle JMti královského rozsudku a podle jich zapsánie. Pakli by přes to řád a právo zemské déle rušili a k póhonóm nestávali, že by JMKská neráčil jim toho nikterakž jináče prominúti, než jakž pokuty zemské ukazují. A jestliže s JMKskú Pražané a jiná města tiem jednáním konec a miesto jmieti budú, budú-li chtieti páni a rytieřstvo s Pražany a s jinými městy aneb oni s nimi oč jednati na tom sněmu, kterýž najprv položen bude, že JMKská ráčí k tomu vuoli dáti. Actum in arce Budensi f. II. in vigilia Mathei [20. září] annorum Domini XV°XII°.

293.

1512 d. 16. října v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač z Kunštátu žádá za oznámení soudního nálezu. [1311.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti přátelé milí! Zpraven sem od Burjana Chmelického, pana Prokopa bratra mého úředníka, že by byl Jan Hnízdo z Krut staven i s koněm, člověk téhož pana bratra mého, od Oldřicha Popela tu na právě vašem. I tak mě zpravuje svrchupsaný úředník, že by s týmž člověkem svrchupsaným stál a dostál vrch práva před vámi. I stalo-li se jest tomu stavuňku dosti od člověka pana bratra mého, a dostál-li jest práva, za to vás žádám, že mi to oznámíte psaním svým po tomto mém poslu. Ex monasterio s. Procopii sabbato [ipso d]ie s. Galli annorum ɔc XII° Domini. — Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm [milým].

294.

1512 d. 31. října v Kostelci. — Michal z Chlumu upomíná o peníze za prodané ryby. [2459.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé a sousedé milí! Co sě těch dluhuov za ty ryby dotýče, kteréž jsú dlužni Němec za VII dčberuov po LVI gr., rukojmie zaň Jan Smolař a Třídvorský; týž Němec opět za VII dčberuov po témž, rukojmie Němec z Třebovle a Jan též z Třebovle; tajž Němec za III čbery po témž, rukojmie Přemysl; Prokop Vrbík za VI čberuov po témž, rukojmie zaň Trčka řezník a Pavel Žáčkuov, oba z Kúřimě; Matěj Řídel za VI čberuov po témž. I dáno jest na to od rychtáře z Vrbčan IIII ſſ gr. a zuostává I½ ſſ VI gr. I kdež jsú mi ty penieze od nich měly dány býti o světým Jiří již minulém, i kdež sem vám o to několikrát psal, i na rathúze jest před vámi úředník stával žádaje vás, abyšte je k tomu připravili, aby mi ty penieze dali; i opovídajě se vám, že stavovati rozkáži; kdež jste mi pak potom psali, žádajíc mne za to a přiříkajíc mi psaním svým, abych toho sčekání měl jedné do sv. Havla již minulého, že mi konečně bez poručení o sv. Havle již minulém dány budú. I protož sem já to na vaše přikázání psaním a k žádosti vaší učinil, že sem jim těch peněz čekati řekl, a nadějě sě, že mi konečně o sv. Havle dány budú. I kdež jest mi pak purkrabie

pověděl, kdež jest jako včera před vámi byl, že jě teprv k tomu [po]síláte, a že sě chcete vedle práva zachovati. Kdež jsú pak Němec a Smolař pověděli, aby stavil, že vždy čekati musí. I protož bych já sě byl na vaše přiříkání nebezpečil, že bych já byl svého dávno dobyl; i protož já vám věřím podle přiříkání psaním a přímluvy, že mi bez prodlévání zaplatiti rozkážete bez takových o to nesnází. Datum Kostelecz dominica ante Omnium Sanctorum anno ɔc 1512. — Michal z Chlumu a z Košmberka ɔc.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Kúřimě, pánuom sousedóm a přátelóm milým.

295.

1512 d. 15. listopadu na Lichtenburce. — Úředník Jindřich z Kornic ujímá se sirotka Petra Červenky. [1179.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož sem psanie učinil o Petra Červenku, sirotka pána mého JMti, žádaje vás, aby s rukojmí byl propuštěn, na kteréž jest všel skrze nějaké příčiny jemu dané, poddávaje se k tomu, jestli by kdo jej z čeho chtěl viniti, že já všecko spravedlivé každému od něho chci učiniti. Na kteréžto psanie mé dáváte mi odpověď, že žádosti mé naplniti nemuožete pro příčiny ty, kteréž mi oznamujete, jimiž, vedle zprávy téhož Červenky mně se zdá, vám ani jinému povinen nenie. Pak teď sirotek pána mého JMti, Petr Červenka, se staví a své rukojmie vypravuje. A já vás žádám vedle zemského zřízení, že mi sirotka pána mého JMti, téhož Petra, vydáte; a já jakž prvé tak i nynie pravím, že vám i každému od něho chci spravedlivé učiniti od něho [sic], kdožkoli z čeho jej viniti přede mnú bude chtieti. Pakli byšte toho neučinili a s sirotkem pána mého JMti svú vuoli měli anebo kdo jiný z súsed vašich, jistě vězte, že v tom opuštěn nebude. Datum ex Lichtnburgk ff. II. post festum sancti Martini annorum 15012 [sic]. — Jindřich z Kornic, úředník na Lichtnburce.

Múdrým a opatrným pánuom purgmistru a raddě města Kouřimě, přá[teluom mým milým].

296.

1512 d. 18. listopadu. — Rada Starého města Pražského co právo vyšší prohlašuje nález ve při Přemysla z Vilmanic o dluh nebožtíka Tomana. [11.]

Purgmistr a radda Starého města Pražského přiezeň svú vzkazujem. Opatrní přietelé milí! Kdež nám psaním svým připomínáte, že času nedávno minulého výpověď vaši mezi stranami póvodu Pavla Ruňáka o dluh v kšaftu Thomana nebožtíka VI ſſ LIIII gr. a VIII kor[cuov] žita na urozeném vládyce Přemyslovi z Vilmanic zkázaný, kterému dluhu kšaftem poručenému týž pan Přemysl a jak odpor činil, již nám známo jest, nebo k rozeznání a vám k lepšiemu naučení té věci zpráva oteslána jest a vám z plnosti práva výpověď a ortel váš napraven jest tak: poněvadž Přemysl

tvrzenému kšaftu podle práva odpieraje, žádným svědomím toho jest nepokázal, aby dluhem v kšaftu položeném povinen byl, a Thoman svú smrtí to jest zapečetil, chce-li Přemysl toho dluhu prázden býti, aby to podle práva ve dvú nedělí zpravil. Při tom nám oznamujete, že při stání položeném strany obě stojiece a tvrzenie i nápravu našeho ortele slyšiece, při tom pan Přemysl mluvil jest: ač bych mohl se toho zhájiti, neb já užívám řádu rytieřského, ale poněvadž vyšiemu právu i vám tak se zdá a vidí, již já to učiniti chci. A Pavel póvod pře mluvil, že také, což jest podle práva, přijíti chce. Kdež vy toho povážívše, poněvadž se obojí přijieti nápravy svolují, vyšie právo jim vyhradivše, nápravu panu Přemyslovi našli jste takto: Jakož mne Pavel Ruňák vinní kšaftem tchána svého nebožtíka z dluhu sečteného VI ſſ LIIII gr. míš. a VIII kor[cuov] žita, já tak pravím a za to zpravuji, bera to k své vieře a k své duši, že jsem se s Thomanem o dluh ten nikdy nesčítal a že dluhem tiem povinen nejsem. A Pavel nápravy té přijieti jest nechtěl, ale k nám se jest odvolal; kdež vy nás při tom za světlejšie a dokonalejší naučení žádáte, kterak byšte se v tom zachovati jměli.

Tu my z plnosti práva toto naučenie vám dáváme: Poněvadž on Pavel té nápravy přijieti nechtěl, že pan Přemysl přísahu učiniti má podle práva, zdvihna proti východu slunci dva prsty takto: Jakož mne Pavel Ruňák viní kšaftem tchána svého nebožtíka z dluhu sečteného VI ſſ LIIII gr. míš. a VIII kor[cuov] žita, na tom přísahám, že jsem o dluh ten s Thomanem nikdy se nesčítal a že dluhem tiem povinen nejsem. Tak mi Buoh pomáhaj, všichni světí. Datum ff. V. ante Elizabet anno ꝯc XV^CXII.

Opatrným purgmistru a konšeluom města Gúřima, přátelóm našim milým.

297.

1512 d. 2. prosince v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skaříšova žádá za vydání spravedlnosti Říhovi z Kostelní Lhoty. [146.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé milí! Psal jsem vám prvé, žádaje vás o Řiehu, člověka krále JMti z Kostelní Lhoty, o spravedlnost jeho, kterúž se po ženě praví jmieti, abyšte jemu jí, povážíce toho, ráčili dáti užiti. I tak mne týž Řieha zpravuje, že jemu prótahy činíte, kterýmž on rozoměti nemuože, má-li se jemu co po jeho ženě dostati čili nic. I milí přietelé! Ještě vás žádám, jestli že jaká spravedlnost témuž Řiehovi po jeho ženě náleží, že jemu jí ráčíte bez takových prótahuov dáti užiti. A pakli by také žádné spravedlnosti neměl, to jemu oznámiti račte, aby daremných útrat nevedl a při svém hospodářstvie aby sobě škody nečinil. Odpovědi žádám. Datum Podiebrad f. V. post festum s. Andree apostoli annorum ꝯc XII. — Jan Bielský z Kařiešova, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm millým.

298.

1512. — Michal z Chlumu žádá, aby lidem jeho piva na dluh nedávali. [2451.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a sousedé milí! Kdež mi píšete, žalujíc na Jana Špičníka z Tambergka, člověka mého, že by dlužen byl za pivo Hřiedelovi spolusousedu vašemu XLII gr.: i chci já rozkázati témuž Špičníkovi člověku svému, aby jemu platce byl. I milí páni a sousedé! Za tó já vás žádám, že rozkážete sousedóm vašim, aby lidem mým viece nevěřili než do dvú neb do tří suduov; neb to sami móžete dobře znáti, že mnohý byť od vás na dluh bral a potom by neměl čiem platiti, a skrze takové věřenie a dluhy že by mohla nějaká mezi námi nevuole býti. Protož já vám věřím, znajíc takovú věc, že rozkážete spolusousedóm vašim, aby jim viece nevěřili než do té summy.

A což se Pruochy a Hřiedele dotýče, zpravil jest mne Václav úředník mój z Čeština Kostela, že by nějakú námluvu mezi nimi udělal, že by Hřiedelovi měl zase některý groš navrátiti za to dielo, což jest měl dělati. I chci já Pruochu k tomu mieti, což jest s ním namluvil, aby tomu dosti učinil. — Michal z Chlumu a z Košmbergka.

Slovutným opatrností panu purgmistru a raddě města Kouřimi, pánóm a sousedóm milým.

299.

1513 d. 28. ledna v Krupé. — Burjan z Mezného žádá, aby člověku jeho dluh jeho byl zaplacen. [1644.]

Službu svú vzkazuji, slovutní a opatrní páni a přátelé moji milí! Zpravil jest mě Václav Ujec, člověk muoj, že by v Bošicích Lahodníkuov syn, člověk váš, byl jemu dlužen půl druhé kopy na míšensko. Kdež již jmenovaný Ujec na vás vznášel několikrát, žádaje toho, aby[ste] člověka svého k tomu přidrželi, aby jemu práv byl. I ač se koli nestalo, žádám toho na vás, aby[ste] člověka svého k tomu připravili, aby již psanému člověku práv byl, v túž libost aneb lepší okázání. Pakli by[ste] toho učiniti neráčili, nemohl bych člověka svého v tom opusti[ti]. Za jiné nemám, že se mnú z oumysla pro téhož člověka v žádnú nesnáz nepuojdete. Dán na Krupé v pátek před Hromnicemi léta ɔc XIII°. — Burjan z Mezného a na Krupé.

Slovutným a opatrným pánuom purgmistru a radě města Kouřimě, přáteluom milým.

300.

1513 d. 13. února v Kostelci. — Purkrabí Matouš z Bahna posílá Jana Měkýše z Lipan k potrestání. [4558.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Jakož ste na mne vznesli, co se dotýče Jana Měkýše z Lipan, a že by všetečný skutek v městě

vašem [spáchal]; i spravuje mne Měkýš, že by ten Vaněk divnú pútku učinil na Měkýše, kdež Měkýš vás toho šíře spraví. Ale však já člověka JMti pána mého z viny vám nevynímám a před vás jeho podávám. I žádám vás, že poddaného svého obešlete. A jestli možné, ať sú smířeni; neb sem již Měkýše pro jeho všetečnost v městě vašem učiněnú věží tresktal, a ještě vám jeho s trestání nevynímám, obú stran slyšiec. Než já sem jemu přikázal, aby vás pro tu všetečnost odprosil. Datum ex Kostelecz dominica ante Valentini ao. ɔc XIII. — Matúš z Bahna, purkrabie na Kostelci.

Slovutné opatrnosti panu purgmistru a radě města Kouřima, přátelóm mým milým b[uď] d[án].

301.

1513 d. 4. března v Jelčanech. — Kateřina z Javora žádá zaplacení dluhu. [973.]

Mudlitbu [sic] svú vzkazuji, páni a přátelé milí! Žaluji vám na sedláře, spolusúseda vašeho, že jest mi dlužen kopu krošuov puojčeného dluhu, při kterémž roko [sic] svoleném měl mi dáti. I nedal jest. I prosím já vás, bez prodléválnie že mi zaplatiti kážete bez nesnází ɔc. Dán na Jedlčanech den s. Václava přenesenie létha XV^C^XIII^0^. — Kateřina z Javora a na Jelčanech.

Múdré opatrnosti purkmistru a radě města Kouřimě.

302.

1513 d. 6. března na Hradě Pražském. — Zdeněk Lev z Rožmitála táže se, je-li pravda, že svolávají do města lidi nebezpečné. [1517.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní p[řátelé mi]lí! Vězte, že jest mne došlo, kterak byšte některé [věci ne]chvalitebné, a jestliže by tak bylo, i zvláštní [a smě]šné před se brali, a znamenitě v tomto, ješto mi [se nezdá to]ho věřiti, že byšte kázali rozvolati, že všem lotróm, [zločinc]óm i psancóm i těm, ktož před kajm nebezpečnost ma[jí, na vuol]i dávate, aby k vám šli i jeli. I rozvažte s[obě, ja]ká jest to věc, kdyby tak v pravdě bylo. Neb by se to znamenitě stalo proti králi JMti, proti vašim přísahám, kterými ste králi JMti zavázáni, i také proti všem stavóm tohoto královstvie. I čím se v tom mám zpraviti a kterak tomu u sebe místa nedávati, žádám, že mi to oznámíte psaním vaším po tomto poslu. Dán na hradě Pražském létha ɔc V^C^XIII^0^ v neděli po přenesení sv. Václava. — Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blathné, najvyší purkrabie Pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm milým.

303.

1513 d. 8. března v Zdechovicích. — Jan Býchorský z Raškovic upomíná o dluh. [1513.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přáteli moji milí! Zpravil jest mě Jan krčmář [ze] Záboří, krále JMti člověk, pána mého najmilostivějšího, kterak

by Jan Maříků z Chrašťan, člověk váš, [byl jemu] dlužen 1 ℔ gr. IX gr., maje mu dávno dáti; [čehož] jest neučinil. Věřím já vám, že vy člověku svému téžmuž [sic] Janovi zaplatiti kážete. Pakli by toho nebylo, stavným právem toho by dobývati musil. Odpovědi žádám. Dán v Zdechovicích v úterý po družebné neděli létha ꝯc XIII^c. — Jan Bajchorský z Raškovic.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a radě města Kouřimě, přátelóm mým milým.

304.

1513 d. 10. března v Čestině Kostele. — Purkrabí Jakub ze Zdebuzevsi žádá zaplacení některých dluhů. [4106.]

Službu svú vzkazuji, slovutní páni milí! Znesl jest na mě Matěj z Thanberka, člověk poddaný pána mého JMti, že by mu byl povinovat Blažek Broučkóv z Kejku [?] dluhu spravedlivého za les LII gr. českých, kteréhož jemu plniti netbá; a pán JMt v tom jeho často napomíná. I protož VMtem věřím, že jemu ten dluh nadepsaný zaplatiti rozkážete. Pakli by toho nebylo, již bych já jemu práva k stavování hájeti nemohl. Kdež vám věřím, že toho neráčíte dopustiti.

A co se také dotýče pana Václava Vodičky, že by rukojmie byl za Václava Hluchého za LXXV gr. českých a za IIꝭ d., a ty že je k sobě přijal; i protož račte znáti, že pán JMt kázal mi se VMtem opověděti. A VMtem věřím, že ten dluh panu Václavovi rozkážete dáti, aby o to viece psaní k VMtem nebylo. Ex Czastin Kostel ff. V. ante Gregorii ao ꝯc V^cXIII. — Jakub z Thebuzevsi, purkrabie na Čestině Kostele.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, pánóm a přátelóm mým milým b[uď] d[án].

305.

1513 d. 5. dubna na Lipnici. — Purkrabí Jiřík z Maličína žádá peníze za prodaného koně. [1571.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni a přátelé moji milí! Vznesl jest na mě Kubata ze Zbožie a [Ma]šek z Smrdova, poddaní pána mého JMti, listu tohoto ukazatelé, že by od nich některé časy Bláha z Chrašťan, člověk váš, koupil kuoň za Vꝭ ℔ X gr. českých, a v tom času jest umřel. A ten kuoň nenie jim zaplacen. Kdež vás ta věc tajna nenie, že sou to na vás vznášeli, žádajíc toho na vás, abyšte jim rozkázali zaplatiti, aneb kuoň aby jim zase vrácen byl; a vy že byšte jim pověděli, že nemuož ten kuoň vrácen býti zase, že jste ten dvuor prodali s tiem koněm. I já vám věřím, že vy to k miestu postavíte, aby jim ten dluh jejich zaplacen byl bez jich dalších prací a nákladuov. Pakli by se toho nestalo, již bych já lidem pána mého JMti práva k dobývání hájiti nemohl. Kdež já vám toho věřím,

že vy to opatříte, že toho potřebie nebude. Ex Lippnicz ff. III. post s. Ambrosii annorum ɔc V^cXIII^o. — Jiřík z Maličína, purgrabie na Lippnici.

Múdré opatrnosti pánuom purkmistru a raddě města Kúřimě, pánuom přáteluom millým.

306.

1513 d. 5. května na hradě Pražském. — Bohuslav Chrt ze Rtína, purkrabí hradu Praž., pohání před úřad svůj dlužníky Martina z Římovic. [287.]

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni a př[átelé milí]! Vězte, že jest mne žádal z úřadu mého Martin z Římovic, abych vás [obes]lal pro postavení spoluobyvatel vašich zejmena těchto: Prokopa Kryzle, Beneše Spirita, Jíru Hromádkova a Jakuba Neřáda. Viniti je chce jakožto rukojmie v listu hlavním za Petra Vraštíka pozuostalé z deseti kop míšenských jistiny zadržalé, k tomu z úrokóv na těch X ß přišlých, ze XII ß gr. míšenských, od dvanácti leth zadržalých; též také z úrokóv zadržalých na všicku summu jistinnou, to jest na LXXV ß gr. č., v témž listu svědčící, z VII½ ß míš., pravě, že jemu nadepsané jistiny i úrokóv již dotčení rukojmie platce býti zanedbávají; a k tomu z škod a z nákladóv. Protož pokládám vám toho rok, abyšte před úřadem na hradě Pražském ve čtvrtek po svatém Vítě najprv příštím hodinú osmnáctú nadepsané spoluobyvatele vaše postavili, a tu oni nadepsanému Martinovi aby právi byli. Dán na hradě Pražském léta ɔc XIII. ve čtvrtek před sv. Stanislavem. — Bohuslav Chrth z Ertína, purkrabie hradu Pražského.

Vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě i vší obci města Kouřimě, přátelóm mým milým.

307.

1513 d. 7. května v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač st. z Kunštátu žádá za potrestání těch, kdož lidi jeho na silnici loupili. [1312.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přítelé milí! Zpraven sem od služebníkuov od svých i poddaných, kteří sú byli při trápení Thománěte a Vaňka, kdež jsú ne velmi málo vyznali, co se dotýče loupežem na silnice [sic], kteráž jest mezi klášterem a vaším městem, že jsú na mé chudé lidi stávali i na služebníky, kdež jsú je loupili a k Thománěti nosili do Malotic. A týž Thománě také pomáhal lúpiti. Kdež tak slyším od svých poddaných a služebníkuov, že jsú byli vyvedeni, a že se jim za jich účinek mělo státi, a že jsú zase vedeni. Kdež já vás za to žádám, abyšte jim té věci tak nezlechčovali, a za jich účinky že jim rozkážete odplatu učiniti a podle zřízení zemského že se k nim zachováte jakožto k takovým zločincóm.

Kdež také tak slyším, že by jakýs Hazuka také seděl, a že jest dosti zralý; a slyším, že jest i mordéř. I milí páni! Račte na to pomysliti, že nesluší takovým těch věcí zlechčovati, kdež naši chudí lidé vám vezú potřeby do měst, a oni na ně

stávají a loupí je, že vy ani moji lidé své živnosti nemohli by provozovati, jestli že by se jim to zlechčovalo. I protož vás žádám vdy, že té věci zlechčovati nebudete. Odpovědi žádám. Ex monasterio s. Procopii sabbato post Ascensionem Domini annorum ɔc XIII Domini. — Jan Zajimač starší z Kunštátu ɔc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm milým.

308.

1513 d. 9. května v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač st. z Kunštátu naléhá na potrestání Hazuky, jenž na silnici lidi olupoval. [1314.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přítelé milí! Jakož sem vám v tuto sobotu nyní minulú psal, co se dotýče těch zločincuov Tománěte a Vaňka, kteří jsú za svuoj účinek vzali: z toho já vám děkuji, že jim takových věcí nezlechčujete. Při tom sem vám také psal, co se nějakého Hazuky dotýče, že by v vaší vazbě seděl, a že by zloděj veliký byl, a strach i mordéř, kdež tu okolo vás a snad i okolo mne jest činíval. I já vás prosím podle zřízení zemského, že vy mu toho zlechčovati nebudete, aby někomu k vuoli měl puštěn býti, znajíc takovú věc, co ta sama v sobě nese. Nebo abyšte věděli, že opět dnes mezi klášterem a vaším městem chtěli jakéhos řezníka lúpiti na silnici. I budem-li to chtíti zlechčovati, jistě vězte, že dobře nebude s jedné strany mým chudým lidem a z druhé strany vám. Kdež sem já na tom dosáhnul, kterého zvíte, že mu to zlechčováno nebude, a téhož se od vás naději. Než ať berú za své účinky to trestání, aby se jimi jiní trestali. A kdyby týž Hazuka měl mučen býti, prosím vás, že mi to oznámíte, abych já také k tomu poslal. Odpovědi žádám. Ex monasterio s. Procopii ff. II. post Stanislai annorum ɔc XIII. Domini. — Jan Zajimač starší z Kunštátu ɔc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kúřimi, přátelóm milým.

309.

1513 d. 12. května v klášteře sv. Prokopa. — Jan Zajimač st. z Kunštátu žádá, aby zloděje Hazuku opět do vězení vsadili. [1313.]

Službu svú vzkazuji, múdré opatrnosti páni, přítelé milí! Jakož mi píšete, co se dotýče toho zloděje Hazuky, dávajíc mi z[náti, že] jste jej dali na rukojmie: i já vás žádám podle zřízení [zemsk]ého, že jej rozkážete sobě zase postaviti a jím se rozkážete zase uj[isti]ti dostatečně. A kdybyšte jej měli v své moci, že mi to oznámíte; a já také přitom chci vám úmysl svuoj dáti znáti. Ex monasterio s. Procopii ff. V. post festum s. Stanislai annorum ɔc XIII. Domini. — Jan Zajimač starší z Kunštátu ɔc.

Múdré opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřima, přátelóm milým.

310.

1513 d. 12. května v Budíně. — **Král Vladislav žádá, aby mu do průvodu k cestě na turecké pomezí poslali 30 pěších. [1513.]**

Vladislav z Božie milosti uherský, český král a margkrabie moravský ɔc. Opatrní věrní naši milí! Oznamujem vám, kterak oumysl máme osobú svú k tureckému pomezí se hnouti, abychom to tam opatřili, aby se poddaným našim i všemu křesťanstvu budúcí škoda nestala. I poněvadž se svú osobú k tomu hnouti máme, sami to znáti muožete, že se tu naší osoby i duostojenstvie a našich dědicuov i všeho křesťanstva veliké potřeby dotýče. Protož vás za to žádáme, že vy vedle naší osoby a podle nás k takové naší pilné potřebě třiceti pěších pošlete, a ti aby byli týden před svattým Janem najprv příštím při nás, a ty při nás abyšte čtvrt létha drželi svým nákladem. Kdež my vaši takovou volnost, ač se v tom hotově najíti dáte, velmi vděčně od vás příjmem a vší milostí a dobrým vám to odplacovati ráčieme. Neb tu již poznati chceme i dědicové naši, kto nám se dá v naší takové pilné potřebě povolně a hotově najíti. Kdež my jiné naděje o vás nemáme, než že se nám tak volně a hotově dáte najíti, jakž vám píšem. Datum Bude ff. V. post festum sancti Epimachi anno domini ɔc XIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie XXIII°, Boemie vero XLII°. — Ex commissione propria regie Majestatis.

Opatrným purkmistru a konšeluom města Kouřimě, věrným našim milým.

311.

1513 d. 27. května na Hradě Pražském. — **Bohuslav Chrt ze Rtína, purkrabí hradu Pražského, odmítá výtku nesprávného půhonu. [288.]**

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož ste mi psaní učinili, divíce se tomu, že bych neobyčejný póhon [na] vás vydal Martinovi z Římovic: i byšte mi byli to oznámili, [v] čem jest neobyčejný, a já vyrozoměje, podle úřadu mého to bych napravil, bylo-li by možné. A též mi píšete, že k takovému póhonu nově zamyšlenému osob v témž póhonu jmenovaných stavěti [nebudete]. Tomu já nevím, co řéci. Vy víte, co máte činiti. Též to [psali] ste, že se vám vidí, aby při úřadu mém starý obyčej za[chováván byl]. Já vás za to prosím, že vy mi ten starý obyčej, ač vystúp[il-li sem z] něho, oznámíte. Neb bych já nerad nic nového zamýšlel n[a vás] ani na žádného jiného. Mám za to, že rozoměti můžete, že žádn[ého] súditi nemohu prvé, nežli by pře k slyšení přišla. A já na to s úřadem svým nejsem, abych komu naučení dával, jak kto má poháněti. Dobře-li kto póhon vezme, dobře užive. Poněvadž jest ú[řa]d svobodný, múž každý póhon vzéti, jak kto chce, sobě dobře neb zle, tak jakž se i u jiných zemských uřadóv ten pořad zachovává. Dán na hradě Pražském

léta ɔc V^c^XIII v pátek po sv. Urbanu. — Bohuslav Chrth z Ertína, purkrabie hradu Pražského.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm mým milým.

312.

1513 d. 24. [?] června. — Zdeněk Lev z Rožmitála oznamuje, kolik ozbrojených mají dáti do průvodu poselstva do Uher ɔc. [1511.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přítelé milí! Jakož vám dobře vědomo jest, kterak svolení učiněno jest na obecniem sněmu tohoto královstvī, kdyžby JMKská, pán náš milostivý, ráčil jest sjezd tomuto království s Uherským královstvím položiti, že máme ze všech [tří] stavuov na ten sjezd poslati; jakož pak jest to na témž sněmu [dokonaleji vyp]sáno. I vězte, že JMKská ráčil jest ten sjezd položiti na den . . . nejprv příštie. Protož vás žádám a věřím . . . svolení zemského všech tří stavuov poš[lete] . . . ten artikul kterak jest, což se vás dotýče, tak . . . po horních zapsán a těmito slovy . . . po čtyřech osobách a k tomu každé město ku pocti[vosti . . . poč]et slušný. A ti jízdní aby všickni ve zbr[oji] . . . Tuto věc znajíce, věřím vám, že se tak zacho[vá]te, neb o tom nepochybuji, [že] páni a rytířstvo i také páni Pražané i jiná města království tohoto JMKské tak se, jakž jest na tom sněmu zřízeno a svoleno, též se v tom zachovají. A kde bychom se shledati jměli, majíce již z Čech vyjeti, abychom spuolu [jeli, to vám] ještě oznámiti chci. Neb ač JMKská ráčil jest nám den oznámiti, kdy máme na tom sjezdu, jakž vám píši, býti, ale na kterém místě, toho ještě dokonale nevím. Také jestliže byšte se na tom co uráželi, že ten artikul, což se vás [měst] krále JMti dotýče, jaký počet máte na ten sjezd poslati, napsán jest mezi jinými věcmi a na sjezd kraje vašeho poslán nebyl: I v[ězte], že jest to omylem přišlo, že ti, komuž to bylo poručeno . . . toho jest v to tištění nevstavil; a také byl . . . vám o to naschvál psal. Protož vždy v[ěřím] . . . obecní dobré a zvláštní pilné potřeby to . . . [ne]bo tu naději mám, že v tom vás . . . krále JMti o též sem psal. Ex a[rce] . . . sancti Johannis Baptiste annorum ɔc XIII. — Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blathné, nejvyší purkrabie pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Kouřimě, přátelóm mým dobrým.

List tento jest vlhkem a plísní téměř z polovice zničen

313.

1513 d. 28. června. — Duchek úředník na Lošanech žádá, aby zaplacen byl úrok za Kryble z Lošan. [4746.]

Službu svú vzkazuji, pane purkmistře a páni milí ɔc! Před některými časy učinil sem psaní k VMtem, co sě týče Prokopa Kryble spolusúseda vašeho, a Jíry ze Ždanic, švakra Kryblova, poddaného VMti, kdež sta oba dva slíbila nerozdielnú rukú za Kryble

mladého z Lošan Velikých za úrok do dvú nedělí. A to se dálo f. III. svatodušní. Tomu sě dosti nestalo. Ani se kto z nich v tom času vokázal. Také mi jest to s podivením, že sem VMtem psal, aby mi odpověď na to dali. Toho sem mieti nemohl i podnes. I protoš VMtí žádám, abyšte Prokopa Kryble spolusúseda vašeho, a Jíru [ze] Ždanic, poddaného vašeho, k tomu měli, aby oni úrok pánu mému JMti spravili tak, zač sú slíbili za bratrana [sic] Kryblova z Lošan, bez dalších nesnází. Neb sú to měli spraviti ve dvú nedělí po s. Duše, a toho sú neučinili. Pakli by se tomu dosti nestalo, již bych musil podle rozkázání pána JMti učiniti a právem dluhu páně dobývati. Ale o VMtech já nepochybuji, že to opatříte jako páni spravedliví. Kdež i já pro VMt též bych učinil, kdy by toho potřeba kázala. Datum ff. III. vigilia sanctorum appostolorum Petri et Pauli anno ɔc V^C^XIII^o^. — Duchlek [sic], úředník na Lošanech.

Slovutným a múdré opatrnosti pánu purkmistru a pánóm města Kouřima, pánóm mně příznivým.

314.

1513 d. 30. června v Rožďalovicích. — Magdalena z Waldšteina upomíná o dluh. [2881.]

Modlitbu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Co sě dotýče Jakuba Neřáda, spolusúseda vašeho, jakož mi klásti má po V ſſ míš., kteréž dlužen za nebožtíka Jíru Kochera, na s. Jiří, i nepoložil mi letos, a již čas ne tepruv přešel. I prosím vás, že vy k tomu spolusúseda vašeho míti budete, aby mi ty peníze položil hned bez prodlévání a bez dalších mi o to nesnází, a že je dáti rozkážete tomuto člověku, ukazateli listu tohoto. Ex Rozdialowicz ff. V. in crastino s. Petri et Pauli 1513. — Magdalena z Walštaina a na Rožďaloviciech.

Múdrým a opatrným pánuom [purkmi]stru a radě města Kúřima, p[řáteluom] mým [buď] d[án].

315.

1513 d. 30. června v Poděbradech. — Hejtman Jan Bílský ze Skařišova žádá za vydání spravedlnosti Říhovi z Kostelní Lhoty. [4768.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni, přátelé milí! Člověk poddaný krále JMti, Řieha z Kostelní Lhoty, tohoto listu dodatel, nepřestává mne o svú spravedlnost vždy předse starati, kterúž má na gruntích vašich po ženě své, aby jemu puštěna byla ɔc. I milí přátelé! Prosím vás, že jemu mne o takovú věc již viece starati nedopustíte a jemu té spravedlnosti zhajovati nebudete, aby jemu vydána, poněvadž já se k vám a k vašim súsedóm též zachovávám. Neb bych již rád o to před ním pokoj měl, a vám bych také v tom zaneprázdnění nerad činil. Ex Podiebrad ff. V. post s. Petri et Pauli apostolorum annorum ɔc XIII°. — Jan Bielský z Kařiešova, hajtman na Poděbradech.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm millým.

316.

1513 d. 3. července v Příbrami. — Starší městečka Příbramě Uhelné žádají, aby tovaryšům za uhlí placeno bylo jako dříve. [4816.]

Službu svú vzkazujem VMti, pane purgmistře a páni starší, přáteli naši milí! Zdravie i všeho dobrého VMtem [rádi] bychom přáli, jakožto přátelóm svým milým. Divíme se tomu, že ste VMt [nás] sobě málo považili a odpovědi ste nám žádné přátelské nedali ani tovař[išuom] našim. I znajíce to, že z příčiny té uhlé právem svým stavit sme rozkázali k městu vašemu a vésti nedáme, dokud tovařišuom našim placeno nebude jako od staradávna; ač sme nic všetečně nechtěli učiniti, prvé sme vám to oznámili psaním svým a ještě oznamujem. A dále znesli tovařiši na nás, že byste pověděli aneb někteří z vašich, že byste sami chtěli dělati uhlé. Nemáte k tomu práva! Pakli kdo bude, kážem mu spáliti a rozkopati, ať by oni nechajíc uhléřstvie a hleděli kovářstvie, a tovařišuom platili jako od staradávna. Odpovědi vždy žádáme od VMti. Datum ex Przibram dominico die ante festum sancti Procopii anno 1513. — Hanykéři a starší z městečka Příbramě.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistróm [sic] a raddě v městě Kouřimi, pánóm a přátelóm našim vždy milým buď list d[án].

317.

1513 d. 5. července. — Rada m. Brodu Č. žádá, aby Průšovi lazebníku za léčení bylo zaplaceno. [4045.]

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti páni a přietelé naši milí! Pruoša lazebník, soused náš, zprávu nám učinil, že jest smlúvu před VMtí s Šimonem Vraštíkem učinil o některaké peníze od líčení, a při tom že jest ½ ß gr. k záduší vašemu na něm odkázal, a kopu gr. českých měl do Benešova za něj dáti a u pana Haška položiti; i tomu že Šimon Vraštík, soused VMtí, dosti nečiní, a Pruošu z toho napomínají. I žádal nás k VMti za přímluvu, tudiež i za opatření. Protož VMtí my snažně žádáme, že svrchupsaného Šimona, souseda VMtí, račíte k tomu mieti a skutečně držeti, aby smlúvě, kterúž má s naším, učinil dosti, aby náš nebyl proto napomínán. Pakli by toho nebylo, již by náš chtěl právem toho dobývati. Kdež věříme VMti, že dle dobrého sousedstvie račíte to opatřiti, abychom my od Pruoši více o to staráni nebyli. Datum ff. III. ante Johannis Hus anno 1513. — Purgmistr a radda města Brodu Českého.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a raddě města Kúřimě, pánóm přietelóm a sousedóm našim milým.

318.

1513 d. 13. července na Hradeníně. — Albrecht Amcha z Borovnice píše o zloději trávy. [13.]

Službu svú vzkazuji, páni a přátelé moji milí! Kdež mi píšete, že by na vás

vznesl Jiřík Trnka, poddaný soused váš, že by Matějíček z Žabonos trávy něco s luk vašich vysekal, shrabal i pobral ɔc, a při tom mě žádati ráčíte za opatření; i račte věděti, že tajž Matějíček nyní při tomto času člověk muoj není, než jest páně Humburkuov. Neb kdybych já jeho v držení byl, totiž Matějíčka, chtěl bych sě v tom spravedlivě a sousedsky dáti najíti. Dán na Hradeníně v středu den svaté panny Margrethy létha ɔc XV^{C}XIII°. — Albrecht Amcha z Borovnice a na Hradeníně.

Múdré opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, přáteluom a souseduom mým millým.

319.

1513 d. 16. července v Ceřhenicích. — Mikuláš z Dražovic žádá, aby Barboře z Cerhenek dědictví její bylo vydáno. [536]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé moji milí! V paměti ráčíte mieti psanie mé; i také ústně sem s vámi mluvil žádaje vás, abyšte ráčili pustiti statek dceři člověka mého Hrózy, krčmáře z Malých Cerheněk, kterýž jest jí odkázala Něta mlynářka z Drahonic, kmetična vaše a bába jejie. Kdež k žádosti mé ráčili ste rozkázati vydati něco šatuov; o hotových pak penězích ráčili ste pověděti, kdyžby koli ona Barbora, dcera jmenovaného člověka mého, k miestu, toť již k vdání, přišla, že jí ty hotové penieze ráčíte rozkázati propustiti. I račte věděti, že již dvě létě hned budú, jakž jest se vdala. Protož já vás, jako pánuov přátel svých milých, prosím, že jí již ty hotové penieze, i což jí tu pod vámi spravedlivě náleží, ráčíte propustiti a rozkázati vydati, aby jmenovaný člověk muoj, otec její Barbořin, viece mě o to nestaral. A já zase o takovéž i mnohem věčie věci též přátelsky chci se k vám zachovati, ač by toho kdy potřeba kázala. Datum Czerhenic v sobotu po rozeslání svatých appoštoluov létha páně XV^{C}XIII°. — Mikuláš z Dražovic a na Cerhenicích.

Slovutné opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom súseduom a přáteluom mým milým.

320.

1513 d. 16. července v Blatné. — Zdeněk Lev z Rožmitála objasňuje, že opravy prováděné na hradě Pražském nesměřují proti městům Pražským. [1515.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Tajno vás nebuď, kterak bez mé na hradě Pražském přítomnosti poslali jsú Pražští konšelé, ale za to mám, že ne ze všech jich vuole, v znamenitém počtu na týž hrad Pražský s takovúto řečí, že ten zámek jest staven králi JMti ku poctivosti a k bytu pokojnému a městóm těm. A poněvadž žádných nepřátel není, že jinému nerozumějí, než že se opravuje proti městóm jich během válečným, za to žádajíce, aby takové dílo zastaveno bylo. I tu jest jim pan Bohuslav, purkrabie hradu Pražského, dal za odpověd,

že to dobře vědí, že ten zámek jest mně poručen, a že sem odjel a jemu s hajthm[anem] toho hradu Pražského poručil, kterak se zachovati mají při těch opravách i při jiném, a že se on i s hajthmanem jináče zachovati nemuože; než jestli jim tu co protimyslného, že oni to mohou na mne vznésti. A tu Martin Holec, kterýž tak jeden konšel na Starém městě jest, pověděl: Však uzříme, budete-li stavěti.

I přátelé milí! Za to mám, že jest vám to dobře vědomo, že sem já se vždycky v dobrém přátelství skutečně ku pánóm Pražanóm zachovával a ještě [jistě rád] bych se ve všem dobrém přátelství obcem měst Pražských zachoval. N[epřátels]tví od konšel jmenovaných jest mi zvláště divné a velmi nem[ilé, neb] já sem na to vždycky pomněl a pomním, abych proti žádnému nic před [se nepřátel]ského nebral, netoliko z hradu pražského ale ani odjinud, což by bylo proti králi JMti, pánu našemu milostivému, a proti řádu a obecniemu svolení zemskému a právu [správ]cû tohoto království Českého. Nežli oni konšelé také-li se ku pokoji strojí? Hajthmana, tak slyším, sobě zednali [sic], i některé jiné věci jednají, a na obce daně p[okláda]jíce a bez vuole krále JMti v zápisy je nějaké nové uvoditi chtiece; k čemu se [takov]á věc chajlí a vztahuje, muožete toho povážiti.

Než kteréž se opravy a sta[vby] na hradě Pražském dělají, nemají se tomu co diviti. Nebo poněvadž v tomto královstvie všicknie obyvatelé mají vuoli dělati a stavěti každý na svém, komu se co zdá, nad to JMKská tu svobodu a vuoli má a páni správce a já na JMKské místě. Však to vědúce, takovú novú a nenadálú věc, ješto snad ti konšelé, když sú se v takovú věc dali, snad by někteří z nich i něco jiného v úmysle míti mohli. Protož za to vás žádám, jestli že by kto chtěl něco proti již psanému hradu Pražskému anebo proti tomu, což mně na místě krále JMti a podle úřadu mého přísluší opatrovati, předce [sic] vzieti, že mi v tom radni a pomocni skutečně proti takovému každému budete.

Nebo za to mám, že vám i jiným obyvatelóm tohoto královstvie tak přísluší učiniti. Nebo jestli že by snad někto chtěl v to vkládati, jakoby se v tom mělo něco práv městských dotýkati, i za to vás prosím, že tomu místa nedáte. Nebo nikdá sem na tom nebyl, by se mělo v čem vám jaké ukrácení státi, nežli abyšte toho, k čemuž byšte spravedlivost měli, užiti mohli, touž naději maje k vám, pokudž by mi také co podle jiných stavuov spravedlivě náležalo, že byšte mi toho přáli. I na toto mé psaní a žádost žádám od vás psaním vaším po tomto poslu odpovědi. Dán na Blathné v sobotu po hodu svatých apoštoluov rozeslání létha ɔc XIII°. — Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blathné, najvyší purkrabie pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě i vší obci města Kouřimě, přátelóm mým dobrým.

321.

1513 d. 18. července v Praze. — Pražané žádají za vyslání čtyř osob k sjezdu měst, ke dni 28. července položenému. [12.]

Službu svú vzkazujem, opatrní přietelé milí! Oznamujem vám, že seznavše toho pilnú a znamenitú býti potřebu, kteréž nám pro rozličná nebezpečenstvie opustiti neslušie, abychom se spolu s vámi viděli i o to, což by nám k užitku a bezpečenství slúžiti mohlo, rozmluvili, jednali a již na konečném miestě postavili, zvláště že našich věcí dávnie a velmi škodlivé prodlenie neseme. Protož žádámeť vás, abyšte z vás osoby čtyři, z předních konšeluov dva a z starších obecních dva, kteříž těmto našim věcem i jednání již vyrozumievají a k němu se přimlúvati skutečně mohú, s plnú mocí k nám vyslali tak, cožkoli v tomto společném sjezdu jednati se jmá a zjedná, že to stálé a příjemné opatrnosti vašie i jiným s vámi bude. Jakož i v městech našich tento řád a zpuosob k témuž jest přiveden z jednostajné všech vuole. Neb všechny z měst Pražských obce tohoto času v takovú jednotu jsú vstúpily samy mezi sebú i s námi, kteréž od mnoha let paměti nenie, aby k sobě tak nerozdielným přátelstvím přistúpily.

Ty pak osoby z vás a od vás mocně vyslané aby se daly v městech našich nadjíti tu středu po svatém Jakubu najprv příštím, a ve čtvrtek potom hned na rathúze Starého města Pražského s námi i s jinými posly pány z měst společné aby jměli shledánie, a tu některé jisté a pilné věci vzneseny i spolu s vámi, kterak by před se brány býti jměly, jednány budú. A také že na ten čas, což rozumieme, některé dosti znamenité od pánuov, z rytieřstva i od jiných k nám poselství jmieti budeme. Kdež vám věříme, znajíc a vědúc, že naše věci, kteréž zvláštnie bedlivosti a opatrnosti na každý čas potřebují, nejsú na mierném bezpečenstvie postaveny, že v tomto jistú pilnost jmieti budete, nebť jest jistě potřebie pro opatřenie našeho i vašeho a tak všeho městského stavu dobrého. Prage ff. II. post Diuisionem apostolorum anno Christianorum XV^C^XIII^o^. — Purgmistři a raddy měst Pražských.

Opatrným purgmistru a konšelóm města Gúřima, přátelóm našim milým.

322.

1513 d. 20. července. — Duchek úředník na Lošanech nedostávaje odpovědi na listy své, opovídá se, že bude stavovati. [4819.]

Službu svú vzkazuji, pane purkmistře a páni milí oc! Divno mi jest do VMtí, že psanie mé lehce sobě vážíte; že již třetie psaní učinil sem k VMtem, a žádné odpovědi od vás mieti nemohu; že jest mi s podivením to; neviem, kudy mi to zchází. Já pánóm znamenitým posílal sem listy, a odpověď jsou mi dávali, co k tomu příleželo; ale od VMtí toho nemoho [sic] dosáhnúti. Také jsem prosil pana Haška,

spolusúseda VMtí, den s. Prokopa, aby mluvil s panem purkmistřem, aby byl dán dluh a úrok pánu mému JMti, zač jest slíbil Krybl [s] švakrem ze Ždanic z Jírú. I podnes nic nenie dáno. I protoš VMtem, pane purkmistře a páni milí, opovídám sě, že kdežkoli koho zastihnu na kterém právě, buďto v městě, v městečku aneb ve vsi, že jej stavím právem, kohožkolivěk z vašeho panství; ač bych toho nerad učinil, ale již musím. Datum ff. IIII. ante festum Praxedis virginis anno Domini oc V^C^XIII^0^. — Duchek, úředník na Lošanech.

Slovutným a múdré opatrnosti panu purkmistru a pánuom radě města Kouřimě, přátelóm milým b[uď] d[án.]

323.

1513 d. 22. července v Kostelci. — Purkrabí Matouš z Bahna žádá, aby Přemysl z Vilmanic a Martin Třesohlavý dluhy pánu jeho zaplatili. [46.]

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a přátelé milí! Rozkázal mi jest pán muoj JMt vám psáti a žalovati na spolusouseda vašeho, pana Přemysla, že jest slíbil JMti pánu za vlnu za Řéhu z Vlašimě za XX^u^VII kamen V liber po XLVII gr. Kdež pak těch peněz sám jest vyplnil něco pan Přemysl; a že ještě toho zuostává vokolo VII ß gr. neb něco viec, a že po častém napomínání zanedbává ani jisce k zaplacení připraviti ani sám platce býti. A také vo nějaké jiné dluhy panské první že ho před vámi viniti mám. I já vás žádám, že vy pana Přemysla, spolusouseda vašeho, k tomu přidržeti budete, ať on JMti pánu, zač jest slíbil, zaplatí, a o první se s JMtí pánem dluhy smluví aneb zaplatí JMti. I žádám vás, že mi toho den k stání s ním složíte před vámi, aby ty věci již k konci přišly. Odpovědi žádám.

A také kdež vás tajno nenie, kdež jste mi přiřkli, že Martina Třesohlavého k zaplacení připravíte, co sě té IIj ß gr. dotýče za Dobropolské ryby, že i podnes jich nedal, než jedné jakýmis tadynky mne odbývá. I již já se vám opovídám, ač nerad, než že již proň konečně stavovati budu obyvatele vaše. Datum Kostelecz ff. VI. die s. Marie Magdalene anno domini M^0^V^C^XIII^0^ oc. — Mathúš z Bahna, purkrabie na Kostelci.

Slovutným v opatrnostech pánuom purgmistru a raddě města Kúřimě, pánuom a přátelóm mým milým.

324.

1513 d. 8. srpna. — Rada m. Kolína oznamuje, že pře řezníka Stejskala s Davidem židem byla odložena. [4523.]

Službu svú vzkazujem, múdré opatrnosti páni, přátelé a súsedé naši milí! Tajno vás nebuď, že Stajskal řezník, spolusúsed váš, obstavil jest na právě našem onehdá Davida žida z Lippníka, poddaného pána Pernš[tejn]ského JMti, z příčiny,

kteráž jemu jest vědoma. I račtež věděti, že týž žid ute[kl se] jest o tu věc ku panu Běškovcovi, hajthmanu na Pardubiciech. Kdež týž p[an haj]thman nám psáti ráčí, abychom jeho z té stávky propustili z příčiny [té, po]něvadž prvé na pána JMt ani na JMti úředníky vznesena ta v[ěc ne]nie. Kdež my proto na takové psaní téhož žida s práva, poněvadž jest je[ho, dosá]hnúti nemuožem, než aby na právě našem otpoviedal. Však přes to [k žá]dosti téhož žida roku, aby se žádné straně neukrátilo, se přidává až do svatého Bartoloměje, a na ten den aby obojí strana u nás byla a se postavila. P[ro]tož my vás za to s pilností žádáme, že Stýskalovi súsedu svému, aby nynie práce sobě nečinil, oznámiti ráčíte, pro též i mnohem větší libosti od nás okázání to učiníce. Dán v pondělí na den svatého Cyriaka mučedlníka létha V^C^XIII^o^. — Purgmistr a radda města Nového Kolína nad Labem.

Múdré opatrnosti pánuom purgmistru a raddě města Kouřima, přátelóm a súsedóm našim milým.

325.

1513 d. 12. srpna na Šternberce. — Purkrabí Jindřich ze Sobučic žádá zaplacení dluhu Michalovi ze Všechlap. [3507.]

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Zpravil jest mne člověk pána mého JMti, Michal ze Všechlap, že jest mu dlužen Vávra z Chrašťan, člověk váš poddaný, Iȷ̶ ſſ᷈ VIIII gr. a to na míš.; kdež jest jemu hotových puojčil, svého na něm dobýti nemuož. I pr[oto] já vám věřím, jako pánuom a přáteluom, [že jemu] rozkážete člověku pána mého JMti dluh [jeho] spravedlivý zaplatiti. Neb slyším, že jest vám [povin]ován ten dluh psaním prvnieho úředníka [i] rychtáře Janovského. A člověk pána mého JMti vždy k svému nemohl přijíti. I jestliže jemu ten dluh zaplacen nebude po tomto mém psaní, tehdy já jemu práva k stavování nebudu hájiti vašich obyvateluo i poddaných vašich. Jakož vždy věřím, že toho nedopustíte a tomuto člověku rozkážete dluh spravedlivý zaplati[ti]. Ex Ssternberk annorum ɔc XIII^orum^ f. VI. post s. Tiburcii. — Jindřich z Sobučic, purkabie [sic] na Šternberce.

Múdré opatrnosti panu purgmistru a radě města Kouřimě, přáteluom mým milým.

Kromě starších kněh městských zde v úvodu str. 401—2 jmenovaných zachovala se ještě kniha kšaftů z let 1488—1510, *Liber testamentorum starý* nadepsaná, asi o 190 listech papírových úzkého formátu v tuhých pergamenových deskách, která se nyní v c. k. veřejné a universitní knihovně Pražské nachází.

(Další část této sbírky vytiskne se v některém pozdějším díle.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle osmnáctém.

B. XV. Regesta krále Vladislava II. z let 1498—1502. Z rukopisu c. k. státního archivu ve Vídni k vydání upravil *Josef Teige*.

Úvod vydavatelův strana 1–8. V úvodě vloženy jsou listiny: Na hradě Pražském 1487, 12. dub. král Vladislav převádí zápisné zboží Řečické na Jana z Šellenberka str. 2. — Na hradě Pražském 1502, 12. března král Vladislav Janovi z Šellenberka dává zámek a městečko Vladislav v Slezích str. 3. — Na Budíně 1492, 24. dubna král Vladislav Janovi Mutrplosovi z Tedražic potvrzuje směnu za pozemky fary Dřevčické str. 4.

Str.

C. XXIII. **Listiny kláštera Starocelského o državnostech jeho v Čechách 1272—1545.**

Podává *Theodor Antl.*

C. XXIV. **Listiny Brozanské z let 1482—1515.** Vydává *Hynek Kollmann.*

D. XVI. **Výpisy z knih vinničných z let 1358—1576.** Vybral *V. J. Nováček.*
(Začátek jest v A. Č. XV. 509—560.)

A. XXXI. **Listy do Kouřimě zaslané z let 1422—1525.** Sebral a k vydání upravil *Václav Schulz.*

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

B.

C i Ch.

E.

F.

I.

J.

L.

M.

P.

R i Ř.

T.

U.

V i W.

Y.

Z.

Ž.

Rejstřík věcný.

Opravy.

Na straně 8. v regestě k číslu 1. místo (před 10. lednem 1498) má státi (*po 12. červnu 1499*), a to z ohledu na datum listiny Lipolta z Krajku tištěné na str. 9. V témž regestě na str. 8. místo Zubnice čti *Lubnice*.

Str.	9	v řádku	6. shora	místo	z Lichtnburk,	čti	*z Lichtnburka*.
„	9	„	7. „	„	na Lubnicia	„	*na Lubnici*.
„	28	„	9. „	„	Trenčínské	„	*Těšínské*.
„	174	„	3. zdola	„	Četkovice	„	*Cetkovice*.
„	181	„	2. „	„	navráti	„	*navrátiti*.
„	182	„	13. shora	„	Vroblině	„	*v Roblíně*.
„	225	v poznámce *)		„	est	„	*et*.
„	462	v nadpise k č. 121.		„	z Obramovic	„	*Olbramovic*.
„	561	v nadpise v řádku 3. shora		místo	Regesta	čti	*Registra*.